

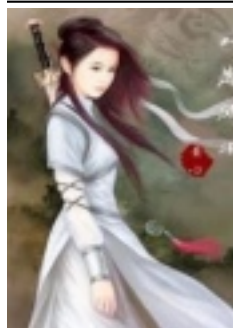
Thích khách vô danh

Contents

Thích khách vô danh	2
1. Chương 001 - 002	2
2. Chương 003	8
3. Chương 004	11
4. Chương 005 - 007	15
5. Chương 008	19
6. Chương 009 - 010	25
7. Chương 011	31
8. Chương 012 - 013	34
9. Chương 014 - 015	38
10. Chương 016	42
11. Chương 017	44
12. Chương 018 - 019	48
13. Chương 020 - 022	53
14. Chương 023 - 025	58
15. Chương 026 - 027	64
16. Chương 028	68
17. Chương 029	71
18. Chương 030 - 031	74
19. Chương 032	78
20. Chương 033 - 034	82
21. Chương 035 - 036	85
22. Chương 037	90
23. Chương 038	93
24. Chương 039 - 040	97
25. Chương 041 - 042	101
26. Chương 043 - 044	106
27. Chương 045	111
28. Chương 046 - 047	114
29. Chương 048 - 049	118
30. Chương 050	124
31. Chương 051 - 052	128
32. Chương 053 - 054	133
33. Chương 055	138
34. Chương 056	144
35. Chương 057	147
36. Chương 058	151
37. Chương 059	154
38. Chương 060	159
39. Chương 061	163
40. Chương 062	166
41. Chương 063	170

42. Chương 064 - 065	173
43. Chương 066 - 067	179
44. Chương 068 - 069	185
45. Chương 070	192
46. Chương 071	195
47. Chương 072 - 073	198
48. Chương 074	204
49. Chương 075	207
50. Chương 076	211
51. Chương 077	214
52. Chương 078 - 079	218
53. Chương 080 - 081	224
54. Chương 082	230
55. Chương 083 - 084	234
56. Chương 085 - 086	238
57. Chương 087 - 088	244
58. Chương 089 - 090	250
59. Chương 091	256
60. Chương 092	259
61. Chương 093 - 094	264
62. Chương 095 - 096	267
63. Chương 097	272
64. Chương 098 - 099	276
65. Chương 100 - 101	280
66. Chương 102	285
67. Chương 103	288
68. Chương 104 Phần 1	292
69. Chương 104 Phần 2 (hết)	297

Thích khách vô danh

Giới thiệu

Vài lời của người edit (Lê Lâm ạ): Nếu mọi người chỉ đọc phần giới thiệu chắc không hiểu gì đâu, cho

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thich-khach-vo-danh>

1. Chương 001 - 002

Chương 1. Vũ hậu sơ tình (sau cơn mưa, trời trong)

Một trạch viện tư gia ở Giang Nam.

Đúng là lúc hoa sen chớm nở, Mạc Hi ngồi trong đình nghỉ mát giữa hồ, nhìn cảnh từng giọt ngọc lớn ngọc nhỏ rơi vào trong khay ngọc, tâm tình thật sung sướng. Tay phải khẽ nhặt một khối bánh hoa mai, tinh tế nhai, lại nhấp một ngụm trà xuân, chợt cảm thấy răng môi lưu hương, không khỏi thầm khen một hồi.

Nhanh chóng lật giở quyển thư mục, cũng chỉ là một ít nghiệp vụ gà gáy chó sủa, hàm lượng kỹ thuật thấp, thù lao còn chưa đủ cho nàng đi Cúc Thủy Các uống một chút rượu, không chút hứng thú quăng đi. Gió mát phất qua, cuốn sổ kia soạt soạt động, lật tới một tờ có ký hiệu lá phong thì dừng lại, “Tiêu Ngọc, người Tiền Đường, phú hộ, hai mươi tuổi, khắc thẻ...” Góc bên phải có vẽ năm đồng tiền. Mạc Hi cười hì hì, kẻ này tuổi còn trẻ mà cũng có giá ghê. Đọc thầm qua hai lượt, xé ra một vài tờ, thả phần còn lại vào bếp đun nước, trong khoảnh khắc liền cháy thành tro bụi.

Nàng nhẹ nhàng tung mình nhảy vọt một cái liền đứng vững trên con thuyền nhỏ, thuyền kia cũng không cần người chèo, giống như mũi tên lao về phía bờ.

Tiền Đường.

Mạc Hi một đường xuôi theo dòng sông đi xuống, thưởng thức phong cảnh ven đường.

Đảo mắt đã qua chừng mười ngày, hưởng thụ một chuyến du lịch công phí, sau khi lên bờ nàng không trì hoãn nữa, đi thẳng đến hiệu cầm đồ Hoàn Nguyên.

Quy tắc thứ nhất của thích khách: Khách hàng là hoàng đế lão tử.

Mạc Hi âm thầm ngẫm nghĩ, dựa theo thứ hạng ba mươi sáu của mình trong tổ chức, khi đến lượt mình chọn án tử, thù lao Phong Diệp cấp hẳn đã không còn mấy. Vốn là, mọi người đều làm nghề lưỡi dao liếm máu, chuyên giết người chứ không phải tế thể cứu người, mà đi chọn những chứng bệnh khó xử lý, thù lao mới là quan trọng nhất. Hơn nữa, phương châm kinh doanh của tổ chức này tựa như công ty cho thuê xe, tất cả mọi người đều lấy phần trăm, ai còn không chọn quả hồng mềm giá cao hơn để chém trước. Giải quyết một nho thương như vậy, chẳng khác gì cắt một quả dưa hấu. Máu chốt ở chỗ phía cuối trang có một dòng chú giải “Trước khi chết phải ngày đêm sợ hãi”. Giết người chẳng qua là ấn dấu, giờ đao chém xuống, thế là xong chuyện. Có vẻ vị khách hàng này với con tin có mối thù sâu oán nặng. Được, Mạc Hi quyết định làm người tốt một lần, giúp khách hàng giải quyết chướng ngại tâm lý, tiêu tan nghiệp chướng.

Mạc Hi lấy một tờ giấy nhún nhúm từ trong ngực ra, đưa cho chủ quán, không phải nàng không tôn trọng giấy tờ làm công, sự thật là cất giấu trong người không tránh khỏi bị mồ hôi thấm ướt. Tiểu nhị kia liếc mắt một cái, xoay người đi ra sau màn, chỉ chốc lát sau cầm một quyển sổ bìa lam ra. Mạc Hi tiếp nhận nhìn qua, trên bìa có một dòng chữ tiểu triện, “Tùy Viên bút ký”, xác nhận là viết từ tay nữ giới. Vắn nhét vào trong ngực, lảo đảo đi ra ngoài. Tiểu nhị ban nãy hẳn cũng luyện võ công, nhìn đôi tay kia, ít nhất đã luyện qua tiểu cầm nã. Không khỏi cảm thán, tổ chức này cũng phát triển hướng tập đoàn hóa rồi, ngành nghề bao gồm cả tửu lâu, cửa hàng, thanh lâu, hiệu cầm đồ. Đại đương gia quả là kỳ tài ngút trời. Mạc Hi suy nghĩ có nên tham dự cổ phần hay không đây, làm một đối tác thể chấp. Bóc lột kẻ khác so với bị bóc lột mạnh hơn nhiều. Tư bản chủ nghĩa không thể hận, chỉ cần mình có tư bản.

Giờ đã là hoàng hôn, phần lớn tiểu thương trên đường đang thu quán chuẩn bị về. Mạc Hi từ xa đã nhìn thấy biển hiệu khách sạn “Duyệt An”. Nhất thời lại suy nghĩ một vấn đề đã suy tư hơn ngàn lần, nàng rốt cuộc là xuyên đến tác phẩm võ hiệp của vị tác giả vô danh nào viết ra đây, từ hồi trung học cơ sở đã đọc hết Kim Dung, Cổ Long, Lương Vũ Sinh, đương nhiên hiểu rõ từ khi mình xuất đạo đến nay, những người đã gặp không phải xuất thân từ những danh môn đó, nhưng nhìn lại bằng hiệu trước mắt, lại không thể nghĩ như vậy.

Quy tắc thứ hai của thích khách, duy trì khiêm tốn chân chính.

Thích khách không phải ngôi sao, bị người nhớ kỹ đặc trưng, sẽ khiến mọi việc không sạch gọn, đó không còn là chuyện bộ khoái Lục Phiến Môn truy bắt nữa, mà là nội bộ tổ chức giáo sát. Không ai lại nguyện ý vì sự ngu xuẩn của kẻ khác mà liên lụy đến bản thân. Sống sót cao hơn tất cả.

Mạc Hi ăn mặc bình thường đến không thể bình thường hơn. Áo dài màu nâu xanh, không quá cũ, vì trường kỳ dầm mưa dãi nắng, nên khuôn mặt cũng không trắng nhợt nhợt như các cô gái đương thời theo đuổi.

Nàng vốn không có mấy phần tư sắc, hành vi lại không có chút nữ tính, dù cho thân hình so với nam giới cường tráng có vẻ yếu đuối hơn, nhưng ở Tiền Đường này văn nhân rất nhiều, nàng giả làm nam nhân cũng không có gì bất ngờ.

Chờ tiểu nhị đưa nước trà bánh ngọt tới, Mạc Hi đóng cửa lại, bắt đầu nghiên cứu bản Tùy Viên bút ký kia.

Tập sách đó không dài, nửa phần trước đóng từ giấy hoa đào của Bích Lạc Hiên, nhìn hình thức hẳn là sản phẩm của ba năm trước, phần sau dùng giấy trắng bình thường. Nét chữ lúc đầu xinh xắn dần dần trở nên yếu đuối vô lực.

Tổng thể mà nói đây là một bản tập hợp tản văn trữ tình trần thuật khuê oán. Chủ nhân tập sách là một khuê nữ từ khi ở trong khuê phòng, tới tân hôn, thẳng đến tờ cuối cùng của “quan Tùy Viên thu cảnh” thì ngừng lại, vẫn luôn ở trong một nơi tên là Tùy Viên. Xem ra Lưu thị vị thê tử đầu tiên của Tiêu Ngọc kia cũng có chút tài nghệ.

Tên của cô ta hẳn là có một chữ Hà, bởi vì đoạn đầu viết về tình cảnh lần đầu gặp Tiêu Ngọc tại hồ sen. Cũng chỉ là tài tử giai nhân, thu phong ngọc lộ mà thôi. Chỉ là vị Lưu tiểu thư này cho rằng vì cha cô ta đặt tên Hà nên đã xác định nhân duyên sau này của mình, chính là định số thiên mệnh, khi gặp mỗi tình đầu thêm một phần kiều diễm lý thú. Sau đó là đàm hôn luận giá, tình chàng ý thiếp như keo như sơn. Sau khi Lưu viên ngoại mất, Lưu tiểu thư do hai năm không con, vì nghĩ đến con trai nối dõi đã chủ động đưa ra chuyện nạp thiếp với Tiêu Ngọc, Tiêu Ngọc từ chối không theo, Lưu tiểu thư cảm động phần tình thâm này, lại vì tự mình đề xuất ý kiến mà tự hổ thẹn không thôi. Vừa lúc một đám lão bộc hầu hạ phụ thân trong nhà tuổi già sức yếu liên phen phát hồi hương, những tôi tớ mới vào phủ đều do Tiêu Ngọc làm chủ cả, xem hành động này rất có kết cấu. Lưu tiểu thư đau buồn quá mức thỉnh thoảng cảm phong hàn, vô lực lo liệu chuyện làm ăn trong nhà, dần dần liền giao cho Tiêu Ngọc xử lý.

Mạc Hi cười lạnh trong lòng, Lưu tiểu thư thẳng đến khi ngọc nát hương tan đều ở trong Tùy Viên, có thể thấy Tiêu Ngọc là ở rể Lưu gia. Xem nét chữ yếu dần này, chính là dấu hiệu của chứng khí hư, sợ là thân mình dần dần yếu đi, hao tổn mà chết, rất có thể chính là do chén canh hạt sen liên tục mỗi ngày với ý thể hiện chưa quên tình cũ. Trước khi chết, tất cả chi phí hàng ngày của Lưu tiểu thư đều bị cắt xén rất nhiều, nếu không phải cô ta xưa nay không chú ý, Lưu gia chưa bại, sao ngay cả giấy tốt cũng không cung ứng được. Tờ cuối cùng nhắc tới cô ta vốn định thừa lúc khí sắc còn tốt, muốn cùng Tiêu lang đi tới chốn cũ nơi lần đầu gặp gỡ một lần, phái gã sai vặt tới cửa hàng tìm, lại lâu không thấy quay lại, chỉ phải cố nén thất vọng tự đi vào vườn ngắm cảnh, nhớ lại khoảnh khắc xưa. Có thể thấy trước khi Lưu tiểu thư ngọc nát hương tan đã bị quản chế hành động, ngay cả nô tài cũng không sai sử được.

Quy tắc thứ ba của thích khách, đám đông mới là nơi che giấu tốt nhất.

Mạc Hi dậy thật sớm, rửa mặt chải đầu qua loa rồi đến Tụ Nhân Lâu phổ đối diện, chọn vị trí náo nhiệt gần cửa sổ lầu trên, gọi một chén cháo tẩm cá, hai cái bánh bao nắm mặn, một đĩa thịt bò tương, liền ngồi ngắm cảnh. Làm nghề của bọn họ không so được với những tay súng bắn tỉa hiện đại, thời đại vũ khí lạnh, muốn thuận lợi chỉ có thể dựa vào chạm trán cự li gần. Điều này nghĩa là không thể để kẻ khác quan sát được mình, chỉ có mình quan sát từ một góc. Nào biết rời xa đám đông mới là dễ gây chú ý nhất.

“Nghe nói Tiêu gia lại sắp đón dâu rồi, tiểu lang Tiêu gia còn trẻ tuổi, liên tục mất đi hai vị phu nhân, một vị Lưu thị trước kia tốt xấu cũng qua hai năm, mà vị Vương thị này vừa mới thành hôn không quá ba tháng liền bị bọn cướp làm hại, thật quá đáng thương.” Tòa trà lâu này lấy tên thật chuẩn xác, những người đến đây quả thật đều là những kẻ rảnh rỗi. Người vừa nói là một ông lão xách lồng chim, râu tóc bạc trắng nhưng vẫn khỏe mạnh mười phần.

“Còn có vương pháp hay không đây, vị tiểu nương tử Vương thị kia bị chết thật oan uổng, bọn giặc kia trộm cướp không thành, lại đụng phải cô ta.”

“Thanh danh khắc thê của Tiêu gia đã truyền đi, Tiêu tiểu lang muốn kết hôn cũng không dễ dàng a.”

“Sợ gì chứ, trước kia Lưu gia là cự phú, tất cả đều thuộc về Tiêu gia rồi. Còn sợ không lấy được con gái nhà lành sao?”

“Nhưng hiện nay, cải huyền dịch trường (thay đổi người thì mọi việc cũng thay đổi), Tiêu Ngọc nhân mạch dù sao cũng kém so với Lưu gia kinh doanh lúc trước, nhìn tình cảnh đã không còn lớn như trước nữa.”

“Nghe nói trước đây, Lưu lão gia là môn khách của thất hoàng tử, là Hoàng thượng, một chữ Hoàng này, đương nhiên là tài nguyên quảng tiến a.”

“Các ông thì biết cái gì, Tiêu tiểu lang mấy ngày trước mới xuất ra một phần lương thực, khoảng số này...” Người nọ gơ tay, mọi người thốn thức mà cứng lưỡi.

Mạc Hi vừa nghe nói chuyện vừa ăn sáng, suy nghĩ đến bản chép tay bìa lam kia.

Chương 2. Tiêu gia Ngọc lang

Mấy ngày nay, chân bà mỗi Tiên chạy đến sắp gãy rồi, ở Tiên Đường này phàm là những cô nương chưa lấy chồng bà đều đi đến mấy lần, cửa nhà Tiêu gia sắp bị bà ta đập hỏng rồi. Nhưng lại chẳng hề có tin tốt nào cả. Tiêu gia tuy là cự phú, nhưng hai chữ thương nhân này, phàm là những hộ có chút thư hương sẽ không dễ dàng kết thân, huống chi Tiêu Ngọc lại có tiếng khắc vợ.

Chỉ có hôm nay bà mỗi Tiên khê hát một điệu dân ca, dưới ánh nắng mặt trời chói chang, trên khuôn mặt trắng như bột mì kia mồ hôi nhễ nhại, bà ta cũng chẳng thêm lau mà đi thẳng tới Tiêu gia.

“Ngài không biết đâu, vị Trần tiểu thư này vừa theo gia đình từ kinh thành đến, tổ tiên Trần gia đã từng làm đại quan trong kinh đó, nay cả nhà cũng không còn đàn ông, nữ quyến toàn gia mới về quê là Tiên Đường này. Trần tiểu thư tuy chỉ là thứ xuất, nhưng bộ dáng kia phong thái kia không hề kém chút nào nha. Tuyệt đối không tệ đâu.” Bà mỗi Tiên vừa mới gặp lập tức thao thao bất tuyệt đến nước bọt bắn hết lên khuôn mặt thư sinh của Tiêu Ngọc.

Tiêu Ngọc cũng không nghe bà ta lải nhải nhiều, cho năm lượng bạc, chỉ nói là sẽ xem xét rồi đuổi bà mỗi Tiên đang có vẻ bất mãn đi.

“Đại gia, có cần tôi tự mình đi thăm hỏi một chút không?” Chu quản sự thấy cũng có bảy phần chân thực, vậy là đủ rồi.

Tiêu Ngọc gật đầu, tâm tư đã chuyển tới phần lương thực vừa mới bán ra kia. Năm nay tổng sản lượng lương thực rất lớn, sổ sách hai năm trước không tìm được, nhưng may là có đám người làm đã nói lương thực vẫn luôn bán ra cho các nhà dưới với một lượng nhỏ. Gã đã sớm cảm thấy Lưu lão đầu tuổi lớn quá rồi, làm việc luôn sợ bóng sợ gió, nếu bán ra số lượng lớn hàng trong vùng, giảm giá lương thực xuống, dựa vào ưu thế giá cả, lũng đoạn thị trường nơi đây, tiết kiệm được phí vận chuyển phí cất kho, như vậy sẽ có thể kiếm được một món rất lớn. Gã tự mình nhận số lương thực này, trong mấy tháng ngắn ngủi bán ấy hộ thương nhân trong vùng, đã kiếm được số lời không nhỏ. Nghĩ đến đây, gã không khỏi có chút thiếu niên đắc chí.

Tiêu Ngọc đang ngả người trên sạp mỹ nhân nhìn sổ sách, bên ngoài liền báo người được phái đi Vương gia Hải Ninh báo tang đã trở về. Tiêu Ngọc lười biếng nói: “Gọi hấn vào đi.”

Tiêu Ngọc thấy trên mặt hấn ta có chút cổ quái, cũng không để ý, uống một ngụm Bích Loa Xuân mới vừa pha xong.

“Gặp người của Vương phủ chưa?”

“Gia, ngài nói có kì lạ không, cái viện kia của Vương gia đã có người khác mới dọn vào ở rồi. Hỏi người đã chuyển đi đâu, người ta cũng không biết. Bọn họ chuyển nhà sao lại không sai người báo cho phu nhân một tiếng.”

“Chắc là định thu xếp ổn thỏa rồi mới phái người báo tin. Nếu vậy, chúng ta chờ người của bọn họ tới là được.” Tiêu Ngọc có chút thương cảm nói. Vương thị công dung ngôn hạnh đều không thiếu, lại mới tân hôn, đang tình nồng ý thắm liền gặp phải chuyện này. Thật đúng với câu hồng nhan bạc mệnh.

Đang định nói gì đó, chợt nghe Chu quản sự đã trở lại, liền xua tay cho hấn ta đi ra ngoài.

Lúc Chu quản sự vén rèm tiến vào, sắc mặt vui mừng, Tiêu Ngọc liền biết chuyện có hi vọng, nóng lòng mong đợi.

Quả nhiên, Chu quản sự nói đến nơi đến chốn. Vị Trần tiểu thư kia quả thật rất được, vài năm trước ở kinh thành chưa để tang xong nên không tiện làm mai, nay mặc dù tuổi hơi lớn, cũng chỉ mười tám xuân xanh. Trần gia không có đàn ông, đang muốn tìm một mối thông gia, con rể coi như nửa con, cũng có thể chèo chống gia đình.

Tiêu Ngọc nghe xong có chút động ý. Tiêu gia tam đại đơn truyền, đến gã thì cả cha mẹ đều đi, để lại một mình gã, nay gã cũng cần phải lo đến chuyện con nối dõi rồi.

Hai nhà Tiêu Trần có thể nói là khá ăn ý, nhanh chóng trao đổi canh thiệp, chọn ngày lành tháng tốt.

Hôm kết hôn, Tiêu gia bảo kiểu phu khiêng tân nương tử đi đủ hai vòng, trống kèn náo nhiệt một hồi.

Tiêu Ngọc tiếp tân khách xong, khi trở lại tân phòng đã có chút choáng váng, nhưng trong lòng quả thực rất vui mừng. Nhắc khăn voan lên, ngọc nhan xinh đẹp của tân nương tử dùng đôi mắt trong veo như nước liếc gã một cái, liền cúi đầu xuống. Tiêu Ngọc chỉ cảm thấy linh hồn nhỏ bé của mình đều bị câu đi mắt, muốn nhìn kĩ nhưng đỡ thế nào nàng ta cũng chỉ nghiêng người khẽ ngẩng đầu lên, càng nhìn tâm lại càng ngứa. Tiêu Ngọc qua quýt cõi bỏ hỉ bào liền đề lên.

Ngày hôm sau, hai vợ chồng ngủ đến tận lúc mặt trời lên ới gọi nha hoàn vào hầu hạ. Tiêu gia không có trưởng bối, cô dâu không cần kính trà với cha mẹ chồng, ngược lại cũng tiện. Tiêu Ngọc biết người đi vào là nha đầu hồi môn của Trần thị, về sau có thể thu dùng, không khỏi liếc qua, vừa nhìn liền thất vọng, nha đầu kia ngoại trừ trắng nõn ra, không chút động lòng người. Gã thầm nghĩ Trần gia này cũng thật thương con gái.

Lại nhìn về phía Trần thị, nàng đang để cho nha đầu hầu hạ mặc áo vào, thấy gã ngẩn ra nhìn mình, liền liếc gã một cái, Tiêu Ngọc nghĩ đến sự dịu dàng của Trần thị đêm qua, thân mình không khỏi mềm hơn nữa.

Hai người rửa mặt chải đầu xong liền dùng bữa sáng trong phòng. Tiêu Ngọc hiển nhiên khó nhận được động tay động chân, Trần thị da mặt mỏng, đuổi nha đầu ra ngoài, tự mình hầu hạ.

Tiêu Ngọc nói: “Gọi phu quân nương tử thì còn gì là thú khuê phòng, ở nhà nương tử có nhũ danh không?”

Trần thị từ nhỏ ở kinh thành, khẩu âm lại có vài phần mềm mại của con gái Giang Nam, cất giọng ồm ồm nói: “Trong nhà đều gọi thiệp là Liên nhi.”

Tiêu Ngọc nghe xong liền khựng lại, suýt nữa đánh rơi chiếc đĩa ngà voi khắc chuồn chuồn nghịch hoa sen. Một lúc lâu sau mới nói: “Khuê danh nương tử là Lan, sao nhũ danh lại gọi là Liên nhi?”

Trần Lan cười dịu dàng: “Lúc nhỏ thiệp thường hái hạt sen ở hồ sen trong nhà, nên mới được gọi là vậy.”

Tiêu Ngọc ăn không thấy ngon nữa, chỉ miễn cưỡng nói: “Thuở bé nương tử ắt hẳn rất nghịch.” Cũng không đổi miệng gọi nàng là Liên nhi.

Ăn xong, Tiêu Ngọc không yên tâm chuyện buôn bán, vẫn đi đến cửa hàng như trước. Trần Lan cũng không ngăn cản, tự mình giúp gã thay quần áo, tiễn đến tận cổng.

Buổi tối khi trở về, thấy Trần Lan vẫn dịu dàng ân cần như thế, thần sắc Tiêu Ngọc cũng mềm ra, cũng không trách nàng nữa, chẳng qua chỉ là trùng hợp thôi.

“Tiêu lang, Liên nhi tự tay làm một món ăn, Tiêu lang nhất định phải nếm thử nhé.” Trần Lan vừa chia thức ăn, vừa bảo nha đầu bưng canh dâng nước.

Tiêu Ngọc cũng thích nàng hiền lành, ép xuống cảm giác hết hồn khi chợt nghe câu “Tiêu lang” kia, thấy thức ăn đầy một bàn, hai người ăn thì hơi lãng phí, lại nghĩ nàng là cô dâu mới, từ nhỏ lại là đã quen kim tôn ngọc quý, không thể chú ý nhiều, nên cũng không nói gì.

Đợi khi gã tự tay động đũa gấp lấy bún thịt lá sen ăn một miếng lập tức kinh hoảng.

“Tiêu lang không thích sao, là do tay nghề Liên nhi không tinh.” Trần Lan thấy gã phản ứng như thế, không khỏi có chút tủ thân, mắt cũng đỏ lên.

Giờ phút này trong lòng Tiêu Ngọc đã là khiếp sợ không thôi, bún thịt lá sen vốn là món ăn nổi tiếng của Hàng Châu, biết làm cũng không có gì ngạc nhiên, chỉ là tại sao mùi vị lại giống như vậy. Giương mắt nhìn

Trần Lan, thấy đôi mắt nàng hơi đỏ, lại mềm lòng, có lẽ do Lưu thị tự tăng bốc mình, cũng chẳng phải cô ta tự nghĩ ra, hoặc là cách làm đã sớm truyền ra ngoài rồi. Nghĩ như vậy nên gã thoáng an tâm, lại ngồi xuống, ra vẻ trấn định gấp một đũa.

Trần Lan thấy vậy lập tức tươi cười, nói: “Món ăn này vốn không có gì đặc sắc cả, chỉ là nhờ tương ngọt bên trong do Liên nhi tự mình chế biến, bên ngoài không có chỗ nào bán cả.”

Nào biết vừa dứt lời, Tiêu Ngọc như bị sét đánh trúng, phục hồi tinh thần lại liền nắm cổ tay Trần Lan, khuôn mặt dữ tợn như Diêm La, lạnh lùng nói: “Ai phái người tới, nói! Không phải Lưu gia chết hết rồi sao, là ai, đừng có giả thần giả quỷ với gia!”

Trần Lan bị khuôn mặt hầm hầm giận dữ của gã dọa tới mức khóc, lập tức như hoa lê gặp mưa bão, nghẹn ngào khôn kể, rất là đáng thương.

Sau một lúc lâu mới dần thu tiếng, ngập ngừng nói: “Gia nói gì vậy, Liên nhi không hiểu.”

Tiêu Ngọc nghe nàng ta tự xưng, càng thấy bức bối, hung hăng đẩy nàng ta ra, nổi giận dùng dùng bỏ đi.

Trần Lan lập tức ngừng khóc, khước miệng khê nhếch, thản nhiên ngồi xuống dùng cơm.

Tiêu Ngọc bước vội đến thư phòng, lúc này đã tỉnh táo lại, càng nghĩ càng cảm thấy nha đầu thân cận nhất bên người Lưu thị cũng đã chết rồi, những chuyện khuê phòng riêng tư đó sẽ không truyền ra ngoài. Nhưng nếu nói là trùng hợp thì cũng thái quá rồi. Nghĩ đến một khả năng, cả người gã chợt cứng đờ, mồ hôi lạnh tuôn ra.

Nghĩ như vậy, Tiêu Ngọc tất nhiên sẽ rất khó ngủ cạnh nữ nhân kia. Cho nên gã liền ngủ ở thư phòng vài đêm liên tục, ban ngày vẫn đến cửa hàng như trước, bọn đầy tớ thấy bọn họ mới tân hôn đã chia phòng ngủ, đương nhiên im như thóc, không ai dám nói gì.

Cứ như thế lại qua mấy ngày, Tiêu Ngọc cuối cùng không nhẫn nại được, kêu nha đầu bên người Trần Lan tới hỏi.

Người đến chính là cô gái mà hắn đã đánh giá sau hôm động phòng hoa chúc.

Nha đầu kia nghe cô gia hỏi toàn chuyện ăn uống ngủ nghỉ hàng ngày của Trần Lan, đặc tính sinh hoạt, hỏi rất là tỉ mỉ, trên khuôn mặt tươi cười như hoa, trả lời lại càng cẩn thận. Cô ta dung sắc bình thường mà mồm miệng lại rất lanh lợi, nói sinh động như thật, rất mạch lạc.

Chu quân sự mừng thầm, hai vợ chồng đầu có cái lâu, có câu đầu giường đánh nhau cuối giường hòa, đại gia đây là đang nhớ nhung tân phu nhân đó thôi, sợ Tiêu Ngọc khó chịu, giận lây sang mình, ông ta cũng không dám nghe nhiều, lặng lẽ đi ra ngoài. Nhưng lại không hề thấy sắc mặt Tiêu Ngọc càng lúc càng âm trầm, bàn tay nắm lấy cái chén sứ thanh hoa cũng run lên dữ dội, nước trà bắn ra tung tóe, đều bắn lên cái áo màu xanh nhạt của gã.

Tiêu Ngọc suy nghĩ một ngày lại một ngày, nhiều lần bừng tỉnh từ trong ác mộng, mồ hôi lạnh ướt hết áo trong. Mới có mấy ngày mà gã đã gây rộc hể đi, khuôn mặt tiêu tụy, đã không còn tuấn nhã như trước nữa.

Hôm nay, tối Tiêu Ngọc đi nhà Vạn lão gia uống rượu, uống hơi nhiều, lúc trở về theo thói quen liền đến tây viện.

Thấy Trần Lan trong phòng không khỏi thanh tỉnh vài phần. Ngón tay Trần Lan thon thon, đang bưng một bát ngọc hoa sen, trên mặt mang theo ba phần cười, từ từ nói: “Tiêu lang có biết, Liên nhi yêu nhất chính là món canh hạt sen này. Tiêu lang có muốn dùng một chút không?”

Tiêu Ngọc còn một chút cảm giác say chợt bị hoảng sợ làm mất hết, chỉ mở to mắt nhìn nàng, từ trong khe răng rít ra vài từ: “Nương tử tự dùng đi.”

Nào biết Trần Lan lại ném bát xuống đất, “choang” một tiếng giòn vang, cái bát đã vỡ tan tành.

“Đương nhiên là Tiêu lang không dám uống rồi.” Giọng nói kia chua ngoa mơ hồ, Tiêu Ngọc chưa kịp hoàn hồn, lại nhìn Trần Lan, chợt thấy nàng ta thất khiếu chảy máu nhào đến mình. Miệng lại nói: “Tiêu lang

chớ sợ, thiếp với chàng hai người chúng ta có thể làm một đôi uyên ương dưới âm phủ, những chuyện kiếp trước Liên nhi không để tâm tới nữa.” Mỗi lần phun ra một chữ liền bước tới gần gã thêm một bước.

Tiêu Ngọc thét một tiếng thật to rồi xoay người bỏ chạy, ngay sau đó, Trần Lan ở trong phòng chỉ nghe được một tiếng bùm vang lên. Một lát sau là tiếng Chu quản sự hô to kêu cứu: “Không xong rồi, đại gia ngã xuống nước rồi.” Trần Lan cũng không để ý, thừa dịp bóng đêm đi tới thư phòng.

2. Chương 003

Chương 3. Hoàng tước phía sau*

* Lấy từ câu “Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình phía sau” (,). Câu này chỉ những người chỉ nhìn thấy cái lợi trước mắt mà không tính đến cái họa ẩn nấp phía sau. Ngoài ra, nó còn chỉ người lợi dụng cơ hội hai kẻ thù của mình đang tranh chấp để chiếm lợi lớn.

Hôm sau, toàn bộ Tiền Đường đều bàn tán về thảm kịch của Tiêu phủ đêm qua. Đều nói Tiêu gia tiểu lang gặp tà, mới cưới tiểu kiều nương xinh đẹp chưa đầy một tháng, đang yên lành lại ngã vào hồ sen nhà mình. Nước trong hồ vốn không sâu, chỉ khoảng nửa người đứng, vậy mà lại bị chết đuối. Trong nửa năm mất hai mạng người, Tiêu phủ nhất thời thành căn nhà xui xẻo.

Tiêu gia không có chủ tử, nô tài trong phủ nhất thời không có chủ trương. Trần thị kiên cường lên, bày ra tư thế đương gia chủ mẫu, quyết định trả lại nô khê (khê ước bán thân của nô tài/tì trong nhà), lại cho bạc nghỉ việc gấp hai lần, mấy chục tôi tớ trong phủ đều rời khỏi. Lại qua mấy ngày, Tiêu trạch bán với giá thấp ột hộ làm bánh trà, cũng là do quản gia đi trước chuẩn bị, chủ nhân còn trên đường đến. Không lâu sau người Trần gia liền đến, đón đưa con gái số khổ, toàn gia chẳng biết dời đi đâu. Láng giềng cũng không cho là kì quái, đều nói Trần thị đến xứ khác tái giá, mới có thể không vì thanh danh ở Tiền Đường mà mệt mỏi.

Đêm lạnh như nước.

Tiêu phủ.

Một bóng dáng nhỏ nhắn đạp trăng mà đến, nhẹ nhàng xuyên qua đình đài hành lang trong vườn, vọt nhanh về phía chủ viện. Người này thật là nhẹ nhàng, thắt lưng khê cong liền mở được cửa sổ xoay người vào.

Vào trong, lập tức đi đến chiếc giường chạm khắc hoa văn công phu, nhẹ nhàng nhảy, cực kì quen thuộc mở hộc bí mật trong đó ra, lấy ra một cái hộp thủy tinh thường để thức ăn vặt, gõ nhẹ lên tấm ván gỗ hai cái, lại đi đến hộc tối còn lại, dùng một trật tự nhìn như lộn xộn gõ ba cái. Một chuỗi động tác này làm vừa nhanh vừa chuẩn, không chút do dự. Đột nhiên cách một tiếng, tấm ván gỗ ngăn hộc tối dựng thức ăn vặt tự động dịch chuyển, lộ ra một ngăn khác, nằm bên trong là một bao bố đẹp, nhanh chóng lấy ra, đang muốn giấu vào người, một bàn tay đã nhẹ nhàng đập lên vai nàng.

Thân thể mềm mại của nữ tử nháy mắt cứng ngắc.

Trong phòng đã thấp đèn lên. Lúc này, nàng bỗng rất bình tĩnh, quyết đoán quay đầu, nhìn về phía người tới.

Đó là khuôn mặt bình thường đến cực điểm, chính là vẻ mặt bình thường vui tươi hơn hờ khi cười có chút nịnh nọt giờ phút này lại lộ ra một tia âm u, là Chu quản sự.

Chu quản sự là người khi Lưu gia cất giã Tiêu Ngọc đã đưa vào, nữ tử hiển nhiên nhận ra ông ta, vẻ mặt hơi cứng lại, cười lạnh nói: “Người là người bên kia?”

Chu quản sự cười hắc hắc, nói: “Chỉ bằng ngươi còn muốn cùng điện hạ cò kè mặc cả, hai năm trước còn có thể nói, nay ngươi không thể tự quyết định rồi.”

“Cha ta vì để cho thất điện hạ yên tâm đã tự sát, vậy mà các ngươi vẫn không buông tha Lưu gia.”

“Lúc trước Lưu gia có lá gan thu bảy trăm vạn gánh quân lương triều đình cho đại quân Tây Bắc, còn muốn có thể phú quý lâu dài sao.” Chu quản sự lạnh lùng cười nói.

“Lưu gia vì thất hoàng tử làm không ít chuyện, đều giữ lại một bản, ngũ điện hạ chắc sẽ cảm thấy hứng thú.”

Chu quản sự có chút bội phục nhìn Lưu Ngạn Hà trước mắt. Ba năm trước dùng kế dụ dỗ Tiêu tú tài một thân một mình, lẳng lặng giao việc buôn bán bên ngoài của Lưu gia cho hắn tiếp nhận, đề phòng ngũ hoàng tử đánh hơi được, lo trước tính sau tìm người chịu tội thay. Cũng không nghĩ thất hoàng tử trở mặt trước, muốn bỏ rơi Lưu gia, thì tốt giữ xe (hì sinh kẻ dưới để bảo tồn mình). Lưu lão đầu vì bảo vệ con gái, bắt đắc dĩ tự sát. Dưới tình thế nguy cấp, Lưu Ngạn Hà còn có thể trợn mắt bắt loạn, trước thi khổ nhục kế, cắt giảm các lão bộc ở Lưu gia, âm thầm coi sóc nghề nghiệp bí mật của Lưu gia. Đúng lúc, Tiêu tú tài vì Lưu lão đầu đã chết, liền nổi lòng xấu xa, nằng tương kế tựu kế dùng kim thiền thoát xác, giả chết rời phủ. Tiêu Ngọc trong lòng có quỷ, cho dù giả chết có sơ hở, cũng sẽ không lưu tâm. Chỉ là giả chết thì dễ, muốn bí mật mang theo mấy bản sổ sách kia ra phủ lại khó. Cho nên dứt khoát án binh bất động. Nàng đợi chừng một năm, nghe đủ mọi tin đồn, mới tìm “khách sạn” (tiếng lóng gọi thích khách) ra mặt, cũng không phải vì trả thù Tiêu Ngọc, chỉ là muốn quây đục vũng nước, nàng có thể thu hồi mấy bản sổ sách này, làm bùa hộ mệnh. Giờ phút này thấy tình thế nghịch chuyển, quyết định thật nhanh liền chuẩn bị quy hàng ngũ điện hạ. Có thể nói cơ trí, khôn ngoan, tàn nhẫn, quyết đoán đều chiếm đủ.

Chu quản sự trầm ngâm không đáp, bỗng nhiên dùng phân cân thác cốt, bẻ gãy cổ Lưu Ngạn Hà. Lấy cái bao tơ lụa kia, liền biến mất trong bóng đêm.

Cử động lần này không chỉ Lưu Ngạn Hà trở tay không kịp, Mạc Hi từ một nơi bí mật gần đó xem kịch hay cũng vô cùng kinh ngạc.

Nàng ngừng thần yên lặng nghe, quả nhiên từ phía tây có một đội người đang đến, tổng cộng sáu tên, đều là nội gia cao thủ. Nàng mỉm cười cũng lao vào bóng đêm. Mạc Hi từ trước đến nay đều tự hào vì khinh công, thân pháp của nàng nói là như sương như điện cũng không quá đáng. Trong nháy mắt đã đến phố xá ồn ào sầm uất. Chọn một tửu lâu trang hoàng lộng lẫy ngồi, chỉ món bún thịt lá sen, quả nhiên hương vị cùng nàng dựa theo bản viết tay của Lưu Ngạn Hà làm ra không quá giống nhau.

Hôm sau, cảnh sắc tươi đẹp.

Mạc Hi đến hiệu cầm đồ Hoàn Nguyên lấy ngân phiếu, liền đi dạo trên đường.

Phố xá của Tiền Đường rất đặc sắc, các cửa hàng mặt tiền đều dọc theo chợ, một dãy giữa là quán nhỏ. Nàng chậm rãi đi đến phân hiệu Bích Lạc Hiên mấy ngày trước vừa ghé qua.

Tiểu nhị ở đây rất có mắt, bởi vì đa số khách đến là người đọc sách, có vài phần ngạo khí, không thích tiểu nhị khoe khoang, bình thường bọn họ cũng không lên dò hỏi, chỉ ở một bên quan sát, người thật sự có ý mua mới nói một hai lời.

“Vị tiểu ca này, ngài có muốn thử loại mực hoa đào mới ra năm nay của chúng tôi hay không, khi mài mực ngài sẽ thấy có một mùi hương hoa đào nhàn nhạt.”

“Thứ đó vài ngày trước đã mua qua, giới thiệu loại bình thường nhất đi.”

“Được, ngài xem loại này, ngay cả ấn ký Bích Lạc Hiên của chúng tôi cũng không có, nhưng sử dụng không tệ.” Tiểu nhị nhìn hắn ăn mặc bình thường, nghĩ rằng không có nhiều tiền, cũng không vạch trần, biết nghe lời phải, giới thiệu.

Mạc Hi bỏ hai xu tiền rồi rời khỏi, ước lượng mực trong tay, vừa lòng cười, mượn một chiếc xe lừa, đi ra cửa thành.

Quy tắc thứ tư của thích khách, nơi không nên chú ý đừng cố chú ý.

Ngay từ đầu nàng vẫn chưa nghi ngờ Lưu Ngạn Hà giả chết, mặc dù nơi bản chép tay này đến có chút kỳ quái, nhưng tiểu nhị bên người Lưu Ngạn Hà vì chủ tử của mình báo thù cũng rất hợp lý. Mạnh mối duy nhất chính là giấy của Bích Lạc Hiên, còn may mà vị tiểu nhị kia đã giới thiệu với nàng mực hoa đào. Mạc Hi xuất phát từ bản năng nghề nghiệp, đối với mùi hương vô cùng mẫn cảm, liền mua về, trở lại khách sạn,

mài mực ra so sánh. Bản chép tay kia quả nhiên là viết sau này, từ khúc đầu đã dùng mực hoa đào, mặc dù qua một thời gian, nhưng mùi hoa vẫn chưa tan hết, chỉ là người bình thường khó có thể ngửi thấy. Lưu Ngạn Hà lưu lại bản chép tay này chỉ có một mục đích, dẫn đường nàng giả thần giả quỷ. Vì đạt tới hiệu quả “trước khi chết ngày đêm sợ hãi”, đây là phương thức trực tiếp đơn giản nhất. Mà muốn cho Tiêu Ngọc tin tưởng tâm nương tử mình là quỷ hiện thân, nhất định phải dùng đến những chi tiết trong cuộc sống chỉ có Tiêu Lưu hai người mới biết được, chi tiết đương nhiên hoàn toàn xuất phát từ bản chép tay này. Vị Lưu tiểu thư này quả nhiên tâm tư kín đáo, thận trọng. Sơ hở duy nhất chính là mực hoa đào. Có thể thấy vật yêu thích có khi sẽ trở thành tử huyệt trí mạng.

Xe lừa đi không đến một canh giờ đã tới cửa thành, xa xa liền thấy trước tường thành rộn ràng nhốn nháo vây quanh một đám người. Thị lực của nàng tự nhiên không khó thấy rõ dán trên tường kia chính là văn thư truy bắt đoàn người Trần gia.

Quy tắc thứ năm của thích khách, tuy rằng tính đơn giản độc đáo là cơ sở chính quyết định đặc thù nghề nghiệp, nhưng thỉnh thoảng lợi dụng tài nguyên bên ngoài cũng là hợp lý.

Đám người Trần gia một đời làm tiên nhân khiêu (một dạng người dùng các cô gái đẹp để câu dẫn đàn ông, rồi bắt gian tống tiền) ở Giang Chiết, chạy trốn đến Tiền Đường. Lấy tài sản to lớn của Tiêu gia làm mồi nhử, muốn bọn họ hợp tác dễ như trở bàn tay. Mạc Hi thay hình đổi dạng qua loa, lợi dụng thân phận nhà đầu thiếp thân, theo Trần Lan quang minh chính đại vào Tiêu phủ.

Duệ vương phủ.

“Chu quân sự” quỳ dưới ánh nắng chói chang, xiêm y trên người ướt rồi khô, sau đó lại ướt, lặp lại ba lần.

Ba năm trước Duệ vương lĩnh đại quân Tây Bắc chống lại Xích Diêm, bảy trăm vạn quân lương triều đình cấp bị một đám giang hồ ô hợp cướp mất, sau đó lương thực được cấp lại, nhưng lại biến mất ở Giang Nam. Đại quân Tây Bắc vì lương thảo không kịp cung ứng, binh bại Lạc thành. Duệ vương bị tạm thời cách chức giáng tước, đương nhiên tức giận phi thường, phái người truy tra việc này. Ông liền lĩnh mệnh đến Tiền Đường.

Duệ vương Lý Nghĩa lật ba bản sổ sách Phùng Thiệu mang về, cuối cùng thở phào một cái. Hắn từng giám thị Hộ bộ ba năm, đương nhiên phải quản lý tiền lương chi ra, xem sổ sách chỉ là chuyện nhỏ. Xác nhận sổ sách này là thật, trên khuôn mặt anh tuấn cuối cùng cũng lộ ra một nụ cười, vươn tay sai người cho Phùng Thiệu tới.

“Mấy bản sổ sách này còn có ai xem qua?”

“Hồi điện hạ, tiểu nhân cũng chưa từng lật tờ nào, vạn vạn không dám tiết lộ ra ngoài.”

Duệ vương vừa lòng gật gật đầu, hỏi tiếp: “Người giang hồ kia xử trí như thế nào?”

Phùng Thiệu sợ hãi quỳ xuống, đầu gối ầm một tiếng, đập xuống nền gạch, nói: “Những kẻ thất hoàng tử phái tới đều là nội gia cao thủ, tiểu nhân không dám ở lại lâu, nên chưa kịp xử trí. Lưu Ngạn Hà vốn đã có ý quy hàng điện hạ ngài, bắt đắc dĩ lúc ấy tiểu nhân thế đơn lực bạc, nếu mang theo cô ta, ngay cả bản thân cũng không thoát, chỉ có thể xử lý tại chỗ.” Ngừng lại một chút, ông ta lại ngẩng đầu nói “Nhưng người giang hồ đó là Lưu Ngạn Hà tìm đến, không biết sự lợi hại của việc này, chỉ cho là vì Lưu Ngạn Hà báo thù, giết Tiêu Ngọc xong liền đi rồi.”

“Mà thôi. Gia sản Lưu gia có mang về không?”

“Tiểu nhân vô năng, tìm khắp nơi cũng không thấy. Không phải Trần gia kia lấy đi, vậy là Tiêu Ngọc đã giấu bên ngoài. Hoặc là thất điện hạ cũng không biết chừng.”

Duệ vương thở dài một hơi nói: “Đây cũng không thể hoàn toàn trách người. Bỏn vương lúc ấy bị phụ hoàng khiển trách, nghiêm lệnh bắt ở lại vương phủ, bao nhiêu ánh mắt nhìn chăm chăm, không thể giống trống khua chiêng. Giang Nam vốn là địa bàn của thất đệ, hắn ở đây bày bố nhiều năm, thế lực phức tạp khó dò, người đi nơi đó bó tay bó chân cũng phải thôi.”

Lúc này Mạc Hi đang đào đất, giấu đồ vật. Nơi giấu cũng không có cơ quan gì, phía sau núi nơi nàng ở, tùy tiện tìm một gốc cây cổ thụ chôn mấy bản sổ sách nàng tự mình sao chép. Dù sao cũng là tổ hợp chữ giản thể cộng số Arab, người khác nhìn cũng chỉ thấy nguệch ngoạc.

Gia sản Lưu gia mặc dù nàng cũng thêm nhỏ dãi, nhưng đây rất phồng tay, sao có mạng mà đoạt. Cho Trần gia lấy đi cũng tốt, thất hoàng tử, ngũ hoàng tử cũng không phải kẻ lương thiện, mặc kệ người nào tìm được, tránh cho nàng tự mình động thủ.

Mạc Hi mặt mày cong cong, cười giống như tiểu hồ ly. Vào trong rừng chặt trúc đã, đêm nay làm cơm lam.

3. Chương 004

Chương 4. Cùng ngành tự hội

Mạc Hi vẽ mặt đau buồn nhớ lại bát quái lúc sáng đi trên đường lớn ở Kim Lăng nghe được. Hai gã sức mạnh đứng đầu bảng xếp hạng trong nội bộ liên hợp, đam mê nha. Hai người này yêu đương thì yêu đương đi, còn ngại không đủ kinh tế hãi tục à, làm gì phải quậy đến long trời lở đất. Hai người song kiếm hợp bích, khiêu khích tổng bộ, một chiêu rút củi đáy nồi, lấy đi túi hồ sơ của bọn họ.

Thích khách bỏ nghề để yêu, thuần túy là luẩn quẩn trong lòng. Hơn nữa, người muốn quy ẩn thì cứ quy ẩn, nghề này không tiền tức lui, năm mươi hạng đầu không có tiền lương cố định, toàn dựa vào công trạng tính phần trăm. Cho dù phần trăm cao, chỉ cần nhàn tản vài năm, trốn trong rừng sâu núi thẳm, bất luận thể nào cũng không đi làm nhiệm vụ, đợi cho thứ hạng rớt khỏi top năm mươi, sẽ không có ai quan tâm đến người. Cho dù là bao vây tiêu trừ, kẻ đến cũng chỉ là tôm nhỏ cá bé, còn không đủ chơi đùa. Có tất yếu biến thành kinh thiên động địa như vậy không?

Tổ chức không chế nhân viên không giống với tưởng tượng của người ngoài là dùng độc dược (cái thứ tam thì nào thần hoàn Đông Phương Bất Bại dùng, là vũ khí sinh hóa cấp cao, phí tổn nghiên cứu chế tạo rất cao), mà mỗi người có một phần hồ sơ ghi chép lại những việc đã làm, mỗi lần tiếp một vụ thành hoặc bại, đều có ghi lại trong hồ sơ, lưu trữ. Cuối năm khảo hạch liên căn cứ theo đây để xếp hạng. Những thứ hạng đầu khi chọn án sẽ được hưởng quyền ưu tiên. Có thể nói công bằng công chính. Một khi phản bội, toàn lực bao vây tiêu trừ không nói, khi cần thiết còn đem hồ sơ này miễn phí đưa cho bạn bè người thân của người bị hại, nếu người thân hận đến thuê sát thủ giết, vậy cũng có chút tài năng, mặc dù trong thân thích bằng hữu luôn hiềm gặp nhân vật ngoan độc. Về phần tổ chức, không sợ những người này trả thù, thứ nhất là thể lực đủ lớn, thứ hai là mọi người đều nói quy củ giang hồ, đây chỉ là việc làm ăn, về ID khách hàng tuyệt đối sẽ không tiết lộ, hơn nữa rất nhiều tình huống, ID khách hàng ngay cả tổ chức cũng không biết. Thứ ba chính là người nợ đã bị trục xuất, một khi giải trừ quan hệ, tổ chức đối với hành vi của cá nhân không cần chịu trách nhiệm.

Mạc Hi xưa nay coi thứ hạng như phù vân, tuân theo trung dung chi đạo (trung hòa trong mọi vật, mọi việc). Hai người này bỏ mạng thiên nhai, thứ hạng của nàng tự động lên hai cấp. Tự đứng có miếng ngon từ trên trời rơi xuống thật là việc không tốt, xem này, nàng còn chưa kịp vui sướng khi người gặp họa đầy hai canh giờ, xế chiều liền nhận được lệnh triệu tập khẩn cấp, ba mươi lăm người đầu bảng đều có phần, nàng lại bị ép vào chỗ chết rồi, cũng không biết người đứng thứ ba mươi lăm là ai, so với nàng còn oan ức hơn. Tư tưởng giác ngộ của đôi uyên ương bỏ trốn này thật đúng là không cao, nếu mượn gió bẻ măng cho nàng phần hồ sơ đó, nói không chừng nàng còn hữu nghị tài trợ chút phí trốn chạy, hoặc là dứt khoát một mối lửa đốt sạch, tạo phúc cho biết bao đồng nghiệp a, tất có hậu báo. Rõ ràng kẻ rơi vào tình yêu đều ít nhiều làm chuyện ngu xuẩn.

Vốn nghĩ sẽ có được thời gian nghỉ ngơi, giờ thì thảm rồi, đánh nhau cùng hai người kia, không phải giống đội cảm tử sao.

Mạc Hi gặp thách thức lớn nhất từ khi vào nghề tới nay.

Không còn cách nào khác, ngoan ngoãn thu thập hành lý, đi tổng bộ họp thôi.

Quy tắc thứ sáu của thích khách, trang bị gọn nhẹ ra trận.

Thích khách không thể có quá nhiều gia sản. Nhà thích khách là một điểm dừng chân có tần suất và thời gian dừng lại tương đối cao. Tùy thời chuẩn bị đi làm, tùy thời chuẩn bị bỏ trốn. Trước không cho phép trồng cây, nuôi thú. Sau không cho phép lưu lại bất kì vật gì có dấu ấn của mình.

Mang theo hai bộ quần áo sạch, bạc, thuốc trị thương, đồ hóa trang, một quyển bản đồ cả nước do Mộ Yến Trai làm ra, liền đi ra cửa.

Mạc Hi cười một con khoái mã, chạy vội trên quan đạo, bốc lên từng đám bụi mờ.

Bỗng nhiên nghe được phía sau có tiếng vó ngựa hỗn độn, cẩn thận nghe lại, hẳn là bốn con. Vừa quay đầu, quả nhiên thấy bốn con bảo mã kéo một chiếc xe ngựa bốn bánh bằng gỗ sơn đen bóng, đang băng băng đến. Quan đạo nói rộng không rộng, Mạc Hi không muốn tự nhiên đâm ngang, liền thả chậm tốc độ né qua một bên.

Không ngờ chiếc xe ngựa xa hoa kia đi tới bên cạnh nàng cũng chậm lại, cửa xe mở, một cái đầu ló ra, là một tiểu đồng tóc kiểu bánh bao, hì hì cười nói: “Công tử nhà tôi ời, vị cô nương này cũng đi Mặc thành, sao không vào xe đồng hành?”

Mạc Hi sang sảng cười, nói “Đa tạ. Đợi đến trạm dịch đằng trước, giao ngựa, tự nhiên không thể không quấy rầy.”

Tiểu đồng kia hơi sửng sốt, giống như không đoán được Mạc Hi đáp ứng sang khoái như thế. Mất hẳn liền chuyển, cười hì hì lại nói: “Cô nương không cần khách khí. Xin đợi ở trạm dịch phía trước.” Lui đầu, đóng cửa, xe ngựa kia liền càng lúc càng xa.

Mạc Hi mặc dù ăn mặc kiểu nam trang, nhưng đối phương vừa gặp liền nhận ra nàng là nữ tử cũng không có gì kỳ quái, dù sao mình cũng có thể nhìn ra mà. Nhưng biết nàng đi Mặc thành lại rất đáng nghiên ngẫm. Theo đường này, tới Tiểu Dương huyện ở Vân Châu, thay đổi tuyến đường thủy, dọc theo Đại Vận Hà đến Mặc thành là đường nhanh nhất. Vân Châu vô cùng giàu có và đông đúc, đi đường này mười người hết tám là đến đó. Biết nàng muốn đi Mặc thành, chỉ có một cách giải thích, đối phương công lực cao hơn nàng thật nhiều, biết rõ về nàng. Có lẽ là đồng sự.

Mạc Hi không cự tuyệt cố nhiên là muốn dò xét đối phương, hơn nữa nếu đối phương đã mạnh hơn nàng, phòng bị thế nào cũng vô dụng, còn không bằng phối hợp trước. Huống chi nàng cũng không thích ăn sạn.

Đến trạm dịch quả nhiên nhìn thấy chiếc xe ngựa kia ngừng ở một bên, cũng không thấy ngựa, chắc là mang đi uống nước.

Tiểu đồng thấy nàng mặt đầy phong trần, cử chỉ vẫn điềm đạm tùy ý, lòng bất mãn vì công tử nhà mình mời người xa lạ đi cùng xe không khỏi giảm đi vài phần. Hắn động tác linh hoạt mở cửa xe, buông chân đạp, lại hì hì cười, nói: “Cô nương mời.” Mạc Hi nói cảm tạ, nhắc chân trèo lên xe. Tiểu đồng kia lại ngẩn ngơ, thậm chí: “Vị cô nương này so với quý nữ kinh thành còn biết lễ hơn.”

Xe ngựa cũng coi là rộng lớn, nhưng đứng vẫn phải cúi đầu. Mạc Hi cũng không khách khí, lập tức ngồi xuống.

Bên trong trang hoàng thật sự đẹp đẽ, chỗ tựa lưng lót nhung tơ nhuyển, mui xe dùng bốn miếng lưu ly trong suốt mài bóng loáng hợp lại mà thành, ánh nắng chiếu vào, bên trong xe vô cùng sáng sủa. Trên bàn đặt một khay trà, một bộ trà cụ, không có vật gì khác.

Không kiêng nể gì đánh giá một phen, Mạc Hi mới đem ánh mắt chuyển sang nam tử ngồi đối diện. Ước chừng mười bảy mười tám tuổi, một thân y bào xanh đậm, bên hông đeo một khối bạch ngọc hình đồng tiền thời Xuân Thu. Diện mạo chỉ có thể dùng xinh đẹp để hình dung, nhưng không hiện nữ khí. Chỉ là hô hấp so với người bình thường càng dồn dập hơn, Mạc Hi không khỏi hoài nghi phán đoán lúc trước.

“Cô nương không cần hoài nghi, tại hạ quả thật trời gà không chặt.” Xinh đẹp vừa mở miệng, tiếng như chuông khánh, Mạc Hi không khỏi cảm thán, vưu vật a.

Bị nhìn thấu tâm tư, Mạc Hi không có nửa điểm không được tự nhiên, ngược lại lộ ra vẻ mặt xin giải thích nghi hoặc.

“Gia tộc lược thông võ nghệ.” Công tử kia mỉm cười, thật sự là trắng phà mây ra. Cầm bình châm trà cho Mạc Hi, phất tay áo rót nước, động tác tao nhã đến cực điểm. Thật khó tưởng tượng đang ở trong vùng núi, nhất thời trong xe mùi thơm tràn ngập bốn phía.

Mạc Hi uống một ngụm liền khen: “Sắc thanh vị thuần. Trà ngon!” Bốn chữ này nghe rất có văn hóa, Mạc Hi hình dung trà dùng bốn chữ này bình phẩm, chỉ là nói bừa. Không pha bằng nước đục, đương nhiên sắc thanh, về phần vị thuần, một loại lá trà đương nhiên chỉ có một loại hương vị.

Tiểu đồng thấy nàng không do dự liền uống trà của người xa lạ, lại ngẩn ngơ. Hẳn nào đâu biết logic của Mạc Hi, võ công của đối phương mạnh hơn nàng, làm gì phải bỏ thuốc phí sức, về phần cướp tiền, đối phương có tiền hơn nàng, cướp sắc, đối phương lại đẹp hơn nàng, nếu quả thực như thế, mình còn có lời.

“Tại hạ xưa nay tì vị yếu, không thể uống trà xanh.” Mạc Hi đương nhiên đã nhìn ra, vị công tử này so với người bình thường yếu hơn.

“Sao công tử biết ta muốn đi Mạc thành?” Mạc Hi không vòng vo lạnh nhạt nói.

Nàng vẫn chưa tự xưng danh, lại hỏi trực tiếp như vậy, vị công tử kia vẫn cười ảm áp nói: “Gia tộc nói cô nương thân mang tuyệt thế võ học, cùng đường với tại hạ.”

Mạc Hi cũng không đập bể nồi đất nhìn đấy (ý bảo vạch trần mọi việc), chỉ chậm rãi “ồ” một tiếng, lập tức lùi biếng cởi giày mình, ngồi xếp bằng.

Công tử vẫn bất động thanh sắc. Tiểu đồng bên người đã hoàn toàn hóa đá.

Người cổ đại chú ý hình thức, người như Mạc Hi ở bên ngoài hành tung vô định thật sự hiếm thấy, huống chi nàng còn là cô nương. Tuy nói nữ nhân giang hồ không câu nệ tiểu tiết, nhưng trước mặt nam tử xa lạ cởi giày, không thể không nói quá trái với lệ thường.

Vừa lên xe nàng liền biểu hiện hết sức quá đáng, giống như không để ý gì đến đối phương, từ đầu đến cuối đều nhìn ngắm phong cảnh.

Nghe được bên ngoài một hồi vó ngựa, chỉ chốc lát sau, xe liền chuyển động. Xe này hiệu quả cách âm thật tốt, tiếng vó ngựa giống như truyền đến từ nơi xa. Xe ngựa đi nhanh rất vững vàng, đủ thấy xa phu công lực bất phàm. Mới vừa rồi hần tới, ngay cả Mạc Hi cũng cảm thấy một chút uy áp, hiển nhiên đối phương cũng kiêng kị khoảng cách quá gần giữa nàng cùng chủ tử mình, nên có ý cảnh cáo.

Quy tắc thứ bảy của thích khách, luôn luôn giữ vững trạng thái cao nhất.

Đánh giáp lá cà, thắng bại chỉ trong chớp mắt. Luyện công không phải một sớm một chiều sẽ thành, chỉ có thể tuần tự mà tiến. Nhưng trong quá trình chém giết có thể phát huy bao nhiêu thực lực lại hoàn toàn quyết định bởi trạng thái lúc đó. Tinh thần lực, ý chí lực, thể lực, thiếu một thứ cũng không được. Vì giữ vững trạng thái cao nhất, Mạc Hi dưỡng thành thói quen ở bất kì phương tiện giao thông gì, trong hoàn cảnh gì cũng có thể nghỉ ngơi, nhưng đây cũng không phải một loại thả lỏng hoàn toàn, vẫn cần duy trì sự cảnh giác cần thiết. Coi loại cảnh giác cao độ này như một phản ứng bản năng để huấn luyện là phương pháp tốt nhất. Một người từ trạng thái thả lỏng thoáng cái tiến vào hình thức chiến đấu, phản ứng trong nháy mắt kia có thể nói là phản xạ có điều kiện. Mà loại phản xạ này cần huấn luyện lâu ngày, dùng tốc độ nhanh nhất ra phán đoán tình chuẩn nhất.

Trong xe vô cùng im lặng. Mạc Hi dựa vào thân xe chớp mắt. Công tử cầm một cuốn sách gì đó đọc. Tiểu đồng có chút chán nản, đôi mắt chỉ nhìn đăm đăm ngắm vẻ Mạc Hi ngủ, trăm tư không thể giải, sao vị cô nương này đối với tuần nhan của công tử nhà mình lại làm như không thấy thế. Nếu không phải gia nói nàng là cô nương, hẳn thật đúng là không tin.

Xe đi trăm dặm, đã là hoàng hôn.

Xe vừa giảm tốc độ, Mạc Hi liền mở mắt. Tiểu đồng lại thấy kì lạ, suốt một buổi chiều, vị cô nương này đều nhắm mắt lại, nói muốn chớp mắt, kiên trì lâu như vậy thật không dễ. Nhưng khi nàng mở mắt ánh mắt đã trong trẻo, thần thái xán lán.

Mạc Hi thấy hần đánh giá, nhoẻn miệng cười, nói: “Đã đói bụng rồi à?”

Tiểu đồng nhất thời lại ngẩn ngơ, những quý nữ kinh thành không một người nào đối với hần có vẻ mặt ôn hoà, càng không cần phải nói hỏi han ân cần. Lập tức đáp: “Phiền cô nương hỏi han, Tử Thù chưa thấy đói.” Muốn nói tiếp gì đó, chần chờ một chút lại ngậm miệng.

Xe đã tiến vào địa giới Vân Châu, nơi này không tiện giống trên quan đạo chạy như bay, đành phải đi chậm một chút.

“Cô nương ngủ ngon giấc không?”

Mạc Hi không đáp hỏi lại: “Công tử đọc sách gì thế?”

Công tử không ngờ Mạc Hi lại chủ động đáp lời, nhưng vẫn hào phóng dựng thẳng sách trong tay lên, thì ra là ‘Được thiện kí’.

“Sách này ta từng đọc qua, chương mở đầu nói về món bo bo hầm chim cút, ích khí kiện tì, hành thủy khứ thấp (bổ khí huyết, trừ ẩm ướt), thích hợp với công tử. Chim cút mười con, bo bo một lượng, hoàng kì, nước tương mỗi thứ hai chỉ, bột hồ tiêu, mỡ heo số lượng vừa phải, thêm canh thịt, không biết nhớ đúng hay không?”

Vị công tử kia cười ầm áp, vừa nói: “Không sai chút nào.” vừa đưa qua một cái đĩa thủy tinh hình bát giác, mặt trên bày bốn cái sủi cảo tôm thủy tinh trong suốt lóng lánh, vẫn còn ầm. Một đôi tay thon dài thật là xinh đẹp, nhìn vết chai trên tay xem ra quả thật chưa từng cầm binh khí, lại thường cầm bút. Người này lại còn có thể viết bằng hai tay.

Mạc Hi tiếp nhận đĩa bạc, cười nhận lấy. So với món ăn của Tô Kí còn chính tông hơn, tươi sống nhiều nước, so với thức ăn mới ra lò chỉ kém một chút. Nàng ăn ngay hai cái, mới giương mắt nhìn công tử, không khỏi có chút ngượng ngùng.

Công tử biết ý, cười ra tiếng, nói: “Cô nương xin tùy ý, tại hạ đã dùng qua.” Nụ cười này với nụ cười lễ độ lúc trước có chút khác biệt, khiến người ta cảm thấy sự vui vẻ này là thật.

Mạc Hi lại biết hần cả buổi chiều ngoại trừ nước trà vẫn chưa ăn gì. Thầm nghĩ, thế gia công tử quả nhiên hành động điệu bộ rất là sẵn sàng. Không khách khí, trong khoảnh khắc đem hai cái sủi cảo tôm còn lại nuốt vào bụng. Lại uống một ly trà, nhìn chung cũng giảm được một phần đói khát.

Tử Thù bên cạnh lại nhin không được lên tiếng: “Công tử xưa nay mỗi hai canh giờ lại ăn uống, giờ làm sao đây, còn một canh giờ mới đổi thuyền đi.” Nói xong hung hăng trừng Mạc Hi một cái, hần vì công tử, hảo cảm vừa mới sinh ra với Mạc Hi không còn sót lại chút gì, hần không biết mình đã mất kiểm chế, thân là nô bộc, xem thường khách, chỉ vì tâm phòng bị đối với Mạc Hi đã dễ xuống một tầng.

Quả nghe công tử nói: “Làm càn. Gia tộc vô tri, xin cô nương thứ lỗi.”

Mạc Hi nghe giọng điệu từ thản nhiên nghiêm khắc chuyển thành tao nhã có lễ, lại không chút chậm trễ, khoát tay nói: “Vô phương.” Nếu quả thật chỉ có một phần đồ ăn, vậy mời đi cùng xe chỉ là sự ngẫu nhiên.

Tiểu Dương huyện, bỏ xe lên thuyền.

Chiếc thuyền xa hoa này so với xe ngựa lại là một cảnh tượng khác. Trang trí hiện rõ sự thanh quý. Khoang chủ thuyền thiết kế thành nơi đãi khách, treo một bức sơn thủy đồ vẽ tinh tế theo lối thủy mặc. Mạc Hi được phân đến một khoang thuyền độc lập, rất là vừa lòng.

Bữa tối ăn trên thuyền. Tôm nồn Long Tĩnh, cá ngân tuyết chưng trứng, nấm hương xào cải, đậu hủ bát bảo. Mạc Hi nhất thời cảm thấy mình quyết định dựa vào người giàu có là vô cùng sáng suốt.

Tướng ăn của công tử tao nhã mà không thể soi mói, hoàn toàn không nói gì khi ăn. Dù sao cũng không cạy được từ miệng công tử một lời thành thật, giảm bớt xã giao cũng tốt. Tử Thù ở một bên hầu hạ, cũng không thấy người lái xe.

Cơm xong, đều tự về khoang nghỉ ngơi.

Đại đa số thôn dân của Tiểu Dương huyện lấy bắt cá mà sống, cảnh trí ngoài cửa sổ cũng có vài phần ngư ca xướng văn.

Ngủ sớm, một đêm trời yên biển lặng.

Mạc Hi tỉnh lại, tốn nửa canh giờ đem nội tức vận hành hai vòng quanh thân, vừa muốn ra khoang thuyền, Tử Thù đã đến gõ cửa, đưa nước cho nàng rửa mặt.

Điểm tâm vô cùng tinh xảo, bánh đậu xanh thủy tinh, sủi cảo sốt gạch cua, tảo biển cuốn gà sợi, cháo trứng muối thịt nạc.

Ăn xong điểm tâm, đi thuyền không đến một canh giờ, thuyền đã vào cảng.

Nói lời từ biệt, mỗi người một ngả.

4. Chương 005 - 007

Chương 5. Thanh Thành sừng sững

Đây là lần đầu tiên Mạc Hi đến tổng bộ. Trước giờ đều gián tiếp qua các phân đường.

Núi Thanh Thành cách thôn trấn của Mạc thành một khoảng, chung quanh người ở rất thưa thớt, cho nên Mạc Hi dùng khinh công lướt nhanh. Đi tới chân núi, chợt dừng lại. Phóng mắt nhìn lại chính là mấy trăm bậc thang, độ rộng cũng đủ bốn chiếc xe ngựa song song. Không khỏi hít sâu một hơi. Nơi này có chỗ nào giống bang phái giang hồ chứ. Quả thật là giống lăng tẩm trong núi. Không nghĩ tới, núi Thanh Thành thật sự là hoàng lăng của tiên triều. Sau khi thiết kỵ của triều đại này tiến vào, hoàng lăng bị hủy, mộ phần của đế hậu các triều đại đều bị quật xác, từ đó về sau nơi đây hoang phế hơn trăm năm.

Không có đền thờ nào để nhận dạng, cũng không có người cản lại hỏi. Từng bậc đi lên, hai bên cổ thụ um tùm, chim hót hoa thơm, vắng vắng có tiếng suối chảy.

Một đường thông suốt, thẳng đến đỉnh núi.

Đi ra nghênh đón nàng là một nam tử trung niên, lời nói cùng trang phục không khác gì quản gia các nhà bậc trung, công phu cũng không kém. Sau khi kiểm tra lệnh triệu tập, được mang đến sương phòng ở sau núi nghỉ tạm. Lệnh triệu tập là dùng giấy dày đặc biệt được ngâm nước thuốc chế thành, vào nước không nát, nét mực lập tức biến mất, cả tờ giấy trắng tinh như mới.

Vốn là cách Mạc thành rất gần, lại nhờ công tử, Mạc Hi thành nhóm đầu tiên đến. Tất cả mọi người muốn đến đông đủ nhanh nhất cũng phải ba ngày, vì thế đã nhiều ngày nay nàng toàn đi dạo trên núi Thanh Thành.

Lạc Hà Các nổi tiếng tọa lạc ở vách núi bên đỉnh Thanh Thành, lầu cao ước chừng mười lăm thước, tọa bắc triều nam (ở hướng bắc quay mặt về hướng nam), cấu tạo từ hai tầng gỗ, bốn phía mở, có thể ngắm cảnh chiều tà. Nhưng đó đã là chuyện quá khứ. Từ khi hai vị kia chiếu cố qua liền sụp hết nửa bên. Nay tất cả đồ vật bên trong đều dời đi, chỉ chờ triệu tập thợ xây dựng lại. Mạc Hi đi vòng quanh đoạn tường sụp đổ hai vòng, ngồi vuốt qua đám bụi trên mặt đất, như có điều suy nghĩ.

Ba ngày sau, Phong đàn, phòng nghị sự.

Mạc Hi vẫn mặc y phục nam tử, im lặng đánh giá người cùng nghề. Những người này nhãn lực rất tốt, ở trước mặt bọn họ nữ giả nam trang hơn phân nửa là giấu đầu hở đuôi. Nhưng vì nam trang hành động tiện hơn thôi. Chỉ có sáu người có thể nhìn ra là đã dịch dung, xác nhận hoàn toàn thay đổi. Kỳ thật lúc chân chính làm nhiệm vụ mà mang mặt nạ da người sẽ có sơ hở chồng chất, rất giả. Nhưng cũng không sao, che giấu mặt thật là đủ rồi. Chính nàng cũng dùng thuật hóa trang làm cho ngũ quan vốn không quá đặc sắc càng bình thường mờ nhạt hơn. Nhưng phải nhớ kĩ điểm đặc biệt của một người, ngũ quan chính là điều đầu tiên, đối với thích khách mà nói, khung xương, tần suất hô hấp, bước đi, dấu chân, giọng nói đều là

yếu tố phân biệt, lại càng không cần nói đến những thói quen nhỏ. Lúc võ công Mạc Hi chưa cao, trước khi động thủ bởi vì khấn trương, theo bản năng thường sờ vũ khí, ước chừng nửa năm mới khắc phục được.

Nghề nghiệp của họ rất cần dày công rèn luyện hàng ngày, trước khi không có người chủ trì đại cục, tất cả đều ngồi im. Những nhân vật giang hồ trong tiểu thuyết võ hiệp áo quần lộn xộn quái dị, Mạc Hi chưa từng thấy. Chỉ có một đứa nhỏ hình như mười mấy tuổi ngồi ở góc phòng. Còn lại phần lớn đều hai mươi đến bốn mươi tuổi, nàng coi như trẻ tuổi, mười sáu tuổi. Mọi người đều rất ít nói, tính luôn nàng vừa đúng ba mươi lăm người. Bởi vì không cần tìm hiểu nhau, cho nên ngay cả hỏi han cũng giảm đi (đều cùng nghề, tên cũng không thể cho ai biết, còn trò chuyện cái quỷ gì, trao đổi tên giả à? Không cần đâu), nhất thời ngay cả tiếng kim rơi cũng nghe thấy.

Đợi chừng hai nén hương, người giống quản gia hôm qua tiếp đãi nàng cung kính nghênh tiếp một người đến, xinh đẹp, cử chỉ nho nhã, chỉ là nhìn kĩ, ánh mắt hơi hồng, sắc mặt so với mấy ngày trước càng nhợt nhạt hơn. Mạc Hi khẽ cong môi mỏng, quả nhiên là hắn.

Thân phận chính thức của công tử là chấp sự của phân đường ở kinh thành, phụ trách quản lý hồ sơ. Kỳ thật phân đường các nơi đối với nhiệm vụ của từng viên chức đều có ghi lại, nhưng mà chu kỳ bảo tồn văn kiện là một năm, qua một năm toàn bộ đều chuyển tới tổng bộ sao lưu cách khác, phần chính ở phân đường đều tiêu hủy.

Điều động hắn đến là vì người này xem qua là nhớ. Nói cách khác, hai vị uyên ương bỏ trốn kia hủy đi phần chết, nhưng lại xui xẻo không diệt tai họa trước mắt này. Ngay cả Mạc Hi cũng tiếc hận thay bọn họ.

Kế tiếp truyền tay nhau đọc một phần tài liệu. Người đời đều nói kẻ học võ thô lỗ, quả thật sai lầm, ít nhất nơi này mọi người đều biết chữ. Xem ra tổ chất tổng hợp của cao thủ đứng đầu nghề đều rất cao.

Mạc Hi là người cuối cùng nhận lấy đọc. Đây là công tử bằng trí nhớ viết ra, chữ viết như người, tuần tú phiêu dật. Đọc lướt xuống dưới, càng xem càng kinh hãi. Người đứng đầu bằng tên Lâm Sâm, người đứng thứ hai tên Ngô Hạo, hẳn là đều dùng tên giả. Hai người này làm việc ở kinh thành hơn mười năm, chưa từng thất bại. Các vụ tiếp nhận không người nào không phải là nhân vật lớn trong kinh, ngay cả tể phụ, tướng quân cũng có trong đó.

Hai người thường dùng trường kiếm. Lâm Sâm từng bế khí dưới sông đào bảo vệ thành ba ngày mới ra, đánh chết mười tên cao thủ nhất lưu ở vùng ngoại ô kinh thành. Ngô Hạo từng rời kinh trà trộn vào đại doanh đóng quân Tây Sơn gần nhất hơn ba tháng, sau khi lấy đầu Phủ Viễn đại tướng quân trong mười vạn đại quân đã thoát ra không chút thương tích. Lần này, hai người liên thủ, tổng đàn đã tổn hại ba trăm mười sáu hảo thủ, có thể nói nổi lên một trận gió tanh mưa máu.

Sau khi nàng xem xong trái tim bé nhỏ đã thật lạnh thật lạnh. Người gì vậy a.

Kiên trì tiến lên.

Chương 6. Kinh thiên sát cục

Lúc trước bao vây tiêu trừ, đều là truyền miệng cùng các phân đường phụ cận phát lệnh lùng bắt, nói là vây bắt, thực chất là các vị hành gia tự mình hành động xuất kì mưu, chưa bao giờ có hành động liên hợp quy mô lớn như vậy.

Lần này tổng đàn triệu hồi ba mươi lăm người bọn họ, là lần đầu tác chiến tập đoàn. Tổng chỉ huy đương nhiên là công tử.

Quả nhiên.

Bọn họ được chia làm năm người một tổ, tổng cộng bảy tổ, phân ra chạy tới Mật Vân, Sán Đầu, Vân Giản, Khê Hi, Ngưng Hà, Hoài Dương, Mục Ninh. Những nơi này đều là trấn nhỏ, dọc theo sa mạc Tây Sơn Mạch, nối liền một đường, ước chừng khoảng cách giữa các nơi là một ngày đường.

Phân tổ hoàn toàn dựa theo thứ hạng, nói cách khác năng lực tương đương phân cùng một chỗ. Tổ thứ nhất trực tiếp chạy tới địa điểm cuối cùng theo tuyến báo nhìn thấy hai người đó lui tới là Mật Vân, mong một kích lập tức trúng. Các tổ còn lại lần lượt suy rộng ra. Cũng tùy thời sẽ dùng bồ câu đưa tin điều chỉnh lộ

tuyển mai phục của các tổ, tỉnh thì ôm cây đợi thỏ dĩ dật đãi lao (chờ đợi địch mệt rồi mới tấn công), động thì linh hoạt cơ động, dần dần thu hẹp vòng vây, bao thành tóm gọn.

Này so với một loạt tiến lên inh hơn nhiều. Thứ nhất nhiều người tất nhiên thể đông, nhưng dễ dả thảo kinh xà (đánh cỏ động rắn); thứ hai nếu như đồng loạt tiến lên, một khi hai người mở đường máu sẽ đuối không kịp, vả lại dựa vào chiến tích rực rỡ lúc trước của hai người, toàn quân bị diệt cũng chưa biết chừng. Phân tổ hành động diệu dụng ở chỗ khiến hai người bị vây rơi vào trạng thái chim sợ cành cong, mệt mỏi. Hơn nữa các tổ phân tán dễ dàng xác định đối tượng theo dõi, bổ sung cho nhau. Kế tất giết rất hay!

Phân công nhiệm vụ xong, nhận trang bị, đạn báo hiệu năm cái, bình nước một cái, hỏa tập, độc dược thuốc hóa trang một bao, bạc đủ dùng. Mạc Hi trở về phòng xem kĩ bản đồ, sa mạc Tây Sơn Mạch tung hoành nam bắc, phía tây là sa mạc lớn, người tiến vào cửa tử nhất sinh (chín chết một sống, khả năng sống sót rất thấp), từ nam mà lên là dãy núi Đại Tần, theo sát là khe sâu Mạc Bắc.

Xuất phát, đi gấp trong đêm.

Năm người trong quá trình đi đường đều rất trầm mặc, hai người dẫn trước người truy ta đuổi, có ý so đấu khinh công. Mạc Hi chỉ dùng sáu thành công lực cùng những người còn lại bảo trì đội hình. Hạ quyết tâm, chuyện không liên quan đến mình sẽ không mở miệng, có được hỏi sẽ lắc đầu không biết, giả ngốc.

Sáng ngày kế, tới Mục Ninh.

Người dáng vẻ giống trẻ con thì ra là một người lùn, nhưng mà hần chỉ là thân hình nhỏ một chút, tỉ lệ cơ thể lại vô cùng bình thường. Có điều khuôn mặt hơn ba mươi tuổi so với thân thể trẻ con có chút không phù hợp.

Hần đề nghị vì tiện xưng hô, mọi người tự giới thiệu, dẫn đầu giới thiệu mình là Lao Tử.

Người thanh niên hơn hai mươi tuổi sắc mặt vàng như nền tên Cổ Dĩ, người đen béo là Nghê Cam, soái ca có khí chất u buồn bộ dạng rất giống Lương Triều Vĩ trong vô gian đạo tên Thủy Đạo Tư. Mạc Hi lại giả vờ một phen, mượn tên lão bà Kiều Hạnh của Giả Vũ Thôn (Kiều Hạnh và Giả Vũ Thôn là tên nhân vật trong Hồng Lâu Mộng). Ngủ thẳng chết: người dám cố ý đánh thức lão tử? (Nguyên văn câu này là “Thụy đáo tử, nhĩ cảm cố ý khiêu tỉnh lão tử” cả câu này đều dùng từ đồng âm với tên giả của những sát thủ này là Thủy Đạo Tư, Nghê Cam, Cổ Dĩ, Kiều Hạnh, Lao Tử) Mạc Hi còn thiếu chút nữa đã đập bàn ca ngợi, tốt, nghe thấy tên này liền ăn ý mười phần.

Năm người ở tại chỗ nghỉ ngơi hồi phục đội mệnh.

Lão Tử (ý chỉ Lao Tư, do Lao Tư mặt già người nhỏ, cũng giống như Lão Tử lúc mới ra đời mặt đã rất già mới có cái tên này, hơn nữa cách đọc Lao Tư cũng giống giống Lão Tử) bắt đầu định ra phương án tác chiến. Hần sẽ dịch dung thành một đứa bé, Mạc Hi là bà mẹ chanh chua ngược đãi hần, hai người một đuổi một chạy, tiến đến bên cạnh nhân vật mục tiêu. Một người thay thế điểm tiểu nhị hạ chút dược liệu của bọn họ, hai người còn lại giả vờ là thực khách trong quán cơm. Mạc Hi đối với sự bố trí bất chước tiểu thuyết võ hiệp kinh điển này từ chối cho ý kiến. Soái ca u buồn Thụy Đao Tử hơi rũ mắt xuống, khóe miệng giật giật, nhưng không nói gì. Hai người còn lại không phản đối. Vì thế toàn phiêu thông qua. Toàn bộ trấn nhỏ chỉ có một khách điểm nhỏ, cũng không cần phí tâm tư đi đoán.

Sau khi mọi người dùng cơm xong, căn cứ nhân vật sắm vai mua thêm trang phục và đạo cụ.

Mạc Hi có cảm giác, mấy người này công lực đều sần sần như nhau, tiền đồ đáng lo.

Không đợi bọn họ bày ra tạo hình cosplay, đã thu được bỏ câu đưa tin, hai người kia cũng hay thật, cước trình nhanh chóng, một đường hoàn toàn không tìm khách điểm ngủ trọ, chỉ ẩn thân nơi rừng rậm hoang vu.

Trước mắt tổ một hai ba tổng cộng mười lăm người theo sát bọn họ đã tổn thất bảy người, gần một nửa.

Mệnh lệnh bảy tổ án binh bất động, các tổ còn lại đang ép bọn họ về hướng Mục Ninh, nhằm bao vây bọc đánh. Mạc Hi biết lần này hoa chiêu gì đó đều không dùng được, theo dõi, phản theo dõi, hạ độc, các loại cạm bẫy trước mặt hai người bọn họ đều là múa búa rìu qua mắt thợ. Chỉ có thể chân thật so chiêu.

Chương 7. Đêm khuya phục kích

Ngày kể, sáng sớm.

Bồ câu đưa tin: Ngô Hạo bị thương nặng, hai người đã vào Mục Ninh.

Tin tức này làm cho tất cả mọi người phấn chấn một chút, hiện tại Ngô Hạo còn sống chỉ có thể liên lụy Lâm Sâm. Nếu nói hai người song kiếm hợp bích sức chiến đấu là 200%, nay chỉ còn lại có 50%. Vì thế năm người quyết định dốc hết toàn lực, lùng tìm từng khu rừng trong Mục Ninh.

Cả một ngày không thu hoạch được gì, năm người đều bụng đói kêu vang. Lão Tử đề nghị săn thú, lấp đầy bụng trước.

Mạc Hi bắt được một con thỏ hoang, liền gặp khó khăn. Thấy ảnh để u buồn ở bên dòng suối bắt một con vịt hoang, nhỏ lông, làm sạch, nhóm lửa, động tác liền mạch lưu loát, không khỏi khâm phục vạn phần. Nàng chính là đối với động vật sống không thể nào xuống tay. Chỉ nửa nén hương liền bay ra mùi vịt nướng, thịt vịt chảy mỡ ra, rơi tí tách. Mạc Hi nhìn thấy thềm nhỏ dãi, đang do dự không biết mở miệng như thế nào, ảnh để u buồn bẻ một cái chân vịt tùy tay quăng cho nàng, lại một tay lấy con thỏ hoang trên mặt đất, thuần thục xử lý xong liền để lên lửa, nướng. Mạc Hi bên cạnh xem thấy thế, cảm động đến rơi nước mắt.

Đêm lạnh như nước.

Rừng rậm đi đường khó khăn, hơn nữa ban đêm lại không nhìn rõ, mọi người dần dần có khoảng cách. Hai người đầu ngày tỉ thí khinh công, Cố Dĩ, Nghê Cam quen đi trước bất tri bất giác đã bỏ xa ba người còn lại nằm trượng.

Mạc Hi bỗng nhiên nghe được liên tục hai tiếng bùm. Thầm nghĩ không ổn. Hai người còn lại cũng lập tức cảnh giác, nhanh chóng tụ lại.

Ngay sau đó, một bóng người chợt lóe qua. Thủy Đạo Tư vội vàng quăng bách trượng tác ra, nhưng vẫn chậm nửa nhịp. Bình khí này quá lợi hại, cắm thật sâu vào thân cây ba tấc có thừa, hẳn thấy một kích không trúng, nhanh chóng kéo dây thừng, nhẹ thu hồi.

Mạc Hi cảm thấy một sức mạnh uy áp tới gần, cổ chợt lạnh, nhất thời trong lòng rung mình, đây là cao thủ đứng đầu mới có kiếm khí dày đặc như thế. Trong chớp mắt nàng dùng một góc độ không thể tưởng tượng được phục thấp người xuống, hai tay đồng thời chém ra. Lại oành oành hai tiếng. Lão Tử cùng Thụy Đáo Tử song song ngã xuống.

Người tới tựa hồ cũng đối với việc nàng đánh lén đồng bọn cảm thấy khiếp sợ khó hiểu, nhưng cơ hồ không chút chần chờ biến kiếm vũ thành lưới dày đặc, càng thu càng chặt. Mới vừa rồi ngay lúc Thủy Đạo Tư ra tay, Mạc Hi đã rút nhuyễn kiếm bên hông ra, nàng trầm cổ tay xuống, đem nội lực trút vào thân kiếm, trong nháy mắt nhuyễn kiếm run lên lập tức phát ra tiếng vang như rỗng ngậm, trở nên cứng cáp. Mạc Hi không chút hoang mang, gặp chiêu đối chiêu, bỗng nhiên hợp lại đem hết toàn lực xông tới, nắm chắc khoảng cách đối phương bảo vệ tim, quát khê ra tiếng.

Người nọ nghe xong quả nhiên kiếm thế chậm lại. Mạc Hi nhân cơ hội này, lui nhanh hai bước, lại lạnh lùng nói một câu, sau đó đeo kiếm lại bên hông, là tư thế thúc thủ chịu trời.

Người nọ chần chờ một chút, chung quy y lời nàng nói, điểm sáu đại huyệt quanh thân Mạc Hi, lấy bách trượng tác của Thủy Đạo Tư, quần lấy eo nhỏ của nàng, khê nhún chân, vào sâu trong rừng rậm.

Sáng sớm hôm sau, bảy tổ chỉ còn Mạc Hi cùng Thủy Đạo Tư người đầy máu đen xuất hiện, cùng đại bộ tụ hợp.

Hai mươi lăm người cực nhọc cả ngày đêm liên tục đuổi giết mười một ngày đêm, đem Lâm Sâm bức tới khe sâu Mạc Bắc, chính mắt thấy hắn nhảy xuống vực sâu trăm trượng mây mù lượn lờ, xương cốt không còn.

Ngô Hạo trên đường lẩn trốn đã bị thương nặng mà chết. Mọi người không khỏi một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ, mèo khóc chuột chết, mai táng hắn ngay tại chỗ. Có hai người hơi cảm tính còn chảy nước mắt cá sấu.

Lần đầu tiên liên hợp bao vây tiểu trừ cuối cùng cũng viên mãn đặt dấu chấm hết.

Mạc Hi theo đại bộ trở lại núi Thanh Thành, nán nã mấy ngày, thuận tiện dưỡng thương. Từ khi làm nghề này kiếm sống tới nay đây là khoản thù lao lớn nhất, nàng thụ sủng nhược kinh lại nhận được lời mời đồng hành của công tử, lên đường trở về.

Có lẽ đã biểu lộ thân phận, lại bởi vì mọi việc đều kết thúc viên mãn, trên đường về công tử rõ ràng đã nhiều lời hơn lúc trước một chút. Mà Mạc Hi cũng sửa thái độ xa cách, một bộ cố gắng a dua nịnh bợ cấp trên.

Trên đường khách chủ cùng vui.

Mạc Hi nhần nại mấy ngày, cuối cùng khi đã sắp tới nơi mới ra vẻ tò mò hỏi: “Công tử làm cách nào luyện được vừa xem qua là nhớ thế? Tiểu nữ yêu thích và ngưỡng mộ không thôi.” Vuốt mông ngựa, giả vờ thử viết bằng hai tay.

“Tại hạ từ nhỏ đã như thế, không phải tập luyện. Người khác đọc sách đều phải xem từng câu từng chữ nhiều lần, tại hạ lại giống như xem mây nước chim hoa, phút chốc liền có thể nhập tâm.” Công tử tay cầm chén mã não, rót một ly trà cho Mạc Hi, kiên nhẫn giải thích.

“Vậy tôi không thể học được rồi.” Mạc Hi liền thở dài, cúi đầu nói.

Bỗng nhiên mắt nàng sáng lên, lộ vẻ bướng bỉnh, nhờ Tử Thù lấy giấy bút.

Tử Thù không còn cách nào, chỉ đành chấp thuận. Mạc Hi thích thú quay lưng về phía hai người, lén lút mân mê ước chừng nửa nén hương, mới giống như hiến vật quý đặt tờ giấy trước mặt công tử, khiêu khích nói: “Huynh viết lại nguyên trạng đi.”

Tử Thù chỉ liếc mắt một cái, liền bĩu môi khinh thường rứt đầu về, vẽ bùa quỷ gì vậy.

Công tử tập trung nhìn thoáng qua, liền ra hiệu cho Mạc Hi thu lại.

Nâng tay lên vung viết: “Bie yi wei wo hao hu nong! Gu niang wo jiu si yi sheng, jiu gei na me yi dian shang qian!”

Mạc Hi vội đoạt lấy, hưng phấn đối chiếu, không sai một chữ. Lúc này liền thấy rõ khả năng của công tử.

Trí nhớ kiểu chụp ảnh của hắn quả nhiên là thật. Vì phòng ngừa đều là người xuyên qua, Mạc Hi cố ý vẽ một dãy chữ lộn xộn. Hắn lại có thể viết đúng toàn bộ. Như vậy đã chứng minh được suy đoán của Mạc Hi.

Mạc Hi nét mặt vui vẻ, trong lòng cười lạnh. Nhớ lại đêm ngàn cân treo sợi tóc kinh tâm động phách kia.

5. Chương 008

Chương 8. Tìm đường sống

Lâm Sâm vừa ra tay, Mạc Hi đã biết mình sẽ thất bại, nàng chỉ có thể dồn hết toàn lực vào một kích, giành chút thời gian inh mở miệng.

Tình thế bất buộc, nàng chỉ có thể nói một câu. Nội dung những lời này có thể làm đối phương tạm thời thu tay lại hay không, vô cùng quan trọng, phải ngắn gọn hữu lực.

Cho nên nàng hỏi: “Ngô Hạo bị hắc hỏa được gây thương tích đúng không?”

Người đánh nhau kị nhất là thất thần, bản thân Mạc Hi tuyệt sẽ không cho đối phương có cơ hội thở dốc, nghe địch nhân nói hươu nói vượn, đạo lý này Lâm Sâm lại càng không thể không hiểu. Mạc Hi chỉ có thể đánh cược một phen, người bình thường nghe được tên người mình yêu sẽ theo bản năng bị hấp dẫn lực chú ý, Lâm Sâm cho dù không phải thật sự là sói đam mỹ, hai người có thể cùng nhau bỏ trốn, vậy cũng là giao hảo tốt đến mức dám đem sau lưng mình giao cho đối phương, không thể thiếu một chút tình ý huynh đệ. Ngay sau đó nàng mới tung ra từ mấu chốt “hắc hỏa được” này. Cho dù Ngô Hạo không phải bị hắc hỏa

được gây thương tích, thậm chí đó chỉ là thủ thuật che mắt hai người giả bộ bại lui để bọn họ khinh địch, ba chữ này cũng đủ khiến hắn coi trọng.

Quả nhiên, chuyện dùng hắc hỏa được là cơ mật, lúc này Lâm Sâm đã nhận định Mạc Hi là nhân vật trung tâm biết rõ nội tình tổ chức, quyết định lưu lại người sống bức cung, thăm dò thực lực của bọn họ.

Mà Mạc Hi rèn sắt khi còn nóng, lại quăng ra một miếng mồi thật lớn: “Tôi có thể giúp hai người. Không tin, huynh có thể điểm huyết đạo tôi trước, lại dùng dây thừng trên mặt đất trói tôi lại.”

May mắn, lời này khơi dậy bản năng muốn sống của Lâm Sâm, hắn đã bị đẩy vào tuyệt cảnh quyết định dùng ngựa chết đổi ngựa sống (đã đến bước cuối cùng đành liều mạng), dù sao đã sớm bất chấp mọi giá, đem Mạc Hi đã tự động buông tay chịu trói mang đến một trong những nơi ẩn thân của mình. Mạc Hi tạm thời thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Dọc đường đi Mạc Hi cực lực đè nén bản năng chức nghiệp nhìn trộm cảnh vật chung quanh xuống, mong đối phương có thể cảm nhận được thành ý của nàng.

Bị quăng thô bạo như bao cát trên đất đầy bùn, Mạc Hi cũng không giận, không đợi Lâm Sâm hỏi, nàng liền giành trước nhìn chăm chăm hắn liên tiếp đưa ra câu hỏi.

“Huynh có biết con cháu thế gia kinh thành người nào hai tay đều viết được, bộ dạng vô cùng trẻ tuổi xinh đẹp không? Phân đường ở kinh thành có nhân vật lớn nào đến đây không? Nhiệm vụ cuối cùng hai người nhận được theo thứ tự là gì? Nhân vật mục tiêu là ai? Đã xảy ra sai lầm gì?” Nàng giành hỏi trước là sợ rơi vào thế bị động, một khi Lâm Sâm dùng phương thức thẩm vấn bắt đầu cuộc nói chuyện này, nàng liền mất đi quyền chủ động, rất khó dẫn đường hắn cung cấp tin tức, xác minh đầy đủ suy luận của mình. Lại càng không dễ lấy được tin nhiệm của hắn. Nàng như pháo liên thanh, không chút thở gấp một mạch đưa ra hết những câu hỏi mấu chốt.

Công tử nhất định là con nhà thế gia. Loại người như hắn, là quý tộc chân chính ba đời mới tìm được một người, lời ấy không phải giả. Công tử người này, ra đường có xe ngựa xa hoa, du thuyền xa hoa, mang theo một gã xa phu tuyệt thế cao thủ. Ngay cả cách nói năng của tiểu đồng hầu hạ bên người cũng không tầm thường. Uống hồng trà mỗi năm cả nước chỉ có chín lạng. Khối cổ ngọc đeo bên hông có tiền cũng không mua được. Lại càng không nói đến bức tranh của Ngạn Thanh Kỳ trên thuyền. Người này là đại gia thì họa đương thời, lại chuyên vẽ tranh thủy mặc, mặc dù còn sống, nhưng bởi vì xuất thân thị tộc, không cần bán tranh mà sống, chỉ vẽ tranh làm vui, tính tình cao ngạo dị thường, tác phẩm ngàn vàng khó mua, không phải vương tôn quý tộc không dễ có. Tranh của ông ta, sao lại tùy tiện để một nhân vật nhỏ của tổ chức giang hồ có được. Mà Sở Hoài Khanh điên rồi mới có thể đến làm việc ở một bang phái giang hồ, hắn cần bản không phải chấp sự quái quỷ gì đó.

Mạc Hi biết Lâm Sâm sẽ không lập tức trả lời nàng, vì thế nhanh chóng đánh rần tùy cô, nói: “Tôi biết hai người căn bản không lấy hồ sơ gì đó. Chỉ sợ ngược lại là những người đó dùng hồ sơ làm mồi nhử, dụ các người đến Lạc Hà Các, làm nổ hắc hỏa được, muốn đưa hai người vào chỗ chết.” Tuy rằng thích khách đối với sự trong sạch gì đó đều coi như phù vân, nhưng đứng trên lập trường bọn họ nói chuyện cũng không dễ như thế.

Ngày đó đi thăm di chỉ Lạc Hà Các, Mạc Hi liền phát hiện, nếu chỉ dùng vũ khí lạnh chém giết, dù đánh cho long trời lở đất, thiệt hại tạo thành tuyệt sẽ không lớn đến mức hủy nửa Lạc Hà Các. Phế tích cùng bụi nơi đó chỉ có thể là hỏa được nổ mạnh tạo thành, vả lại nàng còn phát hiện trong bụi lưu lại hỏa được. Thời đại này uy lực của hỏa được không lớn như hiện đại, mới chỉ làm sập một nửa tòa lầu, hơn nữa cách phá có vẻ đơn sơ, không thể nổ hết tất cả hỏa được.

Lâm Sâm không trả lời, hắn chỉ lạnh lùng nhìn chăm chăm vẻ mặt Mạc Hi, không buông tha một chút biến hóa nào, hỏi: “Ta dựa vào cái gì để tin tưởng người?” Mạc Hi biết Lâm Sâm đã chấp nhận suy đoán của mình.

“Bởi vì tôi muốn sống. Mà sự sống chết của tôi chỉ nằm trong một ý niệm của huynh.” Mạc Hi hùng hồn nói lên những lời này, sau đó vẻ mặt kiên nghị bình tĩnh nhìn lại hắn.

“Nam nhân xinh đẹp hai tay đều có thể viết chữ cô nói theo ta được biết chỉ có một, hắn là Sở Hoài Khanh.” Có lẽ xuất phát từ xúc động đối với việc bỏ trốn mấy ngày nay, Lâm Sâm đối với những lời này của nàng

có sự đồng cảm mạnh mẽ, cuối cùng cũng tin nàng một phần.

Thiên nhĩ bách khinh loan, xuân sam sáu trứ khoan. Ý phong hành sảo cấp, hàm tuyết ngữ ứng hàn.*

* Thơ Lý Thương Ẩn, miêu tả mỹ nam tử.

Chính là nói đến vị tiểu hầu gia này. Có thể viết bằng hai tay, xem qua là thuộc, quý nữ kinh thành đều mến mộ.

“Túc hầu Sở Phượng là gì của hắn?” Mạc Hi không khỏi trong lòng vừa động. Họ Sở trong tài liệu chỉ có một mình ông ta, tạm thời thử một lần.

“Sở Phong là cha hắn. Vong hồn dưới kiếm ta.” Không ngờ đoán đúng rồi!

“Là phong trong phong thanh, không phải phượng trong phượng hoàng?”

“Là phong trong phong thanh.” Như thế, công tử chính là Sở Hoài Khanh đã không thể nghi ngờ. Người xưa thường cố ý viết sai một vài nét trong tên cha mẹ, hoặc dùng từ khác thay thế, biểu thị sự tôn kính. Hơn nữa thế gia quý tộc đối với đạo hiếu đã đạt tới trình độ quá nghiêm khắc tỉ mỉ, Sở Hoài Khanh tuyệt không ngoại lệ. Trong tài liệu công tử truyền cho bọn họ đọc vì sao đem “Phong” viết thành “Phượng”, không cần nói cũng biết. Sai một chữ, hoặc là theo bản năng, hoặc là không cẩn thận. Dù sao xuất thân cao quý, xử sự cẩn thận cũng sẽ có chỗ vì thân phận, học thức giáo dưỡng từ nhỏ mưa dầm thấm đất, lộ ra sơ hở.

“Sở Hoài Khanh cũng đến đây. Hành động lần này lấy hắn làm chủ, sai đâu đánh đó.” Có qua có lại, Mạc Hi thuận thế tung ra tình báo mà đối phương muốn biết.

“Cái gì!” Dù Lâm Sâm định lực hơn người, cũng không ngăn được kinh hô ra tiếng. Tổ chức bán đứng hai người bọn họ cho Sở Hoài Khanh, mà Sở Hoài Khanh tự thân xuất mã, để trả thù giết cha. Hắn theo bản năng nắm chặt chuôi kiếm không rời, tay nổi gân xanh, phần hận cực độ.

“Lần này đuổi bắt các huynh, ba mươi lăm người đứng đầu bảng đều đến đây.”

“Còn có đường chủ phân đường kinh thành Lão Tử.” Vô công của Lão Tử so với bất kì kẻ nào trong bọn họ hẳn là đều cao hơn, từ hắn ra tay, hợp tình hợp lý. Nghe nói như thế, Mạc Hi liền thông suốt. Nàng từng gặp mặt Lão Tử một lần, lúc phân đường Kim Lăng khai trương Lão Tử từng xuôi nam thị sát nghiệp vụ. Trên đường đi nàng đã phỏng đoán, người đánh xe có lẽ biết nàng, hơn nữa sợ bị nàng nhận ra. Nếu không phải thế, đối phương sẽ không kiêng kị nàng, sợ nàng gây bất lợi cho Sở Hoài Khanh, nên lúc nào cũng ở bên cạnh, đảm bảo an toàn. Nhưng dọc đường đi, lộ trình chỉ trăm dặm, hắn một lần cũng không xuất hiện trước mặt nàng. Lão Tử vốn là đường chủ phân đường kinh thành, đồng hành cùng chấp sự, thiên kinh địa nghĩa, không cần giấu giếm người khác. Nhưng Lão Tử đứng đầu một đường, sao lại phải đánh xe cho chấp sự? Cho dù giải thích là do việc gấp nên phải thế, chỉ sợ Mạc Hi cũng sẽ từ thái độ Lão Tử đối với Sở Hoài Khanh nhìn ra manh mối. Hơn nữa cũng phù hợp với suy đoán của nàng ngay từ đầu: trong đoàn người này có đồng nghiệp của mình. Nếu không phải Sở Hoài Khanh, Tử Thù lại không có vô công, chỉ còn Lão Tử. Sở Hoài Khanh nói với nàng gia tộc bậc bực mới biết được thân phận nàng một nửa là thật. Về phần mời nàng đi cùng xe hắn là chủ ý của Sở Hoài Khanh, Lão Tử không thể phản đối. Đáng tiếc giấu đầu hở đuôi bản thân cũng là một loại sơ hở.

“Nhiệm vụ cuối cùng của hai người là gì?” Mạc Hi nhắc nhở.

Lúc này Lâm Sâm đã ý thức được người đồng nghiệp dung mạo tầm thường trước mắt này có lẽ thật sự có thể thay mình giải đáp câu hỏi tại sao lại liên tiếp bị đuổi giết, vì thế không giữ lại chút gì, bắt đầu tự thuật: “Nhiệm vụ gần đây nhất ta nhận là giết một thương nhân ở kinh thành, gia đình chuyên cung cấp trầm hương cho các nương nương trong cung dùng, không có gì đặc biệt.” Có lẽ là đột nhiên nhớ tới cái gì, Lâm Sâm nói tiếp: “Nhưng A Hạo lại tiếp một vụ mua bán lớn, ám sát thất hoàng tử đương triều, Đoan vương gia, Lý Kỳ. Cậu ấy đều là vì ta. Hai chúng ta đều muốn gạt đối phương làm một vụ lớn, sau đó chậu vàng rửa tay song song quy ẩn.” Ngữ khí của hắn dần lộ ra một tia bi thương.

“Thất bại? Huynh ấy có nói cho huynh nghe tình hình lúc đó không?” Nếu ám sát thành công, chuyện lớn như vậy, sẽ không thể không có một chút động tĩnh nào.

“Lúc ấy ta thấy cậu ấy để lại lời nhắn cho ta, sắp điên lên, lại không biết nơi động thủ. Chờ ta đuổi tới, cậu ấy đang đấu cùng một cao thủ của đối phương, đã có chút duy trì không được. Lại không nói đến còn có hai tốp cung thủ, trên cao nhìn xuống, thay phiên bắn. Cầm tặc trước cầm vương, ta chỉ có thể xuất kỳ bất ý, ra tay với Đoan vương, đáng tiếc hắn chỉ bị thương, không thể bắt được. Nhưng cuối cùng đã giải vây được cho A Hạo. Chúng ta liên thủ khổ chiến rất lâu mới mở được đường máu.” Hắn ngừng lại một chút, giọng cầm hận nói: “Sau đó tiểu Hạo nhớ lại, đối phương tựa hồ sớm có chuẩn bị. Thời gian địa điểm động thủ đều là người mua quyết định. Việc khác không nói, cung tiễn thủ căn bản đã sớm mai phục. Không biết vì sao tin tức đã lộ ra ngoài.” Chuyện liên quan đến Ngô Hạo, Lâm Sâm hiển nhiên có chút kích động, tốc độ nói cũng nhanh hơn không ít.

“Lúc Ngô Hạo tiếp vụ mua bán này huynh có ở đó không?”

“Không có.” Lâm Sâm trả lời rất quyết đoán.

“Vậy tại sao huynh xếp hạng trước huynh ấy, lại không chọn vụ lớn này, chẳng lẽ còn có việc tiền thù lao cao hơn nữa?”

Lâm Sâm trầm ngâm một chút, đắm chìm trong ký ức, giờ phút này hắn dưới sự dẫn đường của Mạc Hi cũng dần dần thấy được manh mối, khôi phục tỉnh táo, khẳng định: “Không có, trong sổ họ đưa cho ta không có vụ này. Tiểu Hạo nói giá trị vụ mua bán này là năm vạn lượng bạc, nhưng trong sổ của ta giá cao nhất chỉ có hai vạn, chính là phú thương kia.”

Mạc Hi cười lạnh một tiếng, nói: “Không ai để lộ tin tức. Đây vốn là trò hay do Đoan vương tự mình an bài.”

Lâm Sâm quá mức lợi hại, Đoan vương sợ lộng xảo thành chuyên (biến khéo thành vụng), liền bỏ qua hắn, đem vụ mua bán này đưa đến tay Ngô Hạo. Xem ra tổ chức cùng Đoan vương đã sớm cấu kết, nếu không người ngoài tuyệt không có khả năng động tay chân trong sổ nhiệm vụ. Về phần không tìm thích khách có thứ hạng thấp nhận vụ này, sợ là vì nếu thích khách đến là phế vật, không thể tin được, vở kịch tự biên tự diễn này liền vô ích. Về phần vì sao phải thủ tín, chỉ sợ có liên quan tới những sổ sách này. Duệ vương nắm được nhược điểm của Đoan vương, Đoan vương muốn tẩy trắng mình, việc làm thông minh nhất không phải là đánh trống minh oan, như vậy chỉ càng bôi càng đen. Chỉ có cách nhập đề, tạo cho hoàng đế ấn tượng là Duệ vương muốn mượn người giết hắn, đến trước là chủ, Duệ vương có chứng cứ rõ ràng, trong mắt hoàng đế cũng có thể chỉ là vu hãm. Lại không biết lúc ấy chỉ có phân đường kinh thành cùng Đoan vương cấu kết, hay là Đoan vương đã thông đồng với tầng cao nhất của tổ chức. Nhưng hiện tại có thể khẳng định, sau sự kiện ám sát, ngay cả tổng đàn cũng lộn xộn, nếu không tình cảnh dục ra để giết sẽ không bố trí tại tổng đàn Lạc Hà Các.

Kế của Đoan vương thật hay! Lại không lường trước nửa đường xuất hiện một Trình Giáo Kim (ý nói người cản trở) Lâm Sâm, thiếu chút nữa diễn giả thành thật, sống sót sau tai nạn thẹn quá hóa giận thề sẽ giết sạch hai người cho hả giận. Mạc Hi âm thầm cảm thán sức mạnh tình yêu ai cũng không thể đỡ nổi a.

Mà Sở Hoài Khanh thân là hầu gia, tự mình nam hạ, chỉ sợ không riêng gì vì báo thù giết cha. Nếu tổ chức đã theo chân bọn họ đạt thành hiệp nghị, tất nhiên sẽ thực hiện hứa hẹn, giao Lâm Sâm cùng Ngô Hạo ra, hắn sao phải vác cái thân gầy yếu, đích thân tới hiểm địa. Hắc hỏa được cũng giống như súng ống thời hiện đại ở Trung Quốc, đều bị triều đình nghiêm khắc kiểm soát, ngay cả các bang phái có quy mô lớn cũng không có phương pháp bào chế, càng đừng nói sử dụng. Báo thù chỉ là hành vi cá nhân, hắn không thể dùng đến hắc hỏa được. Vậy chỉ có một cách giải thích, Sở Hoài Khanh là phụng mệnh Đoan vương đến, mà hắn tự mình chủ trì hành động liên hợp lần này, cố nhiên bởi vì không đạt mục đích thì không bỏ qua, e rằng còn bởi vì hắn muốn nhìn một chút thực lực cùng năng lực phối hợp tác chiến thật sự của bọn họ. Đoan vương muốn thu sức mạnh của tổ chức cho bản thân dùng, nhất là nhóm hảo thủ này.

Mạc Hi đem chuyện quân lương Tây Bắc biến mất và sổ sách, cùng những chuyện mình điều tra được từng việc nói ra.

Tình thế giữa hai vị vương gia hết sức căng thẳng, ngay cả dân chúng bình thường ở kinh thành cũng nghe thấy. Huống chi Lâm Sâm từng ám sát quan lớn triều đình vì mục đích chính trị, hắn rất nhanh chấp nhận phân tích của Mạc Hi, hơn nữa đối với suy nghĩ miễn tiện của nàng, đã cảm thấy có chút bội phục.

Về phần thăm dò Sở Hoài Khanh có khả năng xem qua là thuộc, Mạc Hi chỉ muốn kiểm chứng có phải tổng đàn đái Hồng Môn yến (buổi tiệc đái nhằm có ý xấu) hay không. Ngày đó ở trên xe ngựa, Mạc Hi hỏi Sở Hoài Khanh đọc sách gì, đơn giản là dò xét sâu cạn của hắn, tìm cách để hắn lên tiếng. Người này rất khó nói những lời khách sáo. Lúc ấy Mạc Hi nói cách làm món bo bo hầm chim cút: “Chim cút mười con, bo bo một lạng, hoàng kì, nước tương mỗi thứ hai tiền, bột hồ tiêu, mỡ heo số lượng vừa phải, thêm canh thịt”; Mà cách chế biến trong sách viết là: “Chim cút mười con, bo bo một lạng, hoàng kì, gừng, nước tương mỗi thứ ba tiền, bột hồ tiêu, mỡ heo số lượng vừa phải, thêm canh thịt.” Khi đó nàng còn chưa biết Sở Hoài Khanh đã đọc qua là không quên được, nói như vậy hoàn toàn là vì bản nhân nàng không thích gừng, lại thích hương vị nhẹ, tự động sửa lại cách làm. Hỏi Sở Hoài Khanh đúng hay không, là vì thử xem hắn đọc rốt cuộc có phải ‘Được thiện kí’ không, nếu phải, hắn hoàn toàn có thể mở sách ra nghiệm chứng, nhưng hắn không làm. Nhưng đây cũng không thể trăm phần trăm khẳng định Sở Hoài Khanh đọc không phải ‘Được thiện kí’, có thể do lưỡi cùng Mạc Hi dây dưa. Song, vấn đề nằm ở chỗ “đã thấy qua là không quên được”, lúc đó Mạc Hi nói trang thứ nhất của ‘Được thiện kí’, nếu hắn thật sự đọc qua, hắn sẽ biết lời Mạc Hi nói không giống trong sách, có thể thấy được hắn đọc, căn bản không phải ‘Được thiện kí’. Quyển sách này chắc chắn hắn chưa bao giờ đọc qua.

Mạc Hi đoán Sở Hoài Khanh đọc chính là hồ sơ của Lâm Sâm và Ngô Hạo. Biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng. Hơn nữa từ một chữ ‘phong’ trong tên Sở Phong đã có thể khẳng định, tài liệu quả thật là hắn tự tay viết, hắn căn bản không phải chấp sự, chỉ có hồ sơ hai người còn tồn tại, hắn mới có thể tự tay viết ra phần tài liệu này. Hồ sơ hoàn toàn không bị Lâm Ngô hai người lấy đi.

Hồ sơ hai người này có lẽ sẽ không quá dày, thời gian đi đường khá dài, người thường vãi thô quần thũng cũng sớm đọc xong, huống chi là Sở Hoài Khanh. Nhưng sáng sớm hôm sau khi Mạc Hi thấy Sở Hoài Khanh lấy thân phận chấp sự hiện thân, mắt hắn có tơ máu, sắc mặt tái nhợt, rõ ràng là do thức đêm. Người này mỗi hai canh giờ nhất định phải ăn cơm, chỉ uống hồng trà dưỡng vị, đủ thấy đối với bản thân yêu quý, sao lại tùy ý thức đêm? Hắn thức đêm là để đọc hồ sơ ba mươi lăm người còn lại ở tổng bộ. Lần nữa chứng thực được mục đích Đoan vương phái hắn đến là để thăm dò lai lịch bọn họ, thu để mình dùng.

Triều thần tranh công để được phú quý, nhân sĩ giang hồ lại mù quáng dính vào. Một khi đăng cơ, hoàng đế còn không lập tức bởi vì người biết gốc gác của hắn mà giết người diệt khẩu sao? Thỏ khôn chết, chó săn hàm a. Đến lúc đó những con cờ này đều là vết nhơ hắn cần tẩy đi.

Vừa rồi nói giúp Lâm Sâm là vì bảo mệnh, nhưng thật ra, ngoại trừ bảo mệnh, Mạc Hi còn muốn chôn bên người Đoan vương một quả bom. Nguyên tắc Mạc Hi luôn như thế: ai muốn khiến nàng không thoải mái, nàng cũng tuyệt không cho người đó vui sướng!

Nghĩ đến đây, Mạc Hi lạnh nhạt nói: “Tôi có biện pháp giúp huynh thoát thân. Nhưng cần sự phối hợp của huynh.”

Nếu trước kia nàng nói như vậy Lâm Sâm chưa chắc sẽ tin tưởng nàng có bản lĩnh làm được, nhưng giờ điều Lâm Sâm cần lo lắng chính là Mạc Hi có đáng tin hay không.

Mạc Hi thấy hắn do dự không đáp, lại lãnh đạm nói: “Huynh có thể giết tôi, nhưng giết tôi chính là giết đi cơ hội duy nhất để bảo tồn tính mạng.”

“Điều kiện gì?” Mạc Hi thấy có hi vọng, áp chế hưng phấn tìm được đường sống xuống, quyết đoán nói: “Kiếm quyết của huynh.”

Không phải nàng thừa dịp người gặp nguy mà há to miệng, nếu lúc này nàng nói không có điều kiện, hoàn toàn tặng không, Lâm Sâm ngược lại sẽ không tin nàng.

Có đôi khi lấy thứ gì đó mới có thể càng làm cho đối phương yên tâm.

“Được!” Lâm Sâm một câu đáp ứng.

Mạc Hi cũng không sợ hắn đổi ý, cho dù không có kiếm quyết, bảo trụ mạng sống cũng đủ rồi.

Mạc Hi thấy đã đúng lúc, thử bảo hắn cởi trói ỳnh, giải khai huyết đạo, nàng muốn lấy bản đồ.

Lâm Sâm vui vẻ đáp ứng. Dù nàng có hành động tự nhiên cũng không phải đối thủ của mình.

“Cách cũ, giả chết. Nơi này là vực lớn Mạc Bắc, còn đây là phương vị hiện tại của chúng ta. Hai người một đường dọc theo dãy núi về hướng bắc, tôi sẽ dẫn đám người kia đuổi đến, huynh chỉ cần thuận thể phối hợp bảo trì khoảng cách là được. Đến vực, nhảy xuống, dùng một đầu bích trượng tác này đánh vào vách đá, ổn định tư thế rơi xuống, sau đó đem một đầu khác đánh vào phía dưới vách đá, lại buông đầu trên ra, tuần hoàn như thế, xuống đến đáy cốc, lại dùng cách đó từ một hướng khác đi lên, có địa hình hiểm yếu ngăn trở truy binh, các người liền an toàn. Nhớ kĩ, động tác nhất định phải liên tục.” Mạc Hi sợ sức hút trái đất làm tăng tốc độ, hai người bọn họ buộc cùng một chỗ tư thế rơi quá mạnh mẽ, rơi quá nhanh, chiêu này sẽ không dùng được. Cách này và leo núi hiện đại không khác biệt lắm. Mạc Hi vừa giải thích, vừa khoa tay múa chân trên bản đồ.

Nàng từ đầu đến cuối đều không hỏi qua tình hình trước mắt của Ngô Hạo nữa câu, Lâm Sâm hiện tại hoàn toàn là một con sói mẹ đồ mắt bảo vệ con, nhắc tới Ngô Hạo sẽ chỉ làm hấn sinh tâm cảnh giác, thất bại trong gang tấc. Huống chi sống chết của người khác nàng xưa nay không bao giờ để trong lòng.

Đến khi ra khỏi rừng cây, mồ hôi lạnh trên người Mạc Hi đã ướt sũng áo. Dù sao Lâm Sâm đã biết rõ cách của nàng, muốn giết người diệt khẩu cũng tốt, để ngừa nàng lật lọng cũng tốt, giết nàng là chuyện nên làm. Nhưng nàng thật sự không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể đánh cược một phen. May mắn người này trọng tình, có khí phách lời nói đáng giá ngàn vàng. Sở dĩ có thể sống tới ngày nay, hoàn toàn là dựa vào vũ lực mạnh mẽ. Không giống nàng, luôn tìm cách đi ngang về tắt.

Lúc này Mạc Hi đã về tới nơi bọn họ bị phục kích. Nàng nhanh như chớp ra tay giết Lão Tử, để lại mạng của ảnh để u buồn, chỉ dùng thủ pháp độc môn điểm huyết đạo của hấn. Ảnh để u buồn là người thông minh, biết hành động này của Mạc Hi là để bảo vệ mạng hấn, cái gì cũng không hỏi. Hai người biến mình thành chạt vật không chịu nổi, giống như trải qua một hồi huyết chiến, sau đó chờ đợi cùng đại đội tập hợp.

Mạc Hi một đường giả ngây giả dại, bình an về nhà. Hắng hái nghỉ ngơi một thời gian, vỗ về trái tim nhỏ giống như trải qua một hồi ngồi cáp treo của nàng.

Một buổi tối sao thưa thớt của tháng sau, nàng nhận được một phần lễ vật ngoài ý muốn nhưng trong dự đoán. Cách gửi thật đặc biệt, trong bụng một con ngỗng trắng lớn. Mạc Hi lấy ra một viên sáp to cỡ trứng bồ câu, cẩn thận mở ra.

‘Phi Tinh kiếm quyết’, ‘Lưu Sương kiếm phổ’ đập vào mắt.

Nàng đối với tiền thưởng mình đạt được vô cùng vừa lòng. Cười đến đôi mắt cong như trăng rằm trên cao, ánh sáng chói lọi như sao.

Trong lòng vui vẻ tính ngày mai sẽ nhờ Thụy Đáo Tử làm món ngỗng nướng nước tương.

Phiên ngoại 1

Cùng hữu tình nhân làm chuyện khoái hoạt, đừng hỏi duyên hay kiếp.

Sương sớm đã tan, trẻ con trong thôn liền tùm năm tùm ba chạy đến guồng nước.

Dòng nước trong veo chảy qua ghềnh đá ở cửa thôn tiến vào đồng ruộng phì nhiêu xanh tốt, những thôn dân đi cày sáng sớm đều thích thừa dịp này rửa chân ở ghềnh đá.

Một thanh niên mảnh khảnh, trong tay xách theo giỏ cá, cầm câu, ống quần, ống tay áo xắn lên bầy phần, trên mặt có chút ý cười, nhàn nhàn đi đến ghềnh đá, nước lên đến chân, mát lạnh sảng khoái nói không nên lời.

Hấn đi đến trước suối nơi nước chảy hơi chậm, buông ngư cụ (dụng cụ bắt cá), ngồi trên chiếu.

Cách đây mấy trượng có một thác nước nhỏ tên Trân Châu, tổng cộng ba tầng, mỗi lần chuyển tầng, nước chảy xuống tạo thành những sợi tơ bạc sáng lấp lánh, đan xen vào nhau, trông rất đẹp mắt. Nước ở đó chảy rất nhẹ, từ chỗ cao rơi xuống tựa như vô số trân châu rớt, cho nên có tên như thế.

Không biết là nơi này cá đặc biệt nhiều, hay là người thanh niên vận khí đặc biệt tốt, chỉ chốc lát đã có hai con cá tươi quẫy đập vào giỏ. Lúc này một thiếu niên môi hồng răng trắng, tuấn tú dị thường chạy nhanh

tới, đập vào lưng hắn một đấm.

Thanh niên không đề phòng, tay run lên, nước trong suối xao động nổi bọt, cá mắc câu đã bơi mất...

Hắn cũng không giận, hơi nghiêng quay đầu, nhẹ giọng: “Ai chọc giận người rồi?”

Mỹ thiếu niên biết vừa rồi ra tay không nhẹ, nhưng vẫn oán giận nói: “Người đem tiểu Bạch đi đâu rồi? Người dám trốn ta ăn vụng?” Dứt lời ôm cổ hắn ngồi xuống, nghĩ nghĩ vẫn còn giận, ôm lấy giỏ cá đổ vào suối, hai cái đuôi cá vẫy vẫy vài cái liền không còn bóng dáng.

Thanh niên nở nụ cười, tiếng cười thuần hậu, rất là vui vẻ, gương mặt cười nhìn nghiêng, lại có một chút ý mỉa mai hoặc tự nhiên, mỹ thiếu niên không khỏi nhìn đến ngây người.

Thanh niên thuận thế ôm thắt lưng hắn, nhẹ giọng thì thầm “Ta có lén ăn vụng hay không, người không biết sao? Người đem cá thả mất, bồi thường ta thế nào đây?”

Mỹ thiếu niên ngơ ngác “à” một tiếng, mặt có chút đỏ. Hắn vụt đứng lên, trừng mắt liếc mắt người kia một cái, xoay người muốn chạy, lại nghĩ tới cái gì đó, nói nhỏ: “Quà đáp lễ của chúng ta người đưa ra ngoài rồi? Ta nói này, người cũng quá keo kiệt rồi, nên đem tất cả những bí tịch lộn xộn của người cho người ta hết mới phải.”

“Cô ấy vô chiều vô thức, kiếm tùy tâm động, vẫn là không cần câu nệ mới tốt. Lương tài mỹ chất như vậy, những thứ đồ chơi này vốn không xứng với cô ấy. Nhưng thật ra Lưu Sương kiếm của người tung hoành thiên địa, chiều số tùy ý, nếu cô ấy có thể thông hiểu đạo lý, không quá ba năm tất có đại thành.” Nói đến chỗ này, vẻ mặt đã dần nghiêm túc: “Người như chúng ta, võ công tuyệt thế có thể làm được gì chứ, ta không dám thu đồ đệ, cho cô ấy, cũng có chút an ủi.”

Hai người dựa sát vào nhau, nhất thời không nói gì. Cùng nghĩ, hắn còn sống một ngày, mình liền vui mừng một ngày.

6. Chương 009 - 010

Chương 9. Diệu tăng Như Vực

Quế tử nguyệt trung lạc, thiên hương vân ngoại phiêu. - Đường · Tống Chi Vãn ‘Linh Ẩn tự’ (1)

(1) Hai câu trên có nghĩa: Trong trăng lơ lửng quế,

Ngoài cõi phát phơ hương.

Trích bài Linh Ẩn tự của Tống Chi Vãn - người đời Đường

Hàng Châu. Linh Ẩn tự.

Ánh trăng sáng tỏ, hương quế bay bay.

Thiền viện trên đỉnh núi.

Hoa mai run rẩy, sương bạc rơi.

Mạc Hi nằm nghiêng trên thiền tháp, rất nhanh liền tiến vào mộng đẹp.

Hôm sau, sáng sớm, leo lên ngọn núi cao sau chùa ngắm cảnh.

Mây mù dày đặc, khói nhẹ như dệt.

Trong sương sớm nhàn nhạt, cả ngôi chùa hùng vĩ ẩn vào rừng rậm, trong một mảnh xanh biếc, có vẻ đặc biệt u tĩnh.

Trong chùa có chín lầu, mười tám các, bảy mươi hai điện phủ, tăng đồ hơn ba ngàn người. Có thể nói hương khói hưng thịnh.

Hơn ba ngàn người lại chỉ có một người kinh tài tuyệt diệu, thanh ngạo cao thượng: Diệu tăng Như Vực.

Tương truyền Như Vực pháp danh vốn không phải là Như Vực. Trong hai mươi năm của nửa cuộc đời trước từng xuất gia ba lần, lại hay thay đổi. Hắn có khi khoác áo cà sa, tụng kinh niệm Phật; có khi lại cùng thiếu nữ si tình yêu oanh oanh liệt liệt. Cũng từng sa ngã, ra vào thanh lâu sở quán; cũng từng rượu chè quá độ, kết quả bị đau bao tử. Có thể nói phá hết tất cả các giới luật trên thế gian.

Cứ như thế nghiêng ngả trong cõi hồng trần hai mươi năm, cuối cùng cũng nhìn thấu. Lần thứ tư xuất gia, thân vào cõi Phật, thanh đăng cổ Phật đã hai mươi năm. Phương trượng Linh Ẩn tự Trí Thanh thấy đã thông suốt, ban cho pháp danh Như Vực, lấy ý từ câu “như vục diệt như điện, ứng tác như thị quan” trong <Kim Cương Kinh> (2) “Lục như kệ”.

(2) Kim Cương Kinh hay có tên đầy đủ là Kim Cương Bát Nhã Ba La Mật Đa Kinh là cuộc đàm luận giữa Phật và tôn giả Tu Bồ Đề. Tu Bồ Đề là một trong mười đại đệ tử của Phật, người đã đạt đến trạng thái Bồ Tát (sáp chứng ngộ).

Lúc đó Mạc Hi mới vừa vào nghề, khi giết chóc lòng còn sợ hãi, đêm thường không thể ngon giấc, liền đến Linh Ẩn tự nhờ tụng kinh siêu độ, an ủi vong hồn dưới kiềm. Khi đó bạc nòng kiềm cũng không đủ cho những tăng nhân này nhét kê răng. Duy độc Như Vực không ham tiền tài, chỉ là hắn có một quy định, trước khi tụng kinh phải gặp thí chủ một lần, bình thường không tùy tiện đồng ý.

Mạc Hi thật vất vả đợi cho vị cao tăng nghiệp vụ bận rộn này gặp mặt, đầu toàn nghĩ đến cảnh tượng hội kiến trong <Đề thiên viện> của Đỗ Mục: “Kim nhật tấn ti thiện tháp bạn, trà yên khinh dương lạc hoa phong.”(3). Đẩy cửa mà vào, quả gặp nghe hương trà nhẹ nhẹ, cũng là một vị tăng bào tuyết trắng, như đũa như mài, dung nhan giống nam tử hơn hai mươi tuổi.

(3) Tạm hiểu: Hôm nay tóc mềm ngồi thiền bên giường, khói trà nhẹ bay hoa rơi theo gió.

Một câu của Như Vực làm nàng kinh ngạc suýt nữa đánh rơi chén trà sen đang cầm tay.

Từ đó hai người kết bạn vong niên.

Nay Mạc Hi nghiệp vụ thuần thực, không cần tụng kinh siêu độ, lần này đến Hàng Châu là được bạn bè mời đến, thuận đường bán phỏng, theo thường lệ pha trà luận thiền một phen.

Nghe nói hai mươi năm trước Như Vực quỳ trước cửa Linh Ẩn tự ba ngày không đứng dậy, mong được siêu độ, phương trượng Trí Thanh thấy y ba lần hoàn tục, thấy tâm không vững, bất vi sở động. Nhưng Phật hiệu có nói: khổ hải vô biên, quay đầu là bờ, nếu cự tuyệt lại không hợp với quy tắc của người nhà Phật, liền nói: “Người rất mất tinh thần, cho vào bảo tượng trang nghiêm thật là bất kính.”

Như Vực lại đáp: “Tu Bồ Đề! Ông nghĩ sao? Bồ Tát có làm cõi Phật trang nghiêm không? Thừa thế tôn, không. Vì sao? Vì nói cõi Phật trang nghiêm tức chẳng phải trang nghiêm, thế mới là trang nghiêm.”(4) (“Phàm phu tục tử bề ngoài trang nghiêm, người tu hành trang nghiêm trong lòng, lòng không tịnh, bề ngoài có ích gì; cố gắng trong ngoài trang nghiêm, nhưng không chấp nhất bề ngoài trang nghiêm, chính là cái gọi tâm tịnh thì quốc thổ tịnh.”)

(4) Cõi Phật thanh tịnh, không hình không tướng, có gì có thể làm cho trang nghiêm? Chỉ dùng vật báu tạm gọi là trang nghiêm. Nói về trang nghiêm, có ba điều: Thứ nhất, trang nghiêm cõi Phật ở thế gian là cất chùa, chép kinh, bố thí cúng dường, Thứ hai, trang nghiêm thân Phật là tôn trọng cung kính tất cả mọi người. Thứ ba, trang nghiêm tâm Phật là tâm thanh tịnh tức cõi Phật thanh tịnh, luôn tâm niệm thực hành trang nghiêm tâm Phật.

Trí Thanh không thể phản bác, liền cho phép.

Nói thật ra Trí Thanh cảm thấy đồ đệ tử sắc này làm hòa thượng không đến vài ngày lại lưu luyến thế giới hoa mỹ mà muốn hoàn tục, cho nên chướng mắt hắn. Nhưng Phật gia dạy không được nghĩ xấu cho người khác, miễn là có lòng, nhất định phải thu nhận. Nếu không thể nói thẳng, chỉ có thể bới lông tìm vết nói hắn đáng về uế oải không phần chốn ở trước tượng Phật trang nghiêm là không tôn trọng. Nhưng Như

Vụ lại dùng một câu trong trực tiếp chặn miệng ông, ý là: người thường cho dù vẻ ngoài thế nào cũng vô dụng, tu hành quan trọng là trong lòng thanh tịnh, chấp nhất về bề ngoài là bỏ gốc lấy ngọn. Trí Thanh nói không lại hắn, chỉ có thể tự nhận là xui xẻo. Có thể thấy được hòa thượng mồm mép không bằng người.

Tài hùng biện vô song của Như Vụ có thể thấy rõ.

Bên trong thiện phòng.

“Vài năm nay sát khí trên người cô nương càng ngày càng nặng. Không bằng trai giới mấy ngày.” Như Vụ mỉm cười đề nghị.

Mạc Hi không đáp, tiện tay lấy bản

“Bởi vì sao? Vì các chúng sanh ấy không còn tướng ngã, tướng nhân, tướng chúng sanh, tướng thọ giả, không pháp tướng, cũng không phi pháp tướng. Bởi vì sao? Vì các chúng sanh này nếu giữ lấy tướng tức chấp ngã, nhân, chúng sanh, thọ giả. Nếu giữ lấy pháp tướng tức chấp ngã, nhân, chúng sanh, thọ giả. Bởi vì sao? Vì nếu giữ lấy phi pháp tướng tức chấp ngã, nhân, chúng sanh, thọ giả.”(5)

(5) Ngã tướng, nhân tướng, chúng sanh tướng, thọ giả tướng là bốn tướng của kẻ phàm tục:

- + Người mê cây có tiền của, học vấn, danh phận, khinh chê mọi người, là có ngã tướng.
- + Tuy thực hành nhân nghĩa lễ trí tín nhưng vẫn còn ý nghĩ cao ngạo tự phụ, không cung kính mọi người, cứ nói ta biết nhân nghĩa lễ trí tín nên không cần tôn kính. Đó gọi là nhân tướng.
- + Việc tốt đem về mình, việc xấu đẩy cho người. Đó là chúng sanh tướng.
- + Đối cảnh thì phân biệt, lấy cái này bỏ cái kia, gọi là thọ giả tướng.

Một khi bốn tướng diệt rồi thì pháp nhãn sáng suốt, chẳng chấp có không, xa lìa thái cực, tự tâm là Như Lai, tự ngộ tự giác, xa lìa trần lao vọng niệm, tự nhiên được phúc vô biên.

Không pháp tướng là không còn tướng về pháp, lìa tên gọi, tuyệt chẳng có hình tướng, không cố chấp văn tự. Còn không phi pháp tướng là không thể nói không có pháp Bát Nhã Ba La Mật. Nếu nói không có Bát Nhã Ba La Mật là phỉ báng Phật pháp.

Ý là: “Không ngại bất chấp thể xác và tinh thần, bất chấp có và không, cũng bất chấp quan niệm; bất chấp tất cả qui tắc, không không có nghĩa là không có, mà là không bị ảnh hưởng, nhưng tràn ngập sự sống.”

Mạc Hi cảm thấy bản thân sát nghiệt mặc dù nặng, nhưng mọi việc trên thế gian không thể nghịch chuyển, lại không thể quá mức cố chấp. Nói cách khác chỉ cần chính mình không bị lương tâm lên án thì những việc khác hoàn toàn không đáng lo.

Như Vụ cười nói: “Cũng đúng. Quyển kinh này liền tặng cô đi.”

Mạc Hi cười nhận lấy.

Chương 10. Hà tu thiên bích thâm hồng sắc, tự thị hoa trung đệ nhất lưu*

* Hai câu thơ tên chương thuộc bài thơ <Giá cô thiên – ám đạm khinh hoàng thể tính nhu> của Lý Thanh Chiếu (Đại Tống). Đây là một bài thơ tả hoa quế, mượn vật chỉ người, miêu tả phẩm chất con người.

Tạm dịch: Không cần sắc đỏ trên lá biếc, vẫn là đệ nhất giữa muôn hoa.

Thành Hàng Châu không ai không biết hoa quế của Lăng gia.

Lăng gia có mấy chục khoảnh (rộng 100 mẫu Trung Quốc, chừng 6,6667 ha) trồng toàn hoa quế, phàm là những cửa hàng hoa quế trong ngoài thành, đều là nhà nàg, những chậu cảnh trang trí trong nhà các thế gia đại tộc, cũng đều của nhà nàg.

Lăng phủ nay chỉ có duy nhất một vị thất tiểu thư chuồng quẩn, nhưng cũng rất phát triển.

Buổi sáng vừa mở cửa, người gác cổng của Lăng phủ liền thấy bên ngoài bày một chậu hoa sen cực lớn bằng sứ xanh lam có hình chim yển màu vàng kim, một cành màu hồng nâng đóa hoa to cỡ chén nhỏ như trôn

châu, một cành xanh biếc hoa trắng như tuyết rơi, một phần một bạch như nhị kiều cùng tồn tại, nở xinh đẹp trong nước. Không khỏi kinh ngạc, tức tốc chạy vào báo cho Lăng Thất biết.

Lăng Thất nghe thấy rất vui mừng, tự thân đi ra, xung quanh không thấy người nào, thầm than trong lòng, người này hành tung bí hiểm, đành phải sai người trước hết đem chậu hoa sen kia chuyển vào viện để thưởng thức.

Nói về hái hoa tặc danh xứng với thực trong thiên hạ phải kể tới người đó.

Năm đầu tiên mới quen, da mặt dày muốn nàng tự tay làm một chén bánh trôi rượu hoa quế. Lăng gia mặc dù lấy trồng trọt làm nghề chính, nhưng việc buôn bán thức ăn của “Nguyệt Quế phường” rất phát đạt, các loại trà bánh dùng hoa quế làm phụ liệu đều rất nổi tiếng. Lăng Thất làm canh ngọt rất ngon, nhưng nàng thân là gia chủ, há lại dễ dàng vì người lạ mà vào bếp. Có câu hòa khí sinh tài, Lăng Thất không muốn tranh chấp, vì làm khó dễ tên háo sắc này, liền nói đùa: “Nếu có thể tìm được ‘Thanh Long Ngọa Mặc Trì’ (Rồng xanh nằm trong ao mực) liền được toại nguyện”. Thanh Long Ngọa Mặc Trì là tên một loại mẫu đơn, nhụy to xanh biếc ở giữa hoa, bao xung quanh là nhiều tầng cánh hoa màu tím mực, giống một con rồng xanh nằm giữa ao mực, cho nên có tên như thế. Đừng nói đến loại hoa này ngàn vàng khó cầu, thời tiết lúc đó là giữa thu, mẫu đơn sớm đã rụng hai mùa. Không nghĩ tới người này lại ngày đêm vất vả đến mẫu đơn thể gia ở Hà Trạch là Ngưu gia, trộm lấy tuyệt thể danh hoa mang về.

Lăng Thất liền rơi vào thế khó xử, không muốn thực hiện lời hứa, nên trách đã trộm cắp, nhưng không ngờ người này lại cười hi hi nói: “Hoa này rất xứng với cô nương, để ở Ngưu gia thật phí.”

Lăng Thất nhất thời khó hiểu, sao để ở nhà chủ nhân lại phí, người này cười đáp: “Nếu như thế, chẳng phải ứng với câu trâu ăn mẫu đơn sao.”

Lăng Thất vốn muốn trêu đùa một phen, lại hợp với ý ‘hắn’, nghe thấy lời này, nhin cười đáp: “Công tử nói rất đúng.” Vì thế tự tay làm canh.

Năm thứ hai, người này không báo với cúc hoa Đỗ gia mà tự rước Hồng Tử, Mặc Cúc, Lục Mẫu Đơn các loại nhất phẩm danh hoa, sửa thân cành, tạo thành cầu hoa hiến vật quý, muốn Lăng Thất tự tay làm quế hoa lệ chi cao (bánh hoa quế trái vải). Chỉ vì đọc <Thuyền đi tới huyện Thanh Viên, gặp Cố tú tài, bàn về cảnh đẹp ở Huệ Châu> của Tô Thức có câu: “Giang vân mặc mặc quế hoa thấp, hải vũ tiêu tiêu lệ tử nhiên,” (sông mây dày đặc hoa quế ảm, biển mưa tan tác quả vải chấy) mà nảy ra ý này. Lăng Thất cười mắng: “Phí phạm của trời.” Mấy loại hoa cúc này chỉ cần một gốc đã đáng giá ngàn vàng, y lại không thích, toàn bộ cắt trụi giống như cỏ đuôi chó vậy.

Tốn thời gian một tháng, bánh cũng làm được. Không ngờ vừa đưa ra bán, đã được mọi người yêu thích. Lăng Thất thấy người này cũng thật tài, kết làm tri kỉ.

Đến mùa thu này, hai người kết giao đã được hai năm. Lúc này ở Hàng Châu hoa sen đã tàn hết, chậu hoa sen này chắc chắn là lấy từ hồ nước nóng Bạch Dương do Mộc gia tiêu phí vạn kim tạo thành.

Hai ngày sau, Lăng Thất đang ở Nguyệt Quế Phường cùng đầu bếp nghiên cứu chế tạo món mới. Chương quỳ tiến vào nói có thư của khách để trong cuốn “Phẩm bình lan”, dùng giấy ướp hương kim quế của Bích Lạc Hiên mà viết, chương quỳ vì thấy giấy đẹp dễ quý giá, không dám tùy tiện xem qua, liền đến xin chỉ thị của Lăng Thất.

Lăng Thất trong lòng vừa động, đã đoán được là cô ấy không thể nghi ngờ, quả nhiên:

Cảm phiền tỷ giờ Ngọ ba ngày sau đến Quế Hoa Ổ. Xin chuẩn bị Hỏa Nhung Cúc Hoa Duẩn đợi bình phẩm.

Tiểu muội Mộc Khê kính thượng.

Hỏa Nhung Cúc Hoa Duẩn là một món ăn nổi tiếng của Huy Châu, bởi vì vẻ ngoài thanh nhã, so với chân giò hun khói chưng măng càng nổi danh hơn. Nguyên liệu cũng đơn giản, chân giò hun khói, thịt tôm bằm, măng, nước dùng, muối tinh, đường phèn, nước gừng. Trước tía măng thành hình hoa cúc, ngâm vào nước lạnh, loại bỏ vị chát. Lại đem thịt tôm bằm nhồi vào giữa măng, phối với nước dùng, chân giò hun khói rồi hấp cách thủy. Thành phẩm như nhiều đóa hoa cúc bông bênh, thanh nhã hào phóng, ăn có vị giòn non mềm.

Lăng Thất không nhận được bát cười, đồ tham ăn, có ai lại ép buộc mời khách, còn chỉ định thời gian, địa điểm, cộng thêm gọi món ăn. Được rồi, người ta cũng đã cảm ơn. Hơn nữa, bắt người tay ngắn (nhận đồ của người ta thì không thể làm khó người ta được), hoa sen cũng ngấm mấy ngày rồi. Bảo đầu bếp chuyển qua món Hỏa Nhung Cúc Hoa Duẩn. Đầu bếp có chút bất ngờ, sao lại làm món này chứ.

Hai người vui đùa nghiên cứu không nói gì thêm.

Quế Hoa Ổ, trưa.

Quế hoa Lăng gia quả thực không phải nói suông.

Bàn tiệc được đặt ở tiểu lâu hình bát giác trong rừng hoa. Ngoài cửa sổ các loại hoa quế nổi danh san sát nhau, Ngọc Liềm Ngân Ti quế, Chu Sa Đan quế, Tử Vân, Bạch Khiết, Túy Cơ Hồng, Liễu Diệp quế, đều đầy đủ hết.

Ngoại trừ Hỏa Nhung Cúc Hoa Duẩn, còn lại tất cả đều là món ăn nổi danh của Hàng Châu.

Tươi ngon, vị mặn vừa phải, đúng là món ăn tinh túy của Hàng Châu, cực hợp khẩu vị của Mạc Hi. Khó trách Tô Đông Pha từng khen ngợi “Thiên hạ tửu yển chi thịnh, vị hữu như Hàng thành dã” (tiệc rượu của thiên hạ có thịnh soạn như thế nào, không có Hàng thành cũng như không), còn có điển cố “văn hương hạ mã” (Nghe thấy mùi thơm phải xuống ngựa). Thịt đông pha của Thiên Hương Lâu, cá chua ngọt Tây Hồ của Lâu Ngoại Lâu, mì lươn tôm của Khuê Nguyên quán, bánh Hạnh Phúc Song của Tri Vị quán, bánh bao đậu hũ hạt sen Hồ Châu, có thể nói rực rỡ muôn màu, đẹp không sao tả xiết.

Bỏ vốn lớn như thế, Mạc Hi không khỏi hồ nghi. Không lợi không dậy sớm (ý nói không có ích lợi thì không cần tốn công tốn sức nhiều), Lăng Thất gian thương này tất có ý đồ. Mạc Hi cũng không hỏi, dù sao giấu đầu lòi đuôi sớm muộn gì cũng lộ ra, ăn trước cho đủ vốn rồi nói sau. Vươn tay về phía bánh Hạnh Phúc Song.

Hạnh Phúc Song làm từ bột, mỡ heo xắt hạt lựu, đường trắng, đậu đỏ và mít táo, quả hạch đào các loại. Lấy mít táo, thịt quả hạch đào, mít quýt, phật thủ, mơ, nhân hạt thông, nho khô, đường hoa quế làm nhân, bột mì nhào thành vỏ, hấp lên mà thành. Bởi vì làm thành đôi, cho nên có tên như thế.

Cắn một miếng to, có thể nói đã tiêu diệt hết.

Nhìn đồng chén hỗn độn trước mắt, cảm thấy mỹ mãn buông đĩa ngọc, nghiêm chỉnh hai phần nói: “Nói đi, chuyện gì? Nhìn tỷ mặt ủ mày chau kìa.” Từ đầu tới đuôi cũng chưa thấy nàng động đĩa.

Lăng Thất ngượng ngùng: “Kỳ thật cũng không chuyện gì.”

Mạc Hi nhướng mắt, liếc nàng một cái: “Ta còn không biết tỷ sao? Có lời cứ nói, xem tỷ đã thu hoạch được gì.” Lăng Thất xưa nay sát phạt quyết đoán không chút chịu thua, giờ phút này đáng vẻ như con dâu nhỏ muốn nói mà không dám, Mạc Hi hiểu được vài phần.

Lấp bắp nửa ngày, cuối cùng, Lăng Thất nhắm mắt, vẻ mặt hy sinh anh dũng, dứt khoát gào lên một câu: “Thất cô nương ta đính hôn!” Ấy da, khí thế ngất trời, hù dọa chim bay mất hết rồi. Không biết còn tưởng rằng nàng sắp lên đoạn đầu đài.

Lăng Thất lớn hơn Mạc Hi hai tuổi, mười tám tuổi chính là tuổi đẹp nhất. Mấy năm nay nàng toàn tâm toàn ý xử lý gia nghiệp, đính hôn so với con gái bình thường thời này đã là chậm.

“Ồ, đối phương thiếu tay thiếu chân? Hay là trêu hoa ghẹo nguyệt bị tỷ bắt tại trận? Muốn trả hàng?” Mạc Hi uống một hớp trà hoa quế mật ong chậm rãi nói.

“Muội không thể nói tốt một chút sao! Đều không phải, huynh ấy rất tốt.” Ngữ khí từ hầm hầm giận dữ chuyển thành dịu dàng ngọt ngào, cũng không thiếu chút tình cảm lưu luyến. Mạc Hi thầm mắng một tiếng trọng sắc khinh bạn. Hiểu rõ có thể làm cho Thất cô nương nói ra hai chữ ‘rất tốt’ này, vậy thật sự là rất tốt. Trong lòng cũng vui thay cho nàng.

“Ta có một yêu cầu quá đáng, muội muội có thể nán ná ở lại mấy ngày không? Bát muội nhà ta từ mùa đông năm trước liền rầu rĩ không vui, nay tâm tư càng ngày càng nặng nề, bình thường không để ý tới ai,

đôi khi có thể ngồi yên cả ngày nhìn ra cửa sổ. Cơm nước không màng, mặt mũi ngày càng gầy sọp, dáng vẻ như Tây Thi bị bệnh, nhìn thật đáng thương. Muội xưa nay lạnh lợi, có thể khuyên giải không?” Lăng Thất mặc dù không biết lai lịch Mạc Hi, nhưng cô ấy là một cô nương hành tẩu giang hồ, kiến thức rộng rãi, là người có năng lực, giỏi nhìn mặt đoán ý, nói chuyện giải trí lại càng hạ bút thành văn (trôi chảy, suôn sẻ).

“Sợ không phải đơn giản như vậy. Cô ấy bị bệnh tương tự.” Mạc Hi thấy nàng thay đổi đề tài, cũng nói theo. Bản thân tuy là tảng đá trời rơi không ai che chở, nhưng con gái nhà người ta, hơn nữa gia đình giống như Lăng gia, đều được nâng niu tại khuê phòng, cầm y ngọc thực lớn lên, ngoại trừ gả lang quân như ý, còn có thể sầu cái gì?

“Không giấu gạt muội, ta mặc dù vì việc kinh doanh mà phải xuất đầu lộ diện, nhưng bát muội tiên tư ngọc dung, tính tình lại nhu nhược, bình thường đều không gặp người lạ. Nhà chúng ta chỉ còn ta và muội ấy hai người sống nương tựa lẫn nhau, tất nhiên ta sẽ cẩn thận quan tâm che chở cho nó. Nếu thật sự nhìn trúng ai, tuy nói sĩ nông công thương, thương là nghề thấp hèn, nhưng cho dù là vương công quý tộc, ta cũng muốn thay nó tranh. Hối nó là ai cũng không nói, chỉ cần răng lác đầu, sống chết không mở miệng, rơi lệ không ngừng.” Lăng Thất ngừng lại một chút, tựa hồ có gì khó nói.

Mạc Hi cũng không thúc giục, trong lòng mơ hồ đã đoán được vài phần.

“Chỉ là tiểu thư như muội ấy, cửa lớn không ra, cửa nhỏ không rời, những người làm ăn với ta lui tới, đều ở sảnh trước, không hề gặp mặt. Hơn nữa, xưa nay muội ấy tâm khí rất cao, những người trong mắt chỉ có tiền, nhất định sẽ không coi trọng. Chỉ sợ là...”

“Không biết tỷ phụ lai lịch ra sao? Có thể khiến Thất tiểu thư của chúng ta chịu hứa hôn?” Tay nhỏ của Mạc Hi vuốt ve củ cải bạch ngọc gác đũa, khuôn mặt trước nay thanh đạm, tràn đầy vẻ trêu tức.

“Aiz, việc gì cũng không thể gạt được muội. Người đó là Đỗ tam công tử của cúc hoa Đỗ gia Đỗ Hằng. Ta nói thẳng vậy, có lẽ bát muội đã động tâm với huynh ấy. Vào đông chí năm trước, bên kia đưa quà đến đã gặp qua, sau đó còn gặp nhau mấy lần.”

Mạc Hi đối với vị tam công tử này cũng từng nghe thấy. Lúc nàng đến Đỗ gia trộm hoa cũng có thấy qua thơ tả hoa cúc của vị tam công tử này, thứ khác không nói, chỉ nhìn chữ viết cũng biết là người đoan chính ổn trọng. Về lại việc kinh doanh của Đỗ gia đều do ca ca hấn kế thừa, tam công tử thích học hành, một lòng thi cử, tương lai rất có tiền đồ. Cho dù văn nhân kham khổ, hai nhà này cũng không thiếu bạc. Đây thật đúng là mượn hoa hiến phật. Nhưng nàng không biết, mình vô tâm, lại trở thành nguyệt lão. Là vì nàng phá hư tâm huyết mấy năm người ta khổ tâm tài bồi, Đỗ gia mới tìm hiểu nguồn gốc, tìm được chỗ Lăng Thất, còn nhất định muốn đưa nàng lên quan tra hỏi. Hai người long tranh hổ đấu một phen. Lúc ấy Lăng Thất có khổ không nói nên lời, tên đầu sỏ gây họa Mạc Hi, lại là thần long thấy đầu không thấy đuôi, kêu nàng đi đâu mà tìm, sau đó lại càng không thể nói ra, nếu không Mạc Hi còn không đổi cách lừa đảo, không cạo một lớp da của người ta mới là chuyện lạ đấy.

“Trước hết đi gặp bát tiểu thư đã.” Cái này là trạch đấu (tranh đấu trong gia đình), nhị nữ tranh nhất phu sao? Đây là chuyện gì, trong huấn luyện của tổ chức không có hạng mục trạch đấu này a. Nàng đã biết không có bữa tiệc nào miễn phí mà.

Thấy Mạc Hi đồng ý, Lăng Thất mới lộ ra vài phần vui mừng, nếu đúng như vậy, cũng không biết phải làm sao cho tốt, nghĩ đến đây mày lại nhíu chặt hơn. Do sự băn khoăn này, nàng không thể ép hỏi, nhưng mặc kệ muội ấy chuốc khổ cũng không thể, dù sao cũng là muội muội ruột thịt của mình. Mới tìm Mộc Khê là người ngoài cuộc đến.

Bát muội xinh đẹp như thế, mình xưa nay hiếu thắng, chỉ có dung mạo là không thể bì nổi, có thể hay không... Nghĩ đến đây, vẻ buồn rầu trên mặt nàng lại tăng thêm một phần.

Mạc Hi biết nàng nghĩ gì, nghiêm mặt nói: “Trước giờ tỷ thích đọc thơ của Lý Dị An (tên khác của Lý Thanh Chiếu), sao lại không biết hai câu thơ ca ngợi hoa quế?”

Hà tu thiên bích thâm hồng sắc, tự thị hoa trung đệ nhất lưu.

Lăng Thất bản tính phóng khoáng, nhưng dù sao cũng là con gái, đụng tới chuyện cảm tình không khỏi có nhiều lo lắng, tình tế đem hai câu này thâm đánh giá một phen, đúng là tâm tình liên khác hẳn mấy ngày

trước. Lập tức mặt giãn ra cười nói: “Đa tạ muội muội chỉ điểm, là ta ngốc. Suýt nữa sai lầm.” Lấy rượu hoa quế mật ong đã chuẩn bị tốt ra mời.

Mạc Hi cũng không khách khí, vừa mở ra, một mùi thơm ngào ngạt ăm ắp xông vào mũi. Giang Nam mưa bụi triền miên, ngày qua ngày, vết thương cũ trên vai nàng không khỏi cảm thấy đau. Thứ này có hiệu quả khử phong trừ thấp, rất thích hợp dùng. Trong có ghi, hoa quế có thể “dưỡng tinh thần và nhan sắc, dùng lâu thân thể không già, da mặt căng mịn như trẻ con”. Thật là cực phẩm dưỡng nhan. Thích thú nhận lấy.

7. Chương 011

Chương 11. Chơi thuyền Tây Hồ

Tô Thúc

Hắc vân phiên mặc vị già sơn, bạch vũ khiêu châu loạn nhập thuyền.

Quyển đích phong lai hốt suy tán, vọng hồ lâu hạ thủy liên thiên.

Phóng sinh ngư điều trực nhân lai, vô chủ hà hoa đáo xử khai.

Thủy lăng năng lệnh sơn phủ ngưỡng, phong phạm tự dữ nguyệt trang hồi.

Vị thành đại ẩn thành trung ẩn, khả đắc trường nhân thắng tạm nhân.

Ngã bốn vô gia canh yên vắng, cổ hương vô thử hảo hồ sơn.*

* Bài thơ Thủy Minh lâu còn có tên khác là Lục nguyệt nhị thập thất nhật Vọng Hồ lâu tuý thư của Tô Thúc. Tuy nhiên, bản dịch ta tìm được chỉ có 4 câu thôi, hơn nữa nó cũng không giống hoàn toàn với bài thơ trong truyện này, nên ta chỉ tham khảo và mượn ý của bản dịch Nguyễn Khắc Phi, một phần thì tự dịch và nhờ bạn bè nên ko hay lắm đâu, tạm hiểu thôi nha mọi người.

Thủy Minh lâu.

(Tô Thúc)

Mây đen vượt mực không che núi, mưa trắng rơi châu trút xuống thuyền.

... Cuốn đất gió đầu lùa thổi hết, dưới lầu màu nước tựa thanh thiên.

... Chim cá được thả quần theo người, sen hồ vô chủ nở khắp nơi.

... Gối nước non trông như sóng gợn, trăng buồn cùng gió về nơi xưa.

... Ẩn dài không được thì tạm ẩn, nhàn hạ càng lâu càng thanh thoi.

... Vốn đã không nhà càng không lộ, trở lại quê xưa đã khác rồi.

Thủy Minh Lâu sau lại được sửa thành Vọng Hồ Lâu, mặc dù giảm một phần phong nhã, lại thêm hai phần thật ý. Giờ phút này Thủy Minh Lâu đang ở cách đó không xa soi mình xuống dòng nước.

Mạc Hi cùng tỷ muội Lăng gia một đường du ngoạn, không khỏi chịu chút khuê cách (các chuẩn mực của tiểu thư khuê các) câu thúc. Đầu khê lắc, muốn ngồi trên mái hiên Vọng Hồ Lâu uống hai hớp rượu hoa quế cũng không được. Làm thích khách không phải lỗi của nàng, nhưng dọa bát tiểu thư sợ sẽ không tốt lắm.

Chơi thuyền đêm hồ, trong thuyền ngắm trăng. Vốn là việc phong nguyệt khôn cùng, chỉ là Mạc Hi bỗng nhớ tới bài thơ này của Tô Thúc liền không khỏi xúc động trong lòng. Cổ hương, đã là chuyện của kiếp trước. Chính là đồng, đồng cảnh thì thể nào chứ. Núi không phải núi, nước cũng không phải nước rồi.

Giang hồ không phải một nơi, là người. Đối với một thích khách mà nói, một ngày thân ở giang hồ, muốn ẩn cũng không thể ẩn. Phía sau không lối, chỉ đành tiến về phía trước.

Mạc Hi nâng chén sứ men xanh lá sen lên, nhấp một ngụm trà Long Tĩnh, thầm mắng: Thật không đỡ được! Mới cùng vị bát tiểu thư này ở chung chưa tới một canh giờ, đã không còn biết mình là ai. Ăn cái gì mà ỉn, người mới mấy tuổi, nghĩ lung tung gì thế?

Lăng Thất bưng chén ngọc lưu ly sen xanh, uống trà hoa quế đường phèn mình thích nhất, nhưng tinh thần lại có chút lơ đãng.

Trước mặt bát tiểu thư là chén Hoàng Kim Bách Thảo Bách Phúc, dùng da cá, sườn non, khoai sọ, măng, thịt gà, nấm tre, nấm hương, hạt dẻ, gạo nếp thêm nước hầm nhân sâm. Nàng dùng muỗng sứ đuôi có gắn ngọc thiên khuấy tới khuấy lui không dưới ba mươi lần, ngay cả một miếng cũng chưa ăn đến miệng.

Mạc Hi nhìn trong mắt, đau trong lòng. Đáng tiếc cho chén Hoàng Kim Bách Thảo Bách Phúc này.

Bát tiểu thư là bị Lăng Thất sống chết kéo túm mới ra khuê phòng. Mỗi lời mỗi chữ cũng chỉ nói với Lăng Thất.

Dung sắc của nàng xác thực có chỗ hơn người. Đôi mi hàm yên hơi nhúu, môi điểm chút son. Rõ ràng nàng đang u buồn. Dáng vẻ phong lộ thanh sầu lúc này càng làm nổi bật đôi mắt thu thủy như sương như khói.

“Chén sâm này không hợp khẩu vị sao?” Lăng Thất nhẹ thở dài một tiếng, cuối cùng không đành lòng nói.

“Tạ thất tỷ quan tâm, rất ngon.” Bát tiểu thư nhỏ nhẹ nói.

“Có lẽ là do quá tinh tế. Kỳ thật đồ ăn thô ráp đôi khi lại có vị hơn. Giống như cháo mừng tám tháng chạp vậy, có thể khai vị.” Mạc Hi vừa ăn lại lấy, cảm thấy dù thế nào cũng phải ra chút sức.

“Phải, năm trước lúc Linh Ẩn tự phát cháo có từng dùng qua, cũng không tệ.” Bát tiểu thư thật đúng là nở mặt, tiếp lời.

“Thức ăn chay nơi đó cũng tốt, nhưng không thể mang ra ngoài, chỉ cho khách hành hương lỡ đường ăn.” Mạc Hi đối với việc này tràn đầy cảm xúc, nàng cũng không ít lần đến chỗ Như Vụ ăn chục cơm chay, y là cao tăng, cơm chay cũng khác hẳn của chú tiểu. Hòa thượng cũng có đặc quyền giai cấp a.

“Thất tỷ, muội muốn vào chùa xem kinh lễ Phật.”

“Cũng tốt, thuận tiện giải sầu, thanh tĩnh một chút.” Lăng Thất âm thầm niệm phật, mặc kệ trong lòng muội ấy là ai, cũng muốn kiểm soát chặt tơ tình.

Lăng Thất vương bận việc làm ăn, không tiện đi cùng. Bát tiểu thư là nữ tử khuê các, không thể một mình ra ngoài. Có câu cấm người miệng mềm, Mạc Hi quyết định đưa phật đưa đến Tây, vì thế vui vẻ cùng đi.

Chương 12. Vào ở chùa miếu

Đại tiểu thư xuất hành, hòm xiềng phải thu thập nhiều đến chóng mặt. Thị nữ Mặc Phù của bát tiểu thư bận bận chân không chạm đất, nào là gương trang điểm tương ngân bạch ngọc, nào là hộp trang sức gỗ lê khảm đồi mồi, và một đôi đèn ngọc dấu, nhang vòng hương hoa quế, nhiều vô số kể.

Dù đã có người sắp xếp, bát tiểu thư vẫn tự mình chuẩn bị trang phục. Nhưng mà, chùa miếu không thể so với trong phủ, quần áo tụng kinh lễ Phật không thể quá mức sắc sỡ. Vị bát tiểu thư này cũng là người thành tâm, xiêm y chỉ mang theo hai rương. Theo quan sát của Mạc Hi, nói là trắng mộc mạc, nhưng mỗi bộ đều có thể so với nghề thường vũ y. Đừng nói gì khác, chỉ riêng bộ váy lụa mỏng từ màu da trời chuyển dần sang màu khói, giống như một vết mực đậm từ từ loang dần, tới mép váy liền nhạt đến không nhìn rõ, cổ áo ống tay áo đều dùng chỉ bạc thêu hai vòng mây, lúc cử động quả thật là mỗi bước nở một đóa hoa, hoa khai đậm mặc ngân.

Bên này Lăng phủ gà bay chó sủa chuẩn bị hành trang. Bên kia Mạc Hi trực tiếp đi cửa sau tới tìm Như Vụ.

Đến vừa lúc yêu tăng này đang ở rừng trúc sau núi tự mình nhướng rượu. Tay áo xắn cao, chân mang hài cỏ, đang cầm một cái chén sứ thanh hoa lớn có hình cá chép cùng màu mực nước trong vại. Gió lướt qua, rừng trúc xanh ngắt phía sau cùng động, như sóng biếc cuộn cuộn, nổi bật lên tầng bào tuyết trắng như mây bay của y, như muốn mượn gió mà trở lại. Khá lắm yêu tăng phong hoa tuyết đại!

Mạc Hi lập tức vạch trần y không tuân thủ thanh quy giới luật.

Như Vụ cũng không ngẩng đầu lên, nói: “Muốn khiến tất cả người đời tin tưởng, dùng cách cũ chưa hẳn là đúng.”

Mạc Hi không buông tha nói: “Người ta uống rượu, có thể thay phật dát vàng. Có thể đưa vô số cây gỗ lớn từ trong giếng ra ngoài, huynh uống rượu, cả nước giếng cũng không mức được, sao có thể học người ta.”

Lời nói sắc bén của hai người đều trích dẫn một câu trong , đại ý là Ấn Quang pháp sư nói Tề Công là thánh nhân thần thông quảng đại có thể dùng rượu thịt qua ruột mà trong lòng vẫn nghĩ đến cách truyền bá Phật hiệu của Phật tổ, nhưng ngộ cảnh phùng duyên, không phải ai cũng đạt đến cảnh giới phật pháp đó. Tề Công uống rượu, có thể từ trong giếng nước lấy ra gỗ*, người bình thường có thể làm được sao? Việc này không phải tùy tiện có thể học được. Vì thế khuyên răn người tuyên truyền Phật hiệu phải tuân theo cấm giới của Phật. Nếu không thuận theo Phật chế (quy định của cửa Phật), tức là ma loại.

* Điển tích Tề Công lấy gỗ từ trong giếng: Tương truyền Tề Công là một trong mười tám vị La Hán giảng thế, ông tu ở chùa Linh Ấn nhưng sau đó ông bị buộc phải bỏ chùa bởi vì trụ trì ghen tị với quyền năng của ông. Sau đó ông chuyển đến chùa Tịnh Từ. Có lần chùa bị cháy mà ko có gỗ để xây lại, trụ trì rất lo lắng. Vì thế Tề Công đã đến nhà một địa chủ ở núi Nga Mi dùng kế quyến được một trăm cây gỗ lớn rồi thả trôi trên sông Trường Giang, không ngờ lại bị quan binh đòi thuế, ông bèn làm cho số gỗ đó chìm xuống sông biến mất. Về đến chùa, ông dẫn trụ trì ra giếng nước trước bếp, gỗ từ giếng cứ trôi lên, khi vớt được sáu mươi cây, trụ trì thấy đã đủ số, gỗ liền không trôi lên nữa.

Như Vụ để bát qua một bên, cũng không giải thích, chỉ hỏi nàng có chuyện gì.

Mạc Hi chỉ nói có nữ quyến muốn vào ở chùa lễ Phật, có thể thuận tiện an trí tại nơi thanh tịnh một chút hay không.

Như Vụ sảng khoái đáp ứng. Vì thế Tùng Vụ Viện trong chùa bình thường không mở ra đón khách hành hương liền được chú tiểu vẩy nước dọn dẹp lại hoàn toàn.

Bát tiểu thư cũng biết Tùng Vụ Viện này vì cách Tàng Kinh Các quá gần, nếu mở ra đón khách hành hương, sẽ không dễ phòng trộm, nên quanh năm đều khóa. Liên tò mò hỏi: “Nơi thanh u như thế, nước chảy róc rách, chim hót líu lo, không biết Mộc cô nương quen biết người nào trong chùa, có thể được vào ở?”

“Là Như Vụ đại sư.” Mạc Hi từng cùng Như Vụ đốt đèn luận giao cả đêm, tăng lữ trong chùa đều biết.

Bát tiểu thư mắt sáng lên, nói: “Mộc cô nương quen Như Vụ đại sư? Tiểu nữ có một yêu cầu quá đáng, ta có khúc mắc trong lòng khó giải, muốn mời Như Vụ đại sư chỉ điểm một chút, Mộc cô nương có thể thay ta thông truyền hay không?” Dứt lời dịu dàng cúi đầu, đôi mắt rưng rưng như muốn khóc nhìn Mạc Hi. Khó trách thế nhân có câu khó nhất là tiêu thụ mỹ nhân ân. Mạc Hi cảm thấy nếu mình không đáp ứng vậy thật sự là thương thiên hại lí tội ác tày trời. Thì ra vị bát tiểu thư này lại coi Như Vụ là mục sư để sấm hối.

Không ngờ Như Vụ này nghe nói bát tiểu thư của Lăng gia cầu kiến, ngược lại còn làm giá, nói không muốn cùng nữ tử khuê các nhà phú quý nói chuyện, đơn giản chỉ là chút nhi nữ tình trường sầu ly biệt, rất không thú vị.

Như Vụ người này cao ngạo có thừa, bình thường không cùng người kết giao, Mạc Hi cũng không miễn cưỡng, lại nhân cơ hội đưa ra yêu cầu muốn xem Tàng Kinh Lô. Nàng biết rõ mưu kế lui một bước để tiến hai bước, đối phương vừa mới cự tuyệt một yêu cầu của mình, ngay sau đó sẽ không tiện cự tuyệt điều thứ hai.

Quả nhiên, Như Vụ đáp ứng.

Ăn xong bữa chay, liền được một chú tiểu trong chùa dẫn đến trước Tàng Kinh Các. Bát tiểu thư vì cầu kiến đại sư bất thành khó tránh khỏi có chút suy sụp, cũng không nói với Mạc Hi câu nào. Mạc Hi không nghĩ nhiều. Chỉ hững hờ bình bình quan sát các bảo vật trong Tàng Kinh Các.

Tàng Kinh Các có chừng bốn trăm món đồ vật, thư họa, trong đó đủ loại cực phẩm trân quý, như Đôn Hoàng tả kinh** đời Đường, Lô Phong tháp kinh quyển, bản chép tay của Đồng Kỳ Xương, không khỏi sinh ra cảm giác khó hiểu.

** Đôn Hoàng tả kinh là một bộ cổ văn của Trung Quốc, nó thể hiện trình độ thư pháp tương đối cao của người Đường, là một tư liệu hiện vật hiếm có giúp các chuyên gia hiểu rõ thêm về kinh văn và thư pháp đời Đường.

Ra khỏi Tàng Kinh Các dùng bữa tối, đã đến giờ làm văn khóa (tụng kinh vào cuối ngày).

Đại diện gõ chuông báo. Mỗi mười lần gõ sẽ ngừng một lát. Sau khi gõ qua ba mươi lần, tăng nhân bắt đầu tuần tự vào điện lễ Phật. Sau khi chuông vang lần thứ bốn mươi, năm mươi, tăng chúng lục tục đến đông đủ, văn điện khóa tụng bắt đầu.

Mạc Hi vốn không muốn đi, nhưng bát tiểu thư nói mình nghiệp chướng nặng nề, phải tụng kinh sám hối, Mạc Hi bất đắc dĩ chỉ đành cùng đến đại điện.

Văn điện có tất cả ba giờ tụng niệm:

Giờ tụng niệm đầu tiên là vì lễ Phật, niệm , chuyển động quanh Phật, trở về vị trí cũ, biểu thị ý nguyện khẩn cầu được vãng sinh đến thế giới tây phương cực lạc.

Giờ tụng niệm thứ hai là cúng bái tám mươi tám vị Phật còn lại, niệm <lễ Phật đại thiên hồi văn>. Tám mươi tám vị Phật gồm năm mươi ba Phật thêm ba mươi lăm Phật. Tên năm mươi ba Phật có trong <quán Dược Vương Dược Thượng nhị Bồ Tát kinh>, là Phật trong thế giới Ta Bà ở quá khứ; tên ba mươi lăm vị như lai trong <quyết định từ ni kinh>, là Phật trong thế giới thập phương hiện tại. Tám mươi tám Phật này đều có thể vì chúng sinh tác thiên hồi chủ, chúng sinh có thể thông qua đó mà bày tỏ ý nguyện hồi cải về những tội ác đã phạm. cũng xuất phát từ <quyết định từ ni kinh>. Sám hối, giản lược từ một ngàn chữ của Phạm văn sám ma, hồi là dịch nghĩa của thiên ma, tức là thừa nhận sai lầm với người nào đó, mong được khoan dung tha thứ. Cũng có thể giải thích là tiêu tan nghiệp chướng, không tạo ra quả đặng trong tương lai. Theo quy định của người xưa, niệm phải lạy một trăm lễ tám lần, Mạc Hi cảm thấy so với hiện đại quỳ tụng mà không lễ bái còn long trọng nghiêm hơn nhiều.

Mạc Hi cùng bát tiểu thư tham dự toàn bộ quá trình, chỉ là hai người không tiện lộ diện, liền cùng các tăng nhân cách một bức tường tụng kinh. Tiếng tụng kinh của hơn ngàn người nghe vào tai thực sự là chấn động. Bát tiểu thư nhắm chặt hai mắt, quỳ trên đệm quỳ, thành kính tụng niệm.

Giờ tụng kinh thứ ba chính là niệm , cũng lấy một ít ngọc trai mỗi ngày cho quỷ đói, sau khi ngâm nga và sám hối thì ban ơn cho U Minh. Quỷ đói được cho ăn bên phải cửa điện, phương trượng Trí Thanh tự mình chủ trì thí thực (bố thí thức ăn). Mạc Hi âm thầm phỉ nhổ, những hòa thượng này kỳ thật cũng là treo đầu dê bán thịt chó, bản thân họ cũng không tin thuyết U Minh, nếu không sao lại đợi thí thực xong, đem những thức ăn bỏ đi mà U Minh đã dùng, phơi nắng rồi đưa “Sạn Phạm Lâu” tích trữ cơm thừa trong chùa, gom góp cả năm, đến mừng tám tháng chạp nấu thành cháo mồng tám tháng chạp phân tặng tín đồ.

Xong văn khóa, hai người cùng về Tùng Vụ Viện ngủ.

8. Chương 012 - 013

Chương 12. Vào ở chùa miếu

Đại tiểu thư xuất hành, hòm xiềng phải thu thập nhiều đến chóng mặt. Thị nữ Mặc Phù của bát tiểu thư bận bịu chân không chạm đất, nào là gương trang điểm tương ngân bạch ngọc, nào là hộp trang sức gỗ lê khảm đồi mồi, và một đôi diềm ngọc đầu, nhang vòng hương hoa quế, nhiều vô số kể.

Dù đã có người sắp xếp, bát tiểu thư vẫn tự mình chuẩn bị trang phục. Nhưng mà, chùa miếu không thể so với trong phủ, quần áo tụng kinh lễ Phật không thể quá mức sắc sảo. Vị bát tiểu thư này cũng là người thành tâm, xiêm y chỉ mang theo hai rương. Theo quan sát của Mạc Hi, nói là trắng mộc mạc, nhưng mỗi bộ đều có thể so với nghề thường vũ y. Đừng nói gì khác, chỉ riêng bộ váy lụa mỏng từ màu da trời chuyển dần sang màu khói, giống như một vết mực đậm từ từ loang dần, tới mép váy liền nhạt đến không nhìn rõ,

cổ áo ông tay áo đều dùng chỉ bạc thêu hai vòng mây, lúc cử động quả thật là mỗi bước nở một đóa hoa, hoa khai đậm mặc ngân.

Bên này Lăng phủ gà bay chó sủa chuẩn bị hành trang. Bên kia Mạc Hi trực tiếp đi cửa sau tới tìm Như Vụ.

Đến vừa lúc yêu tăng này đang ở rừng trúc sau núi tự mình nhưởng rượu. Tay áo xắn cao, chân mang hài cỏ, đang cầm một cái chén sứ thanh hoa lớn có hình cá chép cùng màu mức nước trong vại. Gió lướt qua, rừng trúc xanh ngắt phía sau cùng động, như sóng biếc cuộn cuộn, nổi bật lên tầng bào tuyết trắng như mây bay của y, như muốn mượn gió mà trở lại. Khá lắm yêu tăng phong hoa tuyết đại!

Mạc Hi lập tức vạch trần y không tuân thủ thanh quy giới luật.

Như Vụ cũng không ngẩng đầu lên, nói: “Muốn khiến tất cả người đời tin tưởng, dùng cách cũ chưa hẳn là đúng.”

Mạc Hi không buông tha nói: “Người ta uống rượu, có thể thay phật dát vàng. Có thể đưa vô số cây gỗ lớn từ trong giếng ra ngoài, huynh uống rượu, cả nước giếng cũng không mức được, sao có thể học người ta.”

Lời nói sắc bén của hai người đều trích dẫn một câu trong <Ấn Quang pháp sư phục bồng khế trình thư>, đại ý là Ấn Quang pháp sư nói Tề Công là thánh nhân thần thông quảng đại có thể dùng rượu thịt qua ruột mà trong lòng vẫn nghĩ đến cách truyền bá Phật hiệu của Phật tổ, nhưng ngộ cảnh phùng duyên, không phải ai cũng đạt đến cảnh giới phật pháp đó. Tề Công uống rượu, có thể từ trong giếng nước lấy ra gỗ*, người bình thường có thể làm được sao? Việc này không phải tùy tiện có thể học được. Vì thế khuyên răn người tuyên truyền Phật hiệu phải tuân theo cấm giới của Phật. Nếu không thuận theo Phật chế (quy định của cửa Phật), tức là ma loại.

* Điển tích Tề Công lấy gỗ từ trong giếng: Tương truyền Tề Công là một trong mười tám vị La Hán giảng thế, ông tu ở chùa Linh Ấn nhưng sau đó ông bị buộc phải bỏ chùa bởi vì trụ trì ghen tị với quyền năng của ông. Sau đó ông chuyển đến chùa Tịnh Từ. Có lần chùa bị cháy mà ko có gỗ để xây lại, trụ trì rất lo lắng. Vì thế Tề Công đã đến nhà một địa chủ ở núi Nga Mi dùng kế quyến được một trăm cây gỗ lớn rồi thả trôi trên sông Trường Giang, không ngờ lại bị quan binh đòi thuế, ông bèn làm cho số gỗ đó chìm xuống sông biến mất. Về đến chùa, ông dẫn trụ trì ra giếng nước trước bếp, gỗ từ giếng cứ trôi lên, khi vớt được sáu mươi cây, trụ trì thấy đã đủ số, gỗ liền không trôi lên nữa.

Như Vụ để bát qua một bên, cũng không giải thích, chỉ hỏi nàng có chuyện gì.

Mạc Hi chỉ nói có nữ quyến muốn vào ở chùa lễ Phật, có thể thuận tiện an trí tại nơi thanh tịnh một chút hay không.

Như Vụ sáng khoái đáp ứng. Vì thế Tùng Vụ Viện trong chùa bình thường không mở ra đón khách hành hương hương liền được chú tiểu vẩy nước dọn dẹp lại hoàn toàn.

Bát tiểu thư cũng biết Tùng Vụ Viện này vì cách Tàng Kinh Các quá gần, nếu mở ra đón khách hành hương, sẽ không dễ phòng trộm, nên quanh năm đều khóa. Liên tò mò hỏi: “Nơi thanh u như thế, nước chảy róc rách, chim hót líu lo, không biết Mộc cô nương quen biết người nào trong chùa, có thể được vào ở?”

“Là Như Vụ đại sư.” Mạc Hi từng cùng Như Vụ đốt đèn luận giao cả đêm, tăng lữ trong chùa đều biết.

Bát tiểu thư mắt sáng lên, nói: “Mộc cô nương quen Như Vụ đại sư? Tiểu nữ có một yêu cầu quá đáng, ta có khúc mắc trong lòng khó giải, muốn mời Như Vụ đại sư chỉ điểm một chút, Mộc cô nương có thể thay ta thông truyền hay không?” Dứt lời dịu dàng cúi đầu, đôi mắt rưng rưng như muốn khóc nhìn Mạc Hi. Khó trách thế nhân có câu khó nhất là tiêu thụ mỹ nhân ân. Mạc Hi cảm thấy nếu mình không đáp ứng vậy thật sự là thương thiên hại lí tội ác tày trời. Thì ra vị bát tiểu thư này lại coi Như Vụ là mục sư để sấm hỏi.

Không ngờ Như Vụ này nghe nói bát tiểu thư của Lăng gia cầu kiến, ngược lại còn làm giá, nói không muốn cùng nữ tử khuê các nhà phú quý nói chuyện, đơn giản chỉ là chút nhi nữ tình trường sâu ly biệt, rất không thú vị.

Như Vụ người này cao ngạo có thừa, bình thường không cùng người kết giao, Mạc Hi cũng không miễn cưỡng, lại nhân cơ hội đưa ra yêu cầu muốn xem Tàng Kinh Lâu. Nàng biết rõ mưu kế lui một bước để tiến

hai bước, đối phương vừa mới cự tuyệt một yêu cầu của mình, ngay sau đó sẽ không tiện cự tuyệt điều thứ hai.

Quả nhiên, Như Vực đáp ứng.

Ăn xong bữa chay, liền được một chú tiểu trong chùa dẫn đến trước Tàng Kinh Các. Bát tiểu thư vì cầu kiến đại sư bất thành khó tránh khỏi có chút suy sụp, cũng không nói với Mạc Hi câu nào. Mạc Hi không nghĩ nhiều. Chỉ hứng trí bưng bưng quan sát các bảo vật trong Tàng Kinh Các.

Tàng Kinh Các có chừng bốn trăm món đồ vật, thư họa, trong đó đủ loại cực phẩm trân quý, như Đôn Hoàng tả kinh** đời Đường, Lô Phong tháp kinh quyển, bản chép tay của Đồng Kỳ Xương. Trong đó trân quý nhất là Đôn Hoàng tả kinh đời Đường có thể ngược dòng đến những năm Đại Đường Trinh Quán. Ngoài ra còn có rất nhiều pháp khí mà phương trượng các đời sử dụng. Rất nhiều món trân quý Mạc Hi đã thấy ở hiện đại, như <Kim Cương Kinh> của Đồng Kỳ Xương, không khỏi sinh ra cảm giác khó hiểu.

** Đôn Hoàng tả kinh là một bộ cổ văn của Trung Quốc, nó thể hiện trình độ thư pháp tương đối cao của người Đường, là một tư liệu hiện vật hiếm có giúp các chuyên gia hiểu rõ thêm về kinh văn và thư pháp đời Đường.

Ra khỏi Tàng Kinh Các dùng bữa tối, đã đến giờ làm văn khóa (tụng kinh vào cuối ngày).

Đại diện gõ chuông báo. Mỗi mười lần gõ sẽ ngừng một lát. Sau khi gõ qua ba mươi lần, tăng nhân bắt đầu tuần tự vào điện lễ Phật. Sau khi chuông vang lần thứ bốn mươi, năm mươi, tăng chúng lục tục đến đông đủ, văn điện khóa tụng bắt đầu.

Mạc Hi vốn không muốn đi, nhưng bát tiểu thư nói mình nghiệp chướng nặng nề, phải tụng kinh sám hối, Mạc Hi bất đắc dĩ chỉ đành cùng đến đại điện.

Văn điện có tất cả ba giờ tụng niệm:

Giờ tụng niệm đầu tiên là vì lễ Phật, niệm , chuyển động quanh Phật, trở về vị trí cũ, biểu thị ý nguyện khẩn cầu được vãng sinh đến thế giới tây phương cực lạc.

Giờ tụng niệm thứ hai là cúng bái tám mươi tám vị Phật còn lại, niệm , là Phật trong thế giới thập phương hiện tại. Tám mươi tám Phật này đều có thể vì chúng sinh tác thiên hối chủ, chúng sinh có thể thông qua đó mà bày tỏ ý nguyện hối cải về những tội ác đã phạm. . Sám hối, giản lược từ một ngàn chữ của Phạm văn sám ma, hối là dịch nghĩa của thiên ma, tức là thừa nhận sai lầm với người nào đó, mong được khoan dung tha thứ. Cũng có thể giải thích là tiêu tan nghiệp chướng, không tạo ra quả đặng trong tương lai. Theo quy định của người xưa, niệm phải lạy một trăm lễ tám lần, Mạc Hi cảm thấy so với hiện đại quỳ tụng mà không lễ bái còn long trọng nghiêm hơn nhiều.

Mạc Hi cùng bát tiểu thư tham dự toàn bộ quá trình, chỉ là hai người không tiện lộ diện, liền cùng các tăng nhân cách một bức tường tụng kinh. Tiếng tụng kinh của hơn ngàn người nghe vào tai thực sự là chấn động. Bát tiểu thư nhắm chặt hai mắt, quỳ trên đệm quỳ, thành kính tụng niệm.

Giờ tụng kinh thứ ba chính là niệm , cũng lấy một ít ngọc trai mỗi ngày cho quỷ đói, sau khi ngâm nga và sám hối thì ban ơn cho U Minh. Quỷ đói được cho ăn bên phải cửa điện, phương trượng Trí Thanh tự mình chủ trì thí thực (bố thí thức ăn). Mạc Hi âm thầm phỉ nhổ, những hòa thượng này kỳ thật cũng là treo đầu dê bán thịt chó, bản thân họ cũng không tin thuyết U Minh, nếu không sao lại đợi thí thực xong, đem những thức ăn bỏ đi mà U Minh đã dùng, phơi nắng rồi đưa “Sạn Phạn Lâu” tích trữ cơm thừa trong chùa, gom góp cả năm, đến mừng tám tháng chạp nấu thành cháo mồng tám tháng chạp phân tặng tín đồ.

Xong văn khóa, hai người cùng về Tùng Vực Viện ngủ.

Chương 13. Rừng trúc tập kiếm

Hôm sau, Vân Tê Trúc Kính.

Vân Tê Trúc Kính ở phía tây nam Tây Hồ, bờ bắc sông Tiền Đường, trong Vân Tê Ổ (Ổ là chỗ trứng xuống còn xung quanh thì cao) trên núi Ngũ Vân. Tương truyền trên núi Ngũ Vân có mây ngũ sắc, thường bay tập trung nơi trứng, lâu ngày không tan, nên gọi là “Vân Tê” (tê là dừng lại, vân tê là mây ngừng lại). Nơi đây rừng trúc đầy sườn núi, ôm trọn cả con đường mòn.

Mạc Hi thích nhất là hai mùa thu đông.

Trước lá vàng quăn quanh, cỏ thụ yêu thầm;

Sau rừng vắng tĩnh lặng, chim bay mổ tuyết.

Bóng xanh che trời, khe nhỏ nuốt suối.

Mạc Hi không tiện luyện võ trong chùa, liền nhân lúc còn sương sớm vào rừng trúc tập kiếm.

Vào ở chùa, mỗi khi không có chuyện gì làm, liền nghiên cứu bản

Tỷ như đoạn này:

Bấy giờ, Tu Bồ Đề bạch Phật: Thưa thế tôn! Kinh này tên gì? Chúng con cần phải ghi nhớ thế nào? Phật bảo Tu Bồ Đề: Kinh này tên là Kim cương Bát nhã Ba la mật, hãy nhớ tên kinh này như thế. Tại sao như vậy? Tu Bồ Đề! Phật nói Bát nhã Ba la mật, tức chẳng phải Bát nhã Ba la mật, đó mới là Bát nhã Ba la mật.

Thuyết tu hành nói:

Tinh thần của kinh, nằm trong tên kinh, do nó làm chủ. Kim cương là bản thể bất động, không bị cảnh bên ngoài làm lay chuyển; Bát nhã là sự tuyệt diệu của trí tuệ, biểu hiện trong cuộc sống; Ba La Mật là hoàn thành sự việc, thế nên muốn tinh tiến phải hoàn thành mỗi một chuyện. Cũng không cầu nệ cách trong Kim cương Bát nhã Ba la mật, mới có thể dùng tốt.

Này cùng với kiếm ý của <Lưu Sương kiếm>: tâm động thân động, kiếm tùy ý chuyển, là đạo lý giống nhau.

Bỗng nhiên cảm giác được có người ở bên suối xa xa nhìn trộm nàng luyện kiếm, không chút thay đổi lại luyện một chiêu, thu thế, mũi chân khê điểm, tung người đáp trúc mà đi, cực nhanh lao về phía người đó ẩn thân. Nàng vừa rơi xuống, cũng thuận thế, mỗi khi nhảy lên đều mượn phản lực của trúc, này so với đi lại ngày thường vẫn nhanh hơn ba phần.

Người tới xoay chuyển cực nhanh, giống như không muốn cùng nàng giao thủ, xoay người bay tới mép nước, nhún một cái, nhảy vào thác nước mười trượng, nương theo lực chảy của dòng nước, nhắm thẳng vào sâu trong hàn đàm.

Mạc Hi đuổi không kịp, đành phải từ bỏ.

Thân pháp người này, vô cùng quỷ dị, dường như đang dịch chuyển trong chớp mắt. Bằng thị lực của nàng cũng nhìn không ra lộ số khinh công.

Nhất thời không còn tâm trí luyện nữa, lại sắp đến giờ tụng kinh, sợ bát tiểu thư đi tìm, liền lên đường về chùa.

Dùng xong điểm tâm, bát tiểu thư mời nàng cùng đi Hoa Nghiêm Điện bái Phật.

Trở ra cửa điện, liền gấp gờ chú tiểu ghi chép công đức (ghi số tiền người ta quyên cúng cho chùa), không thể không bỏ ra chút tiền dầu thơm (dầu thơm đốt đèn trong chùa).

Mạc Hi tuyệt bút vung lên, “mười lạng” bạc, ký tên mình “Mộc thị.” May mắn chữ mộc giản phồn như nhau (ngày xưa người Trung Quốc dùng chữ phồn thể, ngày nay dùng giản thể, là dạng chữ rút gọn), nếu thay đổi chữ khác, nàng cũng chỉ có thể ký chữ giản thể như gà bới. Khiến nàng oán niệm sâu đậm là nữ tử cổ đại không thể đưa tên mình ra, phóng mắt nhìn lại, trên trang giấy đều là gì gì đó thị. Nhưng mà một thích khách như nàng, không thể lấy tên mình để dương danh lập vạn, cũng không sao.

Khi bát tiểu thư cầm bút ký tên, cây quạt giấy nan trúc cầm trên tay không cẩn thận rơi trên đất, Mạc Hi khom người thay nàng nhặt lên. Mặt quạt không nhìn rõ, nhưng cánh quạt thật là tinh tế, hợp lại thành một đóa Mắc phù dung vươn cao. Bát tiểu thư nhận lấy, cẩn thận phỉ bụi bặm trên đó. Mắc Phù cười nói: “Đa tạ Mộc cô nương. Tiểu thư chúng tôi thích nhất là cây quạt này. Ngay cả tên nó thì cũng vì nó mà sửa lại. Mặt quạt này là dùng lụa màu bạc dệt nhất vô nhị của Bích Lạc Hiên làm thành, là do Đỗ công tử

tự mình tìm được. Tiểu thư lại mời người vẽ tranh đề tự mới.” Bát tiểu thư khiển trách một tiếng: “Người đừng lảm miệng.” Mạc Hi cười đáp: “Không sao. Tiện tay mà thôi.”

Bát tiểu thư vô cùng hào phóng, ra tay là một trăm lượng. Chú tiểu cười đến thấy rằng không thấy mắt, nịnh hót: “Nữ thí chủ hôm qua đã quỳen rất nhiều, hôm nay lại quỳen, có thể thấy được một lòng hướng phật, thiện chí giúp người, kì tâm chân thành.” Có thể thấy lúc hai người tự dùng cơm ngày hôm qua bát tiểu thư đã từng tới Hoa Nghiêm Điện. Bát tiểu thư cũng không nhiều lời, chỉ gật gật đầu, kéo Mạc Phù đi.

Trở lại Tùng Vụ Viện, chú tiểu đưa tới một cái bình sứ nhỏ màu xanh ngọc đáy vẽ hoa ngọc lan, không nói được một lời đã đi. Cái lọ có thể bỏ túi, cao khoảng một lòng tay, vừa mở bình ra, một mùi rượu ngào ngạt thanh thuần xông vào mũi, màu nước trong suốt, uống một chút, hương vị nhẹ nhàng thanh khiết, ngọt mà không ngấy, vị thật tốt. Đúng là rượu hoa quế lúc Mạc Hi chơi thuyền Tây Hồ muốn uống. Không cần phải nói, Như Vụ người này nhường rượu không phải là ngày một ngày hai. Mạc Hi uống một mạch hết sạch, rất là mãn nguyện. Thầm mắng: tên này quả nhiên là một tay ủ rượu ngon. Cũng là quý họp hời, có câu người thấy có phần, hẳn lại chỉ đưa tới chút xíu như vậy. Sao có thể để hẳn giấu riêng chứ. Liền quyết định đêm nay đi tìm hẳn, bất kể dùng cách gì nhất định phải uống cho đã nghiền.

9. Chương 014 - 015

Chương 14. Tương tiến tửu (Đem tiến rượu)

Buổi tối khi đi tìm Như Vụ đã bắt tại trận, yêu tăng này, quả nhiên đang ngồi trên thiền tháp phẩm rượu.

Trên bàn gỗ trước mặt có bày một đôi mộc đầu, một cái vân văn ngọc quang (quang: ly bằng sành), một cái chảo vàng hoa văn song sư để hâm rượu.

Thấy Mạc Hi đến, hiểu rõ cười, nói: “Đến đây, cùng uống đi.” Vẫy tay áo, bầu rượu hoa sen xanh trắng từ trong chảo vàng bay ra, rót vào mộc đầu đầy bảy phần, đẩy tới trước mặt nàng.

“Huynh không sợ Trí Thanh nhìn thấy hai chúng ta đối ẩm sao?” Mấy ngày nay trong chùa đồn đãi phương trượng sắp viên tịch, mà người tiếp nhận y bát không ai khác ngoài Như Vụ.

“Lời đồn không thể tin. Vả lại đạo này mỗi ngày phương trượng đại sư đều một mình ở trong Tàng Kinh Các kiểm kê vật quý trong chùa.” Như Vụ dường như đối với vị trí trụ trì không chút để ý, chỉ một lòng phẩm rượu.

Mạc Hi gật gật đầu, ngồi xuống hồ nghi nói: “Nghe nói dùng ngọc đầu đựng rượu uống rất ngon, vì sao huynh lại làm khác?”

Như Vụ cười mắng: “Đồ ngốc. Lí Thái Bạch (Lí Bạch) đời Đường dùng mộc đầu uống thả cửa mới làm được không dưới trăm bài thơ lưu truyền hậu thế. Cô thử uống bằng đầu này xem so với rượu bình thường có gì khác.”

Đầu gỗ này nhẹ mà có mùi thơm lạ lùng. Ly vừa nóng liền xuất hiện hoa văn hoa lan.

Mạc Hi học theo dáng vẻ của y dùng hai tay cầm hai góc, một góc nhọn khác đưa vào miệng uống, so với uống lúc ban ngày hương thơm càng tươi mát thuần chất hơn, kinh ngạc nói: “Đúng là ngọc phù lương.”

Ngọc phù lương chính là rượu mạnh nguyên chất không thêm nước.

có nói: “Chuyện xưa Lí Bạch uống ngọc phù lương, không còn biết gì cả. Dư được Ngô Tì sai nhường rượu, vì làm vội, trả lời: ‘Rượu chưa tới, nhưng vầng rượu đã nổi!’ Thử lấy một ly tới, lại khuấy vầng rượu, Thái Bạch tỉnh ngộ uống tiếp, che giấu được chuyện này.” Ngọc phù lương bởi vậy mà có tên.

Như Vụ gật đầu khen: “Biết về ngọc phù lương, cô cũng có thể đào tạo được.”

Rượu đặc một ly có thể so với vài chén rượu nhạt bình thường, xuất phát từ sự nhạy cảm nghề nghiệp, Mạc Hi vô cùng hạn chế, không thể uống say, cho nên không muốn uống tiếp.

Như Vực lại ngâm thơ lên: “Đích bạch phong sắc hàn, tuyết hoa đại như thủ. Tiểu sát Đào Uyên Minh, bắt ẩm bôi trung tửu. Lãng phủ nhất trương cầm, hư tài ngũ chu liêu. Không phụ đầu thượng cân, ngô dữ nhĩ hà hữu!” (1) Vừa ngâm nga gõ tay lên bàn gỗ đánh nhịp.

(1) Tạm dịch: Gió lạnh trời giá rét, hoa tuyết như nắm tay; Cười chết Đào Uyên Minh, không uống rượu trong chén; Sóng vỗ vào dây đàn, không trồng năm gốc liễu; Uống mang khăn trên đầu, ta huynh không quen biết.

Mạc Hi nhất thời dở khóc dở cười.

Tương truyền Lí Bạch có người bạn là Vương Lịch Dương, rất có phong thái, ngưỡng mộ nhất là Đào Uyên Minh, cũng noi theo vị này ẩn cư nơi quê nhà, trước cửa cũng trồng năm gốc liễu, đeo một cái khăn trắng, thích ngâm thơ đánh đàn. Một ngày, trời giáng tuyết lớn, khắp nơi trắng xóa. Lí Bạch làm khách trong nhà Vương Lịch Dương, chủ nhân nhiệt tình khoản đãi ông, nhưng chỉ cùng ăn, không cùng uống, vô luận Lí Bạch mời rượu như thế nào, cũng không uống. Lí Bạch giận dữ, lúc này múa bút làm ra bài thơ. Chẳng những hết sức châm chọc, còn lấy tuyết giao để uy hiếp.

Được, ta cũng phóng đàng một phen. Vì thế Mạc Hi tự động rót đầy ly thứ hai.

Ly thứ hai này liền hiện ra diệu dụng của mộc đầu. Rượu nóng rót vào ly trong giây lát, liền có mùi gỗ hòa vào mùi rượu, tăng thêm mùi thơm tinh khiết ngào ngát.

Mạc Hi không khỏi khen: “Đầu này rất kì diệu. Không ngờ một người tu hành như huynh, lại am hiểu sâu xa như vậy.” Trong lòng thầm mắng, tinh thông đạo uống rượu như thế, có thể thấy được hai mươi năm trước ăn chơi đàng điếm không ít.

Như Vực lại vì nàng rót thêm một ly, đặc ý nói: “Đó là đương nhiên. Rượu này, dùng gạo nếp của Hộ Huyền Tần Độ trấn, men rượu của Hồ Bắc Kinh Môn trấn, vả lại phải linh hoạt nắm rõ sự khác nhau trong phẩm chất gạo nếp cùng sự khác nhau giữa các mùa. Trước khi làm rượu, cần thủ tịnh, liệu tịnh, khí tịnh (tay sạch, vật liệu sạch, đồ dùng sạch). Các kĩ thuật xoay, khuấy, chà xát, nhào, nén phải vận dụng thành thạo. Rượu này mới được một thể, nấu lên, nhựt nhiều mùi thơm, trong suốt như ngọc. Đường không thể cho vào, chỉ ột chút đường liền khiến nó bị chua, đợi đến khi rượu đã xong là lúc ứt hoàng quế mật đường vào, như vậy sẽ làm ụi rượu cùng mùi hoa quế dung hợp lại.”

Như Vực tự nhiên cười, nói: “Cô thử uống bằng ly sừng này đi.”

Ly sừng quả thật là dụng cụ của người xưa phạt rượu, bởi vì không có chỗ đứng (ly này không có chân đứng vững trên bàn được), không uống thì không yên.

Mạc Hi biết nghe lời phải, lấy ngọc quang làm ly. Hai người huynh tới ta đi, nâng cốc luận kinh. Thật vui sướng!

Không biết uống mấy ly, Mạc Hi mơ màng nhớ tới lần đầu tiên mình mua rượu hoa quế.

Lão ông tóc bạc phơ bán rượu vừa cười thay bạn già lau mồ hôi trên trán, vừa nói với nàng: “Dem rượu hoa quế ủ trong ngực người yêu, có thể chuyển thể luân hồi, ở bên nhau tam sinh tam thế.”

Ha, lời ấy cũng thật buồn cười. Nói cái gì tam sinh tam thế. Chỉ mới một kiếp, nàng đã tự tay đâm người yêu dưới ba thước kiếm.

Chương 15. Nửa đêm chợt tỉnh.

Lúc Mạc Hi tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trên bàn bài, tay phải còn cầm cái ngọc quang hình sừng trâu. Như Vực cười cười nhìn nàng, đôi mắt vì nhiễm rượu mà có màu hoa đào, tăng bào nổi lông, tuần tú phong lưu không nói nên lời. Mùi rượu trên người y so với nàng còn nặng hơn, tại sao lại chưa say. Quả là yêu tăng!

Đối với nàng mà nói say bất tỉnh nhân sự như vậy là lần đầu tiên. Ngày sau nhất định không thể như thế nữa. Uống rượu hại người a.

Như Vực cầm chén phần thanh liên hoa trong tay đưa cho nàng: “Trà này tên là Thiên Bôi Bất Túy (ngàn chén không say).”

Mạc Hi nhận lấy trà tỉnh rượu pha từ rễ sắn, cát hoa, cẩu kỉ, chậm rãi uống vào. Trong chốc lát, quả thật cảm thấy tinh thần sảng khoái.

Vì thế cảm ơn, đứng dậy cáo từ.

Sau khi về Tùng Vụ Viện liền rửa mặt, đem quần áo nồng nặc mùi rượu thay ra, thổi đèn nghỉ ngơi.

Ngủ tới nửa đêm, chợt nghe ba tiếng thét thê lương của nữ tử, là Mặc Phù. Tùng Vụ Viện hể lánh, chỉ có ba người các nàng ở, cho nên dù Mặc Phù hét vang cũng chỉ có mình Mạc Hi nghe thấy.

Vọt người, nhảy vào phòng bát tiểu thư. Chỉ thấy nàng treo lơ lửng trên xà nhà, Mạc Hi liếc mắt một cái liền biết nàng đã tuyệt khí, đại la thần tiên cũng khó cứu. Liền nói với Mặc Phù đang hoảng loạn bên cạnh: “Thất thần làm gì, nhanh đi tìm tăng nhân gác đêm đến cứu người!” Mặc Phù lúc này mới giật mình tỉnh lại, hốt ha hốt hải chạy ra ngoài, trong đêm tối còn suýt ngã.

Mạc Hi cẩn thận xem xét hiện trường.

Trong phòng cửa sổ mở rộng, hương hoa quế nhẹ bay vào, trong đêm lạnh như thế có vẻ có chút thê diễm (đau thương lạnh lẽo).

Mạc Hi lấy Huyền Băng Ti trong tay áo ra, nhẹ nhàng ném, vòng qua xà nhà, dùng tay trái giữ chặt, khiến thân thể mình cũng treo lên, nhắm nhìn thẳng quan sát thi thể.

Thứ dùng treo cổ tự tử là một chiếc khăn tay, xem chất liệu xác nhận là vật bên người bát tiểu thư. Thi thể đã cứng ngắc nặng nề, đã đứt hơi khá lâu. Bát tiểu thư sắc mặt xanh tím, làn da có những chấm xuất huyết. Xem vết dây trên cổ, đúng là treo cổ, không phải bị siết chết. Từ ban thi (những chấm đỏ tụ máu nổi lên người khi chết) xác nhận đã chết ít nhất một canh giờ. Chính là lúc nàng ở chỗ Như Vụ uống rượu.

Trên người mặc bộ sa y vũ quá thiên thanh, quần áo có chút xốc xếch, dây thắt lưng buộc sai một mẩu. Lục soát người, không phát hiện vật gì. Bát tiểu thư trước giờ ở trong chùa đều tháo châu thoa trang sức, tóc cũng chải cực đơn giản.

Không có dấu vết bị xâm phạm. Cũng không có dấu vết giãy giụa đánh nhau. Khe móng tay sơn đỏ tươi rất sạch sẽ, không có sợi quần áo.

Ánh mắt không tiếng động nhìn xuống đất.

Ghế thất cổ bị đá (leo lên ghế đá ngã để thất cổ) đụng vào bàn hương án bên cạnh, lư hương hình hoa sen rơi xuống đất, nhang gãy đôi, đầu nhang đang đốt ở vòng ngoài rơi vào ly trà, bị ướt nên đã lụi tắt. Những chung trà sứ bên cạnh đã rơi vỡ nát.

Mạc Hi nhặt hai vòng nhang lên, nối lại chỗ bị gãy, chỗ nối hợp nhau, ngửi ngửi, lại bỏ về chỗ cũ.

Lại nhìn quanh bốn phía một chút, xác định không sót chỗ nào, liền lóe ra khỏi phòng đuổi theo Mặc Phù. Những việc nàng làm chỉ trong chốc lát, Mặc Phù lại chạy chậm, lúc ra khỏi phòng cũng không để ý đến Mạc Hi, lúc này thấy nàng cũng không lấy làm lạ, vẫn nghĩ rằng nàng ở phía sau mình hai ba bước. Hai người đến đại điện gần Tùng Vụ Viện nhất tìm được hai tăng nhân gác đêm, thở không ra hơi đem mọi chuyện nói ra.

Hai vị tăng nghe xong, lập tức xách đèn, bỏ hai người lại, chạy tới Tùng Vụ Viện. Chờ Mạc Hi cùng Mặc Phù chạy trở về, hai người đã bế bát tiểu thư xuống.

Bởi vì hai nàng sợ hãi, tăng nhân liền bố trí các nàng đến nơi thường tiếp đãi khách hành hương. Khóa Tùng Vụ Viện lại.

Mặc Phù đương nhiên không ngủ được, Mạc Hi liền khơi gợi nàng nói chuyện, âm thầm gom góp thông tin.

Vào khoảng chuông giờ Hợi vừa đánh (tương đương với chín giờ tối), bát tiểu thư nói muốn uống canh ngân nhĩ hạt sen đường phèn, mỗi đêm bát tiểu thư ngủ nhiều nhất chỉ hai canh giờ, buổi tối muốn ăn điểm tâm cũng bình thường. Tiểu nha đầu liền đến phòng bếp. Vì bát tiểu thư thích ngân nhĩ nấu thật nhừ, nên rất mất thời gian. Nàng luôn coi lửa, ước chừng ở bên bếp hai canh giờ. Lúc sắp xong lại phát hiện đã quên hoa quế, liền trở về lấy, thuận đường nhìn xem bát tiểu thư có phải hay không chờ không kịp đã ngủ rồi. Khi đó là lúc chuông giờ Tý vừa đánh (trời vừa rạng sáng). Liền thấy bát tiểu thư treo cổ tự tử.

Mặc Phù có lẽ nhớ lại tình cảnh lúc đó nên khóc to. Nàng bất ngờ gặp biến cố, cảm xúc bị vây trong lo âu hoảng sợ, lúc này thần trí đã dần tỉnh lại, mới phát tiết ra ngoài.

Mặc Hi để nàng khóc. Chờ tiếng khóc nhỏ lại, mới nói: “Nha đầu ngoan, cô nhớ có đúng giờ giắc hay không.”

“Tiểu thư xưa nay tinh tế, độ lửa kém một chút cũng không được. Nô tỳ luôn chú ý nghe chuông chùa.” Trong chùa cứ nửa canh giờ lại đánh chuông một lần, giờ Tý mỗi ngày là lần đánh chuông cuối cùng, hẳn không nhớ lầm.

“Bát tiểu thư thích nhang vòng?”

“Đúng vậy. Lúc tiểu thư chúng tôi phân phó nô tỳ đi nấu canh hạt sen, vừa lúc nhang cháy hết, tiểu thư còn đốt thêm một vòng nhang nữa. Trước kia có mấy lần tiểu thư niệm kinh, nhang chưa hết cũng bảo nô tỳ đốt vòng nhang khác mới cho nô tỳ ra ngoài. Hôm nay nô tỳ lấy chính là vòng nhang cuối cùng. Nhang trong chùa không giống nhà chúng tôi dùng hoa quế hun qua, tiểu thư không thích, dặn nô tỳ ngày mai nhớ phái người từ trong nhà đưa tới.” Con người khi trải qua hoảng sợ phần lớn sẽ có hai loại biểu hiện, có một số người sẽ giống cái xác không hồn, phong bế tư duy, không nói một lời; Một số người khác lại giống Mặc Phù, nói liên miên lời nhảm không ngừng. Mặc Hi thật cao hứng vì cô ấy là dạng người sau.

Loại nhang này một khoanh cũng đến hai lượng bạc, khách hành hương bình thường sẽ không dùng. Nhang này làm từ hoàng đàn của Giao Chỉ, tên thường gọi là gỗ lim già, sinh trưởng nơi núi non trùng điệp ột trăm mét so với mặt nước biển, cây lớn chậm, cần hai trăm đến ba trăm năm mới trưởng thành. Mùi thơm thanh nhã tươi mát, làm người ta khí mạch thông suốt. Nhưng vì liên quan đến công nghệ chế tác loại nhang này, nên vòng càng ở bên ngoài càng thanh nhã, vòng sâu nhất liền có chút nồng. Nhang Lăng gia dùng từ chất lượng đến vẻ ngoài đều giống hệt nhang trong chùa bán cho khách hành hương, chỉ khác là tự mình dùng hoa quế hun qua thôi. Nhang này dùng gỗ quắn thành vòng, một khoanh có mười hai vòng, vì vòng dài, đặc điểm là cháy từ từ, một khoanh nhang ít nhất có thể cháy ba canh giờ. Mà từ khi Mặc Phù đốt nhang đến bây giờ chỉ mới hai canh giờ. Vừa rồi nhìn chiều dài hai vòng nhang hợp lại, xác nhận đốt không quá ba mươi phút. Nếu theo vòng nhang mà tính, xác nhận bát tiểu thư vừa qua giờ Hợi liền hương tiêu ngọc vãn. Chính là lúc nàng vừa đến chỗ Như Vụ uống rượu, ngồi còn chưa nóng mông đầu.

Mặc Hi gật gật đầu, có chút dăm chiêu suy nghĩ.

“Tiểu thư nhà cô lúc ban ngày đã không nói một lời. Có thể thấy còn chưa nghĩ thông.”

“Tôi vốn tưởng rằng tiểu thư đến lễ Phật có thể thanh tĩnh khuây khỏa, ai biết tiểu thư ở trong chùa nhưng tâm tư lại càng nặng nề. Hôm qua còn nói cái gì sống trên đời này không còn gì vui. Nào biết hôm nay liền...” Tạm dừng một chút, Mặc Phù bỗng nói: “Lúc phân phó tôi đi làm canh hạt sen trên mặt còn nở nụ cười. Tôi cứ nghĩ người đã nghĩ thông. Ai ngờ chỉ trong chớp mắt...”

“Nha đầu ngoan, cô đã làm tròn bổn phận. Cả ngày đi theo tiểu thư các người, nàng ngay cả một khắc cũng không rời khỏi cô.”

Mặc Phù gật gật đầu nói: “Đó là việc phải làm. Tiểu thư chúng tôi đối với nô tỳ tình như tỷ muội, nói không ngoa, so với thất tiểu thư còn thân thiết hơn.”

“Tiểu thư các người trước kia có tới chùa lễ Phật không?”

“Có, từ ngày mừng tám tháng chạp năm trước đến chùa quỳn lương, sau đó mỗi tháng đều đến dâng hương một hai lần, nhưng đây là lần đầu tiên ở lại trong chùa. Tiểu thư rất thành kính, trước kia khi ở thiền phòng tụng kinh lễ Phật, luôn bảo nô tỳ đi lấy phật đậu.”

“Tiểu thư các người thiện tâm, chắc đã quỳn cúng rất nhiều.”

“Tiểu thư mỗi lần đến, đều bái lạy ở Hoa Nghiêm Điện trước, sau đó quỳn cúng. Mỗi lần đều là một trăm lượng.”

“Cô có thấy qua cây quạt của bát tiểu thư chưa?”

“Có thấy. Vật khác đều là nô tỳ bảo quản. Chỉ riêng cây quạt này, tiểu thư thích không rời, từ khi có nó, đều mang theo bên người. Cho nên nô tỳ chưa từng nhìn kĩ. Nhưng tiểu thư thường xuyên ngăn người nhìn

cây quạt, có đôi khi nô tỳ nhìn lướt qua, thấy trên mặt quạt có vẽ Đoạn Kiều. Chỉ là nô tỳ không biết chữ, không biết trên đó viết gì.”

Mặc Phù dừng một chút, đau lòng nói: “Tiểu thư thật sự quá khổ. Nô tỳ biết trong lòng tiểu thư có một người, nhưng không nói với ai, chỉ giày vò bản thân. Ai nghĩ đến hôm nay người lại cố ý bảo nô tỳ đi, rồi treo cổ tự sát.”

Mạc Hi dặn dò: “Chuyện này liên quan đến danh dự của tiểu thư các người. Nàng đã mất, thanh danh không thể bị vấy bẩn. Lời này cô đừng nói với người ngoài. Cho dù trong nha môn hỏi cũng đừng nói.”

Mặc Phù gật gật đầu, nói: “Mộc cô nương yên tâm, nô tỳ biết phân nặng nhẹ, sẽ không lảm lời.”

10. Chương 016

Chương 16. Trí Thanh chết.

Hôm sau, sáng sớm người Lãng phủ biết được tin xấu, Lãng Thất vô cùng đau khổ, sai quản gia đi báo với quan phủ. Nha môn phái người đến chùa tra án. Đúng lúc bộ khoái Đường Nhân của Lục Phiến Môn ở kinh thành đến Hàng Châu đuổi bắt đào phạm, liền cùng theo đến.

Tuy là cùng cấp, nhưng nha môn kinh thành đương nhiên khác với địa phương, người phủ Hàng Châu hiển nhiên lấy Đường Nhân làm chủ, sai đâu đánh đó.

Đường Nhân tìm đến Mạc Hi cùng Mặc Phù hỏi chuyện.

Hắn thân mặc thường phục, đeo yêu bài phủ nha kinh thành, mang theo thước sắt, dây thừng, đồ trên người bố trí rất đúng chuẩn. Mạc Hi biết nhiệm vụ phá án, bắt giam của Bộ Khoái Viện đều có hạn chế thời gian, gọi là “bỉ hạn”, án bình thường năm ngày là một “bỉ”, án mạng trọng đại ba ngày là một “bỉ”. Qua một “bỉ”, còn chưa thể phá án, bộ khoái liền bị trách đánh. Cho nên nàng vừa đánh giá Đường Nhân, vừa suy nghĩ nếu sau khi người này trở về bị đánh cho móng nở hoa, vậy có thể đi nhìn trộm hay không.

Bộ khoái ở chỗ này là “nghề thấp hèn”, căn bản không giống phong cách như trong <Tứ đại danh bộ>* viết. Luật pháp triều đình quy định nghiêm khắc đời sau của bọn họ không thể tham gia khoa cử, để tránh nhục nhã. Cho dù bọn họ rời khỏi nghề bộ khoái, con cháu ba đời cũng không tốt đẹp gì, trong vòng ba đời không thể làm quan. Thật là nghề đi họa con cháu, rơi vào là liên lụy đến bốn đời, không có tiền đồ a.

* Tứ đại danh bộ là tiểu thuyết nổi tiếng của nhà văn Ôn Thụy An kể về bốn bộ khoái Vô Tình, Thiết Thủ, Truy Mệnh, Lãnh Huyết. Mỗi người có những biệt tài khác nhau nhưng đều rất giỏi trong việc phá án.

Bộ khoái trong mắt dân chúng cũng không phải hình tượng chính diện như tiểu thuyết võ hiệp. Bọn họ không có lương, trợ cấp ăn uống hàng năm tức “công thực ngân” chỉ có khoảng mười lượng, nuôi sống gia đình rất khó khăn, vì thế dọa nạt sách nhiễu thành phong trào, tìm cách thu lợi, cùng quan lại châu huyện thông đồng làm bậy, tạo ra án oan, đối với dân chúng bóc lột tàn nhẫn, tùy ý bắt bớ. Có thể nói chuyện xấu làm hết tiếng xấu rõ ràng.

Đỗ Phủ trong có viết: “Mộ đầu thạch hào thôn, hữu lại dạ tróc nhân. Lão ông du tường tẩu, lão phụ xuất môn khán. Lại hô nhất hà ác, phụ đề nhất hà khổ...”** “Lại” (chức vụ không có phẩm cấp thời phong kiến) đi “tróc nhân” (bắt người) này, chính là chỉ những người làm nghề như Đường Nhân.

**Tạm dịch: Chiều ghé thôn Thạch Hào, Lại bắt người đêm khuya. Ông lão vượt tường trốn, bà lão mở cửa xem. Lại quát sao mà dữ, bà lão khóc kêu van.

Nhưng cũng không hẳn, Lãng Thất vừa nghe nói Mạc Hi cùng Mặc Phù bị gọi đến, lập tức cho gia bộc đến phủ nha hỏi lộ, ngày thường nàng cũng không thiếu hiếu kính phủ nha Hàng Châu, đương nhiên là việc rất nhỏ, chỉ là người ta nói, Đường bộ đầu từ Bắc Kinh đến Hàng Châu này, có tiếng dầu muối không vào (không nhận quà cáp), Lãng Thất cũng không còn cách nào khác. Bộ đầu không ăn hối lộ so với những kẻ tham tài càng khiến người hận hơn.

Mạc Hi chậm rãi nói mình là khách do Lăng Thất tiểu thư mời đến. Vì thất tiểu thư không tiện đi, nên làm phiền mình cùng bắt tiểu thư đến Linh Ẩn Tự lễ Phật. Tối hôm qua đến chỗ Như Vụ đại sư luận thiền, khi trở về đang ngủ liền nghe được Mạc Phù la lên thăm thiết, hai người vội chạy đi kêu cứu. Chỉ không nói tiết mục uống rượu ca hát, thật giả lẫn lộn nói rất vui vẻ, bộ dạng vừa nghĩ đến đã sợ. Ngoài miệng nàng ngoan ngoãn đáp một câu, trong lòng liền mắng một câu tay sai chó săn này nọ.

Đường Nhân cười âm áp, lộ ra hàm răng trắng, nói: “Mộc cô nương lúc ấy chẳng lẽ không biết đem người tháo xuống trước hay sao? Nói không chừng còn chút hi vọng.” Ánh mắt sắc bén lại nhìn chăm chăm nàng. Mạc Hi nhìn Đường Nhân, làn da màu lúa mạch, cười lên sáng lạn như ánh mặt trời, tuyệt đối là soái ca chất lượng tốt. Chắc trong lòng luẩn quẩn nhiều lắm mới làm bộ khoái a. Giết ngàn đao, lại dám vặn hỏi cô nương ta đây, ba đời nhà các người vì người mà gặp xui xẻo là xứng đáng.

Nét mặt đáng thương lắc đầu: “Lúc ấy mặt bát tiểu thư tím ngắt, lưỡi le ra ngoài, nhìn thật sự khiến người ta sợ hãi, tôi còn không dám nhìn lần thứ hai, ngay cả đời trong phòng cũng không dám. Đã như vậy, còn có thể cứu sao? Lúc ấy cũng không nghĩ nhiều, chỉ nghĩ đi gọi người đến. Chính vì như vậy mới trễ hay sao? Nếu thế, tôi đã phạm vào tội lớn.” Dứt lời sợ tới mức khóc lên.

Đường Nhân nhất thời chân tay luống cuống, trực giác muốn thay nàng lau nước mắt, lại không dám hành động thiếu suy nghĩ, tay vừa giơ lên đến Mạc Hi lại buông, thẳng coi nàng trở thành con nhím không thể xuống tay. Bộ đầu Hàng Châu thường gọi lão Lục bên cạnh cảm thấy buồn cười: lời nói của một tiểu cô nương, trong lòng người cũng quá mức đa nghi rồi. Còn dọa người ta khóc, tính cái gì anh hùng hảo hán. Không thu bạc, ra về thanh liêm, một tiểu bộ khoái, nghĩ mình là thanh thiên đại lão gia à, ngày sau lấy không có vợ, xem tên nhóc mi có khóc không. Trong lòng vô cùng chướng mắt, có ý đứng bên cạnh xem kịch vui, cho nên từ đầu tới cuối đều không hé răng, mặc kệ Đường Nhân.

Như Vụ còn làm nhân chứng thời gian cho Mạc Hi. Lời nói của cao tăng đắc đạo, độ tin cậy cao a. Mạc Hi lập tức xóa sạch hiềm nghi, so với củ cải trắng còn trắng hơn. Về phần nha đầu Mạc Phù vì không có động cơ, lại không chứng cứ, chủ tử Lăng Thất ra sức bảo vệ, tự nhiên cũng vô sự.

Đường Nhân tra xét nửa ngày không có chút manh mối, hơn nữa hỏi gia tộc Lăng gia cùng Lăng Thất, đều nói bát tiểu thư luôn mặt nhăn mày nhu, nhất thời nghĩ quẩn trong lòng cũng có thể. đành phải kết án tự sát.

Lăng Thất đích thân xử lý di vật của muội muội. Mạc Hi đến Hoa Nghiêm Điện, lần này nàng ra tay rất hào phóng, vừa quỳ là một trăm lượng. Chú tiểu ngày đó gặp qua tuy rằng trong lòng cười trộm, nhưng trên mặt cũng không dám cười. Chuyện bát tiểu thư của Lăng gia chết trong chùa đã truyền ra xôn xao.

Thấy Mạc Hi đáng vẻ bị thương, chú tiểu ân cần khuyên giải an ủi một phen.

Mạc Hi tùy tiện lật lật sổ công đức, cùng chú tiểu nói chuyện phiếm.

Chỉ chốc lát, Lăng Thất thu thập thỏa đáng, phái Mạc Phù tới đón nàng trở về Lăng trạch.

Trên đường Mạc Hi bảo gia tộc Lăng gia đi đến Mộ Yến Trai mua một quyển bản dập của Đồng Kỳ Xương viết.

Đêm đó, phương trượng Linh Ẩn Tự Trí Thanh bị kẻ trộm xâm nhập Tàng Kinh Các giết hại. Đối phương võ công cao cường, Trí Thanh cùng Đường Nhân hai người liên thủ vẫn không địch lại, Trí Thanh bị đánh lén, lưng trúng tiêu, ám khí kia hình dạng rất kỳ lạ, giống như một bông tuyết sáu cạnh, ngay cả Đường Nhân có kinh nghiệm bảy năm hành nghề bộ khoái cũng chưa thấy qua.

Một đại gia võ học đã ngã xuống như vậy, nhân sĩ giang hồ đều tiếc hận.

Hai mạng người này được mọi người bàn tán một thời gian, thành Hàng Châu lại khôi phục yên tĩnh.

Đường Nhân không bắt được tặc nhân xông vào Tàng Kinh Các, chỉ đành về kinh chịu đánh.

Sau khi hẩn lên đường một hôm, Mạc Hi cũng từ biệt Lăng Thất.

Lần này nhiệm vụ hoàn thành thật nhẹ nhàng. Mạc Hi vô cùng vừa lòng.

11. Chương 017

Chương 17. Bắt phụ như lai bắt phụ khanh.

Quế hoa tạ liễu thu dung.

Trí Thanh đại sư mất, hoàng thượng thân phong trụ trì phương trượng mới của Linh Ẩn Tự là Như Vụ thiền sư. Cũng ban cho áo cà sa vân cẩm (áo cà sa là từ gấm Vân Nam), lại xưng hiệu “Ngũ kiện chỉ giáp cái kim long tử thường pháp y” (áo cà sa gấm tím có năm móng rồng), trên áo có chín nhánh hoa văn chỉ vàng đan thành năm móng của kim long, không phải thánh thượng ban cho thì không thể dùng.

Chùa Linh Ẩn. Tàng Kinh Các.

Như Vụ mặc áo bào trắng, không phải tử kim vân cẩm, chấp bút viết nhanh. Văn bảo trì tư thế khoan thai trang nghiêm, che đầy hết điểm cốt phong lưu.

Bỗng nhiên một cây quạt vô thanh vô tức đưa tới trước mặt y. Một đóa mặc liên yên lặng nở (mực nhiều xuống thành giọt).

Như Vụ để bút xuống, thở dài một hơi nói: “Cô tội tình gì lại trở về?”

Người tới không đáp, nhắc tay, mặt quạt mở rộng, từng nét dọc ngang, Đoạn Kiều bưng bưng trên giấy, bên cạnh có đề một bài thơ:

Đệ nhất tối hảo bất tương kiến, như thử tiện khả bất tương luyện.

Đệ nhị tối hảo bất tương tri, như thử tiện khả bất tương tư.

Đệ tam tối hảo bất tương bạn, như thử tiện khả bất tương khiếm.

Đệ tứ tối hảo bất tương tích, như thử tiện khả bất tương ức.

Đệ ngũ tối hảo bất tương ái, như thử tiện khả bất tương khí.

Đệ lục tối hảo bất tương đối, như thử tiện khả bất tương hội.

Đệ thất tối hảo bất tương ngộ, như thử tiện khả bất tương phụ.

Đệ bát tối hảo bất tương hứa, như thử tiện khả bất tương tục.

Đệ cửu tối hảo bất tương y, như thử tiện khả bất tương ôi.

Đệ thập tối hảo bất tương ngộ, như thử tiện khả bất tương tụ. *

*Tạm dịch:

Thứ nhất tốt nhất không gặp mặt, như thế sẽ không yêu mến nhau.

Thứ hai tốt nhất không quen biết, như thế sẽ không nhớ nhung nhau.

Thứ ba tốt nhất không làm bạn, như thế sẽ không thiếu nợ nhau.

Thứ tư tốt nhất không luyện tiếc, như thế sẽ không tưởng nhớ nhau.

Thứ năm tốt nhất không yêu nhau, như thế sẽ không quên nhau đi.

Thứ sáu tốt nhất không đối lập, như thế sẽ không gặp gỡ nhau.

Thứ bảy tốt nhất không bỏ lỡ, như thế sẽ không gánh trách nhiệm.

Thứ tám tốt nhất không hẹn thề, như thế sẽ không nói tơ duyên.

Thứ chín tốt nhất không gắn bó, như thế sẽ không dựa dẫm nhau.

Thứ mười tốt nhất không gặp lại, như thế sẽ không ở bên nhau.

Chữ viết kia phong lưu phóng khoáng tiêu sái không câu nệ quy tắc. Thơ hay tranh đẹp rất có tài. Chính là Như Vụ tự tay viết.

Mạc Hi nhẹ giọng nói: “Ta vốn nghĩ huynh là cao tăng đắc đạo, chỉ liếc mắt một cái liền nhìn thấu ta là hồn phách của thể giới khác, thì ra là ta tự mình lộ sơ hở.”

Như Vụ khẽ thở dài: “Lần đầu tiên cô cải nam trang đến, viết tên trong sổ công đức, hai chữ ‘Mộc Khê’ quả thật phồn giản (phồn thể, giản thể) giống nhau, chẳng qua từ ‘lượng’ trong ngân lượng kia lại khác nhau. Một câu của ta liền hỏi ra thân phận thật của cô. Ta từ khi tới nơi này, sống không vui vẻ gì, áo không đủ mặc, ăn không đủ no, chỉ có con đường xuất gia mới tạm ấm no. Tất nhiên biết được gian nan khổ khổ trong đó, đối với cô nhất thời sinh lòng thương tiếc, nhưng lại thành dướng hổ gây họa.”

Mạc Hi lại nói: “Ta cứ nghĩ rằng cùng huynh kết bạn chân thành, dưới trăng đối ẩm, không ngờ lại là kế điệu hổ ly sơn.” Trong lòng thầm nghĩ may mắn hẳn không cường điệu mình không phải là người hiện đại xuyên qua, mà là Đức Đạt Lai Lạt Ma chuyển thế, bản chính gì đó.

“Tô Tấn (nhà thơ thời Đường, cùng với Lí Bạch, Lí Thích Chi, Lí Tẩn, Thôi Tông Chi, Hạ Tri Chương, Trương Húc, Tiêu Toại được xưng tụng là ‘ám trung bát tiên’) trước khi ăn chay lễ Phật, thường trốn thiên mê rượu.’ Còn ta chỉ mượn rượu tạm thời thoát khỏi thanh quy giới luật mà thôi.” Như Vụ thản nhiên nói.

Mạc Hi cười lạnh: “Huynh biết thân phận ta, sợ hạ mê được sẽ không có tác dụng, còn làm lộ chính mình. Cho nên khi tặng rượu ra vẻ keo kiệt, dụ ta mắc câu. Đêm đó huynh lấy song đầu mà đợi, là đã sớm dự đoán được ta sẽ đến. Mời rượu, đưa mộc đầu ra, rồi thơ chế giễu, ngọc quang liên phạt, đều là vì chuốc say ta. Ta vốn chưa từng nghi ngờ huynh. Xưa nay ta dễ tỉnh ngủ, cho dù say rượu cũng không thể không nghe thấy tiếng đánh chuông, trong chùa mỗi nửa canh giờ sẽ đánh chuông, có thể thấy ta say rượu không quá nửa canh giờ. Mà huynh không biết võ công, từ thiền phòng đến Tùng Vụ Viện đi như thế nào cũng không thể trong nửa canh giờ được, càng không cần phải nói huynh xưa nay thích sạch sẽ, cảnh tượng vội vàng như thế, chắc chắn áo bào trắng sẽ nhiễm bẩn, còn phải rửa mặt chải đầu thay quần áo mới không khiến ta nhìn ra manh mối. Nhưng tiếc rằng vẽ rắn thêm chân, nhang thơm đã để lộ ra sơ hở, khiến ta nghi ngờ đến huynh. Nhang vòng Lăng gia dùng, chỉ dùng hoa quế hun qua, mà nhang vòng huynh dùng chứng minh thời gian tử vong của bát tiểu thư là nhang trong chùa. Mỗi lần bát tiểu thư gặp huynh đều có thói quen đốt khoanh nhang mới huynh cũng biết, huynh sợ ta cuối cùng cũng biết bí mật về bí đạo, liền nghi ngờ huynh, nên bày nghi trện, đem nhang đốt lại từ đầu. Như vậy theo chiều dài của nhang mà xem, ta đương nhiên sẽ nghĩ lúc bát tiểu thư chết là khi chúng ta vừa mới bắt đầu uống rượu. Về phần vì sao huynh không phát hiện nhang bát tiểu thư dùng không giống trong chùa, là vì lúc đó hoa quế đang tỏa hương, mùi hương này đã che đi mùi nhang thơm. Bát tiểu thư vô thanh vô tức bị treo cổ, bởi vì nàng cũng say. Nàng vốn là nữ tử nhu nhược, rượu như vậy, chỉ cần một ly cũng đủ để bất tỉnh nhân sự. Nàng xưa nay thân thể yếu đuối, đêm cuối mùa thu lạnh lẽo, lúc ấy cửa sổ mở rộng, cũng là sau đó huynh sợ mùi rượu không tiêu tan mới mở ra.”

Lăng Thất tưởng rằng bát tiểu thư coi trọng Đỗ công tử, cũng chỉ bởi vì từ đông chí hai người gặp mặt, bát tiểu thư mới bắt đầu lo được lo mất, lại không biết ngày mừng tám tháng chạp bát tiểu thư đến Linh Ẩn gặp được Như Vụ. Trước sau chỉ chênh nhau mười ngày.

Kỳ thật, cho dù không có bài thơ này, Mạc Hi không biết Như Vụ giống nàng đều là người xuyên không, nàng cũng đã sớm hoài nghi bát tiểu thư cùng Như Vụ thoát không được liên quan. Bát tiểu thư chủ động muốn vào chùa lễ Phật, Lăng Thất muốn rút tuệ kiếm, không biết hoàn toàn ngược lại, bát tiểu thư chính là vì gặp tình lang. Nàng tự mình chuẩn bị quần áo cũng không có gì lạ, đáng thương tối hôm chết còn đặc biệt thay bộ váy vũ quá thiên thanh mà Mạc Hi tán thưởng không thôi kia. Lúc bát tiểu thư nhờ nàng đưa đến gặp Như Vụ từ dùng là “thông truyền” mà không phải “giới thiệu” có thể thấy có quen biết. Sau đó bát tiểu thư lại cố ý muốn đến văn khóa, nói mình “nghệ nghiệp nặng nề.” Yêu người tu hành là việc bất chính, với tiểu thư khuê các như nàng mà nói, đương nhiên nghệ nghiệp nặng nề. Nàng sở dĩ coi cây quạt kia là trân bảo, không chỉ vì bài thơ này, mà còn bởi vì Như Vụ vẽ Đoạn Kiều là nơi Hứa Tiên cùng Bạch nương tử gặp nhau. Yêu người mến nhau cùng tăng tục mến nhau đều là chuyện kinh thế hãi tục người đời không cho phép. Càng cấm kỵ, nữ tử khuê phòng như nàng càng đau khổ xót xa không thể tự kiềm chế. Nàng yêu là người đề thơ vẩy mực trên mặt quạt, mà không phải Đỗ công tử tặng quạt.

Còn cách hai người truyền tin tức là thông qua sổ công đức, Mạc Hi cúng một trăm lượng, không chút đau

lòng, vì đã lật xem đủ vốn, quyền một trăm lượng không nhiều lắm, Lăng thị rất dễ dàng tìm được, mỗi lần đều là cùng một ngày liền có một người họ Trần kí tên, tên của hắn rất thú vị, có khi là Mạt, có khi là Thân, lại có khi là Đậu, bút tích giống nhau. Bát tiểu thư ký tên là báo với Như Vụ nàng đến, mà Như Vụ ký là thời gian hẹn hò. Trước kia bát tiểu thư không ngủ lại, bởi vì chỉ cần nàng đến, Như Vụ sẽ gặp, nàng sầu lo như vậy có thể bởi vì Như Vụ đối với nàng càng ngày càng không quan tâm, không muốn dây dưa tiếp. Lúc trước cầu kiến vài lần gặp phải trắc trở, lần này dứt khoát ở lâu, để từ từ tìm cách. Mà ngày đầu tiên vào chùa, bát tiểu thư tách khỏi Mạc Hi đến Hoa Nghiêm Điện kí tên, không nghĩ tới Như Vụ vẫn làm như không thấy, nàng chỉ có thể cầu Mạc Hi an bài thay.

Mạc Hi nói đến miệng khô, dừng một chút, tiếp tục nói: “Huynh giết bát tiểu thư một mặt bởi vì nàng quần quýt si mê, nàng ngày đêm không rời cây quạt có văn chương của huynh, nếu rơi vào tay phương trượng huynh sẽ không thể tiếp nhận chức vụ chủ trì còn có khả năng bị trục xuất khỏi chùa. Văn khóa mỗi ngày, Trí Thanh tự mình chủ trì thí thực, bát tiểu thư nếu muốn nhân cơ hội nói cái gì, huynh vụn vặt ngăn cản không kịp. Đáng thương cho nàng còn mong ước ở bên nhau tam sinh tam thế. Ngày đó ta tỉnh rượu, mùi rượu trên người huynh rất nặng, tăng bào lỏng lẻo, nhưng thần trí minh mẫn, chỉ sợ là nàng đem rượu hoa quế bôi lên ngực huynh, huynh vì lừa nàng uống rượu không thể không cho phép. Huynh cho ta uống trà tỉnh rượu là vì để ta sau khi trở về có thể tỉnh táo, đem thời gian bát tiểu thư tử vong nhập vào khoảng thời gian hai chúng ta uống rượu.”

“‘Than ôi chuyện nhân gian, vui vẻ sung sướng, có ai chịu làm tiên.’ Cuộc đời ngắn ngủi, thế sự vô thường. Người đời thật buồn cười, một lòng mong muốn được tiến vào thế giới tây phương cực lạc, lại không biết ta thân nhập cõi Phật lại như rơi xuống địa ngục A Tỳ, thế tục vui vẻ mới là nơi ta mong suốt đời. Tiếc rằng không như ý muốn. Cũng như cô, lấy giết chóc để sinh tồn, chỉ mong có thể tiếp tục sống sót.”

“‘Có bằng chứng gì, biết đâu ai dễ ai khó.’ Trên đời này ai cũng khổ, không riêng gì ta huynh. Chỉ là không thể tưởng được, huynh mời ta tới là vì hai ngàn lượng bán Đôn Hoàng tàng kinh động của Vương đạo sĩ. Bản

Mạc Hi vì thấy đọc Kim Cương Kinh có ích cho việc luyện công, nên thường không rời. Rốt cuộc nàng bỗng nhớ tới vì sao lúc nàng xem cuốn <Kim Cương Kinh> của Đồng Kỳ Xương ở Tàng Kinh lại cảm thấy cuốn kia nhìn rất quen mắt. Cũng không phải bởi vì nàng đã gặp qua ở hiện đại, mà vì bản Như Vụ cho nàng cùng bản ở Tàng Kinh Các, hai cuốn đều cùng một bút tích, hoặc một thật một phỏng theo, hoặc đều là giả, tóm lại chữ viết tương tự. Sau đó nàng mua một quyển bản dập tự mình đối chứng, quả nhiên. Mà cái ngọc quang kia hẳn cũng là một trong những thứ giả mạo. Việc bán những món đồ lưu lạc dân gian cho ngoại bang đã quá rõ ràng.

“Nếu đã biết, sao không động thủ.” Như Vụ mặt không đổi sắc, bất động như núi.

Mạc Hi chợt đứng lên, ra tay như điện, chỉ là còn chưa chạm đến một sợi tóc của Như Vụ, bỗng nhiên thế đi vừa chậm, phun ra một búng máu, bắn vào áo bào trắng của Như Vụ, là màu tím bầm!

“Người hạ độc hại ta!” Mạc Hi oán độc nhìn Như Vụ. Nhất Trụ Hương này thật lợi hại, phát tác chỉ cần thời gian một nén hương, mà nguyên nhân độc phát là do vận công khí huyết dâng trào. Chỉ sợ Trí Thanh chết tại Tàng Kinh Các cũng do trúng độc này mới bị nhân giả (Ninja) Đông Dương đánh lén mà chết. Nếu không với công lực của ông ta, người nọ sẽ thua dưới ba mươi chiêu. Nếu không phải Đường Nhân ở bên cạnh giúp quá hóa phiền, cũng không đến mức chết ngay tại chỗ.

Như Vụ thanh u cười, nói: “Cô nói với ta nhiều như vậy, không phải là coi thường ta không có võ công, không cần đề phòng ta phản công sao. Muốn hỏi khéo ai là đại BOSS à, được, hôm nay ta sẽ cho cô làm quỷ minh bạch. Đó là thất hoàng tử đương triều.”

Buôn lậu quốc bảo đương nhiên là vì kiếm tiền, mà tranh giành trung nguyên là hoạt động hao tổn của cải nhất. Quả nhiên không ngoài dự đoán, Như Vụ có thể có được cái tử kim bào này là vì có người trong triều tiền cử. Cuốn sổ công đức kia xuất hiện tên Sở Hoài Khanh nhiều lần, cũng không phải ngẫu nhiên.

Mạc Hi hơi thở mong manh hỏi: “Làm sao người phát hiện ra bí đạo? Ngay cả Trí Thanh cũng không biết Tàng Kinh Các có bí đạo, nếu không sao người Đông Dương có thể đánh lén thành công?”

Mạc Hi đi còn quay lại là vì âm thầm bám theo Như Vụ, chứng thực suy đoán về bí đạo trong chùa của

mình, còn tìm được vật chứng máu chốt là cây quạt này. Quả nhiên hắn đã theo bí đạo từ thiền phòng đi thông đến Tầng Kinh Các, lại đi đến Tàng Vụ Viện bên cạnh. Mà Như Vụ có thể thuận lợi đem trân bảo trong Tầng Kinh Các lấy giả đổi thật cũng dựa vào bí đạo này.

Như Vụ gật đầu: “Linh Ẩn Tự hai trăm năm trước là do hoàng gia bỏ vốn xây dựng, bản thiết kế để ở Tầng Thư Các trong cung, thất hoàng tử ngẫu nhiên có được.”

“Đêm đó uống rượu người cố ý tiết lộ cho ta, Trí Thanh có thói quen vào giờ đó một mình ở Tầng Kinh Lâu, là vì dụ ta vào bẫy. Đường Nhân là người cố ý tìm đến, hắn biết trước sẽ có vụ ám sát này, mới có thể cùng Trí Thanh liên thủ phục kích. Với tu vi võ học của Trí Thanh, trong thiên hạ chưa chắc có tên thích khách nào có thể thành công, người hắn là đã bỏ độc, chỉ cần ông ấy trúng độc, dùng sức đánh nhau với người ta nhất định sẽ độc phát thân vong. Nhưng người không nghĩ tới, ta căn bản không xuất hiện, rơi vào đường cùng, người chỉ có thể để người Đông Dương ra tay. Tổ chức của người, đương nhiên sẽ không muốn để nhả giả động thủ, lộ số võ công của bọn họ cùng nước ta khác biệt rõ ràng, rất dễ lộ chuyện buôn lậu. Về phần Đường Nhân, là con rùa nổi danh, một khi bị hắn cắn trúng, có chặt đứt đầu cũng không nhả ra (rùa bình thường ít khi cắn người, nhưng đã cắn thì chết cũng không nhả), mà ta liền trở thành kẻ trộm trân bảo của chùa bị truy nã làm người gánh tội thay.”

Trí Thanh chết bởi phi tiêu hình bông tuyết sáu cạnh khiến Mạc Hi liên tưởng đến tên nhìn lên mình có thân pháp quỷ dị ở Vân Tê Trúc Kính, vũ khí cộng thêm thân pháp, không khó đoán ra là nhả giả Đông Dương.

Trước khi Mạc Hi đến Hàng Châu, tuy rằng Như Vụ tìm tới tổ chức mua mạng Trí Thanh, lại không biết thân phận thích khách. Nhưng từ khi hai người quen biết, Mạc Hi đã từng nhờ Như Vụ tụng kinh siêu độ vong hồn dưới kiếm, Như Vụ đối với nghề nghiệp của nàng có chút tra xét cũng không kỳ quái, hơn nữa Mạc Hi vẫn nghĩ hắn là cao tăng đặc đạo, liền tin tưởng thêm một phần. Nàng lại trùng hợp lúc này đến Hàng Châu, tám chín phần mười là vì Trí Thanh. Mà lúc trước Mạc Hi chậm chạp không động thủ là vì Trí Thanh không phải kẻ địch nàng có thể đối đầu chính diện, cần suy tính lâu dài. Như Vụ hi vọng Đường Nhân đối phó Mạc Hi, còn một nguyên nhân khác, là sợ nàng tra ra nguyên nhân bát tiểu thư chết. Đường Nhân có lẽ võ công không bằng Mạc Hi, nhưng thân phận của hắn Mạc Hi vạn vạn không thể trêu chọc, chỉ cần Đường Nhân nhìn trúng nàng, Mạc Hi liền ốc không mang nổi mình ốc (chuyện của mình còn không lo được), càng không cần phải nói đến tìm Như Vụ gây phiền phức. Nhưng Như Vụ không dám đem thân phận Mạc Hi gợn gàng dứt khoát nói cho Đường Nhân, chọc nàng điên lên, Như Vụ cũng không có quả ngon để ăn (không có gì tốt). Đường Nhân vì nhận được mật báo nặc danh của Như Vụ, nói có người muốn ám sát Trí Thanh, hắn mới đến Hàng Châu ôm cây đợi thỏ. Đường Nhân đối với án mạng của bát tiểu thư nhìn không chút đáng ngờ mà lại cẩn thận như thế, là vì sau khi nhận được mật báo đối với gió thổi cỏ lay gì đó đều phá lệ nhạy cảm. Nhưng Như Vụ không biết Mạc Hi có thói quen, khi có bộ khoái tuyệt không ra tay, cho nên chiêu này gây ông đập lưng ông không chút thuận lợi. Mạc Hi chờ Đường Nhân hồi kinh mới rời khỏi Hàng Châu, vừa giám thị xem Như Vụ có đem thân phận mình tiết lộ cho hắn hay không, vừa tránh tình trạng nếu mình rời khỏi quá nhanh khiến Đường Nhân nghĩ rằng nàng vì cái chết của bát tiểu thư mà chột dạ.

“Còn có tinh lực nói nhiều như vậy, người không trúng độc?!” Như Vụ rốt cục ý thức được điểm không thích hợp.

Mạc Hi dùng tay áo lau đi vết máu ở khóe môi, vẻ mặt lay động, thản nhiên cười nói: “Nhất Trụ Hương này của Đường Môn cũng không quá tà dị như trong truyền thuyết, vậy mà bọn họ lại không biết xấu hổ rao giá trên trời bán một vạn lượng bạc một chỉ (mười chỉ là một lạng). Không thể tưởng được Trí Thanh lại chết trên tay món hàng cỡ này.” Nghiêm hình bức cung có đôi khi không phải phương pháp tra hỏi hay nhất, tỏ ra yếu thế mới phải, đối phương một khi cho rằng mình bất bại rất có thể sẽ đem mọi chuyện nói ra.

Thẳng đến giờ phút này, Như Vụ mới biến sắc, chỉ là trong nháy mắt liền bình tĩnh tự giễu: “Là ta khinh thường người.”

“Huynh hoàn tục đi.” Mạc Hi nhẹ giọng nói.

“Người đồng ý buông tha ta? Ta từng hai lần hại người, người há có thể tha thứ?” Như Vụ kinh ngạc vô

cùng.

“Trên đời này vốn chỉ có ta, huynh là từ bên kia đến. Nếu ngay cả huynh cũng không còn, ta liền thật sự thành cô hồn dị thể.” Lời nói của Mạc Hi có một tia thương cảm.

Dừng một chút, Mạc Hi lại nói: “Sau khi hoàn tục, trên đời này liền không có Diệu tăng Như Vụ, ta đương nhiên không cần giết huynh.” Giọng nói của nàng bình thản nhẹ nhàng.

Như Vụ rút cục như trút được gánh nặng, nở nụ cười, vừa định mở miệng, Mạc Hi ra tay như điện, chế trụ mạch môn của hắn, dùng độc môn tâm pháp làm vỡ tâm mạch của hắn, này một chiêu so với tia chớp còn nhanh hơn, nụ cười trên mặt Như Vụ còn chưa nhạt đi, đã tuyệt khí.

Mạc Hi mỉm cười vỗ vỗ ngực, độc được giá trị vạn kim như vậy, nàng nên giữ lại. Nàng căn bản không ngăn được Nhất Trụ Hương, chỉ là từ bí đạo đến Tàng Kinh Các trước, thay đổi độc hương. Độc này Như Vụ đã sớm chuẩn bị tốt, nhằm đề phòng nàng đi mà quay lại, nhưng cuối cùng vẫn chậm một bước. Mạc Hi làm cho Như Vụ tin mình miễn dịch với độc được, cũng xuất phát từ cẩn thận, ai biết trên người hắn có còn hay không.

Đêm đó Lăng Thất nhận được một bức thư, thư viết: “Thứ lệnh muội yêu thích, đã cùng xuống hoàng tuyền. Hãy an lòng.”

Hôm sau, Như Vụ thiền sư được phát hiện viên tịch tại Tàng Kinh Các.

Tọa hóa liên hoa, sắc mặt bình thản. Người đời cảm thán.

(Mạc Hi: ta muốn chính là hiệu quả này, nếu để bộ dáng khi chết mặt mũi hung tợn, tuy rằng ta không sợ kẻo hình người chảy, nhưng kẻo da trâu không dễ đá khỏi đầu) (câu này có nghĩa là tuy Mạc Hi không sợ người đã chết, nhưng nếu bộ dạng lúc chết quá ghê rợn sẽ bị ám ảnh)

Lăng gia thất tiểu thư cảm thán Như Vụ thiền sư cả đời tu hành cuối cùng cũng viên mãn, quyền tặng ngàn vàng, chôn tại phía Bắc chân núi Cô Sơn ở Tây Hồ Hàng Châu - tài sản riêng của Lăng gia. Mạc Hi thừa nhận tình ý này, trước khi khởi hành rời khỏi đã đến sườn Tây Nam của Kê Lung Sơn ở Tây Hồ cúng mộ bát tiểu thư, cũng đem bộ Kim Cương Kinh Như Vụ lúc còn sống tự mình sao chép kia đốt cho nàng, chỉ hi vọng nàng đọc được một câu:

“Ta làm tất cả đều nhập niết bàn hoàn toàn mà giải thoát hết. Làm cho vô lượng vô số chúng sinh nhập niết bàn như vậy, mà thật không có chúng sinh nào được giải thoát cả.”

Bể tình như bể khổ, phật không thể độ người, cần chúng sinh tự độ.

Có lẽ Như Vụ thực sự có vài phần tình ý với nàng, nếu không vì sao hắn không hủy cây quạt đi. Chỉ là tình ý này so với những thứ khác trên thế gian, quá mức nhỏ bé không chút đáng kể.

Đời sau có người ngưỡng mộ Diệu tăng Như Vụ từng có thơ: Thanh ti thiền tháp tâm thường tử, thê tuyệt bốn triều đệ nhất tăng.

Người đời chỉ nhìn thấy mặt ngoài của sự việc, không biết: “Tất cả đặc tướng trên thế gian, đều là giả dối. Nếu thấy tướng là không phải tướng, tức thấy Như Lai.”

12. Chương 018 - 019

Chương 18. Đường Môn đất Thục.

Đường Môn đất Thục. Đường Môn mấy đời nối tiếp nhau nổi danh là bởi vì có song tuyệt, một là độc được, hai là ám khí.

Đường Môn có tứ bảo: kinh, giáp, châu, trượng.

Kinh là , tổ tiên Đường Môn có dạy: “Điều khiển bách độc, giúp dân giải nạn.”

Giáp là Băng Tiêu giáp, lấy thiên tà ti dệt thành, vào nước không ướt, vào lửa không cháy, đao kiếm không làm tổn hại gì.

Châu là Bích Lưu châu, người đeo châu này bách độc bất xâm, nhưng châu này biết nhận chủ, không phải người thường dùng được.

Trượng là Lang Gia trượng, toàn thân xanh biếc, sắc như phỉ thúy, đao bén không làm tổn hại.

Người đời có câu: “Thà gặp Diêm La Vương, đừng chộc người Đường Môn.” Mà người giỏi nhất trong những người trẻ tuổi của Đường Môn, hạ nhiệm chưởng môn, Đường gia đại thiếu gia Đường Lịch cùng hòn ngọc quý trên tay môn chủ Việt Kiếm Môn Tiêu Thanh Uyên Tiêu Cầm đính hôn, đã oanh động võ lâm. Tặng vật của hôn sự này càng khiến người ta bàn tán say sưa, Đường Môn lấy một trong tứ bảo là Bích Lưu châu làm sinh lễ, Việt Kiếm Môn lấy Thuần Quân kiếm trân quý trăm năm đáp lễ.

“Vương được Thuần Quân, Tiết Chúc nghe thấy, chột như bại trận. Chốc lát, sợ hãi bình tĩnh, ở phía dưới âm trầm, y phục đơn giản ngồi xem. Tay khẽ vung lên, như từng đóa hoa sen nở rộ. Nhìn lưỡi kiếm kia, rực rỡ như sao; Nhìn ánh kiếm kia, cuộn cuộn như nước tràn ao; Nhìn mũi kiếm kia, thẳng đứng như vách đá; Nhìn chất kiếm kia, ào ào như băng tan.”

Tương truyền vào thời xuân thu, đại sư Tiết Chúc người nước Tần được người đời gọi là thiên hạ đệ nhất tương kiếm (xem, đánh giá kiếm) đến nước Việt du lịch. Việt Vương Câu Tiễn mời ông đến Lộ Đài trong cung phẩm kiếm. Tiết Chúc chậm rãi rút kiếm từ trong vỏ ra, chỉ thấy hoa sáng nở rộ, tựa như hoa sen mới nở, ung dung mà mát lạnh, hoa văn chạm trổ trên chuôi kiếm như sao trời chuyển động, lóe ra ánh sáng thâm thúy, ánh nắng chiếu vào thân kiếm, tựa như nước trong vắt tràn hồ, êm đềm chậm rãi, còn mũi kiếm thì thẳng đứng như vách núi nghìn trượng, cao quý mà nguy nga...

Chú kiếm sư (người rèn kiếm) Âu Dã Tử vì vắt hết sức lực rèn kiếm mà chết, Thuần Quân kiếm trở thành độc nhất vô nhị.

Bảo kiếm phối anh hùng, minh châu tặng mỹ nhân. Cuộc hôn sự này có thể nói là trai tài gái sắc hợp vào càng mạnh.

Chỉ là trong lúc quan trọng này lại xảy ra một chuyện lớn kinh thiên động địa. Bản vẽ thiết kế của Bạo Vũ Lê Hoa Đình được Đường Môn xưng tụng là “ám khí vua” bị trộm. Tin tức của Đường Gia Bảo cả trăm năm nay luôn bảo mật cẩn thận nay đã bị nội ứng truyền ra ngoài. Trong lúc nhất thời trên dưới Đường Môn thần hồn nát thần tính, mỗi người đều cảm thấy bất an.

Cơ chế vận hành của Đường Môn giống như xí nghiệp gia tộc, tổng cộng có sáu ngành, trong là cơ quan, hỏa khí, ám khí, đều là ngành nghiên cứu phát triển, trung tâm nghiên cứu là bí mật, những chức vị quan trọng đều do con cháu dòng chính Đường Môn đảm nhiệm; Ngoài có sản nghiệp, nhân sự, võ đường. Sản nghiệp Đường Môn có hai loại lớn, cũng là thu nhập chủ yếu của Đường Môn ngoài bán độc dược, ám khí, một là hơn trăm hiệu thuốc trên cả nước, để thu thập mua bán các loại nguyên vật liệu chế tác độc dược và giải dược, những hiệu thuốc này vừa buôn bán đồng thời thu mua kỳ trân dị thảo trong thiên hạ để nghiên cứu phát triển, hai là tửu lầu bố trí tại những thành trấn trọng yếu, để thu thập tìm hiểu tin tức. Chủ quản nhân sự là người Đường Môn họ khác (không phải họ Đường), mỗi khi mất mùa, Đường Môn liền thu dưỡng cô nhi, chọn người có tiềm lực ban thưởng họ Đường, ra sức tài bồi, vì Đường Môn mà bồi dưỡng nhân tài dự bị. Con cháu Đường Môn vì từ trước đến nay quá mức ỷ lại vào ám khí cùng độc dược, võ học ngược lại dần dần xao lãng, cho nên võ đường thực lực bình thường, nhưng khi ra ngoài chấp hành nhiệm vụ phối hợp cùng độc dược và ám khí thường thường làm nhiều công ít.

Mạc Hi lật lật phần tư liệu trong tay, vô cùng đau đầu, mục tiêu lần này là nhân vật tên Đường Hoan, nhưng cuộc đời của vị nhân huynh này dưới cái nhìn của Mạc Hi xem ra quả thực có thể dùng câu sống có gì vui để hình dung.

Đường Môn đời đời có tình chủng. Gia gia của Đường Hoan là Đường Lệnh vào năm bốn mươi tuổi dùng thứ mình chế tạo ra, sản phẩm mới “Triều Triều Mộ Mộ” để đi cùng vong thê. Tên Triều Triều Mộ Mộ vừa nghe đã thấy sầu triển miên, người dùng sẽ xuất hiện ảo giác, trầm mê trong đó không thể tự kiềm chế, cuối cùng không ăn không ngủ hao tổn mà chết. Phụ thân Đường Hoan là Đường Tuyệt càng tuyệt hơn, vào năm hai mươi tuổi không quan tâm đến sự phản đối của họ hàng trưởng lão Đường Môn, quyết ý muốn cùng kẻ

địch lâu năm của Đường Môn là chưởng môn Lâm Tích của Thục Sơn phái vĩnh kết đồng tâm. Cuối cùng hai vị chưởng môn đã thành thân thuộc, Đường Tuyết trở thành vị chưởng môn duy nhất trong hai trăm năm qua của Đường Môn bị trục xuất khỏi bốn môn mà danh lưu sử sách, từ khi thế tử của hắc Lâm Tích vứt bỏ vị trí chưởng môn cùng lưu lạc thiên nhai, Thục Sơn phái cũng vì rối loạn mà đại loạn, từ đó về sau liền có môn quy phải là đệ tử xuất gia mới có thể làm chưởng môn. Hai người họ coi như đều là người khai sáng ra một đường khác cho bốn môn, hơn nữa đều bị liệt vào kiểu mẫu phản diện muốn mỹ nhân không cần giang sơn để giáo dục tẩy não người kế nhiệm mỗi đời, quả thật là xứng đôi.

Khi Đường Hoan khoảng năm tuổi, Đường Lệnh trước khi chết đã dốc hết nhân lực Đường Môn tìm kiếm Đường Tuyết, một nhà ba người về tới Đường Gia Bảo. Năm sau, vợ chồng Đường Tuyết và Lâm Tích song song vì bệnh qua đời, Đường Hoan đứa trẻ xui xẻo này thành cô nhi không cha không mẹ, năm bảy tuổi lại vì ham chơi mà vào nhầm cơ quan, gãy hai chân, từ đó tàn phế. Đường Hoan từ nhỏ yếu ớt, toàn dựa vào các loại kỳ trân dị thảo để giữ mạng, may mắn đại bá Đường Quân coi hắn giống như con ruột, đường huynh (anh em con bên nội) Đường Lịch cùng hắn thân như anh em, mới có thể kéo thân thể tàn tạ cho đến nay được hai mươi tuổi.

Những việc này cũng không tính là gì, điểm chết người là, vị Đường Hoan này chính là người thiết kế chế tạo Bạo Vũ Lê Hoa Đinh, một trong ba người biết được công nghệ chế tác của Đường Môn, người thứ ba trừ hai cha con Đường Quân, Đường Lịch. Tư liệu có nói, Đường Hoan thuở nhỏ đã thích tò mò những kĩ xảo khéo léo, Bạo Vũ Lê Hoa Đinh là tác phẩm của hắn năm mười sáu tuổi, ngoài ra phần lớn ám khí mà giang hồ nhân sĩ khó lòng phòng bị cũng xuất phát từ tay hắn. Mạc Hi oán thầm trong lòng, người không có việc gì còn cố gắng thế làm chi. Việc này cần tính kế lâu dài, thứ nhất, trà trộn vào Đường Gia Bảo bảo vệ nghiêm mật khó như lên trời; Thứ hai, vị Đường Hoan thân tàn chí kiên (cơ thể tàn phế nhưng ý chí vững vàng) xui xẻo này tuy rằng không có võ công, nhưng sử dụng ám khí, độc dược đã đến trình độ quỷ thần khó lường. Mạc Hi không muốn bị bắn thành tổ ong vò vẽ, lại càng không muốn trở thành chuột bạch dùng thí nghiệm của Đường Môn, hay còn gọi là dược nhân, tương truyền đây là hình phạt nghiêm khắc nhất của Đường Môn.

Đây thật sự là trời cao có mắt, buồn ngủ gặp chiếu manh, Đường Môn vì bản vẽ “ám khí vua” bị trộm, xuất động toàn bộ cao thủ ám khí, võ đường, sản nghiệp truy tra tung tích bản vẽ, quét sạch nội ứng, mà vị Đường Hoan thân tàn chí kiên này thân là chủ quản hai ngành lớn ám khí cùng cơ quan, xông pha đi đầu. Nói cách khác, vị Đường Hoan ẩn cư Đường Gia Bảo mười lăm năm này, thường gọi Đường tứ thiếu, muốn xuất bảo.

Chương 19. Ám khí vua

Mật báo của Phong tổ được tin mấy ngày trước có người cầm một bản vẽ xuất hiện tại Cơ Xảo Các ở Kim Lăng, xem dáng vẻ hình như là Bạo Vũ Lê Hoa Đinh. Người Đường Môn cũng đã nhận được tin tức đang dốc toàn lực tiến đến Kim Lăng.

Cơ Xảo Các những năm gần đây trên giang hồ thanh danh lên cao, chuyên thiết kế, chế tạo cơ quan, ám khí. Nó có mấy diệu dụng, khi tiếp nhận các vụ mua bán sẽ không hỏi bản vẽ từ đâu ra, còn có thể giống như nghiên cứu ngược ở hiện đại, chính là tháo tung thành phẩm muốn phục chế ra, nghiên cứu cấu tạo, sau đó y dạng mà làm ra. Dám làm việc như thế, ông chủ sau lưng nhất định không phải nhân vật nhỏ, chỉ là mấy năm qua ngay cả Phong tổ cũng tra không ra manh mối. Mở một cửa hàng như vậy tại nơi bướm hoa như Tần Hoài (Tần Hoài xưa kia nổi tiếng là có nhiều kĩ nữ tài sắc, điển hình như Tần Hoài bát diễm) này, cũng coi như có suy nghĩ độc đáo.

Nghe nói đến nay đã có bốn người may mắn có được Bạo Vũ Lê Hoa Đinh muốn cho Cơ Xảo Các phục chế, nhưng Cơ Xảo Các cũng vì vậy mà tổn thất sáu lão sư phụ có hơn ba mươi năm tay nghề. Đầu là vào lúc tiếp xúc để tháo gỡ cơ quan, bị đinh thép bắn ra ở khoảng cách gần xuyên qua chỗ yếu hại mà chết.

Ám khí vua tuyệt không phải là hư danh.

Mạc Hi án binh bất động dĩ dật đãi lao (chờ cơ hội mới ra tay), toàn tâm toàn ý luyện kiếm. Nàng biết rõ con đường võ học mới là gốc rễ để mình sống yên ổn.

Qua chừng mười ngày, mỗi ngày sống êm biển lặng. Lưu Sương kiếm của Mạc Hi đã tiến bộ không ít, nhưng còn lâu mới đạt trình độ vừa ra tay đã trúng đích. Thích khách đối với võ công theo đuổi đến mức tận

cùng là hi vọng có thể trong nháy mắt bộc phát ra tiềm lực mạnh nhất, mong một kích trúng ngay, toàn thân trở ra. Về phần các môn các phái trên giang hồ, nhất là võ công có tên dễ nghe của các danh môn thế gia truyền lại, chỉ toàn theo đuổi các động tác võ thuật đẹp mắt, lại không có lực sát thương mạnh, Mạc Hi khinh thường chẳng thèm ngó tới. Theo đuổi tư thế tuyệt vời có hai cái hại lớn, một là khi gặp kẻ địch chiêu thức theo bản năng sẽ bị giới hạn, không thể tùy cơ ứng biến, hai là do đó mà không khỏi gia tăng động tác dư thừa, độ nhanh và độ mạnh đều giảm.

Không thể không nói Ngô Hạo là một thiên tài kiếm thuật, những chú giải tâm đắc luyện kiếm của hắn ghi trên kiếm phổ thường khiến Mạc Hi cảm thấy sáng tỏ thông suốt. Người cổ đại đối với huyết vị, các bộ phận trên cơ thể người biết rõ không thua gì người hiện đại, kiếm chiêu trong kiếm phổ có thể nói là chiêu chiêu đều đánh vào điểm trí mạng, cực kỳ tàn nhẫn.

Phân đường Kim Lăng lại truyền tin tức đến: giờ Ngọ ba ngày sau đến ngõ Ô Y lấy hàng. Mới mười ba ngày, nhanh như vậy đã làm ra rồi à!

Mạc Hi đã sớm cải nam trang, mặc một bộ thanh sam dáng vẻ hào sảng, chậm rãi đi tới miếu Phu Tử phồn hoa huyền ảo, ngang qua cầu Văn Đức trên sông Tần Hoài, đến Mị Hương Lâu lại đi về phía tây nam mấy chục mét, ngõ Ô Y đã gần ngay trước mắt. Mặt đường lát gạch xanh, ẩm ướt trong sương sớm, vì thời tiết âm u, gần đến Ngọ vẫn còn ướt. Xuyên qua một ngõ hẹp, chính là Yến Tử Lâu, lên lầu hai chiếm một vị trí tuyệt hảo dựa vào cửa sổ nhìn xuống đường, chọn cá nước ngọt, gà Tam Hoàng, một phần ngó sen, bánh mơ, cộng thêm một bình Thiết Quan m.

Yến Tử Lâu nằm đối diện Cơ Xảo Các. Nếu đoán đúng, trước hoàng hôn, ngõ Ô Y tất sẽ có một hồi chém giết. Mà hôm nay Mạc Hi chỉ làm khán giả thôi.

Tên Yến Tử Lâu tự nhiên là xuất phát từ thơ của Lưu Vũ Tích. Điểm đặc sắc của quán ăn này chính là có thể đem những thứ rau tầm thường làm ra đặc biệt tinh xảo, dụng cụ đựng thức ăn cũng đặc biệt đẹp đẻ, quả thật đã dung hợp được giữa phong cách vương giả trước đây với thức ăn của dân chúng tầm thường.

Mạc Hi không biết bao nhiêu người có được tin tức này. Nhưng theo khẩu âm gọi món ăn thì giang hồ nhân sĩ các nơi thật không ít. Nhưng mọi người đều sợ lộ dấu vết sẽ không xem được trò hay lần này, hơn nữa rất nhiều người giống Mạc Hi đến một mình, cho nên nhất thời không ai bàn tán gì cả.

Khi đã ăn no được bảy phần, liền có một người ăn mặc kiểu thư đồng xuất hiện ở đầu ngõ, ước chừng mười hai mười ba tuổi, nhìn dáng vẻ đi đường xem ra cũng có chút võ công căn bản, đến cửa lớn Cơ Xảo Các liền vọt nhanh vào, Mạc Hi rõ ràng cảm giác được không khí chung quanh bị đè nén, hiển nhiên mọi người đều nín thở chờ đợi.

Qua chừng hai nén hương, người giống thư đồng kia liền đi ra, mới đi mười bước đã bị tám người vây quanh. Tám người kia toàn thân như nhau, sắc mặt nghiêm nghị, rõ ràng ngày thường phối hợp ăn ý, có lẽ có chỗ kiêng dè, vòng tròn cũng không siết quá chặt.

“Là thiếu gia bảo tôi làm vậy, các người không thể...” Tiểu thư đồng còn chưa kịp nói xong, tám người kia đã phát động thế công, hiển nhiên thứ bọn họ e ngại là hộp gỗ tử đàn mà thư đồng gắt gao giữ chặt trong tay, giành ra tay trước là mong cướp được cái hộp trước khi cơ quan phát động.

Tiểu thư đồng thấy thế liền có chút luống cuống, chân run rẩy, cơ hồ là theo bản năng ngón tay giật giật, trong nháy mắt ba mươi sáu miếng đinh thép đen cùng lúc vọt ra, như sao sa bắn tới, trong khoảnh khắc tám người kia đều ngã xuống đất, trên mặt lộ vẻ không thể tin.

Máu tanh chảy tràn lớp gạch xanh trên phố, mặt đất đỏ tươi. Hơi nước trong không khí xen lẫn mùi máu, tăng thêm một phần dính dính.

Mạc Hi nhớ lại Bạo Vũ Lê Hoa Đình dưới ngòi bút của Cổ Long trong là “Hộp lò xo làm bằng bạc, dài bảy tấc, dày ba tấc. Trên dùng chữ tiểu triện khắc: ‘Xuất tất kiến huyết, không hồi bất tường; cấp trung chi cấp, ám khí chi vương.’ (khi dùng phải thấy máu, không có điềm xấu không về, dùng lúc khẩn cấp nhất, vua của các loại ám khí) khi sử dụng hai mươi bảy miếng đinh bạc lực bay mãnh liệt, có thể coi là thiên hạ đệ nhất, mỗi khi bắn ra, nhất định thấy máu, ngày xưa Nhất Trần đạo trưởng tung hoành Nam Hoang, cũng chết dưới ám khí này. Ám khí này do Chu Thế Minh con của Nam Hồ song kiếm chế tạo, khi đó đã

tìm xảo tượng (những người làm các nghề cần sự khéo léo) nổi tiếng nhất thiên hạ, tốn thời gian ba năm tạo thành.”

Mà Bạo Vũ Lê Hoa Đình trước mắt không rõ tốn thời gian bao lâu để làm ra, bề ngoài là một cái hộp gỗ tử đàn, trang nghiêm trầm cổ, độ lớn nhỏ không khác trong sách nhiều lắm, mỏng hơn một tấc, bên trong trang bị ba mươi sáu miếng đinh thép đen. Chỉ là hộp ngoại trừ chất liệu quý giá thì nhìn qua rất bình thường, không có dấu hiệu gì khác. Còn không phải sao, ám khí phóng ra phải bất ngờ, ôm cái hộp lớn như vậy đã đủ làm người khác chú ý rồi, còn giống trống khua chiêng khắc chữ lên, sợ kẻ địch không kịp đề phòng à? Hơn nữa so giữa đinh bạc và đinh thép, độ cứng cùng độ sắc không chỉ kém hơn một bậc, lực sát thương cũng yếu hơn rất nhiều. Về phần chọn gỗ tử đàn làm thân hộp, hẳn là vì chất gỗ cứng rắn. Mặc Hi tuy rằng không biết cấu tạo máy móc của nó, nhưng nguyên lý có lẽ là dùng một loại lò xo nào đó nén lại mà bắn, phóng ra nhanh mạnh như thế, lực phản chấn nhất định cũng rất mạnh, thân hộp phải vô cùng chắc chắn mới có thể chịu lực được.

Nhưng Mặc Hi vẫn rất thích miêu tả của Cổ Long về Bạo Vũ Lê Hoa Đình, có thể viết về vũ khí giết người lẳng mạn như thế, thật sự đã tô điểm cho nghề nghiệp của nàng.

Quần áo tám người kia mặc, khí chất đều đồng nhất, hẳn là người Đường Môn phái tối, có lẽ là vô đường. Mà những người khác cũng giống nàng chỉ đến xem náo nhiệt. Bạo Vũ Lê Hoa Đình này tuy rằng làm người ta đổ mắt, hơn nữa vừa rồi mỗi người đều thấy rõ uy lực của ám khí vua này, nhưng không ai ở trước mặt bao người nhân cơ hội này tiến lên cướp đoạt. Vì nó, chọc tới Đường Môn sẽ không đáng. Huống chi hộp này là con bài bảo mệnh cuối cùng chưa lật, dùng một lần liền cần nạp thêm đinh, ở khoảng cách này cho dù có nhanh hơn, đối với một cao thủ nhất lưu mà nói cũng đủ rồi, nếu đối phương liều mạng hy sinh tám người đầu tiên, sau đó trong chớp mắt reload (nguyên văn à) lại tấn công, cho dù có ám khí vua hộ thân, cuối cùng cũng chỉ đành bó tay chịu trời.

Mặc Hi âm thầm nhớ lại tình hình vừa rồi, nếu nàng ở trong tầm bắn của Bạo Vũ Lê Hoa Đình, đại khái cũng rất khó tránh thoát toàn bộ ba mươi sáu miếng đinh, nhiều nhất chỉ có thể bảo vệ chỗ yếu hại, sau khi bị thương trong vòng một canh giờ vẫn có thể dùng bảy phần khinh công chạy trốn chết, nhưng nếu trên đinh bôi chất độc, nàng một phần cơ hội cũng không có.

Đường tứ công tử là cục xương cứng rất khó gặm nhai.

Tiểu thư đồng có thể là lần đầu giết người, cư nhiên ngây ngốc tại chỗ, không biết làm thế nào cho phải. Cũng không biết nên chạy trốn, chỉ ôm chặt hộp, đứng trên đường, chung quanh ngổn ngang tám thi thể trên đất. Hắn giết người khác, bản thân lại giống như cha mẹ chết. Lúc này, một đầu roi dài bỗng từ ngõ tối giao với ngõ Ô Y vút ra, quần lầy tiểu thư đồng, lập tức không thấy bóng người. Không biết kẻ kia ra tay như thế nào.

Mọi người thấy không còn trò hay để xem, đều tính tiền bỏ đi. Mặc Hi lại ngồi bất động. Vẫn cảm lấy bình trà Thiết Quan m đã lạnh từ lâu, rót một ly, chậm rãi uống.

Việc này từ đầu tới cuối đều lộ vẻ cổ quái. Giống như một vở diễn đã tập luyện tốt, diễn viên có mặt, người xem đến đông đủ. Nhưng chuyện rắc rối đến từ chỗ nào đây?

Mặc Hi theo đám thực khách cuối cùng của Yến Tử Lâu xuống lầu.

Hoàng hôn, Mặc Hi vòng trở lại ngõ Ô Y, xen lẫn trong những người bán hàng rong dọn quán, đặc biệt xem xét dấu vết trên phiến đá xanh bị đinh thép đánh vào. Thi thể đã được chuyển đi, ngay cả vết máu cũng được rửa sạch sẽ. Phiến đá xanh kỳ thật là sa thạch trong đá trầm tích (nham thạch do hỗn hợp cát, đất sét dùng làm đá mài hoặc vật liệu xây dựng), độ cứng bình thường, nhưng dù là như thế, động bị đục ra ước chừng dài một tấc, tuyệt không phải ám khí bình thường có thể làm được. Nếu đánh vào thân thể, hiệu quả kia rất dễ dàng nghĩ ra. Tầm mắt nàng đảo qua ba lần, ba mươi sáu miếng đinh thép không ngờ toàn bộ đều bị lấy đi. Nàng sợ người Đường Môn còn âm thầm theo dõi Cơ Xảo Các, nên cũng không dám ở lại lâu, đi về phía bến tàu thuê thuyền.

13. Chương 020 - 022

Chương 20. Đêm du Tần Hoài

Lại từ một ngõ nhỏ quay ra, Mạc Hi đã thay trang phục nữ tử, nhưng cũng chỉ trâm gai váy vải bình thường mà thôi.

Mướn một chiếc thuyền nhỏ, không có mui, Mạc Hi ngồi ở đầu thuyền, thưởng thức phong cảnh ven bờ, thuyền phu ở đuôi thuyền chèo mái chèo.

Lục triều kim phần ngưng tụ thành nước sông Tần Hoài xanh biếc, khi ánh chiều tà đang dần phai, trăng sáng sắp hiện là lúc phá lệ đặc biệt tĩnh lặng.

Phong các long lâu liên tiêu hán, ngọc thụ quỳnh chi tác yên la.*

* Câu trên xuất phát từ bài thơ của Lý Dục, dưới đây là bản thơ trên mạng:

Phượng các long lâu liên vân hán, ngọc thụ quỳnh chi tác yên la.

(Gác phượng lầu rồng liên trời biếc, cành quỳnh cây ngọc nổi mây xa.)

Người dịch: Cao Tự Thanh.

Trừ việc lúc này đã là cuối mùa thu, không còn cảnh tượng ngọc thụ lắng không, hoa tươi khắp nơi, tử đằng quần quýt ra, câu trên thật sự rất hợp với tình cảnh này.

Cơ Xảo Các có lầu cao hai tầng, mặt dựa vào hồ chỉ có vách tường trắng như tuyết, không cửa sổ không cửa lớn. Ngay cả thềm đá đi xuống mặt nước giống nhà người khác cũng không có.

Đi thêm một đoạn, sắc trời đã tối, đột nhiên gió to nổi lên. Đèn của mấy chiếc thuyền hoa ở xa xa lay động, ánh đèn rực rỡ chiếu vào nước.

Mạc Hi còn chưa kịp thưởng thức, trong khoảnh khắc mưa đã trút xuống. Mưa thu như thế lại có vài phần khí thế, trong lúc nhất thời thuyền nhỏ theo sóng gió lắc lư, mưa lạnh như băng đánh vào váy vải đơn bạc của Mạc Hi, cảm giác lạnh thấu xương.

Thuyền nhỏ tránh cũng không thể tránh, trở lại bến tàu còn cần một khoảng thời gian.

Mạc Hi đang than vãn tình cảnh chật vật của mình, liền có cứu tinh đến.

“Cô nương nếu không chê, mời lên thuyền chủ nhân nhà tôi dượt mưa.” Giọng nói trong mưa gió vẫn rõ ràng dễ nghe, nhưng không phải giọng Giang Nam.

Một chiếc thuyền hoa lộng lẫy có mái hiên cong vút nằm bên cạnh, người cách không gọi nàng là một cô gái mười bốn mười năm tuổi mắt ngọc mày ngài, một thân váy gấm màu xanh chuối thêu chỉ vàng, ăn mặc so với tiểu thư nhà bình thường còn đẹp hơn ba phần, đang đứng dưới mái hiên vẫy tay với Mạc Hi. Nghĩ là mưa quá lớn, sợ Mạc Hi không nhìn thấy nàng.

Thuyền hoa treo hai chuỗi đèn lồng hình bát giác bằng da dê, tỏa sáng trong mưa gió mịt mù. Lại không đề tên, không biết là thuyền nhà ai.

Mạc Hi lớn tiếng cảm ơn, đợi thuyền phu đưa thuyền nhỏ đến gần, liền được cô gái váy lục dẫn vào khoang thuyền.

Cô gái váy lục bảo Mạc Hi tự tiện, liền đi vào sau tấm bình phong bốn mặt thêu hình tứ quân tử.

Mạc Hi vừa tiếp nhận khăn mặt tiểu nha đầu đưa qua lau tóc, vừa đánh giá chiếc thuyền hoa này.

Khoang thuyền gỗ lê xa hoa treo đầy đèn lồng lục giác bằng sa quỳ vẽ hình tứ quý bình an.

Vật dụng đều làm bằng gỗ lê, khắc Tùng Hạc Đồ (hình cây tùng, chim hạc, tượng trưng cho trường thọ), tinh xảo thanh nhã.

Không có mùi son phấn, nhưng có mùi thuốc thoang thoang bay ra. Không giống thuyền hoa, lại như thuyền du ngoạn của nhà phú quý.

Một lát sau, cô gái váy lục từ sau bình phong đi ra, trong tay bưng một cái khay, trên đó có một chén trà màu hồng phấn có hình chim phỉ thúy (chim trĩ) đậu trên cành.

“Cô nương mời ngồi, thiếu gia chúng tôi không tiện gặp khách, xin cứ tự nhiên. Cô nương uống chút trà gừng trừ lạnh đi.”

Mạc Hi nói lời cảm tạ tiếp nhận. Trà gừng nóng thêm tảo đỏ cầu kỉ, vị cay của gừng bị sự ngọt ngào của tảo đỏ cùng cầu kỉ hòa tan, uống rất ngon.

Trong khoang thuyền thỉnh thoảng truyền đến tiếng ho nhẹ của nam tử trẻ tuổi, có lẽ là thiếu gia như lời cô gái váy lục nói. Trà gừng này tới nhanh như vậy, có lẽ là nhờ phúc của chủ nhân (ý nói pha sẵn cho chủ nhân uống, nhờ thế mà được uống ké).

Sau một lúc lâu mưa dần nhỏ lại, Mạc Hi nhân tiện cảm ơn rồi cáo từ, cô gái váy lục cũng không giữ lại, chỉ bảo nàng đợi chút, lại vào phía sau bình phong, lấy một cái ô trắng có vẽ lá phong đỏ đem ra, Mạc Hi lại cảm tạ, liền lên bờ rời đi.

Trên đường về nhà, Mạc Hi đến một quán bánh nướng tảo ba văn tiền mua một cái bánh nướng, cắn một miếng, nước đường bên trong chảy ra vẫn còn nóng hổi, mùi vị không tệ.

Về nhà, mở bao bánh nướng bằng giấy dầu ra, hơi hơi trước ngọn lửa, liền hiện ra một hàng chữ.

Thì ra thư đồng kia tên là Tiểu Âu, hầu hạ Đường tứ thiếu đã bảy năm. Biển thủ à (ý nói cậu tiểu đồng này ăn cắp bản vẽ)?

Đốt giấy đi, Mạc Hi thay quần áo rửa mặt, tắt đèn nghỉ ngơi.

Chương 21. Cơ Xảo Các.

Hôm sau, đông như tuyết hội, tất cả mọi người vây quanh thông báo tuyển dụng dán tại cửa xem, điều kiện chỉ có một, trong thời gian nửa nén hương xoay làm sao cho huyền cầu (quả cầu biến hóa kỳ ảo, thời nay là rubic á) có sáu mặt cùng màu, sau đó mở ra, lấy trần châu nam hải bên trong ra.

Mạc Hi mỉm cười, đúng lúc có thể vào tìm hiểu sâu xa.

Cơ Xảo Các không để bằng hiệu, cửa chỉ dựng một cái thang gỗ nhỏ trơn nhẵn, phía dưới đặt một con nhím bằng gỗ, người lần đầu đến không cần gõ cửa, chỉ cần thả con nhím lên trên cái thang trượt, nó tự nhiên sẽ tạch tạch từng bước một dọc theo độ dốc xuống dưới, đi đến một nửa, sẽ làm căng dây trên người, kéo chuông trên cửa, tiểu nhị nghe thấy sẽ ra nghênh đón. Nếu là khách quen chỉ cần dựa vào thẻ bài hiệu trực tiếp tiến vào. Thẻ bài hiệu căn cứ theo thứ tự đến trước sau của mỗi vị khách mà phát, chỉ tính theo số người, không tính món hàng (mỗi người một thẻ, không phải hàng nhiều thì thẻ nhiều).

Mạc Hi tỏ rõ mình tới là để thử nhận việc. Vì là cô nương trẻ tuổi, tiểu nhị không khỏi đánh giá nàng vài lần, nhưng rất nhanh liền đón nàng vào.

Bố trí nàng tại sương phòng ở thiên sảnh, tiểu nhị bảo nàng đợi chút liền lui ra ngoài.

Đây là một gian phòng khách bày biện vô cùng bình thường, chỉ có ngọn đèn làm thành hình hoa sen, từ trần nhà treo ngược xuống, là rất khác biệt thú vị. Trên bàn đặt bình rượu kép, chính là bình cửu khúc uyên ương (bình rượu bề ngoài nhìn bình thường, nhưng bên trong tách đôi, chỉ cần xoay nắp thì có thể rút ra hai thứ rượu khác nhau) trên giang hồ thường dùng.

Lát sau tiểu nhị liền mang đến một cái khay lụa đỏ, cẩn thận để trước mặt nàng, nói: “Nếu cô nương có thể tháo ra xin đến phía trước lĩnh thưởng.”

Hiển nhiên tiểu nhị cho rằng một cô nương như nàng không thể ở nơi này làm việc kiếm sống, chỉ là bọn họ mở cửa buôn bán khó mà nói nàng đến quấy rối, nên vẫn dựa theo thói quen mà tiếp đón.

Mạc Hi vén miếng vải đỏ lên, thật có chút kinh ngạc, thứ này ở hiện đại gọi là ngũ giai ma phương (rubic), trước kia nàng chơi rất thuần thục, liền cầm lên đùa nghịch. Chỉ là nàng không muốn làm quá nổi bật, đến năm bước cuối cùng liền dừng tay, như trước đặt lại vào khay.

Lúc ra Mạc Hi đi nhằm hướng, nhắm thẳng chỗ sâu trong hành lang mà đi, mới đến nửa đường liền bị tiểu nhị ngăn lại, ân cần dẫn trở lại tiền sảnh. Nàng tùy ý vẽ phác họa ra thất xảo bản (món đồ chơi làm từ bảy mảnh gỗ nhỏ có thể ghép thành các hình dạng khác nhau), ghi rõ chế tạo bằng gỗ, cùng chương quỳ cò kè mặc cả nửa ngày, mới đáp ứng nhanh nhất là ba ngày sau đến lấy.

Chương quỳ là một người trung niên mập mạp, dáng vẻ giống cái bánh bao đậu, cho dù chỉ buôn bán được chút ít như hạt vừng cũng có thể cười như pho tượng Phật Di Lặc, liên tục cảm ơn. Cơ Xảo Các này thật rất thú vị, từ tiểu nhị đến chương quỳ, một phần võ công cũng không biết, tuy là người làm ăn, nhưng lời dư thừa lại một câu cũng không nói.

Nhận một miếng thẻ gỗ khắc một ngàn một trăm lẻ một (1101, thời đó chưa có số Ả Rập nên toàn khắc chữ thôi), từ trong đi ra.

Khi đi ngang qua mặt tiền Hòa Phong Quán thì nhìn thấy một tên ăn mày nhỏ ước chừng sáu bảy tuổi người đầy vết bẩn bị tiểu nhị lôi ra. Mạc Hi nghĩ đến khi mình bốn tuổi vừa tới nơi này (xuyên qua đứa bé bốn tuổi), liền bảo nhóc ăn mày ở ngoài chờ. Tên ăn mày kia nghe xong mắt sáng lên, trên người nó mặc dù bẩn, nhưng đôi mắt trong suốt không vẩn đục, nuốt nuốt nước miếng, dùng sức gật gật đầu, cười lên liền có hai lúm đồng tiền, một sâu một cạn, thì ra là một bé gái diện mạo thanh tú. Mạc Hi đối với nó lại sinh hai phần thương tiếc. Hòa Phong chuyên bán các món ăn có vị cay, nổi danh nhất là mì cay thành đô, nước dùng ánh đỏ, có cải bắc thảo, tương mè thơm đậm, vị chua cay nổi trội, tươi mà không ngấy, cay mà không nóng. Bản thân Mạc Hi không thích ăn cay, gọi một chén mì cay thành đô, dặn riêng tiểu nhị cho nhiều nước dùng và thịt băm, thanh toán tiền, bảo tiểu nhị mang cho nhóc ăn mày kia ăn. Tự mình lại đi về phía phân đường.

Tin tức của Phong tổ thật chuẩn, Đường tứ thiếu đang ở Kim Lăng. Mạc Hi không khỏi thầm nghĩ nguy hiểm thật, mặc kệ ngày đó trên sông Tần Hoài chạm mặt có phải hấn hay không, cũng không bàn tới đối phương có phải thăm dò hay không, bản thân cuối cùng cũng hữu kinh vô hiểm (có sợ hãi nhưng không nguy hiểm), không lộ ra dấu vết.

Ba ngày sau.

Mạc Hi giao thẻ bài như trước được đưa tới thiên sảnh chờ. Chỉ chốc lát, tiểu nhị bưng một cái khay, vẫn là lụa đỏ, thăm nghĩ chắc là quy định nơi này, không để người khác nhìn thấy vật định chế của khách hàng.

Thất xảo bản làm ra rất tinh xảo, chỉ dùng gỗ hoàng dương bình thường, đánh bóng trơn nhẵn, sờ vào không tệ. Hộp bên ngoài cũng làm từ gỗ hoàng dương, trên đó dùng thể chữ Liễu khắc hai chữ “thất xảo”. Mạc Hi lấy thất xảo bản ra, tùy ý ghép thành một chữ thất, lại trộn lẫn rồi ghép thành một con chó, mới hài lòng để vào hộp.

Đang muốn ra ngoài, không nghĩ tới tiểu nhị lại nói chương quỳ ời.

Mạc Hi vui vẻ đi đến phía trước.

Phật Di Lặc cười đến không thấy mắt, trước rót một ly trà, trà này rót từ bình cửu chuyển uyên ương Mạc Hi nào dám uống, chỉ dùng tay áo che giả như uống.

Lần này ông ta lại nói rất nhiều, quanh co dò hỏi lai lịch thất xảo bản này.

“Không đối gạt cô nương, lúc trước nhận bản vẽ của cô, tiểu nhân liền suy nghĩ ý tứ của trò chơi này. Lại nghĩ tới có thể để cho trẻ con chơi. Cô xem có thể để chúng tôi làm thứ này ra bán hay không, về sau cô đến chế tạo đồ tất cả đều giảm nửa giá, đây coi như tiểu nhân tặng cô trước.” Nói xong liền đem hai lượng bạc tiền đặt cọc đưa lên.

Quả nhiên là không có lợi không thức sớm.

Mạc Hi cũng không qua loa, ra điều kiện sau này chế đồ chỉ lấy giá gốc mới đồng ý. Liền biến Phật Di Lặc thành mặt mướp đắng.

“Bà cô ời, xin người thương xót, chúng tôi chỉ mua bán nhỏ, cũng không kiếm được bao nhiêu tiền của ngài mà.”

“Chưởng quầy, nghe nói các người đang tuyển sư phó mà? Có thể thấy buôn bán rất phát đạt, bạn không kể xiết, vậy mà ông còn dám than nghèo với ta.”

“Không đối gạt cô nương, nơi này của chúng tôi tháng trước vừa có hai lão sư phụ về quê, đang cần người. Trong nhất thời lại không tìm ra người bổ sung vào, tôi gấp đến độ bốc hỏa rồi.” Nói xong trán thật sự đổ mồ hôi. Mạc Hi vô cùng kinh ngạc, tuyển mộ hồi của người này cũng có thể phối hợp diễn kịch sao?

Đến lúc này hai người cũng đã quen thuộc, giọng điệu chưởng quầy khá là thành khẩn, cũng đã nói vài câu là sự thật rồi.

“Nơi này của ông kỳ thật ta không dám tới đâu. Nghe nói hai ngày trước có một tiểu ca, thật đáng thương, mới ra khỏi cửa hàng liền bị giết chết.” Lời đồn này truyền cho tới hôm nay, đã ra thành n bản, Mạc Hi chọn một cái không đâm máu nhất để nói ra.

“Cô nương ơi, chuyện này không liên quan đến chúng tôi. Cậu ta ra khỏi cửa hàng mới gặp chuyện. Nơi này của chúng tôi chưa từng xảy ra chuyện này.”

Mạc Hi lại vòng vo tìm hiểu, chưởng quầy này thật sự rất trơn trượt, miệng giống như vỏ trai ngâm chặt.

Mạc Hi không dám để lộ dấu vết, cũng không tiện hỏi quá nhiều.

Mặc kệ nói như thế nào, chuyến đi này cũng không tệ. Mạc Hi cảm thấy vừa lòng, âm thầm cân nhắc chuyện của Đường tứ.

Chương 22. Đường Môn tứ thiếu

Nhiều ngày nay Mạc Hi đều mang theo chiếc ô giấy dầu có hình lá phong đỏ kia, sau hoàng hôn liền ở bên tàu thuê thuyền. Bến tàu này giống như câu lạc bộ du thuyền hiện đại, phần lớn là thuyền hoa tư gia cấp bốn, có chuyên gia trông chừng bảo quản. Đáng tiếc là đến ngày thứ tư vẫn không gặp người. Nhưng như thế cũng khiến nàng yên tâm không ít, chuyện đêm mưa kia là ngẫu nhiên.

Mấy ngày trước đây Mạc Hi có chạy đến phân đường, đặc biệt từ trong đồng hồ sổ sách cũ nát tìm ra những điều linh tinh vụn vặt về vị Đường Môn tứ thiếu này, vì thế chịu không ít bụi. Làm thích khách không phải diễn *young and dangerous**, cầm đao đưa đầu ở bên đường chém người đơn giản thô bạo như vậy. Tài liệu về vị thiên tài ám khí này không nhiều lắm, từ trong những câu chữ nhìn ra được đây là một người trầm mặc ít lời ít giao du với bên ngoài. Nhưng lại có một câu: “Ho lâu ngày, tìm phổi yếu.” Ngày đó mùi thuốc trên thuyền, rõ ràng có mùi xuyên bối mẫu (một vị thuốc đông y dùng để trị ho). Mạc Hi mới quyết định tạm thời thử một lần.

*Cổ hoặc tử (Young and dangerous) tên đầy đủ là Cổ hoặc tử: Người trong giang hồ. Đây là một bộ phim về đề tài xã hội đen của Hồng Kông được công chiếu lần đầu năm 1996. Sau này vì được đón nhận nồng nhiệt nên nhà sản xuất đã quyết định ra thêm nhiều phần. Hình như đến nay đã được 11 phần.

Một ngày kia, phần lớn thuyền hoa, thuyền nhỏ đều đã rời bờ. Mạc Hi ôm theo nỗi tương tư khắc cốt đối với Đường tứ thiếu, tay cầm ô chậm rãi đi đến Cúc Thủy Các.

Cúc Thủy Các sở dĩ có tên cúc thủy là vì tiệm ăn này được xây dựng ở giữa một mạch nước suối chảy từ núi ra. Nơi này gọi món ăn, đưa đồ ăn đều không cần tiểu nhị. Nước chảy theo một vòng tuần hoàn, các loại đồ ăn được đặt trên một chiếc thuyền hoa bằng gỗ, nhờ dòng nước đưa đến nhà gian của mỗi người, khách chỉ cần đẩy cửa sổ ra lấy là được. Gọi món ăn cũng thế, thực đơn, bút mực đều có trên bàn, khách muốn gọi món gì cứ viết lên thẻ tre, lại lấy thuyền nhỏ trên bàn, đặt vào nước, là có thể đưa đi.

Do đó Cúc Thủy Các không có sảnh chính, chỉ có nhà tòa. Nhà gian chỉ lấy một chữ độc nhất làm tên, “Mai”, “Lan”, “Trúc”, “Cúc”, “Xuân”, “Hạ”, “Thu” “Đông”, “Phong” “Sương” “Vũ” “Tuyết”. Toàn Các chỉ có mười hai gian, mỗi ngày đều chật ních.

Mạc Hi muốn đến ăn một chén thủy tử tam tiên**, tiếc rằng tất cả các nhà gian ngoại trừ gian chữ “Lan”, đều đầy ngập khách. Chỉ là gian chữ Lan kia đã có khách đặt trước rồi, nhưng qua nửa canh giờ mà vẫn chưa xuất hiện. Mạc Hi là khách quen nơi đây, người tiếp khách đương nhiên nhận ra nàng, nghĩ là vị khách kia sẽ không đến, lại không muốn đắc tội với khách quen, huống chi là nhận bạc, vì thế khuôn mặt tươi cười mời vào.

** Thủy chữ tam tiên: Món ăn làm từ ba loại thức ăn xanh là kim châm, dưa leo, nấm thêm gà xào sốt rồi chan thêm ít nước luộc rau lên (cũng có thể thay gà bằng hải sản).

Mạc Hi mới vừa ngồi xuống, nhẹ nhấp một ngụm Thiết Quan m, vừa muốn đặt bút chọn món, cũng không nghĩ tới người tiếp khách dẫn thêm ba người vào, đi đầu là một gã sai vặt thanh tú, đi phía sau là một cô gái áo lục, đẩy một chiếc xe lăn bằng gỗ, ngồi trên đó là một nam tử trẻ tuổi. Cô gái kia nhìn thấy Mạc Hi liền “a” một tiếng, lại thấy ô giấy dầu bên cạnh, cười nói, “Chẳng lẽ cô nương biết bấm quẻ, ở chỗ này chờ trả ô sao?”

Mạc Hi cười nhẹ, “Nhân sinh hà xứ bất phân phùng (trong cuộc sống nơi nào mà lại không gặp nhau). Ngày đó ân dục mưa chưa kịp đáp tạ, hôm nay lại tu hú chiêm tổ***. Thật thẹn chết ta. Nếu như không chê, xin mời ngồi chung.” Thật sự là đi mòn giày sắt tìm không ra****.

*** Tu hú chiêm tổ: Tu hú là một loài chim có đặc tính rất kì lạ, nó luôn chọn những tổ chim khác sẵn có để đẻ trứng vào nhờ chim khác nuôi giùm rồi cắp một cái trứng của tổ đó đi ăn mất. Tu hú con khi đã hơi lớn thường dùng sức mạnh của mình hất những con chim khác ra khỏi tổ để độc chiếm tổ.

**** Đi mòn giày sắt tìm không thấy (đạp phá thiết hài vô mịch xứ): câu này còn một vế nữa là chẳng tốn công sức lại tới tay (đắc lai toàn bất phí công phu), câu này ví với việc đang nôn nóng tìm kiếm một thứ gì đó, mất bao nhiêu công sức cũng không thấy, lại vô tình có được.

Nàng lại không biết suy nghĩ của Đường Hoan, từ trước đến nay người trong Đường Môn không người dám làm bạn với hần, cũng là lần đầu có người mời cùng ăn, vì thế có thêm hai phần hứng thú.

Người tiếp khách vốn tưởng rằng sẽ có chút rắc rối, giờ phút này thấy bọn họ quen biết, vội nói: “Như thế rất tốt, các vị khách quan, tiểu nhân không quấy rầy nhĩ hứng của các vị.” Nhanh như chớp chạy đi. Mấy người còn ngồi lại không khỏi bật cười, trong lúc nhất thời không khí lại hòa hợp thêm một phần.

Cô gái áo lục nhìn nam tử trên xe lăn, chờ hần chỉ thị.

Mạc Hi nhìn theo ánh mắt của nàng, trong lòng nhất thời rơi lộp bộp, đột nhiên nghĩ đến một câu: dung mạo như hoa sen, tiên chẳng dám nhìn, sợ rơi vào bụi trần sâu thăm thẳm.

Ai nha nha, đây quả thật là một yêu nghiệt hiện thế! Thật đáng tiếc, có khóc cũng không ích lợi gì!

Dùng từ chi lan ngọc thụ cũng khó hình dung được một phần vạn dung mạo của người trước mắt.

Nam tử kia khe cong môi mỏng, song đồng trầm tĩnh, cười như trăng sáng, nói: “Cô nương không chê tại hạ đường đột thì tốt rồi.” Giọng nói như tiếng suối, vừa thấm vào lòng người vừa có từ tính.

Mạc Hi cười nhẹ vươn tay mời.

Gã sai vặt tuần tú kia liền ôm hần ngồi xuống. Không ngờ hần nụ cười không đổi, cho dù trước mặt người xa lạ như Mạc Hi cũng không có nửa phần lúng túng xấu hổ.

“Tại hạ sống ở đất Thục, mỹ thực Giang Nam chưa từng thử qua. Cô nương xin đừng ngại, có thể thay tại hạ đưa ra chủ ý không?” Mạc Hi biết hần cũng không hoàn toàn là khách khí, thực đơn nơi đây không giống thời hiện đại, văn hay tranh đẹp, đặt tên lại giống như muôn hoa rực rỡ, ai biết nó là món gì, hơn nữa lại không có tiểu nhị giới thiệu. Nhớ năm đó nàng ở thời hiện đại, nhìn thực đơn món trung như rơi vào mây mù, nhưng ít nhất cũng nhận ra một ít nguyên liệu nấu ăn bằng tiếng anh.

Người mong nhớ ngày đêm gần ngay trước mắt. Mạc Hi tâm tình tốt, cũng không khách khí, quơ lấy bút mực, vung lên viết liền: “Vịt ướp muối, hạt tó nẫu, lươn hầm, ba ba xào, sườn dinh hương, gà hầm, sò Kim Lăng, cá trích phù dung, cúc điệp ngọc bản.” Vừa múa bút vừa đọc tên. Quả thật là trầm bổng du dương, thanh thúy vang vang. Trong lòng lại oán thầm không ngót, cùng Đường tứ hự hự thực thực ăn cơm, mạo hiểm nguy cơ cửu tử nhất sinh (chín phần chết một phần sống), không để người ra chút máu, tức đã phụ lòng trái tim đang run rẩy của cô nương ta rồi (ý câu này là chị ấy mạo hiểm ăn cơm với người giỏi dùng độc nên rất lo sợ, vì thế phải gọi món thật đắt tiền để chém đẹp anh ấy đền bù:)).

Đường Hoan thấy nàng cầm bút thành thạo, tư thái tiêu sái, vừa định khen một câu chữ đẹp, lại thoáng nhìn qua chữ viết cong vẹo không có lực, thật sự không dám khen tặng, lại thấy nàng chọn đồ ăn cũng có khí phách như thế, cảm thấy không khỏi buồn cười.

Cười như thế, quả thật giống như hoa mới nở, rực rỡ đẹp dễ. Cô gái vấy lức thấy Mạc Hi vẻ mặt tự nhiên, không vì sắc đẹp của thiếu gia nhà mình mà bị mê hoặc, đối với nàng lại tăng thêm hai phần hảo cảm.

Đường Hoan tiếp nhận thẻ trúc, hòa nhã nói: “Vịt ướp muối và ba ba, cô nương nên chọn ra, thích món nào hơn?”

Mạc Hi ngạc nhiên nói: “Chẳng lẽ hai món trùng nhau?”

“Hai món này đều có tính hàn, ăn cùng e rằng không tốt.”

Mạc Hi gật gật đầu, tiếc hận nói: “Vậy giữ lại ba ba đi.” Cảm thấy đối với thân phận của hắn lại xác nhận thêm một phần, không hổ là từ nhỏ ăn đồ bổ mà lớn lên.

Đường Hoan thấy nàng bộ dáng như trắng sứ cắt cổ tay càng thấy buồn cười, gạch bỏ vịt ướp muối, rồi trả lại cho Mạc Hi.

Mạc Hi mỗi lần lấy một món ăn liền chậm rãi giới thiệu cách làm và nguồn gốc của nó. Gã sai vặt cùng cô gái vấy lức cũng song song ngồi xuống, chỉ là chủ tớ có khác, trên bàn Mạc Hi, Đường Hoan trò chuyện với nhau vui vẻ, cô gái vấy lức tính tình hoạt bát, cũng góp một hai câu.

“Cúc điệp ngọc bản này, là dùng cúc điệp, măng tươi, chân giò hun khói làm thành. Còn lươn hầm kia làm như thế nào?” Đường Hoan một bộ cười cười nói nói.

“Cách làm món lươn hầm là sau khi giết lươn sống, dùng cây gỗ theo thứ tự đánh ở phần lưng, khiến cho xương cốt mềm ra, xớ thịt lỏng lẻo, sau khi xào qua dầu thì bỏ vào hầm, cho nên có tên như thế.” Thịt mềm ngon miệng, mùi thơm đậm đà, Mạc Hi rất thích.

Khi ăn được một nửa Đường Hoan đã đưa mắt ra hiệu phân phó gã sai vặt ra ngoài tính tiền. Mạc Hi đương nhiên là nhìn thấy, bởi vậy lúc tàn tiệc, cũng không giả vờ mời mọc, mà vô cùng vui vẻ nói cảm ơn.

Chỉ là ra khỏi Cúc Thủy Các, bên ngoài lại là một mảnh mưa thu rả rích, ô kia liền không thể trả rồi, Mạc Hi thầm khen một tiếng trời tốt.

“Không bằng cô nương chờ một lát, tại hạ đưa cô nương một đoạn.”

Phía sau tiệm ăn có một chiếc xe ngựa chạy ra, rất nhanh liền đến trước mặt. Mạc Hi vui vẻ nghe lời.

Đưa tới ngõ hẹp, xe không thể vào, Mạc Hi đợi gã sai vặt đem chân đạp để xuống, liền nhẹ nhàng bước xuống xe ngựa. Cổ tay phải giương lên, ô kia tựa như một mảnh rừng lá đỏ trong mưa thu. Lại thi lễ, lập tức bỏ đi.

“Vị cô nương này thật có duyên với chúng ta, cũng rất thú vị.” Cô gái vấy lức cười khanh khách nói.

“Đêm nay còn có chuyện thú vị hơn, đáng tiếc chúng ta không được xem.” Đường Hoan đợi mảnh lá đỏ kia biến mất trong màn mưa, mới bảo xe chạy.

14. Chương 023 - 025

Chương 23. Động phòng hoa chúc.

Hôm nay trong ngoài Đường Gia Bảo giăng đèn kết hoa, trái lụa đỏ, đại thiếu gia của Đường gia lấy đại tiểu thư của Việt Kiếm Môn không riêng gì là đại hỷ sự của Đường Lịch, mà còn là chuyện vui của toàn bộ Đường Môn.

Nếu luận về vị trí trong võ lâm, Đường Môn tuy là bá chủ một phương, nhưng Việt Kiếm Môn có tiếng tăm trên võ lâm mấy trăm năm, có thể cùng Thiếu Lâm, Võ Đang sánh vai tồn tại. Tâm pháp kiếm quyết cao nhất của Việt Kiếm Môn lại là võ học vô thượng, chỉ là đối với tư chất của người luyện tập có yêu cầu rất cao, gần trăm năm nay chưa có đệ tử nào có thể tu luyện đến cảnh giới người kiếm hợp nhất.

Con cháu Đường Môn truyền đến thời này, trọng độc dược, ám khí mà khinh võ học, trưởng lão Đường Môn đều có lòng mà không đủ lực, nay lại càng mong đợi cuộc hôn nhân này có thể thêm vào Đường Môn dòng máu mới, cho võ học có điểm đột phá, không đánh ngã danh tiếng trăm năm của Đường Môn.

Trong tân phòng bóng nến lay động. Chỉ nghe tách một tiếng, cũng không biết là nến long phượng bị gì, bắc đèn bùng lên. Tân nương tử Tiêu Cẩm vốn đã vô cùng thấp thỏm, càng hoảng sợ hơn. Nàng ngồi ngay ngắn trên giường cưới cố giữ bình tĩnh chờ chú rể, đôi tay ngọc nắm khăn trùm đầu uyên ương đến nhấc nhúm. Nàng từ nhỏ đã là đại tiểu thư của Việt Kiếm Môn, thiên chi kiêu nữ, luôn mắt cao hơn đỉnh, nam tử bình thường không thể lọt vào mắt xanh của nàng, nhưng đối với hần vừa gặp đã khó quên, không dễ ý sự rụt rè của con gái cầu phụ thân tự mình đăng môn cầu hôn. Cuộc hôn sự này từ trao đổi canh thiếp đến đính ước nay đã là ngày đại hôn chỉ trong khoảng thời gian không quá nửa năm, nàng lại như đợi cả đời. Người nọ dung mạo như tiên, đại sư huynh cũng không bì được nửa phần. Nghĩ đến đây, khuôn mặt dưới khăn voan hồng thoáng đỏ lên.

Đường Lịch xã giao tân khách xong đã có chút say, cuộc hôn sự này giống như từ trên trời rơi xuống, khiến hần đến nay vẫn không thể hiểu rõ. Chương môn Việt Kiếm Môn Tiêu Thanh Uyên tự mình đến Đường Môn cầu hôn, gả con gái yêu duy nhất là Tiêu Cẩm, cũng lấy tuyệt thế danh kiếm Thuần Quân làm của hồi môn. Mà hần làm con rể của Việt Kiếm Môn, sau này địa vị tại Đường Môn vững chắc không thể dao động. Ông trời thật là chiều cố Đường Lịch hần. Nghĩ đến đây, Đường Lịch nghiêng ngả lão đảo vào hỉ phòng, vẻ mặt tươi cười liền muốn đến vén khăn voan của tân nương tử lên.

Hai nha đầu hồi môn của tân nương tử thấy tân lang gấp gáp như thế, liền che miệng nhin cười, cùng lui ra ngoài. Hai nha đầu tinh nghịch, thấy đại a đầu Loan Tổ của Đường Lịch giữ tại cửa, liền chen chúc ở cửa nghe động tĩnh bên trong.

Trong tân phòng dường như có tiếng nói, chỉ là ba nha đầu đều không biết võ, nghe không rõ ràng, chỉ chốc lát bên trong binh binh choang choang bắt đầu trình diễn đánh nhau. Lúc đầu ba nha đầu còn thấy buồn cười, nghĩ rằng võ lâm thế gia kết hôn đúng là khác hẳn người khác, đêm tân hôn vợ chồng son liền muốn dùng vũ lực áp đảo đối phương. Nào biết càng nghe càng không thích hợp, tân nương tử lại thê lương thét một tiếng chói tai, rồi nghe được tiếng xung đột vũ trang, ba người cuối cùng đành bất chấp kiêng kỵ, đồng loạt nhảy vào. Chỉ thấy tân nương tử một thân hỉ phục đứng bên giường, sắc mặt trắng đến dọa người, hai tay nắm một thanh bảo kiếm sáng trong như nước, đầu ngón tay tái nhợt căng chặt, mũi kiếm để ở cổ trắng nõn của mình đã vẽ ra một đường máu dài ba tấc, máu như châu ngọc dọc theo thân kiếm chảy xuống, không chút dấu hiệu sẽ ngừng chảy.

Lúc này Đường Lịch đã tỉnh rượu hơn nửa, sắc mặt đỏ bừng, gân xanh nổi lên, vẻ mặt như hận như ghen. Giằng co không bao lâu, hần hung hăng cầm bội kiếm trong tay ném trên mặt đất, bay nửa người chạy gấp ra khỏi phòng.

Ba nha đầu thấy kinh biến như vậy, không biết làm thế nào cho phải. Hai nha đầu hồi môn một người giữ lấy Thuần Quân trong tay tiểu thư, một người thay nàng cỡi hỉ phục dính đầy máu. Ba người đều dè dặt hỏi nguyên do, Tiêu tiểu thư một mực lắc đầu khóc, không đáp một lời, cuối cùng chỉ cắn răng nói một câu: “Ta muốn bảo phụ thân hủy hôn!” Ba nha đầu lại cả kinh mặt mũi trắng bệch, đêm tân hôn muốn từ hôn là lần đầu tiên nghe thấy. Đành đợi ngày mai sáng sớm báo cho trưởng bối, hi vọng có thể khuyên Tiêu tiểu thư hồi tâm chuyển ý. Loan Tổ muốn bôi thuốc vào vết thương trên cổ Tiêu tiểu thư, Tiêu tiểu thư lại nhất định không chịu, cười lạnh nói: “Thuốc của Đường Môn ta không dám dùng đâu, ai biết các người sẽ lấy cái gì đến hại ta!” Nói xong lại liên tục khóc. Ba nha đầu thật vất vả dỗ nàng bình tĩnh ngủ, cũng không dám đi xa, chỉ giữ ở cửa.

Hôm sau, sáng sớm.

Đường Môn Lưu Phong Viên.

Đường Quân đánh xong bộ Hạc quyền, cầm ấm tử sa giải khát, khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn tràn ngập ý vui. Ông đã qua tuổi năm mươi, mặc dù chỉ có duy nhất Đường Lịch là con trai, nhưng nó cũng có tiền đồ. Nay đưa con dâu lại là tốt trong ngàn vạn tốt. Ông chỉ đợi các trưởng lão thông qua, liền đem chúc mừng môn truyền cho Đường Lịch, bản thân ngâm kẹo dưa châu, bảo dưỡng tuổi thọ.

Nhưng không ngờ quần gia Đường Đức một đường chạy vào Lưu Phong Viên, thở không ra hơi nói: “Chưởng môn, không xong, thiếu phu nhân, Tiêu tiểu thư đã tự sát chết.”

Ấm tử sa trong tay Đường Quân choang một tiếng rơi xuống đất, không kịp hồi kị, dùng khinh công vọt về phía Mộng Viên chỗ ở của Đường Lịch.

Giờ phút này đôi nền đỏ đã cháy hết, để nền dày sập không khỏi có vài phần thê lương.

Tiêu tiểu thư đang mặc quần áo trong phủ chăn gấm uyên ương, nằm trên giường cười, mặt không chút máu, trên cổ có một vết thương do kiếm. Thuần Quân như dòng nước mùa thu đặt cạnh giường.

Ba nha đầu cổ nén sợ hãi tỉ mỉ kể lại chuyện tối qua. Cũng nói sáng sớm nay ba người đẩy cửa vào liền phát hiện Tiêu tiểu thư đã đoạn khí.

“Lịch nhi đưa nghiệp chướng này đâu? Bắt nó đến cho ta! Tìm đi!”

“Thưa chưởng môn, thiếu gia suốt đêm cười khoái mã mang theo hai trăm người đi về hướng Giang Nam rồi.” Đường Đức giờ phút này thật hận mình vì muốn được phần thưởng, thức dậy sớm, nha đầu báo cho ai cũng được a, không ngờ lại chọn trúng ông ta.

“Tiêu tiểu thư đêm tân hôn chết ở Đường Môn, Việt Kiếm Môn sẽ không bỏ qua cho chúng ta! Phải làm thế nào đây, làm thế nào cho phải đây.” Dù là Đường Đức quen gặp sóng gió, giờ phút này cũng không ngăn được lệ tuôn đầy mặt.

Đường Quân dù sao cũng là gừng già, trong chốc lát đã tỉnh táo lại, liên tục phát ra vài mệnh lệnh: “Phái một đội người đuổi theo đưa thiếu gia trở về, ta muốn đích thân mang nó đến Việt Kiếm Môn chịu đòn nhận tội. Phái Đường Môn Lệnh bảo Đường Hoan lập tức trở về. Toàn Bảo giới nghiêm. Rút toàn bộ nhân mã của Đường Môn về, việc truy tìm bản vẽ Bạo Vũ Lê Hoa Đình và người để lộ bí mật tạm thời gác lại.”

“Lão gia, ngài nghỉ một chút đi.” Đường Đức giờ phút này không khỏi xưng hô như khi Đường Quân còn chưa lên làm chưởng môn.

“Mắt thấy họa diệt môn ngay trước mắt, ta sao có thể không vội đây!” Đường Quân dùng đôi tay xưa nay vững vàng che kín khuôn mặt già nua, giờ phút này run run như lá cây trước gió.

Sau khi đã hơi bình tĩnh, Đường Quân hạ lệnh phong tỏa toàn bộ Mộng Viên, cũng bắt chấp tị hiềm, cẩn thận kiểm tra xác Tiêu tiểu thư. Toàn thân trên dưới chỉ có một vết thương cực nông trên cổ, vẫn chưa tổn thương đến động mạch, không có dấu hiệu trúng độc. Máu đỏ tươi đọng lại nhuộm chăn gấm thành màu đỏ sẫm, theo lượng máu mà xem, xác nhận mất máu quá nhiều mà chết. Thuần Quân kiểm cũng không bị động qua. Huống chi Bích Lưu châu đang đặt trong hà bao uyên ương mang bên người nàng, cho dù có người cố ý hạ độc cũng không ngại. Đường Quân lấy hạt châu bóng tròn phát ra ánh sáng rực rỡ kia ra chậm rãi nắm trong lòng bàn tay, sắc mặt ngưng trọng.

Chẳng lẽ thật là bởi vì Thuần Quân. Trong truyền thuyết Thuần Quân sắc bén có thể làm vết thương không khép miệng, chảy máu không ngừng.

Chương 24. Xương chôn nơi nào chẳng phải đất khách.

Mạc Hi lại một lần nữa làm hái hoa tặc, vượt đường ngày đêm mang về một bó tơ sơn trà trắng.

Cuối thu không khí trong lành hiếm có, trời âm nhẹ.

Nhưng nơi này gió núi lại lạnh thấu xương.

Gió gào thét hất tung làn váy của nàng, lộ ra bóng dáng đặc biệt yếu ớt.

Nàng không vì huynh ấy lập bia. Vốn nghĩ rằng năm ba ngày liền có thể quên. Nay lại dùng suốt ba năm để quên. Vốn tưởng rằng giữ huynh ấy năm ba ngày, nay vừa ở Kim Lăng là ba năm.

Ngẫm lại bản thân thật sự là quái đản, loại chuyện mèo khóc chuột này cũng duy trì những ba năm.

Nàng cong môi nở một nụ cười chế giễu lạnh lùng, đặt bó tơ sơn trà trắng xuống, ngồi trên đám cỏ hoang lạnh lẽo, lòng cũng an tĩnh hơn.

Sự ảm áp duy nhất lúc còn nhỏ, đã vùi thân nơi này. Nàng tự dùng hai tay bới đất thành mộ. Ngày đó nàng lén trộm thi thể huynh ấy từ đồng xác chết ra, trong đêm tối đen, một mình công huynh ấy, thẳng đến lúc kiệt sức mới chôn ngay tại chỗ.

Mạc Hi cảm thấy nếu mình có lương tâm thì từ lâu đã chôn thân ở đây.

Từ ngày đó nàng bắt đầu thử không nghĩ đến quá khứ, cũng không nghĩ đến tương lai nữa. Chỉ nghĩ đến sống sót. Nếu đó là hi vọng của huynh ấy.

Đến nay nàng vẫn nhớ rõ kiếm mình đâm vào ngực huynh ấy, cảm giác được trái tim huynh ấy ngừng đập, máu từ từ lạnh dần, sinh mệnh từng chút từng chút rời khỏi, còn cười với nàng. Nụ cười kia không ngờ lại ảm áp mà vui vẻ.

Không biết xương mình rồi sẽ chôn nơi nào. Nhưng có gì khác nhau đâu, nơi nào cũng là đất khách a.

Mạc Hi chậm rãi đứng lên, đi xuống núi.

Xa xa có mấy người cũng đến tảo mộ. Là Đường Hoan.

Mạc Hi đang do dự có nên tiến lên hay không, cô gái vấy lức đã nhìn thấy nàng, vấy tay với nàng.

Người trong võ lâm đều biết, người Đường Môn đều được chôn tại Mộ Viên phía sau Đường Gia Bảo, vậy nơi này là ai?

Trên mặt Đường Hoan nhìn không ra thương cảm, chỉ như có một chút buồn bã cùng hoài niệm, khi Mạc Hi đến gần, không ngờ lại cười nhàn nhạt với nàng.

Gió núi thổi y bào của hắn bay phất phới, hắn chậm rãi cúi người, nhẹ nhàng đặt bó cúc trắng cuối cùng ở trước mộ. Lúc này Mạc Hi mới biết cái gì gọi là nghi phạm thanh linh, phong thần hiên cử (nghi lễ đứng chuẩn, đẹp dễ, phong phạm, cử động như thần).

Vị Đường Môn tứ thiếu này tặng hoa lại không có sáng kiến gì cả, chỉ toàn là cúc trắng. Bày đầy hết cả mộ. Cũng là mộ không bia.

“Đó là muội muội ta.” Mạc Hi giấu sự kinh ngạc vào lòng, im lặng nhìn hắn.

Đường Hoan cũng không nói tiếp, giống như đang chìm vào ký ức. Qua chừng một chén trà nhỏ, hắn bỗng phục hồi tinh thần lại, cười xin lỗi với Mạc Hi. Ý bảo gã sai vật bên cạnh có thể đi rồi.

Gã sai vật kia võ công thường thường, hạ bàn lại cực ổn, công Đường Hoan xuống núi, bước chân vô cùng vững vàng.

Đoàn người đi xuống chân núi, trên đường không ai nói gì.

Mạc Hi muốn đi Cơ Xảo Các, không nghĩ tới Đường Hoan cũng vậy, vì thế đồng hành.

Lần này được tiểu nhị trực tiếp dẫn đến nhà kho. Nơi đó có chút giống ngân hàng bảo hiểm thời hiện đại, dọc đường đi tiểu nhị hoặc gõ hoặc đánh, ngay cả cất bước cũng vô cùng nghiêm cẩn, có lẽ bố trí không ít cơ quan ngầm.

Chưởng quầy thấy bọn họ, nhanh chóng đứng lên. Nhận thẻ bài hình dằm rồng hang hổ của Mạc Hi, gắn vào đầu một ngăn kéo nhỏ, chỉ nghe tách một tiếng, dây tủ phía trên giống như tủ tiền bắn ra một cái hộp gỗ. Phật Di Lặc người tròn chân ngắn, đi từng chút một, còn có xu thế muốn lẩn, thật vất vả mới lấy ra được một cái hộp trang sức bằng gỗ dễ màu sáng sơn bóng đưa đến trước mặt Mạc Hi. Trên hộp chỉ khắc vài cảnh phong lan, cho con gái thật quá mức mộc mạc. Chưởng quầy hôm nay đặc biệt ân cần, chủ động đưa ra yêu cầu dùng gỗ tử đàn làm lại một cái hộp mạ vàng cho Mạc Hi, không lấy một xu. Mạc Hi nhìn thủ công tinh tế rất vừa lòng, quá lộng lẫy dễ bị người ta nhận ra, lại không hay. Nàng chẳng qua chỉ muốn có thứ để sắp xếp đạo cụ hóa trang của mình mà thôi.

Thừa dịp Mạc Hi kiểm tra hộp trang sức, Phật Di Lặc hai tay nâng một chén song li bạch ngọc đến cho Đường Hoan, bên trong là tuyết lê chưng với xuyên bối và bách hợp.

Mạc Hi vẽ mặt tò mò đánh giá nhà kho, tổng thể mà nói một loạt ngăn tủ kia sắp xếp rất giống bày trí trong tiệm thuốc. Nhưng chỉ chốc lát, khước mắt chuông quầy đã giạt không dưới ba lần, Mạc Hi cười thầm trong lòng, không chút vướng bận, cáo từ rồi đi.

Đường Hoan bảo nha đầu vấy lục đưa nàng ra ngoài, Mạc Hi liền bắt chuyện với cô ấy.

“Thiếu gia các người có bệnh ho khan à? Không bằng thử nước gừng mật đường xem, thông cổ.”

“Cô nương có lòng. Chỉ là cô nương có điều không biết, thiếu gia chúng tôi bản thân đã là nửa thần y rồi, nhưng chứng ho khan này lâu ngày không dứt.”

“Thần y còn có một nửa à, cách nói này giải thích như thế nào?” Mạc Hi thật rất thích tiểu cô nương hoạt bát này.

“Có câu ngoài cuộc tình tảo trong cuộc u mê, đạo lý chẩn bệnh cũng giống như thế, tự trị ệnh không bằng để người khác trị. Cô nương cảm thấy có đúng không?”

“Lời này nói không sai.” Ngừng lại một chút, Mạc Hi giống như nhớ tới cái gì, lại nói “Hôm nay tình cờ gặp mặt, không mang theo ô. Không biết quý phủ ở nơi nào, ta sẽ đến để bái tạ.”

“Chính là đệ nhất gia cảnh cầu Chu Tước.”

Chương 25. Lục Vân

Hai ngày sau, Mạc Hi mang tạ lễ đến.

Mở cửa là cô gái vấy lục kia, vừa thấy Mạc Hi liền vui vẻ mời nàng vào.

Tòa nhà lớn năm gian, nhưng vì bày trí thanh u, nên không lộ vẻ hiên ngang. Trong vườn hoa cỏ tươi tốt, nước chảy róc rách. Giữa hành lang gấp khúc là một vườn cây cảnh nhỏ. Guồng nước cao khoảng nửa người đưa thác nước nhỏ trên núi giả dẫn về phía ống trúc, đợi nước đầy sẽ đảo hướng, cứ thế tiến dần lên, tưới khắp cả vườn. Thấy Mạc Hi nhìn đầy hứng thú, cô gái vấy lục cũng không thúc giục, giới thiệu cách bố trí vườn cho nàng biết.

Quả là bút tích của Đường Hoan.

Cuối cùng cũng đến nơi rộng nhất vườn, là một rừng lá phong lớn, nhuộm đỏ cả chân trời.

Đường Hoan tựa hồ đã sớm dặn dò, cô gái vấy lục trực tiếp đưa Mạc Hi đến thư phòng.

Mạc Hi đưa lễ vật lên, là một gốc hoa lan để trong chậu tử sa, nở từ cuống lên, hoa màu xanh nhạt, chính là tuyệt phẩm trong các loại lan.

Cô gái vấy lục hai mắt sáng ngời, nói: “Cô nương sao lại biết tục danh của tôi.”

“Chỉ cảm thấy chậu Lục Vân này xứng với cô, không nghĩ tới lại trùng hợp như vậy.” Phong tổ tra không được chút tin tức nào về muội muội của Đường tứ, lại dò xét được nha đầu bên người hắc tên Lục Vân, quả thật là cô ấy.

“Tôi chỉ là một nha đầu, làm sao xứng với hoàng hậu của các loài lan. Cô nương khen sai rồi.” Lời tuy như thế, nhưng giọng điệu không hề tự ti, vui vui vẻ vẻ nhận. Nhất thời lại hoàn toàn quên mất vị Đường Hoan chủ tử này rồi, chỉ loay hoay trong phòng, thử bày ở vài nơi, lại vẫn thấy không ổn.

“Ta biết tên cô rồi, nếu cô lại gọi ta là cô nương thì quá xa lạ rồi. Ta họ Mộc tên Khê, mộc là cây, Khê tức nước suối.”

Đường Hoan thấy hai nàng không coi ai ra gì đối đáp có vài phần kinh ngạc lẫn buồn cười. Hoa này quý báu như thế, người ta lại cố tình lướt qua người chủ nhân như hắc đưa cho nha đầu của mình. Vị cô nương này làm việc thật nhanh nhẹn thú vị, tên nghe mặc dù bình thường, lại có ý chỉ thiên nhiên, cũng tương xứng với nàng. Lục Vân chính là loại lan quý, ngàn vàng khó cầu, càng không cần nói nó là hoa mùa xuân. Trong thời tiết cuối thu này, lan lại nở hoa, cành lan nghiêng nghiêng, không gió tự tỏa hương. Xem ra vì gốc hoa này, mạch nước ngầm trong thư phòng hẳn không đợi được đến mùa đông đã bắt đầu dùng rồi, chỉ là nếu thế thì không khí sẽ khô hanh, còn phải nghĩ thêm cách khác. Người mẫn tuệ như hắc, lại không nghĩ tới mạch nước trong vườn là suối nước nóng, hoa này chuyển vào vườn chẳng phải tiện lợi hơn sao.

Mạc Hi không biết suy nghĩ của hần, chỉ chăm chú đánh giá thư phòng. Nơi này bày trí lấy đơn giản thanh nhã làm chủ đạo, trên giá sách gỗ lim dựa vào tường xếp đầy các bộ sách đóng gáy. Nhìn kĩ hơn, sách được chiếm đại đa số, truyện ma quỷ, tạp ký, truyện ký cũng không ít, có thể thấy chủ nhân đọc rộng.

Trên án thư bày một cái đồ rửa bút phi thúy hình quả đào. Bên cạnh có những bức vẽ tỉ mỉ, liếc mắt quét qua hình như là bản vẽ thiết kế.

Đường Hoan thấy ánh mắt nàng nhìn về phía bản vẽ, chẳng những không che giấu, ngược lại hỏi: “Nghe nói ‘thất xảo bản’ Cơ Xảo Các bán chính là do cô nương tiện tay vẽ ra. Tại hạ đang thiết kế một vật, không biết cô nương có hứng thú đánh giá hay không.”

Mạc Hi trong lòng giật mình, đang muốn trả lời, bên ngoài đã báo đến giờ cơm.

Đường Hoan lại cười, nói: “Lục Vân, người đưa Mộc cô nương đến nhập tiệc trước đi. Đường Hoan sẽ ra sau.” Câu sau là nói với Mạc Hi, hần là để cho biết tên thật.

Mạc Hi âm thầm kinh hãi nghi hoặc không thôi. Nàng lại không biết, Đường Hoan từ mười một mười hai tuổi đã có dung mạo như tiên, những nữ tử gặp mặt lúc đầu đều bị dung nhan của hần làm mất hồn, nhưng sau khi biết được hần tàn tật hoặc thương hại hoặc xa lánh, nhưng không một người nào có thể dừng đứng. Mạc Hi cư xử trước giờ luôn trong treo nhưng lạnh lùng tùy ý, muốn tiếp cận cũng không cố ý thân thiện. Chỉ một phần trong treo lạnh lùng tùy ý này Đường Hoan cũng hiếm khi gặp.

Cổ đại ăn cơm chú trọng ăn không nói, Đường Hoan lại rất hay nói, toàn nói về phong cảnh đất Thục. Còn nói đã từng đến ngô Ô Y nghe kể chuyện pháp gia Vương Hi Chi từng dùng lối thảo thư viết <Diêm Tinh Thiếp> cho bạn tốt Chu Phủ đang ở đất Thục, hỏi về cảnh miêu tả của Dương Hùng trong “hỏa tinh trầm huỳnh vu u tuyền, cao diễm phi phiến vu thiên thùy” cùng cảnh tượng “bãi giếng muối”.

Tương truyền mỏ muối này vốn là một bãi đất vắng vẻ, có người phát hiện nước muối từ đất thấm ra, vì thế đào giếng rang muối ngay đó. Giếng đào càng sâu, muối càng nhiều, khiến ọi người tranh nhau bắt chước. Trước sau tổng cộng đào ra sáu cái giếng xếp theo hình lúc giác, gọi chung là “Lục Giác Tinh”. Một đêm kia, sấm sét vang trời, một tia chớp đánh xuống, trong giếng sâu nhất đột nhiên bùng lên ngọn lửa, ấy tượng, dân gian kính xưng là “Thần lửa”, đây là khí đốt tồn tại trong giếng. Mạc Hi nghe thấy thú vị, âm thầm đoán đây là khí thiên nhiên được phát hiện sớm nhất. Đường Hoan rất có khả năng trở thành nhà tư bản công nghiệp, không ngờ có thể nghĩ đến làm ra ống dẫn bằng gốm để vận chuyển khí đốt dùng chiếu sáng.

Cơm xong, trở lại thư phòng, bồn Lục Vân kia đã đặt trên đỉnh giá sách, sánh cùng hoa văn chạm trở mai lan trúc cúc hết sức thích hợp.

Thì ra bản thiết kế Đường Hoan vẽ là một khu vườn, nhưng lại không giống như khu vườn chú trọng sơn thủy của Giang Nam, cố gắng tạo ra một khuôn viên trống trải. Thiết kế như vậy phần lớn đều có sự đối xứng, Đường Hoan cũng không ngoại lệ. Chủ là vườn hoa của Trung Quốc cổ điển mặc dù chú ý “Một đỉnh núi như ngàn tầm (một đơn vị đo chiều dài thời xưa, một tầm bằng tám thước) phần hoa, một muôi (đơn vị cân đo, bằng 1% đấu) chứa giang hà vạn dặm”, nhưng dù sao cũng là nơi nhỏ hẹp, không khỏi có chút lừa mình dối người. Mà thủ pháp quen thuộc nhất là tạo ra con đường mòn uốn khúc để thể hiện sự rộng lớn cũng chẳng ra sao. Mạc Hi đối với những thứ này có thể nói là không biết gì cả, nhưng nàng cảm thấy khu vườn mà người Trung Quốc yêu thích là nơi có thể thưởng thức hình dáng đẹp đẽ của mỗi cây mỗi hoa, mà khu vườn của phương Tây lại theo đuổi sự sắp xếp số lượng các cây theo hình thái nhất định; cũng như thể vườn của người Trung Quốc dùng núi đá suối nhỏ theo đuổi sự trầm lắng sâu kín để chuyển cảnh; còn vườn của phương Tây lại dùng suối phun, thác nước, bãi cỏ lớn, tạo thành một không gian mở đánh sâu vào thị giác của mọi người.

Mạc Hi không biết vẽ, nhưng nói sẽ không rõ ràng, chỉ có thể kiên trì nguệch ngoạc vài nét. Không ngờ Đường Hoan lại có thể từ trong những nét mực hiểu ra ý của nàng.

Chỉ là mấy nét mờ昧, Đường Hoan lại có cảm giác sâu xa vô cùng, trong lòng đã xem Mạc Hi như người thầy một lời đã khơi gợi những điều mới mẻ. Lại không biết, trong lòng Mạc Hi cấp bậc nguy hiểm của hần lại tăng thêm vài điểm, người này nhìn có vẻ nho nhã yếu đuối, nhưng trí tuệ cực cao. Có thể sử dụng một bản vẽ như vậy, cần phải gây dựng cơ nghiệp như thế nào!

15. Chương 026 - 027

Chương 26. Dầu loang

Mạc Hi đi trên đường, âm thầm cân nhắc tính theo cước trình, một hai ngày nữa, Đường đại thiếu sát khí đằng đằng sẽ đến Kim Lăng. Thăm án tân hôn của Đường Môn đã sớm được liệt vào từ khóa đứng đầu bảng bát quái (những tin đồn để bàn tán) của nhân sĩ võ lâm. Theo tin tức Phong tổ có được, môn chủ Việt Kiếm Môn Tiêu Thanh Uyên đã tự mình triệu tập nhân thủ, chuẩn bị tiến công quy mô vào Đường Gia Bảo. Mạc Hi mặc dù không biết Đường tứ chơi trò gì, nhưng Đường Môn liên tục phát mười hai Kim Lệnh triệu hồi, Đường Hoan vẫn giống như người không có việc gì, dáng vẻ ở bên ngoài không cần tuân quân lệnh này vừa nhìn đã biết có lòng dạ Tư Mã Chiêu*. Mà Đường Môn phái ra vô số người cũng không thể chặn bắt Đường Lịch về. Nàng chỉ có thể ngược đầu bốn mươi lăm độ nhìn trời, hi vọng Đường đại thiếu ra chút sức, diệt Đường tứ, đỡ cho nàng mỗi ngày vô gian đạo**.

* Lòng dạ Tư Mã Chiêu (Tư Mã Chiêu chi tâm): Ý của câu thành ngữ này là chỉ dụng ý của Tư Mã Chiêu ai nấy đều biết. Câu thành ngữ này có xuất xứ từ “Tam Quốc chí-Ngụy Thư-Cao Quý Hương Công kỷ”.

Cuối thời Tam Quốc, quyền bính của nước Ngụy dần dần rơi vào tay dòng họ Tư Mã. Khi Cao Quý Hương Công Tào Mao tại vị, Tư Mã Chiêu làm đại tướng. Khi thấy họ Tào ngày một suy đồi, còn dòng họ Tư Mã thì ngày càng lộng quyền ngang ngược, Tào Mao trong lòng vô cùng căm tức, mới viết một bài thơ nhan đề “Tiềm Long” để giải bày tâm lòng u uất của mình. Tư Mã Chiêu xem xong bài thơ liền nổi giận lớn tiếng quát hỏi Tào Mao, khiến Tào Mao khiếp sợ toát mồ hôi lạnh, không nói được câu nào.

Tào Mao sau khi vào hậu cung, trong lòng căm thấy Tư Mã Chiêu có ý chiếm ngôi vua, mà việc này người trong triều ai nấy đều biết. Tào Mao không thể nhịn nhục được nữa bèn quyết định áp dụng biện pháp để diệt trừ Tư Mã Chiêu. Nhà vua triệu tập các đại thần lại để bàn kế. Khi các đại thần đến đông đủ, Tào Mao tức giận nói: “Tư Mã Chiêu có dã tâm đoạt ngôi vua, điều này các khanh đều đã biết, trẫm không thể ngồi đợi người ta phế truất, hôm nay ta sẽ cùng các khanh bắt tội hắn.” Các đại thần nghe vậy đều không đồng ý, nhưng Tào Mao không thể chờ được nữa, liền tuốt kiếm lên ngựa, dẫn theo hơn 300 thị vệ và tùy tùng tiến sang phủ đệ Tư Mã Chiêu, nhưng liền bị đám vệ binh của Tư Mã Chiêu giết chết tại chỗ.

** Vô gian đạo là một bộ phim đấu trí giữa cảnh sát và tội phạm, cụ thể là giữa một gián điệp của cảnh sát cài vào băng xã hội đen và một tên tội phạm do chính băng xã hội đen này gài vào lực lượng cảnh sát. Cho nên ở đây dùng chữ vô gian đạo ý Mạc Hi là nói mình phải làm gián điệp, mỗi ngày tiếp cận với đám người Đường Hoan.

Đã nhiều ngày thường xuyên qua lại cùng Đường Hoan, quen thuộc với đoàn người Lục Vân, gã sai vặt tên A Ngân kia ngẫu nhiên cũng nói hai câu. Hôm qua Đường Hoan phái hắc đầu đưa thiệp đến, mời Mạc Hi đến Cúc Thủy Các thử món mới.

Mạc Hi cảm giác phía sau có người nhanh chóng đến gần, vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy một đứa bé quần áo tả tơi chạy vội về phía mình, sắp đến trước mặt bỗng nhiên vội vàng dừng lại. Cô bé tựa hồ có chút ngượng ngùng, dùng tay gầy nhỏ bé lau hai bên mặt, thẳng đến khi khuôn mặt mèo có thêm hai chòm râu. Thì ra là nhóc ăn mày ngày đó tại cửa Hòa Kí. Nó có chút xấu hổ cắn cắn môi, nhưng vẫn ngược đầu dùng đôi mắt hắc bạch phân minh nhìn thẳng Mạc Hi, ra dáng người lớn nghiêm túc vái chào, nói: “Tạ cô nương ban cơm.”

Mạc Hi gặp lại cô bé cũng có vài phần vui mừng, dịu giọng nói: “Đói bụng rồi à?”

Không ngờ tiểu cô nương gật đầu một cái sau lại dùng sức lắc đầu như trống bỏi, ầm giọng nói: “Tịch Nhi không phải vì xin ăn mà đến, lần này Tịch Nhi đến chỉ vì đáp tạ cô nương.” Nói xong đã có chút nóng nảy, sợ Mạc Hi nghĩ mình nhờ cậy nàng, xoay người muốn chạy. Mạc Hi tay phải nhẹ kéo, dùng một phần sức giữ lấy bả vai cô bé, ngồi xổm xuống nhìn thẳng nó, nghiêm mặt nói: “Tịch Nhi có thể giúp ta một việc không?” Tiểu cô nương dùng sức liên tục gật đầu, lộ ra một nụ cười ngọt ngào. Mạc Hi chậm rãi nói với nó. Tịch Nhi lộ ra vẻ mặt quả quyết, nói: “Nhất định không nhục mệnh.” Mạc Hi mỉm cười, cho nó một ít bạc vụn, bảo nó cất giữ cẩn thận. Tịch Nhi lần này không có chối từ, chỉ lại vái chào lần cuối, xoay người đi.

Mạc Hi biết cho nó nhiều tiền ngược lại có thể sẽ khiến nó gặp họa sát thân. Chính nàng cũng từng vì một thỏi bạc mà bị những đứa trẻ cùng ăn xin khác bên đường dùng gạch đánh vỡ đầu, hôn mê suốt ba ngày, thiếu chút nữa bị coi như thi thể kéo tới bãi tha ma. Đến giờ vết sẹo vẫn còn, chỉ là ở sâu trong tóc mới không phá tướng. Từ đó nàng biết được một chuyện, cái gọi là đồng bọn chính là những người mượn cơ hội ở sau lưng đâm một dao, mà mình tuyệt không phòng bị.

Cúc Thủy Các.

Mạc Hi tới sớm, liền ở gian chữ Lan chờ. Nhưng mới uống xong chén Thiết Quan m đầu tiên, Đường Hoan đã đến. Làm khó A Ngân thân thể nhỏ như vậy phải giúp Đường Hoan tay dài chân dài này đưa đến chuyển đi.

Hôm nay chọn toàn món cá. Món mới được long trọng mang ra chính là cá sốt hoa vàng. Mạc Hi nhớ lại trong phim đầu bếp Chung Trấn Đào đã làm món này khi bị giục phải làm món đứng đầu bảng trong bữa tiệc Mãn Hán toàn tịch, vì lòng lo lắng vợ đang sinh con, đã bỏ dở nửa chừng rời khỏi trận đấu.

Món ăn của Cúc Thủy Các đều được trang trí rất đẹp, cà rốt lát đĩa, cải xanh hai bên.

Lần này đến phiên Đường Hoan chậm rãi nói, “Món ăn này tên là ‘cá sốt hoa vàng’, quý hiếm nhất lý kỳ nhất là ở túi càn khôn dồn trong bụng cá. Món ăn này dùng nguyên liệu quý báu, cách chế biến phức tạp. Có ba điểm khó nhất: một là lấy bộ lòng cá, hai là chế biến nước canh, ba là rót nước canh vào cá. Mọc cô nương xin mời thử một lần.”

Mạc Hi oán thầm một câu, ngũ độc câu toàn (độc gì cũng có đủ, ý nói rất có bản lĩnh) lại cẩn thận lời nói một giọt nước cũng không lọt chẳng phải là người sao, khó trách đối với món ăn này lại vô cùng sùng bái. Nàng cũng không khách khí, đối với món ăn kiếp trước chỉ nhìn thấy trong phim ảnh cũng có vài phần tò mò, lúc này nghe lời nhẹ nhàng lấy đĩa bạc đâm thủng bụng cá, chỉ thấy một viên nhỏ trong suốt như giọt sương bọc nước canh chậm rãi trào ra, chưa vào miệng đã nghe thấy mùi thơm.

“Lấy ruột cá sống ra có bí quyết gì không?” Thịt tươi mềm trắng nõn, một miếng vừa vào đã thấy ngon đậm đà.

“Lấy ruột mà không mổ bụng bí quyết là ở miệng và mang cá, rạch một vết nhỏ rồi lấy vật trong bụng ra, sau đó từng bước một rửa sạch, đổ nước dùng vào, rồi may miệng lại đem đi nấu. Nước canh dùng tám loại nguyên liệu biển quý hiếm thêm canh gà hầm thành, canh thành phẩm có màu như nước trà, trong suốt thấy đáy.”

Mạc Hi cẩn thận nếm, chỉ có thể nhận ra tổ yến, sò khô, vây cá, bào ngư, mép vảy (bộ phận mềm mềm trong lớp vỏ của ba ba, là phần ngon nhất trong con ba ba, nó rủ xuồng như vậy nên có tên là mép vảy), hải sâm.

*** Mép vảy: bộ phận mềm mềm trong lớp vỏ của ba ba, là phần ngon nhất trong con ba ba, nó rủ xuồng như vậy nên có tên là mép vảy.

Ăn ở nơi này có thể nói vừa động vừa tĩnh, ở giữa suối nước có phong cách vô cùng nho nhã, tinh tế thú vị; lại giống như một bức tranh sơn thủy, khí trời sáng rực. Mà Đường Hoan yêu nghiệt này ngay cả ăn cơm từng cử chỉ hành động đều đẹp không sao tả xiết. Mạc Hi rốt cục cảm nhận được vì sao người ta nói soái ca chỉ cần cầm một nhánh rau cần cầu hôn cũng có thể thành công.

Mạc Hi âm thầm suy đoán, Đường Lịch sắp đánh đến đây, Đường Hoan lại không có nửa phần nôn nóng, nếu không phải đã tính trước, đánh chết nàng cũng không tin. Chỉ có thể thừa dịp bọn họ trai cô tranh nhau, xem có thể thừa nước đục thả câu hay không.

Nghiêng người tiện tay vớt từ trong nước một tô canh cá viên tôm khô, Mạc Hi cười híp mắt gấp lấy một viên cá đang muốn đưa vào miệng, bỗng nhiên cá viên trượt khỏi đĩa bạc, lăn lông lốc một vòng, rơi xuống đùi Đường Hoan. Mạc Hi thấy thể nhanh chóng gác đĩa, vừa xin lỗi, vừa lúng ta lúng túng lau loạn. Quần áo dính dầu mỡ vốn dễ dàng loang ra, phải lấy góc khăn chậm rãi hút khô mới đứng, mà không phải lửa cháy đổ thêm dầu chà lau như thế. Quả nhiên vết dầu trên bộ áo dài màu xanh nhạt càng lan rộng, không thể sửa chữa.

Đồ ăn vừa đem ra, lại là món canh, đương nhiên rất nóng, nhưng Đường Hoan mày cũng không nhăn một chút, chỉ hơi nghiêng mặt. Nhưng màu hồng bên tai chỉ trong nháy mắt liền biến mất lại không tránh được ánh mắt của Lục Vân. Nàng cường chế ý cười bên môi, chủ động bỏ qua bốn phận làm nha đầu của mình, vùi đầu vào bát cơm, mặc Mạc Hi giở trò. Đường Hoan khê ho, thấy Mạc Hi vẻ mặt ảo não, hòa nhã nói: “Cũng không có gì đáng ngại, đợi lát nữa đổi bộ khác là được.”

Mạc Hi lại gấp một viên thịt, lần này an an ổn ổn rơi xuống bát bạch ngọc trước mặt Đường Hoan, cười lấy lòng nói: “Đây xem như nhận lỗi”. Lục Vân mặt sắp dán vào bát cơm. A Ngân thầm nghĩ đây còn không phải lông cừu mọc trên da cừu (ý nói thức ăn này vốn là do Đường Hoan trả tiền, Mạc Hi lại lấy để nhận lỗi, rốt cuộc Mạc Hi chả mất gì cả) sao, lại mắt nhìn mũi mũi nhìn bát cơm, một tiếng không dám thốt lên. Đợi Đường Hoan ăn xong thịt viên, ánh mắt hai người nhanh chóng trao đổi, vùi đầu càng thấp.

Đoạn nhạc đệm nhỏ này qua đi, Đường Hoan liền rất ít mở miệng nói chuyện, Lục Vân cùng A Ngân lại thành một đôi hồ lô ngậm miệng. Mạc Hi lại như hồn nhiên không biết, cứ chỉ tự nhiên không có nửa phần xấu hổ.

Đoàn người sau khi cơm nước no nê liền rời đi.

Chương 27. Ngân cân treo sợi tóc.

Xe ngựa lộc cộc đi, Mạc Hi im lặng nhìn cảnh phố xá ngoài cửa sổ.

Ánh mắt Đường Hoan như nam châm dính vào khay trà, vẻ mặt âm áp như nước trà.

Lục Vân từ khi lên xe liền nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, hai tay giấu dưới tay áo đã nắm chặt đến đỏ mồ hôi lạnh. Đợi xe ngựa rẽ vào ngõ Thái Bình lúc nào cũng vắng vẻ, nàng liếc mắt một cái liền thấy ở cửa một căn nhà cách đó ba mươi trượng có bày một chậu thủy tinh hải đường nở rộ như hồng ngọc, tim nhất thời sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Lục Vân thu hồi tầm mắt, nhin không được lướt nhanh qua Mạc Hi vẫn đang nhìn ngoài cửa sổ, ánh mắt lại xẹt qua Đường Hoan vẻ mặt bình yên, trong lòng không khỏi khẩn trương: “Thiếu gia biết rõ hung hiểm, vì sao cố tình chọn hôm nay mở tiệc chiêu đãi Mộc cô nương, nếu nhất thời che chở không kịp, xảy ra chuyện thì phải làm thế nào.” Lập tức hạ quyết tâm nhất định phải bảo vệ Mạc Hi chu toàn, vì thế rất nhanh cố gắng bình tĩnh lại.

Bỗng nhiên, từ trước đầu ngõ nhỏ xa xa cách khoảng mười trượng có một bóng dáng nho nhỏ lao ra, A Ngân vẫn dùng toàn bộ tinh thần đề phòng khóe miệng cong lên một nụ cười khẩy khinh miệt, không hề quan tâm mà điều khiển ngựa vượt qua thân hình yếu đuối kia, rồi lại không đành lòng, chỉ là vừa chần chờ, chung quy cũng bỏ lỡ thời cơ tốt nhất để khống chế ngựa giảm tốc độ. Bốn con bảo mã khỏe mạnh được huấn luyện nghiêm khắc cũng lĩnh hội được ý định mới vừa rồi của hần, cùng phóng nhanh bốn vó lao về phía trước.

Khi xe ngựa vào ngõ Thái Bình tay Mạc Hi trong nháy mắt đã lặng lẽ nắm tay cầm ở cửa, đem chân khí toàn thân chuyển vào hai chân, tùy thời chuẩn bị phi thân ra.

Người cùng xe ngựa, khoảng cách càng ngày càng gần, Mạc Hi vừa muốn đẩy cửa ra, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Đường Hoan ở đối diện đã giành trước phi thân vọt khỏi xe ngựa, hối hả tung người lao về phía bóng dáng nhỏ gầy vì kinh ngạc đến ngây người mà không biết né tránh kia. Trong nháy mắt bóng người như làn khói nhẹ, thân pháp so với Mạc Hi chỉ kém hơn một chút. Mạc Hi buông lỏng những ngón tay đang nắm chặt cửa, mặc dù chậm thêm một khắc nàng cũng nắm chắc tới cứu kịp, nhưng mà mới vừa rồi cho dù Đường Hoan không ra tay, nàng cũng đã quyết định không thể mạo hiểm.

Thì ra nàng cũng là một con người, còn có một chút lòng thương hại đối với sinh mạng.

Lúc này Đường Hoan đã ôm đứa bé ăn mày quần áo tả tơi kia tới một bên. A Ngân thấy thiếu gia không thêm quan tâm đây là thời khắc quan trọng, không tiếc bại lộ lá bài tẩy cuối cùng, tự mình phi thân tới cứu, không khỏi lo lắng lại hối hận. Theo lẽ hần phải hiểu tính tình thiếu gia, cho dù liều mạng mình cũng cứu đứa bé ăn mày kia trước, nay xe ngựa dừng lại, đã là bị động vạn phần! Huống chi đây rất có thể là khổ nhục kế mà đối phương an bài! Hần vội vàng dừng xe ngựa, cảnh giác nhìn về bốn phía.

Mạc Hi đè nén cảm giác chán ghét bản thân như băng cứng xuyên thẳng vào trái tim đang dâng lên trong lòng, đột nhiên ra tay như điện khống chế mạch môn của Lục Vân, một tay túm lấy nàng ra khỏi xe, đồng

thời tay trái dùng Ứng Trảo Công chụp vào A Ngân vì gặp đột biến mà phản kháng không kịp, giống đại bàng giương cánh một chụp một lôi hai người mang khỏi vòng vây. Trong khoảnh khắc xe ngựa đã bị làn tên dày đặc như châu chấu quá cảnh bắn vỡ nát. Bốn con hãn huyết bảo mã cùng trúng tên, rất nhanh có hai con lần lượt chống đỡ hết nổi ngã xuống. Trong lúc nhất thời tiếng ngựa hí thảm không dứt. Máu chảy đầy phố, mùi tanh tràn ngập.

Mạc Hi mang hai người tới bên cạnh Đường Hoan liền buông xuống, thấy hãn đã điểm huyết ngũ của Tịch Nhi, gật gật đầu, vừa muốn đưa tay tiếp nhận, Đường Hoan đã nghiêng đi ôm Tịch Nhi vọt lên. Mạc Hi thấy thế trong lòng hung hăng chửi rủa, mới vừa rồi vì cứu hai người hầu của người mà lộ bản lĩnh, người ngược lại còn muốn kéo cô nương ta đây xuống nước, hiện tại không muốn giao du với kẻ xấu này cũng không còn kịp rồi. Loại lương tâm này nọ quả thực nguy hiểm! Tên quỷ quyết này, mới vừa rồi cứu người là thật, giờ nắm con tin trong tay cũng là thật. Nhất định hãn đã nhìn ra manh mối từ thái độ của mình đối với Tịch Nhi, có Tịch Nhi, không sợ mình không chấn trụ binh cho hãn! Đây thật đúng là tự cho là thông minh mua dây buộc mình ném chuột sợ vỡ đồ hối hận không kịp. Đục nước béo cò cái quỷ gì, đã biết cá vô cùng trơn trượt trước tiên phải tìm cách giữ chặt mới đúng!

Bất luận tâm không cam lòng không muốn như thế nào, Mạc Hi cũng đành rút nhuyển kiếm bên hông ra, thay Đường Hoan chắn tên từ bốn phương tám hướng phóng tới. Đồ chơi của Đường Môn nhất định phải cẩn thận ứng phó. Nếu là mũi tên bình thường, bắn trúng tên này không chỉ có thể xả giận, cũng có thể nhân cơ hội đoạt lại Tịch Nhi, chuẩn mất. Mặc dù Mạc Hi ôm Tịch Nhi bó tay bó chân, nhiều lắm cũng chỉ bị một chút thương tích nhẹ. Hiện tại kẻ này lại không ổn, người này ở Đường Môn không cha không mẹ, ai biết độc dược bôi trên mũi tên hãn có thể giải hay không, nếu không giải được, Mạc Hi che chở cho Tịch Nhi, chỉ bị một chút thương tích cũng có thể đi đời nhà ma.

Lục Vân cùng A Ngân bất chấp khiếp sợ vì khinh công quỷ thần khó lường của Mạc Hi, cũng theo Đường Hoan lần lượt lướt trên. Bốn người võ nghệ cao cường, một đường lao đến Cơ Xảo Các. A Ngân vốn có công phu hạ bàn vững chắc, khinh công tất nhiên không kém. Lục Vân rút kim ti ở eo ra, ném đi, đã vòng ở thất lưng A Ngân, mượn sức hãn lướt nhanh, phát tay áo màu nước biển như từng đám mây bay, đỡ vô số mưa tên. Nàng giờ phút này không hề vì việc Mạc Hi giấu giếm võ công mà thấy lạ, ngược lại cảm kích ân cứu mạng của nàng, đồng thời cảm thấy buồn lòng, từ đó, liền không cần lo lắng đến an nguy của Mạc Hi. Nghĩ đến đây, Lục Vân ra tay càng ung dung.

Đường Hoan ôm Tịch Nhi tốc độ không khỏi giảm bớt hai phần. Phía sau ba mươi cao thủ trang phục như nhau dưới sự yểm trợ của cung tiễn thủ đuổi theo không tha, dần dần kéo gần khoảng cách. Nhóm người này đập trên mái nhà mà tiếng chân lại chặt chẽ như nhịp trống, đợi chỉ còn cách trượng liền cùng lấy vật trong lòng ra, Mạc Hi vừa thấy liền biết không ổn. Trên tay họ là một hộp gỗ tử đàn, Bạo Vũ Lê Hoa Đinh! Quả nhiên đồ của nhà mình không cần tốn tiền, Đường Lịch dùng đến không cần mạng! Mạc Hi không khỏi nghĩ đến Đường Hoan bị thiết kế đặc ý của mình truy sát sẽ khổ sở thế nào, cũng chẳng thêm quan tâm giờ đang nguy cấp mà cảm thấy vui sướng khi người gặp họa, vội vàng nhìn về phía Đường Hoan. Nếu tên này không có chuẩn bị đường rút, cái mạng nhỏ chắc chắn phải bỏ lại chỗ này rồi, đừng làm mất mặt người ta trên nóc nhà!

Trong lúc vạn phần nguy cấp, một màn mưa tên đen đột nhiên cùng bắn về đám truy binh ở phía sau, ước chừng trong phạm vi hai trăm mét mơ hồ có thể thấy được một nhóm cung nỏ thủ đã sớm mai phục trên mái hiên, rõ ràng bọn họ đang chờ Đường Hoan dẫn truy binh vào tầm bắn, Bạo Vũ Lê Hoa Đinh chưa kịp phóng ra họ đã động thủ trước. Do đó, ba mươi người tới bất ngờ không kịp đề phòng, trong khoảnh khắc đã tổn hại quá nửa, giảm bớt áp lực của bốn người Mạc Hi rất nhiều. Bốn người nhân cơ hội này nhanh chóng thoát khỏi tầm bắn của Bạo Vũ Lê Hoa Đinh.

Thập Tự cung này lực bắn có thể đạt tới sáu trăm mét, khuyết điểm là gắn tên chậm hơn cung tiễn bình thường, chỉ có thể áp dụng cho phục kích, đối địch chính diện không đủ linh hoạt cơ biến. Ưu điểm là không cần kéo cung đồng thời cũng có thể nhắm chuẩn, yêu cầu về lực tay kéo nỏ tương đối thấp, toàn nhờ lực máy móc ở thân cung nén lại, bắn mạnh mà ra. Điều dụng ở chỗ tầm bắn xa hơn cung tiễn bình thường, cung tiễn thủ của đối phương tầm bắn không bằng, không hề có lực hoàn thủ.

Không cần phải nói, thiết kế của Đường tứ.

Kể đuổi người chạy, bốn người mang theo Tịch Nhi đã tiến vào nội viện Cơ Xảo Các. Vừa đến địa bàn của

mình, Đường tứ mỉm cười, đem Tịch Nhi vứt cho Mạc Hi, bản thân dùng bộ pháp quỷ dị một đường rút đi trước, cũng không biết là khởi động cơ quan hay đóng cơ quan, hoặc cả hai đều có. Mạc Hi lúc này đã hết đường lui, chỉ có thể gắt gao đi theo. Đường tứ nhất định có chủ ý lấy mình làm mồi nhử, dự định xâm nhập. Nàng hiện tại dừng nói là chuẩn mất, lui về phía sau một bước cũng có thể đập nhằm cơ quan. Theo tình hình hiện tại, Mạc Hi đã bị Đường tứ bắt cóc, thành bảo tiêu miễn phí cho hắn.

Một đường như vào chỗ không người, đến thẳng nhà kho. Đường Hoan rút từ trong một loạt hộp nhỏ ra một cái lệnh bài để vào, tách một tiếng, tủ chứa đồ từ từ mở ra. Đoàn người nhanh chóng lách người, tiến vào một mảnh tối tăm.

Đi chừng hai mươi bước, đã đến cuối bí đạo. Đường Hoan quay mặt về vách tường gỗ ba lần nghỉ năm giây, như thế lặp lại ba lượt, vách tường chậm rãi mở ra. Bên ngoài đã có hai người tiếp ứng, một người trong đó Mạc Hi nhìn ra, chính là tiểu nhị lần đầu tiên đến Cơ Xảo Các đã tiếp đón nàng. Thì ra bí đạo thông đến thanh lâu ở cách vách, chắc cũng là sản nghiệp của Đường Hoan. Cơ Xảo Các thiết lập tại nơi yên hoa chính là có tác dụng tạo nhiều nơi ẩn nấp. Thanh lâu người lui tới vừa nhiều lại đa dạng, quả là nơi che giấu tai mắt tốt nhất. Hai người tiếp ứng bên ngoài nhìn thấy Mạc Hi theo sát sau Đường Hoan từ trong bí đạo đi ra, trong tay còn ôm một đứa trẻ ăn mày, không khỏi có chút kinh ngạc.

Tiểu nhị có duyên gặp mặt một lần kia ánh mắt vô cùng nhạy bén, nhanh tay nhanh chân từ tủ quần áo trong phòng tìm một bộ quần áo nam, đưa cho Mạc Hi, cũng không biết có phải của người khách làng chơi nào bỏ lại hay không. Ba người Đường Hoan hiển nhiên đã sớm có chuẩn bị, giơ cánh tay, vung tay áo, trút bỏ quần áo hoa lệ bên ngoài, trong chớp mắt lộ ra quần áo màu sẫm bên trong. Ngay cả Lục Vân cũng là áo dài tay hẹp, cho tiện hành động. Mạc Hi để Tịch Nhi xuống giường bên, tự mình cởi áo tháo thắt lưng, động tác lưu loát, không chút nhú mày. Ngược lại khiến tất cả mọi người có mặt ở đây ngây ra như phỗng, Đường Hoan phục hồi tinh thần trước tiên, ánh mắt hung hăng đảo qua ba người đàn ông khác, bốn người cùng quay mặt đi. Lục Vân âm thầm cứng lưỡi, thầm nghĩ mình nhìn lầm rồi, vị Mộc cô nương này cũng là nhân vật lợi hại.

Mạc Hi nhanh chóng mặc xong, giống như không có việc gì nói: “Đi thôi.”

Đường Hoan mang theo mấy người công khai băng qua trung đình, đi về phía hậu viện. Xem ra là muốn chạy trốn bằng đường thủy.

Quả nhiên, đối phương cũng giống như Mạc Hi từng thăm dò qua địa hình, phía sau Cơ Xảo Các không có đường ra, liền không có bố trí phòng tuyến gì trên nước, nhóm người lòng bắt bọn họ đã cùng tất cả cao thủ mai phục chung quanh cửa chính hội hợp, dù vậy cũng đành trơ mắt nhìn bọn họ tiến vào Cơ Xảo Các, cũng vì kiêng kỵ cơ quan bên trong, trong lúc nhất thời chỉ bao vây, không dám mạo muội tiến công. Do đó, đoàn người Đường tứ ngược lại có thể thông dong theo đường sông mà đào thoát.

Dừng ở mép nước không phải là thuyền hoa chạm trổ tỉ mỉ, mà là một con thuyền đánh cá loại nhỏ bình thường. Mạc Hi đi theo Đường Hoan vào khoang thuyền. Đem Tịch Nhi đặt một bên, đồng thời tay phải nhanh như chớp rút đoản kiếm mỏng như cánh ve đã sớm nắm trong tay áo ra, lặng yên không tiếng động để ở động mạch chủ trên cổ Đường Hoan, kề sát tai hắn, dùng giọng điệu vô cùng dịu dàng nói nhỏ: “Ta sẽ không làm hại huynh.” Đường Hoan vừa thở ra một nửa, đã bị nàng điểm mười hai đại huyệt quanh thân, nhất thời không thể lên tiếng, khuôn mặt tuấn tú nhìn như uống phải thuốc đắng.

16. Chương 028

Chương 28. Ôm nhau

Lục Vân thấy Mạc Hi chột ra tay, nhìn đến đôi mắt ngày thường sáng trong của nàng ấy lúc này trở nên sắc bén lạnh giá, nàng bỗng nhiên có một loại cảm giác bị người bóp cổ, tiếng thét đã sắp bật ra nhất thời như thể nào cũng không cất lên được.

“Người có hạ độc ta hay không?” Mạc Hi vẫn không dám ra tay với hắn là vì muốn giết chết hắn không khó, nhưng bằng sức một mình nàng muốn trong nháy mắt cùng lúc đánh chết A Ngân, Lục Vân còn có Đường Hoan ba người lại không có khả năng. Chỉ cần một người trong đám bọn họ có cơ hội thở ra, Mạc Hi liền khó thoát khỏi độc dược của Đường Môn. Tới cửa đánh lén, đối với loại người biến nhà mình thành tường đồng vách sắt liều mạng để đạt được mục đích như Đường Hoan mà nói, không khác gì chui đầu vô lưới, càng không có đường thoát.

Chỉ là giờ phút này nàng đã lên thuyền giặc, không thể không đi nước cờ hiểm.

Lục Vân đang không biết trả lời như thế nào, Mạc Hi lại đột nhiên làm khó dễ, đầu gối phải đánh vào hai huyệt đạo nơi khớp gối của Đường Hoan, làm hắn ngã ngồi trên khoang thuyền, đồng thời tay phải giơ lên, lấy chuôi đoản kiếm đánh thẳng vào huyệt Kiên Tinh (huyệt này nằm ở vai) trên người Lục Vân. Điểm huyệt này có thể khiến tê dại toàn thân, hơn nữa bởi vì gần yết hầu, nên lúc mới điểm trúng không thể la lên.

Tiếp đó nàng thu hồi đoản kiếm, mới chậm rãi dựa vào Đường Hoan ngồi xuống, tay phải vòng qua cổ Đường Hoan, đoản kiếm vẫn giấu trong tay áo, để ở động mạch chủ của Đường Hoan, tay trái nắm mạch môn ở tay trái của Đường Hoan dùng ống tay áo hai người che đi. Bày ra tư thế phóng túng ôm ấp tiểu quan (giống kĩ nữ, nhưng là nam) tiêu chuẩn ở thanh lâu sở quán.

Lục Vân quả thực không biết nên khóc hay cười, thiếu gia nhà mình giống như thần tiên, lại bị một cô gái trẻ tuổi dùng tư thế khinh nhờn như thế uy hiếp.

“Ta hỏi cô đáp. Đáp không tốt hoặc không đúng, thiếu gia nhà cô liền phá tướng.” Vừa nói vừa dùng tay áo phải vô cùng mềm nhẹ phất qua gương mặt hoàn mỹ của Đường tứ. Mạc Hi mới không hi vọng có thể từ miệng Đường Hoan moi ra được cái gì, vừa rồi nàng hỏi như vậy hoàn toàn là dương đông kích tây. Nàng dám khẳng định trên người mình bị hạ độc, nếu không với nhân vật như Đường Hoan tuyệt sẽ không thể không phòng bị mình, căn bản chính là không có sợ hãi. Thừa dịp võ công chưa mất, tiên hạ thủ vi cường (ra tay trước để chiếm được lợi thế) đi.

“Đường Môn có phải có hiệp nghị với triều đình hay không?” Đây là vấn đề Mạc Hi quan tâm nhất, cũng là dự tính ban đầu khi tiếp nhận củ khoai lang nóng (ý chỉ vấn đề khó giải quyết) Đường tứ này. Nàng nhiều lần cố ý vô tình phá hỏng chuyện tốt của thất hoàng tử, nếu tổ chức có thể sang tay đem Lâm Sâm cùng Ngô Hạo hai lưỡi đao sắc bén tuyệt thế này giao ra, liền tuyệt không có nửa phần để ý đến nhân vật hạng hai như nàng. Nói không chừng đôi bên cãi cọ chấm dứt, tiến vào thời kì trắng mặt hợp tác (mới bắt đầu hợp tác, lúc ngọt ngào nhất), nàng chính là lễ vật đầu tiên bị kéo ra ngoài huyết tề dâng tặng. Tuy nói Đường Môn chuyên bán ám khí độc dược, nhưng theo Mạc Hi được biết, nếu bàn về mặt hàng đứng đầu, loại độc dược cao cấp như ám khí vua Bạo Vũ Lê Hoa Đình cùng Nhất Trụ Hương, căn bản có bạc cũng mua không được, phải thông qua trưởng lão viện hợp bàn mới có thể bán ra. Nếu không rất có khả năng tạo thành bi kịch kẻ địch cầm trong tay vũ khí độc dược do Đường Môn nghiên cứu phát triển, tấn công Đường Môn. Nhất Trụ Hương của Đường Môn căn bản không phải thứ mà một hòa thượng rượu thịt không chút võ công như Như Vụ có thể lấy được, thất hoàng tử có thể hay không đã cùng Đường Môn cấu kết?

Người thừa kế tương lai của Đường Môn rõ ràng phân thành hai phe lớn, Đường Lịch cùng Đường Hoan đã là cục diện thủy hỏa bất dung không chết không ngừng. Mà Đường Hoan mười mấy năm ẩn nhẫn không phát, về bên ngoài người chiếm ưu thế tuyệt đối ở Đường Môn hẳn là Đường Lịch, hướng chi chương môn Đường Quân là cha ruột hắn. Nếu muốn cùng Đường Môn kí kết hiệp ước ngầm, vậy thất hoàng tử tám chín phần mười sẽ tìm đến cha con Đường Quân.

“Từ năm tới tất cả các hiệu thuốc của Đường Môn được miễn nộp thuế cho triều đình.” Lục Vân thấy ánh mắt Đường Hoan không có nửa phần ngăn cản, quyết định hợp tác. Hướng chi chuyện này trên dưới Đường Môn đều biết.

Mạc Hi trong lòng cười lạnh, đây chính là lấy tiền quốc khố làm lễ vật của mình.

“Cùng Đường Môn đạt thành hiệp nghị là vị đại nhân vật nào trong triều? Đường Môn cần trả giá thế nào?”

“Việc này xin thứ cho Lục Vân không biết. Người Đường Môn bàn bạc việc này đều giấu thiếu gia, Lục Vân không thể nào biết được.”

Lục Vân không biết, không có nghĩa là Đường Hoan không biết. Nhưng Mạc Hi vẫn gật gật đầu, xem như chấp nhận lí do thoái thác của cô ấy.

“Đại tiểu thư của Việt Kiếm Môn chết trong đêm tân hôn, là chuyện gì xảy ra?” Hiện tại sự sống chết của Mạc Hi nằm trong tay Đường Hoan, người này cá tính cùng phong cách hành sự nàng đều không rõ. Tuy rằng hai bên đã hoàn toàn xé rách mặt, nhưng trước mắt Đường Hoan, Đường Lịch còn chưa tới thời điểm chính diện quyết đấu, Đường Hoan vì cứu một đứa bé ăn mày không quen biết đã để lộ con bài chưa lật cuối cùng của mình. Người như hắn sẽ không kéo Tiêu tiểu thư – người hoàn toàn không liên quan xuống nước khiến nàng vô tội chết đi đâu. Nhìn xa hơn, vạn nhất nếu Tiêu Thanh Uyên biết chân tướng, mạo hiểm trực tiếp tìm tới Đường Hoan cũng không phải không thể. Cần biết có đôi khi mượn dao giết người sẽ bị phản lại.

“Á đáng đời. Nữ nhân này độc như rắn rết.” Lục Vân tức giận bắt bình thốt ra những lời này, lại lập tức im bặt, vụng trộm liếc về phía Đường Hoan, dù sao việc này cũng liên quan đến chuyện riêng của chủ tử. Thấy hắn vẻ mặt bình tĩnh, mới tiếp tục tự thuật: “Người trong võ lâm hâm mộ đại thiếu gia có thể lấy được đường đường là đại tiểu thư của Việt Kiếm Môn, có ai biết vị Tiêu tiểu thư này cũng là nữ tử lăng ló thay đổi thất thường. Lúc trước đây đưa cùng đại sư huynh của ả, sau đó thấy thiếu gia chúng tôi liền lập tức di tình biệt luyện (chuyển dời tình cảm, chỉ người không chung thủy).”

Đường Hoan có thể khiến Tiêu Cẩm nghĩ lầm là Đường Lịch cũng không có gì khó, chỉ cần mang theo con dấu gia truyền, hơn nữa Đường Hoan trong truyền thuyết là người bị liệt, Tiêu tiểu thư tuyệt sẽ không nghĩ tới đây là kẻ thay mặt đổi đào.

Nhưng Mạc Hi thấy mờ mịt, dù vậy Tiêu tiểu thư tội cũng không đáng chết ả, chẳng lẽ Đường tứ là vệ đạo sĩ? Chỉ cho phép mình câu dẫn nữ nhân, không cho phép nữ nhân lăng ló? Nàng theo bản năng vuốt nhẹ cổ tay Đường tứ, đứa nhỏ đáng thương này sẽ không phải vẫn còn non chữ. Hoặc là vì giả bị liệt, diễn quá nhập tâm, hai mươi tuổi còn chưa khai bao (nôm na là H lần đầu tiên), thế cho nên nội tiết tố mất cân đối tâm lý vụn vẹo, cực kì chán ghét khinh thường nữ tử bất trinh trước hôn nhân, đứng ra thay trời hành đạo?

Đại khái là Mạc Hi suy nghĩ rất xuất thần, không tự kìm chế lộ ra vẻ mặt đáng khinh, Lục Vân vội nói: “Mộc cô nương, cô đừng hiểu lầm, thiếu gia chúng tôi cùng nữ tử rắn rết kia vẫn trong trong sạch sạch. Thiếu gia chúng tôi cũng là vì...” Nói tới đây, nàng ngừng lại một chút, lại liếc Đường Hoan một cái, thấy trong ánh mắt hắn toát ra một tia đau thương, nhưng cũng không có ý ngăn cản nàng nói, mới nói tiếp: “Vị tiểu thư chúng tôi. Tiểu thư chúng tôi từ nhỏ đã thất lạc khỏi gia đình thiếu gia, lão gia phu nhân cũng là vì tìm tung tích của tiểu thư mới đồng ý trở về Đường Gia Bảo. Lúc đầu tiểu thư chúng tôi cùng đại sư huynh của Tiêu Cẩm yêu nhau, ai ngờ Tiêu Cẩm ỷ vào thân phận đại tiểu thư dẫn dụ, hoành đao đoạt ái (cắt ngang tình cảm của ai đó để chiếm lấy), còn tìm người làm ra chuyện cầm thú không bằng với tiểu thư chúng tôi. Đáng thương cho tiểu thư chúng tôi người như thiên tiên, vì không chịu nổi nhục nhã còn bị tình lang phản bội cùng lúc đả kích, tự sát mà chết.” Lục Vân càng nói càng bị phẫn, trong mắt đã hơi ẩm ướt.

Mạc Hi cảm thấy cô ấy nói là sự thật. Ở trên núi gặp Đường Hoan tảo mộ chính là sau ngày Tiêu Cẩm bỏ mình, khó trách Đường Hoan lại toát ra vẻ mặt thoải mái, hắn đã tự tay báo thù uội muội mình. Mà mộ bia của muội muội Đường Hoan không có khắc chữ cũng dễ giải thích, vừa không thể khắc tên Đường Hoan là người lập bia, cũng không thể khắc tên người chết là Đường tiểu thư. Bất luận là Đường Môn hay Việt Kiếm Môn, khiến cho bọn họ chú ý đều bất lợi với Đường Hoan, thứ nhất có thể bại lộ hành tung của hắn, thứ hai sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch của hắn.

Nếu Đường Hoan giết Tiêu Cẩm là có nguyên nhân, vậy hi vọng hắn bỏ qua cho Mạc Hi không thể nghi ngờ liền lớn thêm một phần. Cho dù lúc này phía sau đã không còn truy binh của Đường Lịch, nàng cũng không thể mạo hiểm rời đi, vạn nhất trên đường độc phát, nàng ngay cả nửa phần hi vọng sống cũng không có. Giết Đường Hoan càng không thể, giết hắn chẳng khác nào tự tay đem giải dược ném vào sông Hoàng Phố*, lưỡng bại câu thương (cả hai đều bị tổn hại). Mạc Hi hiện tại hận không thể hung hăng cầu Đường Hoan một phen cho hả giận. Thật sự là đi không thể, giết cũng không thể.

* Sông Hoàng Phố là một con sông dài 97 km từng là một chi lưu của sông Tô Châu. Tuy nhiên, ngày nay sông Tô Châu đã trở thành nhánh của sông Hoàng Phố. Sông này rộng trung bình 400 m và sâu 9 m. Đây là nguồn nước uống cho dân Thượng Hải. Sông này chia Thượng Hải ra hai khu Phố Đông và Phố Tây. Bến Thượng Hải nằm dọc theo sông này.

Giải độc còn cần người hạ độc, nghĩ đến đây, Mạc Hi kẻ sát lỗ tai Đường Hoan mềm nhẹ nói: “Huynh ngoan một chút, ta liền để huynh nói chuyện có được không?”

Âm tiết cuối cùng vừa bật ra đã bỏ lại Đường Hoan, nhảy vọt lên. Điểm huyết ngũ của Lục Vân, đặt nàng bên cạnh bàn trà, bố trí thành tư thế tay chống cằm, lại liên tục điểm mấy huyết đạo cố định tạo dáng. Dời huyết đạo giải, phỏng chừng Lục Vân sẽ có bóng ma tâm lý, hơn nữa thêm cảm giác tốt đẹp vì cơ bắp cứng ngắc khí huyết ngừng trệ, vĩnh viễn không bày ra tư thế nữ nhi mười phần này.

Cùng lúc đó, Đường Hoan bởi vì mất đi Mạc Hi chống đỡ mà rầm một tiếng té trên mặt đất, kinh động người bên ngoài. A Ngân vén rèm đưa đầu vào dò xét, thấy Mạc Hi tựa vào lòng thiếu gia, hai tay thiếu gia vòng qua nàng, hai người ôm nhau ngồi trên đất, môi Mạc Hi dán bên tai Đường Hoan nhẹ giọng thì thầm, Đường Hoan dáng vẻ cúi đầu cẩn thận lắng nghe, lập tức cả kinh lui ra ngoài. Cũng tay mắt lanh lẹ giữ chặt đồng bọn muốn vào thăm dò động tĩnh, cảnh cáo bọn họ, trừ phi thiếu gia ra lệnh, nếu không nghiêm cấm vào quấy rầy.

Việc này cũng không thể trách A Ngân tính cảnh giác thấp, do hắn nghĩ rằng thiếu gia xưa nay thích sạch sẽ, tuy nói giả vờ bị liệt, nhưng vẫn có trăm ngàn cách cự tuyệt các cô nương giở trò với mình, trước kia cũng không phải chưa từng cự tuyệt qua, nhưng lần này người lại không kêu một tiếng, còn ăn thức ăn cô nương này gắp, việc này chưa bao giờ xảy ra. Có thể thấy được thiếu gia đối với vị Mộc cô nương này không giống người thường. Hơn nữa trong cảm nhận của hắn Mạc Hi mới cứu mạng mình, vạn vạn không thể tưởng được hai người ôm nhau thật sự lại là Mạc Hi gắt gao không chế mạch môn của Đường Hoan, mà nàng nhẹ giọng thì thầm nội dung là uy hiếp muốn hắn “Hợp tác một chút!” Càng không thể nghĩ đến Đường Hoan dịu dàng cúi đầu, là vì Mạc Hi đề phòng hắn dùng ánh mắt cảnh báo, sử dụng bạo lực kéo xuống.

Mạc Hi dụng tâm lương khổ bày ra tạo hình như thế, chẳng qua là bởi vì vào lúc này không thể xử lý mấy người bên ngoài thuyền, nếu thuyền không đi tiếp, Đường Hoan một khi bị Đường Lịch bắt được, nàng cũng sẽ không hay ho.

17. Chương 029

Chương 29. Đàm phán

Mạc Hi nói nhỏ: “Huynh đáp ứng ta không kêu cứu, ta liền cho huynh nói chuyện. Nếu đồng ý liền chớp mắt vài cái, được không?” Vì phòng ngừa Đường Hoan lật lọng, Mạc Hi dùng tay trái dán bên môi Đường Hoan, chuẩn bị tùy thời đập vào cằm hắn, khiến hắn không thể lên tiếng.

Đường Hoan nhanh chóng chớp mắt. Lúc này đã là hoàng hôn, phần lớn thuyền đánh cá đều cập bờ, trên mặt nước chỉ còn vài chiếc thuyền cũng cách nhau cực xa, trong khoang thuyền không có đốt đèn, Mạc Hi đương nhiên nhìn không thấy khuôn mặt tuần tú của Đường Hoan sớm đỏ rực như bóng chiều. Còn không phải sao, hắn cũng không phải người chết, vừa đầu tựa vai kẻ, vừa sờ tay, lại nhỏ nhẹ thì thầm...

Hắn xưa nay giữ mình trong sạch, đây là lần đầu tiên trong đời cùng một cô gái gần nhau như vậy. Hắn chưa từng gặp cô gái nào như thế, hành động lớn mật, trước mặt bốn nam nhân cởi áo tháo thắt lưng lỏng mi cũng không nhượng một chút, rõ ràng là động tác ái muội câu dẫn, nàng làm lại không chút ngại ngùng xấu hổ, ánh mắt hoàn toàn trong sáng. Hơn nữa khi ra tay với hắn không hề có chút nhân từ nương tay.

Mạc Hi không biết Đường Hoan lúc này đang suy nghĩ lung tung, ngược mắt hồ nghi nhìn hắn, như thế nào đã giải á huyết lại không hé răng? Đối phương không mở miệng, rất khó đàm phán a. Tuy rằng trước mắt nhìn có vẻ như mình đang chiếm ưu thế, nhưng kỳ thật nàng chỉ là con hổ giấy, không thể làm gì hắn cả.

Thật ra cũng không phải Mạc Hi chậm hiểu, nàng đối với vẻ ngoài của mình biết rất rõ, hơn nữa nàng nghĩ cho dù là sắc quỷ đầu thai, cũng sẽ không ở thời điểm bị người dùng đao kẻ cổ còn rảnh rỗi nghĩ lung tung, lúc này nàng đã quên mình chỉ là hổ giấy, người ta cũng không cần phải sợ nàng.

“Khi ta năm tuổi, cha mẹ vì muốn mượn thể lực của Đường Môn tìm kiếm tung tích muối muối, đáp ứng điều kiện của tổ phụ trở về Đường Môn.” Mối Đường Hoan ấm áp chạm vào lòng bàn tay hơi lạnh của Mạc Hi, có chút nói không được nữa. May mắn lúc này Mạc Hi thấy hân tạm thời cũng không có ý gây phiền phức, tay nhẹ nhàng buông, lại chế trụ cổ tay hắn.

“Nhưng phụ thân lại không biết đại bá coi ông như cái gai trong mắt. Đối với phụ thân, Đường Môn là một nhà tù giam cầm ông. Trách nhiệm gia tộc, là gông xiềng trói buộc tự do của ông. Vị trí chưởng môn ông vốn tiếp nhận rất miễn cưỡng, sau vì mẫu thân bị trục xuất khỏi cửa lại rất vui vẻ. Nhưng đại bá không nghĩ như vậy, trong mắt ông ta, phụ thân khéo léo, suy nghĩ linh hoạt, được tổ phụ thiên vị cùng các vị trưởng lão trong gia tộc coi trọng. Bằng không năm đó cũng sẽ không vượt qua người trưởng tử như đại bá, đem chức vị chưởng môn truyền cho phụ thân. Thật vất vả vị trí chưởng môn mới truyền lại cho đại bá, phụ thân lần này trở về sẽ làm dao động địa vị của ông ta. Vì thế ông ta dùng độc được mãn tính lần lượt hại chết mẫu thân cùng phụ thân. Việc này không khó, phụ thân mặc dù xuất thân từ Đường Môn nhưng ở bên ngoài nhiều năm, sớm không còn biết rõ về các loại bí dược của Đường Môn. Huống chi khi ông biết được mẫu thân trúng độc cũng đã chết tâm. Chỉ là ông lo lắng cho ta, mới kéo hơi tàn sống qua ngày, tìm mọi cơ hội đem hết khả năng dạy ta phòng thân. Ông từng nghĩ thông qua tổ phụ đem ta bí mật đưa đi, nhưng tổ phụ khi đó tuổi già sức yếu, cũng trúng ám toán của đại bá, suốt ngày thần trí không rõ. Về sau phụ thân mất, để lại một mình ta ở Đường Môn. Đại bá phụ vì che giấu tai mắt người khác, liền để lại mầm tai họa là ta đây. Chỉ là ta ngàn phòng vạn phòng, cuối cùng cũng bởi vì tuổi nhỏ thể cô, bị đường huynh Đường Lịch bố trí nhốt vào nơi nghiên cứu chế tạo cơ quan của Đường Môn, làm đứt gân mạch hai chân. Sau đó hắn nói với trưởng lão là ta tự mình ham chơi đi lầm, ta cũng không vạch trần, giả vờ tuổi nhỏ ngây thơ nhận ý tốt hư tình giả ý của hắn cùng đại bá phụ. Đường Môn sẽ không đem chức vị chưởng môn truyền ột người bại liệt, khiếm khuyết của ta giúp ta sống sót. Vì thế ta khổ tâm nghiên cứu đủ loại sách thuốc, tìm kiếm thảo dược, âm thầm khôi phục. Trời cao không phụ người có lòng, ta bỏ ra vô số tâm sức rốt cục dùng thời gian mười năm lại một lần nữa đứng lên được. Cô ở Cúc Thủy Các sở chân ta...” Nói đến đây giọng nói vốn trầm ấm của Đường Hoan càng ngày càng thấp, nhỏ đến không thể nghe thấy, hắn dùng một chút mới nói tiếp: “Khẳng định đã phát hiện chân ta cùng người thường khác biệt, đó là vì lâu ngày không rèn luyện, hơn nữa ngày thường ở Đường Môn cũng không thể sử dụng, nên vẫn chưa hoàn toàn khôi phục.”

Mạc Hi gật gù đầu, người bị liệt lâu ngày cơ bắp khó tránh khỏi héo rút, nàng cố ý sờ chân Đường Hoan chính là hi vọng lúc ra tay không gặp rủi ro. Nhưng chân Đường Hoan lại làm cho nàng không thể phán đoán, cho nên nàng không hủy bỏ kế hoạch để Tịch Nhi tiến thêm một bước thử.

Mạc Hi không thể bỏ lại Tịch Nhi cũng là bởi vì việc này. Tịch Nhi tuổi nhỏ đã biết giữ lời hứa, bằng lòng mạo hiểm, lấy thân gây yếu xông đến trước tuần mã, nếu nàng đã hứa với Tịch Nhi không để nó gặp chuyện ngoài ý muốn, liền tuyệt đối không thể nuốt lời.

Mạc Hi không rõ Đường Hoan vì sao lại tâm sự với nàng, nhưng nàng vẫn im lặng nghe không ngắt lời. Lúc đàm phán kẻ yếu vẫn nên theo đối phương sẽ tốt hơn.

Những lời này Đường Hoan nghẹn trong lòng mười lăm năm chưa bao giờ nói với bất kì ai, hắn nói những điều này với Mạc Hi một phần là vì trong tiềm thức không muốn để nàng nghĩ rằng mình thích giết chóc thành tính, ngay cả người nhà cũng không buông tha, nhưng quan trọng hơn cả là hắn ẩn nhẫn suốt mười lăm năm, nay một khi đã phát động, tên bắn ra không thể quay đầu, hắn tuy đã sắp xếp thỏa đáng, nhưng khó tránh khỏi trong lòng không yên. Dù sao mối thù song thân cũng đang ở trước mặt hắn, thắng bại chỉ trong chớp mắt, đời như bèo trôi không biết ngày mai là họa hay phúc.

Có điều Đường Hoan đã quá lo lắng rồi, Mạc Hi cả ngày giơ tay chém người như vậy, căn bản không nghĩ tới cái gì tàn nhẫn hay không. Hơn nữa, theo suy nghĩ của Mạc Hi, vì tranh quyền đoạt lợi mà họa từ trong nhà cũng không phải chuyện hiếm hoi. Những tình huống cha mẹ anh em đều có thể vứt bỏ chỗ nào cũng có, huống chi là đại bá phụ đường huynh.

“Chỉ là vì sao cô lại nghi ngờ ta không bị liệt?” Đường Hoan khó hiểu nói. Dù sao ở Đường Gia Bảo rất nhiều năm cũng chưa từng bị ai phát hiện.

“Bởi vì cháu Lục Vân kia. Thư phòng là nơi quan trọng, trừ người thân cận huynh, hắn là không ai được vào. Mà người hầu bên cạnh huynh, ngoại trừ Lục Vân chỉ có A Ngân, với chiều cao của hắn, không thể

đem chậu hoa đặt lên đỉnh giá sách. Là huynh tự mình đặt.” Đường nhiên A Ngân mang ghế dựa đến cũng không phải không thể, chỉ là khi nàng thấy chậu hoa kia được chuyển lên giá sách liền bắt đầu suy nghĩ đến khả năng này.

Đường Hoan bất đắc dĩ gật gật đầu, quả nhiên người luyện tiếu hoa sẽ không có kết cục tốt.

“Huynh biết thân phận ta từ khi nào? Chẳng lẽ ngay từ đầu ở thuyền hoa đụt mưa?” Mạc Hi nhẹ giọng hỏi. Đường Hoan dùng bí được Đường Môn làm võ công của mình biến mất hẳn là không khó. Mạc Hi mặc dù cực lực giấu giếm võ công của mình, nhưng bị hấn thân mang võ công nhận ra được cũng không phải không có khả năng.

“Ta vẫn hoài nghi là cô, nhưng không thể xác định, thẳng đến hôm nay cô triển lộ võ công.”

Xem ra sơ hở không phải ở trên người mình, Mạc Hi tâm tư xoay nhanh, nói: “Chẳng lẽ người ăn cắp bản vẽ Bạo Vũ Lê Hoa Đình không phải huynh, mà là Đường Lịch?” Chỉ có như vậy Đường Hoan mới có thể biết thời thế danh chính ngôn thuận dễ dàng ra khỏi Đường Gia Bảo, mà Đường Lịch thả hấn ra vì muốn giết hấn. Đường Môn là bang phái gia tộc, một kẻ hại chết anh em mình không thể ngồi lên vị trí chưởng môn, Đường Hoan chết ở Đường Gia Bảo, không khiến người chê trách, tổn hại đến thanh danh của Đường Lịch. Mà chết ở bên ngoài trên tay người ngoài, lại mang tiếng trộm đồ nhà, liền không ai tra xét nguyên nhân hấn chết. Huống hồ Đường Lịch nghĩ rằng Đường Hoan không có võ công, khó tránh khỏi khinh địch, nhưng người trong Đường Môn am hiểu nhất chính là độc được, ám khí, chưa chắc có thể ở trước mặt chuyên gia như Đường Hoan một kích tất trúng, nếu ra tay ở Đường Môn, một kích không trúng hậu họa vô cùng. Mà Đường Hoan chính là hiểu rõ kế hoạch của Đường Lịch, biết Kim Lăng có sát chiêu chờ hấn, mới nghi ngờ đến người xa lạ duy nhất tiếp cận hấn. Đường Hoan không lập tức vặn hỏi, mà tự mình tiếp cận, là vì khiến đối phương lơ là, bí quyết chỉ một chữ ‘kéo’, kéo dài đến ngày chính thức giao chiến, nếu trừ bỏ nàng trước, khó bảo đảm Đường Lịch sẽ không ra sát chiêu khác.

“Tiểu Ấu là người nằm vùng từ nhỏ Đường Lịch đã đưa đến bên cạnh ta. Đường Lịch cũng coi như có kiên nhẫn, nhìn cho tới hôm nay mới dùng quân cờ này. Hấn vốn định mượn việc này nhất tiễn song điêu, vừa trừ khử ta, cũng có thể tiêu diệt đối thủ cạnh tranh Cơ Xảo Các vừa tới cửa gây hấn.”

“Đường Lịch đưa cho Tiểu Ấu không phải bản vẽ thật?”

Đường Hoan gật gật đầu.

Đường Lịch không cần thiết phải diễn đến trình độ rất thật như thế, đem ám khí độc môn nhà mình ra cho người đời xem, giao vào tay đối thủ cạnh tranh. Tiểu Ấu đem bản vẽ giao cho Cơ Xảo Các cho đến sự kiện đổ máu ở ngõ Ô Y, tổng cộng chỉ mười ba ngày, thất xảo bản Mạc Hi yêu cầu làm cũng mất ba ngày, càng không cần phải nói chưởng quầy trong lúc vô ý nói lộ ra mấy ngày nay có hai vị sư phụ già cáo lão hồi hương, Cơ Xảo Các căn bản không đủ người, làm sao có thể trong mười ngày ngăn ngừa làm ra được ám khí vua Bạo Vũ Lê Hoa Đình. Bạo Vũ Lê Hoa Đình kia căn bản chính là Đường Hoan cố ý giao vào tay Tiểu Ấu, đây là phân đoạn duy nhất ngày đó không diễn theo kịch bản. Bởi vì đạo cụ có vấn đề. Việc này giống như đóng phim nhưng dao giả bị đổi thành dao thật, kết quả diễn viên chết tại trường quay. Mà vở kịch này, người chết chính là tám người của võ đường do Đường Lịch phái tới, bọn họ làm ra vẻ vây quanh Tiểu Ấu cướp lấy Bạo Vũ Lê Hoa Đình, nhưng rõ ràng vòng vây kia trong tâm bản, cho nên lúc bọn họ chết về mặt mới kinh ngạc như thế, bởi vì bọn họ vốn tưởng rằng Bạo Vũ Lê Hoa Đình làm ra từ bản vẽ giả căn bản không thể tổn thương bọn họ mấy may, có thể nói chết không nhắm mắt. Kịch bản hẳn là Tiểu Ấu bị bắt giữ, trước mắt bao người nói ra người đứng sau việc này là Đường Hoan, mà sự thật là trong kịch bản không hề xuất hiện máu tanh, hấn tự tay giết người chủ mình phái tới, mới ngày ngốc ra như thế, không biết làm sao.

Mạc Hi vốn đã cảm thấy kỳ quái, Phong tổ có được thời gian địa điểm giao hàng cũng không có gì lạ, lạ ở chỗ các đạo nhân mã trên giang hồ đều biết việc này, cùng tề tụ đến xem trò hay. Thì ra là Đường Lịch vì mời nhân chứng đến mục kích miễn phí, tự mình đưa tin ra.

Nếu Đường Lịch không phải tham công lều lĩnh muốn một lần đánh đổ luôn đối thủ cạnh tranh, lựa chọn đối phó Đường Hoan đồng thời cũng nhằm vào Cơ Xảo Các, bố trí của Đường Hoan cũng sẽ không thuận lợi như thế. Theo tình hình hôm nay mà xem, Đường Hoan đã ở Kim Lăng kinh doanh nhiều năm, rất có

căn cơ. Đường Lịch ngu ngốc vọt tới sân nhà người ta để quyết đấu lần cuối, thật sự là lớn đầu mà kém thông minh. Nếu chiến trường đổi thành Đường Gia Bảo, phần thắng của hắn sẽ lớn hơn nhiều.

“Ta dặn A Di trong lúc tiếp xúc cùng Tiểu Âu cố ý vô tình lặp lại nhiều lần cách sử dụng chính xác Bạo Vũ Lê Hoa Đình. Nếu hắn có thể trong lúc vô ý khởi động cơ quan kia tất nhiên là rất tốt, nếu không thể, người do ta âm thầm an bài tự nhiên sẽ cướp hộp, sau đó khởi động cơ quan.”

Nghe được chương quây Phật Di Lặc kia tên A Di, Mạc Hi hoàn toàn bị sét đánh.

“Huynh cố ý để Tiểu Âu ban ngày ban mặt sử dụng Bạo Vũ Lê Hoa Đình, chỉ sợ là huynh biết rõ tính tình kích động dễ nổi nóng của Đường Lịch. Huynh để Tiểu Âu sử dụng ám khí thật, là cố ý khiến hắn nghi ngờ Cơ Xảo Các căn bản chính là sản nghiệp của huynh. Vốn hắn còn có thể nhẫn nại không đến Kim Lăng tìm huynh tính sổ là vì không thể để lỡ đại sự thành thân, nhưng sau khi tân hôn gặp biến, hắn bị hai cú đâm mạnh kích thích máu nóng lên não, trong đêm dẫn theo nhân mã đến Kim Lăng thì sẽ giết sạch huynh cho hả giận, không ngờ lại làm đúng theo mong muốn của huynh.”

Lần trước Mạc Hi đi Cơ Xảo Các lấy hộp trang sức đã đoán được đó nhất định là sản nghiệp của Đường Hoan. Tiểu nhị lại có thể trực tiếp mang người không phận sự như nàng vào nhà kho, căn bản chính là bởi vì Đường Hoan trước mặt mà cáo mượn oai hùm. Nếu không chương quây gian thương như vậy làm sao có thể bỗng nhiên ân cần, chủ động đưa ra yêu cầu dùng vật liệu quý hiếm miễn phí làm lại một cái hộp trang sức khác cho nàng. Chung xuyên bối chừng tuyệt lộ kia chỉ sợ cũng là chuẩn bị sẵn, nếu không cửa tiệm tầm thường sao lại chiêu đãi khách ăn cái này. Vả lại Đường Hoan tên nhóc này chú ý như thế, sao có thể tùy ý ăn đồ của người lạ, chỉ sợ Cúc Thủy Các cũng là hắn mở. Về lời đồn Cơ Xảo Các vì chế tạo Bạo Vũ Lê Hoa Đình mà tổn hại bốn lão sư phụ hắn cũng là Cơ Xảo Các tự mình tung ra, để người ta không nghi ngờ chủ nhân phía sau Cơ Xảo Các chính là Đường Hoan. Mà việc buôn bán thích hợp với Đường Hoan như vậy đã không còn chỗ nào khác. Ngoài sáng là đoạt việc làm ăn của Đường Gia Bảo, trong tối lại phát huy sở trường của mình.

Từng vị khách đến Cơ Xảo Các đều được đưa đến một phòng riêng, nhìn như kín đáo, lại không biết nhất cử nhất động tất cả đều trong lòng bàn tay chủ tiệm. Cái chụp đèn hình hoa sen treo ngược kia, nếu Mạc Hi đoán không lầm hẳn là lợi dụng nguyên lý kính tiềm vọng tạo thành một máy giám sát. Nếu không sao lại khéo như vậy, nàng vừa mới lấy thất xảo bản ghép thành hình bày trên bàn, chương quây căn bản không nhìn thấy, vậy mà lại biết được diệu dụng của thất xảo bản. Người có thể thiết kế ra nơi này, vốn không phải kẻ tốt lành gì!

18. Chương 030 - 031

Chương 30. Mạn Thiên Hoa Vũ.

Trước mắt, nhiệm vụ đối với Mạc Hi mà nói đã không còn quan trọng, việc cấp bách lúc này là đoạt thuốc giải tới tay.

“Bản thiết kế huynh vẽ có phải là Đường Môn trong lòng huynh hay không?” Mạc Hi hỏi việc này là định thả con tép, bắt con tôm.

Không nghĩ tới đánh bậy đánh bạ lại khiến Đường Hoan coi nàng là tri kỷ, nói: “Phải. Đường Môn không thể tiêu tan trên tay Đường Quân, Đường Lịch, người giang hồ cùng quan phủ cầu kết không khác gì bảo hổ lột da, tuyệt không có kết cục tốt!”

Muốn chính là những lời này của ngươi! Kẻ địch của kẻ địch chính là đồng minh tạm thời!

“Nhưng từ trước đến nay dân không đấu với quan, chẳng lẽ cánh tay vất qua được đùi?” Mạc Hi cẩn thận tiến thêm một bước thử.

“Nhưng nếu là tranh vị trí mua bán kia thì sao? Dựa vào hoàng thượng đương nhiên có thể được ưu việt nhất thời, chỉ là tương lai còn chưa biết hươu chết vào tay ai. Thắng thì qua cầu rút ván, bại thì cả nhà bị giết.”

“Cha con Đường Quân ký thác hi vọng vào người nào?” Mạc Hi cẩn thận xác nhận.

“Đương triều thất hoàng tử, Đoan vương Lý Kỳ.”

Mạc Hi không muốn diệt Đường Hoan, giữ hấn lại chấp chưởng Đường Môn, cho cái tên Đoan vương không bạo lực không làm kia thêm vài bức tường chắn cũng tốt a. Dù sao theo tình hình trước mắt, năng lực mình càng nổi bật, càng không phải là chuyện tốt gì, còn không bằng thất bại nhiều một chút, vừa mờ nhạt đi trong mắt tổ chức, vừa che giấu được thực lực. Chỉ là nàng không nghĩ diệt người ta, người ta lại vị tất đồng ý buông tha nàng!

“Cha con Đường Quân giữ huynh lại, ngoại trừ che mắt người đời, đơn giản còn bởi vì huynh thông minh tuyệt đỉnh, có thể kiếm tiền cho bọn họ. Nhưng nếu nói huynh không âm thầm giấu nghề, ta không tin đâu. Bạo Vũ Lê Hoa Đình hẳn không phải là ám khí mạnh nhất.” Trước tiên bịa chuyện một trận, tăng bốc đến đỉnh. Nhưng đây cũng là sự thật, Đường Hoan có thể trở thành chủ quản hai ngành chính ám khí và cơ quan, toàn dựa vào tài thiết kế của hấn, mà tài hoa này lại càng khiến Đường Lịch kiêng kị sâu hơn, mới muốn tiêu diệt tâm phúc đại họa như hấn đi. Đường Hoan đứa nhỏ này cũng thật đáng thương, vừa phải cống hiến không được đền đáp thành quả nghiên cứu của bản thân để giữ mạng, vừa phải âm thầm giấu nghề, cũng là vì giữ mạng.

“Phải, kỳ thật ta đang nghiên cứu chế tạo một loại ám khí, tên là ‘Mạn Thiên Hoa Vũ’ (Mưa hoa đầy trời). Bạo Vũ Lê Hoa Đình lấy cương mãnh thủ thắng, còn ‘Mạn Thiên Hoa Vũ’ lại lấy nhu chế cương, khiến người ta khó lòng phòng bị.” Đường Hoan nghe Mạc Hi khen hấn thông minh lại có một chút nhảy nhót, không khỏi thành thật nói. Không biết khi Mạc Hi nói đến thông minh tuyệt đỉnh cũng đang bóp cổ tay: vị soái ca tuyệt thế này sau khi già đi nếu biến thành một tên bụng bự đầu hói thô tục cũng thật ứng với một câu - mỹ nhân tự cổ như danh tướng, bất hứa nhân gian kiến bạch đầu (Người đẹp từ xưa như tướng giỏi, chẳng hẹn chờ ai thấy bạc đầu). Bi kịch nhân gian a.

Mạc Hi thấy Đường Hoan đem chuyện cơ mật nghiên cứu phát triển quan trọng như vậy nói thẳng ra lại cảm thấy đại sự không ổn, chẳng lẽ chuẩn bị giết nàng diệt khẩu sao.

“‘Mạn Thiên Hoa Vũ’ chẳng lẽ là khinh như phi như, vô khổng bất nhập (nhẹ nhàng lơ lửng, không lỗ hổng nào không vào được) à?” Mạc Hi tiếp tục tỉnh rụi ăn nói lung tung.

Không ngờ Đường Hoan hai mắt sáng ngời, nói: “Cô nương thật hiểu ta. Một lời đã nói rõ chỗ tinh túy của ‘Mạn Thiên Hoa Vũ’.” Mạc Hi than thầm một tiếng, người này độ phối hợp cũng quá cao đi, chẳng lẽ cô nương ta khó giữ được cái mạng nhỏ này, hiện tại đã hồi quang phản chiếu rồi.

“Có thể nói đó là nguyên lý gì hay không.” Mạc Hi tiếp tục cùng hấn vòng vo, trong lòng lại vắt óc suy nghĩ phải như thế nào để động tên cuồng phát minh này, làm cho hấn xua đi ý niệm độc chết nàng trong đầu.

“Chính là dùng vật liệu cực nhẹ, sau đó dựa vào gió tự nhiên đưa đến trên người đối phương, chỉ cần vạch qua một vết cực mỏng, dưới tình huống đối phương chưa kịp phát hiện độc đã vào huyết mạch. Bây giờ còn chưa thành công, khó ở chỗ vật liệu kim loại đều quá nặng, không thể đạt tới hiệu quả nhẹ nhàng như bay. Hơn nữa loại ám khí này có yêu cầu rất cao về hướng gió, tính thực dụng không cao.”

Mạc Hi hiểu được vết thương cực mỏng đại khái là giống như vết thương rất nhỏ khi bị trang giấy hay lá cỏ cắt trúng, loại vết thương này không dễ bị người phát hiện, hơn nữa ngay từ đầu phản ứng của cơ thể là ngứa chứ không phải đau. Kỹ năng giết người của ám khí này không nằm ở chỗ dùng lực cương mãnh đâm thương chỗ yếu hại, mà vì nó nhẹ nhỏ không tiếng động, ngược lại khiến người ta khó lòng phòng bị.

“‘Mạn Thiên Hoa Vũ’. Gió tự nhiên. Bay lơ lửng.” Mạc Hi lẩm nhẩm mấy từ này, từ từ hình thành ý nghĩ.

Bỗng nhiên nàng hai mắt sáng ngời, ngẩng đầu nhìn Đường Hoan, nghiêm nghị nói: “Nếu ta giúp huynh giải được vấn đề khó khăn này, lại giúp huynh ngăn chặn truy binh, huynh có thể không giết ta không?”

Đường Hoan âm thầm than nhẹ một tiếng, bản thân lúc ở thư phòng đặt chậu Lục Vân kia cũng từng nghĩ, nếu quả thật là nàng, chỉ cần nàng không ra tay trước, mình sẽ không ra tay với nàng. Chỉ là sau đó nàng

triển lộ vô công lại là vì giúp mình, trong lòng không khỏi thay đổi suy nghĩ nhiều lần. Nếu bình thường hẳn còn có thể cẩn thận chu toàn, nhưng lúc này không thể có chút sai lầm, bất đắc dĩ chỉ có thể ra tay trước. Lập tức gật gật đầu, cũng đưa mắt nhìn nàng, nghiêm nghị nói: “Ta sẽ cho cô nửa viên thuốc giải trước, có thể đảm bảo cô bình an ba tháng. Trong ba tháng này, nếu dựa theo cách làm của cô, thiết kế ‘Mạn Thiên Hoa Vũ’ có cải tiến, ta liền trị tận gốc cho cô.”

Mạc Hi trong lòng oán hận, cho dù nàng buộc hẳn đem thuốc giải ra ngay lúc này cũng không dùng được a, ai biết đó là cái gì, lại không thể ăn thử. Nếu cho chuột ăn, lỡ như thuốc giải là thật, hoặc đó căn bản không phải thuốc giải, chỉ dùng để lừa gạt nàng, nhưng không có độc tính thì sao. Hoặc là một loại độc được khác, một hai năm sau mới phát độc thì sao. Thuốc giải lại là độc quyền của Đường Môn, nơi khác không có. Mà nàng ngay cả bản thân trúng độc gì cũng không biết.

Biện pháp của tên nhóc này thật đáng đánh đòn, khiến mình trong ba tháng phải làm bảo tiêu miễn phí của hắn. Hắn hiện tại bị người truy đuổi chạy trốn chết, vạn nhất mình không chú ý, hắn đi đòi nhà ma, nàng tìm ai khóc đây. Hoặc là tứ thiếu hẳn vừa cao hứng liền chạy về đất Thục thu thập giang sơn cũ, chẳng lẽ nàng phải ngăn dậm xa xôi chạy đến địa bàn của người ta đòi thuốc giải sao? Đây là chuyện gì chứ!

“Làm sao ta biết được độc trên người mình đã được giải hoàn toàn?” Mạc Hi nhú nhú mày, nhìn chằm chằm Đường Hoan.

“Ta sẽ tìm Y Tử Nhân Bất Yếu Tiền (chữa chết người không cần trả tiền) Tiết Đồng chẩn đoán để chứng minh có được không?” Giọng điệu của Đường Hoan có điểm giống như người lớn dỗ dành trẻ con, cực kỳ dịu dàng.

Kỳ thật Tiết Đồng vốn có ngoại hiệu là Y Bất Tử Nhân Yếu Cấp Tiền (chữa không chết người phải trả tiền), nhưng vì rất khó đọc, dần dần đã được nhân sĩ giang hồ tự động sửa lại. Ý của nó là chỉ cần trị không chết người thì đều phải trả tiền, mặc dù là một gã lang băm vô lại, nhưng tốt xấu gì cũng coi như có chút đạo đức nghề nghiệp, ý nghĩa của ngoại hiệu bị sửa lại kia liền biến thành nếu bất hạnh trị chết người, hào phóng một chút, không cần tiền khám bệnh, giữ lại làm phí tang ma đi. Tên thầy lang giang hồ không chịu trách nhiệm này, mỗi ngày người cầu y hỏi bệnh lại nhiều như cá diếc qua sông. Nhưng vì ông ta thần long thấy đầu không thấy đuôi, muốn ông ta khám bệnh chờ mười ngày nửa tháng vẫn còn ngần, đợi đến mộ phần dài cổ cũng không có gì ngạc nhiên. Nhưng mà Đường Hoan cùng ông ta có giao tình cũng chẳng có gì lạ, hơn một trăm hiệu thuốc của Đường Môn không phải mở vô ích.

“Ta làm sao mà biết ông ta với huynh không phải cùng một phe?” Mạc Hi hỏi đến một vấn đề thuần kỹ thuật. Tìm kẻ thứ ba ra mặt quả thật là chủ ý không tệ, chỉ là ai có thể cam đoan lập trường của người đó công bằng.

Nhưng Đường Hoan nghe xong lại có một cảm thụ khác, nhẹ giọng nói “Tin hay không thì tùy.” Đầu hơi nghiêng, môi nhếch lên, không thêm để ý tới Mạc Hi. Nếu Lục Vân thấy một màn này chỉ sợ trông mắt cũng rớt ra luôn, thiếu gia đối với ai mà không tao nhã có lẽ, cho dù nhìn người không vừa mắt cũng tìm thời cơ khác ngấm ngầm đâm một dao, có khi nào bày tỏ thái độ trước mặt người ta đâu?

Mạc Hi chợt cảm thấy khó hiểu, mình mới là người bị hạ độc, nàng còn chưa giận, vị thiếu gia này bực bội cái gì. Chẳng lẽ thực sự có vấn đề, Đường Hoan bối vì chợt dạ mới giả bộ tức giận, dụ nàng mắc câu?

Nhưng trong khoảng thời gian ngắn Mạc Hi cũng không nghĩ ra cách nào khác. Cũng không thể mỗi ngày đi theo hắn, một khi phát hiện có biến, dùng một hơi cuối cùng kéo hắn cùng xuống hoàng tuyền chứ. Tình thế mạnh hơn người, vẫn là trước kiềm chế một chút. Vô luận như thế nào, đàm phán xem như có tiến triển. Mạc Hi tự giác tạm thời bảo vệ mạng nhỏ, liền từ trong lòng Đường Hoan chui ra, sáng khoái giải huyết đạo cho hắn.

Đường Hoan được giải huyết lại vẫn ngồi yên, không biết tâm tư ở nơi nào.

Chương 31. Mưa gió sắp đến

Mất một lúc lâu sau Đường Hoan mới cảm giác được một ánh mắt sáng quắc như kẻ trộm đang nhìn chằm chằm mình, bỗng bừng tỉnh, bật cười nói: “Giải được khi nào thuận tiện sẽ đưa cho cô. Thế nhân đều nói ‘Túng tử hiệp cốt hương, bất tàm thể thượng anh’ (kẻ hành hiệp có chết, cũng không thẹn sống trên đời). Chỉ riêng cô sợ chết à?” Ngờ ngơ trên choker, một câu liền loại bỏ cảm giác xấu hổ vừa rồi, không khí cũng

thả lỏng hơn. Dù sao mình hạ độc nàng trước, ngày sau hai người còn phải hợp tác, lúc này vẫn nên lấy đạo quân tử để bàn chuyện. Mới vừa rồi chỉ là nhất thời trong lòng trống rỗng, không kịp phản ứng thôi.

Mạc Hi không cho là đúng nói: "Huynh đã trích dẫn của Lí Bạch sao lại không biết câu: 'Sự liễu phát y khứ, thâm tàng thân dữ danh (việc xong phát áo ra đi, kể gì thân thể tiếng tăm trên đời)'. Ta vốn nghĩ mình không thể sống tiếp, có thể nhất lại mạng này, đã là trời cao thương xót, đương nhiên phải coi trọng."

Nói xong nàng liền xoay người giải huyệt đạo cho Lục Vân.

Đường Hoan lại cảm thấy cảm giác hoảng hốt mới vừa rồi đã trở lại. Câu này vào những đêm hắc vì trị vết thương ở chân chịu đựng trăm ngàn đau đớn, trong hàng ngàn lần tuyệt vọng định cam chịu, đã tự nói với bản thân vô số lần. Ai ngờ hôm nay lại có người ở trước mặt hắc nhẹ nhàng băng quơ nói ra, một chữ cũng không sai!

(Đây thật đúng là sai một ly đi ngàn dặm, bạn nhỏ Đường à, người ta là người xuyên không, cậu cũng có thể nảy sinh đồng cảm sao! Huống hồ sao cậu lại không đồng cảm với câu trước chứ, lại nói về câu đó, không phải là chờ sau khi chơi đùa cái mạng nhỏ của cậu xong, người ta phát phát ổng tay áo một mảnh kẹo đường cũng không mang đi sao.)

Lục Vân từ từ tỉnh lại, đập vào mắt chính là đôi mắt cười cong cong của Mạc Hi, lại thấy thiếu gia bình yên vô sự, chỉ là vẻ mặt khác lạ, mặc dù có chút nghi hoặc, nhưng vẫn thở phào nhẹ nhõm, an lòng. Nàng đứng lên rất không thực nữ mà vung vung cánh tay, lại giậm giậm chân, xoay xoay cổ. Chậm rãi khiến khí huyết quanh thân thông suốt. Nàng biết là thiếu gia động thủ trước, bởi vậy đối với cử chỉ vừa rồi của Mạc Hi cũng không oán không hận, ngược lại còn thầm thấy có lỗi.

Đường Hoan thấy Mạc Hi cười như không cười ánh mắt di chuyển qua lại trên người hắc và Lục Vân, lập tức sáng tỏ nàng đây là đang chờ mình cũng làm ra cử chỉ bất nhã. Không như ý muốn của nàng đâu! Nỗ lực thôi cung quá huyết (xoa bóp ấu lưu thông), sau một lúc lâu mới đứng lên, từ trong lòng lấy ra một bình ngọc phủ thủy loại lam hoa băng trong vắt như nước, đổ ra một viên thuốc thơm mát quăng cho Mạc Hi. Nhìn nàng không chút do dự nuốt vào, lòng có hai phần vui mừng.

Lúc này, A Ngăn bên ngoài hắng giọng hai lần mới dám vén rèm lên một góc, lén lút nhìn vào trong khoang thuyền.

Đường Hoan ho nhẹ một tiếng, hỏi: "Có tin tức?"

"Mới vừa rồi đã nhận được mật báo của tổ giáp trực ở ngô Ô Y: đại thiếu gia dẫn hai trăm người dưới trướng bao vây Cơ Xảo Các ước chừng một canh giờ, cuối cùng không kiên nhẫn nổi, hạ lệnh cường công. Tổng cộng tổn hại quá nửa nhân số, số người còn lại đang nghỉ ngơi hồi phục tại chỗ chờ lệnh."

Đường Hoan gật gật đầu, yên lặng tập trung suy nghĩ.

Mạc Hi biết ở Kim Lăng tiêu hao nhân mã của Đường Lịch chỉ là vấn đề thời gian. Nhưng thời cơ lại hoàn toàn là mấu chốt của trận tranh đấu này. Đối với Đường Hoan tình huống có lợi nhất là trước khi Đường Quân phái tiếp viện tới, Đường Lịch chết, Đường Hoan có thể tạm tránh công kích, đứng ngoài cuộc xem trận đấu giữa Đường Môn cùng Việt Kiếm Môn. Đợi binh đao chém giết qua đi lại lấy thân phận huyết mạch dòng chính duy nhất may mắn còn sống sót của Đường gia ra mặt, hoặc ngăn cơn sóng dữ hoặc hóa giải can qua (đánh nhau, chiến tranh) hoặc dẫn dắt người trong tộc gây dựng lại gia viên trọng chấn sĩ khí, vô luận là tình huống nào, hắc lên chức môn chủ đều dễ như trở bàn tay. Nhưng quan trọng nhất trong lúc này là Đường Quân phải chết. Cha con Đường Quân, Đường Lịch một khi chết đi, Đường Hoan có thể âm thầm phái người tung tin đồn, nắm dư luận trong tay, nói Đường Lịch vì thấy Đường Môn gặp họa khuyh tộc, nên xu lợi trốn tránh mặc kệ an nguy của toàn tộc, một mình bỏ chạy. Mà bản thân Đường Hoan chậm chạp không trở về Đường Môn là vì Đường Lịch không để ý đại cục, trong lúc sự tồn vong của toàn tộc đang hết sức nguy cấp lại chỉ nghĩ đến bản thân mưu toan mượn cơ hội diệt trừ đối thủ cạnh tranh là Đường Hoan. Hắc rơi vào đường cùng chỉ có thể tự vệ phản kích, đau đớn giết chết Đường Lịch để mong có thể mau chóng về bảo vệ Đường Môn. Như thế liền thiên y vô phùng (áo trời không vết, chỉ sự hoàn hảo, không chút sai lầm). Chúng trưởng lão Đường Môn cho dù trong lòng biết rõ ràng mọi chuyện, cũng chỉ đành một mắt nhắm một mắt mở. Đường Lịch chí lớn nhưng tài mọn, ghen ghét hiền tài, so với Đường Hoan trong cuộc chiến biểu hiện xuất sắc, bằng thiên tư thông minh, quả quyết ẩn nhẫn của hắc, lo gì không thể chấn

hưng Đường Môn. Các trưởng lão sẽ không vì cái chết của Đường Quân, Đường Lịch dưới tình huống uy danh của Đường Môn đã bị tổn hại mà khiến cho Đường Hoan có vết nhơ nào, tự mình cắt đứt hi vọng tương lai của Đường Môn.

Thời đại vũ khí lạnh (vũ khí bằng kim loại) không thể giống ở hiện đại không kích ném bom, thời này đánh giặc dễ thủ khó công, huống chi Đường Gia Bảo bảo vệ nghiêm mật như vậy, bố trí cơ quan phòng vệ khắp nơi. Việt Kiếm Môn mặc dù võ công vượt trội, nhưng tác chiến ở đất khách vốn mệt mỏi, không thể so với Đường Môn dĩ dật dĩ lao (đội địch mệt rồi mới tấn công). Hơn nữa Đường Môn chiếm hết địa lợi, song phương hơn phân nửa thành cục diện bế tắc, nhất thời khó có thể kết thúc. Trừ phi Đường Hoan ở trong Đường Gia Bảo an bài nhân thủ, Đường Môn nội bộ tan tác trước, Việt Kiếm Môn mới có thể đánh thắng một mạch khí thế áp đảo. Chỉ là tiêu chuẩn trong đó khó nắm chắc nhất. Một tòa thành trì có thể trong một đêm biến mất, nhưng phải tốn sức trăm năm để xây dựng lại. Đường Hoan phá hủy là thành trì của chính hắn, huyết tẩy gia viên của hắn, quấy nhiễu anh linh liệt tổ liệt tông Đường Môn! Hắn đây là không ra tay thì thôi, đã làm thì sấm vang chớp giật! Bởi vì cái gọi là tổ chim bị phá thì trứng có còn nguyên vẹn hay không, đây rõ ràng là chiêu số giết một ngàn người tự tổn hại tám trăm!

Mà bản vẽ kia chính là bản kế hoạch xây dựng lại Đường Gia Bảo trong cảm nhận của hắn! Người này lòng dạ thâm sâu, làm việc tác phong tàn nhẫn, hoàn toàn không vô hại tao nhã như vẻ ngoài. Mạc Hi âm thầm hạ quyết tâm, đối với loại vũ khí tính sát thương siêu cấp mạnh mẽ này vẫn là mau chóng nhượng bộ lui binh thì tốt hơn.

Người ta thường nói không phá được thì không xây được, mượn tay người khác phá đi rồi xây dựng lại, không những có thể thanh trừng nội bộ Đường Môn, chỉ cần kết thúc mọi việc, còn có thể mượn cơ hội ở Đường Môn lập uy. Mà người Đường Quân phái ra tiếp viện Đường Lịch khi nào thì đến, đến bao nhiêu, điều kiện quyết định đầu tiên là Đường Lịch đưa con trai này trong cảm nhận của Đường Quân chiếm bao nhiêu phân lượng, điều kiện quyết định thứ hai là tình hình chiến đấu giữa Đường Môn cùng Việt Kiếm Môn. Nếu Việt Kiếm Môn dốc toàn bộ lực lượng vây công Đường Gia Bảo, có thể canh phòng nghiêm ngặt không để đội nhân mã của Đường Gia Bảo phá vây cứu viện Đường Lịch, thì Đường Hoan không cần lo lắng nhiều. Đường Hoan dẫn một bộ phận người Đường Môn mượn cơ truy tra việc bản vẽ mất trộm đi trước một bước rút lui khỏi Đường Môn, có thể bảo tồn thực lực. Mà Việt Kiếm Môn trải qua chuyện lần này nguyên khí đại thương, phần lớn sẽ lựa chọn nghỉ ngơi lấy sức, sẽ không gây khó dễ cho Đường Hoan. Huống chi trong cảm nhận của Tiêu Thanh Uyên con gái yêu của hắn là vì Đường Lịch mà chết thảm. Oan có đầu nợ có chủ, diệt cha con Đường Quân, hắn là đã có thể tiêu tan mối hận trong lòng hắn. Dù sao người trong võ lâm cũng chú ý việc chữa lại một đường, ngày sau còn có thể gặp lại, thâm án diệt môn chân chính chó gà không tha hơn phân nửa là hai bên thực lực quá mức chênh lệch mà thành, bởi vậy cũng không gặp nhiều.

Nhưng lấy trình độ yêu thương của Đường Quân đối với đứa con trai bảo bối duy nhất của hắn mà xem, hắn quá nữa sẽ cùng người Việt Kiếm Môn bao vây Đường Môn hình thành thế giằng co ở phía trước rồi chia người đến Kim Lăng trợ giúp. Như vậy, sẽ diễn biến thành tình huống tệ nhất, Đường Hoan còn chưa kịp tiêu diệt Đường Lịch liền gặp phải người Đường Lịch cùng viện quân của Đường Quân hai mặt giáp công. Mà cùng lúc đó, trận đấu ở sân nhà Đường Môn với Việt Kiếm Môn sẽ bởi vì chia đi quá nhiều khiến nhân thủ không đủ mà thương vong nặng nề, cứ thế sau cuộc chiến tất cả Đường Môn thất bại hoàn toàn, vô cùng khó khăn để khôi phục nguyên khí.

19. Chương 032

Chương 32. Kết cục của Đường Môn

Sùng Diêu Đài đèn đuốc sáng rực, chiếu vào gương mặt nhợt nhạt của Đường Quân, dung nhan hơn năm mươi tuổi giống như chỉ trong một đêm mà tiêu tụy hẳn đi. Thấy Đường Đức trực tiếp tiến vào, ông không kiên nhẫn hắt hai thị tì đang băng bó vết thương trên vai ông ta, quát các nàng lui ra.

Một chút vết thương ấy đối với cả đời cơ hồ đều giết chóc của Đường Quân thật chẳng đáng là gì.

“Ngoại thành thương vong đã kiểm kê chưa?”

“Bẩm lão gia, năm ngàn người đóng ở ngoại thành cơ hồ toàn quân bị diệt. Chỉ còn ba trăm tàn binh, phần lớn có thương trong người, vô lực tái chiến.” Đường Đức dù sao cũng đi theo Đường Quân nhiều năm, coi như vô cùng trải đời, trong lúc tồn vong hết sức nguy cấp vẫn bình tĩnh như thường.

Lại nói tiếp ngoại thành Đường Gia Bảo là do chương môn đời thứ hai của Đường Môn Đường Sùng một tay xây nên. Đường Sùng là người mưu tính sâu xa. Ngày xưa Mộ Yến Trai liệt kê nhân vật phong lưu của thập đại thế gia trên giang hồ, từng có tám chữ bình về Đường Sùng: “Bị hạt hoài ngọc, hậu tích bạc phát.”

Hà thượng công chú thích: “Người bị hạt, vẻ ngoài kém cỏi; người hoài ngọc, trong lòng sâu xa. Giấu bảo vật trong lòng, không nói chẳng ai biết.” Ý là dù mặc áo thô, nhưng có giấu bảo ngọc. Lúc đó Đường Môn dưới sự dẫn dắt của thủy tổ khai sơn đầu tiên Đường Phàm mới xuất hiện trên giang hồ, hình thành một thế lực mới nhuệ khí hùng hậu, Đường Môn lúc đó có thể nói nhân tài đông đúc. Đường Sùng người này tại Đường Gia Bảo kẻ tài như rừng vốn chẳng nổi bật, ai ngờ cuối cùng hắn lại trở thành hắc mã (người ai cũng nghĩ là kém nhất nhưng lại vượt lên thành người giỏi nhất) trong cuộc đấu tranh chức chương môn, năm ba mươi tuổi đi lên vị trí chương môn đời thứ hai của Đường Môn. Mà trong ba mươi năm tại vị của mình Đường Sùng đã gắng sức xây dựng Đường Gia Bảo, hình thành Đường Gia Bảo như ngày nay lấy điều hà khắc vận mệnh trong ngoài hai thành. Lúc điều hà ở ngoại thành chưa xây dựng chính là sông đào bảo vệ thành hiện nay nằm trong Đường Gia Bảo, sông này tiêu phí vô số người đào, nước sông chảy thành một vòng, đáy sông chôn lưới để tạo cơ quan. Mặt sông rộng lớn, cao thủ khinh công đương thời cũng không thể dễ khi bay qua được. Lúc này ngoại thành Đường Môn mặc dù trong ba ngày ngăn ngừa đã bị luân hãm, nhưng nội thành vẫn bình yên vô sự.

Mà giờ phút này Đường Quân thân ở nội thành Đường Gia Bảo vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới ngoại thành Đường Môn trong vòng ba ngày lại thất thủ. Lực lượng của ông cơ hồ tiêu hao hầu như không còn. Những người ở lại bảo vệ nội thành đều là tinh nhuệ của Đường Môn, nhưng cần bàn bạc với Trưởng Lão Viện mới có thể điều động, ngay cả chương môn như ông cũng không thể độc đoán.

“Lịch nhi bên kia như thế nào? Kim Lăng có tin tức truyền đến không?” Đường Quân cho dù lòng nóng như lửa đốt cũng không có cách nào. Con trai ông cái gì cũng tốt, chỉ là quá vọng động, mới trúng kế của tên tiện chủng Đường Hoan. May mắn là ông vừa nhận được tin Việt Kiếm Môn tập kết nhân mã liền phái ra năm trăm kỵ binh thân vệ của mình đi tiếp viện Đường Lịch trước. Nay tính thời gian cũng nên đến Kim Lăng rồi.

“Bẩm lão gia, Kim Lăng đường xá xa xôi, dùng bò câu đưa tin chưa đến.” Đường Đức vẫn không chút hoang mang.

Đường Quân nghĩ đến đứa con trai duy nhất của mình không khỏi lão lệ tung hoành, có lẽ đã già thật rồi, trận chém giết ban ngày làm cho ông giờ phút này mệt mỏi không chịu nổi.

“Người đi mời các vị trưởng lão đến, thương nghị việc bảo vệ nội thành.” Bỗng nhiên Đường Quân thoáng nhìn qua miếng băng vải vừa rồi trắng tinh nhưng chưa đến một nén nhang đã bị máu tươi nhuộm đỏ, dù ông xưa nay trầm ổn nhưng lúc này cũng không thể không biến sắc. Đường Quân là chủ soái, cho dù xung phong đi đầu cũng có thân vệ liều chết bảo vệ bên cạnh, trên vai chỉ là vết thương nhẹ, miệng vết thương chỉ hơn tấc, cũng không sâu. Kim sang được của Đường Môn lại là thánh phẩm cầm máu, dù thế nào cũng không đến mức này, trừ phi...

Ông dùng ánh mắt như rắn độc quét qua Đường Đức, quả thấy ông ta mặc dù vẫn như ngày thường bộ dáng phục tùng, nhưng vẻ mặt lại không có nửa phần cung kính, không khỏi khàn giọng quát: “Người dám bán đứng ta! Bán đứng Đường Môn!”

“Lão gia bớt giận. Lão nô quả thật bán đứng lão gia, nhưng chưa từng bán đứng Đường Môn.” Đường Đức cũng không tiếp tục diễn trò, cái lưng ngày thường cong như con tôm giờ đứng thẳng, không chút sợ hãi mà nhìn lại Đường Quân. Trong nháy mắt khí thế của ông hoàn toàn thay đổi, nghiêm nghị mà đứng, hiện rõ phong phạm cao thủ.

Đường Quân muốn phóng lên, nhưng vừa vận khí đã rơi xuống giường. Ông cường chế hoảng sợ trong lòng, cả giận nói: “Ta bị người hạ độc gì?”

Đường Đức không đáp, lại nói: “Lão gia không cần uống phí khí lực. Sùng Diêu Đài này ngoại trừ lão nô, những người khác đều phải thông báo mới được vào. Lúc này lão gia ngài có kêu võ hòng cũng sẽ không có ai xuất hiện.” Đường Đức làm đại tổng quản của Đường Quân, quyền lực to lớn nói quyền khuynh nữa Đường Gia Bảo cũng không quá, Đường Quân xưa nay đối với ông ta tín nhiệm có thêm, khổng chế Sùng Diêu Đài không khó.

“Người là người của Đường Tuyết?!” Trong chốc lát Đường Quân đã nghĩ ra vì sao mình phải đến năm đội nhân mã cũng không thể đưa Đường Lịch về. Ông vốn tưởng rằng vì Đường Lịch địa vị tôn quý, bọn thuộc hạ không dám trái ý nó mới không thể làm gì được. Bây giờ xem ra, đều là Đường Đức giả trò quỷ. Nhưng giờ phút này không phải thời điểm suy nghĩ những điều này.

“Không, Đường Tuyết không thể có tâm cơ như thế, lúc nhỏ chúng ta cũng coi như tình như thủ túc, hẳn không có khả năng từ khi đó đã sắp đặt người đến bên cạnh ta, hướng chỉ người là phụ thân chỉ định cho ta.” Ông ngừng lại một chút, ngập tràn kinh ngạc nhìn về phía Đường Đức: “Người là người của phụ thân!”

“Môn chủ đối với Đường Đức ân trọng như núi.” Đường Đức gật đầu thừa nhận, giờ phút này môn chủ trong lời nói của ông được tự nhiên không phải chỉ Đường Quân mà là Đường Hành. Đường Đức từ khi bị Đường Hoan chất vấn liền không còn kêu Đường Quân một tiếng chưởng môn nữa, có thể thấy được trong lòng ông chủ tử từ đầu đến cuối chỉ có một mình Đường Hành. Đường Hành đưa ông đến bên người Đường Quân, luôn báo lại tình huống của Đường Quân vốn không vì ngày hôm nay, chỉ là quan sát của một chưởng môn đối với người thừa kế tương lai, quan tâm thiện ý của một vị phụ thân đối với con trai mình. Người hầu cận năm đó của Đường Tuyết cũng do Đường Hành tự mình ra lệnh. Chỉ là việc dời biến đổi thất thường, mà trong đó lòng người là khó lường nhất.

“Lão bắt tử đó, cả đời thiên vị Đường Tuyết. Ta là trưởng tử, rốt cuộc ta kém ở điểm nào, ông ta cả đời đều thấy ta chướng mắt. Hồ dữ không ăn thịt con, ông ta đã chết còn không buông tha ta, an bài người bán đứng ta!” Đường Quân lúc này trăm mối cảm xúc ngổn ngang, cả đời này của ông ta đều sống dưới cái bóng của Đường Tuyết. Đường Quân lớn tuổi hơn Đường Tuyết, nhưng từ nhỏ đã không khéo léo bằng, sách sử thi thư nguồn gốc y học lại khó có thể sánh kịp, người trong Đường Môn từ trưởng lão gia tộc cho tới thị vệ bộc dịch đều nhận thấy Đường Tuyết có thể tiếp nhận chức vụ chưởng môn. Quả nhiên phụ thân đem chức vị chưởng môn truyền cho Đường Tuyết. Nhưng tên Đường Tuyết mọi người khen không dứt miệng này không thêm đại vị, bị sắc đẹp mê hoặc, vì yêu nữ Thục Sơn phải phản bội Đường Môn. Như thế mới có ngày ông được ra mặt. Không thể tưởng được lão bắt tử trước khi chết lại gọi nó trở về, muốn đưa nó lên lại, Đường Quân đương nhiên nhin không được cơn tức này, độc giết vợ chồng Đường Tuyết.

“Chưởng môn trước khi chết từng có di ngôn: ‘Đường Quân chí lớn nhưng tài mọn, lòng dạ hẹp hòi ánh mắt thiên cận, một thời gian nữa, Đường Môn chắc chắn sẽ từ tay nó bắt đầu suy bại.’” Đường Hành nhìn người quả nhiên sẽ không sai, Đường Quân cấu kết cùng thất hoàng tử đẩy Đường Môn vào trong vòng xoáy chính là minh chứng tốt nhất.

“Ta bị người hạ độc gì?” Đường Quân bắt chập khúc mắc khó giải, gấp giọng hỏi lại.

“Thuốc này tên là Thiên Cơ Dẫn. Lão nô đem sáu loại dược liệu khác nhau với lượng cực nhỏ mỗi ngày hạ trong những món đồ vật lão gia thường chạm đến như quần áo, thức ăn.” Đường Đức kiên nhẫn giải thích nghi hoặc. Đường Quân biết rõ các loại độc dược, làm người cẩn thận, hạ độc ông ta, là việc muôn vàn khó khăn. Đường Hoan thiếu gia thật sự là kỳ tài ngút trời, phát minh Thiên Cơ Dẫn, phối hợp sáu loại vật liệu không độc rồi tách ra, lại dùng một loại thuốc dẫn để xúc tác. Dem tâm đèn cây ngâm trong vị thuốc dẫn cuối cùng này, chế thành nền đốt, độc tính bị người từ từ hít vào lồng ngực, mới có thể dẫn phát sáu loại dược vật tiềm phục trong người. Nền cháy hết khiến vật chứng cũng không còn, mặc dù mấy vị thuốc khác đều bị phát hiện, nhưng không thể thử ra có độc.

Từ trước đến nay hạ độc phần lớn thông qua ba cách, qua ăn uống, tiếp xúc cơ thể, hít vào, mà Thiên Cơ Dẫn này lại bao gồm cả ba cách trên, mỗi loại đều thử không ra độc, khiến người ta không thể phát hiện. Còn về cách dùng ám khí đã thương người, độc chạy thẳng vào máu chỉ có thể dùng khi lâm trận đối địch, dùng trên người Tiêu Cẩm cùng Đường Quân sẽ không hiệu quả. Thuần Quân kiểm trong vấn đề giết người bằng độc này cũng rất quan trọng. Tương truyền vết thương do Thuần Quân gây ra sẽ lâu khép miệng, Đường Hoan ở trước mặt Tiêu Cẩm nhiều lần cố ý vô tình đề cập sự ngưỡng mộ đối với thanh tuyết thể danh kiếm này, cũng hứa lấy Bích Lưu châu trao đổi để bày tỏ thành ý, Tiêu tiểu thư đương nhiên cam

nguyên dâng ra. Mà Tiêu Thanh Uyên tới cửa quả nhiên đã đề cập đến Bích Lưu châu, Đường Môn tự nhiên không tiện cự tuyệt. Hai vật này phối với nhau, mới khiến Đường Quân mặc dù đối với nguyên nhân cái chết của Tiêu tiểu thư nghi hoặc, nhưng cũng có cách giải thích hợp lý. Ông ta thủy chung cho rằng Bích Lưu châu đeo trên người Tiêu tiểu thư là thật, liền không nghĩ nhiều đến phương diện hạ độc, mới không mở rộng điều tra vụ việc, không phát hiện độc trên người. Thế cho nên đến hôm nay, thời cơ tốt nhất để Đường Quân độc phát - Việt Kiếm Môn vô cùng nguy cấp, Đường Đức mới đốt nến.

“Lòng dạ của người thật nham hiểm! Đứng cao hứng quá sớm. Đường Hoan tên tiểu tạp chủng này sẽ không làm được gì đâu.” Đường Quân cảm thấy máu trong thân thể nhanh chóng bị xói mòn, tiếng nói yếu dần. Giờ phút này ông đã hoàn toàn hiểu ra, ông ta cùng Tiêu Cẩm trúng cùng một loại độc. Mà viên Bích Lưu châu kia dĩ nhiên là giả. Nghĩ đến đây, ông ta run rẩy lấy viên châu giả giấu trong người ra, bi phẫn nói: “Ta đã nghĩ trước khi chết ông ta cuối cùng cũng thừa nhận đứa con trai này, mới đem Bích Lưu châu truyền cho ta, vạn vạn không thể tưởng được, lão chết giấu ấy lại cho ta một viên châu giả!”

“Chưởng môn biết rõ đạo lý vua nào triều thần nấy, hẳn biết sau khi người kế nhiệm tất sẽ ra sức bồi dưỡng vây cánh của mình, tổ chức lại Đường Môn, thanh lí bộ hạ cũ. Chưởng môn vì bảo vệ những người này, âm thầm trợ Đường Hoan thiếu gia, cho nên trước khi chết lệnh cho bọn họ ở trước linh vị liệt tổ liệt tông thể độc nguyện trung thành với người. Vì để người tin tưởng thành ý của ông ấy, chấp nhận sự quy thuận của bọn họ, ông ấy mới tặng lại Bích Lưu châu, đánh tan sự nghi ngờ của người.” Đường Đức rõ ràng đối với trí kế vô song của Đường Hành thập phần kính phục, khi nói về mặt cung kính nghiêm nghị.

“Vậy vì sao ông ta truyền ngôi cho ta, trực tiếp bồi dưỡng tên tiểu tạp chủng Đường Hoan không phải rất tốt sao!”

“Chưởng môn từng nói: ‘Hoan nhi tuổi nhỏ, hơn nữa cha mẹ đều mất, vốn bộ xương già này của ta còn có thể bảo hộ cho nó, nay ngay cả ta cũng đi, nếu truyền ngôi cho nó mà không thể phục chúng, ngược lại sẽ chuốc họa sát thân.’” Đường Đức không nói hết đoạn sau, Đường Hành còn từng dặn ông, đối với Đường Quân ngoan ngoãn tuân theo, cũng âm thầm dốc lòng giáo dưỡng Đường Hoan, nếu nó quả thật là lương tài mỹ ngọc lại có lòng báo thù, đợi nó đủ lông đủ cánh, mới có thể âm thầm giúp hoàn thành việc lớn. Đường Hành người này mưu tính sâu xa, vì ông nhìn ra chuyện xấu của Đường Quân, liền vội triệu Đường Tuyết về Bảo, tiếc rằng bản thân đã trúng độc, thần chí không rõ, không thể cảnh báo trước cho Đường Tuyết. Đứa con trai Đường Tuyết mình thương yêu nhất bị độc chết đương nhiên là vô cùng đau đớn, nhưng Đường Quân dù sao cũng là con ông, nếu xử trí Đường Quân, Đường Gia Bảo nhất thời không người nối nghiệp, tất sẽ đại loạn. Đường Hành làm chủ một môn phải lo lắng toàn diện, nói cách khác ông đảm chiêu tính toán tất cả đều lấy Đường Gia Bảo làm trọng, tình cảm cá nhân là phụ. Nếu hôm nay Đường Hoan chỉ là một khối gỗ mục, dưới tình huống Đường Hành biết rõ Đường Quân độc giết mình cùng Đường Tuyết, cũng sẽ cho Đường Quân người chưởng môn này tiếp tục làm.

Dưới sự khổ tâm sắp đặt của Đường Hành, khối ngọc thô Đường Hoan bị Đường Quân mài giũa đã trở thành lương tài mỹ ngọc như hôm nay. Đường Hành trúng độc ngày càng nặng, mỗi ngày thời gian tỉnh táo càng ngắn, đến những ngày hấp hối cuối cùng mỗi ngày chỉ tỉnh nửa canh giờ, ván cờ của ông chỉ mới bày được một nửa, vô lực bí mật đưa Đường Hoan ra khỏi Đường Gia Bảo. Đường Đức luôn vì việc Đường Hoan trúng ám toán của Đường Lịch, trọng thương tàn phế, cô phụ lời giao phó của Đường Hành, hổ thẹn vô cùng, quyết đem hết khả năng giúp đỡ Đường Hoan. Đường Đức ở trước mặt Đường Quân khúm núm vài chục năm mới lấy được tín nhiệm của ông ta, mới có thể ở Đường Gia Bảo nói một không hai, âm thầm thay Đường Hoan che giấu. Vài lần Đường Hoan có thể bí mật đến Kim Lăng, công Đường Đức không thể không nhắc đến.

“Ngoại thành là người cố ý gỡ bỏ phòng ngự, để Việt Kiếm Môn công phá...” Đường Quân lúc này đã không còn hi vọng, hơi thở mong manh.

“Không sai.” Đến giờ phút này, Đường Đức đã không còn kiêng dè.

Thấy Đường Quân cuối cùng đã nhắm hai mắt lại, Đường Đức không khỏi nước mắt doanh tròng, hai gò gầy xuống đất, hướng về mộ viên phía sau Đường Môn lễ bái ba lượt, nói: “Đường Đức may mắn không làm nhục mệnh.” Loạn Tổ vẫn ẩn từ một nơi bí mật gần đó lúc này mới nâng Đường Đức dậy, nói: “Phụ thân đừng vội bi thương, nay Tứ thiếu đã nắm chắc thắng lợi.” Cha con hai người vui mừng cùng khóc.

Hôm sau, Đường Gia Bảo treo cờ tang, vài vị trưởng lão Đường Môn đưa thư cầu hòa đến Việt Kiếm Môn, trả lại Thuần Quân kiếm. Tiêu Thanh Uyên chứng thật Đường Quân đã chết, mà Việt Kiếm Môn trải qua trận này cũng đại thương nguyên khí, ngay cả đại đệ tử hắc sắc ý nhất cũng bị cơ quan gây thương tích chết ngay tại chỗ, hơn nữa nội thành Đường Môn có điều hà bảo vệ, khó có thể bay vào, liền ngừng công kích dẹp đường về phủ.

Phỏng đoán của Mạc Hi về cục diện chiến đấu mặc dù không được đầy đủ nhưng cũng không cách quá xa, Đường Hoan muốn thành sự có hai điểm khó nhất, một là khiến Đường Quân chết đi, hai là tự hủy tường thành, cho Việt Kiếm Môn có cơ hội đánh vào Đường Gia Bảo đồng thời nắm chắc thời cơ, vừa mượn đao tiêu diệt quân của Đường Quân, vừa bảo trụ căn cơ Đường Môn.

Nhưng nàng không phải người trong Đường Môn lại ở lâu tại Kim Lăng, đương nhiên không thể nào biết được địa hình đặc thù trong ngoài song thành của Đường Môn, cũng không biết sự tồn tại của Đường Đức, nên không biết toàn bộ tính toán của Đường Hoan. Huống hồ theo nàng xem ra, cuộc chiến của Đường Môn và Việt Kiếm Môn là việc nội bộ của gia tộc Đường Hoan, hoàn toàn không liên quan đến nàng, Đường Hoan bố trí như thế nào, đứng ở lập trường người bị hạ độc như nàng, thật sự không tiện hỏi cũng không có hứng thú biết. Nàng phải làm chính là trước khi lấy được thuốc giải phải bảo vệ cây cỏ cứu mạng là Đường Hoan này.

20. Chương 033 - 034

Chương 33. Ngày đêm kiêm trình

Đường Hoan nhìn cô gái trước mắt một thân áo vải màu xám, dựa vào thân cây, hào sảng ngồi dưới tán lá vàng, ánh chiều nhàn nhạt chiếu vào người nàng, tóc nhiễm bụi buông xuống một bên, che nửa khuôn mặt trầm tĩnh.

Dọc đường đi ăn gió nằm sương, ngày đêm kiêm trình, nàng không hề oán giận. Khi cần ăn vô luận là chim thú hay cơm canh đạm bạc đều không chút qua loa, khi ngủ cho dù ở rừng sâu núi thẳm cũng tùy ý chọn cây làm giường bình thần chịu đựng gian khổ. Đi đường như thế, bản thân hẳn cũng thấy mệt mỏi, mà nàng lại không tỏ chút mệt mỏi, hơn nữa giờ mẹo mỗi ngày còn rời khỏi mọi người tự đi luyện kiếm. Một đội hai mươi người này đều là cao thủ đứng đầu dưới tay hắn, cước trình tất nhiên là cực nhanh, mà nàng lại có thể đuổi theo kịp. Nhìn ra được thể lực của nàng rất dồi dào. Nhưng từ khi rời khỏi Kim Lăng nàng liền cực ít nói chuyện, lại chưa bao giờ hỏi qua hắn định làm gì, cũng chưa bao giờ nhắc một câu nửa chữ về thuốc giải.

Mạo hiểm lớn nhất trong việc này chính là năm trăm thân kỵ vệ Đường Quân phái ra. Tùy từng ít cổ nhiên có thể di chuyển nhanh chóng, trong hoàn cảnh xấu cũng tuyệt đối là vết thương trí mạng. Nhưng ngược lại, một nhóm hai mươi hai người chỉ cần một đường ẩn giấu hành tung, lao qua vòng sát khí của năm trăm thiết kỵ kia cũng không khó. Chẳng qua mỗi lần có gió thổi cỏ lay, nàng đều là người đầu tiên nhận ra. Năm ngày trước, năm trăm người kia ở xa mười dặm có hơn, nàng là người đầu tiên dùng cách áp tai nghe tiếng. Phải trải qua loại huấn luyện khắc nghiệt đến mức nào mới có thể ứng biến nhanh như vậy, phản truy tung (theo dõi ngược: đây là một kĩ năng theo dõi lại người đang theo dõi mình, ngày nay, trong trường cảnh sát có dạy kĩ năng này) thành bản năng, dung nhập xương cốt...

Mạc Hi biết Đường Hoan đang đánh giá nàng, cũng không mở mắt, thả lỏng cơ bắp toàn thân, điều chỉnh hô hấp của mình đến trạng thái ôn hòa nhất, đây là biện pháp điều trị nội tức không cần ngồi xuống mà gần đây nàng mới ngộ ra: đem bản thân hòa vào hoàn cảnh xung quanh, dùng cách thức tĩnh lặng thuận theo tự nhiên làm nhạt cảm giác tồn tại, cứ như thế, quá trình nội tức chậm chậm tăng lên cũng là quá trình từng chút một khôi phục thể lực.

Lúc đầu Mạc Hi thấy Đường Hoan không lựa chọn quyết đấu cùng Đường Lịch ở Kim Lăng, mà để Lục Vân, A Ngân hai người ở lại Kim Lăng khắc phục hậu quả, bản thân ngày đêm chạy về đất Thục, có chút kinh ngạc, nhưng nghĩ lại, hẳn làm như thế có lẽ đối với thế cục của Đường Môn đã nắm chắc mười phần. Nếu như tình thế nguy hiểm của Đường Môn lập tức được hóa giải, Đường Quân chết, Việt Kiếm Môn ngừng công kích, chuyện đầu tiên Đường Hoan phải làm chính là trở về Đường Môn chủ trì đại cục. Như vậy so với việc cướp đoạt tốt hơn nhiều, có đôi khi không phải ai thực lực mạnh nhất, binh lực nhiều nhất là có thể thắng được, thông thường người có được giang sơn là người có thể khống chế được cầm cung nội đình trước. Vua Ung Chính cũng mượn binh lực đại doanh từ Phong Đài, nắm trong tay cầm cung, tuyên di chiếu định danh phận, lại lấy để vương tôn sư lệnh thập tứ một mình vào kinh phụng chiếu. Cho dù là Phủ Viễn đại tướng quân thống lĩnh mười vạn đại quân chiến công hiển hách thì sao, cũng không thể xoay chuyển trời đất đành cúi đầu xưng thần.* Ngược lại, nếu Đường Lịch đi trước một bước trở lại Đường Môn, thân phận thiếu bảo chủ của hắn vốn danh chính ngôn thuận, hơn nữa Đường Quân đã chết, hẳn chỉ cần giả làm hiếu tử liền có thể kiểm soát vô số sự đồng tình, như thế sẽ là chuyện xấu đối với Đường Hoan vốn đã nắm chắc thắng lợi.

*Đoạn trên nói về việc lên ngôi của hoàng đế Ung Chính thời Thanh. Theo một số tư liệu cổ thì người được Khang Hy truyền ngôi là thập tứ a ca Dận Trinh (hay Dận Đề), nhưng tứ a ca Dận Chân (Ung Chính) đã sửa di chiếu để lên ngôi, đồng thời cũng liên kết với Dận Tường, vị hoàng tử nắm giữ hầu hết quân đội, đã điều một đội quân trong Bắc Kinh từ Phong Đài đến bao vây và kiểm soát Tử Cấm Thành và một số vùng xung quanh, nhằm ngăn chặn mọi phản kháng từ phía hoàng tử Dận Tự.

Sau khi lên ngôi, Ung Chính đã ra một khẩu dụ điều Dận Trinh lúc này là Phủ Viễn đại tướng quân đang chinh chiến ở chiến trường Tây Bắc trở về Giang Tô rồi trực tiếp về kinh dự lễ tang tiên hoàng.

Quả nhiên, không quá ba ngày, trên giang hồ liền lan truyền một lời đồn: Đường Lịch trên đường vội về chịu tang cha đã chết vào tay Việt Kiếm Môn. Không cần phải nói, bút tích của Đường Hoan. Đường Lịch chết là chuyện sớm hay muộn, làm như vậy vừa tặng Việt Kiếm Môn một lễ vật, lại tẩy trắng bản thân. Dù sao trên danh nghĩa Đường Quân với thân phận chủ môn xuất chiến cùng Việt Kiếm Môn bất hạnh qua đời, đứa con duy nhất của hắn thanh danh cũng không dễ nghe. Cho dù Đường Lịch có thể tránh được hai thế lực Đường Hoan cùng Việt Kiếm Môn bao vây tiêu trừ, thuận lợi trở về Đường Gia Bảo, chỉ cần Đường Hoan đoạt trước một bước khống chế thế cục, Đường Lịch trở thành kẻ không ID không hộ khẩu, chỉ cần quay lưng, hẳn có chấp thêm cánh cũng không thoát. Mà Đường Lịch chỉ có thể cuộc vãn này, nếu hắn không quay về, chẳng khác nào bỏ qua cơ hội cuối cùng lật ngược thế cờ, cuối cùng cả đời chỉ có thể lưu lạc chân trời góc bể.

Chương 34. Đỉnh Sùng Diệu

Hai mươi ngày sau.

Đường Đức sáng sớm liền canh giữ ở Sùng Huy Môn ngoại thành Đường Gia Bảo, chờ đến hoàng hôn mới nhìn thấy một nhóm ước chừng hai mươi người của Đường Hoan phong trần mệt mỏi xuất hiện ở cuối chân trời, đợi Đường Hoan đến trước mắt, nhất thời nghẹn ngào khôn kể, định hành đại lễ bái lạy chưởng môn.

Đường Hoan kiên quyết không nhận, nói: “Đức công không cần như thế, Hoan hổ thẹn trong lòng.” Hắn ngừng lại một chút, mỉm cười, giới thiệu Mạc Hi: “Vị này là Mộc cô nương. Trên đường đi Hoan nhờ vào sự cơ cảnh của Mộc cô nương mới có thể tránh khỏi truy binh nhanh chóng quay về.”

Đường Đức áp chế kinh ngạc trong lòng, ngược đời mắt sáng rực đánh giá Mạc Hi, lát sau lộ ra một chút vui mừng tươi cười, nói: “Cô nương ở Đường Gia Bảo nếu có cần gì, hãy trực tiếp phân phó lão nô. Không cần khách khí.” Vị cô nương này thực không phải người thường, hai mắt trong suốt, tĩnh lặng như nước sâu.

Mạc Hi mỉm cười, nói: “Không dám, hiển nhiên khách phải tùy chủ.” Đến địa bàn người ta, nào dám không thức thời...

Mọi người chào hỏi đã xong, liền theo Đường Đức vào trong thành. Một đường đi tới, ngoại thành coi như trải qua một hồi tai kiếp, chỉ còn tàn dư của vách tường sụp đổ là có thể nhìn ra sự phồn thịnh ngày xưa. Cách đó không xa là một khoảng gạch vàng nền móng của đài cao, cô độc yên tĩnh nằm dưới ánh chiều tà. Đường Hoan không khỏi cảm khái vạn phần, chớp mắt cũng vui vẻ trở lại, nói với Mạc Hi: “Nơi này liền dựa theo đề nghị của cô nương, xây dựng Phi Bộc Trùng đài.”

Mạc Hi gật gật đầu, nghĩ rằng: trước kia bắt quá là vì nhiệm vụ, bịa chuyện người cũng tin. Nay cũng không có tiền công thiết kế, phí tâm tư để làm gì. Giải độc, nhanh rút.

Đường Hoan thấy nàng không chút hứng thú, nhất thời yên lặng không nói gì.

Như thế đi tiếp một lúc, dần nghe thấy tiếng nước cuộn cuộn.

Điều hà trước mắt trong như ngọc, rộng như sông, sóng bạc chìm nổi, vỗ không ngừng.

Ngồi giữa cỏ lau rậm rạp bên bờ là một người đầu đội đầu lạp mặc áo tơi, giống ngư ông, nhưng không thấy rõ mặt.

Đường Đức bước ra lấy một khối ngọc bài khắc hoa lan hai tay dâng lên, thái độ cực kì khiêm cung. Người này không nói một lời, đứng dậy, một tay nắm bè trúc dưới chân, tùy ý ném vào giữa sông. Thì ra là người chèo đò qua bên kia bờ. Đường Hoan dẫn đầu, đoàn người lần lượt phi thân, đi lên bè trúc. Người chèo đò kia rất giỏi, chở người vượt sông trong sóng to gió lớn, như đang dạo chơi trên sân vắng, điều luyện.

Mạc Hi thấy xem thế đã đủ rồi. Người này công phu cao, bình sinh ít thấy!

Chỉ qua thời gian một chén trà nhỏ, mọi người đã đến bờ bên kia, người chèo đò quơ lấy sào trúc, cũng không quay đầu lại đi mất.

Đoàn người vào nội thành.

Đường Hoan vốn nhìn thấy Mạc Hi hiện lên vẻ thán phục tò mò, chỉ chờ nàng tới hỏi người này là ai, cũng có thể đánh vỡ cục diện bế tắc, không ngờ Mạc Hi lại xoay người hỏi Đường Đức: “Đức công có biết người này là ai không?” (Bạn nhỏ Đường à, cậu tính sai rồi: Đường Đức mới là người đưa ra ngọc bài kia, không hỏi ông ấy còn hỏi ai...)

Đường Đức đã sớm thu vẻ mặt hai người vào trong mắt, cúi đầu che giấu ý cười nơi đáy mắt, nghiêm nghị nói: “Lão nô chỉ biết người này là bạn thân lúc sinh tiền của Tuyết chương môn. Từ khi chương môn mất liền ở đây ngày ngày chèo bè. Chỉ là người này công phu cực kỳ cao, không ai có thể bức bách hấn, chỉ chấp nhận ấn tín riêng của chương môn. Vả lại mấy năm qua hấn chỉ mở miệng một lần, chính là nói với tứ thiếu.” Ngừng lại, không nói tiếp.

Đường Hoan nhìn Mạc Hi, đã thấy nàng ngẩng đầu vẻ mặt kinh ngạc thán phục nhìn lầu quỳnh điện ngọc trước mắt, vẻ mặt tầm thường không chút nổi bật tăng thêm một phần sinh động rực rỡ. Không biết vì sao, chút ám ức vừa mới dâng lên trong lòng Đường Hoan phút chốc liền biến mất.

Chỉ thấy xa xa mười trượng đài cao nguy nga sừng sững, trên đài lầu vũ liên khuyết, phi các trọng diêm, khí thế khoáng đạt. Mái nhà có trang trí một con chim lớn, ngạo nghễ đứng trong ánh chiều, thân khoác kim mang, vẻ mặt bề ngễ, dang cánh muốn bay. Mạc Hi không khỏi thán, Tào Phi từng lên Đồng Tước Đài (Đồng Tước Đài do Tào Tháo xây nên ở bên sông Chương Hà tỉnh Hà Nam. Đài này cực kỳ tráng lệ, trang hoàng tô điểm rất lộng lẫy, rồi tuyển gái đẹp khắp vùng đem chứa vào trong.) làm phú, có câu “Phi gian quật kì đặc khởi, tầng lầu nghiêm dĩ thừa thiên”, ước chừng chính là tình cảnh trước mắt. Trách không được Đường Hoan thẳng nhai này liều mạng cũng muốn làm chương môn, quang cảnh này ai thấy cũng sẽ không thể thờ ơ.

Tương truyền Tào Tháo thích ở trên Đồng Tước Đài đãi tiệc quần thần, khải khái bày tỏ dã tâm chiếm đoạt thiên hạ của mình, mỗi lần đều ăn uống linh đình, cổ nhạc vang trời. Nếu như có thể ở nơi đây ăn chơi đàn điểm sẽ là chuyện tốt đến mức nào! Trong đầu Mạc Hi bắt đầu y y ra quang cảnh tay cầm chén rượu, ca múa lướt qua, thán nghĩ nơi đây cho Đường Hoan, thật là hồng phúc, nhất định không tận dụng hết chỗ kì diệu.

Đường Đức một đường thông suốt mang theo bọn họ vào Sùng Diêu Đài.

Sùng Diêu Đài ở chính giữa, nam liền Vân Hà, bắc tiếp Xích Yên, mỗi bên đều cách bảy mươi bước. Tam đài nối với nhau bằng cầu nổi, “Thi, tam đài tương thông, phệ, ở giữa không đường”.

Xa xa có thể nghe thấy tiếng nước. Tới gần, càng cảm thấy nguy nga sừng sững, đài cao như núi. Thì ra dưới đài có dẫn một mạch của điều hà xuyên qua, hợp lại chảy vào cái hồ cực lớn. Mạc Hi không khỏi âm

thầm thán phục gen của Đường gia quá mạnh, chỉ sợ từ thủy tổ khai sơn Đường Phàm đến Đường Hoan hiện tại, đời đời đều có thiên tài thiết kế.

Nàng nhất thời cao hứng, khe điểm mũi chân, giống như điều đứt dây, vọt thẳng người, lướt tới chỗ cao nhất của Sùng Diêu Đài, lên mái nhà nguy nga tráng lệ ngồi xem mây tía, ngàn dặm thu vào trong mắt. Nhất thời, oán khí tích tụ mấy ngày nay vì bị thằng nhãi Đường Hoan hạ độc, bị buộc bốn ba ngàn dặm tới đây trở thành hư không. Đến lúc này mới lĩnh hội được cái gì gọi là: “Đăng lâm tứ vọng, túc mục phi khâm.” (Lên đài nhìn bốn phía, tầm mắt mở mang nhiều.)

Đường Đức thấy vậy không khỏi sợ hãi than nói: “Khinh công của vị Mộc cô nương này cách đương thời độc nhất vô nhị cũng không xa rồi!”

Ánh mắt Đường Hoan vẫn đuổi theo bóng dáng nàng, lại không tiếp lời.

Mạc Hi xem đủ, mới lướt gió xuống, thoáng chốc trở lại trước mắt mọi người, cười vang nói: “Mộc Khê vô trạng, vừa rồi đã làm càn.” Ngừng một chút, nàng lại tán thưởng: “Đường Môn thật sự là nguy nga hiên cử, muôn hình vạn trạng!” Mới đến, vượt mông ngựa nhiều chút sẽ không sai, hưởng chi đây cũng là sự thật.

Quả nhiên Đường Đức thấy nàng thêm vài phần thân thiết, một đường giới thiệu lần các trên đài. Hai người trò chuyện với nhau thật vui, quăng ông chủ như Đường Hoan qua một bên.

Đi lên mười cấp, liền thấy Loạn Tổ một thân váy dài màu thiên thanh đứng trên đài nghiêng cổ trông mong, rõ ràng đã đợi lâu ngày. Nàng thấy Đường Hoan, cười xinh đẹp, nhẹ nhàng bái, gọi một tiếng tứ thiếu.

“Loan Tổ không cần đa lễ. Vị này là Mộc cô nương, mấy ngày nay, người liền đi theo nàng đi.” Loan Tổ trong lòng cả kinh, lúc này mới nhìn đến Mạc Hi, thấy nàng mặt nhiễm phong trần, tóc tai hỗn độn, y bào không sạch, ngũ quan cũng chỉ thường thường bậc trung, miễn cưỡng mới có thể gọi là thanh tú, áp chế tập niệm, cười nói: “Mộc cô nương mời đi theo tôi, thiên điện đã bố trí thỏa đáng.”

Mạc Hi biết Đường Hoan mới quay về Đường Môn, tất có việc quan trọng cần xử lý, ắt hẳn không đếm xỉa tới mình, một câu khách sáo cũng không, tự ý đi theo Loan Tổ.

Đợi bóng dáng nàng biến mất ở cuối hành lang, Đường Hoan vừa quay người liền thấy Đường Đức cười nhìn mình. Ho nhẹ một tiếng, dẫn đầu đi vào trong điện

21. Chương 035 - 036

Chương 35. Điều thứ ba

Hôm sau. Sùng Diêu Đài. Mặt trời mới lên.

Mạc Hi đẩy cửa sổ trông về phía xa, những tia nắng đầu tiên của ngày mới chiếu lên khung cửa sổ đồng, nhất thời kim quang bắn ra bốn phía. Đồng sông ở phía xa xa nhìn như một sợi xích bạc uốn lượn.

Loan Tổ nghe thấy động tĩnh bên trong, gõ cửa nói: “Mộc cô nương đã thức rồi? Muốn rửa mặt chải đầu chưa?”

Mạc Hi vừa để Loan Tổ tiến vào, vừa tự thay một bộ y phục luyện công màu xanh đậm, sau khi rửa mặt chải đầu qua loa liền hỏi: “Loan Tổ cô nương biết ở đây nơi nào có thể luyện kiếm không?”

Loan Tổ nghĩ nghĩ rồi nói: “Mộc cô nương có thể đi Lăng Ba Trì, ở ngay dưới đài.”

Mạc Hi cảm ơn, liền như chim yến nhảy xuyên cửa sổ mà ra. Loan Tổ không thể tưởng được nàng lại làm thế, nhìn cửa sổ ngậy ngốc một hồi mới lui ra ngoài.

Nói đến cũng kỳ, Lăng Ba Trì trong ngày cũng chỉ vào thời khắc mặt trời mọc mới được như tên, vô số kim quang lấp lánh trên sông nước, những lúc khác ánh nắng đều bị Sùng Diêu Đài cản lại.

Lúc trước, võ công của Mạc Hi tinh tiến đại bộ phận đến từ không ngừng giết chóc, thường khi lâm địch trong nháy mắt ngộ ra nhiều điều hơn hẳn ngày thường luyện tập vô số lần. Từ sau khi học Lưu Sương Kiếm, kiếm khí của nàng sắc bén không ít, nhưng lúc lâm địch vẫn cảm thấy không đủ, thường không thể thông hiểu đạo lý tùy tâm sở dục.

Bỗng nhiên nàng phúc chí tâm linh (khi vận may đến thì người ta sẽ hiểu ra nhiều điều hơn), nhảy xuống Lăng Ba Trì trong veo thấy đáy cá lội nhìn rõ, coi sức cản của nước như địch thủ, vận dụng nguyên lý thủy động học tập kiếm dưới nước. Nhưng trong quá trình này nàng vẫn thật cẩn thận, không đụng vào vách ao cùng đáy ao. Thầm nghĩ: may mắn nơi này không giống thời hiện đại, không có tia hồng ngoại gì đó, nếu không cử động lần này rất mạo hiểm. Bể khí luôn là nhược điểm của nàng, nhưng cho dù chỉ một nén hương liền nhảy khỏi mặt nước, cũng được lợi rất nhiều.

Vừa nhấc đầu lại thấy Đường Hoan đứng ở cuối ao, vẻ mặt vì bị che khuất, ẩn trong ánh nắng chói chang, nhìn không rõ lắm.

Thấy nàng ẩm ướt ngượng ngùng từ trong ao chật vật nhảy ra, ý cười trên mặt Đường Hoan lại sâu thêm một phần.

“Mộc cô nương chưa dùng điểm tâm đúng không, hay là đi cùng.”

Mạc Hi gật gật đầu. Vì quần áo ướt nặng, khinh công giảm nhiều, lần này nàng chỉ có thể quy củ từng bước một đi lên Sùng Diêu Đài. Đường Hoan thấy nàng chật vật mỗi bước một giọt nước, càng buồn cười, Mạc Hi lại không thêm để ý, không một chút xấu hổ.

Về thiên điện rửa mặt chải đầu xong, Mạc Hi được Loan Tổ đưa đến Thanh Huy Các chính điện của Sùng Diêu Đài, chỗ ở của Đường Hoan.

Mạc Hi thấy Đường Hoan hai mắt có tơ máu, nhưng vẻ mặt sung sướng, nghĩ đến việc Đường Môn trong một đêm đã định xong. Việc này đối với nàng cũng là chuyện tốt, dù sao trên dưới Đường Môn nay đều nghĩ rằng nàng là khách Đường Hoan mời đến, nàng cũng không muốn làm cá trong chậu.

Mạc Hi không biết là, đêm qua đã truyền đến tin tức Đường Lịch chết trên đường về. Trận này mặc dù lấy ít thắng nhiều, nhưng cũng tuyệt không phải thắng hiểm. Lục Vân, A Ngân hai người đã khống chế dịch trạm trước, cho tất cả chiến mã của kỵ binh uống say. Do đó kỵ binh biến thành bộ binh, lại nấp trong chỗ tối, dương đông kích tây, chia nhỏ tiêu diệt, từ từ tiêu hao quân địch hầu như không còn.

Tin tức truyền đến, phái ngoan cổ trong Trường Lão Viện cũng không còn cách nào, việc Đường Hoan tiếp nhận chức vụ trưởng môn đã được toàn bộ thông qua, vấn đề đã đóng thuyền.

“Cô nương ở Giang Nam đã lâu, không thể tưởng được cũng thích ăn cay.”

“Không thích.” Mạc Hi lắc đầu, lại gấp một đĩa bún gạo miền dương, chậm rãi nhắm nuốt. Nàng xưa nay ăn nhạt, thứ nhất là do chịu ảnh hưởng của khẩu vị kiếp trước, thứ hai là nàng luôn cảm thấy khẩu vị nặng sẽ ảnh hưởng vị giác, khứu giác cùng với độ miễn cảm của cơ thể.

Đường Hoan đặt đĩa phở thúy xuống, khó hiểu nói: “Vậy vì sao còn ăn?”

Đường Hoan thấy Mạc Hi ngẩng đầu nhìn hắn, mỉm cười, nhưng không trả lời. Không khỏi thầm nghĩ: lúc mới quen thấy nàng đối với thức ăn Kim Lăng thuộc như lòng bàn tay, nghĩ rằng nàng không phải món ngon không ăn. Sau đó lúc lên đường, thấy nàng đối với món dân dã cũng không soi mói, nay mặc dù không thích ăn cay lại đối với một bàn điểm tâm cay mặt không đổi sắc. Hay là bởi vì nàng trải qua quá nhiều hiểm cảnh, thường có bữa nay không biết bữa mai, đã dưỡng thành thói quen phạm là có đồ ăn liền không cự tuyệt, nhằm bảo tồn thể lực...

Mạc Hi thấy Đường Hoan trong chớp lát ánh mắt nhìn nàng trở nên phức tạp, liền biết hắn đã hiểu, cũng không nói nhiều, tiếp tục vui đầu ăn cơm.

Ăn cơm xong. Thị nữ tiến vào thu dọn đồ ăn thừa.

Đường Hoan đưa Mạc Hi đến thư phòng.

Bên cửa sổ bày một cái Tứ Dương Phương Tôn bằng đồng. Có câu “quốc chi đại sự, tại tự dữ nhưng” (thời cổ đại, quốc gia có hai việc quan trọng vào bậc nhất, là tế lễ trời đất và hoạt động quân sự), chức năng chính của Thanh Đồng khí thời cổ chủ yếu là tế bái chinh chiến, bài trí như thế, biểu lộ sự vinh hiển.

Đường Hoan ý bảo Mạc Hi ngồi vào trước bàn, xoay người từ trong hốc tối lấy ra một cuộn giấy, đưa cho nàng.

“Cô nương xin nói thoải mái. Hoan cảm kích khôn cùng.”

Mạc Hi mở cuộn giấy ra xem, chính là bản vẽ phác thảo của “Mạn Thiên Hoa Vũ”.

Tổng thể mà nói thiết kế này cùng loại với Bạo Vũ Lê Hoa Đình, cũng là dùng lò xo phanh lại, chỉ là đỉnh thép đổi thành nhũ kim vụn, vả lại thể tích nhỏ hơn một chút.

Mạc Hi trong lòng sau khi hiểu rõ liền bắt đầu chậm rãi nói: “Vật này có ba khó. Thứ nhất là vật liệu. Đã là ‘Mạn Thiên Hoa Vũ’ sao không dựa vào tự nhiên? Huynh từng nói kim loại chất nặng, sao không đơn giản sửa thành thực vật? Vốn là hoa cỏ, khi lâm địch sử dụng, đối phương tự nhiên không thể phòng. Chọn một loại hoa cỏ, lấy cái lợi của nó, dùng thuốc chống phân huỷ cùng độc được ngâm sau đó phơi khô. Một khi cắt vào da, độc được qua máu, tự nhiên độc phát. Nếu cần mềm nhẹ, sao không dùng những thứ như bồ công anh này nọ, dạng xòe ô ấy, gió nhẹ lập tức bay. Mặc dù không xuyên qua da, chỉ cần có thể tiếp xúc diện tích lớn cũng giống nhau. Nếu có thể kết hợp cả hai, càng khiến người ta khó lòng phòng bị.” Mạc Hi đối với thực vật hiểu biết có hạn, chỉ cung cấp ý nghĩ cùng khái niệm. Đường Hoan cả ngày tiếp xúc với được thảo, chắc chắn có thể tìm ra một loại thích hợp.

Đường Hoan đem lời của nàng âm thầm suy nghĩ hai lần, chợt thấy thông suốt, cười nói: “Cô nương trí tuệ phi thường, Hoan không bì kịp.” Ngừng lại một chút, vội nói: “Điều thứ hai là gì?”

Mạc Hi cười cười nhìn hắn, nói: “Ngày đó huynh nói điều kiện chỉ nói nếu có thể cải tiến là được, cũng không phải nhất định phải đại thành.”

Đường Hoan sáng tỏ nàng đây là sợ mình lật lọng, mới giấu nghề, nói nhỏ: “Hoan đã phái người toàn lực tìm kiếm Tiết Đồng. Cô nương hãy an tâm ở lại mấy ngày.”

“Điều thứ hai là sức nén.” Không ngờ Mạc Hi lại nói tiếp. Đường Hoan kinh ngạc, thấy nàng mặt lộ vẻ giảo hoạt, ánh mắt chớp động, không khỏi cong cong môi.

Mạc Hi lấy bút lông nhỏ trên án sừng tê giác, Loan Tổ bên cạnh đã lên trước hầu hạ bút mực, Đường Hoan liền tự lấy mực Tùng Yên Sấu Kim để vào nghiền mực Thanh Hoa Đoan khắc mẫu đơn mai. (Đường Hoan tên nhóc này tự mình mài mực, Mạc Hi đối với đãi ngộ mà mình đạt được có vẻ hài lòng.)

Mạc Hi vừa suy nghĩ, vừa vẽ vừa giảng giải.

Nếu như đồng thời bắn ra rất nhiều thực vật nhỏ, dùng lò xo, đem năng lượng của lò xo truyền đến thực vật có tính chất mềm, kỹ thuật cực kỳ khó khăn. Thiết kế của Mạc Hi chính là dùng nguyên lý súng trường vào “Mạn Thiên Hoa Vũ”: thông qua nén khí cường độ cao trong nháy mắt thổi thực vật ra khỏi ống dẫn, chỉ cần đem ống chứa thực vật nổi vào ống áp suất không khí, dựa vào cường lực nén lò xo đẩy pít tông vận động, truyền không khí ra ngoài.

Đợi Mạc Hi nói xong, Đường Hoan ngưng thần suy nghĩ ước chừng nửa nén hương, bỗng nhiên mắt chớp sáng, đối với Mạc Hi đã bái phục vô cùng, lại thở dài cảm tạ, vội hỏi: “Điều thứ ba?”

“Điều thứ ba cũng là quan trọng nhất, xin thứ cho ta không thể dễ dàng bẩm báo. Đợi ta không có việc gì trở lại Kim Lăng, sẽ gửi đến một phong thư.” Trong lòng lại oán thầm: điều thứ ba còn chưa nghĩ ra, bịa ra hai điều này cho người mắc câu, cô nương ta đã chết vô số tế bào não rồi. Mạc Hi không nói hết lời, chỉ sợ nói một điều không đủ nặng, lực dụ hoặc không đủ lớn. Đường Hoan được chủ ý, mình lại đang ở địa bàn của người ta, muốn giết nàng quả thực dễ như trở bàn tay khó lòng phòng bị.

Đường Hoan mỉm cười, trong nụ cười lại có một tia chua xót, từ trong lòng lấy ra bình phỉ thúy, đưa lên một viên thuốc trong suốt tản ra mùi thơm nhàn nhạt. Lại cầm ấm tử sa, thay nàng châm trà đưa thuốc.

Chương 36. Thân y Tiết Đồng

Mấy ngày nay cuộc sống của Mạc Hi thập phần nhàn nhã, sáng sớm đến Lăng Ba Trì luyện kiếm, mặt trời lặn lên đỉnh Sùng Diêu ngắm cảnh chiều tà.

Hôm nay, nàng theo thường lệ từ trong ao nhảy ra, định về điện thay quần áo, đã thấy Đường Đức mặt tươi cười lên đón: “Mộc cô nương, Tiết thần y đã đến. Tứ thiếu phái lão nô đến mời cô nương.” Mạc Hi chợt cảm thấy tâm tình thật tốt.

Mạc Hi vừa bước vào thư phòng đã nghe mùi thảo dược nhàn nhạt. Đi vào phía sau tấm bình phong tử đàn chạm khắc vân văn khảm ngọc thạch, quả thấy trên song cửa sổ lớn có một ông lão râu tóc bạc trắng dáng người thấp bé diện mạo khô quắt đang ngồi, cùng với Thanh Đồng khí phương tôn cực đại ở bên cạnh hình thành sự đối lập rõ rệt.

Đường Hoan thấy nàng đến liền mỉm cười.

Ông lão thấy Mạc Hi cùng Đường Đức tiến vào, liền nhảy khỏi cửa sổ, vui vẻ vây quanh Mạc Hi ước chừng ba vòng, ánh mắt nghiên cứu không ngừng quét từ trên xuống dưới. Mạc Hi đứng yên một bên mặc ông ta đánh giá.

Tương truyền Tiết Đồng Trị Tử Nhân Bất Yếu Tiền (trị chết người không cần trả tiền) trước khi xem chẩn cho người ta còn có một điều quái gở, đó là xem không vừa mắt tuyệt đối không trị. Có câu lương y như từ mẫu, người giang hồ đều nói ông ta làm thế không có ý đức, Tiết Đồng lại lý lẽ hùng hồn bác bỏ: “Trước chữa sau giết chẳng phải làm điều thừa hay sao.” Aiz, gặp phải thần y coi mạng người như cỏ rác thế này, giang hồ nhân sĩ đau thương không dậy nổi a. Nói đến cũng kỳ, trước khi Tiết Đồng xuất đạo, những vị thần y có tiếng trên giang hồ đều có võ công trác tuyệt, riêng Tiết Đồng người này nửa điểm võ công cũng không biết, toàn dựa vào một thân y thuật bá đạo hoành hành giang hồ. Người này cậy tài khinh người tính tình cổ quái, lại không ai dám chọc, thứ nhất người có sớm tối họa phúc, vạn nhất bị đau đầu nhức óc, mạng nhỏ bị nắm trong tay người ta; Thứ hai người này đặc tội tuy nhiều nhưng cũng đã cứu nhiều người, trong đó không thiếu các nhân vật top đầu bảng xếp hạng của Mộ Yến Trai.

“Kỳ thay, quái thay...” Tiết Đồng liếc mạng nắm hai chòm râu như cái phát trần, vừa đau nhe răng trợn mắt, vừa cười đến không có ý tốt, bỗng nhiên bắt mạch môn của Mạc Hi.

Mạc Hi sớm cảm giác được ông ta không có võ công, vì thế mặc ông ta bắt mạch.

Giây lát, ánh mắt của Tiết Đồng nhìn Mạc Hi quả thực giống như thần giữ của phát hiện núi vàng núi bạc, chỉ thiếu chút nữa hai mắt đã phát sáng: “Cô nương, lão phu thường ném bách thảo chế cửu châm, tập một môn tuyệt kỹ, cô nương căn cốt tuyệt hảo kỳ kinh bát mạch... Kỳ kinh bát mạch chính là tên gọi chung của âm mạch, đốc mạch, xung mạch, đối mạch, âm nghiêu mạch, dương nghiêu mạch, âm duy mạch, dương duy mạch. Chúng cùng thập nhị chính kinh khác nhau, vừa không lệ thuộc trực tiếp vào tạng phủ, lại không có quan hệ trong ngoài phối hợp, đường đi khác hẳn...”

Mạc Hi nghe vị cuồng y học này bla bla về sách y, chỉ nghe hiểu được một chút. Vị bạn nhỏ Tiết này muốn dùng phương pháp châm cứu dẫn thông hai mạch âm, đốc cho nàng. Mạc Hi từng vô số lần xem qua trong tiểu thuyết võ hiệp miêu tả nhân vật chính từ sau khi thông hai mạch âm, đốc liền đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, tiến vào giai đoạn thăng cấp đánh quái giống như chém dưa thái rau. Nhưng trong tiểu thuyết chưa từng viết qua rốt cuộc cái gì gọi là hai mạch âm, đốc.

Ngược lại bạn nhỏ Tiết giới thiệu vô cùng tỉ mỉ: âm mạch, tập trung ở giữa bụng, mạch này nhiều lần cùng thủ túc tam âm kinh và âm duy mạch giao nhau, có thể coi là âm kinh của toàn thân, thế nên được gọi là “Âm mạch chi hải”. Mà đốc mạch, tập trung ở giữa lưng, mạch này nhiều lần cùng thủ túc tam dương kinh và dương duy mạch giao nhau, có thể coi là dương kinh của toàn thân, thế nên được gọi là “Dương mạch chi hải”.

Dù là Mạc Hi mọi việc không quan tâm khắp nơi nghi ngờ, cũng không khởi động tâm. Chỉ là người này tính tình cổ quái, mình cùng ông ta chưa từng quen biết, vì sao ông ta nhiệt tình như thế?

“Xin thứ cho Mộc Khê không biết tốt xấu, Tiết thần y vì sao nhiệt tâm tương trợ như thế?”

“Lão phu hành tẩu giang hồ hơn ba mươi năm, lương tài mỹ chất gặp vô số kẻ, nhưng có thể chịu đựng dẫn thông hai mạch âm, đốc mà không thành phế nhân trước giờ chỉ có Thục sơn chưởng môn Hà Quân

Thanh cùng cô nương. Nhâm mạch chủ âm, đốc mạch chủ dương, thể nhân đều nói âm dương điều hòa mới tốt, người bình thường đã thông hai mạch này nếu không thể điều hòa, ngược lại sẽ phản tác dụng, cuối cùng bị hủy hoại.” Ngừng lại một chút, Tiết Đồng gác tay ngạo nghễ nói: “Lão phu cả đời kiệt ngạo bất tuân, thử hỏi người trong thiên hạ cầu lão phu ra tay đâu chỉ trăm ngàn, mà có thể khiến lão phu cầu xem chẩn lại chỉ có một mình Hà chương môn.” Nói đến đây, ông ta lộ ra một nụ cười nịnh nọt, hai hàng lông mi trắng trên trán run run, lại nói: “Cô nương, cô chính là người thứ hai. Người giang hồ nhiều người nói lão phu thấy chết mà không cứu, không biết giết gà cần gì dao mổ trâu, lão phu thực khinh thường. Điều thử hỏi xuân cố nhiên có thể biểu lộ tài năng của lão phu, nhưng nếu bàn tay lão phu có thể hóa mực nát thành thần kỳ, tạo nên một thể hệ kỳ tài võ học, sẽ có thể lưu danh muôn đời.”

Mạc Hi hiểu được, vị cường y học này coi bệnh nhân là một tác phẩm nghệ thuật để điêu khắc, mà khó khăn nhất chính là tìm vật liệu. Chỉ là làm sao nàng biết được lời Tiết Đồng nói là thật hay giả.

“Thần y chắc hẳn đã biết ta từng trúng độc.” Mạc Hi bình tĩnh hạ nhiệt trong đầu, thử hỏi.

Tiết Đồng khó hiểu a một tiếng, chẳng hề để ý nói: “Độc trên người cô nương đã sớm tiêu hết, không cần lo lắng.” Ngừng lại một chút, dào dạt mong chờ nhìn Mạc Hi nói: “Đề nghị vừa rồi của lão phu, cô nương đồng ý không?” Tiết Đồng trong lòng cũng đã muốn khóc rồi, đây là chuyện bao nhiêu người cầu mà không thể, tại sao hai người này đều đáp ứng không thoải mái như vậy.

“Nếu độc đã giải, ta đã ở đây quấy rầy nhiều ngày, xin được cáo từ. Tiết thần y sao không cùng ta đi Kim Lăng, bàn bạc kỹ hơn.” Hai câu này nàng là phân biệt nói với Đường Hoan cùng Tiết Đồng. Mặc kệ việc này là thật hay giả, trước rời khỏi đây mới là thượng sách.

Không ngờ Tiết Đồng lại gấp đến độ lông mi nhú chặt, “Việc này vạn vạn không thể, quá trình đã thông hai mạch dị thường hung hiểm, cần dùng thất bảo cùng giường điện ngọc ở nơi này phụ giúp lại vừa bảo vệ cô nương bình an. Vả lại quá trình này thập phần thống khổ, cô nương vốn có thể chất chí âm, trước khi đã thông hoàn toàn hai mạch sẽ dần cảm thấy khô nóng, cần mượn khí lạnh của giường ngọc để giảm bớt một phần.”

Đường Hoan ở một bên nghe vậy, ánh mắt vốn đang nhìn Mạc Hi lại chuyển qua nơi khác, vẻ mặt khó đoán.

“Mộc cô nương có điều không biết, lời nói của Tiết thần y không phải giả. Ngày xưa khi Tứ thiếu còn khổ sở vì chân tật, lúc Tiết thần y nói lại gân mạch cũng mượn công dụng của giường ngọc này.” Đường Đức vừa nói vừa nhìn về mặt Đường Hoan, thấy ánh mắt hẩn nóng vội, không khỏi cười thầm trong lòng.

Nghe đến đây, Mạc Hi ngược lại tin vài phần, chân tật của Đường Hoan không phải phương pháp tầm thường có thể chữa khỏi, hơn nữa cần có thêm giường điện ngọc làm từ một khối ngọc hoàn chỉnh lại tiêu phí mấy năm điêu khắc mới thành. Nếu như muốn hại nàng, thật không cần khổ tâm tiêu phí nhiều như thế.

“Lại không biết đã thông hai mạch nhâm, đốc phải tốn bao nhiêu thời gian?” Việc này đối với Mạc Hi mà nói sức dự hoặc thật sự quá lớn, nàng không nhịn được hỏi.

“Tùy theo thể chất của mỗi người mà định, lão phu cũng chỉ làm qua một lần trên người Hà Quân Thanh, thật không thể khẳng định.” Ông ta suy nghĩ một lát, lại bổ sung: “Chậm thì một tháng, lâu thì ba tháng.”

Mạc Hi âm thầm suy nghĩ nếu thời gian không thể xác định ngược lại có vẻ tin được.

“Cô nương nên nhớ, trong lúc này không thể cố vận khí, nếu không nhẹ thì bại liệt nặng thì bỏ mình.” Tiết Đồng cẩn thận dặn dò.

“Việc này hơi khó, chuyện đang gấp, trong nội bộ Đường Môn chưa thanh trừng xong. Cô nương lại là bằng hữu của tứ thiếu, tạm mất võ công, lại càng nguy hơn. Cuộc chiến giữa Đường Môn và Việt Kiếm Môn đã tổn hại vô số cao thủ, nếu như phân ra hai nơi bảo vệ tứ thiếu cùng cô nương, sợ không ổn. Huống hồ giường ngọc nặng ngàn cân, di chuyển không dễ.” Đường Đức bỗng nhiên nói xen vào, suy nghĩ một lát, nói: “Cô nương có thể tạm thời ủy khuất một thời gian, cùng tứ thiếu ở chung tại Thanh Huy Các không? Thứ nhất giường ngọc ở đây, thứ hai có thể bảo vệ an toàn của cô nương.”

Mạc Hi cười, nói: “Cũng được. Chỉ là ta có một yêu cầu quá đáng.” Đường Hoan rõ ràng là không ngờ Mạc Hi lại một câu đáp ứng, lập tức nhìn về phía nàng.

Chỉ thấy nàng nói nói cười cười, lại nói: “Không biết tứ thiếu có thể cho ta mượn Bích Lưu châu ngắm mấy ngày không. Đợi khi cáo từ sẽ lập tức trả lại.” Nhiều ngày nay nàng đi loanh quanh ở Đường Môn cũng nghe không ít bát quái, đương nhiên biết để tránh gặp phải tai vạ, châu giả Đường Quân đoạt được đã bị hủy.

Đường Đức mặt lộ vẻ khó xử, không ngờ Đường Hoan lại đáp ứng ngay.

Như thế Mạc Hi mới thoáng an tâm, vô luận như thế nào, một khi có tráp, nàng có một trong Đường Môn tứ bảo nơi tay, cũng có thể ứng biến một phần. Vả lại nàng mất võ công, cần có bảo bối phòng được trăm độc hộ thân mới có một chút cảm giác an toàn.

22. Chương 037

Chương 37. Bích Lưu châu

Mạc Hi thấy Tiết Đồng, Đường Đức hai người một đáp một xưng liền làm chủ thay Đường Hoan, chẳng những nói hai ba câu đem một nửa Thanh Huy Các nơi ở của tên nhóc này nhường ỉnh, còn làm chủ sửa lại danh phận cho giường hắn, mà hắn lại mặc kệ không rên một tiếng. Chính mình muốn toan tính miễn tử kim bài (ở đây chỉ Bích Lưu châu) của hắn, hắn cũng một câu đáp ứng ngay. Không khỏi hồ nghi nhìn hắn.

“Chỉ là Hoan cũng có một yêu cầu quá đáng, mong cô nương đáp ứng. Cô nương khéo truy nguyên (truy tìm căn nguyên, nguồn gốc), có thể chỉ điểm một chút hay không.”

“Đó là đương nhiên.” Mạc Hi biết nghe lời phải. Nhưng tổng cảm thấy tính toán của hắn không chỉ có thế. Nhưng vô luận như thế nào, việc đã thông gân mạch nhất định phải làm. Chỉ có thể gặp chiêu phá chiêu.

Đường Hoan từ trong lòng lấy ra một cái hà bao hơi cũ, nhưng hoa lan màu xanh ngọc như ý thêu trên đó lại cực tinh xảo, đường viền bạc đã có chút sòn, xác định là vật mang theo bên người nhiều năm. Đổ ra một viên châu cực lớn ánh sáng lấp lánh đủ màu đưa cho Mạc Hi.

Mạc Hi chỉ cảm thấy lòng bàn tay hơi lạnh, hạt châu kia lăn tròn một vòng, một tia sáng xẹt qua, hạt châu bỗng nhiên biến mất trong lòng bàn tay nàng. Dù là nàng xưa nay bất động như núi, giờ phút này cũng không khỏi kinh ngạc vạn phần.

Đường Đức cũng đầy mặt khiếp sợ, vừa muốn mở miệng, Đường Hoan đã giấu vẻ kinh ngạc trên mặt, thản nhiên liếc nhìn ông ta, hòa nhã nói với Mạc Hi: “Châu này đã hiển lộ kỳ tích, cô nương tin là thật chứ?” Thấy Mạc Hi nhìn chằm chằm lòng bàn tay, vẫn còn nghi ngờ, liền nói: “Cô nương không cần vì thế mà phiền não, đợi xong mọi chuyện, lấy Lang Gia trượng tương dẫn, Bích Lưu châu sẽ trôi lên.”

Mạc Hi gật gật đầu. Mới vừa rồi trong khoảnh khắc Bích Lưu châu nhập thể, nàng cảm thấy quanh thân thấm lạnh, giờ phút này lại cảm thấy sáng khoái tinh thần, ngay cả không khí cũng tươi mát vài phần, bất giác nhẹ nhàng cười. Đường Hoan thấy vậy cũng yên lòng, cười lại.

Tiết Đồng bên cạnh cũng chặc chặc thấy kỳ, thầm nghĩ: “Thì ra lời đồn đúng là sự thật.”

Hôm sau Mạc Hi liền chuyển đến Thanh Huy Các. Nàng không có đồ thừa, tất cả vật dụng thường ngày đều do Loan Tổ chuẩn bị, cũng tiện.

Tiết Đồng thuở nhỏ liền nghiên cứu kỳ hoàng (y thuật), kiêm thông số kinh, như <Hoàng Đế nội Kinh>, <Kinh Thi>, <Thượng thư>, <Chu Dịch>, <Lễ Ký>,

*Hoàng Đế thập bát nhất nan kinh là sách kinh điển Đông y, do Biển Thước Tàn Việt Nhân rút ra trong “Tổ Vấn - Linh khu”, gồm 81 trường hợp khó hiểu theo dạng hỏi đáp để giải thích. Đặc biệt, phần chẩn mạch, sách lấy “độc thủ thốn khẩu” làm chủ, học thuyết Kinh lạc, Mệnh môn và Tam tiêu trong tạng phủ

phát triển từ trong Nội kinh cũng như nguyên lý xem mạch ở cổ tay là một sáng kiến được áp dụng suốt mấy ngàn năm nay. Ngoài ra, sách có thêm phần chữ Hán có âm và nghĩa để người đọc tiện tham khảo.

Hoàng Đế nội kinh tên đầy đủ là Hoàng Đế nội kinh tố vấn là một trong tứ đại kì thi Đông Phương. Sánh ngang các tác phẩm Chu Dịch, Mai Hoa Dịch, đạo đức kinh. Tác phẩm này được coi như công trình lý luận hàng đầu của nền y học Đông Phương. Từ xưa các danh y nổi tiếng đều coi đây là cuốn sách gối đầu giường hỗ trợ đắc lực trong việc nghiên cứu chẩn trị và truyền dạy cho đệ tử. Cho đến nay, bộ sách quý giá này vẫn được sử dụng trong thực tế lâm sàng.

Kinh Thi là một bộ tổng tập thơ ca vô danh của Trung Quốc, một trong năm bộ sách kinh điển của Nho giáo. Các bài thơ trong Kinh Thi được sáng tác trong khoảng thời gian năm trăm năm, từ đầu thời Tây Chu đến giữa thời Xuân Thu, gồm 311 bài thơ. Kinh Thi chia làm ba bộ phận lớn là Phong, Nhã và Tụng. Nguồn gốc các bài thơ trong Kinh Thi khá phức tạp, gồm cả ca dao, dân ca và nhã nhạc triều đình, với các tác giả thuộc mọi tầng lớp trong xã hội đương thời. Từ lĩnh vực dân gian, âm nhạc được chuyển sang lĩnh vực thành văn rồi thành kinh tịch, Kinh Thi đã trải qua quá trình sưu tầm, chỉnh lý, biên soạn công phu.

Kinh Thư là một bộ phận trong bộ sách Ngũ Kinh của Trung Quốc, ghi lại các truyền thuyết, biến cố về các đời vua cổ có trước Khổng Tử. Khổng Tử san định lại để các ông vua đời sau nên theo gương các minh quân như Nghiêu, Thuấn chứ đừng tàn bạo như Kiệt, Trụ. Kinh Thư bao gồm Ngu thư (ghi chép về đời Nghiêu Thuấn), Hạ thư (ghi chép về nhà Hạ), Thương thư (ghi chép về nhà Thương) và Chu thư (ghi chép về nhà Chu).

Chu Dịch thực ra được coi là một tác phẩm cấu thành từ Kinh Dịch và Thập Dực. Kinh Dịch là bộ sách kinh điển rất lâu đời của người Trung Hoa. Nó là một hệ thống tư tưởng triết học của người Á Đông cổ đại dựa trên cơ sở của sự cân bằng thông qua đối kháng và thay đổi (chuyển dịch). Ban đầu, Kinh Dịch được coi là một hệ thống để bói toán, nhưng sau đó được phát triển dần lên bởi các nhà triết học Trung Hoa. Cho tới nay, Kinh Dịch đã được bổ sung các nội dung nhằm diễn giải ý nghĩa cũng như truyền đạt các tư tưởng triết học cổ Á đông và được coi là một tinh hoa của cổ học Trung Hoa, nó được vận dụng vào rất nhiều lĩnh vực của cuộc sống như thiên văn, địa lý, quân sự, nhân mệnh.v.v...

Lễ Ký hay còn gọi là Kinh Lễ là một quyển trong bộ Ngũ Kinh của Khổng Tử, tương truyền do các môn đệ của Khổng Tử thời Chiến quốc viết, ghi chép các lễ nghi thời trước. Toàn bộ Kinh Lễ được viết bằng tản văn, không chỉ miêu tả chế độ lễ nghi đương thời mà còn giáo dục về nhân nghĩa, đạo đức, ngoài ra có giá trị về văn học rất lớn.

Xuân Thu cũng được gọi là Lân Kinh là bộ biên niên nước Lỗ viết về giai đoạn từ năm 722 TCN tới năm 481 TCN. Đây là văn bản lịch sử Trung Quốc sớm nhất còn lại và được ghi chép theo các quy tắc sử biên niên. Văn bản cực kỳ súc tích, và nếu chúng ta bỏ toàn bộ những lời phê bình, nội dung sẽ dài khoảng 16.000 nghìn từ, vì thế chỉ có thể hiểu được nghĩa của nó với sự hỗ trợ của những lời bình của các học giả thời xưa, đặc biệt theo truyền thống Tả Truyện. Bởi vì theo truyền thống, cuốn sách này được coi là do Khổng Tử biên soạn (theo giả thuyết của Mạnh Tử), nó được đưa vào trong bộ Ngũ Kinh của văn học Trung Quốc. Tuy nhiên, rất ít học giả hiện đại tin rằng Khổng Tử có nhiều ảnh hưởng trên quá trình trước tác văn bản này mà nó là tác phẩm của nhiều nhà biên niên sử người nước Lỗ.

Phương thức châm cứu của Tiết Đồng là châm kim phối hợp cùng được cứu. Thủ pháp có chút tương tự với “Hỏa châm thứ tứ” của dân gian. “Hỏa châm thứ tứ” tức là dùng lửa làm nóng que hàn, vận dụng các thủ pháp câu, lạc, điểm, nhiễm, sát, bạch miêu (phác họa, khắc, chấm phá, nhuộm, cọ đánh, vẽ đơn giản bằng mực, đại khái là thể T^T) vân vân của tranh Trung Quốc, trên trúc mộc, giấy Tuyên, tơ lụa các loại vật liệu tạo ra dấu vết như vẽ tranh, nắm chắc độ lửa, cùng độ mạnh yếu, chú ý “ý tại bút tiên, lạc bút thành hình” (đưa ý nghĩ vào bút, đặt bút thành hình).

Mà thời điểm Tiết Đồng sử dụng cương châm, thủ pháp thành thạo lưu loát, tác phong tao nhã cẩn thận, như vậy mực vẽ tranh, đáng vẻ phóng túng, không chút dung tục.

Bên này Tiết Đồng đáng vẻ tiêu sái, bên kia Mạc Hi lại khổ không chịu nổi. Dù là nàng xưa nay ả nhẵn tự kiểm chế, đau đớn như thiêu như đốt kéo dài không dứt cũng khiến nàng âm thầm nghiên rằng oán thầm không thôi, đây thật đúng là đời mạng, cả người bị ghim thành con nhím không nói, mỗi ngày châm một canh giờ không tính, còn phải ngâm nước thuốc chừng hai canh giờ. Không khỏi trong khổ tìm vui, âm

thâm tự giễu: Thời Tam Quốc có Hoa Đà vì Quan Vũ cạo xương trị độc**, hôm nay có Tiết Đồng vì Mạc Hi châm cứu thông gân. Quả nhiên mọi việc đều có cái giá của nó, vì trở thành cao thủ, chỉ có thể liều mạng.

** Thời Tam Quốc có Hoa Đà vì Quan Vũ cạo xương trị độc (Điển tích từ tiểu thuyết Tam Quốc diễn nghĩa của La Quán Trung): Quan Vũ đánh Phàn Thành, bị trúng tên độc của Tào Nhân. Thuốc độc ngấm vào tận xương nguy hiểm tính mạng. Danh y Hoa Đà đến chữa, đề nghị gây mê ông để khỏi nhìn cảnh Hoa Đà khoét thịt cạo độc trong xương. Nhưng Quan Vũ không đồng ý, vẫn thản nhiên ngồi đánh cờ với Mã Lương trong lúc Hoa Đà chữa tay.

Vì Tiết Đồng không biết võ công, lúc châm cứu cần người biết võ ở bên, cho nên Đường Hoan luôn ở cạnh quan sát. Hắn từng ném trái nỏ khổ châm cứu tự nhiên cũng đồng cảm lây, thấy Mạc Hi sắc mặt không tốt, ngón tay lại hơi cong lại, cứ như thế lặp đi lặp lại. Đợi khi châm xong, bàn tay hắn cũng siết chặt lúc nào không tự biết.

Mạc Hi quyết định ở lại Đường Môn cho Tiết Đồng thi châm vẫn được là một nước cờ hiểm. Không nói tới đả thông hai mạch nhâm đốc là chuyện tốt bao nhiêu người tập võ cầu mà không được. Từ khi gặp phải thất hoàng tử, nàng thời thời khắc khắc đều bị vây trong cảm giác nguy cơ, luyện võ càng chuyên cần. Đoàn vương người này vì đả kích những đối thủ cạnh tranh đều là hoàng tử, ngay cả quân lương cũng dám cướp, không tiếc một tay khiến nước mình bại trận; lại vì bản thân, làm quốc bảo lưu lạc ngoại bang; có thể thấy được người này không từ thủ đoạn tuyệt không có giới hạn. Vả lại hắn còn lấy đại vị vương gia gây chuyện với nhân sĩ giang hồ, không tiếc trả đũa Lâm Sâm hai người, còn có ý đồ nắm tổ chức trong tay để sử dụng, khó bảo toàn lúc trước nàng sở tác sở vi (tự làm theo ý mình) không bị Đoàn vương phát giác, do đó ghi hận trong lòng tìm thời cơ diệt trừ nàng. Gặp phải một BOSS siêu cấp lớn như vậy thật không phải mong muốn của Mạc Hi, nhưng việc đã đến nước này, nàng chỉ có thể mau chóng tăng thực lực của mình lên, lấy bất biến ứng vạn biến, đồng thời phần chân đánh cược một lần. Huống chi nàng thân ở Đường Môn, ăn, mặc, ở, đi lại tất cả đều có người quản lý, nếu Đường Hoan thật muốn hại nàng, dùng cách gì hại mà không được, sao phải khổ tâm tiêu phí lớn như thế.

Hai canh giờ kế tiếp phải ngâm thuốc Đường Hoan tự nhiên không tiện ở lại, vì thế đi trước đến Xích Hà Đài nghị sự, xử lý sự vụ của Đường Môn.

Đến khi mặt trời lặn về phía tây Đường Hoan mới trở về. Thấy Mạc Hi đang ngồi trước cửa sổ, dùng lược bạch ngọc khắc hoa điêu chải đầu. Thấy nàng thờ ơ chải khiến một ít tóc rơi xuống, liền quay đầu đi không nhìn tiếp.

Mạc Hi thấy hắn đến, tùy ý đặt lược xuống, cười nói: “Xin lỗi, ta lại tu hú chiếm tổ.” Ngừng lại một chút, lại nói: “Đa tạ tứ thiếu ra sức tương trợ.” Thật lòng là thế, bất luận tên nhóc này rốt cuộc có chủ ý gì, buổi chiều lúc pha nước thuốc, thấy Tiết Đồng giống như không tốn tiền đem bạch linh chi, Thiên Sơn tuyết liên những loại dược liệu trân quý liên tiếp đổ vào mộc dũng, Mạc Hi không nói gì ghen hòng nhìn trân trối đã đủ. Nếu không phải ở Đường Môn, việc này muốn thành công sẽ hết sức khó khăn.

Đường Hoan cười cười, hỏi: “Thấy buồn? Muốn đến thư phòng của ta tìm chút sách để đọc không? Giờ gọi người dọn cơm, lát nữa chúng ta trở về là vừa.”

“Tốt.” Đọc sách đã là chuyện kiếp trước.

Đường Hoan sách nhiều mà đa dạng, Mạc Hi dùng ánh mắt rất nhanh tìm kiếm một lần, rút ra một quyển. Thích khách cũng cần sạc điện, cũng đã vào rồi, không ngại xem một chút chuyện của những người lưu danh sử sách cùng nghề với nàng, cũng có thể học tập tham khảo một ít.

Cơm chiều rất phong phú. Khẩu vị Giang Nam ít thấy, hương vị lại có vài phần giống đồ ăn của Cúc Thủy Các.

Cá hấp mật ong, bò câu nấu sữa, đậu phụ xào ngải cứu, măng tây sợi, ngó sen nấu gạo nếp, gà miếng hương lộ tổ.

Loan Tổ đang muốn lên phía trước phụng canh, Đường Hoan đã múc một chén canh sa sâm bách hợp, đưa bát men vẽ hạnh lâm xuân yển đồ lên trước mặt Mạc Hi, nói: “Cô nếm thử món này xem.”

Mạc Hi tự nhiên nhận lấy.

“Đây là dùng sa sâm bắc, bách hợp, quả sung, thịt nạc, trần bì nấu chung, có công dụng dưỡng âm nhuận phế, nhuận táo thanh huyệt, hành khí kiện tì.”

“Trách không được gần đây không nghe huynh họ khan, hay là nhờ công dụng của canh này?”

Đường Hoan không đáp, chỉ là nếp nhăn trên mặt khi cười càng sâu, lại thay nạng gấp một đũa cá, nói: “Cô lại ném thử món này, khai vị ích khí, cô hiện tại đang cần bồi bổ.”

Bữa cơm này Mạc Hi ăn thật sự vui vẻ.

23. Chương 038

Chương 38. Lam tụ thêm hương*

* Lam tụ thêm hương: Dịch theo nghĩa đen là tay áo màu lam thêm hương vào lư. Người ta thường nói hồng tụ thêm hương là chỉ mỹ nữ, ở đây dùng lam tụ là chỉ mỹ nam.

Ăn cơm xong. Mạc Hi nằm dựa vào tháp mỹ nhân làm bằng gỗ lim gắn vân thạch, tay phải cầm một quyển sách đọc. Vì cảm thấy nóng, liền đem tay áo xắn lên hai vòng. Lộ ra một phần da vì bị ngâm nước thuốc lâu mà ứng đỏ nhẵn lại. Đường Hoan thấy cảnh này cũng tự lấy một cuốn sách lật xem.

chương thứ nhất - Tào Mạt:

Tào Mạt là đại tướng của nước Lỗ, chiến đấu với nước Tề, liên tục bại ba lần. Lỗ Trang Công khiếp sợ, muốn đem Toại ấp tặng cho nước Tề cầu hòa, nhưng vẫn giữ Tào Mạt làm đại tướng.

Tề Hoàn Công cùng Lỗ Trang Công ở Tế Tụ thiên đàn của Kha áp lập lời thề, Tào Mạt dùng chủ thủ uy hiếp Tề Hoàn Công, người bên cạnh Hoàn Công sợ ném chuột vỡ đồ, chỉ có thể hỏi hấn muốn như thế nào. Tào Mạt nói: “Nước Tề mạnh mà nước Lỗ yếu, nhưng nước Tề các người xâm lược nước Lỗ là việc quá đáng. Nay tường thành nước Lỗ nếu sụp đổ cũng sẽ đề đến biên cảnh nước Tề. Ngài hãy liệu mà làm đi.” Tề Hoàn Công vì thế nhận lời đem những nơi xâm chiếm được của nước Lỗ trả lại cho nước Lỗ. Tào Mạt thấy Tề Hoàn Công nói như vậy, liền hạ chủ thủ trong tay, đi xuống thiên đàn, quay mặt về hướng bắc đứng ở vị trí quần thần nên đứng, giống như không có chuyện gì xảy ra, cũng không có ai. Tề Hoàn Công giận dữ, muốn lật lọng. Quản Trọng nói: “Không thể. Không thể vì nhất thời tham cái lợi nhỏ. Làm như thế sẽ khiến người mất hết uy tín trong chư hầu, mất đi sự tín nhiệm và ủng hộ của người trong thiên hạ, còn không bằng trả lại cho hấn.” Vì thế Tề Hoàn Công đem thành trì xâm chiếm của nước Lỗ trả lại cho nước Lỗ, thành trì Tào Mạt ba lượt đại chiến bị mất đều lấy về được.

Mạc Hi không khỏi bực mình. Lấy tư lợi của mình đẩy quốc gia vào hiểm địa, làm chuyện ti bỉ mà hưởng tiếng tăm. Xưa nay lừa đời lấy tiếng, người này là đệ nhất!

Tào Mạt vốn là đại tướng nước Lỗ, công việc của bản thân không làm tốt, ba lần bại trận. Một tướng quân như người vừa không thể chết trận sa trường lại không thể khắc địch chế thắng, trong thời điểm cầu hòa không làm việc đảng hoàng lại muốn làm ám sát, có thể nói ham sống háo danh ti bỉ vô sỉ. Thằng nhãi này khi hai nước kết minh đột nhiên nhảy ra, giả vờ hiên ngang lẫm liệt, tựa hồ rất có tư thế cùng Tề Hoàn Công đồng quy vu tận (cùng chết), nhưng trong đầu hấn tựa như gương sáng, lần này hoàn toàn không chút nguy hiểm.

Tề Hoàn Công thân là vua một nước, đứng đầu ngàn thặng (thặng là cỗ xe, thời xưa đánh nhau bằng xe, nên nước có ngàn thặng là rất giàu có), mạng người ta rất quý giá, có thể cùng nhân vật tôm tép như hấn đồng quy vu tận sao, cho nên quá nửa sẽ đáp ứng yêu cầu của hấn. Hơn nữa vì Tề Hoàn Công là nhân vật công chúng a, không thể lật lọng thất tín. Cho nên một chiêu này nhìn như nguy hiểm, kỳ thật là nắm chắc. Vị nhân huynh này có thủ đoạn như vậy, nổi danh thiên hạ, tự cho là có thể rửa sạch nỗi nhục lúc trước (đánh thua nước Tề ba trận), nhưng kỳ thật cũng là hành động hại nước. Vạn nhất Tề Hoàn Công không thể nhịn cái nhục nhất thời, nổi giận, đại quân ngóc đầu trở lại, Lỗ Trang Công còn không gấp đến độ gào thét? Tình thế lúc ấy vốn là Tề mạnh Lỗ yếu, quân Tề vì rửa sạch nỗi nhục của vua mình, danh chính

ngôn thuận, tướng sĩ phần nộ quên mình, chắc chắn mạnh không thể đỡ, nước Lỗ cho dù không mất cũng sắp. Cho nên hành động lần này của Tào Mạt thật sự là tự ra vẻ thông minh, quá liều lĩnh, Tư Mã Thiên** cũng không biết nhận bao nhiêu tiền trà nước của hắn, còn thay hắn dương danh liệt truyện...

**Tư Mã Thiên (145 TCN – 86 TCN), tên tự là Tử Trường, làm quan đời nhà Hán, là tác giả bộ Sử ký; với bộ sử đó, ông được tôn là Sử thánh, một trong Mười vị thánh trong lịch sử Trung Quốc. Sử ký là công trình sử học lớn nhất của Trung Quốc và là một trong những quyển sử có tiếng nhất của thế giới. Đặc biệt bộ sử này còn là một trong những tác phẩm văn học ưu tú của nhân loại. Bộ sử vĩ đại này miêu tả tổng quát về lịch sử Trung Quốc bao trùm 2.000 năm từ Hoàng Đế đến đời Hán Vũ Đế. Công trình này là nền tảng cho các phát triển sau này trong sử học Trung Hoa. Bộ Sử ký của ông sau này trở thành “khuôn mẫu chính thức” cho tài liệu lịch sử Trung Hoa. Phong cách này còn ảnh hưởng đến cách viết sử của các nước láng giềng như Triều Tiên.

Thật không thể làm, không thể làm vậy. Mạc Hi xem thấy không thú vị, liền đem sách quăng một bên.

Vừa nhắc mắt thoáng thấy Đường Hoan cũng đang đọc sách, dưới vầng sáng nhàn nhạt của ánh đèn, tên nhóc này phải nói là tuần mỹ khó tả.

Mạc Hi liếc nhìn cuốn sách, lại nhìn Đường Hoan một cái, không khỏi nhớ tới câu thơ “Lục y phủng ngiên thối dễ quyển, hồng tị thêm hương bạn độc thư”, thầm nghĩ: nếu yêu nghiệt trước mắt này lam tị thêm hương sẽ là hương diễm mỹ sự đến mức nào a.

Từ khi đến đây, Mạc Hi mới biết, cổ nhân nói thêm hương không phải cắm hương cây như cắm dứa vào chén cơm không chút mỹ cảm giống lúc đầu nàng nghĩ, mà là trải qua quá trình “hợp hương” chế thành các loại hương hoàn, hương cầu, hương bánh.

Đường Hoan cảm thấy Mạc Hi đang nhìn hắn, liền ngẩng đầu lên, hòa nhã nói: “Khó chịu à?”

Mạc Hi lắc đầu. Sau khi châm kim xong thật ra một chút cũng không đau. Hôm nay mới ngày đầu tiên, khô nóng trong cơ thể cũng không rõ ràng.

Đường Hoan thấy Mạc Hi không chuyển mắt nhìn hắn, cuối cùng không chịu nổi, đem ánh mắt dời vào sách. Mạc Hi lại một chút ý thu liễm cũng không có. Hiếm khi, Đường Hoan phát hiện mười hàng chữ ngắn ngủi, hắn đọc đi đọc lại bốn lần còn chưa hiểu. Trong lòng thầm than, bất đắc dĩ buông sách, hỏi: “Cô nương muốn thế nào?” Nàng là người cơ trí bách biến như vậy, nhất định lại có chủ ý quỷ quái gì đây.

“Đêm dài nhàm chán. Chúng ta đoán câu đố đi. Bất luận đoán đúng hay sai, huynh đều thay ta làm một việc nhỏ có liên quan với đáp án, được không?” Mạc Hi tính toán người tài như Đường Hoan, hơn phân nửa là có thể đoán được, nhưng nếu thắng nhai này ra về không biết, chẳng phải không thú vị sao, dứt khoát ra điều khoản bá vương trước, nếu như hắn không đồng ý sẽ nhường thêm bước nữa.

Đường Hoan bật cười nói: “Cô nương bá đạo như thế, bất luận Hoan đoán đúng hay không, cô nương đều bất bại.” Hắn thấy Mạc Hi nhất thời có chút bất mãn, liền không trêu đùa nữa, sáng khoái nói: “Cô nương mời ra đề.”

“Xích Bích trăm mai thủy bất lưu, đồ lưu danh tính tái không chu. Huyền điển nhất cự bi phong lãnh, vô hạn anh hồn tại nội du.” Mạc Hi lang lang ngâm. Đây là <Xích Bích hoài cổ> của Tào công (Tào Tuyết Cần – tác giả Hồng lâu mộng) trong . Hồng học gia (người nghiên cứu về truyện Hồng lâu mộng) đối với câu đố này có nhiều đáp án, người nói là lưu hương, người nói là băng, lại nói là nổi. Mạc Hi đương nhiên lấy đáp án lưu hương để hỏi.

Đường Hoan ngưng thần suy nghĩ:

Xích Bích trăm mai thủy bất lưu: Trận chiến Xích Bích đã định ra nền móng tam quốc chia ba thiên hạ. “Hương đỉnh” trước miêu đều là “tam túc lưỡng nhĩ” (hương đỉnh có ba chân với hai tai để cầm nắm), tức “tam túc đỉnh” (đỉnh ba chân). Đốt giấy, đèn cây lâu ngày, vách lò của tam túc hương sẽ bị đốt “hồng”, biến thành “xích bạch” (ở đây là vách bị đốt đỏ, trong câu thơ là nói về trận Xích Bích). “Xích bạch” này bị bụi lò “trăm mai” (chôn vùi), vừa không có sông vừa “xích bạch”, đương nhiên sẽ không có nước chảy (thủy bất lưu).

Đồ lưu danh tính tái không chu: lấy phần lò của “tam túc” hương đỉnh so với thuyền rồng (không chu), đương nhiên không chở được người hoặc vật. Điển cố lịch sử “tam túc đỉnh lập” nhà nhà đều biết, lưu truyền hậu thế. Nhưng mà, “tam túc” hương đỉnh dù sao cũng không phải <Tam Quốc Chí>, cũng không phải “trận Xích Bích”, thế nên viết: “Đồ lưu danh tính tái không chu”.

Huyền điển nhất cự bi phong lãnh: lấy Tần Thủy Hoàng “đốt sách”*** ví với khách hành hương dâng hương “hóa vàng mã” (đốt giấy tiền vàng bạc). Dâng hương hóa vàng đa phần là vì thương tiếc vong linh, đây là “bi phong lãnh” (gió lạnh khóc thương).

*** Tần Thủy Hoàng ‘đốt sách’: Theo Sử ký Tư Mã Thiên, sau khi Tần Thủy Hoàng thống nhất Trung Quốc lần đầu tiên, thừa tướng của ông là Lý Tư đã đề nghị Tần Thủy Hoàng dập tắt tự do ngôn luận để thống nhất các chính kiến và tư tưởng bằng cách đốt hết tất cả các sách và các nhà nho giáo có tư tưởng khác với mình. Tần Thủy Hoàng tin vào triết học của Pháp gia và muốn tiêu diệt những triết học khác như Bách Gia Chư Tử hay Nho giáo. Lý Tư đã đề nghị đốt sạch tất cả những thi, thư, sách vở, trừ những quyển được viết vào thời nhà Tần. Sách của chính phủ trong lĩnh vực triết lý và thi ca, trừ những sách của Bác sĩ (nhà cố vấn vua) đều bị đốt cháy. Tất cả những người dùng sử sách để chỉ trích chính quyền đều bị hành hình. Những sách dạy về y dược, bói toán, và nông nghiệp không bị đốt cháy.

Vô hạn anh hồn tại nội du: đốt thuyền giấy đèn cầy, hồn phách người chết có thể nhận được “giấy tiền”. Minh giới (âm phủ) tăng nhiều chao thiếu (hồn ma nhiều nhưng tiền giấy đốt thì ít), khiến vô số anh linh cướp đoạt, người thường không thể biết được.

Đường Hoan đáp: “Là lư hương?”

Mạc Hi gật gật đầu, trầm nghĩ: tên nhóc này quả nhiên đoán trúng, may mà dùng điều khoản bá vương.

Đường Hoan chỉ cảm thấy Mạc Hi giờ phút này hai mắt như có bảo quang lưu động, linh động phi thường, dĩ nhiên đoán được nàng muốn mình làm gì, không khỏi trong lòng nhảy dựng. Trên mặt lại không chút thay đổi nói: “Giải đồ phải có qua có lại mới thú vị. Cô nương cũng xin đoán một đề, bất luận đoán trúng hay không. Hoan cũng có một chuyện muốn nhờ.”

“Huynh nói trước xem.”

“Không vội. Cô nương là muốn ta đốt hương?” Biết tính tình không thấy tỏ sẽ không vờn móng ưng (chưa biết rõ điều kiện sẽ không nhận lời) của nàng, nhất thời cũng không miễn cưỡng.

Mạc Hi vừa gật gật đầu, vừa tràn đầy hứng thú nhìn hấn.

“Không biết cô nương muốn dùng loại lư hương nào, đốt hương gì?”

Mạc Hi hiểu kỳ nói: “Đường Môn có rất nhiều lư hương sao? Ta không rành lắm.”

Đường Hoan nói: “Trong Thanh Huy Các thật ra không có, nhưng nơi khác tất nhiên là có. Cô nương chờ một chút, đợi ta đi an bài.”

Lát sau, Loạn Tổ liền dẫn một đám thị nữ tay nâng các loại lư hương nối đuôi nhau vào.

Quả nhiên các loại hình dạng cùng chất liệu đều có, Mạc Hi nhìn không chớp mắt. Có hình thú: kỳ lân, toan nghê, sư tử, tiên hạc vân vân. Loại lư hương hình thú này đốt hương ở bụng, từng làn khói nhẹ bay từ miệng chim thú ra, thú vị vô cùng. Còn có loại lư hương hai tầng kết cấu tinh xảo, phía dưới dùng kim loại mạ bạc làm thành vòng tròn nâng đỡ. Hoặc lư hương có thân lò hình cánh sen, mang theo bên người, dùng để lễ Phật. Chất liệu lại vô cùng đa dạng, có lư bằng sứ, đồng, ngọc, men hoa, cảnh thái lam**** cùng khắp ti tháp lang*****, trong sứ Thanh Hoa***** lại có sứ ngũ thải cùng sứ đầu thải.

****Cảnh thái lam là tên gọi sản phẩm mỹ nghệ dùng men trắng lên đồng hoặc thiếc... niên hiệu Cảnh Thái đời Minh Đại Tông, hàng được chế tạo tại Bắc Kinh.

*****Kháp ti pháp lang: Pháp lang làm theo kiểu ngăn chia ô học, cách chế tác giống cảnh thái lam, nhưng trên phiêu đồng thường có hoa văn được tạo ra từ tơ vàng hoặc sợi đồng, sau đó phủ men màu, trắng men, nung rồi mài nhẵn, đánh bóng...

*****Sứ Thanh Hoa: là một loại sứ vẽ hoa văn xanh trên phôi gốm và phủ men bóng bên ngoài, sau đó mới đem nung. Quy trình ngược hoàn toàn với gốm sứ thông thường.

Đường Hoan thấy Mạc Hi nhìn xem tràn đầy hứng thú, giới thiệu: “Lư hương đại khái có thể chia làm bốn loại: loại thứ nhất để đặt trên án; loại thứ hai cầm trên tay; loại thứ ba dùng khi ngồi thiền, là lư hương có móc; loại thứ tư là lư hương khi quán đỉnh, người ta dùng trong tịnh thân.”

Mạc Hi nhìn cái lư hương có nắp cùng thân nối với nhau bởi một sợi xích mạ vàng. Thân lò có miệng đứng, bụng phồng, phía dưới có vòng chân. Nửa phần trên bụng có khắc hoa văn như ý quanh thân, ngay giữa khắc vân văn. Phần trang trí rủ xuống ở vòng chân có liên văn. Trên lư hương có một đôi tay cầm làm thành hoa văn cây kim ngân. Nắp lư như hình bậc thang, núm trên nắp giống nụ sen. Thân nắp chạm rồng, để hương vào. Cơ quan trong thân có hoa văn dạng lưu kim, tổng thể ung dung lộng lẫy.

Nàng lại cầm một cái hương huân bằng men nâu lên thưởng thức. Hương huân này chia trên dưới thành hai phần, nhưng chia mà mở, phần trên tạo thành bởi ba tầng mai năm cánh chớm nở, mỗi cánh hoa đều có khắc gân hoa, rõ ràng tỉ mỉ, chạm khắc tinh tế. Trên nắp có trang trí một con chim nhỏ tuyệt mỹ, duyên dáng yêu kiều, nhìn ra phương xa, nửa dưới hình cầu rỗng. Có thể nói tạo hình sinh động, mộc mạc tự nhiên.

Còn lại các loại như lư hương tráng men Khạp Ti hoa văn thụy thú (những con thú mang điềm lành như kỳ lân, toan nghê, phụng hoàng, hạc...) hình bát, lư hương bạch ngọc du hoàn, lư hương lưu kim đồng khảm đá quý, lư hương màu phấn để xanh lục mạ vàng chạm rồng hình hoa lá, lư hương ngọc bích kiểu bốn ống rỗng, lư hương men Cảnh Thái Lam hoa văn cát tường nắp liền, lư hương vạm diệp lục hoa có viết chữ, to to nhỏ nhỏ tất cả hơn hai mươi cái. Có thể nói là rực rỡ muôn màu, Mạc Hi không khỏi hết sức tán thưởng.

Ánh mắt đảo qua một vòng, nàng chỉ chỉ một cái lư hương tam đỉnh men xanh lá có hai tai nối liền, nói: “Vậy nó đi.” Lư này chất sứ tinh tế, màu men thanh nhuận tự nhiên, ánh sáng xuyên qua đều, như son như ngọc, thanh nhã tú dật. Quả thật là “Khéo như chạm kim, tinh hơn ngọc mài”.

Loan Tố đã dâng lên tất cả những đồ dùng để thêm hương, đốt hương: hương sạn (xẻng xúc hương), hương bát (que để khiêu hương), hương trứ (đũa gấp hương), hương hạp (hộp hương), đứng hầu một bên. Mạc Hi thể mới biết khi dâng hương ngoại trừ chuẩn bị “lô bình tam sự” trong hồng lâu viết: lư hương, trứ bình cùng hộp hương còn có những thứ này.

Có thể thấy, “hồng tự thêm hương” không chỉ gấp từng viên hương bỏ vào lư hương đơn giản như vậy.

Đường Hoan lấy ra một ít hương hoàn, Loan Tố liền nói: “Tứ thiếu, hay để Loan Tố làm cho.”

Đường Hoan nói: “Không sao.”

Chỉ thấy hần trước tiên lấy một mảnh than nhỏ đặc chế nung đỏ, đặt trong lư hương, sau đó dùng tro hương phủ lên cục than, chôn đi. Lại trên tro hương đâm vài lỗ, để không khí vào, phòng ngừa lửa tắt. Sau đó trên tro hương để một mảnh sứ nhỏ, đá vân mẫu, kim tiền, ngân diệp, cát vụn các loại chất có tính “cách lửa”, lại lấy miếng hương hoàn đặt lên, nhờ lửa than dưới tro hương nướng, làm ùi thơm của hương có thể từ từ tỏa ra.

Mạc Hi giờ mới biết, thì ra “đốt hương” không phải đem trực tiếp đốt hương hoàn, hương bánh; mà là để hương hoàn, hương bánh mượn lửa than từ từ nướng ra mùi thơm.

Quả nghe Đường Hoan nói: “Đốt hương phải tận lực giảm bớt khói, ùi thơm quanh quần kéo dài. Bởi vậy, mấu chốt nhất là than trong lò phải cháy từ từ, lửa nhỏ mà lâu không tắt. Hương một khi “đốt” lên, còn cần không ngừng quan sát, nếu không, ‘Hương khói cháy mạnh, mùi thơm nồng đậm, chốc lát tắt mất!’”

Mạc Hi ngạc nhiên nói: “Chỉ là cục than hoặc hương bánh bị chôn trong tro, nhìn không thấy, làm sao phán đoán được?”

Chỉ thấy Đường Hoan mỉm cười, đặt tay trên mặt tro, nói: “Dùng tay thử độ nóng.”

Mạc Hi gật gật đầu, thì ra phán đoán lửa của hương bánh dưới tro mạnh hay yếu cần dựa vào xúc cảm (cảm giác từ tay). Quả nhiên, lam tự thêm hương cũng thật không dễ dàng, thấy Đường Hoan lấy tay thử

hương, không khỏi cười hì hất ngâm: “Kỉ độ thí hương tiêm thủ noãn, nhất hồi thường tửu giáng thần quang.” (Mấy độ thử hương tay mềm ấm, một lần nếm rượu đỏ sắc môi)

Đường Hoan nghe xong, chỉ cảm thấy hương này vừa dậy lên, trong phòng đã thêm khô hanh, trên tai mơ hồ cảm thấy nóng lên.

24. Chương 039 - 040

Chương 39. Tập chí bát quái

Đường Hoan ra lệnh thị nữ dọn những lư hương còn lại, liền dẫn Mạc Hi vào phòng ngủ của hắn nằm.

Đập vào mắt trước tiên chính là thất bảo cùng giường điện ngọc. Tua móc màn làm bằng gấm Tứ Xuyên, bốn góc thiết kim phượng, ngậm dây kết ngũ sắc, trước giường treo đèn ngọc cầu chuyển linh lung, chuỗi ngọc, hai bên giường có một cặp lư hương ngọc chạm khắc phong lan. Trần nhà khắc Long Phượng Trình Tường, Phúc Thọ Song Toàn các loại hoa văn truyền thống.

Thất bảo cùng giường điện ngọc này, trong phòng ngủ theo phong cách cổ xưa càng có vẻ tinh xảo xa hoa hơn.

Mạc Hi vốn tưởng rằng giường này cùng giường hàn ngọc trong

Hôm sau.

Tắm thuốc đã xong, Mạc Hi ngồi xuống chải đầu, bên trong hộp trang sức nơi vốn để cây lược bạch ngọc nay lại nằm một cây lược sừng tê giác, răng lược hơi thưa, nhưng lại rất vừa tay. Đường Hoan dùng cơm trưa xong liền đi Vân Hà Đài, nơi đây ngoại trừ Loan Tổ, chỉ có một mình nàng. Mạc Hi ngày dài nhàm chán, liền đến thư phòng tìm sách đọc.

Ở kệ sách phong phú tìm chừng hai nén nhang, bỗng nhiên nàng mắt sáng lên, rút ra hai quyển sách: , , đều là xuất phẩm của Mộ Yến Trai.

Mở mục lục ra, chương môn đời thứ hai của Đường Môn Đường Sùng cùng cha Đường Hoan là Đường Tuyết đều có trong đó. Chỉ là chương viết về Đường Tuyết tất cả đều dành để viết về tình cảm lưu luyến giữa hắn cùng chương môn Lâm Tích ngày xưa của phái Thục Sơn. Nói cách khác đây là một quyển tạp chí bát quái chuyên vạch trần tiểu thuyết tình yêu của danh nhân giang hồ.

“Đường, Lâm hai người quen nhau ở đại điển kế nhiệm Thục Sơn chương môn. Lúc đó Lâm Tích chưa thay tên, vẫn là Lâm Lan. Lâm chương môn dùng thân phận nữ lưu giao thiệp với anh hào giang hồ, nhân nhả siêu dật phong thái tuyệt thế. Đường Tuyết đến đại điển kế nhiệm chương môn này để chúc mừng, vừa gặp liền ái mộ như điên...”

Mạc Hi thầm than, thì ra Đường Tuyết lãng mạn như vậy, nhất kiến chung tình. Hậu văn viết thật là thú vị, nói Lâm Tích lúc đầu không hề động lòng, Đường Tuyết liền tìm mọi cách hỏi thăm sở thích của nàng. Lâm Tích là người thích sưu tập, bình sinh thích nhất hai thứ, một là hoa lan, hai là lư hương. Đường Tuyết dốc toàn lực vì nàng thu thập, khiến mỹ nhân vui lòng. Mạc Hi xem rồi âm thầm gật đầu, cái gọi là không có lửa làm sao có khói chưa chắc đã không đúng. Đường Môn cất chứa nhiều lư hương như vậy chính là bằng chứng. Có thể thấy được khả năng của paparazzi Mộ Yến Trai rất mạnh.

Lại lật tới chương Đường Sùng. Vị chương môn đời thứ hai của Đường Môn này cũng thật sự là bi kịch. Phu nhân Đường Sùng Vu Diêu vốn không phải người võ lâm, mà là tiểu thư thế gia, căn bản không biết võ công, song Đường Sùng yêu nàng sâu đậm vô cùng, lại lấy một trong Đường Môn tứ bảo là Bích Lưu châu đem tặng làm vật đính ước. Hai người sau khi kết hôn vẫn kiên hiệp tình thâm, lại không nghĩ rằng biểu muội của Đường Sùng là Trầm Mộng Thái vì yêu Đường Sùng không được đáp lại, mà giận lây sang Vu Diêu, thừa dịp Đường Sùng bế quan tu luyện, gia hại Vu Diêu, khiến vợ chồng hai người thiên nhân vĩnh cách. Đường Sùng đang tuổi tráng niên, nhưng cả đời đều không tục huyền. Sùng Diêu Đài này vốn có tên

là Lưu Bích Đài, nhưng vì kỉ niệm Vu Diêu nên mới đổi tên. Mạc Hi thăm than một tiếng, biểu muội này nọ thật đúng là nguy hiểm. Bỗng nhiên ánh mắt nàng quét đến trang tiếp theo, sắc mặt đại biến. Vất óc suy nghĩ một lát, dần bình ổn tâm trạng, âm thầm hạ quyết tâm.

Vì thế lại đọc , chương Hà Quần Thanh. Vị tiên bối này cũng được đả thông hai mạch nhâm đốc nên chuyện tích tự nhiên cần nghiên cứu một phen.

Thì ra Hà Quần Thanh là sư phụ của Lâm Tích. Hà Quần Thanh người này người cũng như tên, làm việc hơn người, cũng là một võ si chân chân chính chính, vì say mê võ học mà cả đời không lập gia đình. Sau khi truyền ngôi cho Lâm Tích, Hà Quần Thanh liền bắt đầu con đường khiêu chiến của hắn. Cả đời chuyện đặc ý nhất là từng khiêu chiến vô số cao thủ của ba mươi sáu đại môn phái nam bắc, chưa từng bại trận. Thẳng đến khi Lâm Tích vượt bỏ vị trí cường môn phái Thục Sơn, cùng Đường Tuyết lưu lạc chân trời, Thục Sơn như rã mất đầu, Hà Quần Thanh mới trở về Thục Sơn bình định cục diện rối rắm, định ra quy củ cường môn Thục Sơn phải là người xuất gia.

Lại lật đến chuyện của riêng Lâm Tích, có chút thất vọng, Mộ Yến Trai đối vị nữ cường môn độc hành đặc biệt này lại chỉ nói mấy câu. Mạc Hi âm thầm oán niệm, chẳng lẽ viết liệt truyện cũng có phân biệt đối xử à...

Sau khi đọc xong Mạc Hi liền trả hai quyển sách này về chỗ cũ. Chờ Đường Hoan trở về cùng dùng cơm.

Cơm chiều tỉ lệ một rau một thịt (tức là trong một món ăn có cả rau cải và thịt, hải sản): vịt nấu rượu quế hoa, ghêu hấp rượu sữa, tôm khô xào mướp, bí đỏ chiên với lòng đỏ trứng muối, đầu sư tử hấp cải xanh.

Đường Hoan thấy Mạc Hi gấp một cái đầu sư tử (thịt bằm ướp gia vị bao quanh trứng cút hấp), không khỏi nhớ tới điển cổ cá viên (xem lại chương 26), đưa trên tay liền chậm lại. Mạc Hi thấy vẻ mặt hắn, trên mặt liền hiện vẻ trêu chọc, nói: “Yên tâm, lần trước chỉ là ngoài ý muốn.” Vừa dứt lời, đầu sư tử kia liền văng vàng rơi vào chén bạch ngọc của Đường Hoan. Mạc Hi lại nói: “Mượn hoa hiến phật. Cảm ơn huynh đối với ta chiếu cố nhiều.” Đường Hoan gấp lên yên lặng ăn, cũng không nói lời nào.

“Ta có một chuyện không rõ, điều hà phân cách trong ngoài hai thành, nối giữa nó chắc có cầu nối hay thứ gì đó tương tự chứ?” Có câu vô sự mà ân cần, không phải gian cũng là trộm, cổ nhân thật không lừa người.

“Phải. Nội thành quả thật có cơ quan khi khởi động có thể dùng xích sắt làm cầu nối. Lúc chúng ta chạy vội về là vì thế cục chưa định, không thích hợp gây động tĩnh quá lớn, nên không dùng tới.”

Mạc Hi lại hiếu kỳ nói: “Người cầm lái kia là loại người nào? Công phu cao như thế.”

“Ta cũng không rõ lắm. Có lẽ là bạn cũ của phụ thân. Phụ thân trước khi mất đem ngọc bài giao cho ta, bảo ta lúc không tiện sử dụng cầu nối liền đi tìm người này, đưa ngọc bài, sẽ có thể giúp ta qua sông.”

“Lần trước Đức công nói hắn đã nói chuyện với huynh?”

“Người này thật là cổ quái, ngày thường không nói gì cả, ngày đó lúc mới gặp cũng chỉ nói một câu ‘thật giống’.”

Mạc Hi gấp một miếng mướp, thuận miệng hỏi: “Còn nhớ rõ cha nương huynh dung mạo thế nào không? Huynh giống ai nhiều hơn?”

“Hoan lúc đó tuổi còn nhỏ, dung mạo phụ thân không nhớ rõ lắm, mẫu thân cũng hoàn toàn không có ấn tượng.” Nghĩ một chút lại nói: “Cô nương thì sao? Thứ Hoan mạo muội, song thân cô nương còn hay mất?”

Mạc Hi lắc đầu nói: “Ta thuở nhỏ đã là cô nhi.” Khi Mạc Hi xuyên qua thân thể này chỉ mới bốn tuổi, gãy hai xương sườn, người gãy vỡ xương vết thương chồng chất, thân thể vô cùng yếu ớt. Chủ nhân thân thể vốn đã bị đám trẻ ăn xin xúm lại đánh chết.

Đường Hoan nghĩ: ta ngay từ nhỏ cơ khổ, nhưng chung quy từng có cha mẹ yêu thương, nàng ngay cả song thân mình là ai cũng không biết. Nghĩ như thế, nhất thời liền không nói lời nào.

Ăn cơm xong. Đường Hoan từ trong lòng lấy ra một hộp thủy tinh nhỏ khắc hoa thược dược, đưa cho Mạc Hi, nói: “Ngâm nước lâu làn da sẽ bị khô, thứ này bôi trên người, có thể giảm bớt một chút.” Nói vừa nhỏ

lại nhanh, cũng không nhìn nàng.

Mạc Hi ngạc nhiên nói: “Đây là tự huynh chế? Hay là lúc trước huynh ngâm thuốc hay dùng thứ này?”

Nàng nhận lấy mở ra ngửi, chất cao trong suốt lóng lánh, có mùi thoang thoảng của hoa sơn chi. Không khỏi nhớ tới tiết mục Giả Bảo Ngọc chế son, cười hi hi nói: “Huynh biết làm thứ này, vậy có thể chế son hay không?”

Đường Hoan có ý tốt đem tặng, Mạc Hi tự thấy không nên từ chối, chỉ là trên người một thích khách không thể có thứ gì để nhận dạng, nhất là mùi hương. Nàng không phải Sở Hương Soái (Sở Lưu Hương - nhân vật chính trong Sở Lưu Hương hệ liệt của Cổ Long. Một đạo soái đẹp trai, đào hoa, phong lưu, trọng tính nghĩa, sành ăn) đập nguyệt lưu hương. Tất cả việc làm của nàng lại càng không phải vì nổi danh giang hồ, chỉ vì sống sót.

“Son? Không phải cô nương không dùng son giấy sao. Sao lại hỏi thế?” Nào biết Đường Hoan lại tưởng thật.

Mạc Hi lại cười hi hi, nói: “Tùy tiện hỏi thôi. Không phải thật đâu.”

Chương 40. Xích hà như yên.

(Tên chương “Xích hà như yên” có nghĩa là dòng sông đỏ như khói.)

Mạc Hi theo thường lệ nằm nghiêng đọc sách.

Tương truyền Chuyên Chư người này bộ dạng mắt sâu miệng lớn, lưng hùm vai gấu, oai hùng hữu lực, đối với mẫu thân phi thường hiếu thuận, là hiếu tử có tiếng vào thời đó, nghĩa sĩ.

Một lần, Chuyên Chư cùng một đại hán đánh nhau, mọi người khuyên can không được, mẹ hắn vừa gọi, hắn liền thúc thủ quay về. Ngũ Tử Tư trùng hợp đi ngang qua, thấy thế vô cùng kính nể, liền tiến cử Chuyên Chư cho công tử Quang.

Công tử Quang hậu đãi Chuyên Chư, cũng kính mẹ hắn. Chuyên Chư cảm kích ân này, muốn lấy cái chết để báo đáp, liền hiến kế, dâng “cá nướng” mà vua Liêu yêu thích, giấu kiếm trong bong bóng cá, tùy thời hành sự. Vì thế, Chuyên Chư đặc biệt vừa tìm cá ngon vừa học cách nướng cá. Học nướng cá thành tài, công tử Quang bèn giấu Chuyên Chư trong nhà.

Ngày ám sát, công tử Quang cho giáp sĩ phục đầy trong phòng, lại lệnh Ngũ Viên (Ngũ Tử Tư) ám ước trăm tử sĩ, tiếp ứng bên ngoài. Liền vào gặp vua Liêu, nói: có đầu tiếp mới từ Thái Hồ đến, giỏi nướng cá, hương vị rất ngon, mời vương ném thử cá nướng.

Vua Liêu vui vẻ nhận lời, nhưng sợ công tử Quang có âm mưu, vì phòng bất trắc, khi dự tiệc canh gác nghiêm ngặt, từ vương thất đến phòng khách Quang gia trong ngoài đầy giáp sĩ, cầm trường kích, mang đao sắc, thân tín bên cạnh lại không rời nửa bước.

Rượu được vài tuần (rót hết một lượt rượu gọi là một tuần), công tử Quang tìm cơ nói chân đau khó nhịn cần băng bó chặt, liền trốn về phòng. Lát sau, Chuyên Chư đưa cá nướng vào, tay nâng mâm thức ăn, mình trần quỳ xuống đất dùng đầu gối dịch chuyển về phía trước, võ sĩ lấy đao sắc đặt trên vai. Không ngờ, Chuyên Chư đã đặt “Ngư Trường” (có nghĩa là ruột cá, đồng thời cũng là tên một thanh kiếm cổ do u Dã Tử rèn, ông cũng là người rèn nên các thanh Trảm Lư, Cự Khuyết, Thảng Tà, Thuần Quân) kiếm sắc bén trong bong bóng cá, đi tới trước mặt vua Liêu, đột nhiên rút chủy thủ ra, dồn sức đâm vua Liêu, lực thấu sống lưng, vua Liêu quát to một tiếng, chết đứng. Vệ sĩ bên cạnh đồng loạt tiến lên, đao kích đều chém xuống, chặt Chuyên Chư thành thịt vụn.

Công tử Quang giết được vua Liêu, liền tự lập làm vua Ngô, tức Ngô vương Hạp Lư trong lịch sử.

Để tán tụng công lao to lớn này có người đã viết bài thơ “Chuyên Chư tháp” (tháp: gò đất, mô đất): “Nhất kiếm thù ân thác bá đồ, khả liên hoa thảo cố cung vu; biện lương hiệp cốt lưu tàn tháp, phiến thổ cư nhiên thượng chúc ngô.”

Đọc xong, Mạc Hi không khỏi lại lắc đầu, đây lại là một người không biết suy nghĩ. Công tử Quang tranh là thiên hạ, một người xuất thân đồ tể như người mò mẫm vào đó làm cái gì, bị băm thành thịt vụn là

chuyện đùa sao. Người cũng là hiểu tử, chẳng lẽ không biết nỗi đau như cắt của người đầu bạc tiễn người đầu xanh. Đụng tới Ngũ Tử Tư kẻ sẵn người thì nên đi đường vòng, điển hình không có hảo tâm. Còn có công tử Quang, ân nghĩa của người như thế dễ nhận lắm sao, nói nghe thật hay, “mạng của người, cũng như mạng của Quang.” Hẳn đó là muốn cho người an tâm thay hẳn bán mạng, đã nói như vậy, sao tự hẳn không đi ám sát đi! Nói trắng ra, Ngô vương Hạp Lư chính là ban ơn trước, sau đó dùng ân nghĩa để sai khiến. Đây không phải điển hình của cấp trên vì để cho thuộc hạ cam tâm làm vật hi sinh nên làm ra vẻ sao. Aiz, mạng thích khách chỉ đáng giá như thế chẳng, mỗi người đều coi rẻ. Không ngờ Chuyên Chư còn trọng ơn khinh chết, căn bản chính là thiếu tự trọng, đáng tiếc tay nghề nướng cá của hẳn, làm đầu bếp so với thích khách có tiền đồ hơn nhiều.

Mạc Hi đọc xong buồn bã đóng sách lại, đã biết cái mạng này hoàn toàn phải dựa vào bản thân, ai cũng không trông cậy được.

Vừa ngừng đầu đã thấy Đường Hoan cũng ở đây đọc sách, liền nổi lên tâm tư đi quấy rầy hẳn, hỏi: “Huynh đọc sách gì vậy?”

“Cũng chỉ là bản sách thuốc thôi, cô nương sẽ không thấy hứng thú.” Ngừng một chút, Đường Hoan lại nói: “Ngày mai Hoan có một ngày rảnh rỗi, muốn đến ‘Xích Yên’ lãm thắng, cô nương có nguyện đồng hành?”

Mạc Hi hai mắt đột nhiên sáng lên, hỏi: “Xích Yên? Là cánh rừng lá đỏ từ Xích Yên Đài trông về phía xa có thể nhìn thấy đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Cầu còn không được.”

Hôm sau. Biển rừng Xích Yên. Thiên Sơn hồng biến, tầng lâm tảo nhiễm (Thiên Sơn khắp nơi đỏ rực, nhuộm hết tầng tầng lớp lớp rừng.)

Thỉnh thoảng có cây thích, cây hoa, dã anh đào, hoa thu, nga chường tùng, lạc diệp tùng, đỏ cam lục lam chàm tím, bảy màu san sát, điểm xuyết trong một mảnh đỏ hồng, tản mát nơi núi lam nước biếc, trời xanh mây trắng.

Một mảnh đỏ hồng kia từ nơi thấp phủ đến chỗ cao, như núi non trùng điệp, kéo dài không dứt, từ lòng chảo một đường leo tới đỉnh núi, lá đỏ khắp núi thì cùng ánh nắng chiếu rọi, như khói trắng che ba ngàn dặm xích hà (dòng sông đỏ, ý chỉ cánh rừng nhìn trên cao xuống như dòng sông đỏ).

Gió lướt qua, mảnh hồng dập dềnh như sóng. Ở xa xa nổi bật dòng sông uốn lượn như dải lụa, cũng trở nên tú dập phi thường.

Mạc Hi nhìn xem vô cùng tán thưởng không khỏi bật ngâm: “Phong diệp thiên chi phục vạn chi, giang kiều yểm ánh mộ phàm trì*.”

*Hai câu đầu trong bài Giang Lăng sầu vọng ký Tử Yên của Ngự Huyền Cơ:

Phong diệp thiên chi phục vạn chi

Giang kiều yểm ánh mộ phàm trì.

Lá phong vạn nhánh bạt ngàn,

Cánh buồm khuất dưới chiều tàn cầu sông

Dịch thơ (Dinh nguyên – Tangthuvien)

Đường Hoan bên cạnh nghe xong, đầu tiên là không kìm được dời tầm mắt, lại vụng trộm nhìn chằm chằm khuôn mặt nghiêng nghiêng của nàng, nhưng cũng nhìn không ra một chút manh mối. Chỉ có thể không nói gì đi theo nàng từng bậc mà lên.

Mạc Hi mất hết võ công, cho nên bước đi rất chậm, thể lực cũng không dồi dào. Theo như tính tình ngày thường của nàng, đã sớm chạy như bay một mạch, thử cảm giác sáng khoái khi tung hoành sơn thủy.

Đường Hoan thấy ánh mắt nàng chăm chú nhìn nhánh lá phong trên vách đá, mặt lộ vẻ tiếc nuối, bèn hỏi: “Làm sao vậy?”

Mạc Hi mới vừa rồi vì mình tạm mất võ công mà thầm tiếc, giờ phút này nghe Đường Hoan hỏi, không khỏi thầm mắng một tiếng mình đúng là ngu, có sẵn trăng đình, sao không chịu dùng, liền cười hì hì nịnh nọt nói: “Muốn lấy nhánh lá đỏ kia làm thẻ đánh dấu sách, nhưng hiện nay ta lại là một phế nhân.” Dứt lời hai tay buông lỏng, cụp đầu xuống, âm đạm thở dài.

Đường Hoan quả nhiên phi thân lên.

Mạc Hi nhìn dáng người phiêu diêu của hắn mà lên không khỏi nhớ tới câu “hiệp phi tiên dĩ ngao du (muốn được dắt tiên rong chơi khắp nơi)”, chỉ là trên đời này ai lại có thể “bảo minh nguyệt nhi trường chung (ôm vàng trăng sáng sống mãi với đời)**”, ảo tưởng thôi.

** Hai câu trong bài Tiền Xích Bích phú của Tô Thức:

Hiệp phi tiên dĩ ngao du

Bảo minh nguyệt nhi trường chung.

Lại muốn dắt tiên chơi thỏa thích

Ôm vàng trăng tỏ sống dài lâu.

Dịch thơ (mailang)

Đường Hoan chỉ phút chốc liền quay lại. Mạc Hi nhận nhánh lá đỏ trên tay hắn, mỉm cười, cầm trong tay thưởng thức.

Hai người một đường yên lặng, hướng đến đỉnh núi.

Khi đến đỉnh núi sắc trời đã tối.

Chỉ thấy cách đó không xa có đốt mấy đám lửa trại, có người múa mang mặt nạ phượng, sư, hổ, báo vân vân, lấy phượng làm đầu lĩnh đang rào bước vào cuộc.

Đường Hoan nói: “Nơi này đã là lãnh địa của Khương tộc. Hiến tế vũ này là dùng để hiến tế sơn thần, khẩn cầu mùa thu hoạch.”

Hai người đi tới gần đó, ngồi trong đám người xem. Một bộ động tác làm xong, người múa lần lượt tháo mặt nạ xuống, khom người dâng lễ vật, thì ra bài múa này lấy điệu làm tế, tay thanh niên nam tử múa đều cầm lông chim cùng màu.

Hiến tế vũ đến đoạn kế tiếp, không khí lại càng nhiệt liệt. Chỉ thấy một ông già đi đầu, các thanh niên nam nữ còn lại của Khương tộc, đều thành một hàng, nắm tay nhau múa. Nam nữ một xướng một đáp, vừa múa vừa hát, lấy rung gối, xoay eo làm động tác cơ bản, bước múa vô cùng khoan khoái đa dạng. Khi âm nhạc bắt đầu nhanh, hai hàng nam nữ trao đổi vị trí lẫn nhau, hoặc mọi người bắt tay lần lượt chui qua cánh tay người khác, xuyên qua không ngừng, dần dần đẩy không khí lên cao trào.

Một khúc sênh ca ngừng múa dư âm vang vọng, lượn lờ không dứt.

Đường Hoan nhìn hai mắt Mạc Hi thấp thoáng ánh lửa, thầm nghĩ: “Lại không biết lần sau cùng đi sẽ là khi nào. Nếu ta mời múa, nàng có thể đáp ứng hay không...”

25. Chương 041 - 042

Chương 41. Vua phi hành.

Cứ như thế đã yên ả trôi qua mười ngày hành châm vẫn được.

Mỗi ngày Tiết Đồng đều tự chế nước thuốc, thì ra theo tiến trình châm cứu, mỗi vị thuốc đều có gia giảm thêm bớt.

“Tiết thần y, thất bảo cùng giường điện ngọc này thực sự có diệu dụng như ông nói sao?” Đại khái là vì thời gian còn ngắn, nên Mạc Hi chưa cảm nhận được nhiệt độ khó kiểm chế trong cơ thể.

“Lão phu vì cô nương thi châm thời gian không lâu, cô nương tự nhiên chưa thể nhận ra diệu dụng của giường ngọc này.”

“Khi Hà chương môn đá thông hai mạch nhâm đốc cũng dùng cùng loại giường ngọc hỗ trợ sao?”

“Đúng vậy, Hà chương môn tự mình tìm hiểu khắp thiên hạ mới tìm được một tảng đá lớn ở đáy hồ, tảng đá này có tên là Sơn Lưu Thủy, là ngọc thạch trải qua thác nước bào mòn bị chuyển tới thượng du sông mà hình thành nên. Nhưng ngọc thạch của Hà chương môn không tinh tế hoa mỹ bằng giường ngọc ở nơi này.”

Hai canh giờ sau, Mạc Hi ngâm thuốc xong, thấy Loan Tổ đẩy cửa mà vào, trong khay gỗ lim trên tay có hai tá áo lót (lớp áo trắng mỏng ở trong) lựa xếp chỉnh tề.

“Mộc cô nương, đây là áo chế bằng tơ sống (tơ tằm nguyên chất). Khí nóng trong cơ thể cô nương ngày càng nặng, áo lót này có thể trì hoãn một phần.”

“Cám ơn cô, Loan Tổ.” Nàng tiếp nhận dùng ngón tay sờ thử, quả nhiên trơn bóng như băng mềm mại như nước.

Đợi Loan Tổ rời khỏi, Mạc Hi lại giở ra đọc giết thời gian.

Lại nói sau khi Ngô vương Hạp Lư lên ngôi, con trai vua Liêu là Khánh Kị trốn đến nước Vệ. Khánh Kị người này thật là giỏi, tay có thể bắt chim bay, bước đi có thể ngăn mãnh thú, thoăn thoắt như thần, vạn phu không địch được, ở nước Ngô được xưng là đệ nhất dũng sĩ. Hắn ở nước Vệ chiêu binh mãi mã, chờ thời cơ vì cha báo thù. Hạp Lư sau khi biết được việc này cơm nước không màng, ngày đêm suy nghĩ trừ bỏ mối họa lớn trong lòng này. Vừa vặn Ngũ Tử Tư tìm được một tráng sĩ. Người này tên là Yêu Ly. Mạc Hi xem đến đây không khỏi thở dài, như thế nào hai người đều bị Ngũ Tử Tư lòng dạ đen tối chuyên săn người lừa dối chứ.

Trải qua bàn mưu tính kế, Yêu Ly quyết định sử dụng đệ nhất khổ nhục kế. Một ngày nào đó Yêu Ly ở hoàng cung cùng Hạp Lư đấu kiếm, cố ý dùng kiếm trúc đâm bị thương cổ tay Hạp Lư, lại dùng kiếm thật chặt đứt cánh tay phải của mình, đến nước Vệ tìm Khánh Kị nương tựa. Yêu Ly đi rồi, Hạp Lư còn y kế giết chết vợ hắn. Khánh Kị thăm dò biết được, liền rất tin tưởng Yêu Ly, coi là tâm phúc, giao hắn huấn luyện binh lính, cùng tính kế khởi sự. Ba tháng sau, Khánh Kị xuất chinh nước Ngô, cùng Yêu Ly ngồi chung một chiến hạm. Yêu Ly thừa lúc Khánh Kị ở đầu thuyền chè chén, nhờ ánh trăng sáng dùng tay còn lại mạnh mẽ đâm Khánh Kị, xuyên tim, thấu ra ngoài lưng. Khánh Kị vô cùng kinh ngạc xách ngược Yêu Ly, dìm đầu vào nước ba lần, sau đó đặt Yêu Ly lên đầu gối, mỉm cười nói: “Thiên hạ lại có dũng sĩ dám cả gan đâm ta!” Lúc này vệ binh đi theo giờ đao lên muốn giết Yêu Ly, Khánh Kị lắc đầu nói: “Đây là dũng sĩ thiên hạ, làm sao có thể trong một ngày chết hai dũng sĩ của thiên hạ! Vẫn là thả hắn về nước, thành toàn cho hắn đi!” Nói xong, ném Yêu Ly trên boong thuyền, bản thân tự tay rút đoản mâu đâm thủng thân thể ra, máu chảy như trút mà chết ngay tại chỗ. Nhóm vệ sĩ của Khánh Kị theo di mệnh cũng không làm khó Yêu Ly. Nhưng Yêu Ly cảm thấy mình từ nay về sau sẽ không được hậu thế dung tha, liền dìm đầu xuống nước tự sát, lại bị thủ hạ của Khánh Kị vớt lên, chết không thành.

Sau khi Yêu Ly về nước, Hạp Lư ở kim điện khánh phong Yêu Ly. Yêu Ly từ chối không nhận, nói: “Tôi giết Khánh Kị, không vì chức vị, mà là vì sự bình yên của nước Ngô, cho dân chúng có thể an cư lạc nghiệp. Tôi ngay cả thân thể của bản thân cũng không yêu quý, thậm chí ngay cả tánh mạng thể tử cũng bỏ ra, chẳng lẽ tôi còn để ý tiền tài cùng tước vị sao?” Nói xong tự vẫn tại kim điện.

Mạc Hi trong lòng cười lạnh không ngừng, theo nàng Khánh Kị mới thật sự là dũng sĩ, người này có thể mỉm cười chịu chết, có thể lấy lòng dạ anh hùng thưởng thức anh hùng mà buông tha Yêu Ly, quả thật rất đàn ông. Nhưng bá nghiệp thiên thu không dung được người có lòng dạ rộng rãi thẳng thắn như Khánh Kị. Chính là cái gọi là vô địch bất trượng phu (không địch ác không phải là đàn ông). Chân chính có thể thành bá nghiệp là dạng như Ngũ Tử Tư, Hạp Lư. Mà trong câu chuyện này thậm chí không ai khác ngoài thê tử Yêu Ly. Yêu Ly chặt tay giết vợ có Tư Mã Thiên vì hắn viết truyện dương danh, nhưng có người nào nhớ

rõ thê tử Yêu Ly là ai. Người muốn tỏ ra anh hùng thì tự đi mà làm, có liên quan gì với một người phụ nữ đâu! Người thì chết nặng tựa thái sơn, vợ người có làm gì mà phải chịu tội. Nam nhi thiên hạ hoặc để mỹ nhân loạn giang sơn, như Điêu Thuyền, hoặc dùng chính thê tiến hành khổ nhục kế, như vợ Yêu Ly, kết quả là, máu mỹ nhân huyết tể con đường đế vương, xương khô của hồng nhan trải đầy vạn dặm giang sơn cấm tú của nam nhi. Vì sao lại thế!

Mạc Hi kẹp lá đỏ vào sách, đến thư phòng Đường Hoan tìm sách khác đọc.

Ánh mắt quét đến

Tiền trần ảnh sự giai như huyền, (Chuyện quá khứ đều là ảo ảnh,)*

Thanh sơn chích nhận bạch vân trù. (Núi xanh chỉ nhận mây trắng làm bạn.)

Chí kim thượng tiện ca sa khách, (Khách xưa đến giờ vẫn ước áo cà sa,)

Trúc tượng mang hài nhậm viễn du. (Tượng trúc giày cỏ tùy ý đi xa.)

Thủy nhân hữu tính sơn nan chuyển, (Nước vì có tính núi khó chuyển,)

Nhẫn tương nhân sự hạ mi đầu. (Chịu đau đem chuyện xưa bỏ ra đầu.)

Túng nhiên quế phách đô viên khuyết, (Ngay cả vàng trăng còn có lúc tròn khuyết,)

Huống phục bình tung bất khứ lưu? (Huống hồ bèo trôi không ở lại?)

*Mọi người thông cảm, ta không có khả năng dịch thơ, mà hai bài này chắc đều của tác giả nên không tìm được bản dịch thơ T^T.

Bài này đại khái là lời tâm sự của một cô gái yêu đơn phương một người chỉ thích tu đạo, nên cô gái quyết định cắt đứt tình cảm này.

Bài thơ này không có kí tên, chữ viết thanh lệ, xác nhận là nữ tử viết.

Theo sát phía dưới là một bài , chữ viết ý vị thư giãn, thanh tú phóng khoáng.

”Tình cao ý chân, mi trường tấn thanh. Tiểu lâu minh nguyệt điều tranh, tả xuân phong sổ thanh. (Tình cao ý thật, mày dài tóc mai xanh. Trên lầu nhỏ trăng sáng phối đàn tranh, viết mấy dòng vào gió xuân.)

Tư quân ức quân, hồn khiên mộng oanh. Thúy tiêu hương noãn vân bình, canh na kham tửu tỉnh.” (Nhớ chàng tưởng chàng, hồn mộng quán quýt. Giường êm hương ấm không yên, đêm khuya càng khó tỉnh rượu.)**

- Tuyết. (Đường Tuyết)

** Bài này là Đường Tuyết (cha Đường Hoan) viết, mượn lời của cô gái trên, nói về tình cảm của cô gái, đồng thời cũng bày tỏ sự thông cảm của mình với cô gái kia.

Phượng hoàng dục hỏa trọng sinh: Theo truyền thuyết, phượng hoàng là loài chim bất tử, khi già nó sẽ tự bốc cháy, rồi từ đám cháy trọng sinh trở lại thành chim non.

Mạc Hi đọc qua hai lần, có chút hiểu. Lại lật lật sách, không phát hiện gì nữa.

Trở lại phòng khách đã thấy Đường Hoan về đến, đang cầm một quyển sách đọc, Mạc Hi chỉ thoáng nhìn qua vài dòng “Đựng trong đĩa, hong khô bằng lửa nhỏ, lấy đĩa đã được sấy khô ra khỏi lửa”, Đường Hoan liền đem sách để vào trong ngăn kéo của án thư, đứng lên mỉm cười nói: “Muốn ra ngoài một chút không, ta mang cô đến sau núi tản bộ.”

Mạc Hi vui vẻ đáp ứng.

Núi phía sau Đường Môn vì là mộ viên các đời, thường ngày tất nhiên là cấm địa với người bình thường.

Lúc này hai người đang đi chậm chậm bên cạnh diêu hà dưới vách núi. Bỗng nhiên, Mạc Hi phát hiện một con chim ưng toàn thân màu xám tro nhạt, đuôi trắng như tuyết, ưng non ước chừng lớn cỡ hai con thỏ, đang hấp hối ngã trên bãi cát dưới vách núi đen, liền đi qua ngồi xổm nhìn kĩ, phát hiện phần lớn xương cánh của nó đều bị bể gãy.

Đường Hoan ở bên cạnh nói: “Loài ửng này tên là bạch vĩ hải điều (đại bàng biển đuôi trắng). Chính là loài bay nhanh nhất trong các loài ửng, có mỹ danh vua phi hành. Hung mãnh giỏi săn bắt, lại rất có khả năng chịu đói, có thể liên tục bốn mươi lăm ngày không ăn. Vì lông đuôi có hình đinh, lại thuần sắc trắng, nên được gọi như thế.”

Mạc Hi gật gật đầu, muốn đi tiếp. Đường Hoan lại nói: “Vẫn là cô nương hiểu rõ hơn. Lúc Hoan còn nhỏ từng gặp một con ửng non bị gãy cánh, liền động lòng trắc ẩn, mang nó về cứu trị nuôi nấng. Nhưng sau lại phát hiện con ửng được nuôi lớn kia nhiều nhất chỉ bay cao khoảng tòa nhà liền té xuống. Hai cánh dài hơn nửa trương ngược lại trở thành gánh nặng.”

Mạc Hi nhìn hần mỉm cười, lắc đầu nói: “Nguyên nhân trong đó, ta cũng không biết.”

Đường Hoan hơi sững sốt, giải thích: “Ưng con sau khi sinh được mấy ngày, liền phải chịu sự huấn luyện tàn khốc của ửng mẹ. Dưới sự trợ giúp của ửng mẹ, ửng con không bao lâu đã có thể một mình bay lượn, nhưng đây chỉ là bước đầu tiên. Bước thứ hai, ửng mẹ mang ửng con tới chỗ cao, là ngọn cây hoặc vách núi đen, sau đó đẩy chúng xuống, có ửng con vì nhút nhát mà bị ửng mẹ ném chết. Bước thứ ba, nếu ửng non bị ửng mẹ đẩy xuống vách núi mà có thể thuận lợi bay lên sẽ phải trải qua một khảo nghiệm cuối cùng, phần lớn xương cánh của chúng nó sẽ bị ửng mẹ bẻ gãy, sau đó lại đẩy từ chỗ cao xuống. Bước cuối cùng này nhìn như “tàn nhẫn”, cũng là mấu chốt quyết định tương lai ửng con có thể bay lượn trên bầu trời hay không. Xương cánh chim ửng có khả năng tái sinh rất mạnh, nhưng chỉ sau khi bị bẻ gãy vẫn cố nén đau không ngừng vỗ cánh bay lượn, khiến cánh không ngừng thông máu, mới có thể không lâu sau liền khỏi hẳn, mà cánh sau khi khỏi hẳn liền giống như phượng hoàng dục hỏa trọng sinh, trở nên càng mạnh mẽ. Nếu qua không được cửa này, ửng con cũng liền mất đi cơ hội duy nhất, vĩnh viễn vô duyên với trời xanh.”

Mạc Hi gật gật đầu, nói: “Thì ra là thế. Tứ thiếu lúc nhỏ khi cứu trị ửng non có lẽ bởi vì đồng bệnh tương liên (cùng cảnh ngộ cho nên đồng cảm), nay chấp chương Đường Môn, có thể nói là bay đến tận trời cao.” Xem phân thượng mỗi ngày đều được ăn ngon, nói vài lời tán dương cũng không tốn tiền. Huống chi Đường Hoan quả thật giống hừng ửng nhện đau vỡ cánh dục hỏa tái sinh.

Đường Hoan nói: “Cô nương tán thưởng.”

Mạc Hi thấy hần vẻ mặt thản nhiên, khen hần cũng không cảm kích, nhưng cũng không để trong lòng, vẫn đi về phía trước.

Chương 42. Hầm ửng

Hôm nay, Đường Hoan mang về một con chim hình thể cực lớn, là bạch vĩ hải điều, nhưng không phải con mấy ngày trước gặp qua. Con chim này thật không may, vừa trải qua dầm máu trọng sinh mới có thể vỗ cánh trời xanh, liền bởi vì tham ăn mà rơi vào ma trận của Đường Hoan. Lại không biết thăng nhải này vì sao nổi lên ý niệm thuần ửng trong đầu.

Cứ như thế liền hừng hồ lao vào giai đoạn đầu trước khi thuần ửng. Đường Hoan quả nhiên am hiểu sâu đạo lý muốn được trước hết phải cho đi, mật ngọt tới trước, dứt cho ửng ăn ngon, khiến nó giống như quả bóng bơm đầy hơi, không tới mấy ngày liền mập mạp cường tráng. Nhưng lúc này mỡ ửng chỉ là mỡ dư, muốn thành công phải lấy ra, biến thành cơ bắp mới có sức mạnh. Lúc này cần cho ửng giãn mỡ, chẳng những không cho ăn cơm, còn phải rửa ruột cho nó.

Rửa ruột xong lại dùng nước ấm tắm rửa cho ửng, khiến nó đổ mồ hôi. Mạc Hi thấy Đường Hoan vì tự mình tắm rửa cho nó, đầu, mặt, tóc, quần áo đều bị nước bắn tung tóe ướt hết, thành soái ca chuột lột, không còn tiên tư gì nữa, nhất thời vui sướng khi người gặp họa, ở bên cạnh nhìn đến hưng trí ngất cao, thầm nghĩ: phúc lợi của người vậy xem thật đúng là cao a.

Đường Hoan thấy nàng vẻ mặt cười nhạo, khóe miệng mỉm cười, nói: “Con ửng này tính hoang dã, vuốt mổ đều bén nhọn. Vì thông cảm cô tạm mất võ công mới không gọi cô đến gần, cô ngược lại còn cười ta.”

Mạc Hi cười hi hi trả lời: “Là ta không biết lòng tốt của huynh.”

Đường Hoan thấy nàng mấy ngày liền vì chịu đủ khổ châm cứu mà hơi suy sụp, không khỏi lại cười.

Ưng bị luân phiên ngược đãi, một mỗi tới cực điểm, chân xoay hai vòng, liền bổ nhào xuống đất, hôn mê bất tỉnh. Lúc này Đường Hoan giống như lao đầu (người canh giữ nhà lao) khi thẩm vấn hất nước lạnh vào

phạm nhân, bưng chậu nước lạnh đổ lên đầu ứng. Quả nhiên thấy nó từ từ tỉnh lại, đang trợn trắng, đã bị Đường Hoan cho uống nước trà.

Như vậy giằng co mấy ngày, cuộc giải phẫu không cần đao này liền đại công cáo thành, ứng nhanh chóng giảm béo thành công, tình cảnh bi thảm kia cơ hồ là đối chỉ còn da bọc xương, giống như hút thuốc phiện vậy, ánh mắt âm trầm, bước đi loạng choạng, một chút tinh thần cũng không có. Đường Hoan thằng nhãi này liền quăng đến một câu “Những ngày gần đây Hoan bận rộn công việc trong môn, cô nương lại khá rảnh rồi, chuyện thuận ứng kế tiếp phải làm phiền.” Thản nhiên đem nhiệm vụ hằm (lược, nấu) ứng ném cho Mạc Hi.

Mạc Hi nhìn con bạch vĩ hải điều ử rữ trước mắt rốt cục cũng yên tĩnh lại, bèn chảy một chút nước mắt cá sấu. Đồ của tên nhóc Đường Hoan này có thể ăn bậy sao. Cô nương ta bị hấn hạ độc một phen, đến nay vẫn còn nơm nớp lo sợ đây.

Trong lòng nghĩ như vậy, tay lại đang thông đồng làm bậy cùng Đường Hoan: nắm chân con ứng buộc lên cột. Nếu là thời hiện đại, hiệp hội bảo vệ động vật nhất định sẽ tìm nằng làm phiền, đây chính là ác diệu, động vật bảo hộ cấp một của quốc gia đó, lại bị nằng chà đạp như vậy. Phòng dùng để thuận ứng này phi thường rộng thoáng, ban đêm cũng đèn đuốc sáng trưng, chính là vì không cho nó ngủ. quá trình thuận phục cực kỳ vô nhân đạo, giống như thẩm vấn phạm nhân vậy, oanh tạc liên tục bảy mươi hai giờ.

Chuyện cực kỳ tàn ác như thế, Mạc Hi tiếp nhận ba ngày. Hôm nay nằng đi vào, con bạch vĩ hải điều kia liền ủy khuất vạn phần hướng về phía nằng gục gặc đầu. Mạc Hi thấy nó rốt cục cũng đồng ý cúi đầu, cười hì hì nói: “Đồ súc sinh người, nếu sớm chịu thua có phải đỡ chút đau khổ da thịt hay không a.” Vì thế liền ấn theo lời Đường Hoan dạy, đem phần đuôi cùng mười sáu sợi lông trắng dùng để điều chỉnh cất cánh, phanh lại, lướt đi, hạ xuống cùng bắt mồi, dùng một sợi dây độ căng dân thích hợp buộc lại. Như vậy vừa có thể cho nó bay, lại có thể phòng ngừa nó vượt ngục trên không. Sau đó Mạc Hi đeo miếng bịt mắt cho nó, bên tai nó lại dùng một loại còi tần số thổi đi thổi lại nhiều lần, cho nó nhớ kĩ, mới mang nó ra ngoài hóng gió.

Trên sân huấn luyện đã chuẩn bị sẵn cỏ, bồ câu được buộc bằng dây thừng. Mạc Hi thấy tất cả đã được sắp xếp, liền tháo bịt mắt của chim ứng xuống, cho nó đi bắt vật sẵn. Con súc sinh này quá đói, như hung thần ác sát liều mạng bắt mồi, ăn đến bụng tròn xoe mới nửa bay nửa nhảy trở về bên chân Mạc Hi, giống như tranh công cò cò ống quần nằng.

Mấy ngày kế tiếp Mạc Hi liền cho nó đi săn nhưng không cho nó ăn đến miệng, lặp lại nhiều lần như thế, đến cuối cùng mới cho nó được như ý. Trong quá trình này nằng dần dần tháo mấy sợi lông chim ra, cho đến cuối cùng tháo toàn bộ ra. Như thế trải qua nửa tháng, dưới sự huấn luyện của Mạc Hi, con ứng này đã hoàn toàn có thể căn cứ theo những tiếng còi khác nhau để thực hiện các động tác cất cánh, đi săn, triệu hồi vân vân. Vả lại Mạc Hi vừa triệu hồi, súc sinh này sẽ tự động nhanh chóng từ trên cao lao xuống trở về, hấp ta hấp tấp ăn thức ăn Mạc Hi chuẩn bị cho nó.

Hôm nay, Đường Hoan, Mạc Hi hai người dùng cơm trưa xong, liền đi thả ứng.

Mạc Hi vừa thổi còi, nó tựa như mũi tên bắn vào trời xanh, xoay quanh một vòng sau lại bay càng ngày càng cao, dần dần chỉ còn một chấm nhỏ.

Đường Hoan nhìn nằng ngẩng đầu nghiêng mặt, hòa nhã nói: “Nó rất thích cô đó, nay ngay cả ta dứt ăn nó cũng vênh váo.”

“Có lẽ do ta đối với nó ác nhất.” Mạc Hi hì hì cười.

“Khi cô nương rời đi hãy mang nó theo, nếu để lại đây, nó sẽ bướng bỉnh, không ăn không uống đến chết đói.”

Mạc Hi không đáp, lại nói: “Tịch Nhi ở Kim Lăng liền nhờ Đường Môn chiếu cố. Nghe cách nói của đứa nhỏ này hình như đã từng đi học, không biết vì sao gia đạo sa sút, mới nghèo túng đến mức này.”

“Chuyện của Tịch Nhi Lục Vân sẽ sắp xếp thỏa đáng, hướng chi Đường Môn vốn thu dưỡng cô nhi để tài bồi, cô nương không cần lo lắng. Nhưng mà cô bé này đối với cô nương có chút không muốn xa rời, có lẽ sẽ càng muốn đi theo cô hơn.”

Mạc Hi lại mỉm cười, lắc đầu nói: “Cuộc đời này ta sẽ không gánh vác thứ gì ngoại trừ tính mạng mình.”

Nữ hài tử mười mấy tuổi trước mắt này đứng trong một mảnh chiều thu ánh vàng nhạt, cười như băng tuyết mới tan, giọng nói như gió xuân ấm áp thổi qua, lại nói ra một câu như thế.

Đây không phải là lần đầu tiên Đường Hoan thấy nàng cười, nhưng hần bỗng cảm thấy bệnh tim đập nhanh đã khỏi hẳn nhiều năm lại tái phát, một cảm giác đau đớn kịch liệt đột nhiên xẹt qua trái tim. Mạc Hi cũng đã xoay người đi về phía trước, hiển nhiên không chú ý tới Đường Hoan đang nắm chặt hai tay giấu trong tay áo.

Nàng là một hùnh ưng muốn có đôi cánh có thể bay cao tận chân trời, mà không phải ưng non cần một đôi cánh ôm ấp ấm áp.

26. Chương 043 - 044

Chương 43. Thả đèn hoa sen

Đã nhiều ngày Đường Môn giảng đèn kết hoa, bộc dịch vội vàng, từ trên xuống dưới đều vì chuẩn bị cho đại điển kế vị chương môn vào ba ngày sau. Đã phát thiệp anh hùng cho các môn các phái trên giang hồ, mời phần lớn ngôi sao võ học cùng những tài năng kiệt xuất trong đám thanh niên đến. Bởi vậy ngoại trừ khi châm cứu, ban ngày rất ít thấy bóng dáng Đường Hoan. Mấy ngày nay châm cứu được liệu đã tiến vào giai đoạn gay cấn, Mạc Hi ngoại trừ mỗi ngày chịu khổ vì châm kim và nóng bức, bình thường thả ung đọc sách cũng rất là thần nhiên tự đắc.

Hôm nay, Mạc Hi theo thường lệ từ thùng nước thuốc đi ra, thay áo lót. Không khỏi thảm thán: áo tơ tằm này chất liệu thật là tốt, mấy ngày liền sau khi ngâm nước thuốc mặc vào làn da cũng thấy cũng thư hoãn không ít. Nhưng mà quá xa xỉ khó kiếm, sau khi rời khỏi nơi này tất cả những bệnh nhà giàu (bệnh ăn ngon mặc sang ấy mà) đều phải trị mới được.

Lúc ăn cơm chiều Mạc Hi lại cảm thán một hồi.

Chỉ nói chung đào thọ linh chi đựng cải trắng nước sôi trước mặt mà nói, món ăn cách nấu phức tạp, chi phí vật liệu mắc đến mức cả tím nướng của Giả phủ cũng không bì kịp.

Tên cải trắng nước sôi tất nhiên là món ăn của đất Thục, nhưng lại không đi theo con đường chua cay nhiều mỡ.

Nghe tên nhìn món, đều giản dị tự nhiên, trong trường hợp này liền biểu hiện rõ công phu chế canh thượng thừa. Nước sôi, kỳ thật chính là nước canh nguyên chất được lọc trong. Canh này lấy gà mái, vịt mẹ, sườn heo, thịt chân giò hun khói, ốc khô các loại nguyên liệu khác nhau nấu chung đến sôi, nập rượu gia vị (loại rượu dùng nấu ăn), hành tỏi các loại gia vị điều chế ít nhất hai canh giờ. Lại băm phần thịt ức gà đến nhuyễn, thêm canh khuấy thành dạng sệt, đổ vào nồi để hút lấy tạp chất. Sau mấy lần như vậy, nồi canh vốn đục sẽ trở nên trong suốt như nước sôi, mùi thơm nồng đậm thuần hậu, không dầu không ngậy, thấm vào ruột gan. Mà cải trắng phải chọn loại cải còn non, chỉ lấy mấy lá vàng non mềm trong tâm, trụng sơ sau đó lại rửa bằng nước lạnh, loại bỏ vị tanh sau lại dùng canh trong như “nước sôi” xối vào cho đến chín. Nước canh dùng xối vào cải trắng không thể dùng lại. Cuối cùng, chèn cải trắng vào đáy đồ đựng, nhẹ nhàng đổ canh mới vào, thành phẩm.

“Tương truyền đầu bếp sáng chế ra món ăn này vì người đời đều hạ thấp món cay Tứ Xuyên ‘chỉ biết tê cay, thô tục quê mùa’, vì phá vỡ lời đồn nhảm này mới khổ công suy nghĩ, trải qua hành trăm lần thử nghiệm mới đột phá, sáng chế ra món này.” Đường Hoan nói.

Mạc Hi gật gù đầu, nói: “Món này chính là tuyệt phẩm trong các món ăn, đưa cực phồn (cực phức tạp) cùng cực giản (cực đơn giản) đạt tới cảnh giới tuyệt hảo.” Rất giống như trong võ học.

Hai người ăn cơm xong, Đường Hoan đề nghị đi tản bộ, Mạc Hi tự nhiên khách tùy chủ.

“Không biết cô nương còn nhớ việc câu đố không.”

“Đương nhiên nhớ rồi.”

”Ta đây liền ra đề mục:

Tú viết hoành đường thập lí hương, (Khi hoa nở mười dặm đường đều thơm)

Thủy ảnh vân sắc tĩnh niên phương. (Yên tĩnh soi bóng xuống nước tiếng thơm nhiều năm)

Yên chi tuyết sấu huân trầm thủy, (Thân phần tuyết gầy chìm trong nước)

Phỉ thúy bàn cao tẩu dạ quang. (Mâm cao phỉ thúy sáng trong đêm)

Sơn đại viễn, nguyệt ba trường. (Núi xanh xa, sóng trắng dài)

Mộ vân thu ảnh chiếu tiêu tương. (Mây chiều bóng thu chiếu Tiêu Tương)

Túy hồn ứng trực lãng ba mộng, (Hồn say rượt đuổi mộng lãng ba)

Phân phó tây phong thử dạ lương.” (Gửi gắm gió tây theo đêm lạnh)

“Là hoa sen.” Mạc Hi âm thầm thở dài một hơi, này rất rõ ràng, căn bản không cần đoán.

“Đúng.”

Mạc Hi theo Đường Hoan một đường đi chậm, khi tới Lăng Ba Trì sắc trời đã tối đen.

Chỉ thấy trước mắt ngàn đóa hoa sen chuyển động trên ao. Nhìn kĩ mới biết đây là đèn hoa sen làm từ sa mỏng. Hàng trăm đóa hoa tỏa sáng trong nước như mơ, như ảo như thật.

Mạc Hi trong lòng hồi hộp, chẳng lẽ hộp thủy tinh nhuận phu cao kia thật sự là có ý “hái lan tặng thục”. Xoay người nhìn Đường Hoan.

Đường Hoan cũng đã không biết từ chỗ nào biến ra một chiếc đèn hoa sen tinh xảo thật lớn đưa cho Mạc Hi, trên đó có tô điểm mấy viên trân châu, giống như sương sớm lóng lánh, nhẹ giọng nghiêm túc nói: “Chuyện Hoan muốn cô nương làm chính là cầu nguyện thả đèn.” Lại đưa cho nàng một tờ giấy hoa sen.

Mạc Hi nhìn mắt hấn chiếu ra hình hoa đăng đang chuyển động, trong lúc nhất thời yên lặng không nói gì. Sau một lúc lâu, rút cục đề bút nhanh chóng viết lên giấy hoa tiên, gấp lại, để vào trong hoa đăng.

Đường Hoan thấy động tác của nàng như thế, cảm giác không yên trong lòng hơi hoãn lại, trên mặt lộ ra vài phần vui mừng, lại lấy ra hỏa tập đã chuẩn bị, châm bắc đèn, đem hoa đăng đưa cho Mạc Hi.

Mạc Hi đi đến cạnh ao, nhẹ nhàng để hoa đăng vào trong ao. Hà tức là “hợp” (hai chữ này đọc hơi giống nhau), nếu nàng giờ phút này không biết ý của Đường Hoan, vậy đúng là sống uổng kiếp này.

Lúc chiếc đèn hoa sen kia nhẹ trôi đến tâm ao, vòng hoa ở sâu nhất đột nhiên nổ tung, một cụm pháo hoa nổi trên mặt nước, rực rỡ đến cực điểm.

Hai người nhìn cái đèn hoa sen đó, chậm rãi trôi về phía cửa ra vào của Lăng Ba Trì, nhất thời im lặng không nói gì.

Mạc Hi chăm chú nhìn ngắm nhìn đám hoa từ từ tụ lại, bỗng nhiên nhớ tới một câu - yên hoa dịch lãnh (khói hoa biến lạnh).

Nàng xoay người nhìn Đường Hoan, nói nhỏ: “Không biết ta có thể mặt dày ra một yêu cầu nữa không.”

Đường Hoan nhìn nàng ánh mắt như nước, hòa nhã nói: “Cô nói đi.”

“Tương truyền Lang Gia trượng, toàn thân xanh biếc, sắc như phỉ thúy, không biết có thể lấy ra xem thử không.”

“Ít ngày nữa hai mạch nhâm đốc của cô nương đã được thông, đến lúc đó tự nhiên có thể nhìn thấy.”

Mạc Hi gật gật đầu, cũng không miễn cưỡng, lại nói “Bích Lưu châu lúc trước là ở trên người lệnh muội à.” Vợ chồng Đường Tuyệt đều chết vì trúng độc, những năm gần đây Bích Lưu châu không ở trên tay Đường

Hoan thì ở trên tay Đường tiểu thư. Huống chi Đường Hoan cùng Đường tiểu thư thất lạc nhiều năm, lúc đó hai người đều còn ít tuổi, nếu muốn nhận nhau, phải nhờ vào tín vật, mới có thể xác định. Khả năng Bích Lưu châu ở trên người Đường tiểu thư nhiều hơn một chút.

“Phải. Gia phụ gia mẫu vô cùng yêu thương muội muội, từ khi muội ấy sinh ra liền đem Bích Lưu châu cho muội ấy.”

“Vậy Bích Lưu châu cũng từng chui vào cơ thể cô ấy sao?”

“Việc đó thì thật không có.” Đường Hoan trầm nghĩ: chẳng lẽ nàng đã biết, cũng được thôi, cuối cùng rồi cũng biết.

“Xin lỗi, gợi lên chuyện thương tâm của huynh.”

“Không sao.”

Cả đêm nay Đường Hoan đều không về Thanh Huy Các.

Mà Mạc Hi một mình trở lại Thanh Huy Các, nằm trên giường ngọc mơ một giấc mơ: thiếu niên mười hai tuổi tay cầm chuỗi kiếm dạy nàng luyện kiếm, lúc đối kiếm lại bởi vì sợ ngộ thương nàng học nghệ không tinh, chỉ dùng ba phần nội lực, kết quả ngược lại bị nàng toàn lực làm bị thương. Không biết vì sao, vốn chỉ là hổ khẩu (phần thịt giữa ngón cái và ngón trỏ) đổ máu, máu kia lại chảy không ngừng, cuối cùng trước mắt chỉ còn một mảnh đỏ sẫm...

Khi Mạc Hi tỉnh lại phát hiện mồ hôi lạnh đã ướt đầm áo lót.

Lúc Loan Tổ tiến tới hầu hạ ánh mắt nhìn Mạc Hi cực kì phức tạp, vài lần muốn nói lại thôi, cuối cùng cái gì cũng chưa nói.

Chương 44. Bỏ qua

Ba ngày sau.

Mạc Hi thay xiêm y lúc mới đến của mình, đem hộp thủy tinh khắc thước được để trên án trong thư phòng Đường Hoan. Vào ngày Đường Môn đông người nhất quay người bỏ đi.

Sùng Diêu Đài lúc này chiêm trống vang trời, chén khay chứa đầy rượu ngon. Quả thật Sùng Diêu Đài trong tay Đường Hoan mới có thể phát huy hết công dụng. Mà nàng lại không thể lên đài cầm chén nâng ly.

Sau khi đả thông hai mạch nhâm đốc, chân khí trong cơ thể vận hành so với lúc trước thông thuận không chỉ gấp mười lần, cả người cũng quét sạch mệt mỏi trong quá trình châm cứu. Quả thực thân nhẹ như yến, tinh thần gấp trăm.

Tâm tình của Mạc Hi cũng dần dần mở rộng theo thân pháp, phát huy khinh công đến mức tận cùng bay lên. Công phu đã mất nay được phục hồi càng trân quý hơn.

Trong chốc lát đã đến bờ Diêu Hà.

Người chèo bè kia quả nhiên đang ngồi giữa mảnh cỏ lau rậm rạp hoang vu.

“Kính xin tiền bối ra tay, giúp tôi qua sông.” Mạc Hi vái chào, cung kính mười phần nói.

Người có trang phục như ngư ông hoàn toàn không để ý tới nàng, chỉ ngồi yên xếp bằng, ngưng mắt nhìn nước sông cuộn cuộn trước mặt.

Giây lát, ông ta bỗng nhiên đột ngột đứng lên, nhìn cũng không nhìn Mạc Hi một cái, trong nháy mắt đã cách xa mấy trượng.

“Hà chưởng môn xin dừng bước.” Mạc Hi dùng ba phần nội lực đem giọng nói thanh thúy truyền ra ngoài.

Hà Quần Thanh cũng không xoay người, vút một cái đến bên cạnh Mạc Hi, đang muốn thi triển đại cầm nã thủ chế trụ cổ họng nàng, Mạc Hi đã khéo léo lướt tránh, nhanh chóng cách xa một trượng.

Hà Quần Thanh a một tiếng, lúc này mới xuất ra ba phần công lực phi thân lên. Lộ số võ công của ông ta phi thường bá đạo, hoàn toàn chỉ công không thủ. Hai người đại khái giao đấu ba mươi chiêu, Hà Quần Thanh dần dần dùng tới năm phần lực.

Mạc Hi nhờ khinh công xảo diệu chuyển bước tách người, thuận thế rút nhuyễn kiếm bên hông ra, trút nội lực vào, hết sức chăm chú cùng Hà Quần Thanh so chiêu.

“Con nhóc người cũng có chút công phu đấy.” Hà Quần Thanh cười một tiếng, chưởng pháp dần dần dày đặc, bất tri bất giác lại dùng thêm một phần nội lực. Mạc Hi lúc đầu kiếm thế còn nhẹ nhàng, dần dần liền cảm thấy kiếm mình bị chưởng lực đối phương đè xuống, có một lực hút kéo dài không dứt khiến kiếm của nàng không điều khiển được lệch qua, dần cảm thấy khó chống đỡ. Vốn ý nàng là chiêu chiêu đâm vào cổ tay Hà Quần Thanh, nay lại thành kiếm dán vào chưởng của Hà Quần Thanh.

Trong nháy mắt hai người đã qua hai trăm chiêu. Hà Quần Thanh lại a một tiếng, nói: “Không thể tưởng được người tuổi còn trẻ lại được kỳ duyên như vậy.” Rõ ràng phát hiện ra Mạc Hi đã đả thông hai mạch nhâm đốc, nói tới nói lui, ra tay lại càng tàn nhẫn.

Mạc Hi thấy tình thế không ổn, trường kiếm ngăn trước ngực, múa kiếm tạo thành một màn sáng, vừa vội vàng thối lui, miệng nói: “Cuộc đời này của Hà chưởng môn đã không thể giúp người mình tưởng nhớ qua sông, cần gì mỗi ngày ở đây lừa mình dối người!” Vốn chỉ định thử thân thủ, nhưng đừng lộng xảo thành chuyên (biến khéo thành vụng) liên lụy luôn mạng nhỏ chứ. Cùng Hà Quần Thanh tuyệt thế cao thủ như vậy so chiêu thật sự là cơ hội ngàn năm một thuở, dù biết rõ không địch lại cũng muốn mạo hiểm thử một lần.

Thế chưởng của Hà Quần Thanh quả nhiên chậm lại, nói: “Người là gì của nàng?”

Mạc Hi từ trong lòng lấy ra một vật tùy ý ném ra, vừa nói: “Đây là di vật của cố nhân Hà chưởng môn. Hà chưởng môn xem thì biết.” Vừa lấy kiếm hộ thân, lùi lại mấy bước.

Hà Quần Thanh phi thân bắt lấy tờ giấy hoa lan kia. Ông ta lướt qua bài thơ một lần, bỗng nhiên ngây ngốc tại chỗ, gió thổi qua đầu lạt trên đầu ông ta, lộ ra khuôn mặt tang thương trầm nghiêm, trong mắt hiện rõ sự vô cùng hối hận. Bỗng nhiên ông ta quỳ gối xuống đất, khàn giọng khóc không ra tiếng: “Tiểu Lan, nàng tội gì đi theo hắn, dẫn đến chết ở Đường Môn.” Trong giây lát, ông ta lại lớn tiếng quát hỏi: “Cái này người lấy được ở đâu?”

“Chính là khi làm khách ở Đường Môn ngẫu nhiên có được.” Mạc Hi than nhẹ một tiếng lại nói: “Hà chưởng môn lời ấy sai rồi. Chắc hẳn Hà chưởng môn nhận ra được bút tích của Lâm tiên bối. Bài thơ này ý tứ rõ ràng là vì hết sức tương tư đối phương lại không được đáp lại, mới hạ quyết tâm chặt đứt tơ tình bỏ đi xa. Mà bài phía dưới Đường Tuyết tiên bối viết rõ ràng là nói cô gái nhớ thương người trong lòng, lại cũng âm thầm nói hết tình cảm luyến mộ của bản thân đối với cô gái này.” Đường Tuyết viết bài tiểu lệnh này, câu trên miêu tả tâm tư, bộ dạng cùng thần thái của người trong khuê phòng. Câu dưới viết tình cảm tương tư tương ước, mong nhớ ngày đêm, hồn mộng quẩn quanh; giai nhân tình cảm nồng nàn, phòng không một mình, đối mặt với giường êm hương ấm, sao lại nói đến uống say rồi tỉnh. Mà uống say rồi tỉnh ở đây là ám chỉ nữ tử này từng mượn rượu giải sầu, dùng say rượu để thoát khỏi nỗi khổ tương tư (hai bài này xem lại chương 41). Tình cảm luyến mộ của Đường Tuyết đối với Lâm Tích đã biểu lộ ra ngoài, Lâm Tích lại quyết định cắt đứt tình cảm vì không được quan tâm. Vì vậy người mà Lâm Tích luyến mộ trong bài thơ tuyệt đối không phải là Đường Tuyết.

“Người Lâm tiên bối đau khổ thương nhớ trong bài thơ chính là tiên bối đúng không.” Mạc Hi lại nói. Xem thần thái của Hà Quần Thanh, dám chắc tám chín phần mười rồi.

Hà Quần Thanh khàn giọng nói: “Uổng ta cả đời si mê võ học, lại ngại cho danh phận thầy trò, nhiều năm như vậy đã làm tổn thương tình cảm của Tiểu Lan. Đợi khi hoàn toàn tỉnh ngộ, Tiểu Lan đã rời khỏi Thục Sơn, gả làm vợ người. Cuối cùng cùng ta thiên nhân vĩnh cách.” Ngừng lại một chút, ông ta lại lấy tay đấm ngực, giọng cảm hận nói: “Nhưng nếu không có Đường Tuyết, Tiểu Lan như thế nào lại chết!”

Mạc Hi than nhẹ một tiếng, nói: “Tiên bối nói thế vẫn sai rồi. Tiên bối cũng nói nhiều năm qua mình cô phụ một mảnh thâm tình của Lâm tiên bối. Lâm tiên bối đổi tên thành ‘Tích’ (tiếc) vì tỏ rõ ý chí, quý trọng tình cảm của Đường Tuyết tiên bối đã chờ đợi nàng. Việc khác không nói, năm đó Lâm tiên bối vì thương

nhớ tiền bối không được đáp lại mà ảm đạm rời đi, Đường chương môn bỏ lại Đường Môn, không tiếc bị trục xuất khỏi môn cũng muốn đi cùng nàng. Vả lại từ tờ giấy hoa lan tiên này mà xem, Đường Tuyết tiền bối đối với việc Lâm tiền bối thương nhớ người đều biết rõ ràng, hành động này lại càng đáng quý.” Lâm Tích đổi tên là chuyện sau khi rời khỏi phái Thục Sơn, nếu nói nàng muốn mai danh ẩn tích cùng Đường Tuyết song túc song phi, vậy cũng có thể đổi luôn họ; hơn nữa Đường Tuyết cũng không có đổi tên; thêm nữa sau khi Lâm Đường hai người trở lại Đường Môn, Lâm Tích cũng có thể đổi lại tên cũ là Lâm Lan, nhưng nàng không có. Có thể thấy được quan trọng là ở chữ “Tích”. Mà Đường Tuyết đối với Lâm Tích có thể nói sẵn sóc đến thập phần, còn vì nàng thu thập rất nhiều lư hương liền có thể thấy rõ.

Mạc Hi âm thầm cảm thán, vị Lâm chương môn này có thể được Đường Tuyết, Hà Quần Thanh những nhân vật phi phàm như thế luyện mộ, nhất định là phong thái tuyệt thế. Thử hỏi thế gian có bao nhiêu nữ tử rơi vào lưới tình không thể tự kèm chế, khiến hồng nhan trở thành đầu bạc đau khổ chờ đợi cả đời, nàng lại có thể dứt khoát chặt đứt duyên xưa, hiểu được đạo lý quý trọng người trước mắt.

“Ta cũng biết Đường Tuyết đối với nàng rất tốt. Cho nên mới tìm thợ giỏi tiêu phí suốt ba năm, đem hoa văn trang sức giường ngọc đổi mới hoàn toàn, chờ hai người họ trở về Đường môn liền đưa lên, chỉ vì chúc hai người họ trăm năm hảo hợp.” Quả thế, Mạc Hi đã sớm hoài nghi thất bảo cùng giường diên ngọc của Đường Hoan kia chính là do tảng ngọc Hà Quần Thanh tìm được tạo thành. Thứ nhất, giường ngọc này cần khối đá vật liệu hoàn chỉnh nặng chừng một tấn mới có thể khắc thành, thế gian khó kiếm. Cho nên ngày đó nàng mới hỏi thăm Tiết Đồng việc này, dù sao Hà Quần Thanh cũng từng dẫn thông hai mạch nhâm đốc, cũng cần có vật phụ trợ. Thứ hai, nếu giường ngọc này là lễ vật Hà Quần Thanh sư phụ tặng đồ nhi tân hôn liền thuận lý thành chương (hợp lý). Hà Quần Thanh cho cái giường ngọc này cũng coi như là nhọc lòng, hai bên giường ngọc điêu khắc phong lan lư hương có thể nói tập hợp cả hai thứ mà cuộc đời Lâm Tích thích nhất vào một thể.

“Khối bạch ngọc bài khắc hoa lan kia là vật của Lâm tiền bối.” Hà bao có thêu phong lan mà Đường Hoan dùng đựng Bích Lưu châu, chỉ sợ cũng là di vật của Lâm Tích. Ngọc bài khắc hoa lan, ngẫm khảm tên thật của Lâm Tích là Lâm Lan, huống chi lại là tín vật duy nhất có thể sai sử Hà Quần Thanh, cho nên Mạc Hi suy đoán như thế.

“Đúng vậy. Ngày xưa Tiểu Lan dùng bí pháp độc môn của Thục Sơn truyền tin tức, hẹn ta tới đây giúp nàng qua sông.” Mạc Hi âm thầm gật đầu, một nhà Lâm Tích muốn lặng lẽ thoát khỏi Đường Môn tất nhiên cần tìm kiếm trợ giúp từ bên ngoài, vả lại không thể mở xích sắt nối cầu để tránh kinh động người trong Đường Môn. Mà trên đời này người võ công cao có thể gánh trọng trách này, trừ Hà Quần Thanh kẻ võ diên này không còn ai khác.

“Không ngờ người đến là Đường Tuyết tiền bối, đúng hay không?” Đường Hoan cùng Đường Tuyết cuối cùng cũng không đi được, có thể là vì Lâm Tích không thể cố đến ngày ước định liền chết đi, mà người này chỉ nhìn thấy chồng người ta lại không thấy người muốn gặp, bị kích thích nên bỏ mặc. Đường Hoan ngược lại có thể sai được vị cuồng võ học này, chỉ sợ là bởi vì hắn dù sao cũng là hậu nhân Lâm Tích, cho nên lúc mới gặp từ “thật giống” kia của Hà Quần Thanh, giống hiển nhiên là nói Lâm Tích mà không phải Đường Tuyết.

“Quả thật như thế, lúc ấy ta nghe thấy Tiểu Lan đã chết, bi thương không thôi. Vì thâm hận Đường Tuyết không thể bảo vệ nàng, liền vô tri vô giác tự bỏ đi.” Lúc này Hà Quần Thanh đã buồn bã tuyệt vọng như diên khóc không thành tiếng.

Mạc Hi âm thầm than thở, bi kịch của Hà Quần Thanh đúng là ứng với lời thoại mà mỗi người đều từng nói trong . Thời gian không đợi ta.

* Đại thoại Tây du là một cặp hai phim điện ảnh hài Hồng Kông của đạo diễn Lưu Trấn Vĩ phỏng theo bộ tiểu thuyết kinh điển Tây du kí của nhà văn Ngô Thừa Ân, cả hai bộ phim đều được công chiếu năm 1995 và nhận được phản ứng tích cực từ cả công chúng và giới phê bình.

Mạc Hi thấy ông ta xúc động như cuồng không thể tự chủ, cũng không đi quấy nhiễu, sau một lúc lâu, thấy Hà Quần Thanh dần dần bình tĩnh bèn thử nói: “Hà tiền bối có thể xem phân thưởng của bài thơ Lâm tiền bối viết mà giúp tôi qua sông không?” Nói xong lại vái chào.

“Cũng được. Người ta hai người đều được Tiết Đồng thả thông nhâm đốc, cũng coi như có duyên. Mấy năm nay ta chưa từng mở miệng, hôm nay người có thể dụ ta trò chuyện cũng coi như người có bản lĩnh.”

Mạc Hi âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nhẹ nhàng nhảy lên bè trúc, thầm nghĩ: cuối cùng cũng có thể thuận lợi rời khỏi nơi này.

Hà Quần Thanh vừa chống sào trúc vừa khàn khàn nói nhỏ: “Ta vẫn nghĩ Tiểu Lan là vì Đường Tuyệt mới không tiếc phản bội bốn môn, rời khỏi Thục Sơn, vì thế nhiều năm qua canh cánh trong lòng. Nay mới biết nàng là vì ta nên mới thất vọng rời đi, vì thế càng phiền muộn chán nản.” Giờ phút này Hà Quần Thanh như già đi mấy tuổi, trên mặt hiện rõ sự thương nhớ, hối hận, buồn bã. Lặng im một lát, ông ta lại nói: “Ta xem người tuổi còn nhỏ, kiếm pháp đã không tầm thường, thêm một thời gian nhất định thành châu báu. Hôm nay người bại sớm bắt quá là thua ở nội lực không đủ. Luyện nội công tuyệt đối không thể nóng vội. Mà khi lâm trận đối địch, nếu tay cầm tuyệt thế thần binh có thể bù lại một phần nội lực không đủ. Ta liền tặng người một vật, người đi Thục Sơn lấy bội kiếm Thừa Ảnh của ta đi.” Ngừng lại một chút, Ông ta lại buồn bã thở dài nói: “Năm đó ta đi khắp thiên hạ tìm thanh kiếm này, không tiếc lỡ hẹn với Tiểu Lan, bỏ qua lễ trưởng thành (tùy mỗi triều đại mà lễ này sớm hay muộn, thường là diễn ra năm mười lăm – mười sáu tuổi) của nàng. Xứng đáng rơi vào kết cục hôm nay.”

Mạc Hi làm như không nghe thấy ông ta hối hận, hỏi: “Là Thừa Ảnh – một trong ba thanh kiếm được nhắc đến trong <Liệt tử - thang vấn> sao?” Vừa thầm oán, nào có người tặng đồ cho người ta còn bảo người ta tự đến nhà mình lấy, nhưng ngoài miệng cũng không dám đắc tội ông ta nửa phần, nếu lúc này mà chọc Hà Quần Thanh nổi giận, bỏ nàng lại trên bè trúc, cho dù nàng không bỏ xác trong bụng cá, cũng vạ vạ không thể qua được cơ quan dưới đáy sông.

“Đúng vậy. Còn đây là ấn tín chương môn của ta, người giao cho đương nhiệm chương môn Cù Diệu là được.” Nói xong, Hà Quần Thanh vứt cho Mạc Hi một khối mặc ngọc có khắc một chữ “Hà”.

Mạc Hi gắt gao nắm chặt khối ngọc đen nhánh như mực trong lòng bàn tay, không khỏi lại oán thầm một trận: ngài tốt xấu gì cũng cẩn thận chút, nếu rơi xuống dòng nước chảy xiết, cô nương ta không thể tìm nó trở về đâu.

27. Chương 045

Chương 45. Bắt người tay ngắn*

* Trích từ câu “Cật nhân chủy nhuyển, nã nhân thủ đoản” (Cấn người miệng mềm, bắt người tay ngắn), nghĩa là đã hưởng lợi từ người khác thì không thể không mềm mỏng, đối xử tử tế hơn với người ta.

Trong mưa lạnh rả rích, Mạc Hi không có che ô, lẻ loi một mình đi giữa ngõ hẹp lát gạch xanh không người.

Bỗng nhiên nàng dừng bước, nhẹ nhàng thở dài một hơi nói: “Lục Vân, cô đã theo ta qua ba ngõ nhỏ. Tứ thiếu có gì phân phó sao?”

Trong ngõ bên cạnh đi ra một cô gái áo lục che chiếc ô màu khói bằng giấy dù có vẽ cảnh tử đằng, bước đến, lấp bắp mở miệng nói: “Mộc cô nương thứ tội, Lục Vân tuyệt không có ý xấu, có thể dời bước đến Cúc Thủy Các một lát không?”

Cúc Thủy Các. Gian chữ Lan.

Mạc Hi vừa ngồi mặc Lục Vân thay nàng lau tóc, vừa lấy trà nóng trên thuyền nhỏ, tự châm tự uống.

Lục Vân nói: “Cô nương, cô cũng quá không biết yêu quý bản thân. Gặp mưa như thế, đừng nói tứ thiếu, tôi nhìn cũng không đành.”

Mạc Hi mỉm cười, ý bảo nàng không cần lau nữa, không thèm để ý nói: “Mới vừa rời ra cửa quên mang theo ô. Lục Vân vẫn là ngồi đi.” Kỳ thật nàng sớm biết ngày đó không từ mà biệt, hơn nữa giữ ngọc có

tội, người trong Đường Môn tất sẽ tìm tới cửa. Nên gần đây ra ngoài cũng không đem theo những vật thừa. Vạn nhất có biến, tổn thêm một động tác quăng ô, rút kiếm sẽ chậm hai phần, mất tiên cơ. Hơn nữa mới vừa rồi nàng ra về không biết, cho Lục Vân theo ba con phố, là vì xác định cô ấy tuyệt không có ác ý, mới chủ động vạch trần hành tung của cô ấy.

“Đây là thành phẩm ‘Mạn Thiên Hoa Vũ’, xin cô nương đánh giá xem sao. Tứ thiếu bảo tôi chuyển lòng biết ơn đến cô nương.” Lục Vân đưa lên một vật tựa như hộp son phấn bằng ngọc hoa văn chim phượng.

Mạc Hi tiếp nhận, nhẹ nhàng mở ra tầng thứ nhất, quả thật là son màu sắc tươi nhuận tinh tế, nhưng không có mùi thơm của son tầm thường, không khỏi hiểu ý cười. Trong sách có ghi lại phương pháp chế son: “Lấy hai phần son để giữa nồi nước sôi, đựng trong đĩa, hong khô bằng lửa nhỏ, sau khi khô lấy ra khỏi lửa,... sau đó lấy phần tinh túy nổi lên trên nước ấm, bỏ đi phần cặn cang tuyệt hơn...” Thì ra người này ngày đó thật sự đang đọc sách chế son.

Chần chờ một lát, Lục Vân lại lấy ra trong lòng một phong thư đưa cho Mạc Hi nói: “Đây là Loan Tổ cô nương dùng bồ câu đưa tin nhờ Lục Vân chuyển thay. Tôi đã cẩn thận kiểm tra qua, không có độc, cô nương có thể yên tâm xem.” Nói đến đây, nàng bỗng nhiên vỗ đầu mình một cái, bật cười nói: “Tôi cũng thật ngốc, cô nương nay có Bích Lưu châu trong người, Lục Vân cần gì lại làm điều thừa.”

Mạc Hi thấy nàng hoạt bát như thế, cũng thích, cười khen: “Phần tâm ý này của Lục Vân thật khó có được. Sao ta lại không cảm kích.”

Nhận lấy thư mở ra, chỉ thấy chữ viết thanh tú nhưng hơi lộn xộn, có lẽ là do người viết thư cảm xúc mênh mông suy nghĩ hỗn loạn.

Mộc cô nương thân khai:

Loan Tổ nay không có mặt mũi nào gặp cô nương, càng không có mặt mũi gặp tứ thiếu. Lúc Mộc cô nương đọc lá thư này, Loan Tổ đã rời khỏi Đường Môn, một mình phiêu bạc giang hồ, để chuộc tội.

Tứ thiếu đối với cô nương tình cảm sâu đậm, Loan Tổ luyến mộ tứ thiếu nhiều năm, thấy người từ từ vì cô nương mặt giãn ra, khắp nơi lo lắng cho cô nương, không khỏi đổ kị trong lòng, liền đem việc Bích Lưu châu nhận chủ lên báo cho các vị trưởng lão biết.

Tứ thiếu đêm đó đuổi theo trăm dặm chỉ vì lấy lại đèn hoa sen, thu hồi giấy viết tâm nguyện của cô nương đem cất kỹ. Sau lại nghe thấy Trưởng Lão Viện đã biết cô nương người mang trọng bảo của Đường Môn, muốn gây bất lợi cho cô nương, lợi dụng việc bắt chước năm đó Đường Tuyết chưởng môn vì Lâm chưởng môn không tiếc rời bỏ Đường Môn để áp chế, trước mặt các vị trưởng lão quỳ thẳng một đêm, khiến các vị trưởng lão không thể gây khó xử cho cô nương.

Tứ thiếu biết cô nương đã biết việc Bích Lưu châu trừ khi chủ chết mới có thể trôi ra, lại nghe thấy cô nương phó thác Tịch Nhi, liền biết lòng cô nương định đi, thế nên đem ngọc bài hoa lan đặt trong hộp trang sức của cô nương, giúp cô nương thuận lợi rời đi. Lại hỏi Tiết thần y, biết ngày hai mạch nhâm đốc của cô nương được đả thông, đặc biệt sắp xếp ngày đó cử hành đại điển kế vị chưởng môn, chỉ vì ngăn chặn mọi người Đường Môn, đề phòng trưởng lão bằng mặt không bằng lòng, âm thầm ra tay với cô nương. Loan Tổ lại vì lòng ghen tị, lên lấy đi ngọc bài, hãm cô nương vào hiểm cảnh. Không ngờ cô nương quả thật không phải người thường, có thể được người chèo đò giúp đỡ qua sông. Thật khiến Loan Tổ tự biết xấu hổ.

Loan Tổ tuy chỉ là người hầu, nhưng vẫn biết lễ nghĩa liêm sỉ, vì bản thân, làm ra hành động bất nhân bất nghĩa này, thật thẹn với tứ thiếu. Kính xin cô nương thể nghiệm và quan sát chân ý của tứ thiếu, tất cả đều do Loan Tổ dụng lên, cho nên Loan Tổ sẽ một mình gánh chịu.

Tứ thiếu cả đời cơ khổ, từ nhỏ thân ở Đường Môn như bị đàn sói rình mồi, trước giờ cười không thật lòng, từ sau khi cô nương đến mới chân chính mặt giãn ra. Vật dụng mỗi ngày của cô nương đều do tứ thiếu tự mình an bài, biết cô nương không thích cay, liền lệnh cho đầu bếp của Cúc Thủy Các ở Kim Lăng trở về chuyên vì cô nương nấu nướng. Thấy cô nương đối với da tóc của bản thân không hề quý trọng, liền âm thầm đổi lược có răng phù hợp, lại tự chế nhuận phụ cao. Không ngờ cô nương vì mùi thơm mà để qua một bên không dùng, liền một lần nữa chế thuốc nước vô sắc vô vị, tắm vào áo lót rồi phơi khô để cô nương sử dụng. Tứ thiếu từ nhỏ đã có bệnh ho khan không dứt, đến nay mới có chuyển biến tốt, cô nương lại muốn diễn trò điểm hương, Tứ thiếu vì phối hợp với cô nương, không để ý bệnh ho tự mình đốt hương.

Những việc này không phải chỉ một hai lần. Cô nương xin hãy niệm tình một mảnh chân tình của tứ thiếu đối với cô nương, đừng vì Loan Tổ mà giận chó đánh mèo liên lụy tứ thiếu.

Loan Tổ lưu.

Mạc Hi xem xong âm thầm than thở, thì ra ngày đó hắc trướng đêm không về là đi ngăn cản trưởng lão Đường Môn mổ gà lấy trứng. Nàng sớm hạ quyết tâm cô độc, tự nhiên không muốn mang trọng bảo của người khác. Bất đắc dĩ người tính không bằng trời tính, mình khắp nơi cẩn thận vì bảo mệnh mới nghĩ ra biện pháp mượn tạm Bích Lưu châu dùng một chút, ai ngờ lại mua dây buộc mình, cuối cùng mượn không trả được. Nếu muốn trả đành phải lấy chết tạ tội, chỉ là nàng rất luyến tiếc cái mạng nhỏ này, đành chuẩn trước. Ngày đó nàng muốn mượn Bích Lưu châu thế chân, đã phát hiện mọi người vẻ mặt khác thường, cho nên mới tìm kiếm manh mối trong tàng thư của Đường Môn để giải thích nghi hoặc. Khi nàng xem được câu chuyện của Đường Sùng và phu nhân Vu Diêu, lại đọc đến đoạn “lúc Vu phu nhân hồng nhan tạ thế, Bích Lưu châu chui ra. Mọi người thấy đều ca thán thì ra việc Bích Lưu châu chui vào người chủ không chết không ra, là chuyện xác thực”, liền bất an không yên. Vả lại bất luận Đường Hoan thật tình bao nhiêu, ngày đó cảnh tượng đèn hoa sen trôi trong nước kiều diễm ra sao, nàng mềm giọng nhờ vả Đường Hoan vẫn không cho phép lấy Lang Gia trượng ra xem. Nàng lại hỏi việc Đường tiểu thư là muốn xác nhận lời đồn có phải sự thật hay không, tiếc rằng không sai chút nào.

Mạc Hi lại thán Đường Môn không riêng nam nhi nhân tài xuất hiện lớp lớp, liền ngay cả Loan Tổ cũng có thể xem là một kỳ nữ tử. Cô ta không ra tay thì thôi, vừa ra tay liền một kích tất trúng, với thủ đoạn này chiêu số của các nữ tử khuê các trong trạch dấu văn của hiện đại quả thực không đủ xem. Mà mình lại mơ mơ hồ hồ bị người ta coi như đối thủ cạnh tranh, diệt trừ một phen, không khỏi xấu hổ. Nhưng Loan Tổ dám làm dám chịu, lại biết rõ tình cảm không thể mạnh mẽ đoạt lấy, liền quyết đoán thoát ra, thật sự hiện rõ bản sắc nữ nhân giang hồ.

Mạc Hi đang suy nghĩ, Lục Vân lại lấy ra một khối thủy ngọc xanh biếc trong suốt đưa cho Mạc Hi, nói: “Cô nương bằng ngọc bài này, liền có thể tùy ý ra vào nơi này cùng Cơ Xảo Các.” Thấy Mạc Hi chần chờ, Lục Vân lại nói: “Cô nương không cần băn khoăn, tứ thiếu có nói, cô nương thiên tư thông minh, nếu có ý gì hay xin đừng tiếc chỉ giáo. Vật này là tín vật để cô nương ra vào Cơ Xảo Các. Tiền tài tầm thường chắc hẳn cô nương không xem vào mắt, cô nương thích món ăn của Cúc Thủy Các, nếu rảnh rỗi có thể tới đây cũng coi như tạ ơn.”

Mạc Hi yên lặng tiếp nhận thẻ VIP của Cúc Thủy Các, trong lòng suy nghĩ nay mình trong lúc vô ý được Bích Lưu châu, cầm một bảo bối lớn như vậy của người ta, như thế nào cũng là bản thân trong lòng không yên, có câu nợ nhiều không lo (mới nợ một lần còn lo lắng không yên, nhưng nợ nhiều lần sẽ không thấy áy náy nữa), thêm một vật này cũng không khác gì. Huống chi đắc tội Đường Hoan nàng cũng không có nửa phần ưu việt, việc khác không nói, nếu bức hắc quá, đến mức cá chết lưới rách, đem chuyện nàng trong người mang bảo vật truyền ra, không cần Đường Môn tự mình động thủ, mỗi ngày người đuổi giết nàng đâu chỉ trăm ngàn. Còn nữa, đắc tội nguồn cung cấp ám khí, độc được lớn nhất trong tương lai quả thật là cử chỉ không khôn ngoan.

Lục Vân thấy nàng nhận, mới nở nụ cười, lại nghiêm nghị trình trọng nói: “Ngày đó lúc Lục Vân bắt giữ Đường Lịch đã bức hắc đem thân phận cô nương nói thẳng ra, báo cho tứ thiếu biết. Cô nương không cần vì thế mà phiền não. Tứ thiếu biết cô nương thân bất do kỷ, không thể không làm, cũng không oán trách. Tứ thiếu có nói, cô nương làm việc tự có phán đoán, chỉ là cô nương thân ở hiểm địa mong rằng trăm ngàn lần bảo trọng, nếu cần viện thủ, xin hãy mở miệng.”

Mạc Hi một đường thở dài về nhà, bất đắc dĩ nhìn trời, uể oải huyết sáo một tiếng, một con ưng lớn đuôi trắng như tuyết lập tức từ trời cao đáp xuống. Mạc Hi gỡ viên sáp buộc dưới chân nó, đầu ngón tay dùng lực, nhẹ nhàng nghiền một cái, lấy ra một tờ giấy nhỏ, nét chữ cứng cáp hữu lực nhưng không mất vẻ phiêu dật tuấn tú đập vào mắt: “Hôm nay cô nương rời đi, Hoan vì việc vặt không thể thoát thân, liền cho ưng này thay đưa tiễn. Ưng này đã nhận cô nương là chủ, mong cô nương thương tiếc một chút. Nó sẽ tự kiếm ăn, không cần cô nương quan tâm. Nếu cô nương có gì bất tiện, hãy phó thác cho Lục Vân liền có thể tiêu hết phiền phức. Hoan.”

Mạc Hi liếc nhìn chữ “Hoan” trên tờ giấy, lại nhìn nhìn chữ “Hoan” bút tích giống nhau điêu khắc trên ngọc bài trong tay, tay khẽ vuốt lông cổ mềm như nhung của hừng ưng cuối cùng chậm rãi thu hồi, không khỏi

lại búi ngùi thở dài, bắt người tay ngẩn a...

Phiên ngoại Đường Hoan

Đường Môn. Sùng Diêu Đài. Thanh Huy Các.

Tiết Đồng nhìn chăm chăm tuần nhan của Đường Hoan đã thẹn quá thành giận, đôi mắt nhỏ như hạt đậu đã mở to như mắt gà chọi, vẻ mặt hứng thú thao thao bất tuyệt trên choker: “Nếu người luyện tiếu cô bé ấy như thế, cần gì phải thả người. Tiểu tử người không phải rất biết hạ độc sao, Nhuyễn Cân Tán lúc trước Mộc cô nương trúng là người hạ mà. Nói người ngốc, người thật đúng là khối đầu gỗ, hạ được một lần nữa, cô ta khó trốn khỏi ma chướng của người. Đồ ngốc người lại đem Bích Lưu châu cho cô ấy làm cái gì, giờ thì tốt rồi, khiến cho gà bay trứng vỡ người đi nhà trống (ý nghĩa như câu mất cả chì lẫn chài, tức là không được gì cả), thật sự là tiền mất tật mang.” Nói xong lại ra vẻ vuốt bộ râu dài trắng, rõ ràng rất biết cách nhạo báng.

Đường Hoan thấy bộ dạng già mà không kính (già mà không để người khác kính trọng), vui sướng khi người gặp họa của Tiết Đồng, xấu hổ tức giận nói: “Theo tình hình ngày đó, hạ độc chỉ là bất đắc dĩ. Hoan đã vô cùng hối hận, việc đó đã thành sai lầm lớn. Nàng vốn có tâm phòng bị rất nặng, nếu đắc tội một chút, sau đó ngàn tốt vạn tốt cũng không bù được lỗi lầm lúc trước.”

Độc môn Nhuyễn Cân Tán của Đường Môn so với xuất phẩm Nhuyễn Cân Tán của nơi khác đâu chỉ bá đạo hơn ba phần, nếu trong ba tháng không thể trừ tận gốc sẽ mất hết võ công di hại cả đời. Ngày đó trong khoảnh khắc hần đem Tịch Nhi ném cho Mạc Hi, đã thông qua Tịch Nhi hạ Nhuyễn Cân Tán. Thuốc này đối với người không biết võ công sẽ không chút thương tổn, cho dù ngày sau tập võ cũng không ngại, cho nên Tịch Nhi ngược lại vô sự.

Tiết Đồng gật gật đầu, đồng tình nói: “Người mặc dù không thể so với lão phu, nhưng cũng được xem là nửa lương y, coi như có vài phần nhân lực. Ngày đó người cùng ta nói có lẽ Mộc cô nương có thể chất đặc thù, bảo lão phu đến xác nhận, ta còn nói người vì lấy được tín nhiệm của nàng dùng bất cứ thủ đoạn tội tệ nào, lừa lão phu tới. Ai ngờ đúng là sự thật. Coi như tiểu tử người thức thời!” Ngừng lại một chút, ông lại vỗ ót đầu nếp nhăn, rung đùi đắc ý ra vẻ bình tĩnh đại ngộ thở dài: “Ồi chao, nay tốt rồi, Mộc cô nương được Bích Lưu châu, lại đã thông hai mạch nhâm đốc, tiểu tử người võ công vốn không bằng cô ta, nay ngay cả hạ thuốc cũng không dùng được, người lại chung tình với cô ta, có thể nói khắp nơi đều ở thế hạ phong. Thật đáng thương đáng tiếc.” Than thở xong lại cười hì hì.

Đường Hoan đợi Tiết Đồng cười đủ rồi đi, yên tĩnh trong chốc lát. Lấy ra tờ giấy hoa sen Mạc Hi đặt trong đèn hoa sen, không khỏi lại nhớ lại tình cảnh ngày đó khi thay nàng hái lá phong, vì thế đề bút viết: “Nhất trọng sơn, lưỡng trọng sơn, sơn viễn thiên cao yên thủy hàn. (Một tầng núi, hai tầng núi, núi cao trời xa khói nước lạnh.)” Viết đến đây, không khỏi ngừng bút âm thầm cân nhắc: cũng không biết nàng lẻ loi một mình ở Kim Lăng có khỏe hay không, nghĩ như thế liền không viết tiếp nữa. Chờ nét mực khô, tỉ mỉ gấp tờ giấy bỏ vào hà bao lúc trước đựng Bích Lưu châu. Trong lòng thở dài nghĩ: năm đó tiên tổ Đường Sùng cũng trong lúc vô tình đem Bích Lưu châu ra ngoài, ai ngờ cũng là có đi không về mua dây buộc mình. Mà mình lúc mới đầu cũng chỉ tò mò, muốn giữ nàng lại, ai ngờ Bích Lưu châu nhận chủ, sau đó bởi vì ngày ngày ở chung, cuối cùng không thể tự kiềm chế, thì ra mình cùng tiên tổ Đường Sùng còn có phụ thân đều giống nhau, tránh không khỏi số mệnh. Một khi động tình, liền khắp nơi bị người quản chế, thân bất do kỷ, tâm cũng không do mình...

28. Chương 046 - 047

Chương 46. Phong Lăng Dạ Bạc.

Đất Thục phân nam bắc, cách nhau bởi sông Mân. Đường Môn ở phía nam. Thục Sơn ở phía bắc. Trên giang hồ đối với việc hai nhà này rớt cuộc vì sao mà kết thù có rất nhiều cách nói, chỉ là câu nói nam bắc bất lưỡng lập này đã tồn tại từ xưa đến nay.

Bến dò Phong Lăng. Dạ Bạc.

Bến dò Phong Lăng ở chỗ rẽ phía đông sông Mân, là chỗ giao nhau quan trọng giữa ba tỉnh, vắt qua ba ranh giới, là bến dò lớn nhất sông Mân. Từ trăm năm nay, bến dò Phong Lăng làm nên địa vị quan trọng của sông Mân, không biết có bao nhiêu người muốn đến Thục Sơn bái sư học nghệ đều phải qua nơi này, tiến vào Thục Sơn.

Dạ Bạc (đêm dừng chân) là tên một nhà trọ, có thể nói danh phù kỳ thực (tên xứng với thực). Mỗi khi có gió tuyết, dò không thể qua sông, sẽ có rất nhiều khách dừng ở bờ sông đến Dạ Bạc ở trọ.

Lần này đi Thục Sơn là muốn lấy bội kiếm ngày xưa của Hà Quân Thanh, mặc dù có ẩn tín chứng môn của Hà Quân Thanh cũng phải cẩn thận làm việc. Trong ba tháng nay Mạc Hi đều ở Kim Lăng docks lòng tập võ. Sau khi đã thông hai mạch nhâm đốc quả nhiên có không ít lợi, tiến triển thần tốc.

Về phần công việc, cũng chỉ nhận hai ba việc tiêu diệt thổ phỉ lộ bá linh tinh để tượng trưng, coi như vì dân trừ hại. Bởi vì nhận những việc đơn giản nên cấp bậc hạ xuống không ít, Mạc Hi trước mắt đã lột khỏi top năm mươi, năng đối với tình huống này thực vừa lòng.

Tuyết rơi liên tục ba ngày, bến dò đương nhiên đóng cửa. Dạ Bạc đêm nay làm ăn đặc biệt tốt, lại là giờ cơm, nên lúc này dưới lầu chỉ còn hai bàn trống.

Đại sảnh bố trí thật sự có ý tứ, ở giữa giống như một cái sân khấu, nhưng không cao như lầu diễn hí kịch của Giang Nam. Chỉ có hai ba bậc thang. Phía trên để một trạch án.

Mạc Hi tìm một bàn trống ở xa cửa nhất ngồi, gọi một chén mì thịt bò kho thêm hai cái trứng mặn, một đĩa đậu phộng rang mè trắng, một bình rượu gạo. Về mặt rất vui, tiểu nhị nơi đây vô cùng nhanh nhẹn, không cần khay đã đem một chén mì nóng hôi hổi đến, bước đi như bay.

Mạc Hi đã sớm vì đi gấp mà bụng đói kêu vang, giờ phút này nhìn hành thái xanh mướt cùng rau thơm băm nhỏ điểm tuyết trên nước canh đậm đà, nghe mùi thịt bò, chợt cảm thấy miệng đang nhúc nhích. Ăn một miếng, thịt bò băm thật hấp dẫn.

Vừa ăn vừa thứ nhất, trên sân khấu liền có động tĩnh. Một nam tử trung niên mặc áo khoác dài, bộ dáng gầy gò đứng trước án, trước lấy chung trà lên uống một hớp, lại lấy ra một cây quạt giấy trắng loại để đề chữ, trên cây quạt kia có ẩn ký chim phượng đỏ, Mạc Hi nhận ra đó là ẩn ký riêng của Mộ Yến Trai. Mạc Hi thầm nghĩ mình vận khí không tệ, đụng phải bản live (kể chuyện) sản phẩm mới nhất của Mộ Yến Trai - Một trăm nhân vật phong lưu trong giang hồ. Người nọ ba một tiếng mở quạt ra, tư thế thật có vài phần tiên phong đạo cốt. Chỉ là đang lúc trời rét lạnh giá, dùng quạt cũng quá không hợp cảnh rồi, có chút chẳng ra cái gì cả. Chỉ thấy hần thu quạt lại, coi như cây gỗ trên công đường gõ lên án mấy cái. Thanh thanh cổ họng, liền bắt đầu kể chuyện. Kể chính là chuyện của đương nhiệm chủ môn phái Thục Sơn Cù Diệu.

“Thục Sơn tam thập lục thức Hồi Phong Vũ Tuyết Kiếm của Cù chủ môn, có thể nói là tuyệt diệu. Ngày xưa lúc ông tiêu diệt Hoàn Sơn thập bát trại chỉ một chiêu liền làm đối thủ trọng thương. Nhưng Cù chủ môn lòng dạ nhân nghĩa, không đành lòng đuổi tận giết tuyệt, chỉ bắt mười tám vị đương gia đáp ứng giải tán thủ hạ, xuống núi làm lương dân liền không truy cứu nữa...” Kế tiếp người kể thao thao bất tuyệt đều nói về những chuyện Cù Diệu hoặc đơn thân độc mã hoặc cùng nhân sĩ chính đạo giang hồ trừ gian diệt ác.

Mạc Hi lại cảm thấy vị Cù chủ môn này làm người không chân chính, tiêu diệt thì tiêu diệt đi, cố tình nhỏ cổ không trừ tận gốc. Những người này vào rừng làm cướp vốn là vì cuộc sống bức bách, hủy đi cơ nghiệp người ta tân tân khổ khổ xây dựng nhiều năm, lại không đoạt tánh mạng bọn họ, chờ người làm anh hùng đủ rồi tiêu sái rồi đi, khó bảo toàn những người này không ngóc đầu trở lại, lúc đó càng tệ thêm. Cù Diệu ngược lại được tiếng tốt hành hiệp trượng nghĩa, không hay ho vẫn là dân chúng địa phương bị ức hiếp.

Hiển nhiên trong đêm gió tuyết thế này, có chỗ che đây đã là khó được. Huống chi Dạ Bạc rượu mặc dù không phải tốt nhất, cũng là vừa đủ ấm; đồ ăn mặc dù không phải ngon nhất, phân lượng lại đủ no; ở trọ không tính tiện nghi, tiểu nhị lại thập phần nhanh nhẹn ân cần. Cho nên không ngừng có người vào quán trọ, mỗi khi có người tới liền mang theo một luồng gió tuyết cùng vào, ngay cả không khí được người kể chuyện làm nóng cũng lạnh xuống vài phần. Những người này vừa vào cửa bất luận ngoài miệng nói loại

giọng nào, đều làm cùng một động tác, lập tức phải đi bằng tuyết trên người. Mạc Hi lại thấy may mắn mình ngồi cách xa cửa, bằng không bát mỳ này sợ là không qua được một nén hương liền lạnh ngắt.

Lúc này tiến vào là một người trẻ tuổi nhưng thật không giống người thường. Hắn từ trong gió tuyết mà đến, nhưng vô cùng bình tĩnh, vẻ mặt nhàn nhã sung sướng giống như đang ở ngày xuân nắng ấm được ngắm cảnh thưởng hoa, cả người mang theo cảm giác ấm áp, trên người không có một chút tuyết đọng. Ánh mắt hắn đảo qua, có lẽ là thấy các bàn còn lại đều tốp năm tốp ba ngồi đầy, cũng không quản Mạc Hi là cô nương độc thân, lập tức đi đến bên người nàng, cười hỏi: “Cô nương, tại hạ có thể ngồi cùng bàn không?” Cũng không nói mình mạo muội đường đột gì đó, hỏi rất tự nhiên, giọng nói lại lộ ra sự ấm áp hân hoan.

Thời tiết rét đậm, mọi người ở đây phần lớn đều mặc áo lông, người keo kiệt chút cũng mặc áo bông thật dày. Hắn lại vẫn mặc quần áo mùa thu đơn bạc màu sẫm, chân mang một đôi giày da hươu, trên người không chút tuyết đọng, chút nước cũng không. Ngũ quan tách ra xem cũng không tính đặc biệt anh tuấn, hợp lại liền có một sức hấp dẫn kỳ lạ, nụ cười càng sống động như xuân về hoa nở. Mạc Hi vẫn cảm thấy, trên đời này vô luận nam nữ, xứng được với mỹ nhân tuy nhiều, nhưng phần lớn đều đẹp theo cùng một khuôn, chỉ một số ít có thể đẹp làm cho người ta nhìn qua khó quên, vị soái ca trước mắt này hiển nhiên thuộc loại thứ hai.

Mạc Hi không sao cả gật gật đầu. Hắn liền không chút khách khí ngồi xuống.

Người này còn lấy rượu gạo trước mặt Mạc Hi, rót một ly, uống sạch, buông chung nhỏ, cười nói: “Rượu gạo chủ quán tự nhượng này hương vị thật thơm ngọt.”

Mạc Hi đối với hành vi ‘tự nhiên’ của hắn cũng không nghĩ là ngang ngược, chỉ đồng ý gật gật đầu, mới vừa rồi mấy hớp rượu gạo xuống bụng, rất hưng phấn tinh thần.

Soái ca ‘tự nhiên’ rót ly thứ hai, lại nói: “Kỳ thật bã còn sót lại khi nhượng rượu này cũng có thể dùng, đem trộn đều với muối ăn, gọi là ‘tao ma’. Ủ trong thời gian dài rồi dùng nấu canh, nếu nấu với cá tươi, đó mới gọi là mỹ vị.”

Mạc Hi lần đầu tiên nghe thấy tên ‘tao ma’, chỉ là giờ phút này trên đài lại kể đến chuyện Cù chương môn mở Tế Thiện Đường, nàng nhất thời không chú ý, nên không tiếp lời. Lần này triều đình tập kết mười vạn đại quân, tấn công Xích Diêm ở quan ngoại lần nữa, đất Thục vì cách biên cảnh không xa, tráng đinh bị bắt đi chinh chiến nhiều vô số kể. Vì thế xuất hiện một hiện tượng thật kỳ lạ, gia quyến của những tân binh nhập ngũ không người trông nom, hơn nữa trong mùa đông sinh vật ít ỏi, cô nhi quả phụ duy trì cuộc sống rất khó khăn. Còn có thể tử mang thai, trong nhà không người. Tế Thiện Đường mở ra chuyên thu lưu những người này. Mạc Hi thầm nghĩ, Cù chương môn này cuối cùng cũng làm được một việc tốt.

Soái ca ‘tự nhiên’ hình như đối với hậu quả của việc trưng binh nhập ngũ vô cùng bất mãn, khi nghe đến đoạn này, đôi mày kiếm cau chặt không chút buông lỏng, đợi người kể chuyện nói đến đoạn khác, hắn mới khôi phục vẻ mặt giống như đang ở ngự hoa viên ngắm hoa, cười nói: “Nghe xong đoạn này, ta lại nhớ tới một truyện cười, tại hạ kể ra, coi như cảm tạ cô nương khoản đãi rượu nước.” Không đợi Mạc Hi lên tiếng, hắn liền bắt đầu kể: “Người có thai bảy tháng, liền sinh ra một đứa trẻ, người cha sợ nuôi không lớn nổi, gặp người lập tức hỏi. Một ngày nọ, cùng bạn bè nói đến việc này. Người bạn nói: ‘Việc này không ngại, ông tổ nhà tôi cũng bảy tháng xuất thế.’ Người kia kinh ngạc hỏi: “Nếu nói như vậy, lệnh tổ sau đó có nuôi lớn được hay không?”

Mạc Hi nhìn soái ca ‘tự nhiên’ gần ngay trước mắt nói xong còn cười rục rờ như ánh mặt trời, thầm nghĩ: ta có thể lại mời người một bầu rượu nữa, chỉ cầu người cảm miệng thôi.

Chương 47. Anh hùng cứu mỹ nhân

Bỗng nhiên cửa quán mở rộng, gió tuyết bên ngoài mạnh mẽ tràn vào, mọi người trong đại sảnh đều vì hàn khí đột ngột xâm nhập mà quay về phía cửa mở to mắt nhìn. Ngay cả người kể chuyện cũng ngừng lại, ngẩng đầu nhìn xung quanh.

Là vài đại hán mặc trang phục quan binh cùng vào. Cầm đầu là một người vạm vỡ, mắt lộ hung quang, trên má trái có một vết sẹo do đao dài chừng hai tấc, thật khiến người ta sợ hãi. Đại hán mặt sẹo nhìn quanh bốn phía một chút, đột nhiên ném trường đao trên tay lên bàn gần hắn nhất, người này cũng có vài phần cật lực, chèn trên bàn lập tức bị đập nát, canh thừa cơm dư bắn tung tóe khiến hai thương nhân ngồi đó

chật vật không chịu nổi, nhưng hai người này rõ ràng giận mà không dám nói, cũng không tranh cãi, chỉ đi qua một bên.

Nào biết mặt sẹo lại không buông tha bọn họ, nói: “Đại gia ta hôm nay cao hứng, muốn cùng hai người các người uống một chén, các người lại không cho gia mặt mũi như vậy.” Khi nói chuyện thân thể liền giống như bức tường ngăn trở đường đi của hai người kia.

Hai người này sao lại không biết. Một người tướng ngũ đoản (tay chân và thân người đều ngắn, người lùn) dùng tay áo lau mặt bị ướt sũng, đang định phát tác, một người khác vóc dáng cao gầy đè tay hắn lại, khúm núm nói: “Tiền trà nước hôm nay của các vị gia hai huynh đệ chúng tôi sẽ trả. Các vị cứ tận hứng. Tiểu nhân cáo lui.” Mặt sẹo còn định nói gì đó, mấy người cùng đi lại giống như có gì lo lắng, khuyên vài câu. Đợi người cao gầy kia gọi tiểu nhị tới cho bạc, vài tên quan binh cũng không tiếp tục làm khó hai người họ. Tiểu nhị nhanh nhẹn dọn bàn. Mấy người đợi không kiên nhẫn đã ngồi xuống.

Mặt sẹo nói: “Đại gia ta từ khi nhập ngũ liền không có một ngày khoan khoái, thật sự là ghen khuất!”

“Duệ vương điện hạ trị quân nghiêm khắc. Đại ca vốn là lục lâm hảo hán, mới đến đường nhiên không quen.”

“Vậy cũng quá nghiêm khắc, cho dù quân trời quân đất cũng không nên xen vào việc lão tử tìm nữ nhân!”

“Đêm trước khi đại quân xuất phát, điện hạ cho chúng ta về thăm nhà đã là phá lệ sẵn sóc, trong doanh không có doanh kỷ cũng là sợ binh tướng buông thả.” Mấy người kia thay phiên khuyên bảo, trong lời nói đối với Duệ vương đều là kính phục. Mặt sẹo lại không cho là đúng, chỉ lo uống rượu, trong nửa khắc đã rót mấy chén lớn uống xuống, nói chuyện cũng dần dần lớn tiếng.

Chỉ nghe hắn nói: “Nghe nói Lạc giáo úy xuất ngũ.”

“Đúng a. Đừng nhìn hắn ngày thường đối với chúng ta rất hung dữ, nhưng cũng là người đáng thương. Thật vất vả lên tới giáo úy, lại bởi vì vai phải bị thương, phế bỏ một thân võ nghệ tốt. Nghe nói mấy ngày trước hắn về nhà, lão bà trước khi nhập ngũ có thai lại chẳng biết đi đâu, có lẽ do nhiều năm không chịu nổi tịch mịch, cùng hán tử khác bỏ đi.” Dứt lời mấy người vẻ mặt lưu manh, cùng cười vang.

Mặt sẹo kia lại giống như nhớ tới cái gì, nhìn quanh bốn phía, chợt lớn tiếng nói: “Vị cô nương này, lại bồi gia uống một chén.” Nói xong vừa lão đảo đứng lên, đi về phía Mạc Hi.

Mạc Hi ánh mắt đảo qua một vòng, sau khi xác định mình xui xẻo là người nữ duy nhất ở đây, nhất thời buồn bực. Nàng đây là trêu ai chọc ai, như thế nào lại gặp phải tiết mục đùa giỡn. Cho dù bị trêu chọc, cũng nên là thể gia công tử phong lưu bóng bẩy, vậy mà lại là mặt hàng cỡ này đưa lên cửa. Thật sự mất hứng.

Nàng vừa muốn ra tay, lại nghe bùm một tiếng, đại hán đao sẹo kia hai đầu gối đã quỳ xuống đất, cũng không biết là uống say hay thật sự không sợ, lời nói vẫn không cam lòng yếu thế: “Người nào không kiên nhẫn sống dám ám toán lão tử! Lão tử muốn ả bồi rượu, với tư sắc bậc này của ả, lão tử cũng không muốn chinh ả...”

Mạc Hi không kiên nhẫn nghe hắn ô ngôn uế ngữ hồ kêu bậy, cách không điểm á huyết hắn, nhanh chóng lên lầu vào phòng mình. Vài tên quan binh còn lại thấy tình thế không ổn, muốn xông lên can lại. Cũng không biết là người phương nào ra tay, trong chốc lát những người này cũng giống như hán tử mặt sẹo kia ngã xuống đất, lại không biết là sợ ngậy người hay là không dám kêu, trong lúc nhất thời không có ai lên tiếng.

Mạc Hi nhảy ra cửa sổ, dẫn thân vào trong gió tuyết.

Không đến một nén hương, chỉ nghe trong tuyết vang lên một giọng nói ôn hòa hiền lành: “Cô nương có thân thủ như thế, tại hạ mới vừa rồi đã nhiều chuyện.”

Mạc Hi âm thầm thở dài một hơi, vị này không chỉ miệng hèn tay thiếu, còn thích chõ mũi vào chuyện người khác, quả thực đã đuổi tới. Trên mặt lại gật gật đầu lạnh nhạt nói: “Không sai.” Nàng mới vừa rồi có thể bất động thanh sắc điểm huyết ngũ của đại hán mặt sẹo kia, mọi người cũng chỉ nghĩ rằng hắn say rượu nên gục. Nhưng hôm nay, vị thích chõ mũi vào chuyện người khác này lại đem đánh đổ cả đám người. Gây ra động tĩnh lớn như vậy, lúc này không đi còn đợi khi nào. Quan binh không thể so với người khác, đều vào

danh sách, Mạc Hi không muốn cùng bọn họ dây dưa. Nếu không lúc này nàng ra tay không phải chỉ làm cho người nọ nửa năm không mở miệng được đơn giản như vậy.

Soái ca ‘tự nhiên’ nghe nàng đáp rõ ràng như thế, nửa điểm cũng không thừa nhận lòng tốt của hắn, ngược lại ngăn người, lập tức sờ sờ mũi, cười rộ lên. Nụ cười kia là thật sự sung sướng, không có nửa phần xấu hổ. Thấy Mạc Hi lại muốn đi, vội hỏi: “Cô nương chậm đã. Thời tiết lạnh thấu xương như thế, cô nương muốn đến ở nơi nào?”

Mạc Hi mặt hiện vẻ bất đắc dĩ. Lúc đầu mặc dù có vài tên binh lính kia càn quấy, nhưng bất động thanh sắc đuổi đi không phải là việc khó, nàng vẫn có thể bình yên qua đêm ở quán trọ. Nay bị hắn chặn ngang một đòn như vậy, đã là không thể.

Có lẽ là từ thần sắc của nàng nhìn ra manh mối, soái ca ‘tự nhiên’ (khi chưa biết tên thì MH luôn gọi là soái ca ‘tự nhiên’ nhé, ý nói soái ca này luôn ‘tự nhiên’ dùng đồ của chị ấy đấy) nói: “Tại hạ có một người bạn nhà ở gần đây, nếu cô nương không chê, có thể cùng tại hạ tới bãi phóng.”

Mạc Hi lắc đầu khéo léo từ chối: “Lúc trước huynh tình nguyện tìm quán trọ để ngủ, cũng không đi nhà bằng hữu, có thể thấy rõ nơi đó không tiện ở lại. Nếu lại mang người ngoài như ta đến, chẳng lẽ không phải càng bất tiện hơn sao.” Thầm nghĩ: vị soái ca này nghĩ thật hay ho, cho dù là ở hiện đại, mấy đứa bé đi nhà trẻ cũng còn biết đạo lý không thể tùy tiện đi cùng người xa lạ.

“Thôi được. Cô nương ở đây chờ một chút. Tại hạ đi một lát sẽ quay lại, nhất định có thể để cô trở về quán trọ kia.” Vừa dứt lời, người đã bay xa mấy trượng có hơn, nháy hai cái, liền biến mất trong gió tuyết.

Mạc Hi không biết trong hồ lô hắn rốt cuộc đựng cái gì, nhưng cũng theo lời không bỏ đi. Dù sao ở trong động tuyết cũng không phải chuyện chơi.

Qua chừng hai nén hương, hắn liền trở lại, trên mặt mang theo nụ cười ung dung hơn hử, nói: “Bọn người kia đều đi rồi. Chúng ta có thể trở về.” Soái ca ‘tự nhiên’ quả thật rất tự nhiên, cái gì mà “chúng ta” hả.

“Huynh làm gì bọn họ vậy?” Mạc Hi hiếu kỳ nói.

Soái ca ‘tự nhiên’ vẻ mặt nghiêm chỉnh, nói: “Cũng không làm gì. Chỉ là chuốc ổi người ba chén rượu mạnh, trối thành một chuỗi bánh chưng. Mướn xe bò, đưa đi hướng ngược với bến đò Phong Lăng. Không đến hừng đông bảo đảm không tỉnh lại.”

Mạc Hi nghe vậy rất cục cười một tiếng. Không nghĩ vị soái ca miệng hèn tay thiếu này thì ra cũng là một người tài giỏi.

Ai ngờ hắn thấy Mạc Hi trong trời gió tuyết, bóng đêm mờ mờ, nhoén miệng cười, bật thốt lên: “Ta vốn tưởng người nọ đùa giỡn cô như vậy, nhất định là do say rượu, bây giờ thấy cô cười, lại cảm thấy cũng không hoàn toàn là vậy.”

Mạc Hi nhất thời không nói gì... Nể tình hắn giải quyết chuyện đêm nay, chung quy không có đem lời oán thăm trong lòng nói ra miệng: miệng hèn quả thực không phun được ngà voi.

Hai người một đường dùng khinh công trở lại khách sạn. Người này công phu so với Mạc Hi còn cao hơn một bậc, cho nên nàng cũng không cần cố ý che giấu thực lực của mình, bởi vì muốn che giấu cũng không có hiệu quả.

Nói đến cũng khéo, phòng hai người chỉ cách nhau một bức tường. Song song đi lên, liền đều tự xuyên cửa sổ mà trở về phòng mình.

Một đêm ngủ yên.

29. Chương 048 - 049

Chương 48. Vượt sông

Hôm sau. Đột nhiên tuyết rơi nhỏ lại. Nắng sớm nhàn nhạt.

Mạc Hi rửa mặt xong, xuống lầu gọi một chén cháo khoai lang, một cái bánh bao tẻ thái (tẻ thái là một loại củ, còn non có thể ăn được, dùng làm thuốc giải nhiệt, cầm máu), hai cái trứng trà ngũ vị hương (trứng luộc trong nước trà). Chỗ nổi bật ở quán trọ đã dán bố cáo: hôm nay bến đò đã mở cửa. Hi vọng các vị khách quan đừng bỏ lỡ thời gian.

Ăn xong điểm tâm cách thời gian đò khởi hành không lâu lắm. Liền đem theo bao vải nhỏ của nàng trả tiền rồi đi.

Hai mươi năm trước bến đò Phong Lăng cũng không giống như hiện tại chỉ là một bến đò, mà còn là nơi giao lưu buôn bán của thành trấn. Mạc Hi chậm chậm bước đi trong thành cổ hoang sơ. Từ bố cục trước cửa hàng sau phố phường và kiến trúc trên các cửa tiệm mà xem, nơi này trước đây nhất định vô cùng phồn hoa. Tuyết trắng phủ ngói, trên những căn lầu hoang đầy tuyết ngẫu nhiên lộ ra một góc sơn đỏ loang lổ, càng hiện rõ sự tĩnh mịch thê lương.

Đi qua một cây cầu đá có đề hai chữ “Điệp trường” (núi non trùng điệp), tiếp tục đi một nén hương nữa là một cây cầu hình vòm có đề hai chữ “Chầm giang” (gối lên sông). Mạc Hi nhìn dãy núi phía sau, lại nhìn bậc thang xuống dưới ở đằng trước, một dãy cửa hàng nối tiếp con đê đá trên sông, tĩnh ngộ: chỉ bốn chữ này đã nói hết kết cấu của bến đò Phong Lăng.

Nàng còn chưa kịp tán thưởng cổ nhân sử dụng văn tự xuất thần nhập hóa, liền thấy trong tuyết trắng một bóng người mặc áo thu màu sẫm, không khỏi âm thầm thở dài một tiếng: âm hồn không tan.

Mạc Hi một đường đi tới vẫn chưa hiển lộ võ công, có lẽ hẳn nghe thấy tiếng bước chân, quay đầu, chớp mắt một cái liền đến trước mặt nàng, chưa nói đã cười. Nụ cười kia trong nắng sớm nhàn nhạt, giữa băng tuyết, lại có cảm giác đất hoang nở hoa. Một lát sau mới nói: “Thật xin lỗi, ta thức quá sớm, không đành lòng quấy nhiễu giấc ngủ của cô, nên không gọi cô cùng đi.” Giọng nói ôn hòa hiền hậu, giống như nói chuyện cùng bạn bè.

Mạc Hi trong lòng thầm mắng: vô nghĩa, ta có thể không nghe thấy động tĩnh cách vách sao... Cô nương ta không sợ người đi xa, chỉ sợ người đi không đủ xa. Trên mặt lại bất động thanh sắc nói: “Là ta thức trễ.” Trong lòng lại tiếp một câu: đáng tiếc còn chưa đủ trễ.

Soái ca ‘tự nhiên’ nghe nàng trả lời như thế, ngược lại ngẩn người, nhưng chốc lát liền khôi phục nụ cười, hỏi: “Cô nương có phải lần đầu tiên đến đây qua sông hay không?”

“Đúng thế.”

Sau đó hẳn lại lút rít lú rú nói một vài thứ không có dinh dưỡng (những câu chuyện nhạt nhẽo, không quan trọng), Mạc Hi chỉ cảm thấy đi cùng người này giống như đặt mình trong đàn quạ đen. Kỳ thật hẳn nói về phong cảnh, nhân tình một số nơi rất là thú vị, chỉ là lộn xộn chút. Hơn nữa trong lời nói nghe ra là một người đọc rộng nhớ lâu, đi lại nhiều nơi. Chỉ là Mạc Hi hành tẩu giang hồ một thân một mình đã quen, liền có chút không kiên nhẫn.

Một đường kiềm nén xúc động muốn trực tiếp đánh bay hẳn. Thật vất vả qua khỏi gác chuông, sắp đến bến đò.

“Nơi này được gọi là ‘Quá Nhai tháp’. Tháp chính là phật, rất nhiều người vội qua đò không kịp đi lễ Phật nơi đây, liền xây dựng tháp này thành dạng rồng, mọi người đi qua dưới tháp, liền tính đã lễ Phật, có thể phù hộ bình an. Trong tháp vốn có treo một thanh kiếm, đó là một trong thập đại danh kiếm Thừa Ảnh.”

Mạc Hi nghe đến đây, hai mắt sáng ngời, cảm thấy hứng thú hỏi: “Vậy sau đó thế nào, thanh kiếm này vì sao lại đổi chỗ?”

Soái ca ‘tự nhiên’ thấy nàng hứng thú, đương nhiên càng ra sức nói: “Sau khi bến đò Phong Lăng xây xong, trăm năm nay bởi vì có đông khách qua đường, dần dần trở thành nơi hết sức phồn hoa. Những mảnh đất hai bên đê đá, lại càng tắc đất tắc vàng, cũng thành nơi tụ tập buôn bán khi đó. Quán trọ, tiệm trà, cửa hàng, lần lượt mọc lên, nằm dọc theo thềm đá. Tất cả hàng hóa của những thôn trang gần đây đều đem đến buôn bán, sâm uất có thể tưởng tượng được. Người giàu trong vùng này, tự nhiên sẽ cảm thấy đây là một khối đất phong thủy quý hiếm, liền nói là có rồng nằm. Nhưng sau đó mọi người lại sợ rồng trong vùng

theo dòng sông mà chạy đi, vì thế ngay tại bến đò Phong Lăng tạo nên tháp này, trấn long thân. Lại treo Thừa Ảnh kiếm có thể trấn yêu trừ tà trong tháp, để uy nhiếp du long.”

“Rồng là linh vật, vì sao lại dùng Thừa Ảnh có thể trấn yêu tránh tà chứ?”

“Rồng tuy là linh thú, nhưng vẫn không thay đổi được khí thể hung ác, Thừa Ảnh xưa nay được xưng là tảo nhĩ chi kiếm, có thể hóa lệ khí (khí thể hung ác) thành tường hòa (tốt lành hài hòa).”

“Là ai đem Thừa Ảnh để vào trong tháp?”

“Là chủ nhân ngày xưa của nó, người được mệnh danh thiên tài võ học tức tiền nhiệm chủ môn Hà Quân Thanh của Thục Sơn phái. Ngày xưa Hà Quân Thanh vì cuộc sống của bá tánh thiên hạ, chủ động dâng ra bội kiếm tùy thân cùng ông ấy gắn bó làm bạn nhiều năm.”

Mạc Hi biết rõ hẳn nói một nửa lưu một nửa là cố ý, lại cũng không thể không hỏi: “Vậy vì sao sau này lại lấy đi?”

“Sau đó chủ môn Thục Sơn là Lâm Tích bỏ phái Thục Sơn, Thục Sơn như rấn mất đầu, lòng người dao động, vì chính nhân tâm, chấn uy danh, Thừa Ảnh liền được Hà Quân Thanh thu hồi, truyền cho đương nhiệm chủ môn Cù Diệu.”

Mạc Hi nghe đến đây không khỏi âm thầm tự nhủ, đã là vật truyền thừa cho người đủ tư cách làm chủ môn, Cù Diệu há lại dễ dàng đồng ý giao kiếm. Việc này còn cần suy tính kĩ hơn.

Hai người một đường trò chuyện với nhau đến bến đò.

Đợi không đến nửa canh giờ, đò liền rời bến. Cảnh sắc hai bên bờ sông thật là hùng vĩ, xa xa những ngọn núi cao hiểm trở như xuyên thẳng đến trời cao nằm cạnh dòng sông chảy thẳng rồi đột ngột đổi hướng. Bên bờ cảnh quỳnh cây ngọc trong suốt lóng lánh, sương đọng trên lá cây lấp lánh ánh bạc.

Vì nước sông chảy xiết, vả lại còn có băng trôi, nên thân thuyền tạo thành từ gỗ thô (gỗ nguyên cây, chỉ đục đẽo phần giữa để có chỗ ngồi) bền chắc, mặc dù so ra kém thuyền viễn dương của thời hiện đại, nhưng ở thời này cũng coi như cực lớn. Mạc Hi đứng trên sàn thuyền nhìn phong cảnh đủ rồi, không muốn đứng trong gió lạnh gào thét nữa, liền vào trong khoang thuyền. Soái ca ‘tự nhiên’ cũng đi theo vào.

Bên trong lại có một ông lão tóc trắng xóa đang kể ọi người nghe về truyền thuyết bến đò Phong Lăng:

“Nghề chèo đò này đò là từ đời tổ tiên của lão truyền xuống, nay ta lại truyền cho con ta. Thứ khác lão không biết, nhưng truyền thuyết về bến đò Phong Lăng này cũng có biết chút ít. Tương truyền bến đò Phong Lăng cũ có Huyết Lệ Thạch (đá máu và nước mắt) của đệ nhất tể tướng Sở Thương bốn triều. Sở Thương vốn là đại Tư Mã (hai chữ Tư Mã từ đời nhà Chu được dùng để gọi một chức quan võ coi tất cả các việc binh trong nước, tức là chức Binh bộ Thượng thư đời sau) của tiền triều Kinh, thê tử của hắn vì có dung mạo chim sa cá lặn, trong một lần cung đình có yến hội cho phép những mệnh phụ bên ngoài vào yết kiến, bị vị quốc quân đời thứ hai của tiền triều là Mộ Dung Chấp nhìn trúng, cưỡng nạp làm phi. Nàng này tính tình cương liệt, thê chết không theo, Mộ Dung Chấp liền phái người đuổi giết Sở Thương, cho rằng nếu trượng phu nàng chết nàng sẽ thay đổi tâm ý. Sở Thương một đường đêm đi ngày trốn, cuối cùng tới sông Mân, bị phần rơi lệ nôn máu trên tảng đá lớn bên bờ bến đò Phong Lăng. Sau đó trải qua phong sương tuyết vũ, màu đỏ sẫm trên tảng đá này không phai. Sở Thương sau khi qua sông đã ra tây lĩnh quan, chạy trốn tới tiểu quốc Nghiệp (tên đất thời xưa, ở phía bắc An Dương, tỉnh Hà Nam, Trung Quốc) lân bang. Mấy năm sau, Sở Thương dẫn dắt Nghiệp binh phá tây lĩnh quan diệt tiền triều Kinh. Sở Thương còn quật mộ Mộ Dung Chấp, tiên thi (đánh xác chết bằng roi) ba trăm, báo mối hận đoạt vợ.”

Mạc Hi âm thầm gật đầu, Nghiệp lúc trước chính là Nam triều ngày nay, quốc hiệu “Nam” là sau khi nhập quan mới sửa. Chỉ là Nghiệp vốn rất cần cỗi, khí hậu lạnh khủng khiếp, nên sau khi nhập quan, đất cũ bị bỏ hoang. Dần dà mảnh đất này liền bị dân tộc du mục địa phương chiếm cứ thống trị. Thì ra hoàng đế tiền triều Kinh bị tiên thi là chuyện như vậy. Không cần phải nói, vị Sở phu nhân khuynh quốc khuynh thành này lại bị mang danh hồng nhan họa thủy trên lưng. Trước giờ nếu hoàng đế làm chuyện gì ngu xuẩn hoặc không có đức hạnh, từ sử quan, cho tới dân chúng, đều thích đổ lên người nữ nhân, thật sự là gán tội cho người khác.

Soái ca ‘tự nhiên’ nghe xong liền nói tiếp: “Câu chuyện này còn chưa hết. Ngày đế đô Kinh triều đạt được thành, thái tử công tử Hiểu chạy khỏi kinh thành, lại từ Phong Lăng vượt qua sông Mân, ra tây lĩnh quan, kỳ thật khi đó còn gọi tần quan, chạy đến biên cảnh Nghiệp, ẩn náu. Hậu nhân có thơ <Tần quan>:

Quần sơn vạn hác hợp thành vi, trường kiếm đông lai nguyện dĩ vi.

Khu mã quan môn bi cố quốc, hồi đầu chiến lũy cách tà huy.

Dĩ khán giang thượng thiên phạm quá, mặc nhạ lô trung nhất điệp phi.

Diệp hữu kê minh phương đắc độ, Tần Quan tuy hiểm cánh năng xuất.

Bài thơ này nói về quá trình hấn ngàn dặm đào thoát. “Mặc nhạ lô trung nhất điệp phi” là chỉ công tử Hiểu qua sông Mân. “Kê minh phương đắc độ” là nói hấn vốn bị đất Nghiệp phá thành bắt làm tù binh, thái tử phi của hấn vì để hấn thuận lợi thoát đi, tự nguyện hiến thân cho Nghiệp tướng lãnh binh ngày đó, người đất Nghiệp đó liền lên thả công tử Hiểu. Công tử Hiểu trốn tới tần quan, dựa vào một mưu sĩ giả gà gáy lừa binh sĩ thủ quan mở cửa thành trước, mới có thể thuận lợi thoát khỏi truy binh xuất quan.”

Mạc Hi nghe xong không khỏi có cảm giác thổn thức vô hạn, cho dù vạn dặm giang sơn này đều là nam nhi đời đời tương truyền, giang sơn thay đổi lại không thể thiếu hồng nhan dùng máu lệ thân thể đúc thành. Thầm nghĩ: Soái ca ‘tự nhiên’ om sòm thì có om sòm chút, nhưng trong bụng trữ hàng thật không ít. Ngẫu nhiên khoe chữ cũng có chút tác dụng.

Chương 49. Nữ quý bắt hồn

Mạc Hi ngồi ở góc khoang thuyền nhắm mắt dưỡng thần. Soái ca ‘tự nhiên’ lúc này thật ra rất thức thời, trong hai canh giờ đi thuyền không hề nói tiếng nào.

Rời thuyền lên bờ. Trong thời tiết rét đậm, tuyết rơi phủ đầy núi, người võ nghệ tầm thường căn bản không thể lên Thục Sơn, càng không cần phải nói người đến bái sư học nghệ. Nên những người trên đò này đều là đi tới thôn trấn gần đó.

Trước khi đến Mạc Hi đã sớm xem bản đồ. Sau khi cập bờ chạy dài vài trăm dặm đều là rừng sâu núi thẳm, không thể tìm nơi ngủ trọ. Nếu muốn tìm chỗ an thân qua đêm như vậy trước khi trời tối nhất định phải tìm được nhà nông dân nào đó đồng ý cho ở nhờ.

Chỉ là hai người họ đã đi rất lâu, cũng sắp qua giờ cơm vẫn không thấy một luồng khói bếp nào.

Soái ca ‘tự nhiên’ đề nghị bắt chim thú hoang ăn no bụng trước rồi tính. Mạc Hi không có ý gì khác, tự đi săn hai con thỏ tuyết. Khi trở về thấy soái ca ‘tự nhiên’ đã nhóm lửa lên. Lúc này hấn cực kỳ có phong độ thân sĩ, chuyện kể tiếp đều không cần Mạc Hi động thủ, hấn một mình ôm lấy mọi việc.

Chỉ thấy hấn từ trong lòng lấy ra một cái bình ngọc lưu ly nhỏ cỡ lọ thuốc hít, vừa lột da thỏ ướp gia vị vào thịt, vừa nói: “Đây là muối, thìa là, tiêu đen, tỏi khô.” Xát đều một vòng, liền xiên thịt thỏ vào nhánh cây nướng. Mạc Hi đối với việc hấn mang theo gia vị bên người vô cùng kính nể. Nhìn hấn động tác lưu loát có trật tự, chắc hấn kinh nghiệm sinh tồn nơi hoang dã khá phong phú.

Chỉ chốc lát thịt đã tỏa ra mùi thơm, soái ca ‘tự nhiên’ lấy đoản kiếm tùy thân ra, cắt thịt thỏ từng miếng từng miếng đặt trong chén gỗ đưa cho Mạc Hi, nói: “Cô nương nếm thử tay nghề của ta đi.” Kích thước của đoản kiếm kia cùng đoản kiếm bình thường không có gì khác, cũng là một thanh loan đao nhỏ, trên lưỡi đao có một loạt khoen thật nhỏ, trên chuôi đao màu bạc khảm trên châu cùng phỉ thúy đan xen thành một hàng. Trên châu đó đã ố vàng, nhưng vẫn không thể che lấp sự tinh xảo quý giá của đoản kiếm. Chén gỗ vết cắt vẫn còn mới tinh, xác nhận là trực tiếp khoét từ cọc gỗ nhỏ, đao công lại cực kỳ tinh tế, miệng chén vô cùng bằng phẳng, mặt chén cũng vô cùng nhẵn bóng. Đây là một thanh bảo đao chém sắt như chém bùn không thể nghi ngờ.

Ngoại trừ chén gỗ, còn tặng thêm một đôi đũa vót từ nhánh cây. Mạc Hi dùng ngón tay vuốt chiếc đũa, không ngờ một chút dầu cũng không có, thầm nghĩ: hấn làm thợ mộc nhất định không tệ.

Soái ca ‘tự nhiên’ đưa Mạc Hi bát đũa, bản thân lại không chú ý như vậy, chỉ dùng tay lấy thịt thỏ còn lại ăn.

“Huynh định đi đâu?” Mạc Hi quyết định vẫn là đi thẳng vào vấn đề sẽ tốt hơn.

Soái ca ‘tự nhiên’ cười cười, nói: “Ta đi Thục Sơn.”

Mạc Hi ai thán một tiếng, trong lòng biết đá không khỏi hấn, liền không nói nửa lời. Tình hình trước mắt, nàng không sợ hấn hạ độc. Nếu hai người động thủ, tuy rằng không thắng được hấn, muốn toàn thân trở ra cũng không khó. Cho nên nàng không lo nhiều. Vả lại còn phải xem hấn muốn như thế nào nữa.

Hai người ăn no, liền muốn đi tìm nơi dừng chân cho đêm nay. Ai ngờ vừa đứng dậy liền nghe được cách đó không xa bùm một tiếng.

Mạc Hi chậm lại nửa nhịp, đi theo soái ca ‘tự nhiên’ về phía tiếng vang kia. Súng bắn chim đầu đàn (có xung đột gì thì người đi đầu sẽ bị đánh trước), có vị võ công mạnh hơn này chắn phía trước nàng, nàng vẫn là tiếp tục làm rùa đen rút đầu đi.

Là một người có dáng vẻ thợ săn, ngả bả nhào trong tuyết. Quần áo vải bố và da thú trên người hợp lại rất có phong cách thời trang dã thú. Người này không có võ công, cho nên hai người Mạc Hi đã gần ngay trước mắt hấn cũng không phát hiện. Lại vẫn hai tay ôm đầu sợ tới mức phát run, miệng lung tung lặp lại: “Tiểu nương tử. Tha mạng a tha mạng...” Giọng nói đã bởi vì hoảng sợ cực độ mà không còn rõ ràng.

Soái ca ‘tự nhiên’ nói: “Vị tráng sĩ này, chúng tôi sẽ không thương tổn huynh, huynh không cần sợ hãi.”

Mạc Hi nghe hấn gọi người thợ săn này là tráng sĩ, liền biết thằng nhãi này có chủ ý gì, nhưng cũng vui vẻ đứng ngoài.

Lúc này người thợ săn mới hơi thả lỏng tay ôm đầu, ánh mắt mở hé hé, thấy soái ca ‘tự nhiên’ vừa muốn thả lỏng, gương mặt lại nhìn thấy Mạc Hi đứng phía sau hấn, theo phản xạ lập tức chôn đầu vào tuyết, trong miệng la hét: “Người, người cẩn thận, nàng, nàng ngay phía sau người...”

Soái ca ‘tự nhiên’ lại nói: “Vị tráng sĩ này có lẽ đã có chút hiểu lầm. Vị cô nương này là bằng hữu của tại hạ, chúng tôi không có ác ý.” Giọng nói của hấn ấm áp, thuần hậu, trong núi sâu yên tĩnh không một bóng chim, mơ hồ như có một loại sức mạnh làm yên lòng người.

Quả nhiên người thợ săn kia chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn Mạc Hi một cái, thấy nàng mới mười mấy tuổi, vẫn ăn mặc theo kiểu cô nương, liền hoàn toàn tỉnh táo lại. Chỉ là vừa thả lỏng, tay chân lại càng cảm thấy mệt mỏi, phịch một cái, nhất thời vẫn không đứng dậy được.

Soái ca ‘tự nhiên’ nhẹ nhàng nâng hấn lên, người thợ săn cuối cùng cũng đứng lên được, phải đi tuyết đọng trên người, trên dưới đánh giá hai người trước mắt, chỉ chỉ phương hướng hai người vừa nhóm lửa, thô thanh nói: “Nơi này đã lâu chưa có người đến. Tôi thấy bên kia có khói, bị hai người dọa sợ tới mức linh hồn nhỏ bé cũng mất.” Dừng một chút, lại dùng tay che miệng thấp giọng nói: “Ngọn núi này có ma. Còn là nữ quỷ. Hai người nên cẩn thận chút.”

“Không đối gạt vị tráng sĩ này, hai chúng tôi muốn ở nhờ một đêm, chẳng biết có tiện hay không?” Dứt lời cho người thợ săn một khối bạc vụn.

“Vị tiểu ca này, cậu quá khách khí. Nhị vị đi theo tôi.” Người thợ săn vuốt ve khối bạc vụn, rất là cao hứng. Xem hai người này hơn nữa vị tiểu tuần ca này không giống người xấu, mình một nghèo hai trắng (nghèo khó, không có gì đáng giá), cũng không có gì phải lo lắng.

Nhà người thợ săn này là một căn nhà tranh kiểu nhà nông, khó khăn lắm mới có thể ngăn chút gió tuyết. Vào bên trong, nhiệt độ cũng không khác gì bên ngoài.

Người thợ săn vừa đón hai người họ vào, vừa nói: “Trong nhà tôi cũng giống như ổ chó vậy, không có nữ nhân dọn dẹp. Nhị vị chê cười, ủy khuất nhị vị ở tạm một đêm.”

Không ngờ hấn lại đưa hai người đến cùng một gian phòng. Người thợ săn có chút ngượng ngùng, gãi đầu, cười thật thà, ngượng ngập nói: “Vị tiểu ca này, vừa rồi cậu nói vị cô nương này là bằng hữu cậu, tôi cũng biết hai người ở chung không tiện. Chỉ là nhà tôi lại không chỗ khác. Còn lại một gian, bản thân tôi cũng phải ngủ. Hai người tốt xấu gì cũng hãy chấp nhận một chút.”

Mạc Hi lại bỗng nhiên mở miệng hỏi: “Vị tráng sĩ này. Lúc này huynh nói nơi đây có ma quỷ lộng hành, đó là chuyện gì?”

“Vị cô nương này có điều không biết. Từ đây đi về phía tây năm dặm, có một Diêm Vương Pha (pha: sườn núi, dốc nghiêng). Nhị vị chắc cũng nhìn thấy, nơi đây người ở rất thưa thớt. Những người bị nữ quỷ bắt hồn chết đều chôn ở Diêm Vương Pha. Ban đầu trong thôn có người chết ly kỳ, mọi người cũng không quan tâm lắm. Dù sao sinh lão bệnh tử cũng là chuyện thường tình của con người. Ai ngờ sau đó người chết càng ngày càng nhiều. Thẳng đến năm trước mới giảm xuống, đó là bởi vì người thì chết, người thì bỏ trốn, nơi đây gần như không còn ai. Mọi người đều nói là do Diêm Vương gia phái nữ quỷ này đến lấy mạng, vì thế liền đem những người chết chôn ở một chỗ, lại gọi nơi đó là Diêm Vương Pha, hi vọng Diêm Vương gia nể tình đã bắt nhiều người như vậy xuống địa phủ, có thể giơ cao đánh khẽ.” Dứt lời hắc hắc vẫn còn sợ hãi rụt cổ lại, giống như cực sợ mình là người kế tiếp bị nữ quỷ bắt hồn.

“Vậy nữ quỷ bắt hồn là chuyện gì xảy ra?” Những việc quái lực loạn thần này, nếu đặt ở kiếp trước, Mạc Hi tất nhiên là không tin. Nhưng hiện nay nghiêm khắc mà nói chính nàng cũng coi như là yêu quái.

“Việc này tôi cũng không rõ lắm. Những người già đều nói nữ quỷ này vốn là người trong thôn. Tuy là con nhà nông, nhưng diện mạo lại khá đẹp, cũng coi như là con nhà trong sạch, sau lại không biết như thế nào, cùng người tư thông châu thai ám kết (chưa lấy chồng mà có thai), thiếu chút nữa bị cha nàng đánh chết. Hối nàng nam nhân kia là ai, chết sống không chịu nói. Người trong thôn muốn kéo nàng đi ngâm lồng heo (bỏ vào lồng heo để không cử động được rồi quăng xuống nước cho chết ngạt), nàng liền suốt đêm chạy thoát. Cha nàng suốt ngày lải nhải gia môn bất hạnh, lại bị người trong thôn chỉ trích, hơn nữa nữ nhi duy nhất bỏ trốn, tuổi lớn không người chiếu cố, không bao lâu liền tích tụ tâm bệnh mà chết. Đại khái qua một năm, trong thôn bắt đầu lần lượt có người chết. Mọi người đều nói nữ nhân này chết ở bên ngoài, hóa thành lệ quỷ (quỷ ác độc) trở về trả thù.” Khi người thợ săn nói đến đoạn này bên ngoài gió thổi ù ù, gió lạnh tiến vào gian nhà tranh, quả thật có vài phần quỷ dị của âm phong trận trận quỷ khí sâm sâm (gió cõi âm từng trận, hơi thở của quỷ dày đặc).

“Vì sao nói là ma quỷ lộng hành? Trên người thi thể có vết thương gì không?” Mạc Hi hỏi tiếp.

“Tôi cũng không biết nữa. Người chết mà, mọi người đều sợ xui xẻo, ngay cả người chôn xác có gan lớn, cũng không dám nhìn kĩ.”

“Người khác đều bỏ đi, sao huynh không đi? Tôi thấy lúc này huynh cũng rất sợ mà, sao còn ở lại đây?” Im lặng một lúc lâu soái ca ‘tự nhiên’ rốt cục cũng có cơ hội mở miệng.

“Khi đó trong nhà nghèo khó, lại gặp triều đình trưng binh, đại ca tôi liền đi. Tôi sợ nếu tôi bỏ đi, đại ca trở về tìm không thấy người.” Dứt lời lại thở dài nặng nề.

Soái ca ‘tự nhiên’ an ủi nói: “Nghe nói mấy ngày nay đại quân Tây Bắc cho về nhà thăm người thân. Không biết chừng đại ca huynh sẽ trở lại.”

Ai ngờ người thợ săn lại thở dài nói: “Đừng nói nữa, mấy ngày trước đại ca đã trở lại một lần. Ai ngờ tôi vừa nói với huynh ấy chuyện đại tẩu chẳng biết đi đâu, huynh ấy liền như phát điên đi khắp nơi tìm người. Aiz, cũng đã qua nhiều năm, sao mà dễ dàng tìm được như vậy.” Ngừng một chút, hắc hắc lại hối hận nói: “Kỳ thật đây đều là do tôi. Lúc trước đại ca đi tòng quân, tôi sợ người ta rảnh rồi lại nói chị dâu em chồng tình ngay lý gian linh tinh, để tránh bị nghi ngờ nên đã chuyển đến đây ở. Là tôi không chiếu cố tốt cho đại tẩu, thật có lỗi với đại ca tôi.”

Mạc Hi cùng soái ca ‘tự nhiên’ trao đổi ánh mắt, trẩm miệng một lời nói: “Đại ca huynh có phải bị thương ở vai hay không? Hai huynh đệ của huynh có phải họ Lạc hay không?”

Người thợ săn kinh ngạc nói: “Nhị vị làm sao mà biết? Là gặp đại ca tôi ở bên ngoài sao?”

“Vậy thì không có, chỉ là trong lúc vô tình nghe vài người tham gia quân ngũ nhắc tới.” Mạc Hi nói.

“Aiz. Đại ca tôi đi lính đã nhiều năm như vậy, cuối cùng vì bị thương mà phải xuất ngũ. Vợ lại mất tích. Đã có tuổi, lại ngay cả con cũng không có.” Người thợ săn từ từ thở dài, lại nói: “Lời này tôi cũng chưa dám nói trước mặt đại ca tôi, chị dâu nói không chừng đã bị nữ quỷ kia hại. Những người già thường nói

rằng nữ quỷ này do lúc trước có thai chưa kịp sinh con đã chết, bởi vậy đặc biệt ghen tị với phụ nữ mang thai, chuyên lấy mạng những người phụ nữ này. Lúc đại ca ra đi đại tẩu đang có thai.”

“Nữ quỷ chuyên tìm phụ nữ có thai lấy mạng lại là chuyện gì?” Soái ca ‘tự nhiên’ hỏi.

“Mấy năm trước, người chết kỳ trong thôn nam nữ già trẻ đều có. Sau lại có một thời gian người chết đều là phụ nữ mang thai, hơn nữa tử trạng thật là thê thảm, đều bị xé bụng, lấy đứa trẻ chưa kịp sinh ra mà chết thảm.” Người thợ săn nói đến đây, không biết là lạnh hay là sợ hãi, lời nói trở nên không mạch lạc.

Soái ca ‘tự nhiên’ nói: “Việc này thật kì lạ. Đều nói quỷ sợ phụ nữ có thai. Bởi vì phụ nữ có thai mỗi khi sinh một đứa trẻ, liền đại biểu một quỷ hồn dưới âm tào địa phủ được chuyển thể đầu thai lần nữa, cho nên phụ nữ có thai có thể trừ tà phá pháp. Nhưng phụ nữ mang thai một khi sinh nở, dương khí sẽ yếu đi rất nhiều, mới có thể khiến quỷ nhập vào người. Như thế nào nữ quỷ này lại chuyên tìm phụ nữ có thai chưa sinh để xuống tay chứ?”

Người thợ săn nghe xong chỉ nghi hoặc khó hiểu, thấy hai người này nghe hẩn lải nhải hồi lâu, trên mặt cũng không hiện nửa phần sợ hãi, trong lòng biết một nam một nữ ngẫu nhiên gặp trong tuyết này không phải người thường. Thấy đêm đã khuya, liền đưa đến cho bọn họ một cái chăn bông, rồi về phòng mình.

Soái ca ‘tự nhiên’ không nói hai lời liền nằm trên mặt đất. Nhà tranh thật sự rất đơn sơ, trên mặt đất căn bản chỉ là đất. Mùa đông khí hậu khô ráo, đất này vừa lạnh lại vừa cứng.

Mạc Hi nằm trên giường, cân nhắc lời người thợ săn vừa nói. Việc bến đò Phong Lăng tiêu điều với nơi này người ở rất thưa thớt có liên hệ gì hay không?

Chợt nghe soái ca ‘tự nhiên’ nằm trên đất nói: “Hay là ngày mai chúng ta đi Diêm Vương Pha xem thử nhé.”

“Được.” Mạc Hi xưa nay không thích lo chuyện bao đồng, nhưng nếu việc bến đò Phong Lăng tiêu điều có liên quan đến Thừa Ảnh, mà thanh kiếm này nàng lại nhất định phải có, tiện đường dò hỏi một phen cũng không sao.

Hai người cả đêm không nói gì.

30. Chương 050

Chương 50. Diêm Vương Pha

Thói quen ngủ của hai người này cũng giống nhau như đúc. Nếu nói hai người họ không ngủ, lại không giống, dù sao hô hấp so với lúc thức dài hơn nhiều. Còn nói hai người họ ngủ say, cả buổi tối ai cũng không nhúc nhích. Nếu không phải hai người đều nằm nghiêng, thật đúng là giống xác chết.

Hôm sau. Sáng sớm.

Mạc Hi cùng soái ca ‘tự nhiên’ hai người đã sớm thức. Người thợ săn ở cách vách nghe thấy động tĩnh cũng thức, chỉ chốc lát sau gõ cửa mà vào.

“Hai vị, thật sự không có gì để chiêu đãi, đây là bánh vừa mới ra lò. Nhị vị ăn vào cũng người sẽ ấm áp hơn.” Dứt lời đưa qua một cái chén sứ lớn thô sơ, bên trong có bốn cái bánh ngô còn nóng hôi hổi.

Soái ca ‘tự nhiên’ khách khí tiếp nhận, nói: “Cám ơn tráng sĩ. Chẳng biết có thể mượn cái xẻng đào đất dùng một chút được không?”

Người thợ săn kia vừa nghe liền biết hẩn muốn đi đào mộ, thở dài nói: “Có thì có. Chỉ là nhị vị muốn đi làm chuyện này thật có chút thiếu đạo đức. Tôi thấy hai vị nhất định là người có bản lĩnh, nhị vị muốn làm gì, tôi cũng không ngăn được. Huống chi hôm qua là tôi tự mình lảm miệng. Chỉ xin lúc hai vị động thủ đừng nhắc tới tôi với Diêm Vương gia là được.”

Thấy hai người họ đều gật đầu cam đoan, người thợ săn lại nói: “Nhưng nơi đó nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ. Nơi này lại chôn không có quy tắc, hướng hồ hiện tại phía trên lại có tuyết đọng thật dày, muốn tìm được mộ phần cũng không dễ.”

Mạc Hi ngạc nhiên nói: “Mộ phần đều không có lập bia sao?”

“Lại nói tiếp, đây cũng là một chuyện rất ma quái. Lúc trước người trong thôn còn rất nhiều, chết đi đương nhiên đều là người nhà hạ táng, cũng có bia. Nhưng chỉ cách vài ngày bia mộ đó liền không còn. Dần dà, bởi vì những mộ bia này đều không cánh mà bay, chuyện nữ quỷ càng truyền rộng ra. Sau đó có rất nhiều thi thể không người nhận lãnh nên chôn ở đó, đương nhiên không ai lập bia. Lại có người do thân nhân nhà mình hạ táng cũng không lập bia luôn.”

Hai người nhìn nhau. Cùng nghĩ: chuyện này càng lúc càng không bình thường. Đây là vì sao, muốn phá hủy mộ bia phải tốn bao nhiêu khí lực, lại là vì cái gì?

Trong giây lát, hai người ăn xong bánh ngô, soái ca ‘tự nhiên’ vác cái xẻng của người thợ săn ươn, đi đến Diêm Vương Pha.

Diêm Vương Pha đơn giản mà nói chính là cái mồ thật lớn, chỉ là hiện nay bị một lớp tuyết thật dày bao phủ, muốn tìm đường đến rất là khó khăn. Hướng chỉ nơi này mồ mã cùng nơi khác khác nhau rất lớn, ngay cả một tấm mộ bia cũng không có. Hơn nữa vào đông cỏ cây héo rũ, khiến người ta có cảm giác không một ngọn cỏ, có vẻ đặc biệt hoang vu âm u.

Mạc Hi nói: “Chúng ta không cần tìm dấu vết trên tuyết, tận lực tìm nơi tuyết đọng mỏng sạch sẽ, có chỗ nhô lên để tìm thi thể.”

Soái ca ‘tự nhiên’ ngầm hiểu. Thi thể chôn xuống, ít ngày nữa sẽ bị hư thối. Muốn từ trên thi thể tìm manh mối tự nhiên là phải tìm kiếm từ thi thể mới nhất. Mộ phần bình thường đều nhô lên, lấy cái này để xác định vị trí chôn xác là tiện nhất. Vận khí tốt có thể tìm được một hai ngôi mộ mới, tuyết mới rơi lên, đương nhiên so với nơi khác lớp tuyết sẽ sạch và mỏng hơn.

Hai người phân công nhau tìm kiếm kiểu trải thảm (từ trên xuống dưới), ước chừng tìm khoảng hai chung trà, mới tìm được một chỗ. Lấy tay phát lớp tuyết trên mặt, quả nhiên đất phía dưới còn rất xốp, nhìn như là mới chôn.

Soái ca ‘tự nhiên’ đào mộ cũng rất có dáng, vả lại động tác cùng thần thái đào mộ của hắn lại thần nhiên sung sướng giống như là hoa tượng (người làm vườn, trồng hoa) trong thời tiết tốt đào đất gieo hạt trồng tuyết thể danh hoa. Mạc Hi ở một bên nhìn xem rất là thần phục. Cũng không phí bao nhiêu thời gian, chỉ chừng một chén trà nhỏ, liền đào được hai thi thể ra. Đáng tiếc đều là xác nam.

Hai người đã chết ước chừng một tuần, vì trời giá rét đông lạnh, tốc độ hư thối của thi thể so với thời tiết bình thường chậm hơn rất nhiều. Trên người hai người đều chỉ có một vết thương, đều là một điểm nhỏ màu đen sau gáy, xác nhận đâm xuyên qua cổ họng. Nhưng kỳ quái là vết máu trên quần áo của thi thể ít hơn nhiều so với trường hợp bình thường mà vết thương này tạo thành.

Soái ca ‘tự nhiên’ nói: “Xem ra không giống như vết thương do đao kiếm.”

Mạc Hi nói: “Đúng vậy, hình như là vết thương do vật thể dạng mũi dùi đâm xuyên tạo thành. Nếu là giết người, hung thủ có lẽ không biết võ công.”

Soái ca ‘tự nhiên’ nói: “Ừm, theo độ sâu của vết thương mà xem, nếu là người làm, người này lực cánh tay bình thường, dùng cũng không phải vũ khí sắc bén gì.”

Mạc Hi nhíu nhíu mi nói: “Chỉ là nếu hung thủ không biết võ công, một người giết nhiều người như vậy, lại không bị ai phát hiện. Còn phải dưới tình huống thần không biết quỷ không hay di dời nhiều mộ bia như vậy, cũng quá khó làm đi.”

Soái ca ‘tự nhiên’ nói: “Có thể hay không hung thủ không chỉ một người? Nhưng mà những mộ phần khác đều đã nhiều ngày, có đào thi thể ra cũng nhìn không ra nguyên do. Bằng không có thể từ vết thương để phán đoán ra có phải cùng một người gây nên hay không.”

Mạc Hi gật gật đầu, khuôn mẫu hành vi của một người luôn có dấu vết để tìm ra, góc độ xuống tay, độ mạnh yếu, còn có nếu dùng cùng một thanh hung khí, vết thương tạo thành hẳn là rất giống nhau.

Hai người thấy không có phát hiện gì nữa, soái ca ‘tự nhiên’ liền chôn hai thi thể trở lại.

Hai người theo đường cũ trở về, đem cái xẻng trả lại cho thợ săn. Người thợ săn kia có thể bởi vì sợ hãi, cũng không dám hỏi hai người có tra ra gì không.

Thừa dịp ban ngày, hai người tiếp tục đi.

Lúc hoàng hôn rất cực cũng đến chân Thục Sơn.

Nơi này trái ngược với tình cảnh thôn xóm không người ở. Xa xa khói bếp lượn lờ trên một nóc nhà tranh.

Hai người đi trong trời băng đất tuyết cả một ngày, dù là võ công không tầm thường cũng không tránh được cảm thấy mệt mỏi. Đến đây nhìn thấy người ở không khỏi cảm thấy vui mừng khôn xiết.

Đội đi đến gần mới phát hiện nơi này có treo tấm biển thiếp vàng đề ba chữ “Tế Thiện Đường”. Phòng ốc có kết cấu hơi giống tứ hợp viện, trong đại đường đón khách có một tiểu đạo sĩ áo bào tro đang đứng trước nồi cháo bốc khói bằng sắt thật lớn cao hơn hẳn hai cái đầu. Trên bàn bên cạnh còn có hai loại dưa muối tự ngâm, có vẻ suy nghĩ khá chu đáo. Bên kia cũng là một tiểu đạo sĩ đang phân phát bánh bao không nhân, mỗi người được lĩnh một cái. Người xếp hàng phần lớn đều là người già yếu phụ nhân, cơ hồ quần áo trên người họ đều có vết vá, nhưng không đến mức lam lũ, tinh thần cũng khỏe khoắn, thỉnh thoảng còn có tiếng cười nói.

Soái ca ‘tự nhiên’ đánh giá khắp nơi, cuối tứ hợp viện là một cái giường ghép lớn, hai tiểu đạo sĩ thừa dịp mọi người đều ở bên ngoài lĩnh cơm canh, vậy nước quét rác. Nơi này thoạt nhìn an bài cũng khá gọn gàng ngăn nắp.

Mạc Hi đi theo hần lắc lư một vòng, hai người liền cũng đi xếp hàng lĩnh cháo. Đội sắp đến phiên hai người, bỗng nhiên nghe được chỗ xa nhất trong viện truyền đến tiếng cãi nhau, cùng vẻ yên bình bên ngoài rất không hợp. Cho nên rất nhiều người ngừng nói chuyện với nhau, quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một nam tử hơn ba mươi tuổi mặc quân trang nhưng không mặc khôi giáp bị hai đạo sĩ đẩy ra. Hần mặc dù rơi vào thế yếu, nhưng khí thế lại không kém nửa phần.

Trong miệng hần mặc dù đang kêu la, lời nói lại vô cùng khẩn thiết: “Các vị đạo trưởng xin thương xót. Tại hạ chỉ muốn tìm kiếm thể tử thất lạc nhiều năm, không có ác ý.”

Hai đạo sĩ lại không chịu nghe, một người dùng sức đẩy hần ra ngoài. Bỗng nhiên người này không hề dịch bước lui về phía sau, hạ người liền đứng thẳng bất động, nhìn ra được nửa người dưới vô cùng vững vàng, cả người tản mát khí thế sát phạt chinh chiến sa trường lâu năm, rất có huyết tính. Hai tiểu đạo sĩ mặc dù học qua một chút võ công nhập môn của Thục Sơn, lại không đẩy được hần nhúc nhích.

Mạc Hi lại nhìn ra người này kỳ thật không biết võ công. Thật ra võ của người tham gia quân ngũ cùng nhân sĩ giang hồ vẫn có khác nhau, võ công luyện đến cảnh giới nhất định, hái lá ngắt hoa cũng có thể đả thương người, mà cái gọi là võ công trên chiến trường đều là chỉ lúc xung đột vũ trang dựa vào dũng khí cùng sức mạnh để sát thương đối phương, người chân chính có võ công cũng không nhiều.

Hai người thấy tình hình như vậy, không hện mà cùng nghĩ tới ca ca của người thợ săn, tên giáo úy họ Lạc kia, không khỏi liếc nhau.

Hai bên đang giằng co không ngừng, Soái ca ‘tự nhiên’ bỗng nhiên từ trong đội ngũ chạy ra. Lời hần nói với người nọ tuy nhỏ, nhưng lấy nhĩ lực của Mạc Hi tự nhiên là nghe rõ: “Diêm Vương dễ gặp, tiểu quỷ khó chơi. Ta dẫn huynh lên Thục Sơn kim đỉnh nói chuyện với Cù chương môn, ông ấy chắc chắn giúp huynh. Hơn nữa tôn phụ nhân giờ phút này chưa chắc ở nơi này, cho dù có tới, tiểu đạo sĩ ở ‘Tế Thiện Đường’ biết được bao nhiêu cũng chưa biết chừng. Tự huynh hỏi không ra đâu, cần Cù chương môn tự mình hỏi mới được.”

Mạc Hi thầm nghĩ: Soái ca ‘tự nhiên’ không chỉ xen vào chuyện của một mình nàng. Cũng không biết nàng rốt cuộc là nên yên tâm hay là nên thở dài. Mang theo một người vừa không có võ công vừa khổ đại cừu thâm (thù sâu khổ nhiều) như vậy lên Thục Sơn, cũng không biết phải đi đến ngày tháng năm nào. Vô luận là soái ca ‘tự nhiên’ hay là người đã mất vợ này đều đại biểu cho phiền phức, càng đừng nói đến hai người này cùng ở một chỗ, vậy lực phá hoại là phép nhân mà không phải là toán cộng. Nàng thật rất muốn quăng soái ca ‘tự nhiên’ để đi trước, chỉ là cùng hắn một đường đồng hành đến tận đây, nàng còn chưa thăm dò được mục đích người này tiếp cận nàng là gì. Đến tình hình hiện tại, trốn tránh không phải là thượng sách, vẫn là tùy cơ ứng biến sẽ tốt hơn.

Mạc Hi đứng bên cạnh yên lặng ăn cơm. Soái ca ‘tự nhiên’ lĩnh một phần, chủ động phân cho khổ đại cừu thâm một nửa.

“Vị đại ca này họ gì?” Soái ca ‘tự nhiên’ nói.

“Tiểu đệ họ Lạc. Tên Lạc Hằng.” Mạc Hi cùng soái ca ‘tự nhiên’ nghe vậy nhìn nhau, thật đúng là khéo, Lạc giáo úy trong lời nói của mấy tên binh lính càn quấy kia quả thật là hần. Kỳ thật Mạc Hi nhìn tư thế đi đường của hắn đã biết tám chín phần mười là người này. Người bình thường đi đường hai cánh tay sẽ đong đưa tự nhiên, người này biên độ tay phải đong đưa so với tay trái thấp chút, điều này phù hợp với đặc thù vai phải có thương tích.

Khổ đại cừu thâm tựa hồ rất cảm kích vì soái ca ‘tự nhiên’ đã chỉ dẫn cho hắn, lễ thượng vãng lai (có qua có lại) nói: “Không biết vị tiểu huynh đệ này tên gọi là gì?”

“Tại hạ Mộc Phong Đình. Như mộc xuân phong, đình đình như cái.” (Như tắm gió xuân, đình cao che phủ)

Mạc Hi thầm nghĩ: tên của thằng nhãi này cũng lịch sự tao nhã ghê, lại không biết có phải tên thật hay không.

Khổ đại cừu thâm lại chuyển hướng hỏi Mạc Hi: “Xin hỏi phương danh cô nương?”

“Ta là Mộc Khê.”

Mộc Phong Đình nói: “Không biết vì sao Lạc đại ca lại cho rằng tẩu tử ở ‘Tế Thiện Đường’?”

Lạc Hằng mặt hiện vẻ tiêu điều, nói “Ta chỉ là đoán mò thôi, nghe người ta nói nơi này thu lưu rất nhiều cô nhi quả phụ, liền tìm đến, thử vận may. Nào biết ta ở chỗ này tìm người, quanh quẩn lâu ngày, lại luôn nhìn chăm chăm phụ nhân mang theo trẻ nhỏ, người ta liền hiểu lầm ta có ác ý, kêu quân sự nơi này đến đuổi ta đi. Cho nên mới có chuyện vừa rồi.” Trên mặt hắn hiện ra vẻ tang thương rồi lại nói: “Không đối gạt Mộc tiểu huynh đệ, khi ta đi lính nội tử đang có thai. Ta vào quân doanh nhiều năm, mỗi khi trên chiến trường chém giết hiểm nguy sắp chết đều nghĩ đến nàng, mới có thể có dũng khí biến nguy thành an. Kiếp sống quân lữ vô cùng kham khổ, mỗi khi đêm dài nhàn tĩnh, ta lại suy nghĩ con ta không biết là nam hay nữ, là giống mẹ nhiều chút hay là giống người cha như ta nhiều chút. Ai biết...” Nói đến đây, vị hán tử làm bằng sắt này không ngờ có chút ghen ngào, thật sự khiến lòng người chua xót.

Mạc Hi âm thầm thở dài: Kỳ thật một câu “Túy ngựa sa trường quân mạc tiểu, cổ lai chinh chiến kỉ nhân hồi” (Say nằm sa trường bạn đừng cười, xưa nay chinh chiến mấy người về)*, căn bản không thể nói rõ sự tàn khốc của chiến tranh. Thân ở sa trường chân chính, ngay cả uống thả cửa cũng không thể, cho dù may mắn có thể sống sót, trở lại cố hương, cũng chỉ rơi vào kết cục “vật thị nhân phi sự sự hư”. (Cảnh còn người mất mọi chuyện không còn)

*Hai câu cuối trong bài Lương Châu từ của Vương Hàn đời Đường:

Lương Châu từ.

Bồ đào mỹ tửu dạ quang bôi

Dục ẩm tì bà mã thượng thôi

Túy ngựa sa trường quân mạc tiểu

Cổ lai chinh chiến kỉ nhân hồi.

(Vương Hàn)

Bài hát Lương Châu
Rượu bỏ đào, chén dạ quang
Muốn say, đàn đã rền vang giục rồi
Sa trường say ngủ ai cười
Từ xưa chinh chiến mấy người về đâu.
(bản dịch của Trần Trọng San)

31. Chương 051 - 052

Chương 51. Thục Sơn kỳ cảnh

Cũng không biết Mộc Phong Đình thương lượng với những tiểu đạo sĩ này như thế nào, ba người ở Tế Thiện Đường nghỉ ngơi tá túc một đêm, hôm sau dùng xong điểm tâm liền khởi hành lên núi.

Chỉ thấy trong nắng sớm, Thục Sơn khí thế hào hùng, sừng sững cao tuyệt. Đỉnh núi như đội đất chọc trời, cheo leo trơ trọi, cao vút độc tôn. Giữa đỉnh núi lại có một hang động thiên nhiên rộng rãi xuyên núi, cao chừng trăm trượng, trải dài từ sườn nam đến bắc, như cửa huyền quan, nuốt mây phun sương. Lại giống như một tấm gương sáng khảm trên màn trời xanh thẳm, như họa như bích, đoạt tạo hóa của trời đất, nhận linh khí của vạn vật, có thể nói quỷ phủ thần công (tay nghề điêu luyện, sắc sảo).

Soái ca ‘tự nhiên’ thấy Mạc Hi vẻ mặt vô cùng tán thưởng, giới thiệu: “Cảnh này tên là ‘cửa trời phun sương’. Vô luận thời tiết biến hóa như thế nào, nơi đây quanh năm mây mù bốc hơi, mờ mờ ảo ảo. Ngày âm u có ngàn đám mây bay, ngày trời trong có hào quang vạn trượng, biến hóa thất thường, giống như chất chứa huyền cơ vô tận của thiên địa, tựa như cảnh ảo. Sử kí của đất Thục từng ghi lại: “Thời huyền cổ, có người bắn xừ thấy hào quang từ trong mây tỏa ra, ánh tím quẩn quanh, ngày càng mở rộng, chiếu khắp bầu trời, cho là điềm lành, cung kính phục bái“. Cho nên đỉnh Thục Sơn còn được gọi là ‘vân mộng tuyệt đỉnh”

Lạc Hằng tiếp lời nói: “Cửa trời vốn tượng trưng cho điềm lành của thiên giới, tục truyền mỗi khi thiên địa âm dương luân hồi, sẽ có rất nhiều khổ nạn ập xuống nhân gian, lúc này mọi người chỉ có lên cửa trời ở Thục Sơn khẩn cầu trời xanh ban cho bình an hạnh phúc, tự mình vượt qua “Thiên môn khảm“, mới có được đạo nhập thế. Bởi vậy hàng năm hai mùa xuân hạ đều có vô số người hành hương mong muốn bình an, may mắn, phú quý cát tường tới đây cầu nguyện. Năm đó ta vừa thành thân, đã từng cùng nội tử (vợ) tới đây.” Có lẽ là rơi vào hồi tưởng, hắn rất lâu không nói thêm gì nữa.

Là cửa trời, tất nhiên không thể tùy ý cúng bái, nếu không người ta đã không nói khó như lên trời. Chỉ có người tâm hồn trong sáng, bền gan vững chí, mới có thể đến thiên môn thánh cảnh. Bởi vì thông đạo duy nhất thông đến cửa trời, chính là một cái “thang trời trên không” chín trăm chín mươi chín bậc! Đường này có ý năm bước bốn dốc, hợp thành chín chín, biểu thị đường đời nhấp nhô lên xuống, phải trải qua nhiều gian nan lận đận mới thành châu báu.

Mộc Phong Đình nói: ”

Mạc Hi nghe vậy, tháo dây cột tóc màu xanh nhạt trên đầu xuống, đi tới cột lên đài “Trường Sinh”.

Mộc Phong Đình nhìn sợi dây cột tóc phất phơ trong gió lạnh, hỏi: “Cô nương còn trẻ như thế, sao phải lo lắng về tuổi thọ?”

Mạc Hi mỉm cười, không đáp hỏi lại: “Không biết huynh cầu cái gì?”

Mộc Phong Đình mỉm cười nói: “Trải qua phong ba, hướng đến đất Phật. Ta cả đời chỉ cầu được làm theo ý mình.” Thấy Mạc Hi không cho là đúng, hắn lại bổ sung nói: “Có lẽ cô nương sẽ nghĩ tại hạ không biết trời cao đất rộng. Kỳ thật cũng chỉ là đổi cách thức, núi không theo ta thì ta theo núi, như vậy liền có thể vừa lòng đẹp ý.”

Mạc Hi không khỏi mỉm cười gật đầu, nàng lúc trước không đồng ý bất quá cũng chỉ là cảm thấy đời người việc không như ý đã có tám chín. Lời nói của soái ca ‘tự nhiên’ tuy rằng nghe qua có chút tinh thần AQ*, nhưng lại có một cảm giác đại trí giả ngu, giống như nhân vật hào phóng như hấn lòng dạ rộng rãi cũng không phải là không thể.

* AQ là nhân vật chính trong tác phẩm AQ chính truyện của Lỗ Tấn, AQ luôn tự tìm kiếm sự chiến thắng về tinh thần, luôn cho rằng mình hơn tất cả mọi người về mọi mặt, không bao giờ chấp nhận thua dù thực tế là hấn thua. Tinh thần AQ là tinh thần lạc quan, tự tin một cách quá đáng vào bản thân, tự tin mù quáng mà không căn cứ vào thực tế.

Thang trời trước mắt giống như một cầu vồng nổi trên trời và nhân gian, lại giống như một con rồng lớn bay lượn trên trời xanh mây trắng, dựa núi áp thành, ngoi lên tận trời, thật rất khoáng đạt kỳ tuyệt.

Một mạch leo lên mười bậc, vô luận là vách đá cheo leo, đường nhỏ giữa núi, hay là rừng cây bụi hoa, nơi tầm mắt nhìn đến đều phủ lên một lớp bông tuyết thật dày, thác băng, nhũ băng, sương muối, băng hoa có thể thấy ở khắp nơi, tùy theo hướng gió khác nhau mà tạo thành hình dạng khác nhau. Mạc Hi ngược mắt nhìn một mảnh xanh thẫm trên đầu, ánh nắng từ bầu trời cao xa chiếu xuống, cả núi trong suốt lấp lánh như lưu ly, tựa như đặt mình trong vương quốc thủy tinh.

Càng lên cao, Lạc Hằng đi càng chậm, Mạc Hi nghe hấn hô hấp dồn dập, sắc mặt ửng đỏ, liền biết đã có phản ứng cao nguyên (càng lên cao không khí càng loãng, lượng oxy ít nên dẫn đến chóng mặt, khó thở,...). Tuy rằng còn chưa đến đỉnh, nhưng độ cao nơi này cũng hơn một ngàn mét so với mặt nước biển. Thật làm khó một người không có võ công như hấn.

Mộc Phong Đình hiển nhiên cũng phát hiện Lạc Hằng không khỏe, hấn nói với hai người: “Chờ một chút, ta đi rồi về ngay.” Vừa dứt lời thân hình đã lướt lên, vọt qua một vách núi cheo leo. Tư thế bay lên kia, phiêu hốt như thần, rất có dáng vẻ tùy ý tiêu sái tung hoành giữa trời đất.

Hấn hái thứ gì đó trên một bụi cây mọc hoang nơi vách núi, phút chốc liền nhảy xuống bậc thang đầy tuyết trắng, đưa cho Lạc Hằng vài lá cây hình trứng, mép lá nhẵn bóng, nói: “Huynh hấn là nhận ra. Nhai vào sẽ tốt hơn.”

Lạc Hằng cảm ơn, nói: “Thì ra là ‘thánh thảo.’” Hấn vội nhai một lá, lại thở dài: “Không thể tưởng được tiểu huynh đệ công phu lại cao tuyệt như thế. Thật sự là người không thể nhìn bề ngoài. Lúc trước huynh nói mang ta lên núi, ta còn tưởng rằng huynh nói khoác.”

Mộc Phong Đình biết ý của Lạc Hằng, cũng không vạch trần. Thục Sơn này Lạc Hằng vô luận như thế nào cũng phải lên, làm sao nữ nói Mộc Phong Đình không thể giúp hấn, khiến người khó xử.

Mộc Phong Đình nói với Mạc Hi: “‘Thánh thảo’ này tên thường gọi là ‘lục kim tử’, có thể làm thuốc. Ức chế phản ứng cao nguyên, gia tăng thể lực, không còn gì tốt hơn.”

Mạc Hi gật gật đầu, nàng đoán cái gọi là ‘thánh thảo’ này cùng với lá coca của hiện đại cũng không khác là bao. Cây coca vốn sinh trưởng tại Nam Mỹ, cocaine chính là một loại thuốc phiện hữu hiệu. Cocaine là một loại thuốc kích thích trung khu thần kinh tự nhiên, có thể dùng để gây tê, hiệu quả mạnh mẽ mà có sức, nhưng dùng liên tục sẽ khiến người ta yếu đi. Người dùng sẽ hưng phấn, sung sướng, tinh lực dư thừa, cảm thấy mình không gì không làm được. Chỉ là sử dụng một lượng lớn trong thời gian dài sẽ tạo thành nguy hại rất lớn đối với cơ thể. Nhưng như Lạc Hằng nhai nuốt một ít lá chưa tinh chế như vậy sẽ không ngại.

Cứ như thế, hai người lại mang theo Lạc Hằng nỗ lực đi nửa ngày, cuối cùng cũng tới cửa trời.

Chỉ thấy ánh sáng bảy màu từ trong động chiếu ra, chung quanh tươi sáng rực rỡ, trên sườn núi đón gió có một khoảng lớn toàn hoa mai rừng, cánh hoa phấn trắng bay bay như mưa, phẳng phất như lạc vào tiên cảnh.

Thật làm cho người ta có một loại cảm giác “ngã dục thừa phong khứ, quy vu thiên cung khuyết” (ta muốn bay theo gió, đi đến nơi thiên cung lầu gác).

Chỉ là muốn tới đỉnh Thục Sơn, lúc này mới đến giữa sườn núi, vẫn còn rất xa. Nhưng muốn lên tiếp lại không có thang leo lên, cho dù là ba mùa xuân, hạ, thu, nếu không phải người có võ công trác tuyệt, muốn

lên đỉnh không khác gì khó như lên trời, càng không cần phải nói lúc này đang là mùa đông tuyết lớn gió mạnh.

Mạc Hi nói: “Chúng ta thay phiên mang Lạc Hằng lên đi.”

Mộc Phong Đình nói: “Cũng được. Ta đưa trước.”

Ai ngờ Lạc Hằng lại nói: “Tại hạ sao có thể để một cô nương mang lên, hơn nữa...” Mạc Hi thấy hắn muốn nói lại thôi, biết hắn có ý nghi ngờ võ công của mình không tốt, cũng không cãi lại, chỉ mỉm cười, nói với Mộc Phong Đình: “Vây xin nhờ huynh trước.”

Mộc Phong Đình công hắn, một hơi liền nhảy lên hơn trăm trượng. Lạc Hằng thấy Mạc Hi một đường theo sát, dáng vẻ phiêu diêu, vẻ mặt điềm tĩnh, thầm nghĩ: “Ta quả nhiên là ếch ngồi đáy giếng, lúc ở quân doanh nghĩ rằng công phu của mình đã coi như tốt, ai ngờ cho dù mình chưa bị thương cũng kém một ngón tay của tiểu cô nương người ta.” Lại sợ mình mới vừa rồi khinh thị, đắc tội nàng, liền nghĩ nên như thế nào xin lỗi mới tốt, ngược lại tạm thời giải trừ sự thấp thỏm không yên trong lòng sợ đến đây không biết có thu hoạch hay không.

Cứ thế lao nhanh, ba người cũng không nói chuyện với nhau, ước chừng qua nửa ngày. Còn khoảng một phần tư đoạn đường liền đến đỉnh núi. Chỉ là Mộc Phong Đình mang Lạc Hằng khó tránh khỏi khí lực không đủ, liền thả hắn xuống dưới nghỉ ngơi.

Mạc Hi nói: “Kế tiếp để ta công hắn cho.” Nhanh chóng đến đỉnh núi trước khi trời tối mới là thượng sách.

Lạc Hằng thấy Mộc Phong Đình không có ý kiến gì khác, liền gượng gạo lên lưng Mạc Hi. Mộc Phong Đình thấy Mạc Hi dưới chân dùng lực một chút, dáng người đứng là không chút cố sức vọt đi, thầm nghĩ: “Mới qua mấy ngày, võ công của nàng lại tiến bộ rồi.”

Bên này Mộc Phong Đình âm thầm tán thưởng, bên kia Lạc Hằng cũng là âm thầm kêu khổ, hắn đường đường là nam nhi bảy thước, dựa trên người một cô nương gầy yếu như thế, tay dài chân dài đều không biết nên để ở chỗ nào, chỉ chốc lát tay chân liền cứng ngắc, thật sự là khổ không thể tả.

Mạc Hi đương nhiên cũng cảm thấy hắn không được tự nhiên, lại làm như không biết. Trong lòng oán thầm: cô nương ta đồng ý công người, là phúc khí người đã tu luyện mấy đời, còn đến phiên người kén chọn nữa à. Huống hồ nếu Mộc Phong Đình thắng nhai này đủ lợi hại, cô nương ta cũng không thềm làm việc khuôn vác này đâu.

Khi đoạn đường còn chừng hai chung trà, Mộc Phong Đình vượt lên nói: “Ta nghỉ ngơi đủ, đến lượt ta đi. Cô là con gái, chung quy không tiện.”

Mạc Hi thật vui sướng khi thoát khỏi bao cát thịt người Lạc Hằng này, đương nhiên vui vẻ đồng ý. Thầm nghĩ: “Soái ca ‘tự nhiên’ cũng không phải luôn khiến người ghét.” Tuy rằng bao cát Lạc Hằng này là Mộc Phong Đình chủ động vác trên người (ý nói Mộc Phong Đình rủ rê Lạc Hằng đi cùng), nhưng bỗng nhiên được thoải mái, nàng đại nhân có đại lượng, cũng sẽ không so đo nhiều như vậy.

Mộc Phong Đình lại công Lạc Hằng đi tiếp. Đoàn người cuối cùng cũng tới “vân mộng tuyết đỉnh”.

Từ đỉnh núi nhìn xuống, khắp nơi trắng xóa, núi uốn lượn như con rắn bạc, đóng băng ngàn dặm. Từ đỉnh núi đến chân núi đều là băng tuyết mênh mông trùng điệp, ngàn vạn bông tuyết như sương lóng lánh, nở rộ trên vạn dặm núi tuyết, tạo nên một thiên đường bất ngát bằng thanh ngọc khiết.

Theo thường lệ, việc giao tiếp với người khác Mộc Phong Đình toàn bộ bao hết, tùy hắn đi gõ cửa.

Tiểu đạo sĩ mở cửa nhìn thấy đoàn người bọn họ vô cùng kinh ngạc, có lẽ là không ngờ rằng trong lúc tuyết lớn gió lạnh còn có người có thể lên kim đỉnh. Nhưng tiểu đạo sĩ cũng biết người lúc này có thể lên đỉnh núi ắt có võ công phi phàm, vì thế cực khách khí đón bọn họ vào.

Phong cách kiến trúc của Thục Sơn hoàn toàn khác biệt với Đường Môn nguy nga sừng sững, nhưng đều là nhà trệt nối nhau bằng hành lang gấp khúc. Thứ nhất đỉnh núi hiểm trở không thể xây lầu cao, thứ hai về đồ sộ của Thục Sơn vốn nằm ở tiền sơn thắng cảnh chứ không phải từ mái nhà phòng ốc. Cho nên chủ thể kiến trúc của Thục Sơn phải chia làm ba gian hai điện, hậu điện là nơi chuyên dành cho khách đến nghỉ tạm. Dây nhà trệt này dựng trên dãy núi, lại không chút tổn hại đến khí thế khoáng đạt ở ngoài kia. Ngoài

điện cổ mộc chọc trời, thanh u nghiêm nghị. Gió núi thổi tầng tầng tuyết trắng trên đất thành một mảnh bụi mờ, lầu gác ngàn năm, càng được tô điểm thêm vẻ thanh tịnh trang nghiêm.

Chương 52. Chương môn Cù Diệu

Ba người rất nhanh được sắp xếp phòng, đều tự nghỉ ngơi không nói thêm gì.

Hôm sau, Mạc Hi tìm nơi yên tĩnh để múa kiếm trong tuyết. Cánh tay phải của nàng vung lên, ngưng tụ khí lực vào thân kiếm, cổ tay lượn vòng, dần dần không khí chung quanh hình thành một luồng khí xoáy nhỏ, từng hạt tuyết bay chậm rãi tụ thành lốc xoáy mắt thường có thể thấy được, theo cổ tay càng chuyển càng nhanh, bông tuyết hình thành lốc xoáy cũng càng cuốn càng lớn, cuối cùng đột ngột dừng lại, bông tuyết tụ lại trong nháy mắt lả tả rơi xuống.

Phía sau vang lên vài tiếng vỗ tay.

Mộc Phong Đình nói: “Cô nương kiếm pháp thật hay. Chiêu thức này có tên là gì?”

Mạc Hi kỳ thật sớm biết rằng hần đến đây, nhưng khoảnh khắc vừa rồi nàng rơi vào ngộ đạo, không tiếc bị người nhìn thấy cũng vạn không thể thu thế. Phải biết rằng, loại cảnh giới này thường có thể gặp mà không thể cầu, nếu một khi bị cắt ngang, rất có thể sẽ không xuất hiện lại.

Mạc Hi lắc đầu nói: “Không có.”

Mộc Phong Đình nói: “Thật ra tại hạ lại nghĩ đến cái tên ‘Hồi Phong Vũ Tuyết’, đáng tiếc đã có người dùng.”

Mạc Hi chuyển hướng nói: “Huynh tới tìm ta sớm như vậy, có việc gì sao?” Trong lòng lại thầm mắng: tên nhóc này lại muốn lấy kiếm pháp đặc ý nhất của Thục Sơn người ta để đặt tên cho chiêu số lung tung nàng tự nghĩ ra, muốn hại chết nàng sao!

Mộc Phong Đình nói: “Tại hạ cùng chương môn Thục Sơn mặc dù chưa từng gặp mặt, nhưng đã có hẹn trước. Ta mặc dù không biết vì sao cô nương đến Thục Sơn, nhưng nếu là vì cầu kiến Cù chương môn mà đến, có thể cùng tại hạ còn có Lạc đại ca tiến đến bái kiến.”

Mạc Hi vui vẻ đáp ứng.

Ba người dùng xong điểm tâm, liền theo tiểu đạo sĩ dẫn đường đến “Bích Tiêu Các” là nơi chương môn tiếp khách.

Trên “Bích Tiêu Các” chính là Thục Sơn kim đỉnh nổi tiếng thiên hạ. Đứng trên thang treo ở Bích Tiêu Các, dựa vào lan can trông về phía xa, chỉ thấy bốn phía sóng mây cuộn cuộn, cùng với tuyết trắng xóa tạo thành một mảnh mênh mông tinh thuần như áo trời không vết. Trời mây một màu, một luồng khí khoáng đạt như thở hồng hoang phả vào mặt.

Mạc Hi thầm nghĩ: phái Thục Sơn khiến nhân sĩ võ lâm kính sợ thán phục như thế, ngoại trừ do địa vị Thái Đẩu (Thái Sơn Bắc Đẩu: chỉ những môn phái trụ cột, có danh tiếng lớn) võ học trên giang hồ, Thục Sơn kim đỉnh với khí thế hùng vĩ duy ngã độc tôn (chỉ riêng mình ta) như thế chỉ sợ cũng là một trong những nguyên nhân.

Còn chưa bước vào trong điện, một người trung niên chừng hơn bốn mươi tuổi liền ra đón, nhiệt tình nói: “Các vị đường xa mà đến, Cù mỗ đã không tiếp đón từ xa.” Người tới có khuôn mặt chữ quốc (mặt vuông), tướng mạo vô cùng đoan chính. So với chương môn Thục Sơn hoặc đạo cốt tiên phong hoặc phóng đảng không kềm chế được trong tưởng tượng của Mạc Hi khác nhau một trời một vực. Nơi tiên sơn bảo địa như thế, ở chỗ này lâu ngày, như thế nào cũng phải dưỡng ra hai phần tiên khí chứ. Hơn nữa xem tác phong làm việc của Hà Quân Thanh thực có vài phần điên cuồng không quan tâm, không nghĩ lại chọn ra một người thừa kế “đoan trang” như vậy.

Mạc Hi thầm nghĩ: Cù Diệu lấy thân phận chương môn một đại phái của võ lâm ra đón tiếp, nếu nói là bình dị gần gũi đến trình độ như vậy cũng hơi quá mức. Ông ta làm vậy hiển nhiên không có khả năng là vì mình hay Lạc Hằng, xem ra thân phận Mộc Phong Đình nhất định không bình thường.

Quả nhiên nghe Mộc Phong Đình cười nói: “Làm phiền Cù chương môn tự mình đón chào, Mộc mỗ thật không dám nhận.” Dứt lời từ trong lòng lấy ra một viên đá màu máu gà, đưa cho Cù Diệu. Có lẽ là tín vật nghiệm minh bản thân.

Cù Diệu nhận lấy, lấy hồng ấn trên bàn bên cạnh, nhẹ nhàng nhấn trên giấy trắng một cái, một con phượng hoàng lửa đỏ bừng bừng hiện trên giấy. Không ngờ là dấu hiệu của Mộ Yến Trai.

Mộc Phong Đình lại vái chào nói: “Đa tạ Cù chương môn đáp ứng cho tề trai viết sách.”

Mạc Hi thầm nghĩ: thằng nhãi này cư nhiên là biên tập của Mộ Yến Trai. Khó trách đối với những chuyện trong chốn võ lâm biết rất rõ ràng, chỉ sợ không ít lần vào Nam ra Bắc săn tin, đối với việc sinh tồn nơi hoang dã rất có kinh nghiệm.

Cù Diệu khách khí nói: “Không dám. Không dám.”

Hai người hàn huyên đã xong, Cù Diệu mới chuyển hướng nói với Lạc Hằng: “Không biết vị này là...”

Lạc Hằng nói: “Tại hạ Lạc Hằng. Có một chuyện muốn nhờ.”

Lạc Hằng còn chưa kịp nói tỉ mỉ, Mộc Phong Đình đã giành trước mở lời, tài ăn nói của hắn rất tốt, đem chuyện làm sao ở “Tế Thiện Đường” dưới núi gặp được Lạc Hằng, như thế nào cảm thông tình cảnh thống khổ vì thế đã đưa hắn cùng lên núi nói sinh động như thật.

Đời hắn lưu loát nói hết một hơi, Mạc Hi cảm thấy nếu Cù Diệu không giúp Lạc Hằng vậy quả thực là thiên lý không tha.

Vậy còn chưa xong, chỉ nghe Mộc Phong Đình lại nói: “Cù chương môn, công đức tế thế cứu nhân của ông, khiến tại hạ rất là khâm phục, tại hạ nhất định sẽ dùng ngòi bút trong tay phát dương quang đại, để người trong thiên hạ noi theo thiện tâm của ông. Việc Cù chương môn nhiệt tâm tương trợ Lạc đại ca nhất định cũng sẽ làm người trong thiên hạ kính phục.”

Mạc Hi âm thầm hít một ngụm khí lạnh, Mộc Phong Đình tên này thật là phi thường lợi hại, há miệng liền có thể nâng người lên trời xuống đất, chỉ mấy lời đã khiến Cù Diệu đâm lao phải theo lao, không thể không giúp.

Quả nghe Cù Diệu nói: “Xin các vị yên tâm. Cù mỗ nhất định đem hết khả năng để giúp đỡ.”

Cù Diệu cuối cùng mới chuyển qua nói với Mạc Hi: “Vị cô nương này cùng đi với hai vị, không biết có việc gì?”

Mạc Hi từ trong lòng lấy ra khối mặt ngọc Hà Quân Thanh cho nàng, hai tay cung kính đưa lên, nói: “Tôi cùng với tiên chương môn Hà tiên bối của quý phái từng gặp mặt một lần. Vì báo cho Hà tiên bối biết một chuyện cũ năm xưa, giải đi khúc mắc nhiều năm của ông ấy, nên Hà tiên bối có ý nâng đỡ văn bối, liền đem tặng bội kiếm Thừa Ảnh, cũng dặn tôi lấy mặt ngọc này làm bằng, đến Thục Sơn lấy kiếm.”

Mạc Hi tại bến đò Phong Lăng nghe nói Thừa Ảnh là tín vật truyền thừa của chương môn Thục Sơn đời sau, cũng từng nghĩ tới không báo mà lấy (trộm ấy mà), rồi chạy luôn. Chỉ là trải qua sự quấy nhiễu của Mộc Phong Đình, nàng nay lại lộ diện trước mặt Cù Diệu, việc trộm rồi bỏ trốn liền vụn vụn không thể, cho dù đắc thủ cũng hậu hoạn vô cùng.

Cho nên nàng quyết định nói thẳng, cho dù Cù Diệu không đồng ý, chỉ cần có tín vật của Hà Quân Thanh ở đây, sẽ không tính là vu khống, tương lai có một phần vận cơ hội lại tìm được Hà Quân Thanh, việc này còn có đường sống.

Huống chi trong mắt nàng, mặc dù Thừa Ảnh là một món thần binh tuyệt thế, cũng không đến mức vì nó gặp phải quái vật lớn như phái Thục Sơn vậy.

Thật không ngờ Cù Diệu không có từ chối ngay, sau khi trầm ngâm thật lâu, mới nói: “Cô nương, Thừa Ảnh cô muốn lấy chẳng những là vật riêng của tại hạ, còn là chí bảo của Thục Sơn.” Mạc Hi vừa nghĩ không còn hi vọng, không ngờ ông ấy đổi giọng, lại nói: “Chỉ là Hà chương môn công phu cao tuyệt, đương thời vô nhị (không có người thứ hai ở thời này), mặt ngọc này quả thật là ấn tín chương môn của ông ấy, có thể thấy tặng kiếm quả thật là ý của Hà chương môn. Hà chương môn ở tề phái địa vị rất cao, ý nguyện của

ông ấy tại hạ đương nhiên không thể làm trái.” Ngừng một chút, ông ta nói tiếp: “Như vậy đi, cô nương xin nán nã lại Thục Sơn mấy ngày, đợi sau khi thương nghị cùng vài vị trưởng lão sẽ có câu trả lời thuyết phục.”

Mạc Hi không nghĩ tới Cù Diêu dễ nói chuyện như vậy, thấy còn có hi vọng, đương nhiên khách khách khí khí đáp ứng.

Việc ba người thỉnh cầu chỉ trong một thời ba khắc liền có thể đạt thành, cho nên đều ở lại nơi này.

32. Chương 053 - 054

Chương 53. Viết sách lập truyền*

*Viết sách lập truyền: Có thể hiểu là viết sách ghi lại tiểu sử, những công tích của người nào đó để lưu danh ọi người đều biết.

Mặt trời mọc đỏ núi.

Tia nắng đầu tiên chiếu trên biển mây cuộn cuộn nơi kim đỉnh, nhất thời tuôn vàng chảy bạc, dẹt tơ trải gấm. Cung điện sơn son lẳng lẳng đứng sừng sững trong tuyết trắng. Bốn phía mây bay rải đầy, gió vờn trên biển.

Đúng là “Nhất luân hồng nhật lẳng vân khởi, vạn nhận chu nhai chiếu nhân lai.” (một vầng mặt trời đỏ mọc trên những đám mây, sườn núi đỏ rực chiếu vào mắt người)

Mạc Hi ở giữa tiên đài mây trôi này tập kiếm. Mỗi khi gió êm sóng lặng vạn sóng dập dờn, thế kiếm như mây bay nước chảy lưu loát sinh động, khi mây mù bốc hơi sóng gió đều ẩn, thế kiếm như vũ bão, buồm thuyền căng gió.

Bên người mây cuộn sôi trào, bên tai tiếng gió gào thét tràn ngập. Trong lúc nhất thời nàng bỗng nhiên nảy sinh cảm giác trong trời đất chỉ có một mình mình. Bốn phía mây dày đặc cuộn cuộn xoay khiến nàng giống như đang đánh giết trong thiên quân vạn mã, lại giống như đang ra sức chìm nổi trong sóng biển. Dần dần, động tác chậm rãi của Mạc Hi hòa tan vào sóng dữ, thế khởi như giao long rời bến, thế thu như sóng trượng nước rút.

Đợi nàng ung dung thu thế như thu mây gom mưa, trời đất đều giống như trong nháy mắt liền tĩnh lặng, bầu trời rộng lớn, tất cả vừa rồi giống như một loại ảo giác, nàng lại biến trở về là một hạt bụi nhỏ trong trời đất, tùy thời sẽ bị thổi đi.

Thật lâu không có vui sướng thoải mái như vậy, biết rõ mới vừa rồi ngộ đạo khiến kiếm ý của mình cao hơn một tầng, trên mặt Mạc Hi lộ ra nụ cười vui sướng từ đáy lòng.

Khi trở về xa xa liền thấy Mộc Phong Đình đứng dưới mái hiên, cũng không biết đã đợi bao lâu.

Mới sáng sớm, người này lại hăng hái như thế, còn tìm đến nàng cùng đi dạo.

Dù sao cũng không có việc gì, nếu đã đến Thục Sơn này, không đi tìm hiểu một phen thật sự cô phụ thắng cảnh tiên sơn này. Hai người ăn điểm tâm, liền một đường hướng “Dao Trì tiên đài” mà đi.

Một đường như bước trên mây, đường núi chật hẹp, mây bay quanh người như lụa trắng như mỡ đông. Tầm mắt chỉ nhìn thấy thềm đá dưới chân, dù là hai người võ công trác tuyệt cũng không dám đi nhanh, chỉ dựa theo vách núi từ từ mà đi, chỉ sợ bước sẩy chân, thật sự vũ hóa đẳng tiên (mọc cánh thành tiên = chết). Mộc Phong Đình chủ động đi phía ngoài, mỗi khi đường núi rẽ ngoặt hắn đều theo bản năng dùng tay che chở, dùng thân bảo vệ. Mạc Hi hiển nhiên đã nhận ra, thầm nghĩ: không thể tưởng được người này còn rất có phong độ. Nếu ở thời hiện đại cùng tham gia vận động ngoài trời, hắn có thể xem là một đồng đội tốt.

Lại rẽ một đường, trước mắt rộng mở trong sáng. Một cái ao ngũ sắc thật lớn nổi bật giữa biển hoa mênh mông mỵ lệ như ảo mộng. Cuối biển hoa là vách núi cheo leo, xa xa là Thục Sơn kim đỉnh hào quang vạn trượng trên quần sơn tuyết lĩnh.

Ao có bậc thềm gối lên nhau, tạo thành vô số hình dạng thú vị, lớn nhỏ không giống nhau, cao thấp đan xen, tầng tầng kết hợp. Nước ao mỗi vòng một màu, lam hoặc lục tùy độ nông sâu. Nguồn nước ao chắc hẳn là từ suối nước nóng, trong nơi trời băng đất tuyết này, nước ao lẳng lẳng chảy xuôi, phía trên sương mù lượn lờ.

“Dao Trì tiên đài” quả nhiên không giống phạm trần.

Tiếp tục đi về phía trước, rừng hoa lại là một cảnh tượng khác. Trước mắt xanh lá, đỏ tươi cùng thuần trắng đan xen vào nhau. Tuyết xộp đậu trên cây xanh hoa đỏ. Lại nhìn kĩ, một số đóa hoa hồng bị bao trong tầng tầng bông tuyết, kiêu ngạo nở rộ. Khắp nơi đều là kì cảnh tuyết trắng phủ cành xanh, bông tuyết bao hoa hồng. Tại nơi “Dao Trì tiên cảnh” này dọc đường đạp tuyết tìm hoa, không khỏi làm cho người ta phiêu phiêu dực tiên, tinh thần muốn bay. Hai người càng đi vào sâu trong rừng, mùi thơm ngào ngạt thanh lãnh càng dày đặc.

Quả nhiên đi thêm một lát, trước mắt chính là một mảnh rừng mai vàng. Mai vàng còn được xưng là “hàn khách”, “tảo mai”. Hoa nở trước xuân, trước tất cả các loài hoa, trước hoa sau lá, hoa lá cùng cành nhưng không gặp nhau. Tạ Tiếp** của Nam triều có câu: “Nghênh xuân cổ tảo phát, độc tự bất nghi hàn. Ủy lạc chúng hoa hậu, vô nhân biệt ý khán.” (Hoa đón xuân nên nở sớm, một mình không sợ lạnh. Sợ đi sau các loài hoa khác, không ai để ý ngắm nhìn). Bài thơ này có thể hiểu theo cách khác, người đời đều nói mai vàng phẩm tính cao thượng, ngạo sương đầu tuyết, nhưng thì ra nó là vì một mình xuất chúng đoạt ánh mắt người.

** Tạ Tiếp: người thời Nam Bắc triều, không rõ năm sinh năm mất, là một nhà thơ văn, tác phẩm tiêu biểu: Tảo mai, chính là bài thơ trong truyện.

Mộc Phong Đình tán thưởng nói: “Mai vàng nơi này thật đúng là có một không hai trong thiên hạ.” Thấy Mạc Hi lộ vẻ mặt hứng thú, hắn nói tiếp: “Hai loại mai vàng ‘Tổ Tâm’, ‘Khánh Khẩu’ là quý nhất.” Nói xong liền quét qua một vòng, rất nhanh hái một cành hoa có cánh thuần vàng tâm trắng, hoa hơi nghiêng xuống, giống như loài mai vàng “Kim Chung Diệu Quả” (chuông vàng treo cao), đưa cho Mạc Hi nói: “Đây là ‘Tổ Tâm’. Nếu để trong lọ một cành, hương thơm sẽ tràn khắp phòng. Cành hoa này liền cho cô nương đem về cắm đi.”

Mạc Hi mặc dù không biết tên này có chủ ý gì, nhưng trên đường đi hắn cũng coi như có chút bảo vệ, liền mỉm cười, yên lặng nhận. Mạc Hi thầm nghĩ: mai vàng giống như hoa mai, nếu cắt bỏ cành thì hình dạng gần giống hoa mai, “Dĩ khúc vì mỹ, trực tắc vô tư; dĩ y vì mỹ, chính tắc vô cảnh; dĩ sơ vì mỹ, mật tắc vô thái.” ((cây) lấy cong làm đẹp, thẳng tức không ra dáng; (cành) lấy nương dựa làm đẹp, đứng ngay ngắn không thành cảnh; (hoa) lấy thưa thớt làm đẹp, dày đặc không ra hình) Mà mai vàng thân cây quý già không quý non, quý khếp không quý nở. Cành trong tay này mọi thứ vừa đúng. Tên này ánh mắt thật sắc bén.

Hai người tiếp tục đi về phía trước, Mộc Phong Đình lại chỉ vào một gốc hoa nói: “Loại hình dáng hoa hơi lớn, vòng ngoài màu vàng, vòng trong có vân màu tím này chính là ‘Khánh Khẩu’.” Hắn dường như bỗng nhớ tới cái gì, cao hứng nói: “Tại hạ sẽ hái mấy đóa mai vàng về làm thức ăn. Khi mặt trời lặn cô nương nhớ qua. Một mình dùng cơm chẳng phải không thú vị sao?”

Mạc Hi ngạc nhiên nói: “Mai vàng cũng có thể làm thức ăn?”

Mộc Phong Đình gật đầu mỉm cười nói: “<Bản thảo cương mục> viết: hoa mai vàng vị ngọt, hơi đắng, hái hoa trung chín, ngâm nước vo sạch, thêm dầu muối, đã là một món ăn hương vị không tệ, có thể ‘giải nhiệt kích thích thêm ăn’.” Ngừng một chút, hắn lại mỉm cười bổ sung: “Nhưng cô nương yên tâm, trong đồ ăn chỉ để hoa, sẽ không thêm quả.” Thấy Mạc Hi mặt lộ vẻ nghi hoặc, hắn cười nói: “Cô nương có điều không biết, quả mai vàng tục xưng thổ ba đậu, có thể làm thuốc xổ.”

Mạc Hi tỉnh ngộ, không khỏi bật cười. Nhưng trong lòng lại đang suy tính: Bích Lưu châu phòng là độc dược cao cấp, không biết có thể đối phó những thứ hạ đẳng linh tinh như thổ ba đậu không. Nếu không tránh được, cô nương ta chẳng phải sẽ lật thuyền trong mương sao. Có điều hắn đã nói thế, xác nhận không đến nỗi. Lập tức gật đầu đáp ứng đến nơi hẹn.

Khi hai người theo đường cũ trở về, biển mây núi thánh này lại là một cảnh tượng khác. Khí mây bốc hơi,

chuyển động rõ ràng là mây, lại giống như trăm núi nghìn khe ào ạt ập đến; khí mây tan ra, thoáng chốc ngàn đóa mây trắng biến mất trong muôn núi vạn khe. Trong lúc nhất thời gió thổi mây tan, dãy núi lại vẫn đứng vững vàng như cũ.

Mộc Phong Đình không khỏi cảm khái nói: “Chuyện đời biến hóa thất thường cũng giống như mây mù trước mắt, chẳng qua là quý tại tấm lòng.” Chốc lát, hắt lại thở dài: “Ta giúp Lạc Hằng cũng bởi vì cảm động bởi sự thành tâm thành ý này. Lại khiến cô nương bị liên lụy, quả thực áy náy. Dùng bữa cơm để đền bù vậy.” Mạc Hi lắc đầu ý bảo vô phương, mỉm cười, thầm nghĩ: xác thực, trên đời này có bao nhiêu người thề non hẹn biển, đảo mắt đã thành bãi bể nương dâu, tấm lòng của Lạc Hằng đúng là khó được.

Mặt trời lặn nấu chảy vàng.

Một mảnh trời cam rực rỡ đến cực điểm che trên biển mây cuộn sóng.

Mạc Hi trước kia đọc câu “Huy lạc nhất hoàn hồng mã não, cảnh trầm thiên khoảnh bích pha li.” (mặt trời chiều như một viên hồng mã não, ngàn khoảnh pha lê xanh ngọc chìm mất), liền mong được nhìn thấy. Nay tình cảnh này gần ngay trước mắt, nàng chỉ cảm thấy bụng càng đói.

Nàng không cố ý che giấu tiếng bước chân, cho nên Mộc Phong Đình tự mình ra đón. Hai người song song ngồi xuống.

Mạc Hi tới vừa đúng lúc, trên bàn ba món đồ ăn đều còn nóng hôi hổi, mùi thơm tỏa ra.

Đứng trong tô sứ thanh hoa là canh mai vàng đầu cá. Nước canh đậm đà trong suốt chan lên đầu cá, phía trên thả trôi mấy đóa hoa nhỏ màu sấp nển. Món bên cạnh là mai vàng nấu đậu hũ. Trên khối đậu hũ trắng như tuyết điểm xuyết hành thái xanh biếc, rau thơm, cùng nhiều đóa mai vàng, màu sắc vô cùng khiến người ưa thích.

Mộc Phong Đình múc một chén cháo mùi thơm ngát đưa cho Mạc Hi nói: “Đây là cháo hoa mai. Chỉ dùng gạo tẻ rửa sạch cho vào nồi nấu tới mềm, thêm mai trắng rửa sạch, mật ong tươi, để sôi là được. Cháo này có thể bổ gan lưu thông khí huyết, dưỡng não sáng mắt, khai vị ngon miệng. Nếu cô nương có gì phiền não, uống vào sẽ lập tức tiêu tan.”

Mạc Hi nếm thử, quả thực vị thanh ngọt, liền cho Mộc Phong Đình một nụ cười tán thưởng ngọt ngào. Thầm nghĩ: nếu nói có điều gì phiền não, trước mắt chính là Thừa Ảnh.

Nhưng nàng không quen cùng người khác chia sẻ tâm sự, cho nên liền cười hì hì nói: “Người ta nói quân tử xa nhà bếp. Huynh liền làm ngược lại.” Mới vừa rồi hắt nói chuyện rất có hiềm nghi tự mình khen mình, có thể thấy rất thích nấu nướng.

Mộc Phong Đình không cho là đúng cười nói: “Cái gọi là ‘Quân tử xa nhà bếp’ chỉ là nói tâm tính không đành lòng sát sinh thôi. <Lễ Ký - Ngọc tảo> có viết: ‘Quân tử xa nhà bếp, phạm những đồ vật nhiễm huyết khí đều không động đến.’ Nói cách khác, phạm những thứ lấy dính máu tanh đều không tự mình chạm vào. Mạnh Tử còn nói qua một câu: ‘Quân tử đối với các loài cầm súc, thà thấy sinh không nguyện thấy chết, nghe thấy tiếng cũng không đành lòng ăn thịt, cho nên quân tử xa nhà bếp.’ Giả Nghi đời Hán trong

Mạc Hi không khỏi gật đầu, thiếu chút nữa liền coi Mộc Phong Đình là tri kỷ. Chính nàng là kẻ sát sinh, mà cổ chủ của nàng không phải là không muốn ô uế tay mình sao. Trên đời này trong tất cả các nghề sát sinh hại mạng, nghề nàng làm có thể coi như sát sinh nặng nhất. Nàng đời này xem như không làm được quân tử rồi.

Mộc Phong Đình lại thở dài: “Trên đời này chuyện lừa đời lấy tiếng còn rất nhiều. Cô có biết ‘Một trăm nhân vật phong lưu trong giang hồ’ của Mộ Yên Trai chứ.” Ngừng chốc lát, hắt lộ ra một nụ cười tự giễu nói: “Kỳ thật một trăm nhân vật phong lưu trong đó trừ bỏ số ít vài người, còn lại đều là nhờ tiền.”

Mạc Hi “a” một tiếng, kinh ngạc nói: “Huynh là nói những người này bỏ tiền mua thanh danh?”

Mộc Phong Đình nói: “Đúng vậy. Không tiêu tiền mới là nhân vật thành danh chân chính trên giang hồ, chỉ vì có nhiều người ngưỡng mộ bọn họ, kể những sự tích của bọn họ mà tạo thành thôi.” Ngừng một chút,

miệng hân hoan lên một nụ cười tự mĩa, nói “Những người này vốn có chút danh tiếng, sau khi được Mộ Yến Trai thay bọn họ tuyên dương khắp nơi, đại đa số thật sự trở thành người có danh vọng trên giang hồ.”

Mạc Hi thầm nghĩ: vị nhân sĩ Mộc Phong Đình trong nội bộ thật mạnh không thể lường trước được, cái miệng rộng của Mộ Yến Trai có thể nói là chiếm cứ địa vị độc quyền trên giang hồ, không ngờ có thể dựa vào không chế hướng phát triển của dư luận để kiếm tiền. Quả nhiên, “Thiên hạ rộn ràng đều vì lợi đến, thiên hạ nhốn nháo đều vì lợi đi”.

Mộc Phong Đình nói: “Viết sách cũng giống thể thơ, chẳng qua bằng giá rất cao.” Ngừng chốc lát, hắn lại nói: “Có điều ẩn sĩ cao nhân chân chính, Mộ Yến Trai sẽ cầu bọn họ cho viết truyện độc quyền. Cô nương võ công giỏi như thế, có thể nói nữ trung hào kiệt, nếu muốn viết sách lập truyền, tại hạ nghĩa bất dung từ.”

Mạc Hi lắc đầu khiêm tốn nói: “Ta chỉ là nhân vật nhỏ, ẩn sĩ cao nhân gì đó căn bản không dính dáng đến.” Trong lòng lại cân nhắc: hay là thằng nhãi này chủ động tiếp cận nàng là vì việc này? Đánh nhau để hắn bắt gặp một lần liền biết võ công mình có bao nhiêu cân lượng.

Mộc Phong Đình thấy Mạc Hi lập tức từ chối, liền bắt đầu miệng lưỡi lưu loát làm công việc thuyết phục: “Nếu cô nương có danh tiếng tốt sẽ không phải chỉ có chút ích lợi đâu. Xuất môn bên ngoài có giang hồ nhân sĩ hội bởi vì tiếng tăm của cô mà giúp đỡ nhiều. Lại có thanh niên tài tuấn mang lòng ngưỡng mộ cô, nói không chừng cô còn có thể bởi vậy mà tìm được nhân duyên tốt. Hiện tại trên giang hồ phong lưu hiệp thiếu thành danh rất nhiều, nhưng nữ hiệp nổi danh lại đều là người thế hệ trước. Đây chính là cơ hội ngàn năm một thuở a.”

Mạc Hi nhất thời không nói gì, hóa ra hắn đang định kiếm thêm việc đăng quảng cáo tìm bạn trăm năm... Chẳng qua tuy rằng hắn hơi nhiều lời, nhưng miệng lưỡi lại thật không tệ, nàng coi như gió thoảng bên tai, không đáng so đo.

Chương 54. Khỉ hoang lấy vật.

Như thế lại ở Thục Sơn mấy ngày. Nơi đây khí hậu thật thất thường, cho dù là mùa đông băng tuyết cũng sẽ có mưa dầm kéo dài, mà sau cơn mưa lại có kỳ cảnh bích hà giáng vân (ráng xanh mây đỏ). Chỉ là nắng vô cùng ít, trong ngày chỉ xuất hiện chốc lát.

Mạc Hi ở nơi tiên sơn bảo địa này, chỉ ít ỏi mấy ngày, kiếm thuật có thể nói tăng tiến vượt bậc. Cho nên ở rất là an tâm.

Mấy ngày nay nàng lại dưỡng thành thói quen, luyện kiếm xong liền đến Bích Tiêu Các xem đàn khỉ đùa giỡn đạo sĩ.

Nói đến cũng khéo, ngày kia nàng luyện kiếm xong, liền có một con khỉ nhỏ lông vàng mắt tròn xoe lúi tới trước mặt nàng, muốn nắm tóc nàng. Phản ứng của Mạc Hi vô cùng mau lẹ, hiển nhiên tránh được.

Khỉ con thấy một chiêu không đắc thủ, rất là kinh ngạc, tròn tròn hai mắt, vừa nhe răng tròn mắt làm mặt quỷ với nàng, vừa chi chi tra tra bất mãn kháng nghị.

Lát sau, liền thấy một nhóm ước chừng hai mươi con khỉ, dù già dẫu trẻ, do một đại hầu vương mặt mày hung hãn to lớn như tinh tinh dẫn dắt, nhảy vọt về hướng Bích Tiêu Các. Mấy con xông vào trước rất nhanh lên lên nóc nhà, một tay treo ngược đung đưa trên mái hiên, một tay vò đầu bứt tai. Còn lại xông đến cửa điện, có lẽ là bị xua đuổi chịu thiệt, cuối cùng không dám đi vào, chỉ ở trên Bán Nguyệt Đài trước điện chạy tán loạn, hô bằng dẫn bạn, rượt đuổi chơi đùa.

Mạc Hi lúc này mới tỉnh ngộ, thì ra chú khỉ nhỏ mắt đặc biệt tròn vừa rồi là tới mở đường, thuộc loại “lính dò đường”, cũng chính là “xích hậu” (những người chuyên đi trước dò xét xem tình hình quân địch thế nào) mà thời đại vũ khí lạnh đánh giặc chắc chắn phải có.

Đàn khỉ trước điện sinh động dị thường, xa xa trên một thân cây đã có một con khỉ bình tĩnh ngồi trên nhánh cây quan sát. Mạc Hi đoán đây chính là “lính trinh sát” phụ trách công việc theo dõi giám thị cảnh báo.

Chỉ chốc lát sau, nhóm đạo sĩ làm tảo khóa (sáng sớm đạo sĩ hay hòa thượng thường tụ lại cùng đọc kinh này họ gọi là tảo khóa) liền tốp năm tốp ba từ trong điện nổi đuôi nhau ra. Có hai con khỉ nhanh chóng

xông lên ăn ngã một tiểu đạo sĩ, một con khác bên cạnh liền nhân cơ hội đoạt nắm gạo nếp nóng hổi trong tay hắn.

Mạc Hi ở bên cạnh vui sướng khi người gặp họa bật cười không thôi. Từ đó liền ngày ngày đều đến xem diễn.

Không nghĩ tới hôm nay nàng đang xem một con khỉ mẹ ôm khỉ con trong lòng vượt nóc bằng tường, một lão ông tóc trắng xóa đi đến, nói với nàng: “Cô nương, đừng xem thường đám khỉ này. Lúc trước có một vị nữ khách hành hương bị hầu vương bắt lên núi. Mọi người soát núi tìm ước chừng hai ngày mới gặp được. Vị cô nương này lúc được tìm thấy quần áo đều bị xé rách, liền có lời đồn đãi không tốt, nàng vì sợ tiếng đời hiểm ác mà tự sát.” Nói đến đây, ông lão thở dài một hơi, rõ ràng đối với cô gái kia vô cùng thương tiếc đồng tình. Ông lại nói tiếp: “Cho dù cô nương tài cao gan lớn, lẻ loi một mình cũng phải cẩn thận đám khỉ này liên hợp lại đánh lên.”

Mạc Hi âm thầm hừ một tiếng, nàng ở hiện đại nếu nghe thấy con gái bị cưỡng bức, nghìn người chỉ trích không bằng cầm thú, ngược lại là người bị hại, mỗi người đều sôi sục căm phẫn. Nơi đây thói đời khác lạ, ngay cả khỉ cũng đoạt áp trại phu nhân. Đừng nói đám khỉ này hơn phân nửa chưa làm cái gì, cho dù làm thật, cô gái kia thật rất vô tội, người đời đối với nàng cũng quá tàn nhẫn.

Nàng thấy người tới không mặc trang phục đạo sĩ, nhưng dáng vẻ đạo cốt tiên phong cử chỉ phiêu dật, nói chuyện có vẻ thành thật, liền vái chào thật sâu nói: “Vị tiên ông này là tiền bối cao nhân của phái Thục Sơn sao?” Tuy rằng mới vừa rồi nàng có chút phân tâm, nhưng ở khoảng cách gần như thế nàng mới phát hiện có người tới gần, võ công của người này thật sâu không lường được, ngang ngửa Hà Quân Thanh.

Lão ông lắc đầu, cười nói: “Chỉ là người sơn dã thôi, hàng năm đều lên đỉnh núi này.”

Thấy Mạc Hi gật đầu, lão ông lại nói tiếp: “Năm rồi rất nhiều khách hành hương võ công không tệ đến Thục Sơn hành hương, không biết lợi hại trong đó, mỗi lần bọn họ bị khỉ lục lợi túi tìm đồ ăn, liền lập tức xua đuổi đánh trả. Những người này ra tay tàn nhẫn, sau khi đánh chết khỉ không ai thoát được bầy khỉ vây đánh. Kỳ thật mỗi ngày bầy khỉ tới đây vui đùa âm ỉ chỉ có một số rất ít con búống bình, hầu vương tự mình dẫn dắt chúng cũng là có ý bảo vệ. Trong núi rừng còn vô số khỉ. Nếu một con khỉ rơi vào công kích, đàn khỉ sẽ vây công người này. Dù là võ công mạnh hơn, đối phó với bầy khỉ cuộn cuộn không ngừng từ trong núi được triệu hồi ra tiếp viện, cũng quá sức.” Ngừng chốc lát, ông lại nói: “Song, nếu cô nương bị khỉ tập kích, đừng kinh hoảng. Muốn đánh lui bầy khỉ, phải tấn công hầu vương trước. Lúc ra tay đừng chần chờ, nếu nhất thời mạnh tay đánh chết hầu vương, đàn khỉ ngược lại sẽ không dám trả thù, tản ra mà chạy. Mấy ngày sau sẽ chọn tân vương khác.”

Mạc Hi lại vái chào thật sâu nói: “Đa tạ tiên ông chỉ điểm.” Thầm nghĩ: quả nhiên là cây đổ bầy khỉ tan. Aiz, người đời đều nói trêu đùa khỉ, ở Thục Sơn lại bị khỉ đùa giỡn.

Ông lão vừa dứt lời cũng không thấy động tác như thế nào, đã lướt đi xa rồi.

Mạc Hi không có hứng tiếp tục xem khỉ, liền dẹp đường hồi phủ.

Xa xa liền nhìn thấy hai người Mộc Phong Đình cùng Lạc Hằng đứng dưới mái hiên chờ nàng. Đi đến gần chút, phát hiện vẻ mặt hai người không giống bình thường.

Trên mặt Lạc Hằng giống như bị phần lại như lo âu, hai tay siết chặt. Mộc Phong Đình cũng không còn thành thoi, vẻ mặt âm trầm.

Mạc Hi thầm nghĩ trong lòng không ổn.

Quả nhiên, Mộc Phong Đình vừa thấy nàng liền nói: “Cô nương, Lạc huynh có việc muốn nhờ. Tại hạ nhất thời khó thể quyết đoán. Muốn mời cô nương cùng xem xét. Có thể vào nhà bàn không?”

Mạc Hi âm thầm ai thán một tiếng, thầm nghĩ: cho dù ta nói không thể, người sẽ bỏ qua cho ta sao... Thôi, tạm thời nghe xem.

Mạc Hi dáng vẻ từ chối cho ý kiến, Mộc Phong Đình cũng đã đi theo nàng vào phòng. Chần chờ một lát, Lạc Hằng cũng theo vào.

Lần này Mộc Phong Đình lại không nói thay, chỉ nói với Lạc Hằng: “Lạc huynh, huynh đem đầu đuôi mọi việc nói cho Mộc cô nương nghe đi.”

Lạc Hằng gật gật đầu, vẻ mặt dị thường ngưng trọng nói: “Chuyện là như vậy. Ta mới biết được tại ‘Tế Thiện Đường’ làm nghĩa công cũng là một loại tu hành, cho nên phạm là đệ tử xuất gia của Thục Sơn mỗi tháng đều luân phiên được đưa xuống núi. Ta theo quân rất nhiều năm, đã làm nghĩa công ít nhất cũng có trăm người, nhất thời cũng hỏi không được tin tức gì. Lại bởi vì ‘Tế Thiện Đường’ thu lưu cứu trợ thật sự rất nhiều người, vừa lớn lại không có tính cố định, cũng không có danh sách gì. Nhất thời ngàn đầu trăm mối, không biết bắt đầu từ đâu. Cù chương môn mặc dù đã phái người hỏi trong đám đệ tử đã làm nghĩa công vài năm nay, nhưng cũng không thu hoạch được gì. Ta mặc dù rất nóng lòng, cũng chỉ có thể ở trên núi chờ. Mấy ngày nay rảnh rỗi ở Thục Sơn đi bừa, nghĩ rằng nếu được trời phù hộ, có lẽ thật sự có thể gặp được đệ tử Thục Sơn còn nhớ nội tử. Ai ngờ...” Nói đến đây, hắn đã chuyển thành khóc thảm, cuối cùng nhất thời nghẹn ngào không nói nên lời.

Mạc Hi trầm nghĩ: xong rồi, ‘Tế Thiện Đường’ này chẳng lẽ thật sự có làm gì bậy bạ. Nhưng nàng không phải hiệp nữ thay trời hành đạo, trường kiếm giang hồ a, nếu nói về trừ gian diệt ác, bản thân nàng nên đứng mũi chịu sào bị nhân sĩ chính nghĩa đại biểu ánh trăng hủy diệt... (cái vụ đại biểu ánh trăng trừ gian diệt ác hình như trong phim hoạt hình nổi tiếng nào đó thì phải, hình như là thủy thủ mặt trăng, ta ko nhớ rõ lắm).

Lạc Hằng miễn cưỡng khống chế cảm xúc, tiếp tục đau khổ nói: “Ai ngờ lại nhìn thấy trên người một đệ tử Thục Sơn miếng ngọc bội ta tự mình tặng cho nội tử lúc sắp chia tay. Ta nhất thời gấp gấp liền đi lên hỏi. Ai ngờ đối phương lại một mực khẳng định đây là vật riêng của hắn, tuyệt không phải lấy từ người khác. Nhưng người này vẻ mặt mập mờ, kiên quyết không chịu lấy xuống cho ta nhìn kĩ. Vật ấy là ta lúc sắp chia tay đem tặng, nội tử nhất định vô cùng quý trọng, sẽ không tùy ý xử lí. Nàng sẽ không có việc gì...” Nói đến đây đã là chĩa rơi lệ.

Mạc Hi trầm nghĩ quả nhiên có chuyện kỳ quái.

Mộc Phong Đình thấy Lạc Hằng đã khóc không thành tiếng, bổ sung nói: “Vật ấy chính là miếng bảo ngọc tổ truyền của Lạc huynh, chắc chắn sẽ không nhận sai. Vả lại trên mặt còn có một hàng chữ huynh ấy tự mình khắc: ‘Sinh đương phục lai quy, tử đương trường tương tư.’ Chỉ cần lấy ngọc bội của người đó tới, kiểm tra liền biết. Chỉ là đây là vật tùy thân của người này, nếu muốn thần không biết quỷ không hay liền từ trên người hắn lấy đi cũng không phải là chuyện dễ, còn cần suy tính một phen.”

Mạc Hi gật gật đầu. Trầm nghĩ: nếu động thủ giữa ban ngày, Mộc Phong Đình tuyệt đối dễ như trở bàn tay, chỉ là như thế, thứ nhất đánh rần động cỏ, thứ hai ở địa bàn của người ta, tốt nhất không nên hành động thiếu suy nghĩ. Trong mắt Cù Diệu, mình cùng hai người này là cùng đến, nếu muốn làm rõ, đã là không thể, huống hồ hai người họ tìm tới cửa không phải là muốn lôi nàng xuống nước sao. Thôi, tạm thời quản việc này vậy.

Vì thế Mạc Hi trầm ngâm một lát nói: “Lạc huynh đừng nghĩ đến điều xấu, tôn phu nhân có lẽ vẫn mạnh khỏe, biết đâu ngọc bội kia là người này nhặt được lấy luôn cũng không chừng. Nhưng mà, nếu muốn trộm ngọc bội kiểm tra, lại không khiến người ta nghi ngờ đến huynh, ta cũng có một chủ ý, hai người đưa lỗ tai lại gần đây.”

33. Chương 055

Chương 55. Vu oan giá họa

Hôm sau. Sáng sớm.

Mộc Phong Đình, Mạc Hi, Lạc Hằng ba người ẩn thân trong rừng cây cạnh Bích Tiêu Các, chờ người mà Lạc Hằng nói làm xong tảo khóa đi ra.

Lát sau, đệ tử Thục Sơn mặc đạo bào ào ào từ trong điện bước ra, Mạc Hi rõ ràng cảm giác được Lạc Hằng bên cạnh hô hấp dồn dập. Chợt nghe hắn cực lực đè thấp giọng giận dữ nói: “Chính là tên mập lùn có hai chòm râu cá trê kia! Bên hông hắn chính là ngọc bội ta nói.”

Mạc Hi cùng Mộc Phong Đình hai người cùng nhìn về hướng hắn chỉ. Hai đạo sĩ đi cùng nhau, một mập lùn một cao gầy. Mập giống quả cân, cao như cây lúa. Không ngờ đó chính là hai kẻ có dáng vẻ thương nhân mà bọn họ gặp tại quán trọ Dạ Bạc ở bến đò Phong Lăng!

Hai người trao đổi ánh mắt, cùng hiểu ý đối phương: hai người này cũng là đệ tử Thục Sơn, cho dù võ công kém cỏi cũng không cần sợ vài tên binh lính vô lại càn quấy ngày đó. Nhưng hai người họ đêm đó bị người hắt nước canh hạch bạc không nói, còn khúm núm lấy lòng. Bến đò Phong Lăng cách Thục Sơn đã rất gần, phái Thục Sơn cho dù phóng nhãn toàn bộ võ lâm cũng là uy danh hiển hách, huống chi đã gần ngay trước mắt. Cho dù hai người họ cố kỵ thân phận người xuất gia của mình không tiện động thủ, chỉ cần đưa ra bằng hiệu phái Thục Sơn, căn bản không cần động thủ cũng có thể dọa lui đám binh lính càn quấy kia, không cần nén giận đến như thế! Huống chi tên mập kia đối với Lạc Hằng thái độ cường ngạnh như vậy, đêm đó tại Dạ Bạc sao có thể nhịn được cơn tức này?

Mạc Hi thầm nghĩ: chưa từng nghe qua đạo sĩ xuống núi làm thương nhân, hai người kia đêm đó ẩn nhẫn như thế, tất có kỳ quái. Mà tên béo “quả cân” lại không hề sợ hãi, sau khi gặp Lạc Hằng, vẫn còn công khai đeo khối ngọc bội kia bên người. Có thể thấy người này không phải là người làm việc biết khiêm tốn. Đêm đó ở quán trọ hai người lại chỉ mong dần xếp ổn thỏa, chuyện họ đi làm chắc chắn không bình thường, nên phải che giấu thân phận đệ tử Thục Sơn của mình.

Ba người nín thở chờ đợi, cuối cùng cũng có một con khỉ nhỏ lên đến trước người “quả cân”, “cây lúa”, tò mò ngửa đầu nhìn bọn họ. Mạc Hi liếc Mộc Phong Đình một cái. Mộc Phong Đình gật gật đầu, bắn quả tùng sớm nắm trong tay vào ót khỉ con đứng đối diện hai người kia, ngay giữa mục tiêu. Khỉ con kia đại khái có chút đau, tay trái vỗ đầu, tay phải vung vẩy, thị uy với “cây lúa”, “quả cân” ở ngay trước mặt. Mạc Hi quảng cho Mộc Phong Đình một ánh mắt tán thưởng, một kích tức trúng, vu oan thành công.

Khỉ con chi chi tra tra kêu, biểu đạt mãnh liệt bất mãn. Bỗng nhiên một con khỉ mẹ đầu to xông lên, vừa kéo khỉ con ra sau người, vừa vung cánh tay dài quăng tảng đá về phía hai người.

“Quả cân” cũng có vài phần công phu, nhẹ lui từng bước né tránh. Không nghĩ tới khỉ mẹ báo thù bất thành, tức giận vòng quanh tại chỗ. Bên cạnh đã có mấy con khỉ thấy tình hình nên áp sát lại. Lúc này Mộc Phong Đình lại ra tay lần nữa, cũng là dùng hòn đá nhỏ cỡ hạt đậu nành đánh đầu gối khỉ mẹ. Đánh vào khớp xương là đau nhất, nó quả nhiên đau nhe răng trợn mắt, nhất thời nổi trận lôi đình, chi tra thét chói tai, có lẽ là kêu gọi đồng bọn.

Chốc lát liền có mấy con khỉ tiến lên, vây quanh “quả cân” cùng “cây lúa”, hai con cường tráng nhất trong đó bỗng nhào tới, một con bắt lấy ngọc bội trên người “quả cân”, còn giống như khiêu khích tại trước mắt hắn quơ quơ mấy cái. Mạc Hi thấy tình cảnh này, thầm nghĩ trong lòng một tiếng: Yes!

Một con khác càng tuyệt, trực tiếp túm lấy dây lưng cao gầy. Cao gầy nhất thời la lên một tiếng, chặt vật không chịu nổi xấu hổ không thôi. Để tránh làm xấu cảnh quan, hắn chỉ có thể nắm quần chạy nhanh. Chung quanh cũng có không ít đạo sĩ nhìn thấy động tĩnh bên này, lại chỉ cười vang vài tiếng, cũng không đến giúp. Có lẽ là thấy quá nhiều khỉ, cũng có lẽ là biết đàn khỉ không dễ chọc.

Mộc Phong Đình quay nhìn Mạc Hi bên cạnh, không nghĩ tới nàng vẻ mặt lạnh nhạt, khóe miệng còn mỉm cười. Trong lòng hơi kinh ngạc, nhưng hắn rất nhanh liền quay đầu đi, tiếp tục lưu tâm quan sát tình thế phát triển.

Một béo một gầy cũng coi như giữ được bình tĩnh, biết bây giờ không dễ chọc, chỉ một mực nhượng bộ, cũng không đánh trả. Hai con khỉ kia sau khi cùng ra một chiêu đắc thủ, liền đắc ý kêu vài tiếng, nhanh chóng chạy về bên người khỉ mẹ, giống như tranh công lại giống như tự nguyện giữ chức hộ vệ. Khỉ mẹ lại kêu vài tiếng, ngồi xổm xuống, để khỉ con leo lên lưng nó, liền dẫn đầu chạy vào trong rừng, đám khỉ còn lại thấy thế cũng tản ra.

Khỉ bình thường sẽ không chủ động cùng người đánh nhau đến chết, cướp vài thứ để trả thù trên đầu một chút là được rồi.

Hai đạo sĩ lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

“Quả cân” oán hận phất tay áo hai cái, nói: “Bị khỉ đánh cướp, thật xui xẻo.”

“Cây lúa” nói: “Quên đi, so đo cùng súc sinh làm gì. Máy thứ đó cũng không phải vật may mắn gì, đã mất thì thôi đi.”

“Quả cân” một đường hùng hùng hổ hổ, “cây lúa” một đường khuyen nhủ, hai người dần dần đi xa.

Mạc Hi cùng Mộc Phong Đình hai người, từ lúc khỉ đoạt ngọc bội chạy vào trong rừng, đã dùng khinh công theo sát. Hai người thẳng tắp đuổi tới chỗ sâu trong rừng cây.

Chỉ thấy con khỉ đoạt ngọc bội kia chui vào một cái sơn động, lát sau đi ra trên tay trống trơn. Hai người không dám mạo muội hành động, để tránh bị đàn khỉ vây công, liền y kế hành sự.

Mộc Phong Đình lấy túi rượu bắt li thân của hần ra, mở nắp, lưu luyến nhìn một lần cuối cùng, đau lòng đổ lên đất một ít, cho hương rượu tản ra. Lại đem túi rượu dựa nghiêng trên một tảng đá lớn. Rượu trái cây này là hần tự mình ủ, so với nơi khác hương vị ngọt ngào thuần hậu hơn rất nhiều. Hôm qua Mạc Hi hỏi hần có rượu hay không, hần thật đúng là nghĩ đến nòng cổ ý muốn khiến hần đau lòng mới nghĩ ra chủ ý này. Rượu trái cây này hương thơm vị ngọt, là thứ lữ khỉ thích nhất. Hai người bố trí xong liền nhảy lên, ẩn thân trên cây đại thụ, lặng lẽ chờ đợi bầy khỉ mắc câu.

Quả nhiên, chỉ chốc lát sau liền có một con khỉ gan lớn rón ra rón rén đến uống trộm, thấy nó uống, lại có vài nhóm khỉ vây đến. Về sau, cả đám khỉ đều ào ào lên cướp uống.

Qua chừng một chén trà nhỏ, hơn mười con khỉ ở gần sơn động đều uống. Máy con uống sớm nhất đã bắt đầu ngã trái ngã phải, đứng không vững. Tiếp theo lục tục có tiếng “phì phì” vang lên, lữ khỉ trước sau ngã vào trong tuyết, bất tỉnh hầu sự (người thì là bất tỉnh nhân sự, nên khỉ là bất tỉnh hầu sự). Không riêng gì bởi vì say rượu, trong rượu kia còn có thuốc mê liều nhẹ. Không cần phải nói, đây chính là “thuốc cần thiết” mà nhà lữ hành Mộc Phong Đình chuẩn bị sẵn.

Hai người đợi bọn khỉ hầu như đều ngã lăn rồi, liền cẩn thận sờ soạn đi vào trong sơn động. Động không sâu, ánh sáng từ cửa động chiếu vào cũng đủ thấy rõ tình hình trong động.

Ai ô, nơi này đúng là nơi tốt để chứa chấp của trộm cướp. Thật đúng là thứ gì cần có đều có, lọ thuốc hít, túi hương, hộp son, gương, chung trà, chiếc đĩa...

Vẫn là Mộc Phong Đình mất sắc, tìm được khối ngọc bội hình “cung” kia. Hai người không dám ở lâu, rời khỏi động. Mộc Phong Đình lấy túi rượu, hai người trở lại chỗ ở.

Lạc Hăng sớm nóng lòng khó nhịn chờ bọn họ. Thấy hai người quả thực đem ngọc bội lấy đến tay, hai tay vội vàng tiếp nhận, nhất thời cảm xúc mê mông nên run rẩy khó cầm.

Ngọc bội này mỏng như đao, màu trong chất đều, bội làm từ ngọc xanh, song long đối xứng, hai con rồng quay đầu vào nhau. Thân rồng uốn lượn, chạm hoa văn nổi. Ở giữa điêu khắc hoa văn, phía trên hai sừng đều có lỗ nhỏ, có thể xỏ dây vào đeo.

Chính giữa ngọc bội có khắc một hàng chữ: “Sinh đương phục lai quy, tử đương trường tương tư.”

Mạc Hi biết những lời này lấy từ bài của Tô Vũ*:

* Tô Vũ tự Tử Khanh. Hán Vũ Đế sai đi sứ Hung Nô, vua Hung Nô bắt ở lại không cho về, bị tống vào ngục rồi lại bị bắt đi chăn dê. Mười chín năm sau, nhờ bức thư buộc vào chân chim đến được cung đình nhà Hán mà ông mới được về lại cố quốc.

“Kết phát vi phu thê, ân ái lưỡng bất nghi. Hoan ngu tại kim tịch, yên uyển cập lương thì. Chính phu hoài viễn lộ, khởi thị dạ hà kì. Tham thân giai dĩ một, khứ khứ tòng thử từ. Hành dịch tại chiến trường, tương gian vị hữu kì. Ác thủ nhất trường hoan, lệ biệt vi thử sinh. Nỗ lực ái xuân hoa, Mạc vong hoan nhạc thì. Sinh đương phục lai quy, tử đương trường tương tư.”**

**Bài Lưu biệt thê ở thivien.net không hoàn toàn giống bài thơ trong truyện (tiếng trung), ta cũng ko biết cái nào mới chính xác nữa, mà thôi, cũng ko quan trọng, ta post cả hán việt và dịch thơ ở thivien.net lên luôn.

Lưu biệt thê

Kết phát vi phu phụ, ân ái lưỡng bất nghi.

Hoan ngu tại kim tịch, yển uyển cập lương thì.

Chinh phu hoài viễn lộ, khởi thị dạ hà kỳ.

Tham Thìn giai dĩ một, khứ khứ tòng thử từ.

Chinh dịch tại chiến trường, tương kiến vị hữu kỳ.

Ác thủ nhất trường thán, lệ vi sinh biệt tư.

Nỗ lực ái xuân hoa, mạc vong hoan lạc thì.

Sinh đương phục lai quy, tử đương trường tương tư.

Thơ từ biệt

Phu thê kết tóc xe tơ

Ái ân thâm thiết chẳng ngờ lẫn nhau

Niềm vui chỉ trọn đêm thâu

Chớ nên để mất, gần nhau thêm vào!

Lòng hoài ngẫm bước nẻo nào

Đêm khuya thức giấc trời cao xem giờ

Tham, Thìn lặn ánh sao mờ

Bình minh chốc đã đến giờ chia ly

Chiến trường cất bước ra đi

Mai sau gặp gỡ đến kỳ nào đây

Thở dài đau đớn nắm tay

Biệt sinh bởi nỗi, lệ cay vô ngần

Gắng luôn đẹp mãi hoa xuân

Chớ quên vui thú ta gần bên nhau

Sống còn, trở lại gặp nhau

Chết đi, vĩnh viễn ôm sầu tương tư...

(Người dịch: Nham Doanh Doanh @ .maihoatrang)

Năm đó Lạc Hằng nhất định là bởi vì tâm tình giống như bài thơ này, liền khắc lại một câu.

Ba người đều biết vật này chắc chắn là của vợ Lạc Hằng. Trong lúc nhất thời ngay cả Mộc Phong Đình cũng không biết nói gì cho phải.

Lạc Hằng dùng ngón tay đầy vết chai do mấy năm sống trong quân lữ tạo thành nhẹ nhàng vuốt ve miếng bảo ngọc, trong lòng đau đớn. Trong miệng thì thào đọc: “Sinh đương phục lai quy, tử đương trường tương tư.” Trong mắt đã ngơ ngẩn lẫn xuống hai hàng lệ nóng, khăn giọng nói: “Ta đã trở về, sao nàng lại không chờ ta...” Về mặt tiêu tụy thương tâm này thật sự làm cho người ta không đành lòng nhìn tiếp.

Mộc Phong Đình đợi hần hơi bình phục tâm tình một chút, nói: “Việc này còn cần Cù chưởng môn ra mặt hỏi ý.”

Mạc Hi âm thầm gật đầu, việc này đã quán đến mức này, muốn quán tiếp cũng không thể. Rốt cuộc như thế nào chỉ có thể xem tạo hóa của Lạc Hằng. Chỉ là thê tử của hắn chỉ sợ đã dữ nhiều lành ít.

Mộc Phong Đình vừa dứt lời, Lạc Hề đã gấp gáp chạy đi. Mộc Phong Đình cũng như một trận gió cuốn đi ra ngoài. Mạc Hi vốn không muốn xen vào nữa, nhưng chuyện này nàng đã có liên quan, nếu như không biết tình hình phát triển, ngược lại rơi vào thế bị động, liền cũng đi theo.

Hai người họ rất nhanh vượt qua Lạc Hề. Một phen khuyên bảo, Lạc Hề đáp ứng không hành động nông nổi.

Bảng hiệu biên tập “Mộ Yến Trai” của Mộc Phong Đình quả nhiên dùng tốt, Cù Diêu rất nhanh tiếp bọn họ.

Mộc Phong Đình sợ Lạc Hề nhất thời lời nói quá khích, khiến Cù Diêu vị chương môn này nhất thời sượng mặt, ngược lại không tốt, liền giành trước đem mọi chuyện trần thuật một phen, lại đem bộ dạng của “quả cân” nói ra, chỉ bỏ bớt chi tiết cố ý giả họa cùng bọn khỉ quá chén, chỉ nói ngọc bội là nhặt được.

Cù Diêu nghe xong trầm ngâm một lát liền nói: “Lạc huynh đệ chớ sốt ruột, tại hạ gọi người tới hỏi liền biết.” Lát sau, ông ta lại lẩm bẩm nói: “Ai có thể không có vật trên ái.” Vừa nói vừa lấy trong lòng ra một khối ngọc chất liệu bình thường, ngọc bội giống như con bướm, nhẹ nhàng vuốt phẳng, dường như trong lòng kích động, vẻ mặt hòa nhã đau xót. Nhưng chỉ giây lát, ông ta giống như giật mình tỉnh lại, nhanh chóng đem ngọc bội để vào trong lòng, giống như che giấu hăng hăng giọng.

Mạc Hi thầm nghĩ: một câu sau của ông ta giọng điệu mang theo phiền muộn cảm khái, không giống như nói với chúng ta, càng giống như lẩm nhẩm hơn. Ông ta nói vật trên ái hiển nhiên là ngọc bội trong tay, không ngờ là hình bướm. Không thể tưởng được Cù Diêu chương môn “đoan trang” cũng có chuyện phong lưu mưa rơi gió thổi.

“Quả cân” rất nhanh liền đến, liếc mắt một cái thấy Lạc Hề trong điện, sắc mặt lập tức khó coi ba phần.

Cù Diêu thay đổi dáng vẻ khiêm tốn, nghiêm khắc nói với “quả cân”: “Viên Ngộ, Lạc huynh đệ nói ngọc bội này là bảo ngọc gia truyền của hần, lúc sắp chia tay tặng cho thê tử. Người nói xem ngọc bội này người làm sao có được!” Nói xong ánh mắt gắt gao nhìn Viên Ngộ.

Viên Ngộ bùm một tiếng quỳ trên đất, nói: “Chương môn xin tha thứ cho đệ tử lần này. Ngọc bội này là lúc đệ tử làm nghĩa công ở ‘Tế Thiện Đường’ dưới chân núi nhặt được. Đệ tử nhất thời nổi lòng tham, tội đáng chết vạn lần. Vì Lạc huynh đệ này hôm qua hỏi đệ tử, đệ tử nhất thời hồ đồ, sợ nói thật liên lụy Thực Sơn bị người nhạo báng. Xin chương môn tha thứ lần này.” Dứt lời lại đụng đầu ba cái với Lạc Hề.

Mạc Hi cùng Mộc Phong Đình hai người đưa mắt nhìn nhau, người này trước sau ngôn hành bất nhất (lời nói và hành động trước sau không nhất trí với nhau), chẳng lẽ bởi vì Cù Diêu xây dựng hình tượng rất nặng, hần không dám làm càn. Cho dù hần bởi vì Cù Diêu mà thay đổi trước ngạo mạn sau cung kính, cũng không đến mức đập đầu với Lạc Hề a, còn đụng đến ba cái.

Cù Diêu nghiêm nghị nói: “Phật người cầm chừng mười ngày, người phục không?”

Viên Ngộ cảm động đến rơi nước mắt nói: “Đa tạ chương môn. Đa tạ Lạc huynh đệ không trách tội.”

Viên Ngộ làm như thế, Lạc Hề không biết như thế nào cho phải. Dù sao nói cho cùng không nhặt của rơi vốn là việc phải, nhưng nhặt được đồ chiếm riêng cũng không tính là tội nặng, huống chi người ta đã đập đầu nhận lỗi.

Mạc Hi thầm nghĩ: không thể tưởng được Cù Diêu có tài như thế, Viên Ngộ chính là “tiền đồng” (viên là tròn mà cũng có nghĩa là đồng xu của Trung Quốc), đúng là có cả mặt số và mặt hình, hay thay. Nhưng mà “tiền đồng” sáng khoái thừa nhận ngọc bội không phải sở hữu của hần như thế, lại ra vẻ ăn năn, khiến người ta nửa điểm phát tác không thể. Việc này lại càng khả nghi.

Lạc Hề thật vất vả mới có chút manh mối nhỏ này, sao chịu từ bỏ như vậy, chỉ là không có cách nào khác, liền mỗi ngày quỳ gối trong tuyết đối diện bức hoành phi dưới mái hiên “Bích Tiêu Các”, hi vọng có thể đả động Cù Diêu, thay hần tra rõ việc này. Lạc Hề quỳ từ mặt trời mọc đến mặt trời lặn, vô luận Mộc Phong Đình khuyên bảo thế nào, hần đều cố chấp như thế, chỉ đành mặc hần.

Hôm nay, Cù Diêu chủ động phái người mời Mạc Hi đi gặp ông ta. Mạc Hi trong lòng biết chuyện Thừa Ảnh có manh mối, trong lúc nhất thời có vài phần khẩn trương kích động.

Mạc Hi đến “Bích Tiêu Các”, thấy Lạc Hằng vẫn thẳng lưng quỳ gối trong tuyết. Hiếm khi thời tiết tốt, chỉ là dưới ánh mặt trời tuyết càng trắng đến chói mắt, khiến bóng lưng của hắn đặc biệt tiêu điều. Mạc Hi chỉ có thể yên lặng đi qua, nàng có tư cách gì khuyên người khác, mỗi người đều có chấp niệm trong lòng, có thể giúp đỡ chỉ có bản thân mình.

Bước vào trong điện, đã thấy Mộc Phong Đình ở đó.

Cù Diệu thấy nàng đến, trái lại mang theo hai phần nhiệt tình, nói: “Cô nương, các vị trưởng lão đã đồng ý cho cô nương mang Thừa Ảnh đi. Dù sao Hà chương môn mới là chủ nhân chân chính của kiếm này, ông ấy biết chuôi kiếm này trong tay ai mới là tốt nhất.”

Dứt lời, tự mình đem một cái hộp gỗ dài trên án giao cho Mạc Hi. Hộp vô cùng nặng, Mạc Hi nhận lấy cảm thấy cổ tay cũng chìm xuống hai phần. Nhẹ nhàng mở nắp hộp, chỉ thấy một thanh trường kiếm tao nhã phong cách cổ xưa lấp lánh nằm trong hộp.

Thừa Ảnh trong truyền thuyết là một thanh kiếm có ảnh vô hình. Trong <Việt tuyết thư> có ghi lại về Thừa Ảnh:

“Bình minh, khoảnh khắc sắc trời sáng tối giao hòa, một đôi tay chậm rãi vung lên. Cầm trong tay là một chuôi kiếm, nhưng không thấy thân kiếm, song, trên vách tường phía bắc mơ hồ thấy được bóng kiếm lay động, chỉ tồn tại trong phút chốc, sẽ theo ánh sáng ban mai mà biến mất. Thẳng đến hoàng hôn, sắc trời dần tối, cũng trong khoảnh khắc ngày đêm giao thoa, bóng kiếm mơ hồ kia lại hiện lên lần nữa. Hai tay vẽ nên đường cong tao nhã, vung về phía một góc cổ tùng cao ngất, chỉ nghe nhẹ nhàng ”xoẹt” một tiếng, thân cây hơi chấn động, không thấy thay đổi, nhưng một lát sau, làn gió nam ôn hòa thổi qua, cây tùng tươi tốt từ từ ngã xuống, vết cắt bằng phẳng lộ từng vòng tuổi, tỏ rõ năm tháng trôi qua. Sắc trời càng tối, trường kiếm lại trở về vô hình, hoàng hôn viễn cổ không tiếng động khép lại, trời đất khôi phục một mảnh yên lặng trang nghiêm.”

Nhưng thanh kiếm trong hộp này lại có kiếm hình hoàn hảo, kiếm quang dày đặc.

Mạc Hi không thể tưởng được việc này thuận lợi như thế, chỉ là nàng cũng không biết kiếm này là thật hay giả. Thầm nghĩ: nếu không đợi lát nữa cũng tìm một thân cây chém xem...

Cù Diệu nói: “Hai vị, khó có dịp hôm nay thời tiết tốt, xuống núi so với lên núi gian nan hơn, không bằng sớm ngày xuất phát.”

Mạc Hi kinh ngạc, lấy Cù Diệu đối nhân xử thế khôn khéo đoan chính, đây là đang hạ lệnh trục khách? Chỉ là nàng đã lấy được kiếm vào tay, bất luận là thật hay giả, nàng cũng không thể tìm Cù Diệu tranh luận, nếu việc này đã xong, vẫn là mau chóng xuống núi tốt hơn.

Vì thế Mạc Hi cung kính đáp: “Đa tạ Cù chương môn tặng kiếm.”

Cù Diệu khách khí cười cười, bỗng nhiên giống như nhớ tới điều gì, nói: “Cô nương có muốn hái tuyết liên không. Đây là thời điểm tuyết liên trên núi nở tốt nhất. Cho dù không hái, phong cảnh ven sườn nam cũng là đẹp nhất.”

Mạc Hi cười nói: “Đa tạ Cù chương môn chỉ điểm. Phong tư của tuyết liên hương tới đã lâu.” Mạc Hi khi còn ở hiện đại từng xem một số tin tức có nói, tuyết liên hàng năm bị người điên cuồng hái trộm, nhổ cả gốc rễ, bán rẻ hai đồng một hạt. Tuyết liên hoang dã là dựa vào hạt giống mà sinh sôi, nhổ tận gốc như thế, tuyết liên không có cơ hội kết hạt, cứ thế sẽ đến bờ vực tuyệt chủng. Nàng hái tuyết liên cũng vô dụng, chỉ muốn chiêm ngưỡng phong thái của loài kỳ hoa mọc nơi giá lạnh này thôi.

Cù Diệu đang định nói tiếp. Bên tai ba người đột nhiên truyền đến một tiếng rắc rất nhỏ, ngay sau đó lại nghe bùm một tiếng.

Mộc Phong Đình đã nhún người xuyên cửa sổ mà ra.

Mạc Hi trong lòng nhất thời dâng lên dự cảm không tốt.

34. Chương 056

Chương 56. Mạng treo chỉ mảnh.

Chỉ thấy Lạc Hằng ngã vào trong tuyết, một cây băng thật dài cắm ở cổ hắn, cả người không nhúc nhích. Có lẽ do vết thương bị cột băng nhanh chóng đông lạnh, nên máu không chảy ra nhiều lắm.

Mộc Phong Đình một tay nâng Lạc Hằng lên, vì hắn quỳ gối trong tuyết thời gian không ngắn, thân hình đã có chút cứng ngắc, hơi thở hắn, đã tuyệt khí. Mộc Phong Đình thở dài, nhẹ nhàng vuốt hai mắt hắn.

Lúc này Mạc Hi cũng đã theo ra. Ngẩng đầu nhìn mái hiên, chỉ thấy ở đó có treo một hàng băng, ngay phía trên chỗ Lạc Hằng quỳ có một cây đã gãy từ gốc. Hôm nay thời tiết tốt, băng tuyết bắt đầu tan, băng rơi xuống cũng không khó hiểu. Nặng chết người tuy là chuyện hiếm xảy ra, nhưng căn cứ vào kiếp trước nàng nghe thấy, cũng không phải là không có. Ít nhất trong một tháng mùa đông thành phố ở Nga đóng băng cũng xảy ra nhiều. Chỉ là nàng vẫn cảm thấy có chút không thích hợp, trong giây lát lại nghĩ không ra. Hơn nữa làm sao có thể trùng hợp như vậy...

Nhưng chuyện này cho dù kỳ quái hơn nữa, nàng cũng nhìn không ra chút manh mối nào. Nếu có người tiếp cận Lạc Hằng, với cảm giác của nàng, tuyết đối không thể không biết. Mạc Hi bỗng nhiên nhớ tới một người, tiên ông ngày đó cho nàng lời khuyên! Ngoại trừ người này, nàng thật sự nghĩ không ra ai có thể ở dưới mắt nàng cùng Mộc Phong Đình giết Lạc Hằng mà không bị phát hiện. Nhưng nàng vẫn cảm thấy tiên ông ngày đó đối với nàng phóng thích thiện ý là xuất phát từ thật lòng, hơn nữa ông ta có lý do gì để giết Lạc Hằng? Nếu không phải tiên ông, chẳng lẽ thật là nhũ băng tự nhiên rơi xuống?

Việc này bất luận là ai đều không nhìn ra nửa điểm không ổn, xảy ra chuyện như vậy, người đời chỉ có thể thở dài một tiếng tạo hóa trên người. Cù chương môn đáp ứng hậu táng Lạc Hằng, ngay cả Mộc Phong Đình cũng không nói gì, dù sao bèo nước gặp nhau, người đã chết, sốt ruột cũng không giúp được gì.

Hai người vẫn nghe theo lời Cù chương môn xuống núi, dựa theo chỉ điểm của ông ta mà đi sườn nam. Trời trong nắng ấm trong ngày mùa đông có vẻ đặc biệt trên quỳ.

Quả nhiên đi xuống đến độ cao ước chừng năm ngàn mét so với mực nước biển, dọc theo ranh giới có tuyết, trên đường đi nhìn thấy rất nhiều tuyết liên nở rộ trong kẽ đá vụn. Nhiều đóa lớn như miệng chén, cùng có hai màu, lục (xanh lá cây), bích (xanh ngọc) như thủy ngọc, cánh hoa rất mỏng, tầng tầng bao vây. Tình khiết đua nở đón gió trong tuyết, phong tư động lòng người.

Trời xanh mây trắng làm nổi bật Tuyết Sơn kỳ hoa, thiên địa một mảnh tĩnh mịch (đẹp yên bình).

Mộc Phong Đình nói: “Nghe nói một đóa tuyết liên trung bình phải mất năm đến tám năm mới nở hoa một lần. Hôm nay chúng ta được mở rộng tầm mắt rồi.”

Mạc Hi gạt đầu ra vẻ đồng ý. Hai người tiếp tục xuống núi.

Lúc này, trên sườn núi nơi cao hai ngàn mét so với vị trí của hai người, từ một tiếng “rắc” nhẹ nhàng, một vết nứt nhanh như chớp tách đôi tầng tầng băng tuyết, nhanh chóng mở rộng. Từng mảnh tuyết bong tróc kéo theo lớp tuyết bên cạnh, tạo thành hiệu ứng domino*, vết nứt nhanh chóng lớn lên. Trong chốc lát, tuyết trắng tầng tầng lớp lớp vỡ thành những khối tuyết thật lớn, ào ào ứng tiếng, bắt đầu trút xuống với quy mô lớn, một đường cuốn theo càng nhiều băng tuyết, càng rơi càng nhanh, thành thế sét đánh lôi đình.

* Hiệu ứng domino là một phản ứng chuỗi xảy ra khi một thay đổi nhỏ tại điểm gốc của hệ có thể gây ra những thay đổi tương tự tại các điểm lân cận, từ đó lan tỏa ra các điểm xa hơn và tạo ra một chuỗi thay đổi tuyến tính. Nói cách khác, khi xếp các quân cờ domino đứng cạnh nhau với khoảng cách giữa hai quân cờ không quá xa, ta có thể đẩy đổ một quân cờ domino đầu tiên, quân cờ đó sẽ đổ vào quân cờ đứng cạnh khiến nó đổ theo, quá trình này tiếp diễn đến khi toàn bộ loạt quân cờ domino đều đổ.

Một đám sương tuyết lúc ban đầu, đã biến thành một cơn rùng tuyết lao thẳng xuống, cuội mây lướt gió, gào rít ác liệt, với thế không thể ngăn ào ào xuống núi. Lại giống như tiên linh của Thục Sơn vừa tỉnh khỏi giấc mộng dài, đột nhiên vận nội lực, lay động bộ áo bào trắng khoác trên người, mặc cho nó theo gió bay xuống.

Hai người phản ứng cực nhanh, lập tức cảm thấy không ổn.

Mộc Phong Đình quát to một tiếng: “Không tốt, tuyết lở!”

Mạc Hi nhìn thấy một đám mây tuyết thật lớn trắng như bột phấn sắp càn quét đến trước mặt nàng, trong lòng dâng lên một ý niệm trong đầu: tuy rằng tuyết lở đẹp kinh người, nhưng so với mạng nhỏ vẫn là không đáng nhắc tới, cảnh đẹp này tốt nhất là không nên thưởng thức!

Nói thì chậm xảy ra thì nhanh, tuyết lở tạo thành cột mây hình nấm cực nhanh gào thét mà đến, loại sức mạnh khủng bố này giống như có thể xóa sạch tất cả những nơi nó đi qua.

Hai người trong khoảnh khắc đã cảm giác được tuyết lở mang đến một luồng khí đè áp thật lớn. Loại sóng khí này là vì tuyết thể chuyển động quá nhanh kích thích khiến không khí rung động dữ dội, cuối cùng đọng lại ngưng kết mà thành. Tuyết lở lấy loại sóng khí như sóng nén sinh ra khi bom nguyên tử nổ mạnh làm tiên phong, lao nhanh xuống, áp bách khiến hai người có cảm giác hít thở không thông.

Mạc Hi cơ trí kịp phản ứng, nhanh chóng ném hộp gỗ nặng chứa Thừa Ảnh trên lưng, xoay người chạy trốn.

Nàng cố gắng nhớ lại kinh nghiệm sinh tồn khi gặp tuyết lở của đội viên lên núi thám hiểm truyền lại mà lúc trước nàng từng coi trong Discovery, lớn tiếng nói: “Nhảy qua hai bên, ngừng thở!” Nàng biết cho dù hai người khinh công trác tuyệt cũng không nhanh bằng tốc độ tuyết lở mỗi giây có thể đạt tới một trăm mét, trốn xuống dưới, chỉ có con đường chết! Những vụn tuyết bị tuyết lở hút lên một khi tràn vào cổ họng cùng phổi rất dễ dẫn đến ngạt thở.

Bình thường, hình thành tuyết lở cần một lượng tuyết đọng thật lớn tụ lại một chỗ, làm lực hút trái đất yếu bớt, do đó tạo thành đất lở quy mô lớn. Cho nên tuyết lở có thể lao đến nơi địa thế bằng phẳng mới dần dần dừng lại, lâu thì kéo ngàn dặm, nhưng chiều ngang sẽ không quá rộng.

Mộc Phong Đình không chút do dự làm theo lời nàng, bóng hai người hối hả lướt ngang.

Tiếc rằng, trong dòng khí vô hình mơ hồ đã hình thành lực cản thật lớn, diện tích tuyết lở lại cực nhanh mở rộng, hai người còn chưa nhảy khỏi ranh giới có tuyết, đã gặp phải tuyết đang sa xuống.

Tuyết bay mang theo vụn băng san trời áp đất cuốn đến, trong tuyết đỏ còn mang theo đá lớn nhỏ, va đập khiến hai người ăn đau. Tuyết lở tạo thành tiếng nổ bên tai, xen lẫn tiếng gió điên cuồng gào rít. Giống như trời long đất lở.

Mạc Hi chỉ có thể dựa vào bản năng, nhanh chóng nằm thẳng trên tuyết tầng, giữ thân thể cùng trượt song song với tuyết chảy, nhưng tuyết khí liên tục quay cuồng áp đến khiến bụi mù mỗi thời mỗi khắc đều bao phủ thân thể nàng, nàng chỉ có thể cố gắng bò trên tuyết tầng, dùng hai tay bảo vệ đầu, ngăn đá cùng băng tập kích, nỗ lực ngược dòng tiến lên, trốn bên rìa tuyết chảy.

Giờ khắc này, thính giác đã thành một loại tra tấn thật lớn, tiếng nổ hình thành do tuyết lở giống như tiếng bước chân của tùy tùng chặt chẽ đi cùng “tử thần trắng”, mà đồng tuyết phía sau lại không ngừng dùng thể bài sơn đảo hải cuốn cuộn tiến đến.

Mạc Hi không có khả năng bẻ khí, bởi vậy chốc lát liền phải cố gắng hít thở, những lúc này, gió tuyết mạnh mẽ rót vào, gần như muốn ngạt thở. Rất nhanh hô hấp của nàng bắt đầu dồn dập, tứ chi bắt đầu biến lạnh, loại lạnh lẽo tận xương hòa lẫn cảm giác sợ hãi cùng nhau ngấm vào phế phủ. Cùng với sợ hãi còn có tuyệt vọng, chính là cảm giác thân mang tuyết thể vô công, ở trước mặt trời đất uy nghiêm, con người thật sự nhỏ như con kiến, không chịu nổi một đòn.

Không biết vì sao, trong khoảnh khắc sống chết được mất, nàng nghĩ tới Cố An.

Khi đó “tổ chức” bắt bọn họ tập huấn đi bộ xuyên qua đại mạc. Suốt một tháng, đối mặt ánh nắng như lửa trong cát vàng mù mịt vô tận, Mạc Hi mười hai tuổi cảm thấy tuyệt vọng và muốn từ bỏ. Nàng thậm chí nghĩ, có lẽ lúc trước được “tổ chức” thu dưỡng chính là sai, một bước sai từng bước sai, mạng này vốn là nhặt được, còn không bằng trả lại cho ông trời. Khi nàng uống cạn giọt nước cuối cùng trong túi, loại cảm giác này đã mãnh liệt đến cực hạn. Lúc này một bàn tay đưa qua. Tám năm ở chung, Cố An đã thành thiếu niên mười sáu tuổi, môi đỏ mọng tiên diễm ngày xưa đã khô nứt chảy máu, tiếng nói thanh nhuận khàn khàn trầm thấp, lại vẫn dịu dàng như vậy nhẹ giọng dỗ nàng: “Đều uội, ta không khát.” Cố An đem túi nước của mình cho nàng, chỉ cầu nàng sống sót. Khoảnh khắc đó Mạc Hi nhìn ánh mắt hắn, biết hắn có thể đọc được sự tuyệt vọng cùng chán ghét của mình, đồng thời nàng cũng đọc hiểu tình cảm của hắn.

Cho tới nay Mạc Hi đều cho là mình dựa vào hắc mà sống, hắc giúp nàng vượt qua vô số cửa ải huấn luyện khó khăn; những lúc nàng bởi vì huấn luyện máu tanh ban ngày mà gặp ác mộng, vô số lần gọi nàng tỉnh dậy, dùng nhiệt độ cơ thể mình sưởi ấm cho nàng, dỗ nàng đi vào giấc ngủ. Tổ chức cung cấp đồ ăn có hạn, nàng đang lúc lớn, Cố An luôn đem phần mình chia cho nàng, nói với nàng: “Mèo tham ăn, đều uội.” Nàng tỉnh ngộ, bọn họ vốn là cộng sinh, gắn bó chặt chẽ cộng sinh cộng vinh.

Mà nay ngay cả ông trời cũng nhìn không được, muốn đem một mạng Cố An cho nàng lấy về sao.

Thình lình, một khối đá vụn hung hăng đập vào vai trái từng bị thương của Mạc Hi, cảm giác đau nhức đánh vỡ hồi tưởng của Mạc Hi. Thân thể nàng trong tuyết chảy chột mắt cân bằng, mắt thấy sẽ lăn xuống triền núi, vùi thây trong cánh đồng tuyết phủ.

Trong ranh giới ngàn cân treo sợi tóc, một bàn tay đưa ra, nắm chặt cánh tay trái của nàng.

Tay trái Mộc Phong Đình gắt gao bắt lấy Mạc Hi, tay phải cố gắng nắm chặt một khối nham thạch đứng sừng sững trên sườn núi. Gào to một tiếng: “Đừng thả!” Lời nói bị nuốt mất trong đầy trời gió tuyết gào thét, Mạc Hi lại nghe được.

Bản năng cầu sinh lại bị kích phát ra, tiếc rằng thể trọng hai người hợp lại, thật sự không chịu nổi, Mộc Phong Đình chỉ có thể dùng Đại Lực Kim Cang chỉ gắt gao bắt lấy nham thạch, nhưng cũng dần dần lực bất tòng tâm. Đột nhiên, tảng đá trong tay hắc vỡ vụn, trong tuyết bụi mịt mù, hai người rơi cùng tuyết sa ào ào.

Ước chừng rơi nhanh hơn mười mét, sau khi hai người bị một mồm nham thạch nhô ra cản, lại bị ném rơi đến một góc khác trên sườn núi.

Mộc Phong Đình thủy chung không có buông tay Mạc Hi ra. Khi lăn xuống triền núi, hắc lại lấy thân bảo vệ, ôm Mạc Hi, thay nàng chắn đi bằng tuyết cùng đá từ bốn phương tám hướng vọt tới.

Thần xui quỷ khiến, hai người đã bị ném đến bên rìa tuyết đổ. Lại quay cuồng đến mười mét, Mạc Hi thừa dịp thể trượt dần chậm, nhanh chóng lấy ra đoản kiếm giấu trong tay áo, ngưng tụ nội lực, đâm mạnh vào tuyết, mới ổn định được thân hình hai người.

Cuối cùng thở ra một hơi, hai người không khỏi nhìn nhau cười, trên mặt đều mang theo vẻ hân hoan cùng sợ hãi sau khi sống sót qua tai nạn.

Mộc Phong Đình không kịp vuốt đi tuyết đầy mặt, chỉ ân cần hỏi: “Có bị thương hay không?”

Mạc Hi thử giật giật tay chân cứng ngắc, ngoại trừ lưng hơi đau, ngược lại không có chỗ nào bị thương, có thể nói là cực may mắn.

Nàng lắc đầu trịnh trọng nói: “Lần này toàn dựa vào huynh, mạng nhỏ này của ta mới có thể giữ được.” Thầm nghĩ: vừa rồi lúc Mộc Phong Đình một tay vịn nham thạch đại khái có thể bỏ nàng xuống, tự bảo vệ mình, nhưng hắc lại không làm vậy. Người này quả nhiên là đồng đội tốt.

Mộc Phong Đình cười nói: “Cô cảm kích là tốt rồi.”

Mạc Hi cũng cười: “Huynh không trách ta sao? Đều là ta muốn đến xem tuyết liên, chúng ta mới có thể gặp nạn.”

Mộc Phong Đình lắc đầu cười vô cùng thoải mái, nói: “Mộc cô nương muốn xem kỳ hoa, sơn thần của Thục Sơn muốn tuyết lở, đây không phải việc tại hạ có thể trách.”

Mạc Hi tự đáy lòng cười rộ lên, thầm nghĩ: miệng hèn cũng không phải luôn không khiến người ưa thích.

Có lẽ là vì cùng trải qua sinh tử, hai người nói chuyện đều vứt đi khách sáo ngày xưa, trở nên thoải mái tùy ý.

Mạc Hi đang định đứng lên, sửa sang lại một phen, không ngờ, chỉ nghe khê “rắc” một tiếng, tảng tuyết dưới chân đột nhiên sụp nứt. Mạc Hi ra tay như điện bắt lấy đoản kiếm, muốn ổn định thân thể, ai ngờ tảng tuyết bên cạnh đoản kiếm cũng nứt theo.

Cũng không biết có phải rơi vào khe núi hay không, hai người lại một đường rơi xuống, rất nhanh chung quanh liền một mảnh tối đen, quanh thân càng ngày càng lạnh, về sau lạnh đến không gì sánh được. Hai người càng rơi càng nhanh, vực sâu kia giống như vô cùng vô tận...

35. Chương 057

Chương 57. Đồng tuyết động băng

Hai người một đường cực nhanh rơi xuống, cũng không biết trải qua bao lâu, rốt cục bùm một tiếng, rơi vào trong nước. Nước kia vô cùng lạnh, hàn khí thấm tận xương tủy.

Mạc Hi bơi không tốt, trong bóng đêm chìm mạnh vào trong nước, nước lạnh đến xương nháy mắt ập vào mũi miệng, không khỏi trong lòng sợ hãi, bỗng nàng cảm thấy bả vai mình bị người cầm lấy, ra sức kéo lên trên. Mạc Hi biết cứu người trong nước sợ nhất chính là người được cứu hoảng sợ giẫy dụa, sống chết bám lấy người cứu, khiến đối phương không thể vươn tay quạt nước, tạo thành bi kịch cả hai cùng chìm. Nên nàng nỗ lực thả lỏng mình, mặc cho Mộc Phong Đình mang theo trôi lên mặt nước.

Rốt cục cũng có thể tự do hô hấp, Mạc Hi hung hăng hít một hơi dài không khí, lại bởi vì hít mạnh, sặc nước, nhẹn không được ho mấy tiếng. Lúc này, bên tai truyền đến một giọng nói ấm áp: “Đừng sợ, thả lỏng chút, ta mang cô lên bờ.”

Trong lòng an tâm một chút, trong bóng đêm Mạc Hi cũng không phân rõ phương hướng, chỉ có thể lựa chọn tin tưởng hẳn.

Hai người bơi một lát, vì nước quá lạnh, hơn nữa lúc trước tuyết lở chạy trốn chết đã tiêu hao rất nhiều thể lực, không khỏi càng bơi càng chậm, càng về sau các giác quan đều chết lặng, chỉ bất buộc bản thân lập lại động tác một cách máy móc.

Cũng không biết bơi bao lâu, Mạc Hi cảm thấy vô cùng kiệt sức, chỉ nghe Mộc Phong Đình hưng phấn nói: “Đến!” Cho dù hẳn công lực thâm hậu, lúc này giọng nói cũng bởi vì ở nơi vô cùng lạnh mà có chút run run.

Ngay sau đó nàng cảm giác được Mộc Phong Đình bò lên bờ, chốc lát sau nghe hẳn dịu dàng nói: “Đưa tay cô cho ta.”

Mạc Hi làm theo.

Bàn tay của Mộc Phong Đình to lớn có lực. Mạc Hi vừa cảm thấy một sức mạnh kéo lên, nàng đã rời khỏi mặt nước. Thầm nghĩ: hàn đàm (đàm: đầm) này kết cấu giống như khối lập phương bằng nước vậy, không có chỗ nước cạn.

Nơi này giống như một cái huyết động. Hai người từ từ sờ soạng trong bóng đêm, cuối cùng cũng chạm được vách. Mạc Hi dùng lòng bàn tay vuốt nhẹ, trơn nhẵn cứng rắn lại vô cùng lạnh, còn có chút cảm giác dính da, là vách băng không thể nghi ngờ. Có lẽ hai người đã lọt vào một động băng trong núi.

Nàng nói nhỏ: “Chúng ta hiện tại chỉ có thể đi một bước tính một bước. Cũng không biết có thể tìm được cửa động không.”

Mộc Phong Đình nói: “Ừ. Tường băng nơi này ít nhất cũng cao trăm trượng (1 trượng = 10 thước), lại tối như vậy, chúng ta vô luận như thế nào cũng không bò lên được.”

Hai người đều là người có kinh nghiệm, lại trải qua một màn kinh tâm động phách tìm được đường sống trong chỗ chết mới vừa rồi, giờ phút này mặc dù đối khổ lạnh lẽo, lại vô cùng mệt mỏi, nhưng cũng coi như bình tĩnh.

Dọc theo vách băng một đường đi về phía trước, Mộc Phong Đình luôn đi trước. Mạc Hi biết hẳn là vì giành trước dò đường, cảm thấy vô cùng cảm kích.

Ước chừng đi khoảng một chén trà nhỏ, rốt cục thấy phía trước có một tia sáng nhạt, hai người đều phấn khởi.

Bởi vì có ánh sáng, hơn nữa nóng lòng cầu sinh, hai người không hèn mà cùng bước nhanh hơn. Quả nhiên càng đi càng sáng.

Mộc Phong Đình nói: “Trong núi có ánh sáng tức là có miệng động.”

Mạc Hi gật gật đầu, nói: “Chỉ hi vọng như thế.”

Bỗng nhiên cách đó không xa có ánh sáng rực rỡ, chiếu đến bọn họ cơ hồ không mở mắt ra được.

Mạc Hi lấy tay che hai mắt, dừng bước, thích ứng một lát, mới tiếp tục đi về phía trước.

Dọc theo vách băng quay ra, quả nhiên trước mắt sáng tỏ. Là một cái động băng thiên nhiên thật lớn.

Trong động cột băng, nhũ băng, thác băng, măng băng, băng hoa hình dạng khác nhau, ánh nắng chiếu xuống trong suốt lóng lánh rực rỡ muôn màu, tạo thành một thế giới băng thiên nhiên lung linh tràn đầy màu sắc, làm người ta hoa mắt chóng mặt.

Thác băng từ chỗ cao nhất của vách băng đổ xuống, chia thành năm bậc, mỗi bậc đều giống như một cái ao đọng lại, tổng thể nhìn qua giống một dòng sông băng thu nhỏ, tỏa ra ánh sáng óng ánh màu lục nhạt. Mạc Hi cảm thấy nhìn qua thật giống một ly kem bạc hà thật lớn, hơi tan ra. (Tiểu Mạc quả thật không phải người thường, nhìn thứ gì cũng có thể liên tưởng đến ăn uống...)

Trên đỉnh đầu bám đầy băng lăng cùng măng băng to to nhỏ nhỏ, dưới ánh mặt trời khúc xạ ra ánh sáng chói mắt như kim cương. Bên cạnh phiến băng lớn còn các tầng băng đầy hoa văn, giống như nước chảy lan tràn, ngưng tụ thành một vùng sáng lạn.

Về phần băng hoa càng kỳ lạ hơn, tựa như bông tuyết hình lục giác phóng lớn. Có cái giống như mạng nhện ngưng kết gần vách động băng. Có cái giống như lùm cây sinh trưởng nơi băng động, có thể nói rơi xuống đất lập tức mọc rễ, khắp nơi nở hoa.

Các loại cột băng thì giống như suối phun đông lại, từ lòng đất bất ngờ mà phun lên.

Ngoài ra còn có băng xoáy ống, băng nho, băng kết tinh vân vân, nhiều không kể xiết.

Hai người đều tấm tắc tán thưởng, lại không kịp nhìn kĩ, dù sao việc cấp bách là tìm kiếm miệng động.

Lại đi về phía trước, trước mặt không ngờ là một vách băng thật lớn. Đại khái cao chừng ba trượng, trong như gương, toàn bộ trong suốt, bên trong xen lẫn vô số khe thật nhỏ, ánh mặt trời xuyên qua, ỉn ỉn u quang màu lam nhạt. Thoạt nhìn tựa như một mặt tường thủy tinh thật lớn thật dày. Mà bên kia tường chính là trời cao biển rộng hai người hướng tới.

Mạc Hi nói: “Tìm xem còn có đường khác hay không.”

Mộc Phong Đình gật gật đầu, cẩn thận tìm kiếm.

Hai người ở trong động tỉ mỉ tìm một phen, thất vọng phát hiện, khối băng kính thật lớn này chỉ sợ là con đường duy nhất của bọn họ. Dựa vào mắt thường không thể đoán chính xác độ dày của băng kính, chỉ là băng kính này tuyệt không mỏng. Hai người giờ phút này vô công đều giảm mạnh so với bình thường, có thể đánh vỡ mặt băng kính này hay không vẫn chưa biết được.

Cho nên Mộc Phong Đình nói: “Chúng ta nghỉ ngơi trong chốc lát trước, khôi phục một chút công lực. Thử hợp lực hai người lại xem có thể đánh vỡ tường băng không.”

Mạc Hi gật gật đầu, trải qua luân phiên kinh tâm động phách ép buộc, nàng đã sớm kiệt sức. Quần áo trên người ướt đầm lạnh như băng, dính trên da vừa lạnh lại nặng, thật là khó chịu. Mạc Hi tìm một chỗ mặt băng hơi mỏng ngồi xuống, vừa mới chuẩn bị vận công trừ hàn, bỗng nhiên thoáng nhìn thấy trên mặt đất có hai vết máu mới. Kinh ngạc nhìn Mộc Phong Đình, quả thấy bàn tay hắn có tơ máu chảy ra. Vội nói: “Tay huynh bị thương.” Trong lòng biết nhất định là vừa rồi một tay nắm lấy nàng, một tay bấu hòn đá đã bị cào xước.

Mộc Phong Đình không cho là đúng nói: “Chút vết thương nhỏ, không có gì đáng ngại.”

Mạc Hi nói: “Huynh lại đây. Ta băng lại cho huynh.” Nàng không thích thiếu ân tình người khác, huống chi là ân cứu mạng, có thể trả chút nào hay chút đó.

Mộc Phong Đình cười cười, đến gần nàng ngồi xuống.

Mạc Hi từ trong lòng lấy ra một cái bình kim loại lớn cỡ nửa bàn tay, dùng đoản kiếm cạo lớp sáp thật dày bịt kín bên ngoài, mở miệng bình, thứ bên trong hoàn toàn khô ráo, không dính chút nước. Có một ít băng gạc, một bọc muối nhỏ, một bình kim sang được nhỏ, còn có kim chỉ cùng hỏa tập. Túi cấp cứu này từng vô số lần giúp nàng thoát nguy trong tuyệt cảnh, Mạc Hi mỗi lần ra ngoài đều chuẩn bị một cái tùy thân mang theo.

Nàng trước rắc một ít muối lên lòng bàn tay Mộc Phong Đình, suy nghĩ một chút nói: “Huynh chờ chút, ta trở về hàn đàm lấy chút nước tới rửa vết thương cho huynh.” Tuy là vết thương nhỏ, nhưng nếu nhiễm trùng cũng không phải chuyện hay ho gì.

Đang định đứng dậy, Mộc Phong Đình đã dùng tay kia giữ chặt nàng, nói: “Chỉ là vết thương nhỏ, đừng trở về mạo hiểm.” Giọng điệu đã sửa lại cảm giác như mộc xuân phong, mang theo ba phần cứng rắn. Dứt lời liền dùng tay trái vắt nước trên quần áo, vẩy vẩy vào lòng bàn tay phải.

Mạc Hi thở dài: “VẬY ĐƯỢC RỒI.” Cũng may nước vắt ra thoát nhìn cũng sạch sẽ.

Đội bùn cát trên lòng bàn tay được rửa sạch, nàng nhẹ nhàng dùng kim lấy đi những mảnh vụn trong lòng bàn tay hằn, lại rắc kim sang được, dùng băng gạc tỉ mỉ băng lại.

Mộc Phong Đình lật lật bàn tay đã băng bó tốt, cười khen: “Tay nghề cũng không tệ.” Ngừng một chút, hần lại nói: “Ta thật rất bội phục cô, quyết định thật nhanh, ngay cả Thừa Ảnh loại tuyệt thế hảo kiếm này cũng bỏ được.”

Mạc Hi thở dài một hơi, khuôn mặt nhỏ nhắn đau khổ nói: “Thiên tân vạn khổ lên Thục Sơn, lấy được Thừa Ảnh, lại bị ta tự tay đánh mất. Cũng không biết quãng trong tuyết ở ngọn núi hoang đó, còn có thể tìm về hay không. Hơn nữa, nơi đó nếu từng xảy ra tuyết lở, khả năng lại có tuyết lở rất lớn, nếu trở về tìm, rất mạo hiểm.”

Nói đến đây, bỗng trong đầu chợt lóe, nàng nghĩ đến một khả năng, ngẩng đầu vẻ mặt ngưng trọng nhìn Mộc Phong Đình.

Mộc Phong Đình giống như cũng bị kích động, quyết đoán nói: “Có phải cô hoài nghi Cù Diệu cố ý dẫn chúng ta đi đường này?”

Mạc Hi gật gật đầu nói: “Phải. Tuyết liên là ông ta chủ động nhắc tới, con đường cũng là ông ta chỉ. Hơn nữa huynh không thấy hôm nay ông ta rất khác thường sao, chủ động đuổi khách, giống như biết trước sẽ xảy ra chuyện.”

Mộc Phong Đình suy nghĩ sâu xa một lát, nói: “Duy nhất nói không thông là tại sao ông ta đoán được sẽ có tuyết lở.”

Mạc Hi gật gật đầu, nói: “Đúng vậy, cho dù ông ta biết đường đó có tỉ lệ tuyết lở cao, làm sao có thể đoán chắc chúng ta sẽ gặp phải chứ.”

Mộc Phong Đình nói: “Ông ta muốn trừ bỏ chúng ta, chẳng lẽ có liên quan đến cái chết của Lạc Hằng? Hay là vì ông ta không cam lòng đem Thừa Ảnh cho cô?”

Mạc Hi nhíu nhíu mày, nói: “Nhắc tới cũng kì, nếu Hà Quân Thanh năm đó đem Thừa Ảnh làm vật truyền thừa chương môn giao cho Cù Diệu, là vì chấn hưng phái Thục Sơn, nay không có lý nào ông ta sẽ tặng thanh kiếm cho người ngoài như ta a. Chẳng lẽ ông ấy đối với Cù Diệu có điều bất mãn, mượn việc này ám chỉ hần thoái vị. Nhưng với địa vị nhất hô bá ứng (được nhiều người ủng hộ) của Hà Quân Thanh tại Thục Sơn, phế bỏ Cù Diệu, lập chương môn khác chẳng phải dễ dàng sao? Làm gì phải mượn tay người khác?”

Mộc Phong Đình nói: “Cô nương có điều không biết, tổ sư khai sơn của phái Thục Sơn từng lập ra một quy định, chương môn một khi đã xác lập, trừ phi tự mình phản bội bốn môn, hoặc nguyện ý thoái vị, chứ không thể huỷ bỏ. Cho dù là chương môn đời trước, mặc kệ đức cao vọng trọng thế nào, cũng không thể.”

Mạc Hi trầm nghĩ: còn có chuyện tốt như vậy, vậy tức là chức vị chưởng môn Thục Sơn này là bát cơm sắt ăn cả đời a (bát cơm sắt ý chỉ công việc ổn định), vững chắc giống như thẩm phán của pháp viện tối cao của Mỹ. Còn như nghề của nàng, phiêu lưu cao không nói, lại không có địa vị xã hội. Thật sự là người so với người tức chết người. Nếu quả thật là như vậy, Hà Quần Thanh tên cáo già này, dám sử dụng nàng như thương. Đáng đời bị Lâm Tích di tình biệt luyện (yêu người khác).

Mạc Hi ở trong lòng oán niệm mãnh liệt Hà Quần Thanh, bình tĩnh nói: “Vô luận như thế nào, trước hết chúng ta nghĩ cách ra ngoài đây.”

Mộc Phong Đình gật gật đầu.

Hai người bắt đầu ngồi vận công.

Đại khái qua một chén trà nhỏ, trên người hai người bắt đầu toát ra khói trắng, đó là nội tức chuyển động quanh thân làm thân thể nóng lên. Lại qua tiếp một chén trà nhỏ, cuối cùng y phục cũng khô ráo.

Mạc Hi cảm thấy tinh thần sảng khoái, tạm thời ngừng điều tức, dù sao luyện nội công kị nhất là chỉ vì cái trước mắt.

Bỗng nhiên nàng thấy cột băng phía trước hiện ra một góc trong suốt, giống như bên trong có cái gì. Có lẽ hai người luyện công tỏa nhiệt khiến lớp tuyết sương tích trên cột băng hòa tan, mới hiện ra cột băng vốn trong suốt.

Nàng đứng lên, nhìn kĩ cột băng trước mặt, bàn tay ngưng tụ nội lực, phát đi những hạt sương nhỏ trên cột băng, không ngờ thật sự trong đó có thứ gì!

Nhìn giống như là thi thể một đứa trẻ, chỉ là không biết vì sao mặc quần áo người lớn.

Lúc này Mộc Phong Đình cũng đã thu công, tiến lên, nói: “Cẩn thận chút, để ta.”

Mạc Hi lắc đầu nói: “Không có việc gì.” Nàng lấy đoản kiếm đâm mạnh vào lớp băng ngoài cùng của cột băng, chỉ chốc lát, lớp băng rắc vỡ ra khe hở như mạng nhện. Mạc Hi tiếp tục dùng lực, khe hở dần dần mở rộng, cả tấm băng khẽ vang lên một tiếng thanh thúy, hoàn toàn sụp đổ. Lộ ra vật bên trong.

Quả thật là một thi thể, nhưng bề ngoài thoát nhìn đã không giống người, giống con rối hơn. Mạc Hi lấy tay chạm vào, làn da của cô ta đã cứng như da thuộc.

Mạc Hi nhẹ giọng nói: “Thi thể này mặc quần áo nữ tử trưởng thành, trên đầu còn cài trâm hoa, hẳn là người trưởng thành. Ngoại hình thi thể rút nhỏ như vậy, nhất định là vì thi thể trong khoảng thời gian ngắn nghiêm trọng mất nước tạo thành.” Mạc Hi biết tử lạnh có tác dụng hút ẩm, mà nơi đây giống như một hầm chứa đá thật lớn, thi thể ở trong cột băng cũng như một cái quan tài bằng băng, hiệu quả hút ẩm không cần nói cũng biết. Ở núi Alps nước Pháp từng có hai người thích leo núi phát hiện được một thi thể, trải qua nghiên cứu của các nhà khoa học, thi thể đó là người của năm ngàn năm trước, hơn nữa cũng giống như xác nữ tử trước mặt này, thi thể khô rút nghiêm trọng, vật tùy thân lại hoàn hảo không tổn hao gì. Nhưng mà hiện tại như vậy, chỉ dựa vào quan sát bề ngoài thi thể khó có thể phán đoán thời gian tử vong. Bởi vì dưới tình huống nhiệt độ thấp mất nước, người chết vài năm thậm chí vài thập niên, bề ngoài không có khác biệt nhiều. Chỉ có thể từ cách ăn mặc của xác nữ tử phán đoán ước chừng năm tử vong.

Mộc Phong Đình nói: “Xem kiểu dáng quần áo của cô ấy, hẳn là người triều đại này. Trâm hoa cũng không quý trọng, chắc là con nhà thường dân. Quần áo được sửa sang lại vô cùng chỉnh tề, hình như có người muốn giữ lại cô ấy sau khi chết, đặc biệt chôn cô ấy ở đây.”

Bỗng nhiên hắn giống như thấy cái gì, ra tay như điện phát đi vụn băng trên xác chết, lấy xuống.

Mạc Hi thấy cũng không khỏi chấn động, hai người nhìn nhau, trong lòng đều hiểu ra vài chuyện.

Mộc Phong Đình đem vật ấy cẩn thận cất vào lòng.

Mạc Hi nói: “Nếu có thể đem cô ấy chôn ở đây, có nghĩa nơi này vốn thông với bên ngoài. Đáng tiếc trải qua quá nhiều năm, lại bị phong kín.”

Mộc Phong Đình nói: “Cũng đến lúc đánh nát tường băng rồi. Xin cô nương giúp ta một tay.”

Mạc Hi gật gù đầu, nói: “Nội công của ta không bằng huynh, có một cách mạnh ngang huynh.”

Mộc Phong Đình thấy nàng cười giảo hoạt, liền biết nàng lại có mưu ma chước quỷ, cười nói: “Cô nương xin vui lòng chỉ giáo.”

Mạc Hi lấy hỏa tập ra, tháo phần băng gạc mới dùng còn dư ra, châm phần dưới, tay cầm đầu trên, chọn một chỗ trên băng kính nhìn có vẻ mỏng, đưa đầu băng gạc đang cháy tới gần tường băng. Chính là muốn đốt chảy tường băng.

Mộc Phong Đình nói: “Đáng tiếc cuộn băng gạc này hơi ngắn, nếu không chúng ta ngay cả một phần lực cũng không tốn.”

Mạc Hi thản nhiên tiếp lời: “Nếu huynh đồng ý cởi quần áo ra đốt, cũng không phải không thể.”

Mộc Phong Đình nhất thời nghẹn lời, sờ sờ mũi, không hé răng. Nữ tử lời nói lớn mật hấn gập cũng không tính là ít, nhưng nàng có thể nói đậm mạc như thế, hơn nữa chữ chữ đều chân thật. Nữ tử có thể trong vài câu liền khiến hấn nghẹn lời, nàng xem như là người đầu tiên.

Rất nhanh băng gạc liền đốt hầu như không còn. Vách băng cuối cùng cũng tan ra một hố nhỏ sâu và dài cỡ hổ khẩu (phần giữa ngón cái và ngón trỏ).

Tiếp theo, Mạc Hi lấy đoản kiếm ra đục lỗ. Đại khái đục nửa canh giờ, mặc dù không thấy có dấu hiệu đục xuyên, nhưng cũng rất có tiến triển.

Mộc Phong Đình nói: “Còn lại để ta. Cô nghỉ ngơi chút đi.”

Mạc Hi tay cũng đau, liền vui vẻ chuyển giao nhiệm vụ.

Mộc Phong Đình dù sao nội công hơn Mạc Hi một bậc, đối với hoạt động đào khoét, đục lỗ linh tinh cũng am hiểu hơn Mạc Hi, tiến triển rất nhanh. Không đến nửa canh giờ, mắt thấy thẳng lợi đã trong tầm mắt.

Hấn vừa đục tiếp một khối băng vụn, đột nhiên băng kính phát ra tiếng “rắc rắc”, rất nhanh bắt đầu rạn nứt.

Mạc Hi thấy thế lớn tiếng nói: “Không tốt, cứ thế toàn bộ sẽ sụp xuống!” Khối băng dày nặng như vậy nện xuống cũng không phải là chuyện đùa, hơn nữa rất có thể sẽ đè chết hai người trong động!

36. Chương 058

Chương 58. Đồng tâm hiệp lực

Hai người trơ mắt nhìn vết nứt nhanh chóng lan rộng, có vài cái còn lan đến phần băng treo trên đỉnh đầu, trong khoảnh khắc liền có mười mấy nhũ băng rơi xuống, đập vào hai người.

Hai người chỉ có thể thi triển khinh công xê dịch né tránh trong động. Đương nhiên đây là cách nói đã trải qua văn học sửa chữa, kỳ thật chính là chạy trốn chết.

Mạc Hi liếc nhìn đỉnh đầu, lại nhìn băng kính, cảm thấy cổ rét run, cùng Mộc Phong Đình trao đổi ánh mắt. Hai người đều hiểu được, lần này sống hay chết, đều xem nơi nào sụp trước. Nếu đám dao băng chằng chịt trên đầu rơi xuống, hai người bọn họ chính là bia sống, kết cục duy nhất chính là bị bắn thành hai con nhím; nếu băng kính sụp trước, là lưu lại đường sống cho bọn họ, hay là phá hỏng cửa động chôn sống bọn họ, vẫn chưa biết trước được. Nhưng bất kể như thế nào, tình huống sau ít nhất còn một cơ hội sống.

Mạc Hi la to: “Chờ đợi như vậy không khác gì bó tay chịu chết, phá vỡ đi!”

Mộc Phong Đình nói: “Được! Chúng ta hợp lực đánh vỡ vách băng!”

Hai người không hẹn mà cùng thối lui mấy trượng, chân hạ một chút, cơ thể lẳng không nhảy lên, đợi nhảy đến giữa không trung, xoay ngang người, hợp lại đem hết toàn lực lao vào băng kính, đợi sắp chạm đến mặt

băng, không những không thu thế ngược lại còn nỗ lực đánh tới, dùng liên hoàn đá, hung hăng đánh về phía mặt băng!

Khe hở trên vách băng bị một đòn hợp lực của hai người rộng ra không ít, chỉ là băng tầng trên đầu cũng bởi vì chấn động, vết nứt nhanh chóng lan rộng, càng ngày càng nhiều như băng bắt đầu gãy đổ, dần dần càng rơi càng dày đặc.

Mạc Hi rút nhanh kiếm bên eo, múa ra một lưới kiếm dày đặc, bảo vệ điểm yếu hại quanh thân, chắn băng, đồng thời bảo Mộc Phong Đình: “Xuống phía dưới ta đi, ta che cho huynh!”

Do lực hút của trái đất gia tăng, càng lên trên, thế băng rơi càng chậm, càng dễ dùng kiếm chắn, mà Mạc Hi sắp xếp như vậy, vừa bảo vệ mình đồng thời cũng có thể bảo vệ Mộc Phong Đình.

Mộc Phong Đình lập tức hiểu được ý bảo vệ của Mạc Hi, điều chỉnh thân hình, cố gắng làm theo động tác của nàng. Có lẽ là vì sinh tử tồn vong, độ phối hợp của hai người đặc biệt cao. Sau hai lần đá mặt băng, đáng người nhảy lên trên không trung y hệt nhau, phối hợp tuyệt đến không ngờ. Hai người giống như hai thanh kiếm song song bay ra khỏi vỏ, cùng hung hăng đánh về phía mặt băng.

Trải qua chừng mười lần đá đánh, băng trên đầu rơi dày đặc như mưa, dùng trên thân kiếm Mạc Hi, tiếng đình đình không ngừng bên tai. Ẩn ẩn có khí thế mưa to sắp giạt.

Mộc Phong Đình mỗi đá đều nhắm đúng chỗ hai người vừa đục, mong có thể ở nơi mỏng nhất mau chóng đánh tan.

Rốt cục, mặt tường truyền đến tiếng nứt nhanh, có vẻ đã sắp sụp đổ. Sau một lúc lâu, tiếng băng vỡ đã giống như tiếng phát ra từ một dây pháo được châm lửa, “ì ùng” rung động.

Mạc Hi quát: “Lúc này không thể lui, nếu lui không chừng sẽ bị chôn trong động, vẫn là xông ra đi!”

Mộc Phong Đình cũng là người làm việc quyết đoán, nói một tiếng: “Được!” Thầm nghĩ: ta nhất định bảo vệ nàng bình an, cùng nàng tiến thoái.

Hai người lại hợp lực phá vỡ, cuối cùng, một đá kia trở thành sợi rơm dè chết lạc đà*, tường băng ầm ầm sụp xuống. Lúc này lấy kiếm chắn không khác gì lấy trứng chọi đá, Mạc Hi dứt khoát ném nhanh kiếm đi, hai tay bảo vệ đầu, mạo hiểm nguy cơ bị khối băng khổng lồ điên cuồng rơi xuống đập trúng, ra sức đánh cựa, phóng ra ngoài.

* Sợi rơm dè chết lạc đà: Câu này lấy từ một chuyện cổ. Ngày xưa có một thương nhân mới mua được con lạc đà tốt, ông ta muốn thử xem nó có thể chở được bao nhiêu đồ nên chất hết thứ này đến thứ khác lên lưng nó, cuối cùng khi ông ta để thêm một sợi rơm lên, con lạc đà chịu không nổi đã ngã lăn ra chết.

Mộc Phong Đình gắt gao đi theo bóng dáng Mạc Hi, không biết là bởi vì quá mức chú ý tới nàng, ngược lại lơ là dưới chân, hay là vì trùng hợp, đột nhiên hấn vấp phải một khối băng thật lớn, mất cân bằng. Nếu là bình thường, dưới năng lực ứng biến của hấn đương nhiên không sao, chỉ là giờ phút này không chấp nhận được nửa điểm sai lầm.

Mạc Hi cảm giác được người phía sau chậm lại, lập tức quay đầu, thấy Mộc Phong Đình dưới chân chênh vênh, đồng thời vì ứng phó vô số khối băng, cột băng trên đầu không ngừng rơi xuống, đã có chút rối loạn. Nàng quyết định thật nhanh, thế đi chậm lại, chộp cổ tay phải của hấn, lại đột nhiên cảm thấy hành động này không ổn, cổ tay chính là mạch môn, người tập võ xuất phát từ bản năng tuyệt đối sẽ không cho người khác đụng vào nơi này, Mộc Phong Đình võ công cao hơn nàng, nếu hấn phản xạ có điều kiện hất tay nàng ra, ngược lại không tốt, vì thế nhanh chóng sửa thành nắm bàn tay hấn, khẽ kéo, đã giúp hấn ổn định thân hình.

Mộc Phong Đình lập tức nhìn nàng đầy cảm kích.

Chỉ là vì thế, tốc độ hai người đều giảm bớt.

Mắt thấy sắp đột phá vòng vây, không ngờ, một khối băng to dài chừng hai thước, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai đổ ập xuống đập mạnh vào hai người. Mạc Hi cơ hồ là xuất phát từ bản năng không buông tay trái đang nắm Mộc Phong Đình, vùng tay phải trực tiếp ngăn chặn, khối băng rơi quá mãnh liệt, nặng tựa ngàn cân, chỉ nghe cổ tay truyền tới một tiếng “rắc” rất nhỏ, tiếp theo cảm giác đau như kim

châm kéo tới. Mạc Hi thăm nghĩ đại sự không ổn, có thể đã bị thương đến xương rồi. Chỉ là giờ phút này thoát thân quan trọng hơn, nàng chỉ có thể nỗ lực không nghĩ tới hậu quả, dưới chân dùng lực chạy gấp.

Lại tung người một cái, hai người cùng ngã xuống đất, Mộc Phong Đình lấy thân che cơ thể gầy yếu của Mạc Hi, thay nàng chặn đi vô số mảnh băng nhỏ bắn ra từ động băng phía sau đang ầm ầm sụp xuống.

Lát sau, Mạc Hi mới khẽ động dậy, thở phào nhẹ nhõm nói: “Cuối cùng cũng trốn ra được.” Thăm nghĩ: còn sống thật tốt.

Mộc Phong Đình cảm thấy thân thể mềm mại dưới thân hơi giãy giụa, lúc này mới kịp phản ứng, vội vàng xoay người thoái lui. Hai người cùng nhìn lại động băng phía sau, quả nhiên lượng lớn vụn băng đã phá hỏng toàn bộ miệng động, không khỏi cảm thấy may mắn, nhìn nhau cười.

Mạc Hi thử chuyển động cổ tay, cảm giác đau đớn lại kéo đến. Nàng âm thầm thở dài một hơi, thăm nghĩ: chẳng lẽ tay phải này từ nay về sau liền phế đi? Sau này phải bắt đầu luyện kiếm bằng tay trái? Nhưng nàng vừa mới trải qua một lần chết hụt, tuy rằng lo lắng về vết thương, nhưng giờ phút này cảm giác hưng phấn vì còn sống vẫn chiếm thượng phong, có một loại tâm tình phóng khoáng ngoài chết không có gì lớn hơn, vấn đề này không quấy nhiễu nàng lâu lắm.

Mộc Phong Đình đã sớm phát giác vẻ khác thường của nàng, thân thiết nói: “Sao vậy, có phải vừa rồi ngã khỏi băng, cổ tay bị thương?”

Mạc Hi mỉm cười, nói: “Chỉ là đại nạn không chết, có chút cảm khái thôi.” Ngừng một chút, lại nhẹ nhàng băng quơ nói: “Vết thương ở cổ tay không có gì đáng ngại.” Trải qua sinh tử, hãn liễu mạng bảo vệ, nên Mạc Hi cũng không sợ ở trước mặt hãn tự lộ điểm yếu. Huống chi, thương thế như vậy, muốn giấu cũng không giấu được.

Mộc Phong Đình trong lòng chấn động, thăm nghĩ: nàng là vì bảo vệ ta mới biến thành như vậy. Cổ tay bị thương sao có thể không có gì, tay là sinh mệnh của kiếm khách. Trên mặt cũng không dám lộ ra nửa phần, sợ khiến nàng bất an. Cũng không hỏi nữa, chỉ nói: “Kế tiếp chúng ta làm sao bây giờ, trở lại Thục Sơn, chất vấn Cù Diệu có mưu đồ hãm hại hay không à?”

Mạc Hi trầm tư một lát, nói: “Một béo một gầy kia ở dưới chân núi nhất định đã làm chuyện tốt gì rồi. Mà Cù Diệu hơn phân nửa là biết rõ, thậm chí rất có thể bao che cho bọn họ. Cù Diệu làm người gian xảo cẩn thận, nếu không có bằng chứng liền lên án ông ta có ý dẫn hai người chúng ta đi sườn nam, tuyệt không thể lật đổ ông ta. Không bằng chúng ta xuống tay từ một béo một gầy kia, xem có thể bắt được nhược điểm khác của ông ta hay không.” Nàng tuy không muốn làm khó Cù Diệu, nhưng đối phương vừa ra tay đã muốn đẩy nàng vào chỗ chết, cho dù hôm nay bình an rời khỏi Thục Sơn, khó đảm bảo ngày sau ông ta sẽ chịu để yên. Cái khác không nói, chỉ cần ông ta ra lệnh một tiếng, gán cho nàng tội danh trộm bội kiếm “Thừa Ảnh” của trường môn Thục Sơn, không riêng trên dưới Thục Sơn coi nàng là kẻ địch, trên giang hồ vì thanh tuyệt thế danh kiếm này, người nghe tin lập tức hành động đâu chỉ trăm ngàn. Thay vì một mực tránh né, không bằng lựa chọn chủ động, vĩnh tuyệt hậu họa!

Mộc Phong Đình đồng ý nói: “Tên mập kia có vẻ là người xúc động. Đem hai người béo, gầy kia tách ra, muốn từ miệng tên mập kia nạy ra gì đó, chắc chắn không khó.” Hãn chặn chờ một lát, cuối cùng hỏi: “Muốn trở về tìm Thừa Ảnh của cô hay không?”

Mạc Hi lắc đầu nói: “Ta cảm thấy chuôi kiếm này tám chín phần là giả.”

“Hả, vì sao?” Mộc Phong Đình ngạc nhiên nói.

“Thứ nhất, nếu Cù Diệu thật là vì Thừa Ảnh nên muốn hại ta, sao ông ta lại giao kiếm thật ra, cho dù ông ta nghĩ rằng ta sẽ chôn thân nơi này, cũng không thể bảo đảm sau này có thể tìm Thừa Ảnh về. Thứ hai, ta cảm thấy hộp gỗ đựng kiếm nặng như thế, vô cùng kỳ quái.”

Mộc Phong Đình quả nhiên hiểu ngay, tỉnh ngộ nói: “Đúng vậy! Người bình thường thật vất vả lấy được tuyệt thế danh kiếm, cho dù đánh mất tánh mạng cũng luyện tiếc vứt đi. Lúc ấy nếu không phải cô quyết định thật nhanh quăng hộp, vác thứ nặng như vậy, hành động bị quản chế, hi vọng sống giảm thật nhiều.”

Hai người lập kế hoạch xong, liền chọn đường khác, lặng lẽ một lần nữa trở lại Thục Sơn.

37. Chương 059

Chương 59. Trở về tính số

Hai người quay lại Thục Sơn đã là ban đêm.

Nói đến những việc ngoại giao, khách sáo linh tinh theo thường lệ do Mộc Phong Đình ra mặt.

Hắn chọn một chỗ yên lặng, ngăn một tiểu đạo sĩ, hỏi: “Vị tiểu sư phụ này, không biết Viên Ngộ đạo trưởng hiện ở nơi nào? Tại hạ mấy ngày trước từng hỏi hắn vài vấn đề, hôm nay hơi giác ngộ, muốn thỉnh giáo thêm.”

Mạc Hi ẩn sau cây cột bên cạnh nghe xong trong lòng không khỏi cười thầm, người này nói ra toàn những lời thật, chỉ là so với chân tướng sự việc đâu chỉ khác xa vạn dặm.

Tiểu đạo sĩ thấy Mộc Phong Đình tướng mạo đường đường, cử chỉ nhàn nhã, lại biết Viên Ngộ, liền nhiệt tình nói: “Ngài không biết sao, Viên Ngộ đạo trưởng bị cấm chùng.” Ngừng chốc lát, hắn chỉ chỉ một ốc xá ở xa xa nói: “Là nơi đó. Tôi chính là người phụ trách đưa thức ăn mỗi ngày cho huynh ấy, ngài xin đi theo tôi. Nhưng chỉ cho phép thăm một lát.”

Mộc Phong Đình nói: “Đó là đương nhiên.” Ngừng một chút, Mộc Phong Đình mặt lộ vẻ lo lắng nói: “Không biết Viên Ngộ đạo trưởng vì sao bị cấm chùng?”

Tiểu đạo sĩ nói: “Cụ thể chúng tôi cũng không biết, chẳng môn xưa nay rộng lượng, nhưng đối với huynh ấy và Viên Tĩnh đạo trưởng lại khác hẳn, vẫn rất khắc nghiệt, lúc trước thường xuyên phái hai người họ xuống núi khổ tu.”

Mạc Hi thầm nghĩ: quả nhiên không sai, Cù Diệu đối với việc hai người này làm biết rất rõ, nói không chùng là ông ta sai sử. Thì ra “cây lúa” kia gọi là Viên Tĩnh, trách không được hai người này như hình với bóng, chỉ là hai người này sợ khó có ngày đại triệt đại ngộ, không khác gì chấp mê bất ngộ (tên hai người này ghép lại: Viên Tĩnh + Viên Ngộ = tĩnh ngộ). Cù Diệu quả thật có ý giấu giếm, ngay cả Viên Ngộ bởi vì Lạc Hằng mà bị cấm chùng cũng giấu. Mà Cù Diệu ngày đó cấm chùng Viên Ngộ, ngoại trừ trước mặt Mộc Phong Đình có cái để bàn giao với Lạc Hằng, chỉ sợ hơn nữa là vì hạn chế hành động của Viên Ngộ, để tùy thời diệt khẩu tự bảo vệ.

Trên đường đi, Mộc Phong Đình liền cùng tiểu đạo sĩ nói chuyện phiếm, nhưng không moi được tin gì hữu dụng.

Ở chỗ tối, Mạc Hi đuổi theo sát.

Nơi Viên Ngộ bị cấm chùng ở chỗ hẻo lánh cách xa chủ điện.

Tiểu đạo sĩ mang theo Mộc Phong Đình đẩy cửa mà vào, còn chưa kịp nói chuyện, đã bị Mộc Phong Đình ra tay như điện điểm huyết.

Mạc Hi ẩn trong bóng tối thấy, thầm nghĩ: hắn tên biên tập này ra tay tàn nhẫn như vậy, không ngờ lại trực tiếp điểm tử huyết của tiểu đạo sĩ kia.

Viên Ngộ vốn đang ngồi, nghe tiếng lập tức nhảy dựng lên, đánh về phía Mộc Phong Đình. Chiêu chiêu âm ngoan, góc độ ra tay lại quỷ dị, cùng phái Thục Sơn chú trọng “cổ hăng vô dục dã, dĩ quan kì miểu; hằng hữu dục dã, dĩ quan kì sở kiếu.” Tức là: “Thường xuyên từ trạng thái vô mục đích, vô câu thúc, vô cực hạn, để quan sát sự kì diệu của những thứ vô danh vô hình; thường xuyên từ trạng thái có mục đích, có câu thúc, có cực hạn, để quan sát tìm ra manh mối của những thứ có tên có hình.” So với cảnh giới mong muốn “dung hợp thiên địa, đạo pháp tự nhiên” đúng là trống đánh xuôi, kèn thổi ngược.

Viên Ngộ mới vừa rồi thấy Mộc Phong Đình ra tay, đã biết đối phương cũng không phải hạng người bình thường, cho nên vừa lên liền ra chiêu vô cùng tàn nhẫn, có lẽ định ra tay bất ngờ. Lúc này, hắn thấy mình đánh lâu không xong, Mộc Phong Đình quơ vài cái đã vô hình hóa giải chiêu số tàn nhẫn của hắn, hoàn toàn

ra dáng đùa khỉ, cảm thấy vừa gặp lại sợ, tự loạn trận cước, liên tiếp bại lui. Miệng vội la lên: “Chuyện ngọc bội ta đã nói rõ ràng, chưởng môn cũng đã trách phạt, sao đại hiệp vẫn không chịu buông tha!”

Mộc Phong Đình sớm phát hiện lộ số võ công của hắn không thích hợp, cố ý để hắn toàn lực hành động, từ đó nhìn ra manh mối. Sau khi xác định võ công của hắn đi theo con đường âm độc, trái ngược với tâm pháp Thục Sơn, sợ tiếng động quá lớn sẽ dẫn đệ tử Thục Sơn tới, cũng không thăm dò nữa, lập tức điểm mấy đại huyết quanh thân hắn, đồng thời chế trụ cảm hắn, mạnh mẽ nhét một viên thuốc vào, cười nói: “Viên Ngọc đạo trưởng hiểu lắm. Tại hạ không phải vì việc ngọc bội mà đến. Tại hạ chỉ phụng mệnh Cù chưởng môn đến tiễn đạo trưởng lên đường.”

Viên Ngọc cả kinh nói: “Người cho ta ăn cái gì?!” Ý của hắn vốn là gầm rú ra tiếng, không nghĩ tới lời nói ra lại hữu khí vô lực, không biết có phải là do được tính phát tác hay không, không khỏi cảm thấy hoảng sợ, lại hoàn toàn quên mất có một số thủ pháp điểm huyết độc môn cũng có thể khiến người ta không thể khống chế khí ở đan điền, do đó tiếng nói nhỏ trầm.

Mộc Phong Đình cười vô cùng âm áp, nói: “Tại hạ không đành lòng nhìn đạo trưởng chịu nhiều khổ sở khi xương tỳ bà (xương bả vai) vỡ vụn, thuốc này có thể giảm chút đau đớn.” Nói xong liền dùng Đại Lực Kim Cang Chỉ, ra vẻ chộp tới xương tỳ bà của Viên Ngọc, miệng lại nói: “Đạo trưởng cố chịu chút, tại hạ cũng là nhận ủy thác của người làm việc cho người thôi.” Ngừng một chút, lại kiên nhẫn báo cáo: “Cù chưởng môn trách tâm nhân hậu, không đành lòng tự mình động thủ. Tại hạ vì hồi báo Cù chưởng môn khẳng khái giúp tiền cho Mộ Yến Trai, liền chủ động xin đi giết giặc, đưa hai người lên đường, chia sẻ nỗi lo của ông ấy.”

Viên Ngọc buột miệng bác bỏ: “Người nói vậy, chưởng môn hôm nay đã bảo người xuống núi, như thế nào...” Đột nhiên suy nghĩ của hắn trở lại, chẳng lẽ là hai người cùng nhau diễn trò, cảm thấy đã tin vài phần. Huống chi một khi xương tỳ bà bị huỷ, dù người tu vi cao tới đâu cũng không thể nhìn ra lúc trước hắn luyện qua loại võ công nào, cho là Cù Diệu sợ bại lộ bản thân, phân phó riêng. Hắn thấy tay Mộc Phong Đình đã càng lúc càng gần, trong lòng biết một trận này đi xuống, mình chẳng những một thân võ công bị phế, tương lai cũng không thể tập võ lại, chỉ có thể hoàn toàn biến thành phế nhân. Mặc dù may mắn giữ được tánh mạng, cũng sẽ sống không bằng chết. Dưới tình thế cấp bách cả giận nói: “Cù Diệu là đồ lòng lang dạ sói, lão tử thay hắn bán mạng nhiều năm, không ngờ hắn lại đối với ta như vậy!”

Mộc Phong Đình không cho là đúng nói: “Đạo trưởng tự mình luyện tà công, sao còn đổ tội cho Cù chưởng môn.”

Viên Ngọc thấy chuyện đã không thể thay đổi, liền giống như phát tiết la lên: “Lão tử vốn luyện công rất tốt, mặc dù mấy năm qua không có tiến thêm, nhưng vẫn đi theo chính đạo. Chính ông ta đã vào ma đạo, liền kéo lão tử xuống nước, khiến lão tử cũng đi theo ông ta luyện tà công, cam tâm tình nguyện thay ông ta tìm nhau thai.”

giải thích tên nhau thai: “Thiên địa chi tiên, âm dương chi tổ, càn khôn chi thủy, phối thai tương triệu, đủ chín lần chín, thai nhi được chở đi, ngao du khắp tây thiên phật quốc, nam hải tiên sơn, phiêu đảng nơi Bồng Lai tiên cảnh, vạn dặm thiên hà, do đó được gọi là hà xa (xe trên sông)”. Vừa mới sinh khỏi cơ thể mẹ có màu đỏ, để trong không khí lập tức chuyển màu tím, nên được gọi là nhau thai (nhau thai hán viết là tử hà xa, kết hợp giữa hà xa ở đoạn trên với tử - màu tím). Lại có ghi: “Trẻ còn trong bào thai, cuống rốn nối với mẹ, thai dựa vào mẹ mà sống, nhận hơi ấm từ mẹ, tinh hoa của cha máu của mẹ, kết hợp mà thành. Cho dù ngày sau thành hình, có được khí tiên thiên (có sẵn từ phôi thai), rõ ràng không phải các loại vàng đá cỏ cây linh tinh có thể so sánh. Thứ này có công dụng tẩm bổ rất tốt, dùng lâu ngày tai thính mắt tinh, râu tóc đen tuyền, kéo dài tuổi thọ.”

Thế đi trên tay Mộc Phong Đình chậm lại, nhưng không buông xuống, chỉ cười như không cười nhìn hắn, nói “Người cùng Viên Tĩnh hai người xuống núi là vì tìm nhau thai?” Mộc Phong Đình là loại người nào, lập tức nghĩ đến lời đồn nữ quỷ chuyên tìm phụ nữ có thai xuống tay, ép hỏi: “Vì sao chuyên chọn phụ nữ có thai xuống tay? Thai nhi đủ tháng sinh ra không phải cũng có nhau thai sao?”

Viên Ngọc oán hận nói: “Tà công Cù Diệu luyện chỉ có thể dùng nhau thai chưa đủ tháng, đợi đứa trẻ sinh ra ngược lại mất tác dụng. Bản thân ông ta quý trọng thanh danh, không tiện hành động, liền phái hai người chúng ta chuyên tìm phụ nữ có thai xuống tay.”

Mạc Hi thầm nghĩ: dùng nhau thai luyện công như vậy, không khác luyện mạng người.

Mộc Phong Đình truy vấn nói: “Các người mổ bụng lấy con là vì nhau thai, vậy vì sao ngoại trừ phụ nữ có thai còn hại những người vô tội khác?”

Viên Ngộ nói: “Người nói là chuyện ma quái người chết ở thôn trang dưới núi à, đó có thể thật sự là gặp quỷ. Lão tử không làm.”

Mộc Phong Đình thầm nghĩ: xem bộ dáng cẩn thận của hai người họ dưới chân núi, có lẽ thật sự không phải chúng làm. Lại hỏi tiếp: “Lạc Hằng chết như thế nào?”

Viên Ngộ vì vừa rồi bị uy hiếp bóp nát xương tỳ bà, nhất thời hoảng loạn không kịp phân biệt, lúc này cuối cùng cũng phát giác không thích hợp, nói “Người không phải Cù Diệu phải tới diệt khẩu sao? Hỏi nhiều như vậy, người muốn làm gì?”

Mộc Phong Đình mỉm cười nói: “Đạo trưởng nếu muốn giữ lại xương tỳ bà của mình, tốt nhất nên phối hợp đi.”

Viên Ngộ thầm nghĩ: nếu đã trúng kế ly gián của hắn, không bằng nói toàn bộ ra, có lẽ còn một đường sống. Liên nói: “Tiểu tử kia chết như thế nào, lão tử cũng không biết. Nhưng không thể không liên quan đến Cù Diệu.”

“Hắn được chôn ở đâu?”

“Ngay trong rừng phía sau sương phòng lúc trước các người ở.”

Mộc Phong Đình thấy không còn gì để hỏi, liền điểm huyết ngữ của Viên Ngộ.

Mạc Hi lúc này mới từ chỗ tối đi ra, nói: “Huynh cho hắn uống thuốc gì thế?”

“Thuốc này tên là ‘Li Mộng’, sau khi uống một canh giờ mới có hiệu quả. Giống như đang ngủ vậy, không ai tra được nguyên nhân chết. Ta có được từ một người khách.”

Hôm sau, mặt trời mọc.

Mạc Hi trốn trong rừng cạnh Bích Tiêu Các, tập trung nhìn hàng băng trên mái hiên vì mấy ngày gần đây liên tục có nắng mà dần dần tan ra, nhều mây suy nghĩ. Đột nhiên trong đầu nàng linh quang vừa hiện, rốt cục hiểu được hôm đó vì sao cảm thấy cây băng gãy trên đầu Lạc Hằng kia có điều kì quái. Cây băng kia không phải gãy ngay chỗ nối với mái hiên, mà là đứt ngang từ đoạn giữa! Đó tuyệt không phải do băng tan tự nhiên tạo thành, nhất định là do con người gây ra.

Sau khi nghĩ thông suốt điểm mấu chốt này, ánh mắt của nàng bắt đầu không ngừng tìm kiếm ở khoảng đất trống trước Bích Tiêu Các, nhất là nơi ngày đó Lạc Hằng gặp quỷ.

Mộc Phong Đình nhẹ hỏi: “Có gì không ổn?”

Mạc Hi nói: “Huynh cũng giúp nhìn xem gần nơi ngày đó Lạc Hằng gặp nạn có gì lạ không.”

Mộc Phong Đình mặc dù không hiểu rõ ý của nàng, nhưng cũng cẩn thận quan sát.

Cùng lúc đó, ánh mặt trời từng tắc một bò lên Thục Sơn kim đỉnh, càng ngày càng sáng.

Bỗng nhiên, Mạc Hi phát hiện trên mặt đất có một điểm nhỏ đặc biệt lóng lánh. Nhẹ nhàng tung người qua, trước mắt vừa thấy, thì ra chỉ là một miếng băng trong suốt, có chút thất vọng. Tùy ý nhặt lên, không nghĩ tới, mảnh nhỏ phát sáng này chạm tay vào không tan, lại nhìn kĩ, nó căn bản không phải băng, mà là một mảnh thủy tinh siêu mỏng. Mạc Hi cẩn thận vuốt ve trong tay, thoáng đắm chìm.

Sắp đến giờ tẩy khóa sáng của các đạo sĩ, không tiện cẩn thận tìm kiếm, để tránh trên mặt tuyết tạo ra dấu vết khiến người phát hiện, hai người định chạy vào rừng cây. Không ngờ có một bóng người nhanh như gió tấp ào tới hai người, chính là tiên ông đã từng cho Mạc Hi lời khuyên.

Mộc Phong Đình sợ tay Mạc Hi bị thương, không tiện động võ, vừa định động thân bảo hộ. Không ngờ tiên ông kia đã lập tức xẹt qua bọn họ, bổ nhào trên mặt tuyết phía sau hai người, ngay sau đó lại vút lên, nháy mắt đã từ trong tuyết xách ra một thổ tuyết cả người trắng tinh.

Ông ta một tay nắm đôi lỗ tai dài lông mềm như nhung, lúc này mới xoay người lại, cười nói với Mạc Hi: “Lão hán còn lo lắng cô nương đã xuống núi rồi. Như thế rất tốt, mấy ngày nay thời tiết tốt, xuống núi dễ gặp ‘tuyết chảy’, vẫn là đợi mấy ngày nữa sẽ ổn hơn.”

Mạc Hi nghe vậy hai mắt sáng ngời, vái một cái thật sâu, nói: “Vì sao thời tiết tốt lại không nên xuống núi, xin tiên ông chỉ giáo.”

“Chỉ giáo không dám nhận. Chỉ là lão hán ở đây vài thập niên, thấy nhiều, cũng coi như tìm ra chút quy luật. Thời tiết hoặc khi lạnh khi ấm, hoặc chợt chuyển, hoặc mùa xuân khi tuyết mới bắt đầu tan, đều rất dễ xảy ra ‘tuyết chảy’. Mượn mấy ngày trước đây mà nói, liên tục mưa dầm, nước mưa chảy dưới tuyết đọng, từ từ kết thành một tầng băng. Sau đó hai ngày trời trong, hôm nay khí nóng lên, mặt trời hiện rõ, tuyết đọng mặt ngoài sẽ tan, nước tuyết từ từ thấm vào tầng tuyết dưới, lại một lần nữa đông lạnh, liền biến thành ‘tầng tuyết ướt’. Loại ‘tầng tuyết ướt’ này cùng đám tuyết lúc đầu, căn bản không tan cùng lúc, cho nên vốn là một khối tuyết sẽ trở nên rời rạc, hơn nữa tuyết cùng băng xen lẫn, tuyết tầng càng dễ di chuyển. Cũng dễ xảy ra ‘tuyết chảy’ ẩm ướt. Loại ‘tuyết chảy’ này là nguy hiểm nhất, một khi xảy ra, những khối tuyết đọng thật lớn đều chảy xuống, ngay từ đầu bởi vì tuyết nặng, cho nên tốc độ không nhanh, nhưng lại rất dày đặc, tuyết phủ trên sườn dốc cũng giống như mực thấm, càng lặn càng lớn, bởi vậy lực phá hoại cũng càng mạnh. Khối tuyết ẩm còn có thể mang theo cây cối cùng đất đá ven đường, tạo thành tuyết đá lớn hơn nữa. Một khi có ai bị cuốn vào trong đó, tuyệt không may mắn như gặp phải tuyết khô. Hơn nữa tuyết ướt một khi dừng lại, sẽ lập tức đông lạnh, nếu ai bị chôn phía dưới, rất khó thoát khỏi.” Tiên ông nói đến đây ngừng một chút, thấy Mạc Hi cùng Mộc Phong Đình hai người vẻ mặt ngưng trọng, thỉnh thoảng trao đổi ánh mắt, kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ nhị vị đã gặp phải?”

Mạc Hi cung kính nói: “Không dối gạt tiên ông, hai chúng tôi đúng là hôm qua từ sườn nam xuống núi, vừa vịn gặp phải ‘tuyết chảy’, tìm được đường sống trong chỗ chết mới trở lên núi.”

Tiên ông cười nói: “Cô nương đại nạn không chết, tất có hậu phúc.” Ngừng chốc lát, ông ta bổ sung: “Sườn nam đón nắng, càng thêm nguy hiểm, hơn nữa sườn nam độ dốc nói đứng không đứng, nói phẳng không phẳng, cũng là nguy hiểm nhất.”

Mạc Hi hiếu kỳ nói: “Độ dốc lại có liên quan gì?”

Tiên ông nói: “Là như thế này, nếu thế núi quá dốc, sẽ không đủ dày để hình thành tuyết đọng, mà triển núi bằng phẳng lại không thể sinh ra ‘tuyết chảy’. Cho nên nơi không dốc không phẳng, mới là nguy hiểm trong nguy hiểm. Nói sườn nam nguy hiểm, còn bởi vì một điểm. ‘Tuyết chảy’ cũng giống như thác lũ, rất thường lặp lại ở cùng một nơi, nói cách khác, nếu ở một nơi nào đó đã xảy ra ‘tuyết chảy’, hoàn toàn có thể ở cùng nơi đó, cách một khoảng thời gian liền lặp lại. Mà sườn nam này, theo lão phu biết, hàng năm xảy ra ‘tuyết chảy’ đâu chỉ một lần.” Ngừng một chút, ông ta trịnh trọng nói tiếp: “Cô nương, nếu thật sự muốn xuống núi, đừng vội trong lúc này. Phải chờ thời tiết rét lạnh, khí trời âm trầm. Tuyết lớn vừa qua khỏi, hoặc sau khi liên tục rơi mấy trận tuyết cũng không nên liều lĩnh lên đường. Lúc này, tuyết mới rơi hoặc tầng tuyết đọng chưa vững chắc, chỉ cần chút náo động cũng đủ để gây ra tuyết lở. Sau tuyết lớn lại thường có thời tiết tốt, phải bỏ qua thời tiết tốt chờ tuyết chảy qua đi, mới có thể hành động. Nếu vịn bắt đắc dĩ, phải đi ngang nơi nguy hiểm, nên chọn lúc mặt trời đã mọc chừng một hai canh giờ hãy đi, nếu có tuyết chảy cũng đã xảy ra được hơn nữa, như vậy mới có thể giảm bớt nguy hiểm.”

Mạc Hi lại vái thật sâu, nói: “Đa tạ tiên ông đề điểm. Theo tiên ông, ‘tuyết chảy’ có thể do người gây ra hay không?”

Tiên ông nói: “Đương nhiên có thể, chỉ cần người thường đứng trên núi dậm chân một cái cũng có thể. Đừng nói đến người học võ.”

Mộc Phong Đình cùng Mạc Hi nhìn nhau, cảm thấy đã chắc chắn được trận tuyết lở này cùng Cù Diệu thoát không được liên quan. Ông ta cố ý để Mạc Hi chờ rất nhiều ngày, chỉ sợ căn bản không phải chờ trường lão hợp nghị việc Thừa Ảnh, mà là đang đợi thiên thời!

Mạc Hi nói: “Đa tạ tiên bối giải thích nghi hoặc.”

Tiên ông kia cười khoát tay, liền đem theo thổ tuyết rời đi.

Mạc Hi nói: “Chúng ta lại đi đào mộ đi.”

Mộc Phong Đình nói: “Có phải cô biết Lạc Hằng chết như thế nào hay không?”

Mạc Hi lắc đầu nói: “Chỉ đoán thôi.”

May mắn cánh rừng sau sương phòng không lớn, dấu vết mộ đất mới chôn trong tuyết đọng lại hết sức rõ ràng, hai người rất nhanh liền tìm được.

Theo thường lệ, chuyện thiếu đạo đức như đào mộ người đều do Mộc Phong Đình động thủ.

Đại khái lúc chôn vô cùng qua loa, hố đào không sâu, rất nhanh thì thi thể Lạc Hằng cũng đã lộ ra. Mạc Hi nhìn kĩ vết thương trên cổ hắn, không ngờ lại y như vết thương trí mệnh mà bọn họ nhìn thấy trên thi thể ở Diêm Vương Pha, cũng là một vết đen nhỏ.

Mạc Hi nói: “Chẳng lẽ những người ở Diêm Vương Pha cũng bị băng gậy thương tích? Nhiều người như vậy chắc sẽ không phải là trùng hợp chứ. Hung thủ dùng nhũ băng mà không phải vũ khí tầm thường, nói không chừng vì che giấu binh khí độc môn của mình, hoặc là vì che giấu chuyện mình có võ công.”

Mộc Phong Đình nói: “Vô cùng có khả năng.” Hắn trầm ngâm một phen, nói: “Ta cảm thấy chuyện Diêm Vương Pha cũng là Cù Diệu gây nên. Ta sẽ đi vạch trần lớp vỏ của ông ta, cô hãy âm thầm xem, trăm ngàn lần đừng hiện thân.”

Mạc Hi trong lòng biết hắn đã biết việc mình không thể dùng kiếm, ngoan ngoãn gật đầu. Nàng không phải là người cật mạnh, đã có người nguyện ý xung phong đi đầu, nàng sao lại không vui vẻ làm theo.

Hai người bàn xong, liền đợi đến đêm khuya yên tĩnh. Mạc Hi mặc dù cổ tay bị thương, nhưng công lực vẫn còn. Lấy khinh công của hai người muốn giấu Cù Diệu, im hơi lặng tiếng lên vào Bích Tiêu Các không phải là việc khó.

Toàn bộ Bích Tiêu Các chỉ có một chỗ đèn sáng. Hai người nhẹ nhàng nhảy lên, xuyên qua cửa sổ nhìn trộm bên trong. Quả nhiên thấy Cù Diệu dưới đèn, hai tay nắm một chuỗi kiếm không có mũi, lăm lăm: “Thừa Ảnh à Thừa Ảnh, vì sao mi trong tay ta lại không thể trở thành một thanh lợi khí. Hà Quần Thanh đem mi truyền cho ta, đơn giản là vì hấn phát hiện lệ khí (khí tà ác) trong cơ thể ta, muốn mượn sức mi áp chế cổ tà khí này, đề phòng ta đột nhập ma đạo. Năm đó nếu hấn đem mi cho ta, nay lại dựa vào cái gì nghĩ đến chỉ cần phái một con ranh tới cửa, có thể đem mi từ bên người ta mang đi. Ta cũng không tin, mi trong tay ả có thể trở thành một thanh kiếm sắc. Đúng vậy, mi là một thanh bảo kiếm tránh ma quỷ, nhưng thiên hạ lại có ai biết, ngoại trừ trong tay Hà Quần Thanh, mi căn bản không thể đả thương người chút nào. Ha ha, buồn cười, một thanh tuyệt thế danh kiếm, lại không thể đả thương người.” Cù Diệu càng nói càng điên cuồng, sau lại có chút cuồng loạn, cười như điên.

Mạc Hi cùng Mộc Phong Đình nghe đến đây không khỏi lộ vẻ nghi ngờ, trao đổi ánh mắt, đã hiểu được đối phương đều nghĩ tới một điểm: chẳng lẽ lời của Khổng Chu ghi trong : “Ta có ba thanh kiếm... đều không thể giết người, trước tạm nói đến hình dáng. Một là Hàm Quang... hai là Thừa Ảnh, vào lúc sáng tối giao hòa, ngày đêm không phân, nhìn phía mặt bắc, cảm giác tồn tại nhàn nhạt, không rõ hình dạng. Sờ vào, có tiếng khe khẽ, là vật mà không phải vật. Ba là Tiêu Luyện... Người có ba vật quý này, truyền mười ba đời, mà chưa từng xảy ra chuyện gì. Giấu kín trong hộp, chưa từng mở niêm phong.” Chẳng lẽ nói Thừa Ảnh sờ vào có tiếng, đâm qua cơ thể, cũng không làm đối phương cảm thấy đau đớn, lại là thật? Thừa Ảnh thật sự không thể giết người? Nhưng Cù Diệu còn nói Thừa Ảnh chỉ ở trong tay Hà Quần Thanh mới có thể đả thương người là có ý gì?

Hai người đợi nghe tiếp, Cù Diệu lại không nói gì nữa. Sau một lúc lâu, Cù Diệu xoay người định để Thừa Ảnh vào hộp.

Chính là lúc này!

Mộc Phong Đình nhẹ nhàng đè tay Mạc Hi, ý bảo nàng án binh bất động, bản thân xuyên cửa sổ mà vào, giống như quỷ mị từ sau lưng Cù Diệu đánh tới.

38. Chương 060

Chương 60. Hà tương diễm cốt mai tuyệt thương

Cù Diệu dù sao cũng là chưởng môn Thực Sơn, phản ứng mau lẹ đến mức nào, lập tức xoay người vung kiếm che ngực. Không ngờ Mộc Phong Đình thân pháp bỗng biến đổi, tay kia cầm đoản kiếm khảm ngọc lục bảo lưỡi cong, chiêu chiêu đâm vào chỗ yếu hại của Cù Diệu, đúng là một bộ đao pháp sắc bén đến cực điểm. Cù Diệu thấy không địch lại, liền vứt Thừa Ảnh đi, dùng song chưởng nghênh địch, khí thế cũng biến đổi theo, sát khí kinh người, theo chưởng pháp của ông ta triển khai, trong không khí lại có một loại cảm giác huyết khí tràn ngập.

Tà công của Cù Diệu hơn Viên Ngộ đâu chỉ một bậc, cùng Mộc Phong Đình trong lúc nhất thời ngang sức ngang tài. Chỉ là Mộc Phong Đình càng đánh càng thuần thực trôi chảy, đấu pháp ngoan lệ của Cù Diệu lại dần dần không khống chế được, về sau lại giống như điên, hoàn toàn là liều mạng xông bừa. Mộc Phong Đình không muốn cùng ông ta triển đấu, tay trái bỗng nhiên từ trong lòng lấy ra một vật, ném về phía Cù Diệu.

Cù Diệu vội vàng thối lui ra sau, khó khăn né tránh.

Mộc Phong Đình cười lạnh nói: “Cù chưởng môn ngay cả tín vật đính ước lúc trước cũng ghét bỏ như thế sao.”

Cù Diệu mới vừa rồi đương nhiên nghĩ rằng đối phương dùng ám khí, giờ phút này nghe Mộc Phong Đình nói thế, động tác trên tay dù chưa chậm lại nửa nhịp, nhưng vẫn nhìn không được liếc nhìn thứ trên đất.

Đúng là một khối ngọc bội hình con bướm!

Ông ta vừa thấy, nhất thời thân hình cứng đờ, chưởng thế chợt thu lại. Xoay người nhặt ngọc bội lên, run rẩy từ trong lòng lấy ra một vật - một khối thanh ngọc bội giống như đúc, hợp tại vừa vặn thành đôi. Chỉ là khối ông ta lấy từ trong lòng ra càng ôn nhuận hơn, có lẽ là do bị ông ta vuốt ve vài thập niên.

Mạc Hi thầm nghĩ: hảo một cái hồ điệp song phi, không nghĩ tới cuối cùng lại rơi vào kết cục một mình lẻ bóng.

Cù Diệu nhất thời hai mắt như điện nhìn Mộc Phong Đình, giọng nói lộ ra vẻ ác độc dè phòng, nói: “Ngọc bội này người từ đâu mà có?!”

Mộc Phong Đình không nhanh không chậm nói: “Nhờ phúc của Cù chưởng môn, tại hạ gặp tuyết lở, may mắn không chết, rơi vào trong một động băng, từ một xác nữ lấy được.”

Cù Diệu nghe vậy càng phát điên, trợn mắt đến muốn nứt ra, nói: “Ai bảo hai người các người một kẻ uy hiếp ta muốn đem chuyện Lạc Hằng tuyên dương ra ngoài, một đứa khác lại tới lấy Thừa Ảnh. Các người đều đáng chết!” Ngừng một chút, lại lớn tiếng quát hỏi: “Người đã làm gì nàng?!”

Mộc Phong Đình dáng vẻ càng ung dung, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Cũng không như thế nào, chỉ là hủy quan tài bằng của cô ta. Lúc thoát khỏi động băng lại không cẩn thận gây động tĩnh quá lớn, khiến vô số nhũ băng rơi xuống, miệng động bị phá hỏng, nói cho cùng kết cục của cô ta cũng giống Lạc Hằng thôi.”

Cù Diệu nghe vậy khí lực giống như trong nháy mắt bị vắt cạn, khàn giọng nói: “Đây là vì sao? Một đám các người đều bức ta? Đây đến tột cùng là vì sao. Nàng đã chết, đã chết, các người còn muốn thế nào!”

Mộc Phong Đình thấy ông ta thương tâm muốn điên, miệng vẫn không buông tha, chỉ trào phúng nói: “Cù chưởng môn cần gì ra vẻ, lúc trước chỉ sợ cũng là ông tự tay chôn vùi tánh mạng người mình yêu.”

Mạc Hi thầm nghĩ: thằng nhãi này rất lợi hại, chỉ vài lời ít ỏi đã có thể kích Cù Diệu trong lòng đại loạn.

Quả nhiên, Cù Diệu cười điên cuồng, cơ thể run rẩy lợi hại, oán hận nói: “Không sai. Chính là ta động thủ. Ngày đó chúng ta thề non hẹn biển, đợi ta kiếm thuật đại thành liền tự mình xuống núi đến nhà nàng cầu hôn. Ai ngờ, Hà Quân Thanh lão già kia, lấy vị trí chưởng môn Thực Sơn dụ dỗ, bức ta xuất gia. Đáng thương nàng khi đó đã có thai, ta nhất thời bị ma quỷ ám ảnh đáp ứng Hà Quân Thanh. Cùng nàng tranh chấp, lại nhất thời thất thủ đánh nàng bị thương. Nàng thương tâm muốn chết, kéo thân thể bệnh hoạn một mình trốn đi, ta vừa đau lại hối hận, chỉ có thể thêu dệt câu chuyện khi bắt người, ra lệnh đệ tử Thực

Sơn đi tìm. Lúc tìm về đứa nhỏ đã không còn, nàng thấy ta cũng chỉ một lòng muốn chết, ngo ngẩn nhìn ta không nói một lời, chỉ yên lặng rơi lệ. Có khi nóng giận, ra sức đòi ta trả lại con nàng.” Cù Diệu nói đến đây, đã hoàn toàn sa vào chuyện cũ, trên mặt đau xót khắc cốt, nước mắt rơi đầy. Cả người suy sụp té trên mặt đất, giãy lát lại ôm đầu, lẩm bẩm nói: “Ta không cứu được nàng. Nàng không cho ta cứu, nàng nhất định hận ta tận xương.”

Mộc Phong Đình không chút để ý tới Cù Diệu buồn rầu hối tiếc, chỉ cười lạnh nói: “Cù chương môn muốn gì được nấy, như ý nguyện lên làm chương môn, cần gì phải tổn thương người vô tội, giết hại thôn dân dưới núi.” Thầm nghĩ: không biết chừng do hấn luyện tà công không khống chế được gây nên.

Cù Diệu hai mắt như tro tàn trong nháy mắt lại có thần thái truyền vào, song hết sức độc ác, phần hận nói: “Bọn họ đều đáng chết. Nếu không phải cha ruột của nàng không dung được nàng, nàng làm gì phải rời nhà trốn đi, lẻ loi một mình trải qua thiên tân vạn khổ lên Thục Sơn. Nàng có thai, liên quan gì đến những người đó, bọn họ lại muốn giết chết nàng. Bọn họ đều đáng chết!”

Mạc Hi thầm nghĩ: quả nhiên ta đoán đúng tám chín phần. Thôn dân dưới núi đều là ông ta giết. Mà nữ quỷ trong lời của thôn dân chính là người yêu ngày xưa của Cù Diệu. Tuy rằng đòi hồn không phải là nữ quỷ, nhưng cũng vì “nữ quỷ” mà nên. Cù Diệu đối nhân xử thế đều vì hai chữ “thanh danh”, ông ta cố ý không dùng nội lực, chỉ dùng nhũ băng giết người vì che giấu mình. Nói như thế, mộ bia người chết hấn cũng là ông ta dùng võ công phá huỷ toàn bộ. Bởi vậy, việc hung thủ nhìn như không biết võ công, lại có thể bằng sức bản thân hủy nhiều mộ bia như vậy có thể giải thích.

Mộc Phong Đình lại cười lạnh một tiếng, nói: “Cù chương môn oán khí thật lớn. Vậy còn Lạc Hằng, hấn có tội gì, lại nói tiếp hấn cũng đau khổ vì tình, cũng coi như đồng bệnh tương liên với Cù chương môn.” Thầm nghĩ: thừa dịp hiện tại ông ta tâm trí điên cuồng, ta trước lừa ông ta nói ra, chuyện Lạc Hằng hơn phân nửa là liên quan đến ông ta.

Cù Diệu phần hận nói: “Họ Lạc kia cũng nên chết. Ta vì vị trí chương môn này mà ngày đêm cẩn thận. Hấn vì sao lại không thuận theo không buông tha, nói gần nói xa ý chỉ ‘Tế Thiện Đường’ hại chết thê tử hấn, khắp nơi làm hỏng thanh danh của ta, bức ta thay hấn ra mặt.” Ngừng một chút, ông ta lại càng giận dữ nói: “Hấn nghĩ mình là ai, trước giờ chưa có ai ra mặt vì ta, lão bà hấn chết, dựa vào cái gì muốn ta ra mặt vì hấn.”

“Lạc Hằng chưa từng làm chuyện gì có lỗi với ông. Ông lại sai Viên Ngộ giết thê tử người ta, chỉ vì lấy nhau thai.”

Cù Diệu cả kinh, nói: “Người làm sao mà biết chuyện nhau thai? Đúng rồi, nhất định là Viên Ngộ tên ngu xuẩn này tiết lộ ra ngoài. Ha ha, buồn cười, bọn họ đều nghĩ nhau thai có thể gia tăng công lực, lại không biết ta chỉ dùng những trẻ chưa sinh ra này để tế đứa con số khổ chưa xuất thế của ta thôi. Dựa vào cái gì chúng có thể bình an ra đời, con ta lại chết non. Con ta dưới đất chắc hấn tịch mạch, đều đưa chúng xuống cùng nó, chẳng phải chết có ý nghĩa sao.”

Mộc Phong Đình đối với sự điên cuồng thích giết chóc của ông ta âm thầm kinh hãi không thôi, miệng lại châm chọc nói: “Cù chương môn vừa đại khai sát giới trong bóng tối, lại mở ‘Tế Thiện Đường’ mua danh chuộc tiếng ở ngoài sáng. Ông vì bảo hộ thanh danh của mình có thể nói là hao tổn tâm huyết, ngay cả mộ bia của vong hồn dưới tay cũng phá huỷ, miễn cho người nhà bọn họ, nhất là chồng của những phụ nhân xuất ngũ về nhà phát hiện thê tử đã chết, tới quấy rối Thục Sơn.”

Cù Diệu không cho là đúng nói: “Nàng chết ta cũng không có vì nàng lập bia. Những người đó đương nhiên lại càng không xứng.”

Mạc Hi trong lòng cười lạnh không thôi: Cù Diệu sở tác sở vi (làm loạn) đều là xuất phát từ chủ tâm, lại đều đổ lên đầu người khác. Ông ta từ đầu đến cuối đều không có thổ lộ tên người mình yêu, có thể thấy được cho dù hôm nay đến bước này, sâu trong nội tâm ông ta, thanh danh vẫn là quan trọng nhất. Trong tiềm thức vẫn có ý che giấu bí mật này.

Mộc Phong Đình đột nhiên bình tĩnh hỏi: “Cù chương môn có biết vì sao võ công của ông nhập ma hay không?”

Cù Diệu mặt lộ vẻ không cam lòng nói: “Đều là một chữ tình hại cả đời ta. Năm đó ta đau khổ vì tình, không khỏi cấp nộ công tâm, luyện công nhằm đường. Nhiều năm nay đều tích tụ trong tâm, hiển nhiên càng lúc càng nghiêm trọng.”

Mộc Phong Đình lắc đầu thở dài: “Không phải là tình hại ông, tương phản, nếu ông thật sự có tình sẽ không đến cực diện ngày hôm nay. Cù chương môn thân là đạo gia nhất phái tôn sư, sao lại không biết ‘thiên chi đạo, lợi mà không hại; nhân chi đạo, làm mà không tranh.’ mới là đại đạo (đạo lý đúng đắn).” Dứt lời, không đợi Cù Diệu có phản ứng, tung người nhảy lên, ra tay như điện điểm huyết ngủ của ông ta, dùng sức ép nuốt “Li Mộng” vào.

Mạc Hi lúc này mới xuyên cửa sổ mà vào, nói: “Xem ông ta vừa rồi động thủ liền biết, ông ta vì lạm dụng tà công lâu ngày, đã tổn hại tâm mạch, cho dù huynh không ra tay, cũng sống không được bao lâu.”

Mộc Phong Đình nói: “Vừa rồi ta cùng ông ta triển đấu, nhằm khiến tà công của ông ta nhanh chóng kích phát ra.”

Mạc Hi nhặt Thừa Ảnh trên mặt đất lên, nhẹ nhàng nắm chuôi kiếm phong cách cổ xưa trong tay, nhất thời kinh ngạc đến cực điểm. Chỉ thấy trong khoảnh khắc Thừa Ảnh chạm vào lòng bàn tay nàng, mũi kiếm đột nhiên dài ra. Thân kiếm trong suốt như nước, dưới ánh trăng lại không phản chiếu một tia kiếm quang. Nàng dùng tay trái không bị thương, tùy ý khê vung về phía góc bàn, không hề có chút lực cản, ngay cả không khí lưu động cũng không phát hiện ra được, cũng không có tiếng vang nào. Một góc gỗ lim kia đã bị chém rớt, vết cắt bằng phẳng trơn bóng đến khó tin. Mà nàng mới vừa rồi một phần nội lực cũng không sử dụng!

Mộc Phong Đình thấy thế cũng không nhịn được tán thưởng, chắc chắn lấy làm kỳ nói: “Thừa Ảnh trong tay Cù Diệu chỉ có thể là một thanh kiếm trần tà, ngược lại không thể khắc địch chế thắng. ‘Một trăm nhân vật phong lưu trên giang hồ’ của Mộ Yến Trai cũng không phải tất cả đều là thu bạc nói bừa. Cù Diệu trước mặt người khác vì tạo uy tín chương môn của ông ta, lại sợ lộ ra tà công, đương nhiên sẽ mang theo Thừa Ảnh. Chỉ sợ lúc ông ta trừ phiền loạn không đuổi tận giết tuyệt, không phải ông ta không muốn, mà là không thể, Thừa Ảnh ở trong tay ông ta là một thanh kiếm ức chế, chế ước người sử dụng, lực sát thương với bên ngoài ngược lại yếu bớt rất nhiều.” Ngừng chốc lát, hấn lại vui sướng nói: “Bất luận Hà Quần Thanh có phải lợi dụng cô thanh trừng phái Thục Sơn hay không, ông ấy đem chuôi kiếm này cho cô, hấn cũng là xuất phát từ thật lòng. Kiếm này đến tay cô, mới có thể hiện rõ phong tư của tuyệt thế danh kiếm.”

Không ngờ, Mạc Hi lại nhét thanh kiếm vào tay Mộc Phong Đình. Thừa Ảnh rời khỏi tay Mạc Hi, kiếm phong vừa nổi lên, ở trong tay Mộc Phong Đình cũng không xuất hiện lại. Mộc Phong Đình thấy thế không khỏi lại tán thưởng một hồi, trịnh trọng đem kiếm trả lại.

Hấn thấy Mạc Hi tùy tay liền đem kiếm cho hấn, trong lòng không khỏi vừa động: không ngờ nàng tin ta như thế. Lại không biết Mạc Hi chỉ là thí nghiệm, kiếm này có phải hay không chỉ ở trong tay nàng mới phát sinh biến hóa. Vả lại, nàng nay không thể dùng kiếm, Mộc Phong Đình nếu lúc này đến đoạt, nàng chắc chắn không giữ được bảo bối này. Chi bằng mượn cơ hội này, hào phóng thử một phen.

Mạc Hi nhẹ nhàng cười, nói: “Huynh xử trí Cù Diệu, không sợ sáng mai Thục Sơn đại loạn, hai chúng ta bị đệ tử Thục Sơn đuổi giết khắp núi sao?” Nàng trong lòng biết rõ xảy ra chuyện lớn như vậy, chúng đệ tử Thục Sơn nhất định sẽ liên lạc đệ tử dưới núi, phong núi vây kín lòng bắt người khả nghi. Chỉ là đối với hai người mà nói, Cù Diệu chết, nguy cơ chỉ là nhất thời; không chết, di hại cả đời.

Mộc Phong Đình chớp chớp mắt, mỉm cười nói: “Chỉ sợ sáng mai, người truy giết chúng ta sẽ không nhiều lắm. Kéo được bao lâu hay bấy lâu. ”

Mạc Hi ngạc nhiên nói: “Huynh lại động tay chân làm gì rồi? Đừng gây động tĩnh quá lớn, biến khéo thành vụng.” Thầm nghĩ: người này thủ đoạn có đôi khi rất liều mạng, nhưng đừng lộ liễu quá.

Mộc Phong Đình cũng không thừa nước đục thả câu, đắc ý cười nói: “Còn nhớ ta từng nói với cô quả mai vàng tên là ‘thỏ ba đậu’ không?”

Mạc Hi gật gật đầu, tỉnh ngộ nói: “Huynh bỏ thuốc đệ tử trên Thục Sơn? Khi nào?” Hai người luôn đi cùng nhau, không lý nào nàng không biết a.

“Đó là hôm nay lúc vào nhà vệ sinh, tiện đường đi ngang phòng bếp.”

Mạc Hi nghe vậy bật cười không thôi, cũng không hỏi hắn có phải hay không lúc vào nhà vệ sinh nảy ra linh cảm.

Mộc Phong Đình lại nói: “Tại hạ lại có một chuyện không rõ, mong cô nương chỉ điểm.”

“Huynh là hỏi Cù Diệu đã làm gì trên băng, ở trước mặt ta và huynh công khai giết Lạc Hằng đúng không.” Thấy Mộc Phong Đình gật đầu, Mạc Hi tiếp tục nói: “Ta cũng là nhìn thấy chung quanh chỗ Lạc Hằng quỳ có mảnh thủy tinh mà đoán ra. Bình thường băng rơi xuống, chắc chắn sẽ gây ngay đoạn nối với mái hiên. Cây băng cắm trên người Lạc Hằng lại không phải, mà là gãy từ giữa, vẫn còn một đoạn trên mái hiên. Ta đoán Cù Diệu dùng hộp thủy tinh vô cùng mỏng, đổ nước, sau đó chặt đứt một đoạn băng, lại đặt hộp thủy tinh nối giữa chúng, bên ngoài hộp dính nước, rất nhanh sẽ đóng băng, như vậy sẽ dính liền thành một khối hoàn chỉnh. Nước trong hộp rất nhanh sẽ bắt đầu kết băng, cùng một lượng nước, sau khi đóng băng sẽ lớn hơn ban đầu một vòng, như thế khối băng trong hộp lớn đến trình độ nhất định sẽ làm hộp thủy tinh nứt vỡ, hộp thủy tinh vừa vỡ, băng phía dưới đương nhiên sẽ rớt xuống. Lạc Hằng mỗi ngày đều quỳ cùng một chỗ, hơn nữa ở trong tuyết quỳ một lúc lâu, năng lực phản ứng cùng tính miễn nhiễm của hắn đều giảm mạnh, rất khó né tránh. Chiều này tuy rằng cần trùng hợp, tính toán để chắc chắn rơi trúng hắn cũng không phải không thể. Trước đó Cù Diệu chỉ cần thí nghiệm thời gian cần thiết để nước trong hộp kết băng, sau đó mời chúng ta đến trước, có thể làm người chứng kiến cho hắn.”

Mộc Phong Đình vô cùng khâm phục nói: “Cô nương trí kế (trí tuệ, mưu kế) vô song, thận trọng vô cùng.”

Mạc Hi nói: “Hiện tại không phải lúc nói việc này, chúng ta vẫn là suốt đêm xuống núi, để tránh đêm dài lắm mộng.”

Mộc Phong Đình nói: “Phải. Cô nương lúc này không tiện động võ, tại hạ một mình ngăn cản đuổi giết, áp lực không nhỏ quá lớn. Chúng ta vẫn là sớm thoát thân thì tốt hơn.”

Hai người cùng nhau xuống núi, suốt đêm lánh nạn.

Tác giả có việc muốn nói: kỳ thật nhân vật trung tâm của chương này là Cù Diệu. Viết về người này, Miêu Miêu dùng chính là thủ pháp phân tích tâm lý tội phạm. Hành vi hình thức của hắn đều do tâm lý chi phối, trong điên cuồng tồn tại hợp lý cùng tất nhiên. Đây cũng là một loại thể nghiệm sáng tác mới. Hi vọng mọi người thích.

Ha ha, rất nhiều bạn đọc nói, chương này không liên quan với hoàng tử sao, lệch khỏi chủ tuyến rồi. Kỳ thật không phải, chẳng qua từ chương này chủ tuyến bắt đầu chôn sâu hơn, mọi người chỉ cần tiếp tục xem, liền có thể nhìn ra manh mối từng vòng từng vòng đan xen nhau. Nhưng đợi đến lúc kết văn Miêu Miêu mới có thể công bố đáp án. Đương nhiên, nơi đây ngọa hổ tàng long, những bạn đọc lợi hại nói không chừng đã sớm đoán được.

Anh Chi Lạc đoán được vì sao hộp đựng Thừa Ảnh nặng. Ice đoán được thi thể trong động băng kia là mối tình đầu Cù Diệu. Hai vị đều là độc giả cũ từ khi tôi bắt đầu viết, quả nhiên ăn ý với Miêu Miêu. Bạn ^^niha có thể nhìn ra sắp xếp của Miêu Miêu đối với ngọc bội hồ điệp song phi, có thể nói cẩn thận tỉ mỉ.

Các vị, Miêu viết xong chương này cần nghỉ ngơi hồi phục một chút, từ từ nghỉ tiếp tình tiết chương sau. Miêu Miêu cảm thấy ra ngoài sẽ có nhiều thu hoạch, điều tôi muốn nói chính là cảm ơn tất cả mọi người đã ở lại với tôi, chân thành cảm tạ mọi người duy trì! Đây này là truyện đầu tay của tôi, là tâm huyết của tôi. Tin tưởng phần lớn các bạn đều muốn đọc được tinh phẩm, mà không phải thủy văn vì đuổi theo tiền độ viết ra. Huống hồ mọi người đều biết, văn này quan trọng nhất là kết cấu, mỗi lần tôi viết đều cố gắng có sáng tạo đột phá. Loại thủ pháp tầng tầng triển khai này, những chi tiết ở phần trước cần lập lại một cách logic, nếu không viết đến phần sau sẽ sụp đổ. Cho nên mỗi lần viết chương mới, Tóc Miêu Miêu đều rụng nhiều... Các bạn nguyên ý chờ tôi, tôi nhất định tiếp tục hồi báo các bạn bằng những chương phần khích tiếp theo, từng chương từng chương, thẳng đến khi tác phẩm đầu tiên của tôi hoàn thành.

Báo trước chương sau: Đường Đường rời núi. Chuẩn bị ngược. Trình độ chưa định. Để xem cảm giác viết ra thế nào đã. Hi hi.

Mọi người đều thấy được đây là một lãnh văn, tôi vẫn không rõ vì sao lạnh như thế. Tuy rằng tâm tính đã

hoàn toàn điều chỉnh tốt, chỉ cần truyện này còn một độc giả tôi đều nghiêm túc viết xong. Nhưng có đôi khi nhìn đến tỉ suất xem vẫn không khỏi thất vọng. Sign...

“Thiên chi đạo, lợi mà không hại; nhân chi đạo, làm mà không tranh.” (chương sáu mươi tám của Lão Tử) “Nhân chi đạo” ở đây, tức là các quy tắc hoặc chuẩn mực của cuộc sống. Đạo trời nuôi dưỡng vạn vật mà không có tâm gia hại. Đạo làm người không tranh quyền thế mà biết dùng phương pháp để thực hiện.

39. Chương 061

Chương 61. Gặp lại

Bầu trời không trăng không sao, Mộc Phong Đình cùng Mạc Hi hai người chạy nhanh trong đêm tối.

Đi tới một cánh rừng, chạc cây bụi gai khắp nơi, trong bóng đêm dần có cảm giác nửa bước khó đi.

Mạc Hi nói: “Không bằng cắm trại trước đi. Ngày mai lại đi tiếp.”

Mộc Phong Đình nói: “Cũng tốt, nơi này địa hình hay thay đổi, miễn cưỡng đi không an toàn.”

Hai người đang định đào động tuyết, chỉ thấy xa xa một đốm sáng mờ mờ mà đến.

Mộc Phong Đình lập tức theo bản năng đem Mạc Hi chắn sau người, nói nhỏ: “Chẳng lẽ nhanh như vậy liền đuổi tới? Hay là ma trời?” Hắn mặc dù thân thể căng thẳng đề phòng, nói với Mạc Hi vẫn là giọng điệu thoải mái tùy ý, còn không quên nói đùa.

Mạc Hi ngậm miệng không nói, chỉ gắt gao nhìn chăm chăm đốm sáng kia, nếu như quả thật là truy binh, hành động thiếu suy nghĩ khó tránh khỏi lộ hành tung.

Cũng không biết như thế nào, đốm lửa kia mới chớp lên vài cái đã đến gần trong gang tấc.

Chỉ nghe một giọng nói: “Nhị vị chớ kinh hoảng, lão phu nghe được tiếng người, nên đến xem xét.” Thì ra là tiên ông.

Mạc Hi thoáng yên lòng, dù sao ông ta hai lần đề điểm, đều xuất phát từ ý tốt, liền nói: “Thì ra là tiên ông.”

Tiên ông cầm một chiếc đèn da dê, giữa ánh sáng mờ mờ của đèn cười nói: “Cô nương cùng lão phu nhiều lần ngẫu ngộ, cũng coi như có duyên. Hai vị có phải định tìm nơi dừng chân không, nếu như không chê, mời đến hàn xá uống một chén trà nóng.”

Mạc Hi nói: “Vậy quấy rầy tiên ông, đa tạ.” Võ công của tiên ông đã đến cảnh giới nhập hóa, ngược lại không cần quá mức phòng bị.

Hai người cùng đi theo tiên ông vào một sơn động. Thì ra hàn xá ông nói là một cái động thiên nhiên. Vào trong đó, không có rét lạnh, ngược lại có một luồng khí ấm áp phủ vào mặt.

Tiên ông cười nói: “Nơi này không có gì tốt, chỉ là bốn mùa như xuân.”

Hai người đánh giá xung quanh. Tuy là huyệt động, nhưng bố trí rất thú vị, võng, ghế treo bằng mây tre, bàn đá, ghế đá mài vô cùng nhẵn bóng. Tập trung lắng nghe, có tiếng nước róc rách từ sâu trong huyệt động truyền đến.

Tiên ông nói: “Nhị vị xin tự tiện, lão phu đi pha trà cho hai vị.” Vừa dứt lời, bước vài cái liền không thấy bóng dáng.

Mạc Hi cùng Mộc Phong Đình đều ngồi xuống bên bàn đá có ngọn nến. lát sau, tiên ông một tay cầm bếp nhỏ để pha trà, một tay bưng mâm thịt thỏ tỏa mùi thơm từ trong đi ra, phía sau lại có thêm một người.

Tiên ông giới thiệu nói: “Vị công tử trẻ tuổi này cũng được lão phu mời đến nơi đây qua đêm. Các vị đều là người trẻ tuổi, không ngại ngồi chung.”

Người trẻ tuổi mặc áo lông màu xanh ngọc, ngọc quan thúc phát, dung mạo như trích tiên, chỉ là sắc mặt hơi trắng, hiện rõ tiêu tụy. Hắn vừa thấy Mạc Hi, đầu tiên là cả người cứng đờ, không thể tin từ trên xuống dưới đánh giá nàng vài lần, sau đó bên môi mới từ từ cong lên một nụ cười, trong nháy mắt, mặt mày hân hoan như nước hồ gợn sóng, hai mắt như có hàng vạn ánh sao rơi xuống, rực rỡ vô cùng.

Mạc Hi trong lòng thầm mắng một tiếng yêu nghiệt.

Người này không phải Đường Hoan thì còn ai.

Có lẽ là quá bất ngờ, Đường Hoan đột nhiên thấy Mạc Hi, trong lòng kích động, nhất thời yên lặng không nói gì. Thân thể cũng giống như bị điểm huyết, không chút động đậy, ngay cả bước đến gần cũng không thể.

Mạc Hi còn nhớ rõ đã thu thẻ VIP của người ta nha, ông chủ lớn đến, dù sao cũng phải biểu hiện chút thành ý, mỉm cười, nói nhỏ: “Sao huynh lại ở đây, ngồi đi.”

Mộc Phong Đình ở bên cạnh im lặng đánh giá Đường Hoan. Đường Hoan lại hồn nhiên không thấy, chỉ bình tĩnh nhìn lúm đồng tiền nông nông trên má Mạc Hi, cảm lòng không được lại cười một tiếng. Cuối cùng cũng chuyển bước đến gần nàng ngồi xuống, nhẹ giọng nói: “Ta là tới tìm cô.”

Mạc Hi tâm tư vừa chuyển liền hiểu rõ, nhìn xuống xúc động muốn trợn trắng, bất đắc dĩ thở dài: “Nhất định là con chim ngọc kia bán đứng ta.”

Đường Hoan thấy nàng hơi phồng má, toát ra dáng vẻ trẻ con rất ít gặp, trong lòng yêu cực, ánh mắt mềm mại như có thể vắt ra nước, cười nói: “Cô đừng trách nó, bạch vĩ hải điều cả đời chỉ nhận một chủ nhân. Đường nhiên muốn một tắc cũng không rời cô.” Nói những lời này, hắn lại bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, cảm thấy bên tai nóng lên.

Mạc Hi hồ nghi nói: “Nó theo ta đến Thục Sơn, rồi quay về mật báo?” Thầm nghĩ: ta tính cái gì chủ nhân của nó a, lại dám thông đồng với địch phản quốc. Hừ hừ, cũng không biết thịt ửng ửng ăn có ngon hay không...

Đường Hoan nói: “Nó từ khi đi theo cô, liền không có trở về đất Thục. Không nghĩ tới mấy ngày trước lại tới tìm ta, bộ dáng hoảng loạn, lông trên đầu có chút trụi, còn có vết máu. Làm ta giật mình. Đưa thịt nó cũng không ăn, nước cũng không uống, chỉ bay vòng quanh trên trời không đi, ta theo vài bước, mới hiểu được nó là muốn ta đi cùng nó. Có phải cô từng gặp nguy hiểm hay không?” Nói xong lại cẩn thận đánh giá Mạc Hi, thấy nàng chỉ là quần áo có chút bẩn loạn, ngoài ra không thấy có gì không ổn, mới thoáng yên tâm.

Mạc Hi nói: “Việc này nói đến rất dài.”

Mộc Phong Đình bỗng nhiên chen vào nói: “Không biết vị này là...”

Đường Hoan nhìn thấy Mạc Hi, trong mắt liền chỉ có một mình nàng, lúc này mới chú ý tới Mộc Phong Đình bên cạnh, nụ cười không thay đổi nói: “Tại hạ Đường Hoan, không biết các hạ tôn tính đại danh?” Nhưng trong lòng cũng chấn động, thầm nghĩ: người này khí độ bất phàm, dung mạo thật tuấn.

Mộc Phong Đình nói: “Các hạ chẳng lẽ chính là tân nhiệm chủ môn của Đường Môn? Tại hạ Mộc Phong Đình, là người viết bản thảo của Mộ Yến Trai.” Chuyện Đường Hoan kế nhiệm chủ môn Đường Môn, trong chốn võ lâm đã bàn tán say sưa một phen, với nghề nghiệp mẫn cảm của Mộc Phong Đình, sao lại không nghe thấy.

Tay tiên ông chậm trà hơi chậm lại, lát sau mới cười nói: “Thì ra cô nương chính là người Đường công tử muốn tìm à. Lão phu lúc trước ở trong núi ngẫu ngộ Đường công tử, hắn không để ý trời tối khó đi cố ý suốt đêm lên núi. Lão phu hết sức khuyên bảo, mới chịu ở lại. Như thế rất tốt, các vị từ từ trò chuyện. Cứ tùy ý dùng chút nước trà, thịt thỏ. Lão hán không quấy rầy.” Nói xong tự ý bỏ đi, lại quay đầu nhìn Đường Hoan hai lần, mới đi sâu vào trong động.

Tình cảnh kế tiếp lại làm cho người ta không biết nên khóc hay cười, cũng không biết Mộc Phong Đình là cố ý hay như thế nào, đàm mê phỏng vấn đột nhiên phát tác, liên tục nói chuyện với Đường Hoan, hỏi hắn còn trẻ như thế liền tiếp nhận chức vụ Đường Môn có cảm tưởng gì.

Mạc Hi thầm nghĩ: người này chắc sẽ không nghĩ đến định viết những thứ như chứ. Tiền nhuận bút của Mộ Yến Trai sợ là không ít, bằng không hắn chuyên nghiệp như vậy làm gì.

Mộc Phong Đình nói hăng say, liên tiếp đặt ra câu hỏi, vừa dùng đoản kiếm nướng trên bếp pha trà, đi cắt thịt thỏ. Ước chừng cắt một mâm mới giao cho Mạc Hi, miệng rồi cục nghỉ ngơi một chút, quay đầu nói với Mạc Hi: “Cắt vừa phải không lớn không nhỏ, cô dùng tay trái lấy dưa đâm ăn đi.” Nói xong còn nhét chiếc dưa vào tay nàng, giống như tay trái của nàng cũng tàn phế vậy.

Mộc Phong Đình quay đầu lại hỏi Đường Hoan: “Không biết Đường chương môn có hôn phối, hay có ý trung nhân không?”

Đường Hoan lại thay đổi tác phong hỏi gì trả lời nấy, chỉ nhìn chăm chăm Mạc Hi, cuối cùng gấp gấp bắt lấy tay phải của nàng, nhẹ giọng nói: “Đây là thế nào, bị thương sao?” Cảm thấy tay nàng lạnh như thế, liền theo bản năng dùng tay mình làm ấm. Đợi hẩn ý thức được mình trong lúc vội vàng đã làm gì, ánh mắt vốn nhìn chăm chăm tay nàng, lập tức dời lên mặt nàng, thấy nàng cũng không có vẻ không vui, mới thở dài nhẹ nhõm một hơi. Chỉ trong chốc lát lại lo được lo mất, thầm nghĩ: cô nương tầm thường bị người kéo tay không phải mắng chửi người là đáng đồ tử thì là thẹn thùng, nàng lại vẻ mặt thản nhiên, không nhìn ra chút manh mối.

Đường Hoan mặc dù chưa bao giờ nắm qua tay nữ hài tử khác, nhưng cũng biết phần lớn tay con gái tuyệt không thô ráp như nàng vậy. Đây là đôi tay cầm kiếm lâu ngày, khô ráo ổn định, lòng bàn tay đầy vết chai, ngón tay gầy yếu dài nhỏ, khớp xương rõ ràng, lại ước chừng so với hẩn nhỏ hơn một vòng. Trong lúc nhất thời trong lòng hẩn dâng lên vô hạn thương tiếc, vô luận như thế nào cũng luyến tiếc buông, liền dời mắt không dám nhìn thẳng nàng, vẫn nắm như vậy.

Mạc Hi nói: “Huynh thay ta xem cổ tay đi.”

Đường Hoan thật cẩn thận dùng ngón tay tinh tế bắt mạch, cau mày, lát sau mới chậm rãi buông ra, dịu dàng nói: “Đau không? May mắn không gãy xương, chỉ là bị thương gân mạch.” Ngừng một chút, hẩn lại nhìn Mạc Hi, nhẹ giọng khẩn cầu nói: “Theo ta đi Đường Môn được không? Ở đó có thuốc. Sẽ chữa lành cho cô.” Sở Mạc Hi cự tuyệt, hẩn lại bổ sung nói: “Cho dù đại phu bên ngoài có thể trị, một mình cô, tay bị thương, ăn uống sinh hoạt ngày thường rất bất tiện. Hai tháng này phải dưỡng tốt, cánh tay này không thể động đây.”

Mạc Hi cũng biết thương cân động cốt một trăm ngày, đau lợi hại như vậy, vết thương này sớm trị sớm an tâm, không thể kéo dài, liền gật đầu đáp ứng nói: “Được.”

Đường Hoan thấy nàng đáp ứng sáng khoái như vậy, trong lòng cao hứng phi thường. Đang định nói gì, lại nghe Mộc Phong Đình nói: “Tay Mộc cô nương là vì tại hạ mà bị thương, không chính mắt thấy cô ấy được chữa khỏi, tại hạ thật khó an tâm. Chẳng biết có thể cùng đi không?”

Đường Hoan hơi kinh ngạc, trên mặt cũng không lộ mấy may, nói: “Đường Môn đương nhiên hoan nghênh, vô cùng vinh hạnh.”

Chủ cùng khách đều đồng ý, Mạc Hi tất nhiên không thể phản đối.

Mộc Phong Đình lại nói: “Phái Thục Sơn cùng Đường Môn thù cũ sâu đậm, Đường chương môn dám một mình xông lên Thục Sơn, thật sự là rất can đảm.”

Đường Hoan không đáp, vẻ mặt nhu hòa nhìn Mạc Hi.

Có lẽ là do vết thương ở tay ít ngày nữa liền có thể chữa khỏi, nên đêm nay Mạc Hi ngủ rất an tâm.

Đường Hoan ngủ trên võng bên cạnh, chỉ cảm thấy người ngày đêm mong nhớ ở ngay trong tầm tay, nóng lòng hoảng loạn mấy ngày nay tất cả đều bình phục. Tư vị đó, tựa như Lê Hoa Cao lúc nhỏ cha mẹ thường mua cho hẩn ăn, sau vị đắng chỉ còn lại ngọt ngào lưu hương, dư vị vô cùng.

Trong bóng đêm, Mộc Phong Đình lại nhiều lần xoay người.

Hôm sau. Sáng sớm. Khi tia nắng đầu tiên vừa chiếu xuống ba người đều thức dậy.

Mạc Hi giống như nhớ tới điều gì, hỏi: “Con chim ngốc kia đâu? Có theo tới không?”

Đường Hoan cười nói: “Nghỉ ngơi ở nguồn nước trong động. Nó vì cô đã rất nhiều ngày không ăn không uống. Cô đi nhìn nó một cái đi.”

Mạc Hi gật gật đầu, liền đi theo Đường Hoan.

Thì ra nơi này thật sự là biệt hữu động thiên, ánh mặt trời xuyên qua khe hở trong lòng núi chiếu vào, ao nước xanh lục kia cũng giống như ở Dao Trì đồng nguyên, phía trên sương mù bốc hơi, bên cạnh ao nở đầy hoa đại màu tím. Trong bụi hoa nằm một chim to, lông trên đầu quả thật hơi trĩu, nghe tiếng động, nó từ từ tỉnh lại, đôi mắt nhỏ như hạt đậu trong khoảnh khắc đã mở tròn, nhìn thấy Mạc Hi, hai móng đập một cái, nhún người bay lên, liền ở trong động bay vòng quanh Mạc Hi ước chừng ba vòng, sau đó ngừng đến bên chân nàng, dùng thân thể cọ nàng, một đôi cánh dài thỉnh thoảng đập đập vài cái, quét chân nàng, giống như làm nũng.

Mạc Hi vuốt ve đầu nó, nói nhỏ: “Nó thật ra rất thông minh, trên đường đi theo ta, chưa bao giờ hiện thân. Có lẽ là sau khi thấy ta rơi vào động băng trong núi, mới ở đó cạy mạnh vỏ nhào xuống, nhưng không vào trong được, ngược lại đụng đầu bị thương. Thấy ta không ra được, mới đi tìm huynh.”

Mạc Hi lấy thịt thỏ hôm qua ăn thừa, tự mình dứt nó. Hải điều ăn ngấu nghiến, vô cùng hân hoan. Ăn đến bụng tròn xoe, liền bắt đầu vây quanh Mạc Hi nhảy tới nhảy lui.

Đường Hoan nói: “Nó hẳn là khát.” Mạc Hi không còn cách nào, đành vốc nước trong ao, dứt nó uống. Mạc Hi thấy bộ dáng ngoan ngoãn cúi đầu uống nước của nó, nói nhỏ: “Mới đối tốt với mày một chút, mày liền ra vẻ rồi. Trong ao có nước, sao không tự đi uống. Còn dám tự chủ trương.”

Đường Hoan ở bên cạnh vẻ mặt ôn nhu nhìn nàng. Thật hâm mộ con ưng kia, thầm nghĩ: đến khi nào thì nàng cũng có thể nói chuyện với ta như vậy.

Tác giả có việc muốn nói: Bạn nhỏ Đường Hoan lên sân khấu, các vị vừa lòng chưa. Mọi người đều nói miêu đối với hắn quá ác, hi vọng cho chút ngon ngọt. Được rồi, trước khi ngược cho cây kẹo ăn vậy.

Tiểu Hoan: không hài lòng, không hài lòng, mới nắm tay nhỏ bé, không tính không tính.

Miêu Miêu: người cái dạng này, có năng lực trực tiếp đụng ngã sao?

Tiểu Hoan then thùng cộng rụt rè:... Oán thâm: con Miêu Miêu ác độc này ở đâu ra, cả ngày tra tấn ta không nói, như thế nào một chút hàm súc cũng không có.

Miêu Miêu: người cũng cho người gạt về nhà rồi, phải nắm chắc cơ hội, biết không?

Tiểu Hoan: chỉ cần người không làm rối là được.

Miêu Miêu: Ách... này... cái đó... Không thể tiết lộ kịch bản.

Tiểu Hoan phẫn hận: ta đã biết không có chuyện dễ dàng như vậy.

40. Chương 062

Chương 62. Thanh hoan như tổ.

Ba người rửa mặt xong liền chuẩn bị cáo từ xuống núi.

Tiên ông lại nói: “Các vị dừng vội. Lão phu biết một đường tắt xuống núi, nếu các vị tin lão phu, lát nữa có thể đi theo ta.” Ông hơi trầm ngâm, nói tiếp: “Nhưng lão phu có một chuyện muốn cầu Đường chưởng môn.” Nói xong ông còn trịnh trọng vài sâu.

Đường Hoan nghiêng người không nhận, nói: “Tiền bối không cần đa lễ. Nếu đủ khả năng, đương nhiên nghĩa bất dung từ.”

Tiên ông lại vái thật sâu, nói: “Xin Đường chưởng môn cho phép lão phu đến núi phía sau Đường Môn tế bái một người.”

Đường Hoan nghi hoặc nói: “Nói vậy tiền bối hẳn là biết, phía sau núi là cấm địa của Đường Môn, chỉ chôn cất người có quan hệ huyết thống trực hệ, ngay cả người trong Đường Môn cũng không được vào. Lại không biết tiền bối muốn bái tế ai?”

Trên gương mặt vân đạm phong khinh trước sau như một của tiên ông hiện lên vẻ hồi tưởng, lại vẫn mang theo một chút đau khổ ngậm, nói nhỏ: “Đó là Đường Nghi.” Ngừng chốc lát ông lại nói: “Việc này nói ra rất dài. Lão phu chắc chắn sẽ nói tỉ mỉ, không để Đường chưởng môn khó xử.”

Đường Hoan sốt ruột thương thế của Mạc Hi, với hấn mà nói, xuống núi sớm một khắc cũng là tốt, liền nhận lời nói: “Nếu tiền bối có thể giúp ta mau chóng xuống núi, đương nhiên ngoại lệ.”

Tiên ông thấy Đường Hoan đáp ứng, trên mặt lập tức lộ vẻ vui mừng.

Ông đưa ba người theo đường tắt đi thẳng xuống núi, chỉ là thế núi hơi hiểm trở. Đường môn giấu trong rừng rậm tại quần sơn, đường núi dưới chân chỉ rộng cỡ một người đi, bên cạnh là vực sâu vạn trượng, may mà nơi này không có mây mù, tầm nhìn rõ ràng. Tiên ông bước đi như bay ở tuốt đằng trước, thường thả chậm cước bộ chờ ba người. Ba người võ công đều không kém, nhưng vẫn cần bám vào dây leo trên vách đá, để tránh sảy chân.

Bạch vĩ hải điều từ trong động ra, bay quanh Mạc Hi một vòng, liền lao thẳng lên trời, rất nhanh chỉ còn một đốm đen nhỏ. Mạc Hi biết năng lực của nó, cũng không khác gì tính đồng bộ của vệ tinh, nên không sợ lạc mất.

Bốn người đi vào rừng rậm, tiếng chân rất nhỏ rất nhanh liền biến mất trong gió núi gào thét. Đi tới Thiên Môn động tề ở trên cao, đã có thể nghe thấy tiếng đệ tử Thục Sơn tìm kiếm khắp núi. Mạc Hi ngưng thần nghe một lát, xác định truy binh cách xa, thanh thế cũng không lớn, nhìn Mộc Phong Đình phía sau một cái, khẽ cười nói: “Ít nhiều nhờ trái mai vàng của huynh, nếu không hiện tại người đuổi theo chúng ta không chỉ nhiều đây đâu.”

Mộc Phong Đình cười nói: “Ta đây là có ý tốt giúp bọn họ làm sạch ruột, cũng coi như làm việc thiện tích đức.”

Mạc Hi lại cười, mới quay đầu, liền thấy Đường Hoan đi phía trước dừng bước, ánh mắt dừng trên người nàng, âm thầm thở dài một hơi, nói nhỏ: “Chính huynh cẩn thận chút, tay ta bị thương, nhưng chân không gãy, không cần lo lắng”.

Đường Hoan lúc này mới nhoẻn miệng cười, xoay người tiếp tục đi.

Đoàn người cuối cùng đã bình an xuống núi trước hoàng hôn.

Chân núi ngược lại không gặp đệ tử Thục Sơn nào, có lẽ đã huy động toàn lực, lên núi bao vây tiêu trừ rồi.

Bốn người nhanh đuổi chậm đuổi, lên chuyển đồ cuối, lại tìm đến Dạ Bạc ở trọ.

Tiên ông đi trước, tất nhiên là trước tìm chưởng quầy muốn phòng ngủ trọ.

Không ngờ, chưởng quầy vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Ngài đến chậm một bước, nơi này của chúng tôi hôm nay chỉ còn hai gian khách phòng. Ngài muốn bốn gian phòng, không biết các vị khách quan có thể ủy khuất một chút hay không, hơi chen chúc, tạm qua đêm.”

Tiên ông còn chưa trả lời, Mộc Phong Đình liền tiến lên nói: “Chưởng quầy có thể linh hoạt không, cái khác không nói, chỉ là chúng tôi còn có một cô nương, xin sắp xếp cho tiện.”

Chưởng quầy đánh giá Mộc Phong Đình, lại tùy tay lật lật sổ đăng ký trên quầy, vỗ đầu, vẻ mặt tươi cười nói: “Ai ô, xem trí nhớ của tôi, có bốn gian phòng, già rồi không còn dùng được.” Vừa lắc nhai cần nhân cảm thán, vừa tự mình dẫn bọn họ lên lầu.

Mạc Hi trầm nghĩ: Mộc Phong Đình người này không hổ là chuyên gia đàm phán, đối với chuyện cò kè mặc cả, đối ngoại can thiệp có thể nói là thiên phú dị bẩm.

Mạc Hi vận khí rất tốt, được phân đến một gian thượng phòng. Đã liên tục vài ngày màn trời chiếu đất, thần kinh căng thẳng, đến giờ phút này mới có thể thả lỏng một lát. Kêu thức ăn cùng nước ấm, ăn no rửa mặt xong, liền tắt đèn nghỉ ngơi, rất nhanh đi vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Mạc Hi vì tay bị thương không thể luyện kiếm, dứt khoát ngủ bù, bổ sung thể lực xói mòn mấy ngày nay. Đợi ngủ thẳng đến giờ dưới lầu bắt đầu thết đãi điểm tâm mới đi xuống.

Mộc Phong Đình ba người đã chờ ở sảnh lớn.

Đường Hoan thấy nàng, đứng dậy, nói: “Đói bụng chứ. Muốn ăn gì?”

Mộc Phong Đình không đợi Mạc Hi trả lời, liền trực tiếp gọi tiểu nhị tới, nói: “Mang lên sáu phần những món điểm tâm đặc sắc của quán các người, lại thêm hai phần gân bò ướp tương.”

Tiểu nhị nói một tiếng được, vung khăn trắng nhanh như chớp đến phòng bếp lấy thức ăn.

Mộc Phong Đình nói với Mạc Hi: “Trên núi kia chim không đẻ trứng, ngoại trừ thỏ vẫn là thỏ, ăn đến tai sắp dài ra rồi. Chúng ta cũng nên ăn tốt hơn, bồi bổ trở lại.”

Mạc Hi gật đầu cười nói: “Đúng vậy, hơn nữa huynh còn đánh mất bình gia vị.” Thầm nghĩ: người không phải là người sẵn tin lỗ tai dài sao, thì ra từ nhỏ đến lớn ăn không ít thỏ...

Mộc Phong Đình cũng cười nói: “Không mất mạng là được.”

Mạc Hi thật sâu đồng ý.

Dem lên đầu tiên là bánh bao thịt bò nấm hương nóng hôi hổi.

Đường Hoan luôn thủ lễ, đợi người khác động đũa hần mới có thể động. Mộc Phong Đình cũng không để ý việc này, gấp một cái bánh bao, để vào bát Mạc Hi, nói: “Cẩn thận nóng. Chờ nguội một chút, cô lại dùng tay trái cầm ăn. Gân bò ướp tương là gọi cho cô, lát nữa ăn nhiều chút, vết thương mới mau khỏi.”

Mạc Hi bất đắc dĩ nói: “Cũng không phải khỉ, thứ gì cũng có thể cầm bằng tay. Vẫn là luyện đũa tay trái đi. Ta tự mình gấp.”

Điểm tâm lục tục đi lên. Mộc Phong Đình quả nhiên không gấp thay Mạc Hi. Mạc Hi tay trái không linh hoạt, có khi khó tránh khỏi sơ sẩy, Đường Hoan vài lần muốn giúp nàng, đều âm thầm mạnh mẽ nhịn xuống.

Cũng không biết là trùng hợp hay là thế nào, mỗi món ăn đi lên đều đặt trước mặt Mộc Phong Đình. Đợi gân bò ướp tương mang lên, hần dứt khoát đưa cả mâm đến trước mặt Mạc Hi.

Mạc Hi yên lặng ăn cơm, thấy Đường Hoan luôn nhìn chăm chăm nàng, bản thân ăn cũng không yên lòng, trong lòng thầm than một tiếng: thôi. Cố ý cười hì hì nói với hần: “Ynh nhìn chăm chăm như vậy, có phải hay không cũng muốn ăn cái này.” Vừa dùng tay trái gấp miếng gân bò cho hần, nhẹ giọng nói: “Cám ơn huynh đi tìm ta.” Nàng không phải người không biết tốt xấu, Đường Hoan dọc đường đi tất nhiên cũng màn trời chiếu đất, một thân một mồi. Biết Đường Hoan da mặt mỏng, vừa rồi nói như vậy, hần là sẽ cố gắng ăn cơm.

Đường Hoan nhẹ giọng đáp: “Cô không có việc gì là tốt rồi.” Ngoan ngoãn ăn gân bò, kế tiếp quả nhiên không hề nhìn nàng, chỉ cúi đầu ăn cơm.

Tiền ông là người từng trải, trên đường nhìn thần thái ba người, nào có không rõ. Không kiềm được xúc động trong lòng, không khỏi có chút ăn chẳng biết ngon.

Đoàn người ăn xong điểm tâm, liền xuất phát đi về Đường Môn.

Đợi mấy người tiến vào ngoại thành Đường Môn, đã là năm ngày sau.

Ngắn ngủi mấy tháng, ngoại thành đã trở nên phồn thịnh, gọn gàng ngăn nắp. Toàn bộ nội thành đều đang trong công việc trùng kiến khí thế ngất trời, thay đổi hẳn về tiêu điều suy sụp mà lần trước tới đây Mạc Hi nhìn thấy.

Nàng nhất thời đặt chuyện nói đến nhà thủy tạ trên đài cao không ngờ thật sự đang xây dựng, một nền đá thật lớn hình cầu thang từ mặt đất mọc lên. Đường Hoan theo ánh mắt nàng nhìn thấy, nhẹ giọng nói: “Chờ ‘Mộ Khê đài’ xây xong, có thể lại mời cô đến chứ.”

Mạc Hi nghe hai chữ “Mộ Khê”, thầm nghĩ: xong rồi, đây là muốn làm lớn mà. Trước cửa Đường Môn tiếng tăm lừng lẫy, không ngờ lại lấy nghệ danh của một sát thủ đi lại trên giang hồ như nàng đến đặt tên.

Tuy rằng đời trước nàng cũng rất muốn lấy tên mình đặt ột vệ tinh hoặc một tòa nhà, một du thuyền xa hoa vân vân, nhưng tiếc rằng không có thực lực này. Đời này mắt thấy có cơ hội thực hiện, nhưng nghề của mình lại không thể gặp người... Đang định cùng Đường Hoan giải thích tính chất công việc của nàng cần bảo trì khiêm tốn, để tránh đứa nhỏ này nhất thời luẩn quẩn trong lòng, lấy tên nàng đặt cho tường thành.

Đường Hoan thấy Mạc Hi không đáp, lại nói: “Lần này chỉ mời một mình cô.” Trong lòng mặc niệm: nhân gian ồn ào náo động, ta chỉ cầu nàng có thể ở nơi ta nhìn thấy, một góc yên tĩnh.

Mạc Hi biết hẳn là chỉ lần trước đại diện chương môn, nàng không từ mà biệt, nói nhỏ: “Chỉ cần huynh sửa tên đài cao, ta liền đúng hẹn.” Trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, đơn đao đi gặp tổng so với cái gì khách quý đặc biệt trong nghi thức cắt băng khánh thành vẫn tốt hơn nhiều, quang minh chính đại hiện thân quá nhiều lần đối với nghề nghiệp của nàng mà nói sẽ rất nguy hiểm.

Đường Hoan ánh mắt như nước lướt qua dung mạo bình thường của nàng, mềm nhẹ nói: “Không phải tên cô.” Ngừng một chút, mới cúi đầu nói: “Là mộ trong tư mộ (tưởng nhớ). Yên tâm đi.”

Mạc Hi: “...” Trong lòng thầm than: đứa nhỏ này so với ta nghĩ còn luẩn quẩn hơn.

Đoàn người đến sông đào.

Mạc Hi vốn định, nếu có cơ hội gặp lại Hà Quân Thanh, tốt xấu gì cũng phải hỏi rõ ông ta tặng kiếm có ý đồ gì, nếu ông ta chính miệng thừa nhận lợi dụng mình rắp tâm bắt lương, thừa dịp ông ta lương tâm chưa mất vẫn còn chút áy náy, cũng thuận tiện xảo trá bắt chẹt chút bí tịch Thực Sơn, coi như bồi thường. Không nghĩ tới, liều thuốc lần trước nàng cho quá mạnh, Hà Quân Thanh vị nhất đại tông sư này tổ chất tâm lý không tốt, lại thiếu tinh thần yêu nghề chuyên nghiệp vô tư cống hiến, không ngờ lại vứt bỏ nghiệp lớn đưa đồ của ông ta, bỏ gánh mất tích.

Lần này qua sông không dựa vào con người, mà dựa vào máy móc.

Chỉ thấy Đường Hoan từ trong lòng lấy ra cây ngọc tiêu toàn thân xanh biếc, môi mỏng khẽ mở, ngón tay chậm ấn, một chuỗi âm phù trong khoảnh khắc tuôn ra. Réo rắt như tay phát châu bạc, lúc ẩn lúc hiện như cánh bướm khẽ giương, khi thấp như quyến luyến kể lể, khi cao như tiếng sáo diều. Khi hẳn thối ánh mắt luôn dừng ở Mạc Hi, sau khi thối xong một khúc, nói nhỏ: “Khúc này tên là <vừa nhìn liền vui>.”

Nhân gian nhất kiến, thanh hoan như tổ. Trong ngàn vạn người, chỉ đợi nàng một lần ngoái đầu nhìn lại.

Mạc Hi nhất thời yên lặng không nói gì, lát sau mới nói: “Ta mặc dù không thông âm luật, nhưng nghe thấy rất hay.”

Đường Hoan thoáng chút ý cười, dịu dàng nói: “Cô thông minh như vậy, muốn biết tự nhiên đều đã biết.”

Mạc Hi: “...” Thầm nghĩ: người cũng thông minh như vậy làm gì.

Người bên kia bờ đã sớm được Đường Hoan phân phó, tiếng tiêu vừa qua, xích sắt dưới đáy sông chậm rãi trôi lên mặt nước, giống như giao long xuất thủy, tạo nên một luồng bọt sóng cuộn cuộn, rất là hùng vĩ.

Bốn người bước trên cầu nổi xích sắt qua sông, đều như giẫm trên đất bằng.

Vào khỏi nội thành, Đường Đức đã đợi lâu. Nhìn thấy Mạc Hi, ông không hề vì Loan Tổ bỏ đi mà trách cứ, ngược lại phá lệ nhiệt tình đón chào, cười nói: “Mộc cô nương quang lâm Đường Môn, vẻ vang cho kẻ hèn này. Chương môn sợ cô nương xảy ra chuyện, cố ý một mình lên Thực Sơn, lão nô mặc dù lo lắng, cũng không thể trái ý người. Hôm nay, Mộc cô nương cùng chương môn bình an trở về, lão nô rất cực cũng có thể ngủ yên.” Mạc Hi nhất thời không biết nói gì, thì ra người cổ đại cũng trồng cây vào có thể vì ông chủ làm mai mà được thăng chức tăng lương... Trong lòng lại oán thầm một trận: Đường Hoan người này thật có cách mua chuộc thuộc hạ, Đường Đức ngay cả tình địch của con gái mình cũng có thể tươi cười đón chào...

Đường Hoan khẽ ho một tiếng.

Đường Đức hiển nhiên không thể làm quá, vì thế liền bỏ qua, không hề trêu ghẹo. Ông xoay người đánh giá Mộc Phong Đình vài lần, trong lòng âm thầm cân nhắc: không biết người thanh niên trẻ tuổi tướng mạo đường đường này cùng Mộc cô nương có quan hệ gì, xem ra tứ thiếu tránh không được một trận đau

đầu. Đợi nhìn đến tiên ông, ông hơi ngẩn ra, lập tức thu liễm, cười nói: “Các vị đều là khách quý của Đường Môn. Có gì phân phó cứ việc mở miệng là được.” Liền mang theo bọn họ nhất nhất ân cần an bài nơi ở. Chỉ là tiên ông cùng Mộc Phong Đình đều bị an bài đến Vân Hà Đài, riêng Mạc Hi như cũ vào ở Sùng Diêu Đài, chỉ cách Thanh y Các vài bước. Khách liền tùy chủ, Mạc Hi đương nhiên không thể nào bắt bẻ.

41. Chương 063

Chương 63. Hồng Yêu

Phòng ở ngăn cách bằng một bình phong bốn cánh, một mặt thêu ba mươi chín loại thực dược có ghi trong , có “Băng Dung”, “Thiệt Tuyền Tử”, “Quan m Diện”, “Liên Hương Bạch”, “Kim Ngọc Giao Huy”, “Yên Chi Điểm Ngọc” vân vân; một mặt khác thêu bốn gốc “Tổ Quan Hà Đỉnh”, loại lan này chính là kì trân hiếm thấy trong các giống lan.

Bình phong hai mặt đều thêu một câu đề từ - “Tử tế tư lượng, hảo truy hoan cập tảo. Ngộ tửu phùng hoa kham tiểu ngạo, nhâm ngọc sơn khuynh đảo. Đối cảnh thả thẩm túy, nhân sinh tự, lộ thủy phương thảo. Hạnh tân lai, hữu rượu như thăng, yếu kết thiên thu ca tiểu.” Không cần đoán, hiển nhiên là bút tích của Đường Hoan.

Thực dược vốn là thân cỏ, nên không cứng rắn như thân gỗ, dáng như liễu yếu gió lay, đẹp như thiếu nữ nhu mì, thế nên lại có danh xưng “hoa không xương”. Mạc Hi nhìn một mảnh trăm hoa rực rỡ dẹt từ gấm vóc kia, thâm nghĩ: người là lan vương giả thiên hương, nhưng ta không phải thực dược hoa dung yếu điệu, quyền rũ nhiều mặt.

Nhưng mà, đã tới thì cứ ở lại. Mạc Hi mới vừa ngồi xuống, liền có thị nữ đến dâng trà. Chính là Lục Vân. Nàng cười hì hì đến bên Mạc Hi, buông khay trà, liền nói: “Tứ thiếu trước khi đi nói cô nương muốn tới, Lục Vân đã sớm đợi ở đây.” Vừa nói vừa thay Mạc Hi châm trà.

Mạc Hi rất thích cô bé này, cười nói: “Cô cũng ngồi đi.” Nhấp một hớp trà, quả nhiên hương thơm thanh trong.

Chỉ chốc lát sau Đường Hoan liền mang theo hòm thuốc đến.

“Ta thay cô trị thương.”

Mạc Hi biết rõ cánh tay của mình so với bác sĩ ngoại khoa còn quý giá hơn, là tiền vốn để giữ mạng, đương nhiên không dám chậm trễ. Vì thế ngoan ngoãn hợp tác nói: “Được.”

Đường Hoan nhẹ nhàng kéo tay Mạc Hi, thấy cổ tay đã sưng lên, biết nàng nhất định rất đau, lại có chút không đành lòng, chỉ mềm nhẹ nói: “Cố chịu một chút, thay cô xoa bóp trừ máu tụ.”

Mạc Hi gật gật đầu, mặc hấn làm việc.

Quả thật rất đau, nhưng mà chút đau đớn ấy so với vô số vết thương do đao quang kiếm ảnh mà Mạc Hi từng trải qua, căn bản không đáng là gì.

Đường Hoan vẫn lưu ý thần sắc của nàng, sợ mình xuống tay nặng. Thấy nàng vẻ mặt bình tĩnh, trong lòng lại bắt đầu cảm thấy co rút đau đớn, nàng đã chịu khổ như thế nào, mới có thể coi đau đớn người bình thường không thể chịu được hoàn toàn không là gì.

Xoa bóp xong, Lục Vân đã bưng canh Hải Đồng Bì Tiên tiến vào. Đường Hoan tự mình thay Mạc Hi rửa nước ấm, ước chừng thời gian một chén trà nhỏ, mới lấy khăn vải thay nàng lau khô. Nhẹ giọng dặn dò: “Mấy ngày này, chuyện gì cũng đừng làm. Điều dặn Lục Vân đi làm, biết không?”

Lục Vân lập tức ở bên cạnh gật đầu phối hợp, tỏ rõ trung tâm nói: “Lục Vân nguyện thay tứ thiếu, vì cô nương vượt lửa qua sông.”

Mạc Hi chỉ đành gật đầu. Thâm nghĩ: đôi chủ tớ này, có thể không ăn ý như vậy hay không...

Tiệc tối tổ chức tại Sùng Diêu Đài.

Lục Vân dẫn ba người nhập tiệc. Chủ vị đương nhiên là Đường Hoan, bên cạnh theo thứ tự là Mạc Hi, tiên ông, rồi đến Mộc Phong Đình.

Theo góc độ đón khách mà nói, món ăn không khỏi quá mức nhẹ. Đều là món hấp, nấu hầm làm chủ.

Đường Hoan tự mình múc một chén canh cá cho Mạc Hi nói: “Đây là dùng cá trích, nghêu, đậu hủ hầm chung, có lợi cho thương thể của cô.” Mạc Hi nhìn thấy canh cá trắng như sữa bò miệng liền động đậy, thử một miếng, quả nhiên ngon thanh. Mỉm cười, bày tỏ lòng biết ơn.

Trong bữa tiệc Đường Hoan vẫn chiếu cố Mạc Hi ăn cơm, bản thân ngược lại không động mấy đũa.

Mộc Phong Đình thái độ trầm mặc khác thường, cơ hồ không nói gì.

Sau bữa tiệc, mấy người dời bước đến phòng khách nói chuyện.

Như cũ vẫn là Lục Vân sắp xếp chỗ ngồi.

Đường Hoan là chủ nhân, đương nhiên mở miệng đầu tiên: “Tiên bối xin hãy nói rõ.”

Tiên ông nói: “Lão phu cũng không giấu giếm các vị. Ta vốn là khí đồ (đồ đệ bị môn phái từ bỏ hoặc đồ đệ tự rời môn phái) của Thục Sơn. Việc này tất cả đều bắt đầu từ mối thù cũ giữa Thục Sơn và Đường Môn.”

Sự việc liên quan tới Đường Môn, Đường Hoan tự nhiên chăm chú lắng nghe. Mạc Hi cùng Mộc Phong Đình hai người cũng bị gợi lên lòng hiếu kỳ.

Tiên ông giọng điệu bình tĩnh nói: “Đường chưởng môn có biết Lang Gia trượng một trong Đường Môn tứ bảo là chí bảo của Thục Sơn chứ?” Ông nhìn thấy mọi người vẻ mặt kinh ngạc, không đợi đặt câu hỏi, liền nói tiếp: “Từ nhỏ sư phụ ta liền nói với ta Lang Gia trượng vốn là Thục Sơn chí bảo, trong đó có giấu một môn võ công cực kỳ lợi hại. Sư phụ của sư phụ, cũng chính là sư tổ, vốn là người xuất gia, năm đó có tư chất tốt nhất trong toàn bộ những người trẻ tuổi của Thục Sơn. Chưởng môn cố ý truyền ngôi cho ông, liền sớm đem Lang Gia trượng cho ông ấy, muốn ông tu tập võ công trong đó, đảm bảo trên lời đài tranh chức chưởng môn sẽ đoạt giải nhất.” Ngừng một chút, tiên ông nói tiếp: “Không ngờ, sư tổ đến ngày luận võ lại không hiện thân, sau đó đoàn người mới biết được ông cùng đại tiểu thư của Đường Môn bỏ trốn. Chuyện cũ đã qua, lão phu sẽ giấu tên người đó. Hơn nữa, các vị tuổi trẻ, có thể ngay cả Đường chưởng môn cũng chưa từng nghe qua. Nhưng lúc ấy là đại sự oanh động võ lâm.”

Mạc Hi lúc bưng trà vô ý thoáng nhìn qua vẻ mặt Mộc Phong Đình, biết hẳn giang hồ bách sự thông sợ là có nghe thấy.

“Người ta muốn bái tế là nữ nhi duy nhất của bọn họ Đường Nghi.” Nói đến chỗ này, trên mặt tiên ông vẻ hồi tưởng ngày càng dày, đôi khi thần thái sáng láng, giống như trở lại những năm tháng thanh xuân.

“Sư phụ từ nhỏ đi theo sư tổ, hai người kém không đến mười tuổi, lại tình như phụ tử, cũng bởi vì như thế, ông mới hận sư phụ đi theo yêu nữ Đường Môn, đem ông tuổi nhỏ vứt bỏ không để ý. Bởi vì có một sư phụ phản bội bốn môn, ông ở Thục Sơn nhận hết khi dễ. Ta từ nhỏ nghe theo sư phụ dạy bảo, mưa dầm thấm đất, liền sinh ra một tâm tư, thế muốn lấy Lang Gia trượng về, giúp sư phụ cởi bỏ khúc mắc. Hơn nữa nó vốn là vật của Thục Sơn, sao có thể lưu lạc bên ngoài.”

Chuyện kể tiếp cho dù tiên ông không nói, mọi người cũng có thể đoán được bảy tám phần. Mạc Hi thâm nghĩ: đây chỉ sợ lại là một người dùng mỹ nam kế.

Tiên ông vốn tên là Nguyên Thanh Trạch, vào năm mười tám tuổi, kiếm pháp mới thành, lợi dụng cơ hội một mình xuống núi lịch lãm, tìm kiếm tung tích Lang Gia trượng. Lúc ấy ông mới ra đời, mà Đường Nghi đã hai mươi bảy tuổi, là nhân vật vừa chính vừa tà tiếng tăm lẫy lừng trên giang hồ, người ta gọi là ‘Hong Yêu’. Bởi vì nàng làm việc quỷ dị, thủ đoạn khó lường, lại thích mặc đồ đỏ. Vả lại giang hồ đồn đãi nàng phong lưu thành tánh, ngồi ôm ba ngàn trai lơ, cho nên đến nay chưa thành hôn.

Nguyên Thanh Trạch hao tâm tổn trí mới biết được mùa đông hàng năm nàng đều đi chùa Phong Lộ tế bái cha mẹ. Mặc đồ thường làm khách hành hương, sớm ở lại chùa, để cùng nàng “ngẫu ngộ” (ngẫu nhiên gặp mặt).

Lần đầu gặp trong tuyết, nàng quả nhiên mặc áo choàng gấm uyên ương màu đỏ, cổ áo viền lông hồ ly trắng, khuôn mặt trắng thuần lớn cỡ bàn tay, vẻ mặt lạnh lùng như băng tuyết. Giữa mày có điểm một đóa hồng liên, giống như một chút kim phần yên chi rơi trong tuyết, chói phồng mắt người.

Trước cổ tháp ngàn năm, trong trời đất trắng thuần, bóng dáng lạnh lạnh của nàng, giống như một cảnh hồng mai phủ tuyết.

Cho dù nhiều năm về sau, chỉ cần Nguyên Thanh Trạch vừa nhắm mắt lại, lãnh diễm lệ sắc trong tuyết kia, vẫn rõ ràng như trước.

Nguyên Thanh Trạch thấy Đường Nghi vẻ mặt lãnh tuyết như vậy, sợ nàng làm việc tàn nhẫn, không dễ dàng kết bạn. Chỉ đành lặng lẽ chờ cơ hội.

Đêm đó gió núi gào thét, tuyết lớn bay tán loạn, đã qua canh hai, nàng mới được một nam tử cầm bào hoa phục đỡ về chùa, một đường bước chân lão đảo, rõ ràng là uống rượu.

Nguyên Thanh Trạch đứng dưới mái hiên, chỉ chốc lát sau liền nghe được trong phòng có tiếng thở gấp thân ngâm. Một nữ tử chưa hôn mang nam nhân đến nơi chùa miếu trang nghiêm, quan hệ bất chính, hẳn chỉ cảm thấy trong lòng chán ghét, liền không muốn nghe tiếp.

Nguyên Thanh Trạch đang định bước đi, cửa kết một tiếng mở ra, nam nhân kia quần áo không chỉnh, vẻ mặt xấu hổ đứng ở cửa, rõ ràng là còn lưu luyến. Đột nhiên, một bình rượu rồng bay tới, phịch một tiếng nện trên khung cửa, trong phòng truyền đến giọng nữ, nói: “Cút cho ta. Cút...” Giọng nói kia mang theo một chút quyến rũ, chỉ là một chữ cuối cùng đã thành khóc thảm, giống như âm cuối của một khúc thanh ca, khiến lòng người run lên. Nam tử hoa phục gắt một tiếng: “Xúi quẩy”, vẻ mặt không cam lòng bỏ đi.

Trong phòng ánh nến nhàn nhạt, chiếu lên đồ sứ vỡ, ánh sáng lạnh lẽo như tuyết.

Chỉ thấy Đường Nghi lão đảo chạy tới cửa, trên người chỉ mặc một cái tiểu y màu đỏ tươi, phía trên thêu mấy đóa bạch mai nhụy vàng, gió lạnh mang theo tuyết trắng phất qua mái tóc đen như thác của nàng, lộ ra cái cằm cương nghị, trên mặt xuân sắc chưa mất, lại lộ ra hai vệt nước mắt loang lổ.

Nguyên Thanh Trạch nhất thời dừng bước, mới biết cái gì gọi là mặt như đào lý, băng cơ ngọc cốt.

Nàng thấy hẳn không chút xấu hổ, ngược lại thản nhiên cười. Nụ cười kia thật đúng là mị sắc khuynh thành, lại như hoa đào vừa rơi trên đất, một mảnh thê tuyệt. Tức khắc hẳn chỉ cảm thấy hồn phách đã không thuộc về mình.

Nàng lại đóng sập cửa. Hồn phách của hẳn trở về cơ thể, trong lòng thầm mắng mình một kẻ tu đạo lại không một chút định lực. Liền càng thêm thâm hạ quyết tâm, nhất định phải tìm thời cơ đoạt lại Lang Gia trượng, mới có thể chứng minh bản thân tâm định thân chính.

Qua ba ngày, nàng vẫn như đêm đó uống rượu say, từ một người nam nhân đưa về, cũng không phải nam nhân lần trước xuất hiện qua. Nguyên Thanh Trạch đợi ở phòng mình, nhưng vẫn chú ý lắng nghe động tĩnh trong viện, cơ hồ trắng đêm không ngủ. Sáng sớm hôm sau, hẳn nhìn qua cửa sổ thấy nam nhân kia mới từ trong phòng nàng đi ra.

Trong lòng hẳn nhìn nàng đã không chịu nổi, nguyện vọng muốn kết bạn với nàng lại một ngày mạnh hơn một ngày, bắt đầu dĩ không có cơ hội.

Không ngờ, qua hai ngày, nàng lại mang theo một bầu rượu đến gõ cửa phòng hẳn, cười hỏi: “Ngày muộn tuyết lớn, có thể uống một ly không?” Dứt lời, không đợi hẳn trả lời, xoay người liền đi.

Hắn do dự một lát, bước nhanh theo. Đường Nghi lập tức đưa hẳn vào phòng.

Vốn tưởng rằng một nữ nhân cuộc sống riêng tư phóng đảng như nàng, nơi ở cho dù là chùa miếu cũng ít nhiều sẽ mang theo một tia diễm khí. Không nghĩ tới, trong phòng nàng lại như động tuyết, không chút diễm sắc.

Nàng chỉ cần hẳn cùng nàng uống rượu, cũng không cần hẳn nói chuyện.

Nàng uống rượu vừa nhanh vừa vội, bàn tay trắng nõn liên tục nâng chén, đôi môi đỏ mọng thấm ướt chén. Rượu trong, môi hồng, sứ trắng, vừa nâng tay, vừa ngửa cổ, lệ sắc không nói nên lời.

Mỗi lần rót một ly, vẻ đào lý trên mặt nàng liền thêm một phần. Suốt một bầu rượu, nàng uống hơn phân nửa, sau đó liền cười si ngốc với hân.

Hân thế mới biết cái gì gọi là “Ánh mắt ngằm câu hồn, làn thu ba muốn chảy”. Trong giây phút cơ thể nàng ngã vào hân, hân vốn nghĩ sẽ ngửi được mùi son phấn diễm hương, không ngờ lại là mùi hoa mai nhạt lạnh.

Người ta nói ôn hương ôn ngọc, thân thể nàng lại giống như một nắm tuyết, mềm mại mà vô hình, lạnh lẽo thấm vào lòng, đóa hồng liên giữa mi kia lại giống như một ngọn lửa, cháy sạch tinh thần không thuộc về hân khiến tay chân luống cuống. Một khắc đó, hân bỗng nhiên nhớ tới mùi đàn hương lâu năm vương vấn không đi ở Thục Sơn, mới đột nhiên nhớ lại mình vốn không phải người trong hồng trần, vì thế dùng sức đẩy nàng ra, vội vàng chạy đi. Phía sau truyền đến tiếng cười thật thấp của nàng, hân chỉ cảm thấy là châm biếm, là coi thường. Càng cảm thấy bị nàng trêu đùa, dưới sự xấu hổ tức giận liền càng chắc chắn tâm tư, thế phải đoạt lại Lang Gia trượng.

Tác giả có việc muốn nói: chương này viết thật sự rất khó khăn. Sau khi xem phản hồi của mọi người, sửa lại hai lần, thật sự tận lực. Hoan nghênh các loại sáng kiến đề nghị. Miêu Miêu cố gắng đạt tới hoàn mỹ. Mỗi miêu phong cách nhất quán, cho dù là chuyện xưa diễm tình, cũng tuyệt sẽ không kể vô ích.

Nghĩ đến việc tiểu Hoan an bài chỗ ngồi, phúc hắc cũng có thể thể hiện trong những việc nhỏ không đáng kể.

của Tổng Vương Quan

Nhân sinh bách tuế, thất thập hi thiếu. Canh trừ thập niên hài đồng tiểu, hựu thập niên hôn lão. Đô lai ngũ thập tái, nhất bán bị, thụy ma phong liễu. Na nhị thập ngũ tái chi trung, trừ vô ta cá phiến nào.

Tử tế tư lượng, hảo truy hoan cập tảo. Ngộ tửu phùng hoa kham tiểu ngạo, nhâm ngọc sơn khuynh đảo. Đối cảnh thả thẩm túy, nhân sinh tự, lộ thù phương thảo. Hạnh tân lai, hữu rượu như thăng, yếu kết thiên thu ca tiểu.

(Đời người trăm tuổi, bảy mươi rất ít. Trừ bỏ mười năm trẻ con, lại thêm mười năm già cả. Chỉ còn năm mươi năm, ngủ chiếm hết một nửa. Trong hai mươi lăm năm còn lại, lẽ nào không có một vài việc phiền não.

Suy nghĩ cẩn thận, nên sớm theo đuổi sự vui vẻ. Có rượu có hoa có thể tiểu ngạo, mặc cho núi ngọc nghiêng đổ. Đứng cảnh mà say, giống như đời người, sương rơi cỏ thơm. May mắn mới đến, có rượu như sông Thăng, muốn kết ngàn đời cười hát.)

Bài <Hong thục dục> này (mỗi lần Miêu đều đánh thành hồng thiêu ngư, quả nhiên bản tính khó thay đổi...) là khuyên người quý trọng thời gian tận hưởng lạc thú trước mắt. “Ngọc sơn” ám chỉ dáng người nam cao lớn. “Ngọc sơn khuynh đảo” hình dung mỹ nam say rượu. Lại nói Miêu cũng chuẩn bị cho Hoan Hoan ngọc sơn khuynh đảo một lần. Hi hi. Bài từ này như dùng để bày tỏ tình cảm, lại có cảm giác chính là chỉ mong say mãi không muốn tỉnh.

“Tổ Quan Hà Đỉnh” loại lan này một gốc bốn trăm vạn... Vì hiếm có mà. Ha ha, Đường Đường của chúng ta giá trị con người rất cao nha.

“Ánh mắt ngằm câu hồn, làn thu ba muốn chảy” - Lý Dục

“Ngày muộn tuyết lớn, có thể uống một ly không?” - Bạch Cư Dị

42. Chương 064 - 065

Chương 64. Nhệ hứa

Nguyên Thanh Trạch có chút say rượu, ngày thứ hai tỉnh lại Đường Nghi đã đi rồi. Hân liên tục ba ngày hỏi thăm hành tung của nàng, lại không một chút thu hoạch.

Ai ngờ đến tối ngày thứ tư, Đường Nghi lại gõ cửa phòng hần.

Nàng đứng ở cửa, sắc mặt vốn trắng nõn lại tái nhợt đến gần như trong suốt, thấy hần, nụ cười nhạt bên môi chưa nở hết, người đã ngã vào lòng hần. Trong nháy mắt, mùi máu nồng đậm xông vào mũi, mang theo hương mai trong trẻo nhưng lạnh lùng như có như không.

Hần lúc này mới nhìn thấy nàng bị thương. Do dự một lát, cuối cùng đem nàng ôm vào phòng. Bỏ đi ngoại bào nhiễm máu của nàng, nhìn thấy ghê người, cả bộ trung y trên người nàng cơ hồ đều bị máu nhuộm đỏ, chỉ mơ hồ nhìn ra màu trắng ở các góc.

Nguyên Thanh Trạch không đành lòng nhìn nàng chết, đành phải thay nàng trị thương. Sợ khi mời đại phu đến nàng đã mất máu quá nhiều, vì thế run run bắt tay vào cởi trung y của nàng. Trên người nàng vết kiếm to to nhỏ nhỏ, vô số kể, tất cả đều là vết thương mới. Vết thương lớn nhất nằm trên vai trái, bên trong có một đầu mũi tên gãy. Vết thương đã chảy mủ biến thành màu đen, rõ ràng tên kia có độc.

Mũi tên có thể cắt đi thịt thối lấy ra, chỉ là độc này cần hút ra, hần lại do dự.

Đường Nghi bỗng nhiên từ từ tỉnh lại, lấy đoản kiếm trong lòng ra, ở trên vai mình vạch một chữ thập, sau đó mạnh mẽ dùng tay lấy mũi tên ra, miệng vết thương nhất thời trào ra một dòng máu đen. Nàng rõ ràng là cực kì đau, đôi mi thanh tú nhú chặt, lại chỉ hừ một tiếng. Làm xong việc này, nàng đã hoàn toàn thoát lực, nhưng vẫn gắt gao cắn môi, không để mình đau ngất xỉu.

Nàng nhẹ giọng nói: “Thay ta hút độc ra. Mau!” Vốn là cầu người, lại nghe không ra một chút ý cầu xin.

Trong lòng Nguyên Thanh Trạch biết nếu không nghe theo, nàng liền chỉ có một con đường chết. Mặc dù vẫn thấy nàng tự ý quyết định không biết xấu hổ, nhưng đối với cử chỉ nhỏ tên mới vừa rời của nàng cũng sinh lòng kính nể. Vì thế bất chấp nam nữ, cúi người thay nàng hút độc. Nàng thấy động tác của hần, rốt cuộc thở ra nhẹ nhõm một hơi, lập tức liền ngất đi.

Ước chừng hút hơn mười lần, môi cũng chết lặng, mới nhìn thấy máu dần dần từ màu đen đậm chuyển thành đỏ sẫm. Hần lúc này mới nhớ tới đến, người hút độc như hần cũng có thể trúng độc, lại quả không được quá nhiều như vậy. Rắc kim sang được đặc chế của Thục Sơn cho nàng, băng bó qua loa, liền đi tìm đại phu.

Nhất thời căn bản tìm không thấy thánh thủ giải độc nổi danh trên giang hồ, hơn nữa chùa Phong Lộ ở nơi hẻo lánh, hần chỉ có thể tìm đại phu ở trấn nhỏ gần đó, thay nàng kê chút thuốc giải độc thông thường.

Bất đắc dĩ nàng hôn mê như thế nào cũng không chịu uống thuốc, mạnh mẽ cạy khớp hàm rót vào, lại nuốt không xuống. Hần nhìn nước thuốc màu mực theo khóe miệng xinh đẹp của nàng chậm rãi chảy ra, nhắm mắt lại, đành bất chấp, dùng miệng ngậm từng hớp một chút nàng. Hết một chén thuốc, mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Đêm đó, hần làm sao cũng ngủ không được, bèn đứng lên đốt đèn, ngơ ngẩn nhìn nàng ngủ, trông chừng nàng cả một đêm.

Cũng may nàng võ công tốt, hôm sau liền tỉnh lại.

Khi nàng tỉnh lại sắc mặt vẫn tái nhợt như giấy. Vừa mở miệng liền muốn uống nước, giọng nói thấp mà khàn khàn, giống như gió thổi qua ngọn cây, trong cát mềm mại du dương. Hần chỉ cảm thấy cát kia rơi vào lòng mình, khiến hần vừa đau lại ngứa, cũng không kịp cân nhắc tỉ mỉ, đỡ nàng ngồi lên, dứt nàng uống nước.

Vết thương của Đường Nghi ngày một tốt lên, dần dần có thể hành động tự nhiên, liền coi phòng ở của Nguyên Thanh Trạch như của mình, không có nửa điểm không được tự nhiên, rất có ý chiếm núi làm vua. Nguyên Thanh Trạch đương nhiên cũng sẽ không chủ động đuổi nàng đi.

Ai ngờ, nàng cũng là người được một tắc lại muốn tiến một thước, khi thì nói muốn ăn thức ăn chay trong chùa, lúc lại muốn đổi xiêm y sạch sẽ. Hần mặt lạnh đối đãi, nàng cũng không giận, chỉ nói nếu cứu sống nàng phải có nghĩa vụ chiếu cố nàng, thẳng đến vết thương của nàng lành lại.

Nguyên Thanh Trạch nghĩ mãi không thông, Đường Nghi một người băng tuyết như thế, vì sao trong nháy mắt trở nên vô lại như thế. Chính là vô lại, thái độ lại vẫn lạnh lùng cứng rắn. Càng không rõ, vì sao biết

rõ nàng cần quấy, lại nửa điểm không làm gì được.

Hôm nay, nàng muốn hẩn đi mua thịt đông pha của Tô Ký. Nguyên Thanh Trạch mang bao giấy dầu trở về, nàng đã đi nơi khác mua rượu. Lại chỉ mặc trung y nằm dựa trên tháp, dưới nền đỏ, đôi mắt giống như đầm nước, khóe miệng hơi cười, câu hồn nhiếp phách, cánh tay trắng kéo, muốn hẩn ngồi chung.

Hẩn bắt đắc dĩ ngồi xuống, nói: “Thương thể của cô vừa khỏi, không nên uống rượu.”

Nàng lại không thêm để ý, còn rót một chén rượu, nói: “Ta phải đi, đây là rượu đưa tiễn. Huynh không uống sao?”

Hẩn nhất thời trong lòng trống rỗng, không tự chủ được liền giơ chén rượu lên, cùng nàng đối ẩm. Bất tri bất giác đã uống vài chén, làn da từng đợt nóng bỏng, trong lòng chậm rãi dấy lên một ngọn lửa, cuối cùng cháy lan cả cánh đồng. Nàng nhẹ nhàng áp sát, tựa đầu gối lên cánh tay hẩn, mi tâm đỏ sẫm cháy sạch tinh thần căng chặt của hẩn, lý trí phút chốc biến mất như nước sôi bốc hơi.

Thắt lưng nhẹ mở, túi hương thâm tháo, trong bờ vực tiêu hồn...

Hôm sau, Nguyên Thanh Trạch tỉnh lại, nhất thời ngơ ngẩn ngẩn, không biết thân ở nơi nào. Đợi thần trí tỉnh táo, lại phát hiện đã không thấy nàng, bên cạnh chần gấm đã lạnh, chỉ còn lại một làn hương tàn.

Hẩn hận nàng kẻ đơn, phá hư thân thể thanh tu của hẩn, càng hận mình không kiềm chế được. Lại vẫn tránh không được lo lắng cho nàng, liền vội vàng ra ngoài tìm.

Trời cao không phụ người có lòng, nàng chưa đi xa. Thấy nàng ở tửu lâu uống rượu, Nguyên Thanh Trạch cũng không dám hiện thân, đi theo nàng.

Đợi sắp ra thôn trấn, nàng bỗng nhiên quay đầu lạnh nhạt nói: “Người đã cứu ta một mạng. Ta đã dùng cơ thể báo đáp qua. Người còn muốn như thế nào.”

Nhất thời tham hoan, thì ra chỉ là báo đáp. Hẩn chỉ cảm thấy trong lòng một hồi đau đớn, nói không nên lời. Thầm nghĩ: muốn như thế nào, ta cũng không biết.

Nàng thấy hẩn không đi, cười lạnh nói: “Ta cả đời này, từng có vô số nam nhân, thêm người cũng không nhiều lắm. Muốn thì cứ đi cùng.”

Nguyên Thanh Trạch tâm tính thiếu niên, chưa từng bị làm nhục như thế, cuối cùng quay đầu bỏ đi.

Không ngờ, đêm đó khi tìm nơi ngủ trọ hẩn liền nghe được một tin tức. Đêm Đường Nghi trọng thương vốn là đi phó ước với Noãn Dương chân nhân. Người này lấy tu đạo làm danh để luyện tà công, hại trong sạch của vô số nữ đệ tử. Nàng một người một kiếm, diệt đối phương trên dưới hơn trăm cao thủ, nên mới biến thành thương tích đầy mình.

Hiệp khách bình thường trăm yêu trừ ma, là thiên kinh địa nghĩa, huống chi người dâm tà, mỗi người đều có thể diệt. Nhưng Đường Nghi làm ra hành động này, Nguyên Thanh Trạch lại thấy thật là khó hiểu.

Hẩn cuối cùng nhịn không được, lại tìm nàng. Vốn muốn hỏi nàng một câu, vì sao không để ý tánh mạng cũng muốn giết Noãn Dương chân nhân. Ai ngờ vừa mở miệng lại nói: “Nàng có thể chỉ cần một nam nhân là ta hay không?” Nói tới miệng, chính hẩn cũng sợ ngáy người.

Vốn tưởng rằng nàng sẽ châm chọc khiêu khích, ai ngờ Đường Nghi nghe xong, sau một lúc lâu không nói gì, nước mắt lại giống như mưa dưới mái hiên, ào ào rơi. Nàng từ từ xoay người sang chỗ khác, thấp giọng nói: “Chàng thật sự muốn thân tàn này của ta?”

Nguyên Thanh Trạch thấy nàng hai vai không ngừng run, thầm nghĩ ôm nàng vào lòng, đương nhiên chém đinh chặt sắt trả lời: “Phải”.

Chỉ là sau này hẩn mới hiểu được, một tiếng đáp ứng này thật quá mức hơi hợt.

Chương 65. Thiên ý trên người

Nếu nói nửa đầu câu chuyện này là một bài thơ đẹp dễ, thì nửa đoạn sau chính là hiện thực và tuyệt vọng xương trắng dày đặc.

Mọi người nói tuổi trẻ không biết tư vị của sầu, huống chi mới dính một chữ tình.

Nguyên Thanh Trạch ở bên Đường Nghi, lúc đầu giống như rơi vào một bình mật. Hắn đem ước nguyện tìm kiếm Lang Gia trưởng của mình chôn thật sâu trong đáy lòng. Nhưng kỳ thật hạt giống đã rơi xuống đất, cho dù gặp thời tiết khô hạn nhất thời, chỉ cần có một trận mưa, sẽ mọc rễ nảy mầm.

Hai người tìm một nơi phong cảnh tú lệ, bắt đầu cuộc sống nam canh nữ chức (nam làm ruộng nữ dệt vải, ý nói cuộc sống đơn giản bình dị) không tranh với đời.

Chỉ là, thời gian cùng sự phụ ước hẹn về Thục Sơn ngày càng gần, Nguyên Thanh Trạch ngày càng bất an, ngày càng phiền chán.

Đường Nghi tự nhiên nhìn ra, hỏi hắn có tâm sự hay không.

Hắn chỉ nguyện giờ phút yên bình này có thể kéo dài được lúc nào hay lúc đó, chỉ nói không có.

Đường Nghi liền nói muốn đi họp chợ trên trấn.

Hai người giống như vợ chồng bình thường, đi trên phố. Nàng rất hào hứng, càng giống như đứa trẻ, nhìn thấy các món đồ chơi nhỏ đều muốn mua.

Nguyên Thanh Trạch vốn là đạo sĩ, không có tiền để dành gì, huống chi xuống núi không ít ngày, đều đã dùng gần hết. Sau vài lần, nàng nhìn ra hắn quần bách. Vì thế trực tiếp kéo hắn đi mua dây cột tóc.

Chỉ là lụa đỏ bình thường, nàng lại cực vui vẻ, lập tức bảo hắn cột giúp nàng. Hắn lại cảm thấy đang ở trên đường người đến người đi, không khỏi quá mức phô trương.

Đường Nghi thấy hắn chần chờ, nói trở mặt liền trở mặt, xoay người liền đi.

Nguyên Thanh Trạch ở phía sau đuổi theo thật lâu, đuổi thẳng ra khỏi chợ, đi đến nơi rất ít người. Kỳ thật với khinh công của nàng, nếu thật muốn quăng Nguyên Thanh Trạch, hắn như thế nào cũng đuổi không kịp.

Nguyên Thanh Trạch không biết đồ người, chỉ có thể kéo nàng qua, vuốt ve tóc đen của nàng, cột tóc cho nàng. Trên tóc đen mềm như gấm uốn lượn một sợi dây đỏ thắm như tơ tình, chẳng qua dây cột tóc dài đến đâu chung quy cũng có điểm cuối.

Đường Nghi cũng thật sự là tùy hứng, lập tức liền mưa thuận gió hòa, nói thẳng muốn đi tẩu lâu chúc mừng. Thấy nàng đổi ý, Nguyên Thanh Trạch thở dài nhẹ nhõm một hơi, liền đã quên hỏi nàng chúc mừng cái gì.

Đến tẩu lâu duy nhất trên trấn, vừa mới ngồi vào chỗ của mình, liền có hai công tử ca trang phục của người có học tiến lên đến gần Đường Nghi. Lúc đầu Đường Nghi nhắm mắt bịt tai, vẻ mặt hồ hững, như là căn bản không biết bọn họ.

Một tên trong đó thấy nàng như thế, liền không kiên nhẫn nói: “Giả đúng đắn cái gì, tối hôm đó không phải hầu hạ hai huynh đệ chúng ta rất vui sao?”

Một tên khác đánh giá Nguyên Thanh Trạch vài lần, lập tức phụ họa nói: “Chắc là do có niềm vui mới rồi. Bộ dạng cũng rất xinh đẹp, là tiểu bạch kiểm cô nuôi à. Hai người có thể cùng đến, tiểu gia ta nhiều người hầu hạ, càng tận hứng...”

Hai người một đáp một xướng nói càng lúc càng khó nghe. Nguyên Thanh Trạch đương nhiên đã hiểu, bọn họ đều từng là người trong trướng của nàng, đợi hai người nói đến hắn, đã thấy trên mặt hai tên ngu ngốc hèn hạ dơ bẩn bị mấy cái tát trước đám đông, vừa đau vừa rất.

Đường Nghi trên mặt huyết sắc chậm rãi lui dần. Lúc đầu nàng vẫn cố nén không động, đến khi bọn họ bôi nhọ Nguyên Thanh Trạch, kiếm nàng vẫn gắt gao nắm, bỗng nhiên ra khỏi vỏ, một kiếm một người, chỉ trong chốc lát, liền đâm xuyên qua hai người. Dân trong trấn chưa bao giờ gặp cảnh tượng này, lập tức chạy tứ tán, một mảnh xôn xao.

Cơm tự nhiên ăn không được.

Nguyên Thanh Trạch túm nàng ra khỏi tẩu lâu một đường đi nhanh. Trong lòng lại trách nàng ra tay rất ngoan độc. Liền nói: “Cô cũng quá thị sát thành tánh, ngay cả người từng bên gối cũng có thể hạ thủ được. Không biết cô nương khi nào cũng vứt bỏ ta như giẻ rách đây?”

Nàng kinh ngạc nhìn hần, một lúc lâu sau, mới lạnh lùng phun ra hai chữ: “Hiện tại”. Nói xong liền xoay người bước đi.

Nguyên Thanh Trạch đương nhiên không chịu đuổi theo. Một mình đứng dưới hoàng hôn, thẳng đến bóng dáng của hần đều phai nhạt, mới một mình trở lại nhà tranh hai người cùng dựng, cũng không thấy bóng dáng Đường Nghi.

Hần đợi chừng mười ngày, cũng không thấy nàng trở về, trong lòng không khỏi hối hận.

Tối ngày thứ mười một, nàng tay cầm bầu rượu, dáng người đỏ tươi cuốn gió tuyết mà vào. Giống chuyện gì cũng chưa từng xảy ra, muốn hần cùng uống. Rượu qua ba tuần, nàng bỗng nhiên dựa sát vào.

Nguyên Thanh Trạch biết tâm tư nàng, trong lòng giận dữ, liền một tay đẩy nàng ra, lạnh lùng nói: “Bản thân cô không tự trọng thì thôi đi, coi ta là người như thế nào!”

Về quyền rũ trên mặt nàng bỗng nhiên mất hết, buồn bã cười nói: “Ta sớm biết cuối cùng cũng có một ngày chàng sẽ xem thường ta.” Ngừng một chút, nàng lại cúi đầu nói: “Vốn tưởng rằng chàng không giống bọn họ. Là ta ngốc.” Một câu này lại giống như tự nói tự nghe.

Hần trong lòng thật đau, hỏi: “Rốt cuộc vì sao phải chà đạp bản thân như thế?”

Đường Nghi bỗng nhiên uống một ngụm rượu lớn, vì uống quá nhanh, vừa xuống họng, lại không ngừng ho khan, nhất thời nước mắt chạy gấp, hòa với rượu, dọc theo đường cong của cằm nàng lạnh lùng rơi, rơi xuống vạt áo của hần, nhàn nhạt biến mất. Thật lâu sau mới khàn giọng buồn bã nói: “Ta là người như thế, không có nam nhân sẽ chết!” Trên mặt điểm sắc vô song lại tràn đầy tự chán ghét cùng tự khinh bỉ.

Hần thấy nàng chuốc khổ như thế, trong lòng mềm nhũn, ngược lại nói: “Ta biết nàng nhất định có nỗi khổ.”

Nàng nghe xong, cả người đều chấn động, thê lương nói: “Thân là nữ tử, có ai lại từ nhỏ liền nguyện ý một đôi tay ngọc ngàn người gói đầu.”

Nguyên Thanh Trạch nghe xong lại càng hồ đồ. Thầm nghĩ: trên đời này nữ tử buôn hương bán phấn phần lớn đều là vì cuộc sống bức bách. Phụ mẫu nàng mặc dù kẻ rời nhà, người phản xuất sư môn, lại đều là long phượng trong loài người. Không đến mức để nàng chịu khổ, chịu ủy khuất như vậy.

Đường Nghi khóc thầm nói: “Chàng có biết, trên đời này có một loại dâm dược cực bá đạo tên là Tiêu Hồn Hương, không có thuốc giải. Chỉ có không ngừng tìm nam nhân làm chuyện đó, mới có thể sống sót. Ha, chàng cho ta thích những nam nhân này sao, mỗi lần đến thời điểm phát tác, ta liền đi quán rượu mua say, chỉ cần say, cái gì cũng không biết. Ta chỉ cầu không nhớ rõ bọn họ. Chỉ vì nhớ rõ một người, ta liền chán ghét mình một phần. Lại không nhẫn tâm đi tìm chết. Nếu cha mẹ dưới tuổi vàng nhìn thấy ta, không biết sẽ thương tâm như thế nào.”

Nguyên Thanh Trạch nghe xong, tâm hồn kịch chấn, lúc này mới sáng tỏ nàng mỗi lần uống không phải quỳnh tương ngọc dịch, mà là huyết lệ tự hủy tạo thành.

Sau một lúc lâu, hần mới run run môi, nhẹ hỏi: “Có phải Noãn Dương chân nhân kia hại nàng hay không?”

Không ngờ, Đường Nghi lại lắc đầu nói: “Ta chỉ là thấy hành vi của hần quá vô liêm sỉ, nhất thời cao hứng luyện tay một chút thôi.”

“Vậy rốt cuộc là ai hạ độc?”

“Chàng đừng hỏi. Ta sẽ không nói. Ta vốn là người bản không chịu nổi, vốn không xứng để chàng thương tiếc.”

Một hàng lệ trong bỗng nhiên chảy xuống, lại thương xót bản thân bản không chịu nổi.

Trong nháy mắt, hần chỉ cảm thấy tâm mình bị nàng vết sạch thành một chén tuyết, nhận lấy nước mắt của nàng, đau lạnh cả tim gan.

Chỉ là tình yêu trên đời này, chỉ dựa vào thương tiếc là không đủ. Sự thật vĩnh viễn sừng sững như núi, khiến người có tình không thể vượt qua.

Có đôi khi, ở mặt ngoài vết thương đã liền rồi, ai ngờ, lại mọc rữa trong xương cốt.

Hai người cũng giống như trước như hình với bóng, thậm chí thân mật khăng khít hơn.

Tình nhân sớm chiều ở chung luôn chề ngày không đủ dài. Bất tri bất giác mùa đông đã qua, vạn vật đón xuân. Đường Nghi đề nghị đi chợ mua chút vải vóc may quần áo mùa xuân. Nguyên Thanh Trạch lại có vẻ hứng thú rã rời, chỉ là chung quy không lay chuyển được nàng, liền đi.

Có lẽ trải qua mùa đông dài, xuân đến tuy rằng còn se lạnh, mọi người đi họp chợ lại thật nhiệt tình, trên chợ không lớn phải chen chúc. Đường Nghi vốn phong tư vô song, Nguyên Thanh Trạch khí chất thanh hoa, hai người đi ở thôn nhỏ này, tự nhiên khiến người chú ý.

Mỗi khi có ánh mắt nam nhân dán trên mặt Đường Nghi, Nguyên Thanh Trạch nắm tay nàng theo bản năng liền buông lỏng, thẳng đến có nam tử nhìn chằm chằm Đường Nghi, ánh mắt thập phần rõ ràng. Trong đám người, vốn hai người nắm tay, cuối cùng bị tách ra.

Nguyên Thanh Trạch ngơ ngác đứng giữa dòng người, nhìn chằm chằm bóng dáng màu đỏ vì tìm hần mà hồi hải chung quanh, mi nhíu chặt, mắt mờ mịt, giống như một chén sứ bị nứt vã lại, hoảng loạn tuyệt vọng vì biết được vận mệnh mình. Chân hần lại giống như bị chôn chặt vào đất, không thể đi về phía nàng nửa bước, trong họng giống như bị khối chì bịt kín, không thể phun ra nửa chữ.

Thẳng đến chạng vạng chợ tan, Đường Nghi mới tìm được hần, nhất thời cười như hoa xuân mới nở, Nguyên Thanh Trạch miễn cưỡng cười lại, hai người cùng trở về.

Chỉ có hần biết, cái tay kia, là hần chủ động buông ra. Hần cũng không cố ý, mà có một số việc vừa vặn phá hủy liền không tự chủ được.

Kỳ hạn cùng sư phụ thương lượng đã sớm qua, Nguyên Thanh Trạch chậm chạp chưa về, không khỏi lo lắng. Có câu sợ cái gì sẽ đến cái đó, một ngày kia, sư phụ rốt cục xuống núi tìm được hần.

Lang Gia trưởng vốn là tâm bệnh của Nguyên Thanh Trạch. Hần cảm thấy thẹn với sư môn, càng thẹn với ân sư, do dự mãi, rốt cục quyết định cùng sư phụ về Thục Sơn trước. Hần không ngừng thuyết phục mình, có lẽ giao Lang Gia trưởng ra, có thể đổi thân tự do.

Nghiêm hình bức cung có lẽ sẽ rất khó, bởi vì trong chốn võ lâm còn nhiều tử sĩ, nhưng lời nói của người bên gối lại thường dễ như trở bàn tay, hơn nữa còn là người nàng yêu.

Nguyên Thanh Trạch thuận lợi lấy được Lang Gia trưởng, cùng sư phụ về Thục Sơn.

“Bất đắc dĩ, tạo hóa trêu người. Lần đó vừa đi cũng không có ngày về. Sư phụ cấm chừng ta, bảo ta ăn năn. Nàng cuối cùng tìm tới Thục Sơn, đại náo một hồi. Đệ tử Thục Sơn phát hiện nàng cũng dùng kiếm pháp Thục Sơn, vả lại chiêu chiêu đều đoán trước được, liền càng liều mạng vây công. Vốn bằng võ công của nàng, muốn toàn thân trở ra cũng không khó. Ai ngờ, sư phụ lại ở trong đám người mà ra, nói với nàng, tình ý của ta đối với nàng tất cả đều là giả, đây đều là một cái bẫy, vì lừa gạt Lang Gia trưởng. Nàng nghe xong chẳng những không lùi, còn liều mình không cần tánh mạng, một mình xông vào Tàng Bảo Lâu, một lần nữa cướp Lang Gia trưởng về tay. Đệ tử trông coi Tàng Bảo Lâu đều là cao thủ kiếm thuật nhất đẳng của Thục Sơn, nàng cuối cùng bởi vì mảnh hổ nan địch quần hồ, trên người nhiều chỗ bị thương nặng. Lại vẫn đau khổ chống đỡ, uy hiếp phá hủy Lang Gia trưởng, nhất định phải gặp ta một lần. Sư phụ không còn cách nào, chỉ đành thả ta ra gặp nàng. Nàng nghe xong ta tự thuật mọi chuyện từ đầu đến cuối, không hề tin ta có nửa phần chân tình, cầm Lang Gia trưởng trong tay, nhảy xuống vách Thục Sơn mây khói. Ta lúc ấy sợ đến vỡ mật, lại chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng như tiên bay, tay áo phiêu tán. Xảy ra chuyện như vậy, ta thành người đắc tội với đệ tử xuất gia của Thục Sơn, bị trục xuất khỏi sư môn. Khi đó ta đã không còn gì lưu luyến, thậm chí có thể tìm xác nàng về, liền phát điên tìm khắp núi, cứ như thế, tìm vài thập niên, lại không thu hoạch được gì.”

Nguyên Thanh Trạch cả đời quên không được ngày đó trên kim đỉnh, Đường Nghi một thân áo bào nhuộm máu đỏ tung bay như bướm gãy cánh, mặt trắng như sứ chưa nung, nhiễm một lớp bụi mờ, cười to thê lương một tiếng, nói: “Nguyên Thanh Trạch, Đường Nghi ta cả đời gặp qua ngàn người, lại đem một mảnh chân tình giao lầm cho người. Ta vốn không sạch sẽ, tự hồi không xứng cùng người kết tóc, cho nên ta chỉ cầu người tự tay cột tóc cho ta, liền đồng ý không danh không phận theo người. Ai ngờ lại rơi vào kết cục hôm

nay! Coi như Đường Nghi ta có mắt không trông. Không phải vì một cây Lang Gia trượng sao, ta cố tình không cho người chiêm được!” Nói xong, nàng không chút chùn bước, thả người nhảy xuống tiên đài. Ông ngay cả một góc áo nàng cũng không nắm được, chỉ nhớ rõ vẻ mặt quyết tuyệt thê lương của nàng, nước mắt rơi đầy.

Kỳ thật, phần lớn thời điểm, cái gọi là thiên ý trên người, bất quá cũng chỉ là mọi người tự lấy cớ, tính trên đầu ông trời, tự bào chữa cho bản thân. Nguyên Thanh Trạch lúc ấy không cùng nhảy với Đường Nghi, mà là sau khi sự việc xảy ra tìm kiếm thi thể của nàng, vừa tìm chính là vài thập niên. Cùng với nỗi tình yêu của ông ta khắc sâu tận xương suốt đời khó quên, không bằng nói ông ta đau khổ tìm kiếm lương tâm an ổn. Không phải tất cả yêu đều có thể sống chết tương tùy. Tình yêu thường là một vườn hoa chỉ nở một mùa, đến khi cảnh đẹp cả vườn oanh oanh liệt liệt đi qua, tất cả lại tàn héo úa trở về tĩnh lặng, người đặt mình trong đó thường hoa mới phát hiện, thì ra mình thủy chung chỉ là quần chúng đứng ngoài, ngay cả cảnh tượng đầy đình phồn hoa khắc trong lòng, cũng giống như một giấc mộng từ nay về sau đi theo cuộc đời, đó chung quy cũng là mộng.

43. Chương 066 - 067

Chương 66. Tâm sự

Tiên ông nói đến đây, không khỏi lão lệ tung hoành.

Mạc Hi lại suy nghĩ, thì ra Đường Môn cùng Thục Sơn một nam một bắc hai đại bá chủ đất Thục này kết thù kết oán, đều là vì quan hệ nam nữ làm loạn. Đường Nghi tuy rằng thân trúng dâm độc, nhưng nàng lúc trước vì sao phải áp dụng loại phương thức thứ nhất được trong giỏ đều là đồ ăn này chứ, cho dù độc tã môn kia lợi hại, một nam nhân thỏa mãn không được, vậy NP là được. Dùng loại hội viên cố định, có thể cam đoan số lượng, lại có thể cam đoan chất lượng, không phải so với nàng tùy cơ quăng lưới an toàn hữu hiệu hơn nhiều sao. Hơn nữa cô nương này cũng quá luẩn quẩn trong lòng đi, chỉ là một kẻ phụ lòng, nhiều nam nhân như vậy đều ứng phó được, vì tiên ông hủy ngàn năm đạo hạnh không nói, cuối cùng còn bồi thêm tánh mạng mình, thật đáng tiếc. Còn nữa, cổ đại không phải xã hội nam quyền sao, như thế nào Đường gia cô nương lại đi đệ tử Thục Sơn, con sinh ra lại họ Đường chứ. Không biết cha mẹ Đường Nghi là thần thánh phương nào, tư tưởng rất tiến bộ a.

Đường Hoan đợi tiên ông cảm xúc bình phục chút, mới hỏi: “Năm đó Đường Nghi tiên bối nếu nhảy xuống Thục Sơn, có lẽ xương cốt không còn. Tiên bối làm sao biết người chôn phía sau núi ở Đường Môn.”

Tiên ông nói: “Không dối gạt Đường chương môn. Có câu sống phải thấy người, chết phải thấy xác, năm đó lão phu lần tìm không thấy thi thể nàng, từng ôm một phần vạn hi vọng, nghĩ nàng võ công cao tuyệt, có thể còn sống. Liên tục dày đến Đường Môn cầu kiến. Năm đó cũng là đại tổng quản Đường Đức của quý phái tiếp đãi, ông ấy nói Đường Nghi đã chết, trong mộ viên phía sau núi còn có mộ của nàng. Chỉ là lão phu vẫn không thể nhìn thấy, thật rất ân hận. Mong rằng Đường chương môn thay ta giải quyết tâm nguyện nhiều năm này.”

Đường Hoan gật đầu nói: “Đó là đương nhiên.”

Mộc Phong Đình đột nhiên nói: “Tiên bối có biết lai lịch Tiêu Hồn Hương kia hay không? Còn có Đường Nghi tiên bối là như thế nào nhiệm loại dâm độc bá đạo này?”

Tiên ông lắc đầu nói: “Ta đương nhiên có hỏi nàng, nhưng nàng như thế nào cũng không chịu thổ lộ nửa phần. Ta không nghĩ lại chạm đến chuyện thương tâm của nàng, cũng liền thôi.”

Mạc Hi thầm nghĩ: việc này lạ nha, Đường Nghi nếu có thể đem chuyện trúng độc cùng tất cả những gì nàng trải qua đều thổ lộ hết cho Nguyên Thanh Trạch, vì sao lại không nói thẳng là ai hạ độc chứ. Trong đó chắc chắn có ẩn tình khác. Chẳng lẽ đối phương là một nhân vật cực lợi hại, bằng võ công của Đường Nghi cũng không làm gì được? Nàng sợ Nguyên Thanh Trạch nhất thời cảm phẫn, vì thay nàng báo thù chịu chết vô ích? Còn nữa, nếu nói Tiêu Hồn Hương bá đạo đến cực điểm, Đường Nghi ở Đường Môn cũng

bó tay hết cách, vậy cũng hợp lý. Nhưng khi Nguyễn Thanh Trạch cứu trị Đường Nghi trúng tên, chỉ tùy tiện tìm một lang trung sơn dã, độc thương kia cũng chữa khỏi, có thể thấy chỉ là độc được bình thường. Đường Nghi thân là người trong Đường Môn, vì sao ngay cả thủ đoạn giải độc bực này cũng không biết?

Hôm sau, Đường Hoan liền giữ lời, đưa tiên ông đến sau núi bái tế Đường Nghi. Mạc Hi cùng Mộc Phong Đình hai người không tiện vào cấm địa phía sau núi, liền đợi hai người đi ra, tại cửa mộ viên cùng tiên ông chia tay.

Mạc Hi trở lại chỗ ở chỉ khoảng một chén trà nhỏ thời gian, Đường Hoan liền mang theo hòm thuốc đến.

Theo thường lệ làm từng bước, bắt đầu quá trình trị liệu mát xa, rửa nước ấm, bó thuốc.

Mở băng gạc ra, cổ tay sưng đỏ đã tiêu đi không ít. Mạc Hi hơi xoay xoay thử, dường như đau đớn cũng giảm bớt rất nhiều, nàng cười hì hì nói: “Nửa thân y như huynh, cũng thành lang trung giang hồ chuyên trị vết thương, thật sự là nhân tài không được trọng dụng.”

Đường Hoan vốn đang chuyên chú thay nàng xoa cổ tay, nghe vậy cúi đầu nói: “Hoan chỉ nguyện cô nương cuộc đời này vô tai vô bệnh, cả đời suôn sẻ.” Ngừng một chút, hấn ngừng động tác, nắm tay nàng nhẹ nhàng đặt trên đầu gối mình, ngẩng đầu dừng ở ánh mắt nàng, nói: “Ta cũng biết đời người vô thường, không thể mọi chuyện như ý. Chỉ mong tất cả thương đau kiếp này nàng phải chịu, ta đều có thể chữa khỏi.”

Hấn không đợi Mạc Hi trả lời, liền hỏi: “Vết thương này là như thế nào, còn chưa nói cho ta biết đâu.” Lại cúi đầu chuyên chú làm việc, không hề nhìn nàng.

Mạc Hi cũng không gạt hấn, bắt đầu đơn giản tự thuật lại chuyện từ đầu đến cuối.

Đường Hoan nghe được nàng trải qua tuyệt lộ kinh tâm động phách, trong lòng run lên, thầm nghĩ: may mắn, nàng giờ phút này vẫn êm đẹp ở trước mặt ta. Trong lòng nghĩ như vậy, tay bắt tri bất giác liền nắm chặt.

Mạc Hi nói nhỏ: “Đau.” Nhưng cũng không hắt tay ra.

Đường Hoan lúc này mới phục hồi tinh thần lại, vội buông nàng ra, vội vàng nhìn tay nàng, nói: “Xin lỗi, mới vừa rồi nhất thời lo lắng.”

Một tiếng đau kia, âm cuối hơi dài, nghe vào trong tai Đường Hoan không khỏi mang theo một chút làm nũng oán giận. Hấn lập tức vui sướng lên, bên môi hơi cười, nói nhỏ: “Làm đau nàng. Để bồi thường, lần này không cần giải độc, cho nàng một yêu cầu.”

Mạc Hi thầm nghĩ: nào có người tự đưa lên cửa cho người ta lừa gạt vợ vết tài sản. Nàng con người chuyển động, cười hì hì nói: “Lần trước hỏi huynh muốn đánh giá Lang Gia trượng, huynh không chịu. Lần này thì sao?”

Đường Hoan nhẹ giọng nói: “Nàng biết rõ ta đối với nàng là không có gì không chịu.” Ngừng một chút, hấn lại nói: “Chỉ là Lang Gia trượng này, ngay cả người chứng môn như ta cũng không biết nó ở đâu.”

“Có ở trong quan tài của Đường Nghi hay không? Ta vẫn cảm thấy việc này thật kỳ quái. Đường Nghi ngày đó nhảy xuống Thục Sơn tuyết đỉnh, nếu đã chết, xác chết là ai đưa về Thục Sơn? Hay là ngày đó cô ấy chưa chết, tự về Đường Gia Bảo? Hoặc đây chỉ là người khác thay Đường Nghi lập bia, trong đó chỉ là một quan tài trống, cô ấy kỳ thật đã sớm chôn thân ở Thục Sơn?”

Thật ra Mạc Hi cũng mơ hồ đoán được Lang Gia trượng không rõ tung tích, đưa ra cũng chỉ là khơi gợi Đường Hoan trò chuyện mà thôi. Có câu vô công bất thụ lộc (không bỏ công sức thì không nên hưởng lợi), nàng không công được Bích Lưu châu của Đường Hoan, liền thâm hạ quyết tâm vô luận như thế nào cũng phải giúp hấn tìm Lang Gia trượng về.

Đường Hoan gật gật đầu, nói: “Xem ra không tránh được phải quấy nhiễu Đường Nghi tiền bối. Hoan muốn đi quật mộ, cô nương hứng thú cùng đi hay không?”

Mạc Hi chế nhạo nói: “Đường Đường là Đường chứng môn có phải hay không lần đầu làm chuyện thiếu đạo đức này, cần tìm kẻ đồng lõa để tiếp thêm can đảm?” Ngừng một lát, nàng lại giơ giơ tay phải, cười hì hì nói: “Nói trước tốt hơn, ta là người tàn tật, chỉ đứng một bên nhìn thôi.”

Đường Hoan cười nói: “Vừa mới khá hơn chút, cứ nghịch ngợm như vậy. Đừng lộn xộn.” Ngừng một chút, hần lại dễ nói: “Được, chuyện thiếu đạo đức đều để ta làm, nàng chỉ cần ở bên cạnh nhìn là được.” Kỳ thật hần làm sao đành lòng để nàng động thủ.

Đường Hoan trước tự mình lấy tay thử nước ấm trong chậu đồng bên cạnh, mới nắm tay Mạc Hi nhẹ để vào chậu, chậm rãi dùng ngón trở cùng ngón tay cái nhẹ nhàng xoa, hỏi: “Từ khi bó thuốc đến nay, còn đau không?”

Mạc Hi lắc đầu, cười nói: “Huynh trị tốt như vậy, nhưng ta không có tiền chữa bệnh trả huynh đâu.”

Vốn là một câu nói đùa, không nghĩ tới, Đường Hoan lại nói: “Nàng kiếm tiền là tiền mồ hôi nước mắt. Ta chỉ mong nàng được tốt, cái gì cũng không cần.”

Mạc Hi nghe xong nhất thời không nói gì, một lúc lâu sau mới hồ hững nói: “Cánh tay này dính đầy máu tươi. Huynh nắm, không khó chịu sao?”

Đường Hoan ngẩng đầu nhìn đôi mắt phẳng lặng như giếng sâu của nàng, khuôn mặt nghiêm túc, nói: “Trên đời này có ai sạch sẽ hơn ai đâu. Cho dù ta trên tay cũng có vô số mạng người. Chỉ cần nàng bình yên vô sự, việc khác cái gì ta cũng không thêm để ý.”

Mạc Hi nhẹ giọng nói: “Ta trước kia dùng đao kề cổ huynh, cũng không so đo sao?”

Đường Hoan lại cười nói: “Đa tạ cô nương không giết.”

Mạc Hi lẩm bẩm một câu: “Còn không phải huynh hạ độc trước, ta làm sao dám giết huynh.”

Tay Đường Hoan ở trong nước chậm rãi đan vào năm ngón tay nàng, nhẹ giọng nói: “Là ta hạ độc trước, Hoan sớm hối hận vạn phần.”

Nói xong những lời này, hai người nhất thời yên lặng không nói gì.

Thăng đến nước dần dần biến lạnh, Đường Hoan mới giặt mình, vội vàng thay nàng lau khô tay, động tác mềm nhẹ đem Thất Li Tán độc môn đặc hiệu thoa lên vết thương.

Thuốc này vừa phủ lên, Mạc Hi liền cảm thấy cổ tay mát lạnh, rất là hưởng thụ. Vì thế khen: “Thuốc này không tệ. Cùng thử lần trước thoa thật đúng là không giống.”

“Phải, đây là mới chế ra, dùng để hoạt huyết hóa ứ không còn gì tốt hơn.” Đường Hoan được khen một tiếng, trong lòng vui mừng, cười nói: “Lát nữa nhớ đến Thanh Huy Các dùng bữa tối.”

Mạc Hi thầm nghĩ: thì ra hưởng thụ một phen đãi ngộ chuột bạch... Nàng nào biết Đường Hoan vì làm thứ này, tìm đọc nhiều y thuật điển tịch, lại thức đêm gấp gấp chế tạo, mới thành phẩm.

Đối với chuyện người khác mời ăn cơm Mạc Hi đương nhiên sẽ không quên, lại không nghĩ rằng vừa đến hoàng hôn, Đường Hoan tự mình đến mời.

Hai người vừa đến liền bắt đầu tiệc.

Mạc Hi hào phóng ngồi xuống. Chén đĩa trước mặt đều nhìn cực quen mắt. Quả nhiên nghe Lục Vân cười nói: “Những thứ lần trước cô nương dùng qua, tứ thiếu đều sai người cẩn thận cất giữ.”

Đường Hoan nhẹ giọng nói với Mạc Hi: “Ta biết nàng thiếu cái gì cũng sẽ không chủ động đề xuất. Nhưng nàng là con gái, hằng ngày ăn ở muốn dùng cái gì ta cũng không rõ. Đều là Lục Vân an bài.”

Mạc Hi quay đầu cười nói với Lục Vân: “Lục Vân tử mĩ nhất. Cảm ơn.” Nàng thấy Lục Vân đứng một bên, liền nói: “Cô cũng ngồi đi.”

Lục Vân lại lắc đầu cười nói: “Thịnh tình của cô nương, Lục Vân tâm lĩnh, nhưng mà ngồi a, cũng là vạn vạn không thể ngồi.” Ngừng một chút, nàng trên mặt lộ vẻ tinh nghịch, nháy mắt mấy cái nói: “Tứ thiếu hôm qua mới thưởng chúng tôi tiền tiêu vật gấp đôi, có phải bởi vì cô nương đến đây hay không, Lục Vân không biết. Nhưng Lục Vân biết, nếu ngồi xuống, tiền này liền không thể lấy rồi.” Nói xong cũng không hành lễ cáo lui, nhanh như chớp chạy mất.

Đường Hoan thấp giọng nói: “Nha đầu kia, càng ngày càng không quy củ.”

Mạc Hi không thể nghĩ tới mình còn có thể mang lại lợi ích cho nhân viên, nhất thời không biết nói gì, liền nhìn đồ ăn đầy bàn.

Phần lớn là thức ăn chay, mỗi món không nhiều lắm, tạo hình lại cực kì tinh xảo.

Trong đó có một món là tô nộm Long Tỉnh dùng củ mài làm nguyên liệu, phổng theo bộ dáng tô nộm bóc vỏ, dùng tay khấc từng củ từng củ mà thành.

Đường Hoan múc hai muỗng măng tây xào củ mài cho Mạc Hi, nói: “Củ mài trắng nộm, không dễ gấp, nhưng đối với nổi gân mạch vô cùng tốt.”

Mạc Hi yên lặng ăn, ngon miệng tươi mới, quả nhiên vô cùng tốt. Ngẩng đầu thấy Đường Hoan chỉ nhiệt tình nhìn mình, cũng không động đũa. Trong lòng thở dài, trên mặt lại cười hì hì nói: “Nhìn ta như vậy, chẳng lẽ sợ ta ăn đến huynh nghèo à.”

Đường Hoan cười nói: “Nếu nàng thực sự có năng lực này, làm sao có thể gầy như vậy. Nên ăn nhiều chút mới đúng.” Trong lòng lại nói: nếu nàng đồng ý, ta đương nhiên cam nguyện.

Đêm đó, trời tối gió lớn.

Ánh bạc thoáng hiện dưới ánh trăng, Đường Mỹ Nhân phong tư sở sở xắn tay áo, làm việc đào mộ đáng khinh.

Nhưng mà, Mạc Hi phát hiện Đường Soái ca làm gì cũng đẹp mắt, cho dù cầm xẻng trên tay loại đao cụ không phối hợp như vậy, cũng hoàn toàn đạt đến tiêu chuẩn nam lang trên trang bìa tạp chí. Mạc Hi đối với việc vây xem đào mộ đã rất có tâm đắc lĩnh hội, vì thế vừa giờ đuốc khắp nơi, vừa ở một bên trông coi, mỹ kỹ danh gọi là thay Đường Hoan canh chừng.

Đường công tử hiệu suất khá cao, không tốn nhiều thời gian đã dời được nắp quan, tuy rằng không phải là quan tài rỗng, nhưng sau hai lần cẩn thận tìm kiếm, vẫn không thấy bóng dáng Lang Gia trượng. Vì thế chỉ đành một lần nữa đóng quan tài lại, lấp đất, kết thúc công việc.

Mạc Hi nói: “Nếu người trong Đường Môn xác Đường Nghi về an táng, Lang Gia trượng chưa chắc sẽ được chôn theo. Dù sao nó cũng là chỉ bảo của Đường Môn.” Nàng âm thầm cân nhắc phải tìm một cơ hội hỏi Mộc Phong Đình một chút, người này nói không chừng biết chính xác chuyện của cha mẹ Đường Nghi. Như thế lại thêm được chút manh mối.

Đường Hoan nói: “Cô nương lời này rất đúng.”

Mặc dù không tìm được gì, trên mặt hẳn lại không một chút thất vọng. Trong bóng đêm mộ địa không khỏi có chút âm trầm, Đường Hoan lại cảm thấy hết thảy đều yên tĩnh tốt đẹp như ánh trăng.

Thẳng đến khi đưa Mạc Hi về cửa phòng ngủ, đứng đó một lúc lâu, hẳn mới chậm rãi trở về Thanh Huy Các. Lần đầu tiên cảm thấy hậu sơn cách Sùng Diêu Đài thì ra lại gần như thế.

Chương 67. Âu Dương song châu

Ánh mặt trời giữa trưa mùa đông giống như kim sa chiếu vào, hơi ẩm mỏng manh trong không khí thấm lạnh khiến người ta như có thể cảm giác được băng tuyết đang hòa tan.

Một con ưng lớn đuôi trắng từ cửa sổ như tên bắn vào, giữ tuyết trên người, lập tức trực tiếp đập hư tám tám lông trắng lớn khảm lục từng tảng, hồng san hô cùng bạch san hô vô cùng xa hoa. Từ sau khi liên tục hai đêm nó bị Mạc Hi bắt đóng quân dã ngoại bên ngoài, liền sinh ra chủ ý bước binh này, giữa trưa mỗi ngày trước khi tìm đến Mạc Hi dứt ăn, chắc chắn sẽ làm loạn trong đồng tuyết thật dày một trận.

Mạc Hi đang ngồi cùng Lục Vân ăn cơm, thấy nó liền tức giận nói: “Lại đến quấy rối.”

Lục Vân cười nói: “Hôm qua cô nương vừa hù dọa nó, hôm nay đã không dám trực tiếp nhảy lên bàn.”

Hải điều giống như nghe hiểu được, lập tức ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng quạt cánh hai cái, biểu đạt vì hôm qua Mạc Hi ra vẻ muốn dùng đũa ngọc đánh nó, mà lưu lại bóng ma ủy khuất trong lòng.

“Cũng nên khiến nó nhớ lâu một chút.” Lời tuy nói như vậy, lại vẫn chọn hai con chim cút hầm trên bàn, đặt trong đĩa, ngồi xổm xuống dứt nó ăn.

Khi Đường Hoan vào liền nhìn thấy cảnh này, không khỏi mỉm cười.

“Vẫn là tứ thiếu ánh mắt tinh tường, hải điều này đối với cô nương khăng khăng một mực. Ngoại trừ tứ thiếu cùng cô nương, ai cũng không để ý tới.” Lục Vân thấy Đường Hoan, ngoài miệng vừa nói, vừa lặng lẽ lui ra ngoài.

“Nó khẩu vị quá tốt, ta sợ mình không nuôi nổi nó.” Mạc Hi tự nhiên biết Đường Hoan đến, những lời này cũng là nói với hắn.

Đường Hoan cười nói: “Nó kỳ thật tự đi săn được, cũng không hẳn cảm thấy thực phẩm chín này ăn ngon, mà là nhân cơ hội ăn trong tay nàng, thân cận với nàng thôi.”

Có Mạc Hi người chủ nhân chân chính này ở phía trước, hải điều thấy Đường Hoan, ngay cả liếc qua cũng không thêm. Ngẫu nga ngẫu nhiên một phen, thạch thạch nhảy đến bên người Mạc Hi, dùng cái mỏ đầy mỡ cọ cọ vảy nàng, mới lưu luyến không rời bay đi.

Mạc Hi bất đắc dĩ thầm than: nó rốt cuộc là thích ta, hay là đem vảy ta làm khăn tay sử dụng miễn phí đây...

Đường Hoan tự nhiên nhìn thấy nàng ảo não, trong lòng vừa xót lại yêu. Chỉ là con ưng này là hắn tìm ra, nếu nói một cách nghiêm khắc, hắn mới là đầu sỏ gây tội, để tránh đốt lửa trên thân, liền cố nén ý cười, ra vẻ không biết, nói thẳng vào chủ đề: “Tại hạ muốn đạt tuyệt tìm mai, cô nương có nguyện cùng đi?”

Mấy ngày nay Mạc Hi đã không thể ra cửa, lại thêm bị thương không thể luyện kiếm, hơn nữa sản phẩm chủ yếu của Đường Môn là độc dược, cơ quan cùng ám khí, rất nhiều cơ mật buôn bán, nàng tạm trú ở đây, không tiện đi lung tung. Chỉ là cứ tiếp tục như thế, nàng có thể trở thành một trạch thích khách, chẳng lẽ không phải làm trò cười cho người trong nghề sao, vì thế vui vẻ đáp ứng.

Hai người một đường xuyên hoa phát cảnh, Đường Hoan luôn đi sau Mạc Hi nửa bước.

Rừng mai ở trên hậu sơn của Đường Môn, trước mộ viên. Trên cao có tòa “Tập Hạc Lâu”, lên lầu nhìn lại, Rừng mai trước mắt như khói như tuyết, mặc dù không giống Thục Sơn tạo thành cả biển hoa, nhưng các giống quý đều có đủ. Theo sắc hoa hình hoa thì có Cung Phần hồng nhan đậm trang (người đẹp trang điểm), Chu Sa yên chi điểm tình (vẽ rồng điểm mắt), Ngọc Diệp tố bạch khiết tịnh (trắng thuần thanh khiết), Sái Kim, Chiếu Thủy, vân vân.

Đường Hoan cười hỏi: “Nghe Lục Vân nói mỗi ngày nàng đều đuổi hải điều ra khỏi phòng ngủ, bắt nó qua đêm tại trời băng đất tuyết, rất thê lương. Đây là vì sao?”

Mạc Hi quay đầu lại, hồ hững nói “Nó vốn là phi hành chi vương độ sức với bầu trời, tự tại ra sao, ngạo khí cỡ nào. Nếu là vì ta thuần dưỡng chăm sóc, khiến nó mất đi bản tính ác diệu, không khác gì tự tay bẻ gãy hai cánh của nó, chỉ hại nó.”

Đường Hoan nghe vậy, trầm nghĩ: nàng làm sao không phải như thế. Ta muốn thay nàng chặn đi tất cả gió sương mưa tuyết, lại sợ nàng nghĩ ta gây phiền.

Mạc Hi lại không biết Đường Hoan đắm chiêu, một đường xuống lầu, đi vào sâu trong rừng mai.

Đi đến trước mặt một cây Lục Ngọc Mai có hoa như ngọc bích đài như phỉ thúy, nàng rất thích hoa màu lục tươi mát động tuyết, không khỏi dừng bước tỉ mỉ thưởng thức.

Đường Hoan nhìn bóng dáng nàng trong rừng, lấy ngọc tiêu ra, thổi lên bài .

Mạc Hi quay người lại, thấy tiếng tiêu làm tuyết nhẹ bay rơi trên tóc hắn, không khỏi thầm khen: một bức tranh người ngọc thổi tiêu thật đẹp. Bỗng nhiên nhớ tới câu “Thê hạ lạc mai như tuyết loạn, phát liễu nhất thanh hoàn mãn” (mai rơi như tuyết loạn, phát xuống vẫn còn đầy), liền nhất thời nổi lên ý đùa, trên tay vận một phần lực đẩy thân cây mai, tức khắc cánh mai và tuyết trắng cùng bay xuống.

Không biết có phải do lần trước có người ngoài ở đó hay không, tiếng tiêu lần này so với ở bờ sông càng nhiều một chút triển miên.

Thổi xong một khúc, trên người hai người đều đầy cánh hoa. Đường Hoan cũng không phát, chỉ nhìn Mạc Hi mỉm cười.

Nhất thời trời đất không một tiếng động.

Bỗng nhiên, dùng một tiếng giống như pháo nổ đánh vỡ một mảnh yên tĩnh này. Ngay sau đó bạch vĩ hải điều giống như tên rời cung từ trên cao lao thẳng xuống chỗ Mạc Hi, tránh phía sau nàng, như đứa trẻ bị kinh hãi tìm kiếm che chở.

Mạc Hi ngồi được trong gió truyền đến một chút khói thuốc súng nhàn nhạt, hơi nhú mi. Thầm nghĩ: chẳng lẽ có người đánh ư! Vội vàng nhìn kỹ vài lần, nàng mới thoáng yên tâm, may mắn nó ngoại trừ một đôi mắt nhỏ vì bất ngờ sợ hãi mà loạn chuyển, cũng không bị thương.

Lập tức quyết định trước hết để cho nó bay đến khoảng cách an toàn rồi tính sau. Hải điều nghe nàng huýt sáo một tiếng liền bay thật cao, rất nhanh chỉ còn lại một chấm nhỏ.

Lúc này một bóng dáng nhiều màu từ đằng xa lướt tới, người chưa đến, tiếng đã đến, chỉ nghe một tiếng nói yêu kiều: “Đây là ưng của ngươi sao?” Hẳn là có vài phần nội lực, truyền đi coi như xa.

Cô gái kia thân mặc áo choàng làm từ lông khổng tước, đầu đội mũ sa trắng tuyết, váy vàng nhạt thêu hồ điệp xuyên hoa, eo mang một dải lụa gắn minh châu thành trường tuệ như ý. Mất hạnh may mắn, khi nhìn Mạc Hi mang theo ba phần kiều ngạo, nói: “Ta thích con ưng này, muốn bao nhiêu bạc ngươi cứ ra giá.”

Nàng thấy Mạc Hi không đáp, liền sáp lên kéo cánh tay Đường Hoan, vẫn yêu kiều như xuân liễu, nhưng lại thay đổi giọng điệu nói: “Đường ca ca, người này là ai? Tại sao vô lễ như thế, hỏi cũng không đáp.”

Mạc Hi biết Đường Hoan lại chọc nợ đào hoa tới cửa, liền cười như không cười nhìn hân.

Đường Hoan chỉ nghiêng người tránh đi, thờ ơ nói: “Vị này là Mộc cô nương.” Ngừng một chút, hân nói với Mạc Hi: “Vị này là Âu Dương Cẩn cô nương của Phích Lịch Đường.”

Mạc Hi vừa nghe đến ba chữ Phích Lịch Đường liền đoán được vừa rồi là đối phương dùng đạn hỏa dược muốn săn bạch vĩ hải điều. Thầm nghĩ: cô nhóc này quá bá đạo, nói thích, chỉ vì có hải điều tới tay, không tiếc dùng hỏa dược làm nó bị thương. Lập tức khách khách khí khí hướng Âu Dương Cẩn hành lễ, gọi một tiếng “Âu Dương cô nương”.

Âu Dương Cẩn liếc Mạc Hi một cái, thấy nàng dung mạo nhạt nhòa không chút xinh đẹp, mặc áo bông mỏng màu xanh đậm, trên eo trên cổ đều không có ngọc bội, toàn thân cao thấp chỉ một cây trâm ngọc bình thường, ngay cả hoa tai cũng không có, liền yên lòng. Không chút để ý tới Mạc Hi, chỉ nói với Đường Hoan: “Đường ca ca biết cô ta, thật tốt quá. Huynh kêu cô ta đem con ưng kia uội đi.”

Đang nói chuyện, Đường Đức đã nhanh đuối chậm đuối chạy tới, cung kính nói với Âu Dương Cẩn: “Âu Dương tiểu thư vốn đang ở phòng khách dùng trà, phân phó lão nô đi tìm chuông môn, quay người lại đã không thấy bóng dáng, khiến lão nô tìm một hồi.”

Âu Dương Cẩn không kiên nhẫn phát một chút tuyết mịn trên vai, không cho là đúng nói: “Ông là quản sự, chỉ muốn ông thông truyền một tiếng, nói với Đường ca ca ta đến đây, lại thật lâu không thấy ông trở về. Ta chờ nửa ngày mới tự mình đi tìm. Ngược lại ông còn trách ta trước.”

Đường Đức sớm nhìn thấy Mạc Hi ở đây, trong lòng lộp bộp rơi, thầm nghĩ không ổn, ngoài miệng cũng không cãi lại, chỉ nói: “Lão nô không dám.” Nói xong, chỉ cúi đầu ở một bên, đợi Đường Hoan phân phó.

Đang lúc xấu hổ, lại có một cô gái cầm ô dầu lụa xanh chậm rãi đi tới. Chỉ thấy nàng mặc áo choàng gấm xanh cổ thêu cành hoa hải đường, đầu cầm một cây trâm bạc điệp luyến hoa, mặc áo ngắn màu xanh nhạt, váy lụa thuần trắng, giữa mi có một đóa hồng mai năm cánh, một đôi mắt phượng ngập nước, đứng trong tuyết thanh nhã như một cây hoa lê phủ tuyết. Nhìn kỹ, dung mạo lại có ba phần tương tự Âu Dương Cẩn.

Nàng chưa nói đã cười, trong nụ cười hàm chứa một chút quyến rũ vừa phải, giọng nói như mưa tháng ba, trong mềm mại lại mang theo một chút ám áp câu người: “Xá muội thất lễ, Đường chuông môn chớ trách.” Chuôi ô nhẹ nhàng xoay một độ cong, lại nói với Mạc Hi: “Mộc cô nương xin thứ lỗi.”

Mạc Hi nói nhỏ: “Không sao.” Thầm nghĩ: đúng là một đôi song châu hoa tỷ muội mỗi người mỗi vẻ!

Đường Hoan nói với Đường Đức: “Đức công xin mang nhị vị cô nương đến phòng khách uống trà trước, ta sẽ ra ngay.”

Âu Dương Cẩn mặc dù không cam lòng, giật giật môi, nhưng cuối cùng cũng không nói gì, đi theo Đường Đức.

Đường Hoan áy náy nói với Mạc Hi: “Đường Môn cùng Phích Lịch Đường tuy có làm ăn qua lại, nhưng trước đó Hoan không biết hôm nay hai vị cô nương kia sẽ đến viếng thăm, tránh không được phải đón tiếp. Quét nhả hứng của cô nương, xin chớ trách tội.” Mới nói ra miệng, trong lòng hắn đã hối hận. Lời này nghe hợp tình hợp lý, chỉ là không khỏi quá mức xa lạ khách sáo. Nghĩ đến điểm này, trong lòng hắn quỳnh lên, nhất thời lại càng không biết nên sửa sai như thế nào.

Mạc Hi mỉm cười nói: “Đường chương môn khách khí, xin tự tiện.”

Đường Hoan nghe nàng gọi mình như vậy, trong lòng buồn phiền, muốn nói gì, lại không biết diễn tả như thế nào, do dự mãi, cuối cùng đi trước một bước.

Mạc Hi thấy hắn đi xa, huyết sao một tiếng, gọi hải điều về. Đợi nó đáp xuống bên chân, liền ngồi xổm xuống, lại tỉ mỉ kiểm tra nó một phen, xác định thật sự không có gì không ổn, mới dặn dò: “Mấy ngày nay mi ngoan ngoãn đi chơi đi. Đừng tới tìm ta, cũng đừng để người ta nhìn thấy. Nếu không sẽ bị người bắt đi nhảm rượ. Biết không?” Hải điều dùng cổ vô cùng thân thiết cọ cọ tay Mạc Hi, cũng không biết nghe hiểu không.

Mạc Hi huyết sáo, ý bảo nó bay đi. Hải điều cúi đầu bay vòng quanh Mạc Hi hai vòng, mới phóng lên trời cao. Mạc Hi nhìn bóng nó càng ngày càng nhỏ, thầm nghĩ: hoàng tử bé thuần dưỡng một đóa hoa hồng, mỗi ngày tưới nước, bón phân, diệt côn trùng, đóa hoa hồng này đối với hắn mà nói không giống ngàn ngàn vạn vạn đóa hoa hồng khác trên đời. Ta vốn tưởng rằng mình không phải hoàng tử bé, cho dù trên đời này chỉ có một mình ta, cũng sẽ không thuần dưỡng một đóa hoa hồng. Đơn giản là ta biết một khi thuần dưỡng chính là cả đời cả kiếp, mà cả đời này không khỏi quá mức dài lâu. Người như ta vậy, hôm nay không biết chuyện ngày mai, sao có thể lấy mạng ủy thác. Nhưng mà, mi đã là hoa hồng của ta, ta quyết không chấp nhận người khác khi dễ mi.

44. Chương 068 - 069

Chương 68. Tay trái tay phải

Thanh Huy Các.

Đường Đức cúi đầu đứng một bên, chờ Đường Hoan phân phó. Nhưng tứ thiếu rõ ràng không tập trung vào tin tức về các nơi thu mua dược liệu, mà thất thần cực ít thấy. Phần tin kia chỉ có hai trang, Đường Hoan lại đọc chầm một nén nhang, còn chưa ra chỉ thị.

Đường Đức trong lòng cười thầm, nhưng chung quy cũng nhìn vị tiểu chủ tử này lớn lên, không đành lòng thấy hắn chuốc khổ như thế, nhìn không được ho nhẹ một tiếng. Thấy Đường Hoan phục hồi tinh thần lại, để tránh hắn xấu hổ, liền nói: “Chỗ ở của hai vị Âu Dương tiểu thư đã an bài tốt...” Đường Đức chần chờ, lại nói: “Chỉ là thật không dễ dàng Một cô nương mới đến đây, này...”

Đường Hoan nhú nhú mày, ngón trở nhẹ gõ chặn giấy bạch ngọc song đầu li hổ trên bàn, quyết đoán nói: “Tạm thời không nên đắc tội Phích Lịch Đường. Ông lưu tâm chút, đừng để hai vị Âu Dương tiểu thư va chạm nàng. Buổi tối tiệc tẩy trần cũng không cần mời nàng đi, để Lục Vân ở cùng nàng là được rồi.”

Đường Đức đang muốn nhận lệnh đi, không ngờ Đường Hoan lại nói: “Đức công đợi chút. Vẫn là mời Một cô nương cùng đi đi.”

Đường Đức mặc dù không rõ vì sao Đường Hoan đột nhiên sửa lại chủ ý, nhưng cũng biết chuyện này ai cũng không thể thay hắn quyết định, vì thế gật đầu đi.

Đội Đường Đức lui ra ngoài, Đường Hoan mới đứng dậy thong thả đến bên cửa sổ, nhìn ánh tà dương chiếu trên tuyết mịn ngoài cửa sổ, thật lâu không nhúc nhích.

Khi Mạc Hi cùng Lục Vân đến dự tiệc, Âu Dương tỷ muội đã có mặt. Âu Dương Cẩn thay một bộ váy dài màu hồng nhạt, tay áo lá sen, làn váy giống như hoa sen cánh hoa trùng điệp, cả người thoát nhìn kiêu diễm như nụ hoa. Tỷ tỷ lại không thay váy khác, chỉ đeo thêm hai cái vòng tay phỉ thúy thể nước mười phần trên tay trái, trong lúc chuyển động phát ra tiếng đình đương, càng khiến màu da của nàng trở nên trắng muốt.

Vị trí tiệc rượu bày rất thú vị, không phải là bàn tròn mấy ngày trước đãi tiên ông, mà là mỗi người một cái bàn vuông nhỏ, một cái sập ngồi. Đường Hoan chủ vị tự nhiên ở giữa, Âu Dương tỷ muội làm chủ khách, một trái một phải. Âu Dương Cẩn bên phải, Âu Dương Huệ bên trái.

Âu Dương Cẩn nói: “Đường ca ca, không bằng để cho Huệ tỷ tỷ ngồi cạnh muội đi. Tỷ muội chúng ta cũng dễ nói chuyện.”

Âu Dương Huệ cười nói: “Chỉ sợ lát nữa muội căn bản không thể cùng ta nói chuyện.” Lại nói với Đường Hoan: “Đường chường môn an bài như thế rất tốt, không cần thay đổi.”

Âu Dương Cẩn nghe vậy cúi đầu, miết miết vạt áo, nhất thời không hề nói gì.

Mạc Hi vừa ngồi xuống, Mộc Phong Đình vốn nên ngồi bàn gần Âu Dương Cẩn bỗng nhiên đi đến bên người Mạc Hi, cười nói với Lục Vân: “Phiền vị cô nương này đem ghế của ta chuyển đến, tay Mộc cô nương còn chưa lành, tại hạ thật khó an tâm, cần chiếu cố chút.”

Lục Vân không khỏi nhìn về phía Đường Hoan, thấy Âu Dương Cẩn đang quần quít lấy hấn nói chuyện, dường như không lưu tâm động tĩnh bên này, lại thấy Mạc Hi cũng không phản đối, trong lòng thở dài, chỉ đành nghe theo.

Sau khi khai tiệc đồ ăn giống như nước chảy đưa lên. Mọi người đều giống nhau, chỉ riêng đồ ăn của Mạc Hi, dụng cụ giống nhau, chỉ là món ăn bên trong vẫn lấy nhẹ làm chủ. Tỷ như đĩa sứ hoa điều màu đỏ kia, người khác đều là bồ câu nấu sữa, riêng Mạc Hi là một con cá quế chưng.

Mộc Phong Đình ngồi bên trái Mạc Hi, không đợi nàng động thủ, liền đem đĩa toàn bộ chuyển qua trước mặt mình, lấy đoản kiếm khảm bảo không rời khỏi người hấn ra, dùng rượu trên bàn rửa lưỡi dao mấy lần, mới bắt đầu động tác. Mạc Hi thấy hấn vung vài cái liền rút hết xương cá, chỉ còn lại phần thịt như thịt bò, thoát nhìn vẫn giống một con cá hoàn chỉnh, không khỏi bội phục vạn phần.

Mộc Phong Đình cười đặt khay nhỏ lại trước mặt nàng, nói: “Nếu ăn ra xương cá, tại hạ mặc cho cô nương xử trí.”

Mạc Hi cười nói: “Một lời đã định, nếu ăn có xương cá, liền phạt chuyện huynh am hiểu nhất.”

Mộc Phong Đình tràn đầy hi vọng nói: “Là nấu ăn sao?”

Mạc Hi lắc đầu nói: “Kể chuyện.” Thầm nghĩ: may mắn người này không nghĩ tới công việc chính của y, lại nổi lên ý niệm phỏng vấn mình trong đầu.

Mộc Phong Đình nhún vai, ra vẻ thất bại nói: “Còn tưởng rằng cô nương đối với trù nghệ của ta nhớ mãi không quên chứ.” Ngừng một chút, hấn ánh mắt lại sáng lên, nói: “Ta biết cô muốn nghe chuyện gì, có phải về cha mẹ Đường Nghi hay không?”

Mạc Hi cười hì hì nói: “Phải. Thông minh.”

Hai người trò chuyện với nhau đang vui, chỉ nghe phách một tiếng, ngay sau đó Âu Dương Cẩn yêu kiều la to một tiếng: “Đường ca ca, tay huynh!” Xem nàng hốc mắt rưng rưng, biểu tình như cha mẹ chết, không biết còn tưởng rằng Đường Hoan bị bệnh không chữa được.

Không biết vì sao, chung sứ thanh hoa nhỏ trong tay Đường Hoan đang êm đẹp liền vỡ, còn cứa vào tay, một chuỗi châu máu từ lòng bàn tay từ từ chảy ra. Lục Vân thấy cũng không khỏi nhẹ hô một tiếng: “Tứ thiếu!”

Đường Hoan đứng dậy thản nhiên nói: “Tại hạ thất bại một chút, các vị cứ tự tiện.” Lục Vân lo lắng hấn, cũng đi theo.

Âu Dương Cẩn muốn đứng lên đi theo, Đường Đức bên cạnh liền nhiệt tình nói: “Âu Dương tiểu thư là khách quý, xin ở lại dùng nhiều chút. Chưởng môn đã sớm phân phó phải chiêu đãi tốt cho các vị.”

Âu Dương Cẩn không còn cách nào, đành nhẫn nại ngồi xuống.

Chỉ là Đường Hoan vừa rời bữa tiệc, liền không quay lại, Âu Dương Cẩn nhất thời mất hứng, tùy ý dùng chút, liền ngóng trông sớm tan, để đến thăm hấn. Chủ nhân vắng mặt, khách khứa nếu vẫn ăn uống no say, không khỏi có chút thất lễ. Cho nên mấy người còn lại lần lượt dùng qua loa liền xong.

Lúc tan tiệc, Âu Dương Huệ nhìn chằm chằm bóng dáng Mạc Hi rời đi như có chút suy nghĩ.

Mộc Phong Đình ở tại Vân Hà Đài, lại vẫn vòng đưa Mạc Hi về Sùng Diêu Đài.

Mạc Hi tiếc hận thở dài: “Mới vừa rồi quả thực một cây xương cá cũng không có. Xem ra chuyện xưa này nghe không được.”

“Cô nương muốn nghe, tại hạ tùy thời phụng bồi. Chỉ là hôm nay sắc trời đã tối muộn, cô nương hãy trở về nghỉ sớm một chút.”

Thấy Mộc Phong Đình dễ nói chuyện như vậy, Mạc Hi cười gật đầu tạ qua, hai chân đạp một cái, nhảy thẳng đến cửa sổ phòng mình, xuyên cửa sổ mà vào, chốc lát đã không có bóng dáng. Mộc Phong Đình biết nàng đây là không kiên nhẫn đi trăm bậc thang của Sùng Diêu Đài, mỉm cười, cũng dùng khinh công đi về Vân Hà Đài.

Mạc Hi vừa vào liền cảm thấy bên trong có người, chính là Lục Vân.

Lục Vân đang dùng ngón trở vòng quanh vật áo ở trong phòng đi qua đi lại, ngay cả Mạc Hi đứng sau mình cũng không phát hiện.

Mạc Hi hỏi: “Đây là thế nào?”

Lục Vân vừa thấy Mạc Hi liền giống gặp cứu tinh, vội nói: “Cô nương mau đi thăm tứ thiếu một chút đi. Từ khi người trở về Thanh Huy Các liền phân phó tất cả mọi người không ai được quấy nhiễu, ngay cả tôi cũng bị đuổi ra. Cũng không biết trên tay có bôi thuốc chưa. Trước kia chưa bao giờ như thế.” Vừa nói vừa nhẹ lay động cánh tay Mạc Hi, sợ nàng không đồng ý.

Mạc Hi âm thầm thở dài một hơi, cuối cùng đi theo Lục Vân.

Lục Vân gõ gõ cửa, bản thân cũng không dám vào, chỉ dùng ánh mắt khẩn cầu Mạc Hi.

Cửa không khóa, Mạc Hi nhẹ nhàng đẩy ra, nhưng không đi vào. Trong phòng đốt vài ngọn nến, dưới ánh nến nhàn nhạt, Đường Hoan đưa lưng về phía cửa, nhìn ngoài cửa sổ một mảnh tối đen, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Chỉ nghe Đường Hoan rầu rĩ nói: “Không phải nói ai cũng không được vào sao.”

Mạc Hi nói nhỏ: “Ta đi đây.”

Đường Hoan vội vàng xoay người, nhìn thấy Mạc Hi đứng trong ánh trăng nhạt màu bạc, cười như không cười nhìn hấn. Nhất thời trong lòng trào ra vô số tư vị, tựa như ngọt chua đắng cay đều xen lẫn trong một chỗ, như thế nào cũng phân không rõ, chỉ cảm thấy tim đập lợi hại.

Hấn kinh ngạc nhìn nàng, giống như ngây ngốc, sau một lúc lâu mới nhẹ giọng nói: “Nàng đừng đi.”

Mạc Hi thấy y bào của hấn nhiễm vài vết máu, nhẹ giọng trách: “Huynh là đại phu của ta, tay mình cũng làm bị thương, còn trị cho ta như thế nào.”

Đường Hoan dịu dàng nói: “Lát nữa sẽ bôi thuốc, không có gì đáng ngại.” Ngừng một chút, hấn lại nói: “Nàng tiến vào được không?”

Mạc Hi vừa vượt qua cửa, Lục Vân phía sau đã thay bọn họ đóng cửa lại.

Mạc Hi bất đắc dĩ nói: “Huynh bôi thuốc luôn đi.”

Đường Hoan nhẹ nhàng “Ủm” một tiếng, từ trong lòng lấy ra một cái bình thủy tinh nhỏ trong suốt, vừa đưa tay cho Mạc Hi, vừa tựa đầu nhẹ nhàng xoay đi, không nhìn nàng.

Mạc Hi dùng tay trái tiếp nhận, nắm tay hẩn qua, nhìn lòng bàn tay hẩn, máu đã ngừng, nhưng miệng vết thương rõ ràng chưa rửa sạch qua, là ngừng tự nhiên. Liền mở nắp bình, nhẹ nhàng bôi thuốc lên vết thương.

Đường Hoan nhìn vẻ mặt chuyên chú của nàng dưới ánh nến, bỗng nhiên nhẹ giọng nói: “Nàng bị thương tay phải, ta bị thương tay trái, vừa vặn.”

Mạc Hi trong lòng lại than: đứa nhỏ này có bao nhiêu luẩn quẩn trong lòng, mới có thể cảm thấy như vậy là vừa vặn a... động tác trên tay lại không khỏi càng mềm nhẹ chút.

Hai người dựa vào rất gần, Mạc Hi bỗng nhiên cười hì hì thì thầm nói với hẩn: “Hoa đào của huynh đến.”

Đường Hoan tức khắc vùng tay phải lên, trong khoảnh khắc tất cả nến trong phòng đều bị chướng phong của hẩn dập tắt.

Trong bóng đêm tay phải của hẩn nhẹ nhàng trượt đến tay trái Mạc Hi, kéo nàng lại gần chút, nhẹ nhàng nhéo nhéo, ý bảo nàng đừng lên tiếng. Hai người đã gần đến có thể nghe thấy tiếng thở. Trên người Mạc Hi cũng không có mùi thơm như nữ hài tử bình thường, Đường Hoan lại có ảo giác như có một loại ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng, nhất thời ngóng trông người bên ngoài đi mau, lại cảm thấy người nọ vĩnh viễn không đi mới tốt.

Quả nhiên, một lát sau ngoài cửa liền truyền đến tiếng của Âu Dương Cẩn: “Tay của Đường ca ca không có việc gì chứ, ta đi thăm huynh ấy.” Nói xong liền muốn đẩy cửa.

Chỉ nghe Lục Vân nói: “Tứ thiếu đã nghỉ ngơi, mời Âu Dương cô nương trở về đi.”

Âu Dương Cẩn nhìn vài lần, thấy bên trong xác thực không có ánh đèn nào, chỉ đành chần chờ rồi đi.

Đường Hoan nghe nàng cước bộ xa dần, bỗng nhiên dán bên tai Mạc Hi nhẹ giọng nói: “Nàng yên tâm, ta nhất định nghĩ biện pháp để cô ta trở về.”

Mạc Hi nói nhỏ: “Ta có gì phải lo lắng.”

Đường Hoan buồn rầu nói: “Phải, lo lắng là ta. Chỉ sợ nàng không vui.” Ngừng một chút, hẩn lại nhẹ giọng nói: “Chưa từng có ai có thể khiến ta một khắc trước vui mừng như thế, ngay sau đó lại khó chịu như thế.”

Yên lặng một lát, trong bóng đêm, Mạc Hi lại nghe Đường Hoan nói: “Ta có khi thật không hiểu nên đối với nàng như thế nào mới tốt.”

Mạc Hi thầm nghĩ: không phải ta cũng thế sao.

Sau một lúc lâu, Đường Hoan lại nghiêm nghị nói: “Có thể đáp ứng ta một việc hay không?”

“Huynh nói đi.”

“Đừng gọi ta Đường chưởng môn nữa.” Ngừng một chút, hẩn lại nói: “Vì việc này, ta khó chịu cả buổi trưa.”

Mạc Hi nghe hẩn giọng nói mang theo ba phần ủy khuất, cuối cùng nhẹ nhàng “Ủm” một tiếng.

Chỉ là một âm tiết, Đường Hoan lại lập tức vui vẻ lên, lại nói: “Nàng đáp ứng ta một việc, ta cũng nên đáp ứng nàng một chuyện. Lang Gia trượng lần trước không tính.”

Mạc Hi thầm nghĩ: hẩn như thế nào còn không quên a... Nhất thời cũng không biết cầu cái gì, liền vô lại nói: “Trước thiếu đi. Về sau ta lại đền lấy.”

Trong bóng đêm Đường Hoan nở nụ cười, nói: “Chỉ sợ nàng không đến.”

Chương 69. Phá Quyển Lâu

Lại sau một lúc lâu, Đường Hoan cuối cùng nói: “Đêm đã khuya, ta đưa nàng trở về.”

Hai người cũng không đốt đèn, lập tức đi ra ngoài.

Lục Vân tại cửa thấy bọn họ một trước một sau đi ra, yên lòng, cười nói: “Thì ra cô nương mới là thần y. Chỉ cần cô nương đến, tứ thiếu lập tức thuốc đến bệnh trừ.”

Mới vừa rồi Đường Hoan nói với Mạc Hi rất nhiều, có điều nhất thời động tình hơn nữa trong phòng cũng không đốt đèn, chỉ là trước khác nay khác, giờ phút này hấn làm sao chống lại Lục Vân trêu chọc, vì thế xấu hổ tức giận nói: “Cô nương phải về ngủ, còn không đi theo.”

Lục Vân le lười với Mạc Hi, làm mặt quỷ. Đợi hai người đi xa, mới chậm rãi đuổi kịp, lại thủy chung cách hai người mười bước.

Đưa tới cửa, Đường Hoan nói: “Hoan ngày mai muốn đi Phá Quyển Lâu tìm ghi chép về Lang Gia trượng, cô nương đi cùng ta nhé.”

Hai chữ ‘phá quyển’ được lấy từ câu “độc thư phá vạn quyển” (Độc vạn cuốn sách), cho nên Mạc Hi nói: “Phá Quyển Lâu là nơi cất giữ sách của Đường Gia Bảo sao?” Nàng thấy Đường Hoan gật đầu, liền nói: “Được.”

Hôm sau. Mạc Hi vừa dùng xong bữa sáng, Đường Hoan liền đến, trong tay cầm theo bọc quần áo, mở ra chính là một cái áo choàng có mũ bằng the mỏng phi thúy (đây là một loại được dệt từ sợi vải tơ và lông chim phi thúy), nối giữa cổ áo và mũ tuyết là một vòng lông hồ li trắng, ở vạt áo thêu một khóm thực được trắng cánh to bằng chỉ bạc, không trang trí gì thêm. Cả bộ áo choàng hoa lệ quý giá đều ẩn trong một mảnh thanh lịch.

Mạc Hi thấy hấn mặc áo choàng màu lục thêu phong lan ở vạt áo, còn gì mà không rõ. Thầm nghĩ: thì ra cổ đại cũng có đồ tình nhân a.

Đường Hoan mỉm cười, nói: “Lần trước hải điều làm bẩn xiêm y của nàng, cái này là ta thay nó bồi thường cho nàng.” Sợ Mạc Hi cự tuyệt, lại nói: “Nàng ăn mặc đơn bạc, Phá Quyển Lâu ở trên diêu hà, bốn phía toàn nước, phải phủ thêm cái này để chống lạnh.”

Mạc Hi thấy mắt hấn đầy hi vọng, nói nhỏ một tiếng được.

Hai người đi tới cửa, Đường Hoan tự mình thay Mạc Hi khoác áo choàng.

Một lát sau, Lục Vân đi đến bên cửa sổ, thấy hai bóng dáng màu lục một đậm một nhạt, một trước một sau chậm rãi di chuyển trong tuyết, tuyết rơi bay bay, hai người dần dần mờ đi, thầm nghĩ: đây thật sự là một ngày tốt.

Đi đến ven sông, liền nhìn thấy cách đó không xa có một cái đảo biệt lập, mà Phá Quyển Lâu nối liền với đảo biệt lập giống như một con chim biển lẳng lặng đứng trên nước.

Hai người song song nhảy lên một chiếc thuyền con, sóng vai mà đứng, gió cuốn áo bào hai người, tung bay quần vào nhau. Trong khoảnh khắc, thuyền nhỏ như tên bay chạy nhanh về phía tầng thư lâu trên đảo.

Lúc sắp cập bến, hai người bỏ thuyền nhảy lên bờ.

Đường Hoan nói: “Nơi này ngoại trừ hai vị trưởng lão thay nhau gác ra thì không còn ai khác, cho nên có vẻ hơi hoang vắng.”

Cả tòa tầng thư lâu thật cao, nhìn xuống không thấy đất, giống như ngang trời xuất thế nổi trong nước. Lầu các bóng mây, soi chiếu diêu hà.

Hai bên lầu chính là hành lang lợp ngói xanh có mái hiên tứ giác nối với hai đình nam bắc. Toàn bộ Phá Quyển Lâu giống như một con Côn Bằng* thật lớn hai cánh dang rộng, đập sóng muốn bay.

* Côn Bằng: Côn là một loài cá lớn, Bằng là một loài chim lớn, Côn Bằng ghép từ 2 loại trên, là một loài chim trong truyền thuyết. Ngoài ra, Côn Bằng còn được chỉ loài đại bàng do loài cá Côn hóa thành trong <Tiêu dao du> của Trang Tử.

Phần dưới đài được xây theo dạng tường thành cổ. Kiến trúc chính của đài theo kiểu “minh tứ ám thất”, nhìn từ bên ngoài là kiến trúc bốn tầng hành lang, mà bên trong lại có bảy tầng, ba ám tầng (tầng bị che giấu) cùng minh tầng (tầng nhìn thấy) giao nhau. Cả tòa kiến trúc đều là ngói xanh nóc đỏ, phi các lưu

đan. Ngói diềm mái tạo thành hai chữ “Phá Quyển”, đầu viên ngói trích thủy lấy Đường Môn Tam Đài làm hoa văn.

Trên ngói lưu ly màu ngọc bích lại chỉ có một tầng tuyết mới thuần trắng thật mỏng.

Mạc Hi biết bình thường nơi cất giữ sách kị nhất là xây ở chỗ có nước, bởi vì độ ẩm quá lớn, khó giữ gìn sách. Thầm nghĩ: Phá Quyển Lâu chắc chắn phải có cách gì đó, duy trì nhiệt độ ổn định, để cất giữ sách. Nghĩ tới điểm này, Mạc Hi nhìn nhìn áo choàng trên vai, lại liếc nhìn Đường Hoan một cái, hần quả nhiên tránh ánh mắt của nàng, nghiêng đầu đi.

Bước lên đài cao dùng đá hoa cương làm lan can chắn, chỉ thấy chính giữa có một tấm bia cẩm thạch, xung quanh khảm mã não đỏ và đá cẩm thạch, ba chữ “Phá Quyển Lâu” bút pháp cứng cáp khỏe mạnh. Cả tấm bia đá hệt như một cuốn sách lớn trang hoàng tinh xảo, ngạo nghễ đứng sừng sững.

Tiếp tục đi về phía trước là một cái thanh đồng cổ đỉnh ba chân cao chừng một người. Đường Hoan nói: “Từ xưa đến nay, không biết có bao nhiêu đời sau của chủ nhân tàng thư lâu vì gia đạo sa sút không thể tiếp tục giữ gìn, đem sách cổ hoặc quyên hoặc bán, mà cuối cùng suy tàn. Cho nên tổ tiên lập cái đỉnh này ngụ ý vững chắc lâu dài.”

Mạc Hi thầm nghĩ: Đường Môn hưng thịnh như thế, không thể không nói đến công của chưong môn các đời trước đã nhìn xa trông rộng, lúc yên ổn vẫn nghĩ đến những ngày gian nguy.

Lầu chính màu sắc rực rỡ hoa lệ, cùng nền đài phong cách cổ xưa trang trọng hình thành đối lập rõ rệt.

Đi vào trong, mùi sách cuộn cuộn đập vào mặt.

Trên mặt đất đại sảnh tầng dưới cùng có lót thảm đỏ, trên có vân văn màu đen. Hai bên bày bình hoa lớn vẽ mẫu đơn, cao bằng người.

Đường Hoan thấy Mạc Hi tò mò đánh giá, liền nói: “Tầng thứ bảy còn gọi là Thất Trọng Thiên, giữa đại sảnh có giếng trời rào chắn bằng cẩm thạch trắng, có thể nhìn xuống phía dưới. Phía trên có một mái vòm hình tròn, phối hợp cả tòa lầu hình vuông, ngụ ý trời tròn đất vuông.”

Mạc Hi đương nhiên không thể sửa đúng lý luận trời tròn đất vuông với hần, chỉ tiếp tục hưng trí bưng bưng tham quan.

Chỉ thấy trên chỗ cao nhất của mái vòm treo một chiếc đèn lồng chế tác tinh tế, sẽ biến hóa theo khí lưu, chuyển động không ngừng.

Đột nhiên, một luồng kiếm khí cực sắc bén đến gần hai người, trong khoảnh khắc Mạc Hi tay trái vận khí nhẹ nhàng đẩy Đường Hoan, ra khỏi vòng vây của kiếm khí, bản thân nương theo lực phản chấn trượt ra nửa bước, khó khăn tránh thoát kiếm phong. Trong chớp mắt lại vòng hai bước, tránh thoát sát chiêu khí thể bức người của đối phương.

Chỉ nghe Đường Hoan vội vàng kêu: “Ân tiên bối, Mộc cô nương là khách của ta, xin hạ thủ lưu tình!”

Người tới lại không chút để ý, ra tay càng ác liệt, vết thương nơi tay phải Mạc Hi đang trong thời kì trị liệu quan trọng, tuyệt không thể vì miễn cưỡng động võ mà thất bại trong gang tấc, cho nên nàng quả quyết dùng tay trái lấy Thừa Ảnh ra ngăn địch. Kiếm pháp của đối phương phiêu hốt linh động, tay trái Mạc Hi lại không linh hoạt, khó tránh khỏi chịu thiệt, chỉ có thể dựa vào khinh công bù đắp. Cũng may Thừa Ảnh chính là tuyệt thể thân binh, đè ép kiếm khí sắc bén của đối phương xuống ba phần.

Trong nháy mắt đã qua lại đến ba mươi chiêu, người nọ bỗng nhiên dừng tay, kiếm khí lập tức biến mất vô hình. Chỉ nghe người tới cười to sang sảng một trận, nói: “Mấy lão quái vật kia đều nói chưong môn mê muội, thích một con nhóc, ngay cả Bích Lưu châu cũng tặng đi.” Ông ta cao thấp đánh giá Mạc Hi một phen, nói tiếp: “Chắc chắc. Trách không được.”

Mạc Hi thấy đối phương tuy là một ông lão hơn bảy mươi tuổi, nhưng hai mắt sáng ngời, nói chuyện trung khí mười phần, hơn nữa Đường Hoan gọi ông ta là tiên bối, liền đoán được ông ta là một trong hai vị trưởng lão trông coi Phá Quyển Lâu theo lời Đường Hoan nói. Lập tức cung kính hành lễ: “Ân tiên bối, mới vừa rồi thật đắc tội.”

Ân Thu Thực thấy nàng làm như thế, cười nói: “Vị cô nương này thật khiến người thích, bị lão phu trước đánh lén, sau lại trêu ghẹo, còn có thể bảo trì bình thần như thế, thật cùng đại tiểu thư năm đó có vài phần giống.” Ông ta lại ha ha cười nói: “Cái gì Phích Lịch Đường nhị tiểu thư, theo ta thấy còn không bằng một ngón tay của cô.” Ngừng một chút, ông lại nói: “Cô nương, mấy lão thất phu kia nói cái gì hôn sự của chương môn phải để mọi người bàn luận, lão già ta là người đầu tiên không đồng ý. Nghĩ xem Đường Môn các đời có bao nhiêu nhân vật như vậy, có mấy người chịu nghe theo Trưởng Lão Viện sắp đặt, còn không phải đều là muốn cưới người nào liền cưới người đó, có khi nào nghe đám lão thất phu kia om sòm. Chương môn Đường Sùng còn cưới thế gia tiểu thư không biết võ công kia. Huống chi cô võ công tốt như vậy.” Ông dùng giọng nói như chuông đồng phát ra một chuỗi dài, bỗng ngạc nhiên quay lại nói với Đường Hoan: “Chương môn, lão hủ đây là nói chuyện với cô nương mà, ngài mặt đỏ cái gì?” Ông không đợi Đường Hoan trả lời, lại lắc đầu, cứ thế thở dài nói: “Nay là thói đời gì vậy, lưu hành việc nam nhân đỏ mặt hay sao.”

Mạc Hi thấy vị Ân tiên bối này nói thẳng không có kị, như thế, thầm nghĩ: chắc người này cùng Mộc Phong Đình năm trăm năm trước là người một nhà đây.

Đường Hoan không còn cách nào, chỉ có thể kiên trì tiến lên nói: “Hoan hôm nay là mang Mộc cô nương đến tìm đọc ghi chép về Đường Môn tứ bảo, xin Ân tiên bối cho phép.”

Ân Thu Thực cười nói: “Người khác tự nhiên không thể vào nơi cất giữ sách, nhưng Mộc cô nương ngay cả sinh lễ Đường Môn ta cũng đã thu, là ngoại lệ.” Ngừng một chút, ông lại nói: “Nhị vị thoải mái đi, lão hủ hôm nay là người mù, cái gì cũng không thấy.” Nói xong đi như một cơn gió.

Nghe xong một câu cuối cùng của Ân Thu Thực, Đường Hoan càng không được tự nhiên, Mạc Hi lại nói: “Vị Ân tiên bối này cũng là một người thần kì. Kiếm pháp cũng tốt, chính là chiêu số của ông ấy làm ta có một loại cảm giác quen thuộc, nhất thời lại nghĩ không ra.”

Đường Hoan lại không tiếp lời nàng, chỉ vươn tay mời, ý bảo Mạc Hi đi lâu hai.

Thì ra lầu này nam bắc đều có cửa sổ, dễ bề thoáng khí. Lầu hai tuy là ám tầng, nhưng trên tường và mái trong sảnh nam bắc đều lấy ba chữ “Phá Quyển Lâu” làm thành hoa văn chấn song, thế nên ánh sáng vô cùng tốt, không khác gì minh tầng.

Mạc Hi nhìn thấy trước mắt từng dãy giá sách xếp đầy sách cổ, mới biết cái gì gọi là sách nhiều như núi.

Đường Hoan nghĩ nghĩ, đi đến trước một tủ sách gỗ lim, vừa mở cửa tủ, vừa nói: “Tủ sách hai mặt đều có cửa, vừa tiện lấy sách, vừa để thông gió chống nấm mốc.”

Đường Hoan rất nhanh liền lấy ra một quyển sách đóng buộc chỉ ghi

Mạc Hi thấy hắn suy nghĩ sâu xa, liền đến gần nói: “Có phát hiện gì sao?” Đợi nhìn thấy câu Đường Hoan chỉ ra, liền nói: “Bơi trong nước từ này dùng thật kì quái, muốn bơi chỉ cần học bơi là được rồi, chưa nghe nói qua còn phải học một loại võ công riêng.”

Đường Hoan vẫn không đáp, chỉ gật gật đầu.

Đường Hoan tiếp tục tìm sách. Mạc Hi liền lững thững đi tham quan. Bỗng nhiên, ánh mắt của nàng bị một phù điêu cẩm thạch trắng thật lớn thu hút. Toàn bộ hình ảnh chỉ có một nữ tử, nhẹ nhàng nhảy múa giữa đàn bướm, ngay cả giữa mày cũng có khảm một đôi cánh đỏ. Váy của nàng tung bay, tay áo lay động, chỉ một người liền đủ tạo thành một cuộc ca múa thịnh yến. Bướm quanh thân hắn đã dùng sợi đồng mảnh làm khung, vỏ sò nghiền thành bột làm cánh, cho nên dưới ánh sáng lấp lánh như đang vỗ cánh bay. Mà nữ tử trong đó lại không bị vẻ đẹp của bướm bướm đoạt mất phong thái quyền rũ.

Bên phải phù điêu trích dẫn câu trong bài của Bạch Cư Dị: “Phiêu nhiên chuyển toàn hồi tuyết khinh, yên nhiên tống tổng du long kinh. Tiểu thủy thủ hậu liễu vô lực, tà duệ quần cư vân dục sinh.” Cả bức phù điêu cho người ta cảm giác một loại ca múa mê mẩn, ngàn vạn cảnh tượng, đập vào mắt người. Mà dưới chỗ chữ ký lại khắc hai chữ - Đường Tâm.

Mạc Hi lại quay về bên cạnh Đường Hoan, thấy hắn đã đóng cửa tủ, liền nói: “Còn phát hiện gì không?”

Đường Hoan nghe nàng hỏi, rốt cục cúi đầu đáp một câu không liên quan: “Ta tuyệt sẽ không mặc cho bọn họ bài bố.”

Mạc Hi sững sốt một giây mới hiểu được hắn nói gì. Thầm nghĩ: hắn từ khi Ân lão xuất hiện liền là lạ, thì ra là đang rối rắm việc này.

45. Chương 070

Chương 70. Đối ẩm

Nhất thời im lặng.

Lát sau, Đường Hoan mỉm cười nói: “Tạm thời không tìm được gì. Chúng ta đi thôi.”

Mạc Hi gật gật đầu.

Hai người ra Phá Quyển Lâu lên thuyền qua sông, một đường không nói gì.

Cách thuyền lên bờ.

Đường Hoan bỗng nhiên nói: “Có thể nói cho ta biết tên thật của nàng không?”

Mạc Hi nghiêng đầu, nhìn bóng lục nhật của mình trong mắt hắn, sau một lúc lâu, mới nhẹ giọng nói: “Ta vốn tên là Hi, hi trong hi nương (rộn ràng).”

Trong khoảnh khắc, ánh mắt Đường Hoan như pháo hoa được phóng, từng điểm từng điểm lấp lánh, dường như ngay cả bóng dáng của nàng cũng được chiếu sáng vài phần. Hắn nhẹ giọng nói: “Cha mẹ cô nương nhất định giống ta, ngóng trông nàng có được tất cả vui sướng của thế gian.”

Mạc Hi vừa định trả lời, chỉ thấy Đường Đức từ xa xa lao tới như tên, đến gần, thấy Mạc Hi cũng không để ý hành lễ, chỉ nói với Đường Hoan: “Tứ thiếu, Âu Dương Cẩn tiểu thư cố ý muốn đi thăm nơi nghiên cứu chế tạo Phích Lịch đạn. Lão nô hết lời khuyên bảo nơi đó hỏa dược không có mất, tiếc rằng không ngăn được. Xin tứ thiếu nhanh chóng qua đó.”

Đường Hoan nhú nhú mày, áy náy nói với Mạc Hi: “Sự việc quan trọng, ta quay về trước.”

Mạc Hi gật đầu đáp: “Huynh đi đi.”

Nhìn theo bóng dáng hai người đi xa, Mạc Hi mới nhẹ giọng nói: “Đến đây lúc nào, vì sao không xuất hiện?”

Mộc Phong Đình từ mảnh rừng cách đó không xa chậm rãi đi ra, mỉm cười nói: “Mới vừa rồi đi tìm cô kể chuyện xưa, nhưng thị nữ nói cô không ở. Ta tùy tiện đi vòng vòng một chút. Trùng hợp nhìn thấy cô cùng Đường chương môn trò chuyện với nhau thật vui, không tiện quấy rầy.” Ngừng một chút hắn lại nói: “Cô mới chỉ nói tên, còn chưa nói họ gì đâu.”

Mạc Hi mỉm cười, nói: “Huynh đều nghe thấy, cũng tốt. Đối với ân nhân cứu mạng, tự nhiên sẽ báo tên thật. Chữ Hi có ý là ánh sáng, hòa nhã, hưng thịnh, ấm áp, có thể nói tập trung tất cả những điều tốt đẹp của thế gian.” Ngừng một chút, nàng nhẹ giọng nói: “Nhưng ta lại có họ Mạc (đừng, không, mang ý phủ định).”

Kiếp trước, mẹ nàng cũng giống như ngàn ngàn vạn vạn cô gái si tình trên đời này, dễ dàng tin một người đàn ông hứa hẹn, hơn nữa vẫn ôm loại tín niệm này chưa chồng có mang, có nàng. Chỉ là loại chờ đợi này từng năm qua đi cuối cùng cũng biến mất trong vô vọng. Mẹ nàng rốt cục nhận rõ sự thật, quyết định bắt đầu cuộc đời lần thứ hai, cũng chính là tìm kiếm người đàn ông thứ hai. Vì thế Mạc Hi thành một phần nên bị vứt bỏ nhất trong cuộc đời lần đầu tiên thất bại.

Mộc Phong Đình nghe vậy, chậm rãi thu hồi nụ cười quen thuộc trên mặt, đôi mắt lại lộ ra sự ảm áp, nhẹ giọng nói: “Kể chuyện xưa không có rượu sao được, buổi tối ta mời cô uống rượu.”

Thăng đến chạng vạng Đường Hoan vẫn chưa trở về.

Mạc Hi cùng Lục Vân dùng qua bữa tối, Mộc Phong Đình liền mang theo đồ uống rượu đến.

Lục Vân nhìn bóng hai người rời đi, nhẹ thở dài một hơi, thầm nghĩ: Tứ thiếu, lần này tôi không giúp được người rồi.

Mộc Phong Đình cười hỏi: “Cô nương muốn đi nơi nào uống rượu?”

Mạc Hi mỉm cười, nói: “Nếu huynh mời ta uống rượu, vậy khách tùy chủ đi.”

“Được rồi, ta liền tự chủ trương.” Vừa dứt lời, thân hình hắn đã lướt lên, phóng thẳng về phía con chim lớn cánh vàng trên Sùng Diêu Đài. Mạc Hi biết hắn làm việc không câu nệ tiểu tiết, cũng không thấy lạ, gắt gao đuổi kịp.

Hai người lên cánh chim to, tìm một chỗ bằng phẳng, Mộc Phong Đình phát đi tuyết động trên đó, cho Mạc Hi ngồi trước, bản thân liền tùy ý ngồi bên cạnh nàng.

Đúng vào lúc cuối ngày, mặt trời chiều mùa đông giống như một quả cầu lửa sắp tắt nhưng chưa tắt, phủ một lớp ánh vàng mỏng nhạt trên người bọn họ. Khiến gương mặt hai người đều trở nên bừng sáng, ngũ quan vốn có đường nét khắc sâu của Mộc Phong Đình cũng nhu hòa không ít.

Hắn giống như làm ảo thuật lấy ra một đĩa mơ, một bình nấu rượu.

Lò lửa rất nhanh liền cháy đỏ rực.

Đợi mở rượu ra, hắn cẩn thận lọc đi những vụn mơ nổi trong bình rượu, rót ra chung sứ trắng, đưa cho Mạc Hi.

Rượu trong suốt vàng óng ánh pha chút xanh ngọc, tản ra mùi thuốc nhàn nhạt riêng biệt, vào miệng ngọt dài hơi đáng, dư âm vô cùng.

Mạc Hi khen: “Trúc Diệp Thanh này hương thuần như thế, cũng là tự huynh nhường sao?”

Mộc Phong Đình cười nói: “Đã biết cô rất biết hàng. Người bình thường, ta còn luyện tiết đem ra.” Hắn tự châm một ly, chậm rãi uống một ngụm, nói tiếp: “Rượu này có tác dụng điều hòa vị, giúp tiêu hóa, đúng lúc cô vừa dùng cơm xong. Rượu có thêm thuốc, xuyên gân vào xương, đối với các bệnh về xương đều có hiệu quả trị liệu nhất định.”

Mạc Hi thầm nghĩ: nhìn không ra hắn còn rất cẩn thận, biết được vai trái của ta vì một lần làm nhiệm vụ bị thương mà lưu lại di chứng.

Khi ráng đỏ ở phía tây từ từ chìm, Mộc Phong Đình bắt đầu kể chuyện xưa.

Mà nữ nhân vật chính của chuyện xưa này vừa vặn có tên là Đường Tâm.

“Nếu ta đoán không lầm, mẫu thân của Đường Nghi chính là Đường Tâm ngày xưa nổi danh một thời. Tương truyền Đường Tâm vốn không phải huyết mạch dòng chính của Đường Môn, nhưng bởi vì từ nhỏ bà đã có thiên phú trong việc chế độc, dần dần được toàn bộ Đường Môn coi trọng. Sau khi bà trăm tuổi, bài vị của bà được đưa vào từ đường Đường Môn nơi những người đức cao vọng trọng mới có tư cách vào, được đệ tử Đường Môn nhiều thế hệ cung phụng. Hơn nữa bởi vì bà là mỹ nhân hiếm có trong chốn võ lâm, lại thường mặc màu rực rỡ, dựa vào một tay độc thuật xuất thần nhập hóa một mình đi lại trên giang hồ, dần dà liền được danh hiệu ‘Độc Tiên Tử’.”

Trong lúc nhất thời Mạc Hi nghe đến xuất thần, bất tri bất giác chung rượu trong tay cũng để lâu chưa uống mà lạnh. Vừa muốn nâng chén đến bên môi, Mộc Phong Đình đã dùng một chiêu thức cổ quái đoạt đi, miệng nói: “Ngày tuyết uống rượu lạnh có hại cho dạ dày.”

Mạc Hi thấy hắn ra tay cổ quái, nhất thời nổi hứng, cổ tay trái nhẹ lật xuống, khó khăn né qua. Hai người huynh tới ta đi, đều chỉ dùng một tay đối chiêu, thân thể lại không chút di động. Qua mười hiệp, Mạc Hi ngừng tay, cười nói: “Ta thua.”

Mộc Phong Đình cười nói: “Chung còn trong tay cô, như thế nào liền nhận thua?”

Mạc Hi nói: “Rượu vung vãi, chẳng nào cũng không uống được. Còn không phải là thua sao.”

Mộc Phong Đình thấy nàng mặt mày cong cong, khen: “Hiếm có cô gái nào tùy tính rộng rãi như cô vậy.”

Ai ngờ Mạc Hi tay trái duỗi ra, nói: “Ai nói. Ta keo kiệt nhất. Huynh làm đổ rượu của ta, còn không mau rót đầy.”

Mộc Phong Đình cười nói: “Được, cái này đền cho cô. Đầu năm nay mời khách đều lỗ.”

Mạc Hi cười tiếp nhận, thẳng uống lên non nửa chén, cảm thấy trong ruột ấm không ít, liền thúc giục Mộc Phong Đình kể tiếp.

“Năm Đường Tâm mười tám tuổi quen với đệ tử Thục Sơn Mạnh Đào, liền rời khỏi Đường Môn, phu tướng phụ tùy, cùng ông ấy lưu lạc thiên nhai. Nghe nói cả đời chưa về lại Đường Môn. Nhưng hai vợ chồng bà đúng là ứng với câu tình thâm không thọ, Đường Tâm hai mươi tám tuổi đã ngọc nát hương nan, không quá hai năm Mạnh Đào cũng vì thương tâm quá độ mà cùng bà xuống dưới.”

Mạc Hi nói: “Xong?” Thầm nghĩ: chuyện này càng ngày càng cổ quái, Đường Tâm nếu cả đời chưa từng về Đường Môn, vì sao Đường Nghi lại họ Đường, và lại chôn tại Đường Môn.

Mộc Phong Đình hai tay mở ra, ra vẻ vô tội, nói: “Xong rồi.”

Mạc Hi hồ nghi nhìn vẻ mặt cười ma mãnh của hắn, nói: “Mới không tin huynh, nói nhanh đi.” Thầm nghĩ: cũng không tin tên nhóc này có thể sửa thành phong cách ngắn gọn.

Mộc Phong Đình không chọc nàng nữa, tiếp tục nói: “‘Độc Tiên Tử’ Đường Tâm quy ẩn giang hồ, mọi người không khỏi thờ dài một phen mỹ nhân cũng giống liệt mã, vô luận bất tuân bao nhiêu, cuối cùng cũng sẽ gặp một anh hùng làm cho nàng cam tâm tình nguyện đi theo. Ai ngờ qua không lâu, trên giang hồ lại nổi lên một mỹ nhân khác. Tục truyền vị mỹ nhân này giờ tay nhắc chân đều có ba phần tương tự Đường Tâm, và lại cũng giỏi dùng độc. Duy nhất không giống là, nàng hết sức phong lưu, có vô số trai lơ, lại không ai biết lai lịch cùng tên của nàng, nhân sĩ giang hồ liền đặt cho nàng danh hiệu ‘Phấn La Sát.’” Ngừng một chút, Mộc Phong Đình lại nói: “Có câu một nước không có hai vua. Sau lại, vị ‘Phấn La Sát’ này trăm phương nghìn kế muốn tìm Đường Tâm để so sánh. Thật đúng là bị nàng tìm được. Chẳng qua Đường Tâm từ khi gả cho Mạnh Đào liền tập võ công phái Thục Sơn, đương nhiên so với ‘Phấn La Sát’ mạnh hơn không chỉ một chút, sau khi ‘Phấn La Sát’ bị Đường Tâm đả thương liền không gượng dậy nổi, biệt tích giang hồ.”

Mộc Phong Đình nói xong chuyện của Đường Tâm liền bắt đầu nói về mỹ nhân khác trên giang hồ, Mạc Hi nghe cũng thấy thú vị.

Cứ như thế, một người kể, một người nghe, thỉnh thoảng chạm cốc. Đợi ánh trăng dần dần lên cao, hai người đã uống xong một bình rượu, cũng rất vui vẻ.

Mộc Phong Đình nói: “Đêm lạnh, ta đưa cô trở về.”

Mạc Hi gật gật đầu, giúp đỡ thu thập đồ uống rượu.

Dưới ánh trăng như lụa, hai người cùng nhảy xuống giống một đôi chim bay.

Mộc Phong Đình đưa Mạc Hi tới Sùng Diêu Đài liền xoay người đi.

Mạc Hi vừa định phi thân nhảy vào phòng ngủ, còn chưa kịp động, thân hình hơi chậm lại, thấy Đường Hoan từ bậc thang của Sùng Diêu Đài lao nhanh xuống.

Đến trước mặt nàng, lại chỉ nhìn nàng, cũng không nói gì.

Mạc Hi nói nhỏ: “Đang chờ ta sao?”

Đường Hoan vẫn không nói một lời, chỉ đến gần hai bước, đợi xác nhận trên người nàng có mùi rượu, lại trầm mặc một lát mới nói: “Nàng uống rượu.”

Mạc Hi gật gật đầu.

Đường Hoan thấy nàng gật đầu dáng vẻ phá lệ nhu thuận, trong lúc nhất thời chưa xót trong lòng ngực mất hết, chỉ dịu dàng nói: “Có khó chịu hay không, muốn uống trà tỉnh rượu không?”

Mạc Hi lắc đầu nói: “Không cần. Rượu kia không mạnh, rất dễ uống.”

Qua một lúc lâu, Đường Hoan mới nói: “Ta vốn muốn mời nàng cùng dùng bữa tối. Lúc tối tìm nàng, nghe Lục Vân nói nàng mới đi.”

“Huynh dùng cơm chưa?”

Đường Hoan không đáp, chỉ nhẹ giọng nói: “Nàng không có trở lại.”

Mạc Hi nhất thời không nói gì, lát sau mới nói: “Làm sao bây giờ, ta lại có chút đói bụng.”

Đường Hoan nhẹ cười, giọng điệu nhẹ nhàng nói: “Vừa vặn, chúng ta cùng nhau ăn.”

Thanh Huy Các.

Sau khi đem đồ ăn lên, mọi người đều lui ra ngoài.

Đường Hoan vừa ăn cơm, vừa không ngừng chú ý động tĩnh của Mạc Hi. Thấy nàng chỉ uống một chén canh nhỏ liền không động đậy, nhất thời trong lòng cuộn cuộn.

Mạc Hi thấy hần lại nhìn mình ngẩn người, nhin không được thở dài. Đợi phát hiện mình gần đây bởi vì tên nhóc này mà ngày càng thở dài nhiều hơn, lại nhin không được thở dài một hơi.

“Ngày mai chúng ta lại đi Phá Quyển Lâu một lần đi. Mới vừa rồi Mộc Phong Đình nói cho ta biết mẫu thân Đường Nghi tên Đường Tâm, hôm nay ở tầng thư lâu ta nhìn thấy phù điêu của bà. Nói không chừng chúng ta có thể tìm được manh mối khác ở đó.”

Đường Hoan “Ừm” một tiếng, nói: “Chúng ta có thể đi hỏi Ân tiên bối một chút.”

46. Chương 071

Chương 71. Chuyện xưa.

Bỗng nhiên trong đầu Mạc Hi linh quang chợt lóe, nói: “Ta nhớ ra rồi, trách không được ta cảm thấy kiếm pháp của Ân tiên bối nhìn quen quen. Phương vị xuất kiếm cùng tiết tấu của ông ấy có vài phần tương tự Hà Quân Thanh tiên bối. Kỳ quái, chẳng lẽ ông ấy dùng là kiếm pháp Thục Sơn, mà không phải võ công Đường Môn?”

Đường Hoan nói: “Xem thân thủ của ông ấy, quả thật không phải võ công bản môn. Nói đến cũng lạ, trong các vị trưởng lão Đường Môn võ công của ông ấy là tốt nhất. Trưởng lão khác hoặc dựa vào tư lịch(tư cách và sự từng trải) hoặc dựa vào huyết mạch dòng chính mà được vào Trưởng Lão Viện, riêng ông ấy là ngoại lệ, là bằng võ công. Hơn nữa ông ấy cũng không sửa họ Đường, vẫn giữ họ Ân vốn có.”

Mạc Hi vừa suy tư vừa nói: “Mộc Phong Đình nói trượng phu của Đường Tâm tên Mạnh Đào. Mà Mạnh Đào từng là đệ tử Thục Sơn. Huynh nói có thể hay không Ân tiên bối biết Mạnh Đào, kiếm pháp Thục Sơn của ông ấy là Mạnh Đào truyền lại?” Thầm nghĩ: có thể là vì Ân Thu Thục không phải là Đường Môn dòng chính, lại nói chuyện không cố kỵ, mới bị trưởng lão khác xa lánh đến giữ tàng thư lâu.

“Vô cùng có khả năng, xem ra ngày mai cần phải nói chuyện với Ân tiên bối rồi.”

Hôm sau. Phá Quyển Lâu.

Đường Hoan cùng Mạc Hi hai người lên đến đảo, xa xa liền thấy Ân Thu Thục ngồi trong Quyển Diệp Đình thưởng trà. Đình này bốn phía thông gió, mỗi khi đến mùa thu liền có vô số lá vàng lượn vòng, cho nên có tên như thế.

Đường Hoan tiến lên cười nói: “Ân lão thật hưng trí, một mình ở đây ngắm tuyết phẩm trà.”

Ân Thu Thực thấy hai người, đứng dậy cười nói: “Chưởng môn mới là thật hưng trí, sáng sớm liền tới đây thăm lão đầu này.” Lại nói với Mạc Hi: “Cô nương đến Đường Môn ta làm khách, lão hủ cũng nên khoản đãi một phen. Nhị vị mời ngồi, bình phẩm ẩm ngọc lộ này của lão hủ.”

Đường Hoan nói: “Đây là chưng thanh* trà mà Trà Thần Lục Vũ ghi trong

*Chưng thanh là một phương pháp dùng công nghệ hơi nước để tạo ra trà xanh. Trà tạo ra bằng cách này gọi là chưng thanh trà, nó còn giữ lại khá nhiều chất diệp lục, protit, axit amin,... Chưng thanh trà có số lượng rất ít, hai loại nổi tiếng của chưng thanh trà là Ân Thi Ngọc Lộ của Hồ Bắc và tiên nhân chưng trà. Cách chế biến trà này bắt đầu từ đời Đường, sau đó đã rơi vào tay người Nhật, dần dần phát triển thành trà xanh của Nhật Bản hiện đại.

Năm 1965, Ân Thi Ngọc Lộ được bầu chọn là một trong Trung Quốc thập đại danh trà, năm 2009, được chọn đệ nhất danh trà trong lịch sử của tỉnh Hồ Bắc. Nơi sản sinh ra loại trà này chính là thành phố Ân Thi tỉnh Hồ Bắc. Đây là một trong số ít những loại trà được chế biến bằng phương pháp chưng thanh.

**Trà kinh là một tác phẩm của Lục Vũ - người đặt nền móng cho trà đạo Trung Quốc, nó được vinh danh là “bách khoa toàn thư về trà”. Trà kinh là bộ chuyên tác giới thiệu về trà của Trung Quốc ra đời sớm nhất, hoàn chỉnh nhất, toàn diện nhất hiện nay còn tồn tại trên thế giới. Cuốn sách này là một tác phẩm tổng hợp nghiên cứu về lịch sử sinh trưởng, phát triển, kỹ thuật trồng trà, kỹ nghệ uống trà, nguyên lý trà đạo, là một bộ trà học chuyên tác vượt thời đại.

Ân Thu Thực vừa vì hai người chăm trà, vừa nói: “Chưởng môn kiến văn rộng rãi. Ngọc lộ này phải hái vào những ngày trời trong. Sau đó trải qua chưng, đảo, chụp, sấy, xuyên, gói, thao tác theo thứ tự những bước này. Nói tóm lại chính là hái lá trà tươi, dùng hơi nước ‘lao thanh’ ầm ầm, sau đó vò, sấy, nghiền mà thành.”

Mạc Hi trầm nghĩ: “Chưng thanh” này chắc là trái ngược với “sao thanh”. Nàng ở thời hiện đại uống trà xanh đều là loại làm ra từ quy trình “sao thanh”, chưa bao giờ uống qua trà chưng ra.

Ân Thu Thực lại nói: “‘Chưng thanh’ này có tam lục (ba màu xanh lục). Trà khô gặp ánh sáng có màu xanh nõn, nước trà đầu có màu xanh nhạt, xác trà sau khi đổ phần nước đầu ra lại có màu xanh biếc.”

Mạc Hi nhìn màu trà trong chén sứ trắng, quả thực giống như cỏ non. Thường thức một ngụm trà, quả nhiên ngọt thuần thanh trong.

Ân Thu Thực lại nói: “Chưởng môn không đi chơi với cô nương, lại tới tìm lão hủ, sợ là có chuyện cần hỏi đúng không?”

Đường Hoan ho nhẹ một tiếng, nói: “Không giấu Ân lão, Hoan xác thực có một chuyện thỉnh giáo. Lần trước ở tầng thư lâu ngài dùng là Thực Sơn kiếm pháp?”

“Chưởng môn thật biết nhìn.” Nghe Ân Thu Thực trả lời như thế, Đường Hoan cùng Mạc Hi hai người liếc nhau.

Đường Hoan nói tiếp: “Tiền bối có thể cho biết là ai truyền dạy không?”

Ân Thu Thực hơi hồi tưởng, vẻ mặt sùng kính, nói: “Không dối gạt chưởng môn, kiếm pháp này của lão hủ là Mạnh Đào thiếu gia truyền lại.”

Mạc Hi nói: “Xin hỏi Ân tiền bối cùng Mạnh tiền bối có quan hệ sâu xa thế nào?”

“Lão hủ cùng Mạnh Đào thiếu gia cũng không thể nói là sâu xa, tập kiếm pháp của Thực Sơn đều liên quan đến đại tiểu thư. À, hai vị còn trẻ, có thể chưa từng nghe qua tục danh của đại tiểu thư, cô ấy tên Đường Tâm. Lão hủ từ nhỏ được Đường Môn thu dưỡng, lại bởi vì tư chất bình thường, không được thiếu gia tiểu thư xuất thân dòng chính của Đường Môn chọn làm bồi luyện, cùng tập võ. Đến phiên đại tiểu thư là huyết mạch chi thứ chọn người, cô ấy đã lựa chọn ta, vả lại còn cho phép ta giữ lại họ cũ. Năm đó đại tiểu thư mới mười tuổi, lại vô cùng trí tuệ, người thường nói xuất thân của một người thế nào không quan trọng, quan trọng là không bị xuất thân hạn chế, ngày sau phải có thành tích. Khi đó, lão hủ là một đứa bé bảy tuổi, nhưng dưới ngôn hành (lời nói và hành động) hằng ngày của đại tiểu thư mưa dầm thấm đất, hiểu được đạo lý này.”

Mạc Hi cùng Đường Hoan trao đổi về mặt, đều nghĩ: Ân Thu Thực có thể nói là người hiểu biết việc Đường Tâm năm đó nhất, thật sự là đắc lai toàn bất phí công phu (không tốn chút công sức mà lại tìm được).

Đường Hoan nói: “Tiền bối có thể nói thêm về chuyện của Đường Tâm tiền bối không?”

“Chuyện có liên quan đến đại tiểu thư, chương môn tới hồi lão hủ, có thể xem như hồi đúng người. Đại tiểu thư lúc nhỏ tướng mạo bình thường, lại bởi vì là chi thứ của Đường Môn, không được coi trọng. Nhưng người không phục, luôn nói sớm muộn gì sẽ làm mọi người nhìn với cặp mắt khác. Khi cô ấy hơn mười tuổi bởi vì có thiên phú tuyệt vời trong chế độc, dần dần ở Đường Môn hiển lộ bản lĩnh.” Ngừng một chút, ông lại nói: “Lại nói tiếp, đại tiểu thư không riêng gì kỳ tài chế độc, còn là mỹ nhân ít có trong chốn võ lâm. Mọi người nói nữ đại mười tám biến (con gái mười tám liền thay đổi), người quả thật càng lớn càng xinh đẹp, đến mười sáu mười bảy tuổi đã trở thành mỹ nhân hiếm có của Đường Môn, người thích cô ấy đếm không hết. Đại tiểu thư lại không để ý tới, toàn tâm toàn ý nghiên cứu độc thuật cùng khinh công. Cho đến năm mười tám tuổi, lên Thục Sơn ngắm cảnh, quen Mạnh Đào thiếu gia.”

Mạc Hi nói: “Thứ ta mạo muội, Ân tiền bối có biết Đường Nghi tiền bối vì sao họ Đường mà không phải họ Mạnh không?”

Ân Thu Thực trên mặt lộ vẻ thương cảm nói: “Sau khi đại tiểu thư kết hôn với Mạnh Đào thiếu gia liền có tiểu chủ tử Đường Nghi, vợ chồng hai người đối với nàng yêu như trân bảo. Chỉ là trước khi đại tiểu thư lâm chung đã biết tuổi thọ của mình đã hết, liền đưa Đường Nghi tiểu chủ tử về Đường Môn, sửa lại họ Đường, để được chăm sóc tốt nhất.”

Mạc Hi cố ý thăm dò: “Đường Nghi tiền bối nói vậy chắc cũng thiên tư thông minh, kế thừa một tay độc thuật xuất thần nhập hóa của Đường Tâm tiền bối.” Thăm nghĩ: theo lẽ thường mà nói, nếu Đường Tâm yêu nữ nhi như trân bảo, chắc chắn sẽ truyền thụ sở học cả đời. Huống chi bà tự biết không còn sống bao lâu, cũng nên vì tương lai của Đường Nghi mà dạy thêm một phần năng lực tự bảo vệ mình.

Ai ngờ Ân Thu Thực nói: “Việc này lão phu cũng không thể hiểu nổi, đại tiểu thư lúc còn sống luôn dặn dò, tiểu chủ tử Đường Nghi cuộc đời này có thể làm mọi việc theo ý mình, chỉ riêng một việc, không thể dính đến độc thuật. Vả lại tiểu chủ tử Đường Nghi mới ba tuổi liền bị buộc lập lời thề, không thể tu tập độc thuật.”

Mạc Hi thăm nghĩ: trách không được Đường Nghi trị không được tên độc bình thường trên vai mình. Chỉ là Đường Tâm cả đời say mê độc thuật, vì sao không truyền y bát (y bát vốn là từ chỉ áo cà sa và bát mà những nhà sư truyền lại ôn đồ, sau này chỉ chung tư tưởng, học thuật, kỹ năng... tất cả những sở học có thể truyền lại cho đời sau) của mình ái nữ duy nhất, ngược lại bức nàng từ nhỏ thề cả đời không thể tu tập độc thuật? Một khi đã như vậy, vì sao lại đưa nàng về Đường Môn nơi độc thuật có một không hai trên thiên hạ để nuôi dạy?

Đường Hoan nói: “Không biết tấm bia đá của Đường Nghi tiền bối ở mộ viên sau núi là Ân tiền bối lập ra sao?”

Ân Thu Thực lắc đầu nói: “Không phải, Đường Nghi tiểu chủ tử làm việc so với đại tiểu thư năm đó còn lớn gan hơn và lại hoàn toàn không sợ miệng đời. Lão hủ nhớ lời dặn năm đó của đại tiểu thư, cho nên đối với những hành vi người bên ngoài nghĩ là trái với lẽ thường, cũng chưa bao giờ khuyên nhủ. Đường Nghi tiểu chủ tử từ sau khi thành niên liền cực ít ở lại Đường Môn, lão hủ có thể làm chỉ là ở đây, chờ người quay về châm một chén trà nóng cho người. Năm đó lão hủ nghe tin tiểu chủ tử chết, từng một mình lên Thục Sơn tìm kiếm. Lão hủ ở Thục Sơn nửa năm, vẫn không thu hoạch được gì mới trở lại Đường Môn, ai ngờ mộ phần của người đã lập xong. Lão hủ nghĩ đến đại tiểu thư làm việc xưa nay luôn tính trước làm sau, đã âm thầm an bài người khác chiêu cố tiểu chủ tử cũng chưa biết chừng.”

Mạc Hi nói: “Ân tiền bối biết năm đó còn ai tùy tùng Đường Tâm tiền bối không?”

“Năm đó được đại tiểu thư chọn còn có một bé gái cùng tuổi ta, cô ấy vốn là thị nữ của đại tiểu thư, ai ngờ, đến năm đại tiểu thư mười sáu tuổi, cô ấy đã lên rời khỏi Đường Môn, từ đó về sau không chút tin tức. Sau đó lão hủ cũng chưa từng gặp lại cô ấy.”

Mạc Hi hỏi tiếp: “Tiền bối có nghe nói đến ‘Phân La Sát’ chứ?”

“Đương nhiên có nghe qua. Yêu nữ này nhiều lần tới tìm đại tiểu thư gây chuyện. Nhưng mỗi lần đại tiểu thư đều không cho ta ở lại. Ta chỉ biết lần cuối cùng hai người đánh nhau, yêu nữ này không địch lại, bị thương mà đi, từ đó về sau liền không xuất hiện qua.”

Đường Hoan nói: “Ân lão có biết tin tức về Lang Gia trượng không?”

“Điều này, lão hủ chỉ biết là đại tiểu thư truyền cho Đường Nghi tiểu chủ tử. Về phần Lang Gia trượng hiện ở nơi nào, lão hủ hoàn toàn không biết.”

Mạc Hi bỗng nhiên nghĩ đến ghi chép về võ công giấu trong Lang Gia trượng, liền hỏi: “Đường Tâm tiền bối lúc còn sống có biết bơi không?”

“Đại tiểu thư cả đời say mê độc thuật cùng khinh công, hai loại này quả thật rất chăm luyện tập. Về phần có biết bơi không, xin thứ cho lão hủ không biết. Lão hủ chưa bao giờ thấy đại tiểu thư bơi. Nhưng mà, sau khi đại tiểu thư rời khỏi Đường Môn cùng Mạnh Đào thiếu gia song túc song phi, có một khoảng thời gian rất dài, lão hủ không gặp người. Có thể sau đó người từng học bơi cũng chưa biết chừng.” Ngừng một chút, biểu tình trên mặt ông giống như nhớ tới những năm tháng đi qua, tiếp tục nói: “Năm đó lão hủ mười tuổi, thường xuyên đi theo đại tiểu thư ra vào tàng thư lâu, xem người luyện tập khinh công. Người thích nhất chính là vào thời khắc mặt trời lặn phi thân lên đỉnh tổ phong đằng kia. Lão hủ lựa chọn ở chỗ này trốn thanh tịnh cũng là bởi vì năm đó thường xuyên tới đây. Huống chi nơi này còn có phù điêu cẩm thạch mà Mạnh Đào thiếu gia đã làm cho đại tiểu thư. Lão hủ năm đó cũng có may mắn thấy qua đại tiểu thư múa.”

Mạc Hi trầm nghĩ: thì ra Ân lão là tự nguyện sung quân tàng thư lâu. Đường Tâm sợ là đối với chụp đèn kia có tình ý, bằng không vì sao lại ở nơi đó luyện tập khinh công. Hơn nữa trong tàng thư lâu có quá nhiều vật phẩm quý giá, chẳng lẽ bà không sợ vô ý làm hỏng, bị trách cứ sao.

Đường Hoan nói: “Đa tạ Ân lão giải thích nghi hoặc. Vì chuyện liên quan đến Lang Gia trượng, hai chúng tôi mới đến hỏi thăm chuyện liên quan đến Đường Tâm tiền bối, xin Ân lão thứ lỗi.”

Ân Thu Thực nói: “Chưởng môn không cần khách khí. Không ai cùng lão hủ nói chuyện đại tiểu thư, đúng là việc cầu còn không được. Huống chi Lang Gia trượng đối với Đường Môn ý nghĩa phi phàm, chưởng môn cứ hỏi tự nhiên. Nếu có gì cần, bất cứ lúc nào cũng có thể đến tìm lão hủ.”

Hai người từ biệt Ân Thu Thực liền đi về phía tàng thư lâu.

Mạc Hi nói: “Trong tàng thư lâu có võ công bí tịch của Đường Môn không?”

Đường Hoan mỉm cười, nói: “Có thì có, nhưng võ học Đường Môn cũng không xuất sắc, năng võ công tốt như vậy, nhất định sẽ chướng mắt.”

Mạc Hi cười nói: “Mới không thêm võ công bí tịch của huynh đâu. Ta là suy nghĩ, Đường Tâm có được võ công trong Lang Gia trượng, có thể chép thành một bản khác, để trong tàng thư lâu, tạo điều kiện để đời sau của Đường Môn học tập hay không.”

Đường Hoan nói: “Cũng rất có thể giống như lời nàng nói. lát nữa chúng ta đi tìm thử xem.”

47. Chương 072 - 073

Chương 72. Phương pháp thổ nạp

Hai người vừa tiến vào tàng thư lâu, Đường Hoan liền mang theo Mạc Hi lập tức đi lên tầng thứ bảy. Đợi đi tới rào chắn bằng cẩm thạch của tầng thứ bảy, Mạc Hi không khỏi ngừng chân nhìn cây tổ phong đằng kia. Cây đèn đó có hai tầng trong ngoài, tầng ngoài hình lục giác, trên mặt đèn bằng sa nứa trong suốt vẽ sơn thủy bút pháp tinh tế, tầng trong là hình trụ, mơ hồ hiện ra hình dáng một mỹ nhân cung trang ăn mặc hoa lệ. Hai tầng trong ngoài dưới tác dụng của không khí lưu động hơi xoay tròn, nhìn qua giống như một mỹ nhân dùng chân lưu luyện nơi non nước.

Đường Hoan nói: “Sách võ Đường Môn ghi lại đều có phân loại. Nhưng chỉ là chút quyền cước công phu tầm thường, phần lớn là kiếm pháp. Nếu không cũng chỉ là chút phương pháp nội công thổ nạp. Trước khi ta chữa khỏi hai chân chưa bao giờ đến tầng thứ bảy, thứ nhất hành động không tiện, thứ hai lúc ấy một lòng nghiên cứu y thuật, võ học ngược lại cũng không chấp nhất. Sau đó, khi chân của ta khỏi hẳn có đi qua, chỉ là nơi này ước chừng có hơn hai mươi giá sách, có rất nhiều sách ngay cả ta cũng chưa từng xem qua. Nhất thời không biết bắt tay từ đâu.”

Mạc Hi nói: “Chúng ta phân công nhau tìm đi. Trước bắt đầu tìm từ loại sách.”

Vì thế hai người bắt đầu từ hai đầu tìm kiếm hai mươi giá sách. Đợi khi hợp lại mới phát hiện trong đó căn bản không có loại “bơi trong nước”, vì thế trao đổi ánh mắt bất đắc dĩ, bắt đầu lao vào biển sách.

Ước chừng qua một canh giờ, vẫn không thu hoạch được gì.

Đường Hoan quay đầu, thấy Mạc Hi cúi người vẽ mặt chuyên chú trong biển sách, không khỏi nói: “Nếu không chúng ta về dùng cơm trưa trước, sau đó trở lại tìm tiếp.”

Mạc Hi nói: “Không sao, việc này phải nhân lúc hăng hái làm cho xong luôn đi.” Nàng ngẩng đầu mỉm cười, nói: “Nếu trong lòng huynh ấy vậy, vậy mời ta ăn là được.”

Đường Hoan cũng cười rộ lên, nói: “Mèo tham ăn, như vậy nhất định phải đãi nàng rồi.”

Mạc Hi nghe xong ngược lại hơi ngẩn ra.

Từng có người cũng dùng giọng điệu như thế nói những lời như thế với nàng.

Nhưng chỉ một lát sau, ánh mắt Mạc Hi liền trở lại trên sách, bỗng nhiên một quyển sách da nhỏ màu xám thu hút sự chú ý của nàng, trên gáy sách viết một chữ “nước” tượng hình. Rút ra xem kĩ, trên trang bìa của sách viết: “Tim phổi mở ra, hun da, lấp đầy cơ thể, lòng ẩm ướt, như được tưới sương lộ.”

Mạc Hi nhanh chóng lật xem, càng xem ánh mắt càng sáng. Nói đơn giản bản này là dạy người tu tập không nhất định phải nằm, trong lúc thả lỏng, dùng ý niệm tản ra làn da quanh thân, từng bước làm nhỏ lỗ chân lông, dựa theo đó mà mở. Như sương mù tưới đất, những lời này là nói quá trình thở bằng phổi làm da mượt mà. Mà làn da cũng có thể thở thay phổi. Khi phổi và da hợp chung làm một, miệng mũi dần ngừng hô hấp, lỗ chân lông mở hết, mạch yếu đến không thể thăm dò, giống như đã chết. Tức là tiến nhập một loại cảnh giới “thai tử”, vì thế có thể an toàn tự tại giống như thai nhi trong nước ối vậy.

Tuy rằng không biết đây có phải võ công giấu trong Lang Gia trượng hay không. Nhưng nếu sau khi tu luyện thật sự có thể dùng da hô hấp, không thể nghi ngờ ứng hai chữ “bơi nước”. Chỉ là thay vì nói đây là một loại võ công dạy người như thế nào lặn nước, không bằng nói đây là một loại phương pháp thổ nạp, chỗ tốt của nó không chỉ đơn giản là giúp người tu tập nín thở trong nước.

Trong lòng Mạc Hi biết nếu lúc này nàng lập tức nói cho Đường Hoan thu hoạch của mình, chắc chắn hẳn sẽ không ình tiếp tục tìm. Khó tránh bỏ sót, cho nên nàng đem cuốn sách này đặt bên cạnh, tiếp tục cẩn thận tìm.

Như thế lại trôi qua nửa canh giờ, hai người dựa vào giữa những hàng giá sách hội hợp, nhìn nhau cười.

Mạc Hi quơ quơ quyển sách trong tay nói: “Huynh xem xem có phải cái này không.”

Đường Hoan tiếp nhận, vội vàng lật xem một lần, hưng phấn nói: “Mặc kệ có phải hay không, phương pháp này quả thật quá tuyệt.” Ngừng một chút, hắn chăm chú nhìn Mạc Hi khẽ cười, dịu dàng nói: “Nàng đúng là phúc tinh của ta.”

Mạc Hi nói: “Phúc tinh đối rồi.” Trong lòng nói thầm: đứa nhỏ này thật chân thật a, không nhớ rõ mình vốn là tai họa của hắn, cũng không nhớ rõ mình không công lừa đi bảo bối của hắn. Lại chỉ nhớ chút chỗ tốt bé nhỏ không đáng kể ấy.

Đường Hoan cười nói: “Đi thôi. Ta đưa nàng đi dùng cơm.”

Vân Hà Đài.

Âu Dương Cẩn vô cùng buồn chán đùa nghịch trà cụ trên bàn. Thấy tiểu nha đầu cầm bình men hồng văn cẩm mai trắng tiến vào, hai mắt sáng ngời, nói: “Là Đường ca ca bảo người mang đến tặng ta sao?”

Tiểu nha đầu kia sững sốt, nói: “Chưởng môn muốn chúng tôi chăm sóc cô nương. Hoa mai này là vừa hái từ trong rừng.”

Âu Dương Cẩn nghe xong nhất thời vẻ mặt thất vọng ngồi xuống, lẩm bẩm: “Vốn tưởng rằng cầu phụ thân đi ra, đến Đường Môn có thể gặp huynh ấy nhiều hơn, ai ngờ lại cả ngày không thấy bóng người.” Nói xong, tức giận cầm chung trà trong tay ném đi.

“Oán khí thật lớn. Ai lại chọc muội tức giận vậy.” Là Âu Dương Huệ đến.

“Huệ tỷ tỷ, hôm qua muội làm theo chủ ý của tỷ, đi nơi chế tạo Phích Lịch đạn đại náo một hồi, Đường ca ca thật sự có đến. Nhưng hôm nay muội đi tìm huynh ấy, dám hạ nhân lại nói huynh ấy đi vắng. Cũng không biết cả ngày bận việc gì, ngay cả phụ thân chúng ta cũng không bận như huynh ấy. Nhưng cho dù muội tùy hứng như thế nào, cũng không thể cả ngày náo loạn a.” Ngừng một chút, nàng nhún mày nói: “Huệ tỷ tỷ, tỷ nói xem có phải huynh ấy cố ý trốn muội không?”

Âu Dương Huệ từ từ nói: “Muội hỏi người bên cạnh hẳn xem, hẳn rồi cuộc đang làm gì, chẳng phải sẽ biết. Muội muội ngốc.”

Âu Dương Cẩn bĩu môi nói: “Đám người hầu hạ huynh ấy chẳng có ai đáng tin. Như nha đầu tên Lục Vân kia, muội đã bỏ ra một cây trâm phượng, một đôi vòng tay mã não cho cô ta, chất lượng đều là tốt nhất, kiểu dáng cũng là mới nhất, cô ta cũng không cần. Đáng về hỏi gì cũng không biết.”

Âu Dương Huệ cười nói: “Cẩn nhi tốt của ta, nơi này là Đường Môn, muội tìm lại là người đắc lực nhất bên cạnh hẳn, sao lại dễ dàng bị một chút đồ vật của muội thu mua chứ.”

Âu Dương Cẩn thất vọng nói: “Vậy làm sao bây giờ, Huệ tỷ tỷ, tỷ dạy muội đi. Cầu tỷ mà.” Nàng vừa nói vừa lắc lắc cánh tay Âu Dương Huệ.

“Muội muội tốt, đừng lay, xương cốt đều bị muội lay rớt ra rồi.” Ngừng một chút, Âu Dương Huệ cầm tay Âu Dương Cẩn, dịu dàng nói: “Hai chúng ta tuy là tỷ muội cùng cha khác mẹ, nhưng từ nhỏ đã hợp ý. Mẹ ruột ta đi sớm, lưu lại một mình ta ở Âu Dương gia, trong nhiều huynh đệ tỷ muội như vậy cũng chỉ có muội tốt nhất. Muội có việc nhờ, ta xưa nay không có gì là không đồng ý. Tâm tư của muội, ta làm tỷ tỷ sao lại không biết. Chỉ là muội có nghĩ tới không, đại thị nữ như Lục Vân, từ nhỏ đi theo chủ tử, sao lại tùy tiện tiện liên đi hầu hạ một khách ở nhờ.” Nàng nói đến chỗ này liền không nói thêm gì nữa, chỉ còn chờ Âu Dương Cẩn tự mình suy nghĩ cẩn thận.

Âu Dương Cẩn nhún chặt mày liễu, nghi hoặc nói: “Huệ tỷ tỷ, tỷ là nói Đường ca ca thích Mộc cô nương kia, cho nên mới kêu Lục Vân đi hầu hạ cô ta? Không thể nào, cô ta cả người trên dưới đều nhìn không ra nửa điểm đặc biệt, ăn mặc ngay cả nha hoàn bậc hai của nhà chúng ta cũng không bằng, khẳng định không phải thể gia tiểu thư.”

Âu Dương Huệ sâu sắc nói: “Muội cũng nói cô ta không giống thể gia tiểu thư. Đường chưởng môn lại đặc biệt chiều cô ta, sắp xếp ở Sùng Diêu Đài không nói, còn cho Lục Vân nha đầu bên người đến chăm sóc. Muội ngẫm lại xem, Sùng Diêu Đài không phải nơi ở của khách bình thường, cho dù muội giáp mặt cầu Đường chưởng môn, hẳn cũng không cho chúng ta ở đó.”

Âu Dương Cẩn nghe vậy, cắn môi mình đến hiện ra một dấu răng không cạn, mới lắc đầu nói: “Muội vẫn không tin. Tướng mạo như cô ta, Đường ca ca là nhân vật thần tiên như thế, sao có thể thích.”

Âu Dương Huệ bị nàng chọc nở nụ cười, nói: “Phải, Đường ca ca giống như thần tiên của muội sao lại thích một nữ tử bình thường như vậy. Muội muội của ta đẹp tựa thiên tiên, mới xứng cùng hẳn. Sao muội không hỏi Đường ca ca của muội xem, khi nào hẳn cầu hôn với phụ thân chúng ta, mới là đúng đắn.”

Âu Dương Cẩn mặt nóng lên nói: “Huệ tỷ tỷ, tỷ lại trêu ghẹo muội, muội là một cô nương gia, làm sao hỏi được.”

Âu Dương Huệ vẻ mặt nghiêm chỉnh nói: “Đường chưởng môn muội không thể hỏi. Nhưng vị Mộc cô nương kia, muội có thể hỏi mà.”

Âu Dương Cẩn không ngờ tỷ tỷ lại nói như vậy, nàng mặc dù không tin Đường Hoan sẽ thích nữ tử tư sắc bình thường như Mạc Hi, nhưng chung quy cũng là cô gái ôm ấp tình cảm, lại bị Âu Dương Huệ nhắc mãi, khó tránh khỏi nghi ngờ. Thầm nghĩ: ta nhất định phải hỏi xem. Ngoài miệng lại nói: “Nhất định sẽ không, chắc chắn là cô ta không biết xấu hổ, quần quít lấy Đường ca ca. Nếu quả thực như thế, muội ắt phải dạy dỗ cô ta một chút.”

Âu Dương Huệ nói: “Tuy nói nữ nhân giang hồ không câu nệ tiểu tiết, nhưng chúng ta cùng con nhà bình thường không giống nhau, chuyện tranh chấp tình nhân này nếu vỡ lở ra đối với thanh danh sẽ có tổn hại. Muội hãy lên đi tìm vị Mộc cô nương kia hỏi rõ ràng, tốt nhất đừng để người ta nhìn thấy.”

Âu Dương Cẩn lại do dự, nói: “Nếu cô ta dám chống chế, không nói thật thì làm sao đây?”

Âu Dương Huệ phì cười nói: “Chẳng lẽ muội học võ công nhiều năm như vậy là uống công hay sao, kiếm pháp luyện chơi à?”

Âu Dương Cẩn nghe xong như có điều suy nghĩ, không nói gì.

Âu Dương Huệ thấy muội muội giữa ban ngày mà bắt đầu tương tư đơn phương, chỉ lo một mình ngẩn người, trong lòng cười thầm, liền lạng lẽ lui ra ngoài.

Đường Hoan trong Thanh Huy Các lại đang thay Mạc Hi chia thức ăn. Hắn mỉm cười, nói: “Món tam ti xào này nguyên liệu mặc dù đơn giản, nhưng cũng là món ăn có tiếng của đất Thục, khẩu vị thanh mà nhẹ, nàng hẳn sẽ thích. Cãi tím này bổ máu, ăn nhiều chút, mới có lợi cho thương thể của nàng.”

Mạc Hi nếm thử một miếng tam ti xào, nguyên liệu cũng chỉ là thịt sợi, măng sợi, nấm hương sợi, lại ngon miệng thanh nhẹ ít thấy, quả thật không tệ.

Nàng hạ đũa, nói: “Kế tiếp chúng ta làm gì bây giờ? Võ công tìm được rồi, lại không biết có phải thứ trong Lang Gia trượng hay không. Hơn nữa manh mối tìm Lang Gia trượng có thể nói đã đứt.” Bỗng nhiên nhớ tới cái gì, nàng lại hỏi: “Huynh có biết vì sao tầng thư lâu lại xây ở nơi bốn bề là nước không? Nhìn chung các lầu gác khác của Đường Môn, đều rất chú ý bố cục, chỉ riêng lựa chọn vị trí của tầng thư lâu lại có chút ngoài dự liệu. Lúc trước lên kế hoạch xây dựng tầng thư lâu không có khả năng không suy nghĩ đến việc hơi nước quá nhiều gây hại cho việc giữ sách.”

Đường Hoan nói: “Phá Quyển Lâu đã từng sừng sững trăm năm, lúc trước vì sao chọn xây ở trên diêu hà ta cũng không rõ lắm. Có lẽ bởi vì cả tòa tầng thư lâu đều dùng nước ẩm, như thế ngược lại rất khô ráo.”

Mạc Hi thầm nghĩ: giải thích thế này không thông a. Thiết bị làm ẩm nước ở đây tuyệt đối thuộc loại công trình yêu cầu kỹ thuật cao, không tiện lợi và thông dụng như xây ống nước ngầm thời hiện đại. Chẳng lẽ tổ tiên Đường Môn thật là vì phong cảnh đẹp mới chọn diêu hà sao.

Chương 73. Phích Lịch Lôi Hỏa Đạn

Mạc Hi lẩm bẩm: “Nước... lội nước...”

Bỗng nhiên mắt hai người cùng sáng lên, liếc nhau, trăm miệng một lời nói: “Huynh/ nàng nói vùng nước dưới tầng thư lâu này có gì kỳ lạ hay không?”

Đường Hoan lập tức nhớ tới một câu - tâm hữu linh tê.

Mạc Hi nói: “Ân lão từng nói Đường Tâm tiên bối thích nhất là ở trong tầng thư lâu luyện tập khinh công, đặc biệt là lúc hoàng hôn. Hôm nay trước lúc hoàng hôn chúng ta liền chờ ở chỗ tổ phong đăng, xem rốt cuộc có gì cổ quái.”

Đường Hoan suy tư nói: “Chọn giờ này, chẳng lẽ có liên quan đến ánh sáng mặt trời?”

Mạc Hi gật gật đầu, nói: “Vô cùng có khả năng.”

Vì thế hai người liền vòng trở lại Phá Quyển Lâu, trước khi mặt trời lặn sớm canh giữ ở rào chắn bên cạnh “Thất Trọng Thiên”.

Ánh mặt trời dần ngã về tây, hai người đều nín thở chờ đợi. Khi tia sáng vàng kim cuối cùng chiếu vào tổ phong đăng, tầng trong phút chốc đã xảy ra biến hóa, mơ hồ như có một nét vẽ màu xám nổi lên, nhưng vì khoảng cách xa, nhìn không rõ ràng. Hai người lập tức phi thân lên, nhìn kĩ xung quanh. Khi hai tầng trong ngoài nhẹ nhàng chuyển động đến một điểm phù hợp, những dãy núi được vẽ tỉ mỉ ở tầng ngoài lại kết hợp hoàn mỹ cùng đường cong màu xám như vệt nước nổi lên dưới ánh sáng của tầng trong, tạo thành một hình ảnh giống như mê cung đồ, đáng tiếc kỳ cảnh này lướt qua rồi mất ngay, chỉ duy trì ngắn ngủi vài giây. Hai người liếc nhau, nhảy trở lại rào chắn.

Mạc Hi nói: “Trách không được Đường Tâm thường đến xem, cả bức hình quá mức phức tạp, liếc mắt một cái căn bản không nhớ được.” Lúc này nàng thật hâm mộ Sở Hoài Khanh, đầu người này cũng giống như con chip máy tính, nhìn một cái đã đưa những chi tiết vào hết, thật tiện lợi. Mạc Hi vô cùng hoài niệm xã hội hiện đại, không có trí nhớ kiểu chụp ảnh, có máy ảnh kĩ thuật số cũng tốt a, trong vài giây kia cũng đủ chụp lại.

Đường Hoan gật đầu nói: “Xem ra chúng ta cũng phải noi theo Đường Tâm tiên bối, ngày ngày chờ ở chỗ này, cho đến khi hiểu rõ bí ẩn trong đó.”

Mạc Hi thở dài: “Ừm, cũng chỉ đành như thế.” Suy nghĩ một lát, nàng lại nói: “Hình ảnh vừa rồi thoát nhìn giống như là mê cung nhìn từ trên cao xuống. Huynh nói xem vị trí của mỹ nhân cung trang vừa rồi, có khả năng là cửa vào mê cung hay không?”

Đường Hoan gật gù nói: “Ta cũng nghĩ như vậy. Chỉ là Hoan có một chuyện không thể hiểu nổi. Nếu Đường Tâm tiên bối đã rõ ràng bí ẩn trong đó, hơn nữa tìm được mê cung, vì sao trên dưới Đường Môn không ai biết, ngay cả một tiếng gió cũng không có. Nếu là một mình bà ấy phát hiện huyền bí trong đó, không muốn người khác biết, có thể phá hủy tổ phong đăng mà. Nhưng bà ấy không làm vậy.”

Mạc Hi trầm ngâm một lát nói: “Ta đoán Đường Tâm có đem việc này báo ột người cực kỳ đức cao vọng trọng của Đường Môn biết. Đường Tâm rời Đường Môn nhiều năm, sau khi mất bài vị vẫn có thể vào từ đường được người đời sau cung phụng, có lẽ không phải bởi vì độc thuật xuất thần nhập hóa của bà, mà là vì bà phát hiện mê cung. Có thể cho phép bài vị chuyển vào từ đường chắc chắn phải là nhân vật cực có quyền lực của Đường Môn.”

Đường Hoan đồng ý nói: “Đường Môn xác thực có vài vị trưởng lão bán ẩn (ẩn một nửa), nếu không phải việc liên quan đến sinh tử tồn vong của Đường Môn sẽ không hiện thân, ngay cả người chưởng môn như ta cũng chỉ nghe nói có những người này tồn tại, nhưng chưa bao giờ được biết là người phương nào.”

Mạc Hi trầm ngâm: mấy trưởng lão bán ẩn kia có bao nhiêu bí ẩn a. Lúc trước, Việt Kiếm Môn dốc toàn lực lượng đến đập phá Đường Môn, bọn họ vẫn có thể bình thản, tiếp tục lặn xuống nước.

Đường Hoan lại nói tiếp: “Từ hôm nay chúng ta bắt đầu tu tập cách thổ nạp đi. Cũng không biết công phu này cần luyện bao lâu. Cho dù không vì giải đáp bí ẩn của tổ phong đăng, tu luyện công phu như vậy cũng rất có ích.”

Mạc Hi điểm điểm, cười nói: “Ta đúng là được lây dính ánh sáng của huynh.”

Đường Hoan lắc đầu nghiêm túc nói: “Nếu không có nàng, một mình ta chưa chắc có thể tìm được cuốn sách kia.”

Từ đó hai người liền bắt đầu khổ luyện kiếp sống nằm vùng. Liên tục bảy ngày, hai người ban ngày đều cùng nghiên cứu luyện tập công pháp, trước hoàng hôn lại đi Thất Trọng Thiên ngắm đèn. Mỗi lần xem xong hai người liền thừa dịp ký ức còn mới chia nhau vẽ lại, rồi sau đó đối chiếu. Mặc dù tiến triển không nhanh, nhưng mỗi ngày đều có thu hoạch. Như thế liên tục mấy ngày, cũng đã chấp vớ được phần lớn bản đồ.

Hôm nay hai người theo thường lệ vẽ bản đồ, sau khi dùng cơm ở Thanh Huy Các, Đường Hoan đưa Mạc Hi về phòng ngủ mới rời đi.

Mạc Hi vừa vào phòng, liền có một thanh kiếm từ phía sau đánh tới cổ nàng. Kỳ thật nàng sớm cảm giác được trong phòng có người, vả lại võ công hơi yếu hơn Lục Vân, chỉ cho là tiểu nha đầu nào đó.

Phán đoán theo tiếng gió, người tới xuất kiếm vô luận độ nhanh hay độ mạnh đều chỉ là một nhân vật loại ba. Mạc Hi chân trái nhẹ nhàng nhón ra sau xoay tròn, thân thể nghiêng về trước, đồng thời tay trái đánh về phía cổ tay phải đối phương.

Keng một tiếng, trường kiếm rơi xuống đất.

Chỉ nghe một tiếng khê kêu: “Người dám tước kiếm của ta!”

Âu Dương Cẩn vấy dài màu hạnh đứng trước mặt Mạc Hi, sắc mặt bởi vì nhất thời gấp giận mà hơi có chút phiểm hồng, một đôi mắt hạnh trợn lên, khí thế bức người nói: “Ta hỏi tiểu nha đầu phụ trách quét tước nơi này. Gần đây người đều quần quít lấy Đường ca ca, hai người mỗi ngày đều đi sớm về trễ, không biết làm cái gì.”

Mạc Hi lạnh nhạt nói: “Âu Dương tiểu thư, đêm đã khuya, mời trở về đi.”

Âu Dương Cẩn nghe thấy Mạc Hi căn bản không tiếp lời mình, vừa mở miệng liền đuổi mình đi, càng tức giận, lớn tiếng nói: “Thật quá đáng! Ta không đi! Người nói đi, người cùng Đường ca ca rốt cuộc là quan hệ gì?”

Mạc Hi không đáp, chỉ khách khí làm tư thế tiễn khách.

Mẫu thân Âu Dương Cẩn trong phần đông thê thiếp vốn là người phụ thân Âu Dương Khánh của nàng vừa ý nhất, hơn nữa sức khỏe yếu, sau khi liêu mạng sinh Âu Dương Cẩn liền sớm mất. Âu Dương Khánh vốn không phải người chung tình, nhưng nàng này vừa đi, liền có chút thương cảm hoài niệm như “thập niên sinh tử lưỡng mang mang” (Mười năm sống chết hai nơi – câu đầu trong bài Giang thành tử, Ất Mão chính nguyệt nhị thập nhật dạ ký mộng của Tô Thức), không khỏi đem tâm tư này đều chuyển qua trên người Âu Dương Cẩn. Âu Dương Cẩn từ nhỏ ở Phích Lịch Đường có thể nói muốn gió được gió muốn mưa được mưa, nhận hết sủng ái, ngẫu nhiên bướng bỉnh vụng trộm ra ngoài xông xáo giang hồ cũng có người âm thầm đi theo, thay nàng thu thập tàn cục. Người trong giang hồ nể mặt Phích Lịch Đường cũng sẽ không so đo. Lâu dần, liền dưỡng thành tính tình điệu ngoa bá đạo như ngày hôm nay.

Âu Dương Cẩn chưa từng bị đối đãi như thế, liền nói: “Nơi này là Đường Môn, người có tư cách gì đuổi ta đi. Đường ca ca cũng chưa từng đuổi ta đi! Người căn bản không xứng với Đường ca ca. Luận gia thế, luận dung mạo, người sao bằng được ta, Đường ca ca lại bởi vì người cả ngày đối với ta lãnh đạm...” Càng nói càng cảm thấy mình bị ủy khuất thật lớn, không ngờ ẩn ẩn mang theo tiếng khóc.

Mạc Hi thấy thế nhất thời đau đầu. Kiếp trước cũng từng có người quỳ gối trước mặt nàng khóc cầu nàng thả nam nhân kia. Tuy rằng đối phương đã dập đầu có thành ý như vậy, Mạc Hi lại cảm thấy oan có đầu nợ có chủ, dựa trên nguyên tắc công bằng phòng ngừa hiểu lầm, liền trực tiếp không nhìn kẻ thứ ba, chỉ muốn tìm chính chủ để hỏi cho rõ. Ai ngờ hần lại nhiều lần trốn tránh không gặp, vả lại đối với nàng chặn hết các cách liên lạc bằng thiết bị công nghệ cao, Mạc Hi lúc này mới tỉnh ngộ, thì ra hần không muốn đối mặt, liền để người mới tìm tới người cũ, tự động tiến hành thủ tục thừa kế tài sản. Vì thế nàng dứt khoát không chút ràng buộc đem nam nhân kia chuyển giao ra, chỉ cầu đối phương cho nàng yên tĩnh. Ai ngờ nàng cắt đứt sòng phẳng như thế, nam nhân kia lại không muốn ngừng, chạy tới cửa huyết lệ lên án nàng lãnh huyết tuyệt tình. Đang không biết làm sao, nữ nhân kia lại tìm tới cửa, lên án nàng không giữ lời, quần quít lấy nam nhân kia. Thật sự là chỉ có một chữ loạn.

Từ kinh nghiệm kiếp trước, hơn nữa tình huống lần này lại có chỗ khác biệt, nàng đối với bạn nhỏ Đường Hoan vốn không tồn tại quyền sở hữu trên ý nghĩa giữa người yêu, bởi vậy Mạc Hi chỉ đành trò cù làm lại, bỏ chạy.

Ai ngờ nàng vừa mới xoay người chuẩn bị theo cửa sổ chuồn mất, phía sau liền truyền đến tiếng xoẹt xoẹt rất nhỏ, đó là tiếng ngòi nổ bị đốt. Tâm niệm thay đổi thật nhanh, không cần quay đầu, Mạc Hi đã biết phía sau là cái gì, sát chiêu lợi hại nhất của Phích Lịch Đường, Phích Lịch Lôi Hỏa Đạn! Thầm nghĩ: Đường Hoan a Đường Hoan, hoa đào của huynh như thế nào người người đều lợi hại như thế, tuy rằng một ẩn nhẫn một hỏa bạo, phong cách dị thường khác xa, nhưng lực sát thương đều mạnh mẽ như nhau. Hải điều a hải điều, chủ tử người hiện tại cũng hưởng thụ đãi ngộ như người đây, được Phích Lịch Đạn hầu hạ. Mới vừa nghĩ như vậy, thân hình nhanh chóng lướt về phía trước. Ai ngờ thanh âm kia lại không đuổi theo nàng, phía sau cũng không có tiếng ném bom. Mạc Hi không khỏi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bàn tay trắng nõn

thon nhỏ của Âu Dương Cẩn giờ ột quả Phích Lịch Lôi Hỏa Đạn, cánh tay trái lộ ra một đoạn như ngó sen, bày ra dáng vẻ như Đồng Tồn Thụy, vẻ mặt lã chã chực khóc, bi thanh nói: “Người đáp ứng ta từ nay về sau không quần lấy Đường ca ca, nếu không ta sẽ chết trước mặt người!”

Mạc Hi nhất thời thân hình cứng đờ, trong lòng lạnh lẽo: cô nương này đầu óc chập mạch hay sao, lấy mình ra uy hiếp cũng phải nhìn xem trong mắt người khác mạng mình có đáng giá hay không, trấn áp được hay không chứ.

Tuy rằng trước kia chưa bao giờ có kinh nghiệm xử lý loại chuyện này, nhưng y theo phong cách trước giờ của Mạc Hi, đối mặt loại chuyện này nàng chỉ có một loại phản ứng: mặc kệ cô ta đi tìm chết. Chỉ là lần này nàng lại không thể. Đường Hoan đối với Âu Dương tỷ muội rõ ràng có điều kiêng kị, nếu Âu Dương Cẩn ở Đường Môn có sơ xuất gì, chắc chắn sẽ ảnh hưởng sự hợp tác giữa Đường Môn và Phích Lịch Đường, nàng không thể ăn không trả tiền còn hủy đi bàn ăn của y sư chẩn trị ình.

Mắt thấy ngòi nổ của Lôi Hỏa Đạn càng đốt càng ngắn, trong phút chốc sẽ bị dẫn nổ, trong lòng Mạc Hi vừa than thở vừa hồi hã nhảy về, đùi phải đá nghiêng, muốn đá bay Lôi Hỏa Đạn.

Không ngờ, trong giây lát Mạc Hi đến gần, tay phải giấu trong tay áo của Âu Dương Cẩn đột nhiên vung lên, hung hăng đâm tới nàng.

Mạc Hi cũng không thối lui, mà vươn tay trái nhanh chóng đón lấy đoản kiếm, đùi phải vẫn bảo trì tư thế đá ngang.

Ai ngờ trong nháy mắt lại sinh biến hóa, lưỡi đoản kiếm kia vươn ra bên ngoài, so với ban đầu dài hơn nửa tấc. Lưỡi dao khó khăn xẹt qua hõm tay trái của Mạc Hi, vài giọt máu lập tức bắn ra.

Mạc Hi thầm nghĩ mình khinh địch. Nếu nàng đoán không sai, động tác của đối phương liền mạch lưu loát, chắc chắn diễn luyện không dưới vài lần. Mà ngay từ đầu một kiếm Âu Dương Cẩn từ sau lưng đâm tới kia là cố ý thả chậm tốc độ, lại giấu đi vài phần kinh lực chân thật, khiến nàng lần thứ hai dưới tình thế cấp bách phán đoán sai lầm.

Nói như thế, Lôi Hỏa Đạn chỉ sợ cũng không phải thật.

Quả nhiên, Phích Lịch Lôi Hỏa Đạn kia bị đá ra xa, rơi xuống trên đất, lại không có nổ, là đạn diếc!

Âu Dương Cẩn bỗng nhiên thu lệ, vẻ mặt ý cười nhìn nàng.

48. Chương 074

Chương 74. Chủ động bị động

Mạc Hi nghĩ lại liền sáng tỏ, hờ hững nói: “Đoản kiếm có độc?” Đối phương dùng trăm phương ngàn kế như thế, tuyệt không chỉ muốn khiến nàng rơi vài giọt máu liền bỏ qua như vậy.

Âu Dương Cẩn vô tội nháy mắt mấy cái, cười nói: “Ta cái gì cũng không biết. Đoản kiếm là Huệ tỷ tỷ cho. Biện pháp cũng là tỷ ấy ra.” Ngừng một chút, nàng ta lại nói: “Người đừng nghĩ cáo trạng với Đường ca ca, vết thương nhỏ như vậy sẽ không chuyện bé xé ra to chứ. Nếu người thức thời, bổn tiểu thư nói không chừng sẽ mở lòng từ bi, đến hỏi Huệ tỷ tỷ đoản kiếm này có phải từng gia công qua hay không.” Dứt lời, nàng ta cũng không quay đầu lại đi mất.

Mạc Hi nhìn bóng dáng cô ta ngược lại mỉm cười, nghĩ rằng: cô nương này thật ra cũng thú vị.

Hôm sau, Mạc Hi vẫn như trước cùng Đường Hoan ở cạnh Lăng Ba Trì luyện công.

Bỗng nhiên, nàng cảm thấy thân thanh khí sáng, thật giống như từng lỗ chân lông trong nháy mắt đều mở ra, tất cả những khí bẩn trong thân thể đều tỏa ra bên ngoài cơ thể, liền thử chậm rãi thả chậm tần suất hô hấp, thẳng đến cuối cùng dứt khoát ngừng thở. Qua chừng năm phút, nàng thử làm chút động tác đơn

giản, không hề cảm thấy khó chịu, liền mỉm cười với Đường Hoan, chỉ chỉ Lăng Ba Trì, ngay sau đó bùng một tiếng liền nhảy xuống, bọt nước văng tung tóe.

May mắn nước của Lăng Ba Trì rất trong, ở trên bờ có thể thấy rõ mỗi hành động của nàng. Thấy Mạc Hi ở trong ao rượt cá đuổi sóng, Đường Hoan không khỏi mỉm cười.

Qua chừng một chén trà nhỏ, Mạc Hi mới từ trong nước nhảy ra, trên mặt đầy bọt nước nở nụ cười xán lạn như tuyết mịn dưới ánh mặt trời.

Đường Hoan mặc dù thích nàng cười, nhưng vẫn không đồng ý nói: “Nàng cũng quá tùy tính rồi. Thời tiết hiện tại, nước ao rất lạnh, nếu bị đông lạnh thì phải làm sao đây.” Ngừng một chút, hắn giống như đọc thoại nhẹ giọng nói: “Nhưng mà, nếu nàng bị bệnh còn có thể ở lâu chút.”

Mạc Hi nụ cười không thay đổi nói: “Không có việc gì. Chúng ta đằng nào cũng phải xuống nước tìm mê cung. Đến lúc đó chẳng lẽ không tốn nhiều thời gian hơn sao.” Nàng vẫy vẫy tay trái ẩm ướt, Đường Hoan bỗng nhiên tiến lên bắt lấy tay trái nàng nhìn kỹ, kết quả thấy một vết sẹo dữ tợn dọc theo hõm khủy (khoảng giữa ngón cái đến ngón trỏ) thẳng đến lòng bàn tay, vội la lên: “Như thế nào lại bị thương, tay phải còn chưa lành đâu.”

Mạc Hi cũng không gạt hắn, đem việc hôm qua dùng hai ba câu đơn giản nói ra. Nàng mặc dù không rõ ràng lắm hiệp nghị cụ thể giữa Đường Môn cùng Phích Lịch Đường, nhưng việc buôn bán vẫn là biết người biết ta mới tốt. Một đôi hoa tỷ muội kia cũng không phải kẻ dễ bắt nạt, vẫn là nói cho Đường Hoan để hắn tự mình cân nhắc.

Đường Hoan nghe xong sau một lúc lâu không nói gì. Chỉ từ từ cầm luôn tay phải của nàng, sau một lúc lâu mới nhẹ giọng nói: “Đều là ta không tốt. Vốn định để nàng đến trị thương, kết quả vết thương cũ chưa lành lại thêm vết thương mới.”

Mạc Hi lắc đầu, không thêm để ý nói: “Chút thương tích nhỏ, không có gì đáng ngại.”

Đường Hoan lòng vẫn còn sợ hãi, kim lòng không được kéo nàng đến cạnh mình, nói nhỏ: “Đoạn kiếm mười phần hết chín là có độc. May mắn trên người nàng có Bích Lưu châu, bằng không nếu nàng có chuyện gì, ta phải thế nào...” Nói đến đây, hắn chỉ cảm thấy vết sẹo kia như cắt vào lòng mình, nhất thời cảm thấy đau không nói nên lời.

Mạc Hi không muốn hắn tự trách, liền nói: “Nơi này gió lửa quá lớn, thổi hơi lạnh, chúng ta trở về đi.”

Đường Hoan một đường nắm tay nàng đi, ngón cái tay phải không tự giác nhẹ nhàng vuốt phẳng vết sẹo ở lòng bàn tay nàng, hận không thể xóa đi vết sẹo kia.

Mạc Hi cảm thấy lòng bàn tay bị hắn vuốt ngứa, vài lần muốn rút tay về, lại đều bị hắn cầm thật chặt, chỉ đành từ bỏ.

Hai người một đường nắm tay, yên lặng không nói gì.

Mãi cho đến Thanh Huy Các, Đường Hoan mới buông nàng ra, phân phó tiểu nha đầu đi tìm Lục Vân đến.

Đội tiểu nha đầu đi, Đường Hoan xoay người nhẹ giọng nói với Mạc Hi: “Nàng nha, vẫn không biết thương tiếc bản thân như thế. Vết thương này mới có, lúc này lại ngâm nước, rất dễ sinh mủ. Nếu ta không thấy, có phải nàng sẽ không trị hay không.” Ngừng một chút, hắn mới nói: “Nàng võ công tốt, nhưng cũng không thể thường mặc quần áo ướt. Lát nữa nước ấm đến hãy để Lục Vân hầu hạ, mấy ngày nay tay không thể lại ngâm nước, biết không? Chờ thay đổi xiêm y sạch sẽ, ta lại thay nàng bó thuốc.”

Thấy Mạc Hi ngoan ngoãn gật đầu, Đường Hoan mới lộ ra vẻ tươi cười.

Chỉ chốc lát Lục Vân liền đến, thấy vết sẹo trên tay Mạc Hi, nghe ngọn nguồn mọi chuyện, lập tức tự trách nói: “Đều do Lục Vân không tốt, hôm qua không gác đêm cho cô nương, mới khiến cô nương bị thương.” Ngừng một chút, nàng mới oán hận nói: “Âu Dương cô nương kia tuổi còn nhỏ tại sao lại ác độc như thế. Tôi vốn nghĩ rằng cô ta chỉ là điều ngoa một chút, cho nên mới không phòng bị.”

Mạc Hi thấy nàng như sắp khóc, trầm nghĩ: như thế nào một người hai người đều như vậy, giống như tay nàng không phải một vết cắt, mà là đã bị đứt rồi vậy. Chỉ đành an ủi: “Là ta tự mình không cẩn thận. Hơn

nữa phiên toái này đã đưa tới cửa, sớm hay muộn cũng tránh không khỏi.”

Khi Lục Vân hầu hạ Mạc Hi tắm rửa càng thật cẩn thận, một chút cũng không cho nàng động thủ, Mạc Hi chỉ đành bó tay.

Nghe tiếng nước trong phòng truyền đến, Đường Hoan lại cảm thấy trên mặt từ từ nóng lên, chỉ đành đi ra ngoài, nghĩ nghĩ, dứt khoát đi thư phòng.

Đường Đức sớm hầu ở cửa, thấy hần đến, liền theo vào.

“Như thế nào, Âu Dương Khánh bên kia có trả lời chắc chắn chưa?”

“Đối phương cẩn thận không buông, chỉ nói phối phương hỏa dược tuyệt không thể cho người ngoài, bất luận điều kiện của chúng ta ưu đãi bao nhiêu, chẳng qua...” Nói đến đây, Đường Đức nhanh chóng liếc Đường Hoan một cái, lại do dự không nói thêm nữa.

“Cứ nói đừng ngại.”

“Âu Dương lão gia nói, nếu tứ thiếu thành rể hiền của ông ta thì hãy bàn tiếp.”

Đường Hoan nghe xong vẫn không trả lời, chỉ quay lưng nhìn tuyết trắng ngoài cửa sổ, thật lâu không động đậy.

Đợi hần lấy lại tinh thần, đã không thấy Đường Đức, ly trà nóng trên án thư đã lạnh hết.

Hần từ trong lòng lấy cái hà bao thêu phong lan kia ra, chậm rãi xiết chặt, dán vào trái tim mình.

Đợi Đường Hoan trở lại phòng, Mạc Hi đã chỉnh chu xong, dáng ngồi thoát nhìn đặc biệt trẻ con. Đường Hoan thấy không khỏi mỉm cười.

Mạc Hi thấy Đường Hoan lấy ra cái chai lần trước mình vì hần bôi thuốc dùng, liền kéo tay trái hần qua nhìn, thấy vết thương đã khỏi hần, chỉ để lại một vết da mới màu nhạt, cười tủm tỉm nói: “Thuốc này dùng rất được.”

Đường Hoan chỉ khẽ ừ, liền không nói gì, động tác thay nàng bôi thuốc lại thập phần mềm nhẹ.

Mạc Hi nói: “Ta hiện tại đã có thể hoạt động dưới nước. Qua vài ngày huynh hần cũng có thể làm được. Đến lúc đó chúng ta lại luyện tập thêm vài lần, tránh cho đến khi xuống nước tìm mê cung lại có gì ngoài ý muốn.” Trầm ngâm một lát, nàng mới nói tiếp: “Chỉ là không biết cửa vào kia đến tận cùng là ở hướng nào.”

Đường Hoan nói: “Tàng thư lâu từng sống trăm năm, bản thiết kế cũ nhất chẳng biết đã đi đâu. Nhưng chúng ta có thể bắt tay từ bộ đài, thăm dò từng chút một.”

Mạc Hi gật gù đầu, suy nghĩ nói: “Nếu tất cả manh mối trước mắt đều ở tàng thư lâu, ta tổng cảm thấy nếu người xưa có lưu lại gợi ý, cũng có thể ở tàng thư lâu mới đúng.” Bỗng nhiên, mắt nàng sáng lên, nói: “Chúng ta lại đi xem phù điêu cấm thạch của Đường Tâm tiên bối đi. Nói không chừng có thể phát hiện gì đó.”

Đường Hoan lại dỗ nói: “Chỉ là hôm nay nàng có tìm được cửa vào cũng không được xuống nước, biết không? Vết thương này của nàng ít nhất phải dưỡng liên tục ba ngày, nếu không cho dù vết thương kết sẹo, sau khi ngâm nước liền càng xấu đi.”

Mạc Hi gật đầu đáp: “Được, ta không chạm nước là được.”

Đường Hoan thấy nàng đáp ứng sáng khoái, trong lòng vui vẻ, không khỏi vươn tay vuốt sợi tóc rối xuống của nàng, không biết nên yêu thương thế nào cho phải. Đợi phát hiện mình làm gì, lại giống như điện giật cứng rần thu tay trở về, cúi đầu, lát sau mới nhẹ giọng nói: “Nàng chịu tai bay vạ gió này, tất cả đều trách ta.” Ngừng một chút, hần mới lại nói: “Ngày đó ta biết tay phải của nàng là vì Mộc Phong Đình mới bị thương, trong lòng đủ loại tư vị, biết rõ không nên, lại nghĩ nếu nàng đồng ý vì ta bị thương một lần, thật là tốt biết bao. Nay ta mới biết, tư vị này một chút cũng không tốt, khó chịu cực kỳ.”

Mạc Hi không đợi hần hồi hận xong, môi khẽ cong, trêu chọc nói: “Đương nhiên trách huynh, không có việc gì bộ dạng lại tuấn tú như vậy làm gì.” Thầm nghĩ: người này gặp hần không phải là hoa đào, mà là

trúc đào có độc. Nếu mỗi đóa hoa đều muốn đâm mình một đao, trong nghiệp lớn bảo vệ tính mạng của cô nương ta đã có thể gia tăng thêm một nhiệm vụ mới rồi - ngăn cản tai họa hoa đào. Gặp phải người bộ dạng đẹp mặt, cũng là gánh nặng sinh mệnh không thể thừa nhận a...

Đường Hoan vẫn là lần đầu tiên nghe nàng khen dung mạo mình, mặt mày không khỏi giãn ra, nhẹ giọng hỏi: “Nàng thật sự cảm thấy ta dễ nhìn sao?”

Mạc Hi nghe xong thiếu chút nữa cũng liền gọi hẳn một tiếng Đường ca ca, đây không phải trọng điểm được không...

Ngừng một lát, nàng mới lại nói: “Có thể điều tra Âu Dương tỷ muội dùng là độc gì hay không?”

Đường Hoan lắc đầu nói: “Độc gặp Bích Lưu châu đều lập tức tiêu đi. Trên người nàng không có dị trạng gì, cho nên căn bản không thể kiểm tra thực hư.”

Mạc Hi gật đầu không nói.

Hai người theo thường lệ trước hoàng hôn đến tầng thư lâu, lại nhìn đấng một hồi.

Đợi Đường Hoan hạ xuống một nét cuối cùng, Mạc Hi cầm bản thảo trước mắt vừa lòng nói: “Hiện tại bản vẽ cuối cùng cũng viên mãn. Chỉ là cửa vào ở nơi nào chúng ta vẫn không có đầu mối. Đi xem phù điêu trước đi.”

Hai người tới trước phù điêu của Đường Tâm, chăm chú nhìn một lúc lâu cũng không nhìn ra được gì.

Nhưng Mạc Hi vẫn cảm thấy có chỗ khác thường, lại nhất thời không thể nói rõ. Chỉ đành tưởng tượng mình thành bộ dáng người trong tranh, học bước múa của Đường Tâm vòng quanh hai vòng. Nàng đột nhiên dừng lại, nói: “Ta nghĩ ra rồi. Huynh xem, bước múa của Đường Tâm là xoay vòng, váy cũng dạng mở, tay áo của nàng hẳn cũng phải cong thành hình cung mới đúng, nhưng trên phù điêu khắc lại không phải như vậy, tay áo trái của nàng rũ thẳng tắp xuống đất, tay áo phải giữ thẳng, song song mặt đất. Huynh nói xem đây có phải biểu thị cửa vào hay không?” Đợi một lát, không nghe Đường Hoan trả lời, thế này mới hồ nghi quay đầu nhìn hẳn, thấy khuôn mặt tuần tú của hắn ửng đỏ, nhất thời khó hiểu, một lát sau mới phát hiện mới vừa rồi mình hưng phấn đã chủ động kéo tay Đường Hoan, kéo hắn lại.

Mạc Hi nhất thời nổi lên tâm tư trêu chọc hắn, ngạc nhiên nói: “Lúc huynh kéo tay ta tại sao không đỏ mặt?”

Đường Hoan nhẹ giọng nói: “Lần này là nàng chủ động.”

“Lúc trước ta xem vết thương ở lòng bàn tay huynh cũng đã kéo qua, sao lại không tính?”

“Đó cũng giống như đại phu xem bệnh, đại phu xem bệnh tự nhiên không tính.”

Mạc Hi gật gật đầu, nói: “Thì ra là thế. Vậy về sau huynh xem bệnh cho cô nương khác có tính không?”

“Ta không xem bệnh cho cô nương khác.”

“...”

49. Chương 075

Chương 75. Lần đầu thăm dò địa cung.

Mạc Hi nói: “Mỗi lần chúng ta đến tầng thư lâu đều không thấy người nào. Có phải huynh hạ lệnh tạm thời phong lâu hay không?” Đường Hoan từng nói lúc trước chưa làm chương môn đã từng đến tầng thư lâu, có thể thấy tầng thư lâu vốn công khai mở cửa cho người của Đường Môn vào.

Đường Hoan nói: “Phải, ta cũng hạ lệnh cấm đối với vùng nước chung quanh đây.”

Trong lòng Mạc Hi toát ra bốn chữ - lạm dụng chức quyền.

Hai người xuống lầu đi vào đại sảnh ở tầng dưới cùng, Mạc Hi cảm thấy độ ẩm lập tức cao lên rất nhiều, liền hỏi: “Hệ thống nước ẩm ở nơi này là dưới để dài sao?”

Đường Hoan gật đầu nói: “Phải, phía dưới có nồi hơi.”

“Có thể đến phòng nồi hơi nhìn xem không?”

“Được, nhưng trong thư lâu không có đường thông đến đó, chúng ta phải từ bên ngoài vào.”

Đường Hoan mang theo Mạc Hi vòng ra phía sau thư lâu, thì ra cửa vào phòng nồi hơi nhìn giống y như bức tường, nhưng tường vốn do gạch xây thành, còn cửa phòng nồi hơi chỉ dùng một ít khối gạch cắt ra tạo thủ thuật che mắt thôi.

Đi vào trong đó, trong khoảnh khắc một làn hơi nóng do nước bốc hơi đập vào mặt mà đến. Nhưng mà tầm nhìn cũng coi như rõ ràng.

Trước mặt chính là một hàng nồi hơi bằng kim loại sắp xếp ngay ngắn, bên dưới đốt lửa, phía trên là những ống dẫn lớn nhỏ không giống nhau nối tiếp.

Mạc Hi nói: “Chúng ta bắt đầu tìm từ rìa ngoài đi. Nếu tay áo rủ xuống nước của Đường Tâm biểu thị đi xuống dưới, vậy tay áo song song với mặt nước chẳng lẽ là biểu thị bên phải?”

Hai người tới góc ngoài cùng bên phải, quan sát kỹ một phen, không thu hoạch được gì. Chưa từ bỏ ý định lại đến góc đối diện, nhưng cũng không phát hiện được gì.

Đường Hoan nói: “Tìm cả bốn góc luôn đi.”

Kết quả vẫn không thu hoạch được gì.

Bỗng nhiên Đường Hoan nói: “Có lẽ chúng ta phải bắt tay từ ‘nước’.”

Hắn ngưng mắt nhìn các nồi hơi nối liền với ống dẫn nước kết cấu rắc rối phức tạp một lúc lâu, đột nhiên nói: “Ta qua bên kia nhìn xem.” Vừa dứt lời liền nhún người nhảy lên một ống dẫn ước chừng to hơn hai người.

Đứng ở trên này có thể nghe được tiếng nước chảy bên trong. Cả ống dẫn đều bám đầy bụi, Đường Hoan nhìn thấy có chỗ nhô lên, liền lấy tay nhẹ nhàng phất một cái, thì ra là một cái van nhỏ có thể vận xoay. Lại dùng tay phất bụi chung quanh, phát hiện van nhỏ hợp với một nắp kim loại hình tròn. Vận van ra, nhắc nắp kim loại lên, quả nhiên nhìn thấy nước trong ống dẫn cao chừng tám phân.

Nước trong ống không có bốc khí, có thể thấy nhiệt độ không cao. Đường Hoan đưa tay vào trong nước, thử thử, cơ hồ là lạnh, chỉ ấm hơn nước sông bên ngoài một chút.

Lúc này Mạc Hi đã nhảy đến bên cạnh hắn, hỏi: “Có phát hiện gì sao?”

Đường Hoan nói: “Có. Lúc này ta mới cẩn thận quan sát, nước của điều hòa sau khi qua nồi hơi đun nóng sẽ dọc theo ống dẫn chảy qua tầng thư lâu, sau đó lại trở lại phòng nồi hơi, tạo thành một vòng tuần hoàn khép kín. Nước đun nóng mặc dù chảy qua tầng thư lâu đã tản bớt nhiệt độ, cũng vẫn ấm hơn nước vừa dẫn vào rất nhiều, bởi vậy lập lại dùng mới là cách giữ nóng tốt nhất. Ống dẫn nơi đây phần lớn cũng đúng là sắp xếp như vậy, chỉ riêng một ống này, nhìn như có liên quan với tất cả hệ thống ống nước, là một cửa nước chảy, nhưng ống dẫn này kỳ thật lại là một cửa thoát nước có liên quan đến điều hòa.”

Mạc Hi nói: “Vậy là nói vô cùng có khả năng bên trong ống dẫn này kỳ thật hoàn toàn ngăn cách với toàn bộ hệ thống nước ẩm, chỉ là người thiết kế đã lợi dụng một loại thủ thuật che mắt để đánh lừa thị giác, thật ra nó thông đến cửa vào mê cung?”

Đường Hoan gật gật đầu nói: “Vô cùng có khả năng.”

Mạc Hi thầm nghĩ: ống dẫn này vừa đúng với phương vị song song của tay áo Đường Tâm, nếu dựa theo chỉ điểm của bà, vậy tay áo kia của bà vung ra là chỉ hướng đi. Đường Hoan quả nhiên là chuyên gia phương diện này, hệ thống nước ẩm này cong cong vòng vòng, cô nương ta căn bản không biết gì cả.

Hai người vòng quanh phòng nồi hơi ước chừng hai vòng, lại không có thu hoạch.

Mạc Hi nói: “Tạm thời chúng ta về trước đi. Chờ công phu thổ nạp của huynh có thể xuống nước lại đến.”

Đường Hoan gật gù đầu, nói: “Khi đó tay nàng cũng đã lành rồi.” Hắn vừa nói vừa đóng nắp vụn trở lại.

Mạc Hi hỏi: “Bình thường là ai coi chừng phòng nôi hơi?”

Đường Hoan lập tức hiểu được ý của nàng, nói: “Là hai vị trưởng lão tự mình trông coi. Điều cực kì đáng tin.”

“Huynh tin được bọn họ là tốt rồi. Dù sao vết bụi trên ống dẫn này đã bị chúng ta động tới, rất dễ lộ ra sơ hở.”

Đường Hoan hoàn toàn không nghĩ tới việc này, bỗng nhiên xoay người nhìn Mạc Hi nói: “Nàng là từ mấy tuổi bắt đầu nhận huấn luyện?”

Mạc Hi sững sốt qua đi mới nói: “Năm tuổi.” Ngừng một chút, nàng lại nhẹ giọng nói tiếp: “Khi đó còn nhỏ, học nhiều nhất không phải võ công, mà là như thế nào giống một cái bóng sống trong tối, trong đó hạng nhất chính là thời thời khắc khắc phải loại hết tất cả dấu vết tồn tại của bản thân.”

Thấy ánh mắt Đường Hoan dần dần mềm đi, chỉ nhìn nàng không nói lời nào, Mạc Hi hì hì cười nói: “Huynh là sơ hở lớn nhất từ sau khi ta xuất đạo lưu lại.”

Đường Hoan thu hồi ánh mắt, nói nhỏ: “Nàng buông tha ta, tổ chức không làm phiền nàng sao?” Trong lòng lại nghĩ: thì ra nàng là một cô gái như thế, ngay cả thương hại cũng khinh thường nhận.

Trong mắt Mạc Hi lại toát ra vẻ kiên nghị, bình tĩnh nói: “Việc đã đến nước này, chỉ có thể bình đến tướng chán, nước đến đất chặn. Đi thôi.”

Hai người đồng loạt nhảy xuống.

Trên thuyền nhỏ, Đường Hoan đột nhiên nói: “Lần trước nàng còn chưa nói với ta nàng họ gì.”

“Ta họ Mạc.”

Đường Hoan đọc tên Mạc Hi mấy lần trong lòng, cũng không nói gì nữa.

Mấy ngày kế tiếp trôi qua rất bình thường. Hai người ban ngày luyện công, hơn nữa đem bản vẽ trên tổ phong đăng nhớ đến thuộc lòng, để dễ dò đường dưới nước.

Hôm nay, Đường Hoan cũng đạt tới cảnh giới có thể hô hấp qua da, liền ở trong Lăng Ba Trì luyện tập lặn nước.

Lại qua hai ngày, vết thương trên tay Mạc Hi cũng lành. Hai người liền lặn xuống nước luyện tập. Ước chừng qua nửa canh giờ, Mạc Hi trồi lên mặt nước trước, Đường Hoan theo sau nhảy ra.

Mạc Hi nói: “Dưới nước không thể nói chuyện, chúng ta còn cần nghĩ một bộ động tác tay, để trao đổi, chuẩn bị khi cần.”

Đường Hoan đương nhiên tán thành.

Rất cục mọi chuyện đã sẵn sàng. Hai người thay trang phục đi vào tầng thư lâu chuẩn bị tìm kiếm mê cung.

Vì đường ống tuy rộng cỡ hai người, nhưng thực tế không gian chỉ có thể chứa một người lặn xuống, nên chỉ có thể một trước một sau. Đường Hoan mở nắp kim loại che ống dẫn, nhảy vào trong nước trước, dựa theo phương hướng Đường Tâm trên phù điêu chỉ dò đường. Mạc Hi theo sát phía sau.

Mạc Hi phát hiện nước trong ống dẫn có thể coi như trong suốt, hẳn là nước thông.

Chỉ là cổ đại không có thiết bị lặn, lại không có đèn chiếu sáng dưới nước, cũng không có đồ lặn. Nhưng nàng đoán sẽ không phải lặn quá sâu, nếu không cơ thể người sẽ không chịu nổi áp lực nước lớn như vậy.

Bộ động tác tay hai người chuẩn bị để sử dụng dưới nước xem như uống công. Chung quanh một mảnh tối đen, đại khái bơi nửa canh giờ, dòng nước từ êm ả dần trở nên chảy xiết, tốc độ hai người theo dòng nước đi tới cũng nhanh hơn rất nhiều.

Bỗng nhiên, tốc độ của hai người càng lúc càng nhanh, cơ hồ là bị nước cuốn về phía trước. Mạc Hi không khỏi nhớ tới kinh nghiệm kiếp trước đi công viên nước, nó cũng là một ống dẫn kín, từ trên uời thước ngoằn ngoèo xuống, theo dòng nước rơi vào trong hồ.

Đang nghĩ như vậy, bỗng nhiên trước mắt bừng sáng, chỉ nghe bùm một tiếng, Đường Hoan phía trước đã rơi vào trong nước. Ngay sau đó chính nàng cũng rơi vào trong nước, may mà nước rất sâu, không xảy ra thảm kịch đụng đáy.

Hai người lần lượt bơi tới bên bờ, bò lên, đánh giá chung quanh.

Đây là một nơi có cấu tạo giống trong bể bơi, diện tích cũng không lớn, khoảng 100 m², ánh sáng có được là nhờ viên lưu ly nửa trong suốt thật lớn gắn trên nóc. Trong nước có thể thấy được cá đang bơi. Ánh sáng bốn vách không ngừng biến hóa theo chuyển động của làn nước.

Đường Hoan không quan tâm đến việc vắt khô quần áo, tỉnh ngộ nói: “Thì ra tổ tiên Đường Môn đào điều hà không chỉ vì bảo vệ thành, quan trọng hơn hết chỉ sợ là vì che giấu cung điện dưới nước này.”

Mạc Hi trầm nghĩ: Đường Môn lúc mới nổi đã phát triển đến trình độ này, tiêu phí thật lớn nhân lực tài lực khai thông dòng sông xây địa cung, e rằng bối cảnh thâm hậu, đời trước không đơn giản chỉ là bang phái giang hồ. Hơn nữa nhìn tổng thể cách hành sự của các nhân vật cấp cao Đường Môn các đời, rất có phong cách sĩ tộc. Việc khác không nói, căn bản không có mấy bang phái giang hồ xây dựng tàng thư lâu.

Hai người hiện tại đều đã thập phần tin tưởng sự tồn tại của mê cung.

Chỉ thấy trên tường đối diện bọn họ tổng cộng có ba cái cửa đồng màu xanh biếc, hẳn là đồng ở trong không khí ẩm thời gian dài bị oxy hoá, nên đã tạo thành đồng xanh. Hai người không chút do dự dựa theo vị trí của mỹ nhân mặc cung trang trên tổ phong đăng chọn cánh cửa ở giữa.

Mạc Hi nói: “Huynh nghĩ bên trong có thể có cơ quan gì hay không?”

Đường Hoan nói: “Lát nữa ta đi trước dò đường, nàng đừng đi gần ta quá. Mặc dù nàng võ công tốt, nhưng năng lực ứng biến đối với cơ quan chưa chắc đã mạnh hơn ta.”

Mạc Hi gật gù đầu, mặc cho Đường Hoan chuyên gia cơ quan này an bài.

Cửa mở ra lại là một mảnh tối đen, Đường Hoan không khỏi thở dài: “Đây so với không có bản đồ cũng không khác gì nhau.”

Mạc Hi cười hì hì, xem như mua vui trong khổ, chỉ là rất nhanh liền nghiêm nghị nói: “Huynh khoan đi đã, ta có một cách. Chúng ta duy trì khoảng cách một bước, đếm bước chân, đợi đi đến bước ngoặt đầu tiên liền ghi nhớ số bước. Sau đó căn cứ khoảng cách trên bản đồ đo lường tính toán tỉ lệ giữa thực tế và trên bản đồ. Từ đây tính ra khoảng cách thực tế của từng chỗ rẽ. Đương nhiên, nếu bản đồ là dựa trên tỉ lệ địa cung thực tế mà vẽ ra thì cách này mới có hiệu quả.”

Đường Hoan nói: “Được. Thử cũng không sao.”

Sự thật chứng minh chiêu này còn rất dùng được, nhưng mà dù vậy, hai người trong bóng đêm cũng không tránh được đi nhầm, đành phải lại dựa vào bản vẽ trong đầu vòng trở về. May mắn là dọc đường đi cũng không gặp phải cơ quan gì.

Hai người bởi vì muốn trong bóng đêm giữ được phán đoán tỉnh táo, đều cực ít nói chuyện, đi khoảng một canh giờ, bởi vì dọc đường đi không gặp cơ quan, hơn nữa trong bóng đêm rất dễ lạc, Mạc Hi liền chủ động nắm tay Đường Hoan, mới vừa cùng lòng bàn tay hần chạm nhau, liền rõ ràng cảm giác được trong bóng đêm hơi thở của hần hơi chậm lại, Mạc Hi khẽ cười nói: “Đây là lần thứ hai, sẽ không đổ mặt chứ.”

Đường Hoan không trả lời, trong bóng đêm Mạc Hi tinh tường cảm giác được tay hần nắm lại.

50. Chương 076

Chương 76. Hoàng kim ốc

Hai người nắm tay đi chừng nửa ngày, một đường sóng êm gió lặng.

Mạc Hi nói: “Sắp đến rồi. Cũng không biết cuối mê cung có cái gì. Tiếp đến chúng ta cũng không có gì gọi ý.”

Đường Hoan nói: “Nói không chừng có di vật mà Đường Tâm tiền bối lưu lại.”

“Ừm, phía trước đã nhìn thấy ánh sáng.”

Đột nhiên, hai người cảm thấy phiến đá dưới chân trầm xuống, ngay sau đó tiếng xé gió giống như từ bốn phương tám hướng truyền đến, ngàn miếng đinh thép từ phía trước, trên đầu, trái phải, giống như bão tố đồng loạt bắn tới. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Đường Hoan ôm Mạc Hi lăn một vòng tại chỗ, đến hơn một trượng, nhưng không lùi mà tiến tới!

Lát sau, tiếng đinh thép bắn vào đá mới dần dần ngừng lại.

Mạc Hi nói: “Nguy hiểm thật. May mắn huynh phản ứng nhanh! Cơ quan này thật âm hiểm, ánh sáng ở cửa mê cung đã hiện, hơn nữa một đường không hề có chướng ngại, chúng ta tránh không được dưới sự hưng phấn sẽ thả lỏng cảnh giác. Cơ quan này đặt ở ngay trước cửa hoàn toàn khiến người ta một kích lấy mạng.”

Đường Hoan mỉm cười, nói: “Cơ quan phan lại mau như vậy, tầm bắn thường có hạn, bình thường dùng cự ly ngắn, dày đặc để tăng lực sát thương. Chạy ra khỏi tầm bắn sẽ không sao. Nhưng người bình thường bị tập kích phản ứng bình thường là lập tức lui lại, cơ quan này lại không thể lui một bước, mỗi lần lui một bước lại khởi động một lần.”

Mạc Hi thầm nghĩ: khi giảm lên phiến đá cuối cùng cơ quan này mới bắt đầu khởi động, sau đó lợi dụng phản ứng tự nhiên lui về phía sau để đặt ra sát chiêu liên hoàn. Rất lợi hại!

Mạc Hi thấy ánh mắt Đường Hoan gần trong gang tấc, khẽ cười nói: “Huynh thật nặng.”

Đường Hoan lúc này mới ý thức được mình đang che trên người nàng, vội xoay người thối lui, nhanh chóng đứng lên.

Mạc Hi cũng trở mình bò dậy. Chợt nghe Đường Hoan nhẹ giọng nói: “Xin lỗi, lần sau cho nàng ở phía trên.”

Mạc Hi nghe xong thiếu chút nữa đứng không vững... Nghiêng đầu nhìn Đường Hoan, chỉ thấy hằn vệt mặt chân thành. Thầm nghĩ: quả nhiên là từ hiện đại đến tư tưởng mới có vẻ tà ác...

Hai người lăn một vòng này cũng đã đến cuối mê cung, trước mắt là một tòa cung điện đỉnh lưu ly lớn hơn nữa.

Chính giữa cung điện đặt song song hai cái quan tài đá điêu khắc hoa lệ, chất liệu giống y như phù điêu của Đường Tâm, cẩm thạch khảm bướm bướm làm từ bột vỏ sò. Chỗ khác biệt là một cái trong đó hơi lớn hơn, và lại trên quan tài lớn còn có khắc chữ:

”Mạnh Đào chồng ta:

Chàng ta vợ chồng bên nhau mười năm, chàng đối đãi tình thâm ý trọng, ta lại thủy chung có chỗ phụ chàng. Lúc còn sống, chàng đối với ta ngưỡng mộ có thêm, ta lại càng khó có thể mở miệng. Song, chàng và ta vợ chồng tình thâm, ta đã lừa chàng hơn mười năm, sao nhẫn tâm đến chết cũng không nói thật. Liền đem sự thật khắc trên quan tài đá, hi vọng chàng đọc được. Ta biết chàng lòng dạ rộng rãi, chắc chắn sẽ không trách ta. Nếu ta chết, quả thật tự tạo quả đắng, trời cao giáng tội, nên chịu. Không bỏ xuống được chỉ có phu quân chàng cùng nữ nhi tuổi nhỏ của chúng ta, xin vì tiểu Nghi giữ gìn sức khỏe.

Nghĩ tới Đường Tâm ta cả đời làm việc tùy ý liễu lĩnh, không quan tâm trước sau, chỉ riêng việc này lại cả đời hối hận không thôi. Ta từ dòng thứ của Đường Môn mà ra, cho dù thiên tư thông minh, cũng không tránh được bị người của Đường Môn coi nhẹ. Ta một lòng nghiên tập độc thuật cầu một ngày kia trở nên

nổi bật. Trời không phụ người có lòng, năm mươi ba tuổi ta từ trong một bộ sách cổ của tàng thư lâu phát hiện bản vẽ kiến tạo địa cung Đường Môn dưới đáy diêu hà. Liền lập chí muốn tìm đến địa cung, khiến mọi người Đường Môn nhìn ta với cặp mắt khác xưa. Chỉ là muốn tìm đến địa cung, cần tu tập một môn công phu, để có thể bế khí dưới nước một canh giờ. Loại võ công này quả thật siêu việt, chưa từng nghe thấy, ta vốn đã không ôm hi vọng, ai ngờ khi đi lại trên giang hồ ta lại ngẫu nhiên biết được

Phu quân mỗi khi nhớ đến tình cảnh lần đầu gặp mặt của chúng ta tại Thục Sơn Đào Hoa Viên, đều cảm niệm trời ban duyên. Lại không biết, mỗi khi ta nghe thấy đều cảm thấy ruột gan thiêu đốt. Chỉ vì chàng và ta gặp nhau không phải ngẫu nhiên, là do ta khổ tâm an bài, chính là vì Lang Gia trượng. Sau lại chàng đối với ta ngày càng tình thâm, ta thấy thời cơ đã đến, liền nói đối với chàng rằng ta trúng một loại độc, cần tu luyện trong Lang Gia trượng mới có thể chữa khỏi. Chàng lại không nói hai lời liền lấy Lang Gia trượng cho ta, hơn nữa vì mang ta lưu lạc thiên nhai, dứt khoát kiên quyết phản bội rời khỏi phái Thục Sơn.

Chàng đối đãi như thế, ta có thể nào thờ ơ. Buồn cười là Tiêu Hồn Hương kỳ thật là một loại mị hương cao cấp, cũng chính là dâm độc, không động tình thì không sao, một khi động chân tình khí huyết sẽ cuộn cuộn, không thể cứu chữa. Cho nên năm tiểu Nghi ba tuổi, ta bức nó phải thề độc cả đời không thể học độc, sợ nó giống ta bình thường tự cho là thông minh, cuối cùng ngược lại hại chính mình. Ai ngờ, sai lầm của ta lại rơi vào trên người nữ nhi chúng ta, nó từ nhỏ đã trúng độc. Từ năm con bé tám tuổi giữa mi dần hiện ra nốt chu sa, ta cũng đã không còn hi vọng. Phu quân thường khen hồng điệp ở giữa mi ta điểm quan vô lâm, lại chẳng biết điểm chu sa này chính là dấu hiệu trúng Tiêu Hồn Hương. Mỗi khi ta thấy điểm đỏ sẫm giữa mày tiểu Nghi, liền cảm thấy đau đến xương tủy. Cho nên ta luôn khuyên nó đừng yêu bất cứ người nào, chỉ hi vọng nó có thể cả đời bình an.”

Mạc Hi đứng trước quan tài tử mĩ đọc thư Đường Tâm để lại, không khỏi thổn thức không thôi.

“Thì ra Tiêu Hồn Hương là Đường Tâm tiền bối vì thay đổi dung mạo, để lừa gạt Lang Gia trượng của Mạnh Đào, cố ý hạ trên người mình. Lại không nghĩ rằng bản thân chung quy không kiềm chế được, diễn giả thành thật, đối với Mạnh Đào động chân tình. Độc của Đường Nghi chính là di truyền từ Đường Tâm tiền bối. Mà Đường Tâm tiền bối vì sợ nữ nhi bước theo con đường của mình mới cấm nàng học độc. Đáng tiếc là đã muộn.” Thầm nghĩ: mọi người đều nói trời ghét hồng nhan, cũng không nghĩ rằng vị Đường Tâm này hồng nhan lại có nguồn gốc như thế. Thì ra Đường Nghi tìm vô số nam nhân khác nhau, hơn nữa sống lạnh lùng không có kị, là sợ tìm một người cố định sẽ lâu ngày sinh tình, dẫn đến mất mạng. Đáng tiếc cuối cùng nàng vẫn yêu Nguyên Thanh Trạch, nàng biết rõ động tình sẽ có hậu quả gì, lại vẫn lựa chọn tự tìm lấy cái chết. Mà sự thật lại không chịu nổi như vậy, nàng lựa chọn tình nguyện trả giá sinh mệnh cũng muốn yêu oanh oanh liệt liệt không ngờ lại là một ván cờ. Đường Tâm vì Lang Gia trượng, dùng mỹ nhân kế khiến Mạnh Đào rời Thục Sơn, mới khiến Nguyên Thanh Trạch từ nhỏ lập chí muốn đoạt lại Lang Gia trượng là nhân, mà Nguyên Thanh Trạch dùng mỹ nam kế từ chỗ Đường Nghi thu hồi Lang Gia trượng, cuối cùng làm Đường Nghi nhảy xuống vực là quả. Thế gian này nhân quả đều có định số.

Đường Hoan nhẹ giọng thở dài nói: “Nghĩ đến người Đường Môn ta, vô luận nam nữ, đều là người cuồng dại. Nàng xem nơi này, còn có thư Mạnh Đào tiền bối khắc trả lời.”

”Đường Tâm vợ ta:

Vi phu biết được sự thật năm đó bị thống không thôi. Không phải giận nàng bày kế lừa gạt, mà là đau lòng nàng bị giày vò cả thể xác và tinh thần nhiều năm qua. Sao nàng ngốc như thế, cho dù nàng dung mạo bình thường, vi phu cũng chắc chắn trân trọng đối đãi.”

Mạc Hi thầm nghĩ: Mạnh Đào nói lời này tự nhiên là phát ra từ đáy lòng. Nhưng kì thực chưa chắc. Bởi vì dung mạo hấp dẫn mà sinh ra hảo cảm, tiến tới yêu một người cũng không có gì lạ, cũng không hẳn là nông cạn. Bề ngoài hấp dẫn lúc ban đầu qua đi, cảm tình thông qua sớm chiều ở chung bồi dưỡng ra đương nhiên sẽ dần vượt qua thậm chí thay thế sự hấp dẫn của dung mạo, đến lúc đó nói một câu chỉ yêu nội tâm cũng không khó. Nhưng mà, ai có thể cam đoan ngay từ đầu liền yêu trái tim kia đâu, việc này so với yêu vẻ ngoài khó hơn nhiều.

Nghĩ tới đây, nàng liếc nhìn Đường Hoan một cái, thầm nghĩ: riêng người này thật đúng là một đóa kỳ hoa, bản thân là yêu nghiệt hủy thiên diệt địa, lại có thể không hề để ý đến bề ngoài không chút ánh sáng của ta. Chỉ là trái tim đã vỡ nát này của ta có gì đáng giá để thích...

Áp chế suy nghĩ, Mạc Hi mới nói: “Quan tài đá này quá lớn, có thể hai vợ chồng họ hợp táng chung.” Nghĩ đến một khả năng, nàng bỗng nhiên nhảy lên, rơi đến cạnh một quan tài đá khác, tay trái dùng ba phần lực, từ từ đẩy nắp quan ra.

Đập vào mắt quả nhiên là một khối nữ thi, bên cạnh có một đồ vật xanh óng ánh như phỉ thúy, dài chừng một thước. Lang Gia trượng!

Lại nhìn kĩ quan tài, quả là mẹ thể nào thì có con thể đấy. Trên vách phía đầu Đường Nghi cũng có khắc chữ. Nhưng Đường Tâm khắc chữ là hi vọng Mạnh Đào thấy, hơn nữa chữ quá nhiều, rất dễ thấy. Mà Đường Nghi khắc chữ, chỉ vì giải bày suy nghĩ trong lòng, cho nên trên quan tài chỉ để lại một loạt chữ cực nhỏ.

Trên đó chỉ có một câu:

“Buộc chặt tâm người cả đời, phụ ta ngàn dòng nước mắt.”

Mạc Hi thở dài: “Không biết là Đường Nghi biết mình động chân tình, không còn sống bao lâu, liền cố ý ở trước mặt Nguyên Thanh Trạch nhảy xuống Thục Sơn vách đá mây phủ, khiến ông suốt đời khó quên; hay là lúc ấy nàng quả thật mất hết hi vọng một lòng muốn chết, lại chết không thành, liền trở lại Đường Môn, trở lại bên người cha mẹ mình, trông giữ bọn họ, chậm rãi chờ chết.”

Đường Hoan nói: “Nếu Đường Nghi thật ở trong này, vậy mộ phía sau núi là ai lập? Chẳng lẽ là bản thân Đường Nghi?” Ngừng một chút, hần sáng tỏ nói: “Ta cũng thật ngốc, ngày ấy nàng nói Đường Tâm rất có thể đã đem chuyện địa cung nói ột vị trưởng lão đức cao vọng trọng của Đường Môn. Nói như thế, bà lưu lại rất nhiều manh mối trong tàng thư lâu chắc chắn cũng được vị trưởng lão kia ngầm đồng ý. Nếu đây là một bí mật, bảo vệ vật trong tàng thư lâu, cũng chẳng khác nào bảo vệ bí mật này. Nếu Ân lão không biết tình hình cụ thể, vậy người biết chuyện hiển nhiên chính là một vị trưởng lão khác rồi.”

Mạc Hi gật đầu đồng ý nói: “Rất có thể. Chỉ là ta đoán bí mật này cũng không phải tuyệt đối không thể cho người ta biết, nếu không giữ lại vật ghi manh mối liền có vẻ không có ý nghĩa. Có lẽ vị tiên bối kia là muốn cho người chưởng môn như huynh biết được địa cung này, mỗi một hành động của chúng ta ở tàng thư lâu nói không chừng ông ấy cũng rõ như lòng bàn tay, lại chưa bao giờ ra can thiệp, có lẽ là một loại ngầm đồng ý cùng vui vẻ chờ việc thành.”

Đường Hoan nói: “Tổ tiên hao tổn rất nhiều của cải để xây dựng địa cung này, chắc chắn có dụng ý. Chúng ta tìm thử đi.”

Vì thế, hai người đi dọc bốn phía đại sảnh lưu ly, theo phương hướng thuận chiều kim đồng hồ, đi qua từng gian tiểu sảnh thông nhau. Nhưng không phát hiện bí đạo hoặc chỗ nào khác thường.

Mạc Hi cảm thấy nơi đây giống như một cung điện Louvre* dưới lòng đất, các loại dụng cụ tinh xảo khảm bảo, sách cổ tranh cuốn cái gì cần có đều có, bố trí kết cấu ngay cả hoàng gia khí phái cũng phải chịu kém. Ngay cả Đường Hoan cũng càng xem càng kinh ngạc.

* Cung điện Louvre (tiếng Pháp: Palais du Louvre) là một cung điện cũ của hoàng gia Pháp nằm ở bờ phải sông Seine thuộc trung tâm thành phố Paris từ Nhà thờ Saint-Germain-l’Auxerrois đến vườn Tuileries. Ngày nay phần lớn diện tích cung điện được sử dụng cho bảo tàng Louvre, một trong những bảo tàng lớn nhất thế giới.

Đi vào một gian tiểu sảnh cuối cùng, liếc mắt quét sơ qua, trang hoàng các loại đều không khác gì những nơi trước. Mạc Hi tùy tay cầm lấy một cái nghiên mực, chỉ cảm thấy trong tay trầm xuống, nàng lấy đoản kiếm tùy thân ra, cạo thử nghiên mực, sau khi tầng bột đá mỏng manh bên ngoài bong ra, bên trong không ngờ là một khối vàng rực rỡ.

Đường Hoan thấy thế cũng lập tức bắt chước làm theo.

Hai người bận rộn một trận, đem toàn bộ tiểu sảnh từ nhỏ như đồ rửa bút, đến lớn như án thư đều kiểm tra một lần, tất cả đều làm bằng vàng.

Mạc Hi thầm nghĩ: chỉ dựa vào mấy thứ này, cho dù đệ tử Đường Môn thế hệ này đều không tranh khí, muốn duy trì phồn thịnh một trăm năm cũng không phải là việc khó.

Đường Hoan nói: “Mấy thứ này nếu là tổ tiên lưu cho người đời sau chuẩn bị khi cần đến, vì sao không giống Đường Môn tứ bảo xác lập một phương pháp truyền thừa. Vạn nhất thủy chung không ai giải được bí mật của tổ phong đăng, nơi đây chẳng phải cũng vĩnh viễn bị quên đi sao.”

“Tổ tiên của huynh nhất định có suy tính của bọn họ. Nếu đã tìm được nơi này rồi, việc đó ngày sau có thể từ từ nghĩ. Chúng ta vẫn là tìm đường ra ngoài trước đi, tuyệt không có khả năng theo đường cũ trở về. Dòng nước trong ống chảy xiết như thế, không gian lại có hạn, nếu cố gắng ngược dòng mà lên chắc chắn sẽ kiệt lực trong nước.”

Đường Hoan gật gật đầu, nói: “Nếu gian phòng này có điều kì lạ, vậy đường ra rất có thể cũng ở chỗ này.”

Hai người lục lọi nửa ngày lại không có tiến triển gì. Nhất thời rất có cảm giác sầu lo vì bị giam hãm.

51. Chương 077

Chương 77. Lại thấy ánh mặt trời

Mạc Hi đột nhiên nói: “Có lẽ chúng ta nghĩ sai rồi, từ trong nước đến đương nhiên cũng phải từ trong nước đi. Huống chi Đường Tâm ngoại trừ mê cung đồ cũng không đưa ra chỉ điểm nào khác. Có lẽ chúng ta thật phải trở về chỗ cửa đồng để tìm đường ra.”

Đường Hoan suy tư một lát nói: “Nàng nói đúng. Mới vừa rồi ta nghĩ đến kết cấu của địa cung này vì sợ bị nước bao phủ nên có lẽ sẽ dùng cửa đồng cùng mê cung để tạo thành hai bình phong ngăn cách nước. Nếu là như thế chủ thể của địa cung này sẽ không có đường nước nối liền ra ngoài.”

“Chúng ta đi trở về thôi. Chỉ là không biết khi trở về trong mê cung còn có thể có cơ quan gì hay không.”

“Chỉ có thể gặp chiêu phá chiêu.”

Vì thế hai người theo đường cũ trở lại mê cung.

Trong bóng đêm Đường Hoan chủ động cầm tay Mạc Hi. Hai người một đường yên lặng đi tới.

Tuy rằng là nghịch hướng, nhưng dù sao đi qua một lần, cho nên khi đi ngược lại còn nhanh hơn lúc trước một chút.

Đội đi ra mê cung, Mạc Hi nghi hoặc nói: “Sao không có cơ quan cạm bẫy gì cả?”

Đường Hoan cười nói: “Chúng ta ít nhất gặp qua chín chín tám mươi một loại độc dược.”

Mạc Hi nhất thời không nói gì, ta còn trải qua chín chín tám mươi một kiếp nạn của Đường Tăng khi đi lấy kinh nữa sao. Sau một lúc lâu nàng mới hỏi: “Chẳng lẽ huynh không có Bích Lưu châu cũng bách độc bất xâm sao?”

“Không phải. Nhưng vì ngựa vạn nhất nên ta mặc Băng Tiêu giáp trên người.”

“...” Mạc Hi trầm nghĩ: thì ra thằng nhãi này bên trong mặc áo khoác đa năng đao thương bất nhập, nước lửa không sợ bách độc bất xâm. Khác không nói, lúc lặn xuống nước da không ướt là chuyện khiến người ta hâm mộ đồ đồ kỳ nào a.

“Đáng tiếc Băng Tiêu giáp này đã nhận máu ta, bằng không cho nàng mặc ta cũng yên tâm hơn.”

“Nếu không có Băng Tiêu giáp sẽ như thế nào? Huynh không sợ tám mươi một loại độc dược kia sao?”

“Sợ thì không sợ, nhưng ta phải mang đủ giải dược mới được, ít nhất cũng phải mang ba mươi loại. ”

“...”

Hai người nhất thời không nói gì, chăm chú đánh giá lưu ly cung cỡ nhỏ này một lần nữa.

Qua một lúc lâu, Mạc Hi nói: “Muốn nói trong nước, cũng chỉ có trong ao có nước. Chúng ta lặn xuống thử đi.”

“Được.”

Hai người cùng nhảy vào trong nước, bắt đầu thăm dò vách đá trên ao.

Bỗng nhiên, Đường Hoan nhìn thấy một cái van nhỏ có cấu tạo giống như van trong phòng nồi hơi, trong khoảnh khắc vẩn mờ, hai người rõ ràng cảm thấy nước ao vì đổ ra ngoài mà sinh ra sức hút. Liếc nhau, gật đầu, Đường Hoan dẫn đầu theo cửa nhỏ bơi ra ngoài, Mạc Hi theo sát mà ra.

Ra khỏi ao, nhưng không phải trời cao biển rộng trong tưởng tượng. Phía trên là một mảnh tối như mực.

Mạc Hi đoán bọn họ có thể đang trong đáy vùng nước của một kiến trúc nào đó của Đường Môn.

Hai người không cần hoạt động gì nhiều, đã bị dòng nước chảy xiết một đường cuốn đi.

Đại khái vọt chừng một ngàn mét, thể nước càng hung mãnh, hai người cơ hồ đã thân bất do kỷ, cũng liền thả lỏng cơ thể, tùy nước đẩy đi.

Bỗng nhiên, qua một nơi mức nước chênh lệch như một cái thác nhỏ, thể nước dần trở nên êm dịu, đỉnh đầu nắng chiếu rực rỡ.

Hai người nhanh chóng trôi lên mặt nước, trước mắt không ngờ là Lăng Ba Trì!

Mạc Hi cùng Đường Hoan liếc nhau, nói: “Con đường sông này thật sự là ảo diệu vô cùng!”

Đường Hoan nhìn gương mặt Mạc Hi vì thời gian dài ngâm trong nước, so với ngày thường có vẻ tái nhợt hơn, mỉm cười nói: “Cuối cùng hữu kinh vô hiểm.” Ngừng một chút, hắt lại dịu dàng nói: “Hôm nay nàng vất vả rồi, nhanh trở về đổi xiêm y. Đói bụng chưa, ta lập tức bảo người bày cơm.”

Mạc Hi rửa mặt xong lại đến Thanh Huy Các, thấy đủ các món ăn, lộ ra vẻ mặt trông chờ. Đường Hoan nhìn buồn cười, nói: “Mỗi lần nhìn nàng ăn cơm đều cảm thấy vui vẻ.”

Mạc Hi tùy ý đáp: “Có lẽ lúc trước chịu đói trí nhớ khắc quá sâu, cho nên mỗi lần ăn cơm đều cảm thấy rất hạnh phúc.”

Đường Hoan nghe xong nhất thời không nói gì.

Hai người dò xét địa cung quả thật tiêu hao không ít tâm thần thể lực, hơn nữa cả ngày cũng không ăn gì, cho nên giờ phút này mặc dù không đến mức ăn như hổ đói, nhưng cũng ăn rất nhanh.

Đội thị nữ dọn chén đĩa đi, Mạc Hi nói: “Ta đoán rất nhanh sẽ có người tới tìm chúng ta.”

Đường Hoan gật đầu, nhẹ giọng nói: “Vừa rồi chúng ta từ Lăng Ba Trì đi ra, cô ta đi theo một đoạn ngắn.”

“Mấy ngày nay cô ta hẳn không ít lần nghe ngóng hành tung của chúng ta.”

“Phải. Đường Đức luôn ngó chừng.”

Sau một lúc lâu, Lục Vân báo lại: “Tứ thiếu, cô nương, Âu Dương tiểu thư đến, nói có chuyện muốn nói với hai vị.”

Đường Hoan cùng Mạc Hi liếc nhau, trầm nghĩ: đến rồi.

Người tới mặc váy dài xanh nhạt, nổi bật lên đóa hồng mai năm cánh giữa mi càn kiêu diễm, chính là Âu Dương Huệ.

Nàng vẫn chưa nói đã cười, sau khi ngồi xuống mới nói: “Ta là đến thay xá muội bồi tội.”

Mạc Hi mỉm cười, nói: “Lệnh muội dùng đoàn kiểm Âu Dương cô nương cho hành hung, Âu Dương cô nương quả thật cần phải đến đây một lần.”

Âu Dương Huệ sắc mặt không khỏi thay đổi, nhưng trong lát đã thành vẻ áy náy, nói: “Ta thật không biết xá muội lại tự tiện lấy đi đoàn kiểm của ta gây hại cho cô nương. Mong cô nương thứ lỗi.”

Mạc Hi cười như không cười nhìn nàng nói: “Vị tỷ tỷ tốt như cô đưa đoản kiếm có độc uội muối, không biết là dụng ý gì.” Thầm nghĩ: Âu Dương Huệ thật biết cư xử, đã đến nước này còn muốn đem mình hái sạch sẽ.

Âu Dương Huệ vốn định nói ngon nói ngọt, nhưng bất đắc dĩ Mạc Hi từng bước ép sát, nàng chỉ phải ủy khuất nói: “Trong đó sợ là có hiểu lầm. Nhưng vô luận như thế nào, ta đến đây quả thật là có ý tốt với Mộc cô nương.” Ngừng một chút, nàng cắn cắn môi, một bộ khó có thể mở miệng, giấy lát mới dứt khoát nói: “Cô nương có biết mình trúng độc không? Đoản kiếm kia dính máu ta, lại cắt trúng cô nương, âm kém dương sai chỉ sợ đã liên lụy đến cô nương. Không dỗi gặt hai vị, cơ thể ta trúng một loại độc cực kỳ bá đạo, vốn tưởng rằng không có thuốc nào cứu được, nhưng ngẫu nhiên nghe nói Đường Môn có một bảo vật trị được độc này, liền mật dày đi theo xá muối đến Đường Môn. Bất đắc dĩ ta là nữ nhi khuê các, người mang độc như vậy, cảm thấy thật khó có thể mở miệng, liền chậm chạp chưa đề cập với Đường chưởng môn. Chỉ là nay vì xá muối điêu ngoa cùng sơ sẩy của ta, hại Mộc cô nương cũng bất hạnh nhiễm độc này, ta cảm giác sâu sắc bất an, nên mới đặc biệt đến nhận tội.”

Đường Hoan ra vẻ không biết, vội vàng nói: “Không biết bảo vật nào của Đường Môn có thể trị độc này?”

Âu Dương Huệ vừa nhìn vẻ mặt hai người, vừa thử nói: “Đó là một trong Đường Môn tứ bảo Lang Gia trượng.”

Mạc Hi mỉm cười nói: “Cô nương chắc là hậu nhân của Phấn La Sát rồi.” Thấy nàng không đáp, Mạc Hi cũng lười vòng vo, nói tiếp: “Năm đó Phấn La Sát hẳn chính là thị nữ của Đường Tâm, trộm Tiêu Hồn Hương của chủ tử dựa vào dung mạo tuyệt sắc ở trên giang hồ giành hết danh tiếng. Nhưng chính cô ta cũng biết, dùng Tiêu Hồn Hương liền không thể động chân tình, nếu không sẽ vô lực xoay chuyển. Cho nên nhiều lần đi tìm chủ tử ngày xưa gây phiền phức. Lại bởi vì võ công không địch lại, thủy chung không có được võ công trong Lang Gia trượng cô ta muốn.” Phấn La Sát gơ tay nhắc chân đều giống Đường Tâm ba phần, xác nhận là người cùng nàng rất quen thuộc, nếu không cho dù là tỷ muội ruột, vị trước mắt này cùng Âu Dương Cẩn phong cách còn dị thường khác xa. Hơn nữa rất có thể vị thị nữ này tự ti vì xuất thân tỷ nữ của mình, lúc hành tẩu giang hồ mới cố ý bắt chước Đường Tâm.

Âu Dương Huệ lúc này sắc mặt đại biến, rốt cuộc không giả vờ được nữa, dứt khoát lạnh mặt, đi thẳng vào vấn đề nói: “Không sai. Đã biết sao không tạo thuận tiện. Đường chưởng môn đem võ công trong Lang Gia trượng chép cho ta, ta cũng có thể trước mặt phụ thân nói tốt cho người, thay người lấy được phối phương hắc hỏa dược. Chỗ xá muối ta cũng có thể cực lực khuyên bảo nó rời khỏi, để hai vị thành chuyện tốt.”

Mạc Hi cười nói: “Âu Dương Huệ cô nương đối với muội muội mình ‘thật tình’ như thế, làm sao biết cô ta sẽ không báo đáp?” Nàng thấy Âu Dương Huệ vẻ mặt không xác định, liền đúng lúc thêm một mối lửa, nói tiếp: “Cô nói xem làm sao ta biết đoản kiếm đến từ đâu, còn có biện pháp hay này kỳ thật là vị tỷ tỷ tốt như cô bày cho cô ta?”

Mạc Hi thấy Âu Dương Huệ nhất thời không nói gì, biết cô ta đã suy nghĩ cẩn thận.

Đường Hoan bỗng nhiên nói xen vào: “Không bằng như vậy, liền theo lời Âu Dương cô nương nói, chờ Âu Dương lão gia tử đáp ứng cho Đường Môn phối phương hắc hỏa dược, võ công trong Lang Gia trượng lập tức dâng ra.”

Âu Dương Huệ nhất thời không có cách nào, lại bị Mạc Hi nhìn thấu thân phận, rối loạn phương hướng, vẻ mặt càng lạnh, giọng căm hận nói: “Một lời đã định!” Xoay người liền đi.

Đường Hoan nói: “Từ khi nào nàng bắt đầu hoài nghi cô ta?”

“Khi Âu Dương Cẩn nói đoản kiếm là của Âu Dương Huệ ta liền bắt đầu đoán động cơ của cô ta. Sau đó chúng ta đọc di ngôn của Đường Tâm trong cung, ta liền chú ý đến Đường Tâm nói người trúng Tiêu Hồn Hương giữa mày đều có một điểm chu sa, lập tức liền nghĩ tới đóa hồng mai năm cánh giữa mi của Âu Dương Huệ. Cô ta xúi giục Âu Dương Cẩn tới tìm ta gây phiền toái là vì khiến ta trúng độc, để bức huynh lấy ra Lang Gia trượng. Ta đoán cô ta vốn chờ huynh lấy Lang Gia trượng ra mới tùy thời lên lút hành động, bất đắc dĩ Đường Môn bảo vệ nghiêm mật, cô ta không dám vượt lời trì hoãn nửa bước, đành phải lấy tư thế cảnh báo xuất hiện, đồng thời giả thành kẻ yếu tranh thủ đồng tình.”

“Ta không biết việc Phấn La Sát năm đó, liền không nghĩ tới Âu Dương Huệ là hậu nhân của bà ấy, vì giải độc mà đến. Có lẽ năm đó Phấn La Sát trộm Tiêu Hồn Hương, chỉ nghĩ đến võ công trong Lang Gia trượng

có thể giải độc, lại không biết đây chỉ là lí do thoái thác mà Đường Tâm gạt Mạnh Đào. Hậu nhân của bà cũng đã đem hiểu lầm này truyền qua từng thế hệ.”

Vân Hà Đài.

Âu Dương Cẩn cười ngọt ngào nói với Âu Dương Huệ: “Hắn là Huệ tử tử lại thay muối muối suốt ngày chỉ biết gây rối này thu thập tàn cục, nhận lỗi đúng không.”

Nếu là ngày thường có lẽ Âu Dương Huệ sẽ không nghe ra ý ở ngoài lời, chỉ là lời nói vừa rồi của Mạc Hi đã đâm rẽ trong lòng nàng, giờ phút này nghe tới, lời này lại mang theo ý châm biếm chối tai, nhất thời cũng lườm cùng Âu Dương Cẩn lá mặt lá trái, liền nói: “Người cũng không cần trộm cười nhạo ta. Đường ca ca của người giờ phút này đang cùng người ta khinh khinh ta ta kìa.”

Quả nhiên, Âu Dương Cẩn sắc mặt lập tức trầm xuống, nhưng chỉ ngăn ngủi một cái chớp mắt, nàng liền lại khôi phục nụ cười, vả lại so với vừa rồi cười càng ngọt hơn, đặc ý nói: “Huệ tử tử. Tử có biết hay không kỳ thật tử rất không được người thích. Đúng vậy, Phích Lịch Đường từ trên xuống dưới đều khen tử tốt, nói tử ôn nhu sẵn sàng, không ra vẻ đại tiểu thư, nhưng tại Phích Lịch Đường ta nói một câu có thể so với tử nói mười câu. Biết vì sao không?” Nàng cố ý ngừng ở chỗ này không nói.

Âu Dương Huệ tính toán lâu như vậy, mới vừa rồi lại ở chỗ Đường Hoan Mạc Hi bị đụng tường, giờ phút này tức giận nói: “Người chỉ giỏi điêu ngoa, mọi người đều nhường người, hơn nữa có phụ thân che chở, nuông chiều người càng thêm vô pháp vô thiên. Ta không thể giống người tùy ý làm bậy như vậy, chỉ có thể nơi nơi ra vẻ rộng lượng hiểu chuyện.”

“Thì ra tử cũng không phải hoàn toàn không rõ. Chẳng qua cho dù thêm nhiều người nữa khen tử tốt thì lại có ích lợi gì đâu. Phích Lịch Đường từ trên xuống dưới chỉ lấy phụ thân làm chủ, sai đâu đánh đó, tử lại không được ông ấy thích. Tử ngày thường luôn lấy ta làm bè, nghĩ đến đem ta làm thương dùng, bản thân có thể núp ở phía sau chế giễu. Không biết ta gây họa, chỉ cần thoáng ám chỉ là người tử tử như tử ra ý kiến, phụ thân đương nhiên sẽ tin, chỉ càng đau lòng ta là đồ ngốc bị người lợi dụng. Ai bảo Phích Lịch Đường mọi người đều biết, ta bị làm hư, trời sinh lỗ mãng, làm việc không biết nặng nhẹ, bên tai lại mềm dễ bị người xúi giục. Huống hồ, phụ thân là nam nhân, hơn nữa là nam nhân có quyền thế, ở trước mặt ông ấy nếu quá nhu thuận, ông ấy sẽ không khen tử sẵn sàng, chỉ không nhớ rõ nữ nhi như tử. Mà ta thì không giống, ông ấy cả ngày thu thập cục diện rối rắm cho ta, cách năm ba ngày lại bị ta làm đau đầu một phen. Tự nhiên lúc nào cũng khắc khắc để ta ở trong lòng.” Ngừng một chút, Âu Dương Cẩn lại nói: “Huệ tử tử, tử bộ đáng thoát nhìn thật hung dữ. Ta nói những việc này là để tử hiểu, tử bớt tự cho là thông minh chen vào chuyện của ta cùng Đường ca ca, ta tự nhiên có biện pháp khiến huynh ấy đồng ý lấy ta. Ngẫm lại tình cảnh của bản thân tử tại Phích Lịch Đường đi, đừng tưởng rằng chỉ có một mình tử là thông minh!” Dứt lời Âu Dương Cẩn đem đoản kiếm kia ném đến trước mặt nàng, lại nói: “Ta tuổi nhỏ, nhất thời tính tình nóng nảy, mới không cẩn thận làm người ta bị thương. Tử liền không giống, trăm phương ngàn kế muốn mượn tay ta trừ bỏ Mộc cô nương. Đừng cho là ta không biết chút tâm tư này của tử, tử cũng muốn gả cho Đường ca ca đúng không. Đó cũng phải hỏi qua phụ thân có đáp ứng hay không!”

Đợi Âu Dương Cẩn đi rồi, Âu Dương Huệ suy sụp ngồi trên đất, đè nén tiếng khóc, lẩm bẩm nói: “Vì sao, thật không công bằng. Từ nhỏ người luôn gây rắc rối. Ở Phích Lịch Đường, chỉ có Âu Dương Cẩn người có thể vô pháp vô thiên, mà Âu Dương Huệ ta phải cẩn thận làm người. Phụ thân lại càng cưng chiều người, không nhớ rõ còn có nữ nhi là ta. Đây rốt cuộc là vì sao. Từ nhỏ đến lớn, ông ấy luôn giữ lại thứ tốt nhất cho người. Ta muốn gả vào Đường Môn chỉ vì lấy được Lang Gia trưởng bảo vệ tánh mạng, nhưng phụ thân nhất định không cho, đơn giản là vì người thích hắn. Ha. Buồn cười, liền ngay cả thích một người ta cũng không thể, nếu không chỉ có chờ chết. Vì sao, ông trời thật quá bất công! Người chờ xem, nếu ta không chiếm được, người cũng đừng mong vừa lòng đẹp ý!” Nói xong một câu cuối cùng nàng dần ngừng khóc, thay vào đó là lãnh ý dày đặc.

Hôm sau. Đường Hoan cùng Mạc Hi lại đến Phá Quyển Lâu.

Bọn họ vừa mới lên bờ liền thấy ở mép nước có một ông lão dáng vẻ cường tráng.

Đường Hoan tiến lên vái chào, cung kính nói: “Vãn bối có lễ.”

Ông lão kia ha ha cười, nói: “Chưởng môn không cần đa lễ. Ân Thu Thực lão gia hỏa kia từng cùng lão phu nói chuyện về hai vị. Mấy ngày nay lão phu đã âm thầm quan sát hành tung của hai vị, chưởng môn còn có vị cô nương này quả thật rộng trong lòng người. Song, xin hai vị bao dung nhiều hơn chỗ thất lễ của lão phu.”

Mạc Hi nói: “Tiền bối cũng chỉ có lòng bảo vệ dẫn dắt mà thôi, đâu có thất lễ. Huống chi trông giữ tàng thư lâu chính là chức trách của tiền bối.”

Ông lão lại là cười, nói: “Cô nương quả nhiên như lời Ân lão, rất khiến người thích, lời này nói ra khiến lòng người thật thoải mái.”

Mạc Hi oán thầm nói: dính vào cơ mật tối cao của Đường Môn, không thức thời một chút, có thể làm gì hơn. Huống chi ngài không phải là một trong những cao nhân nửa ẩn trong truyền thuyết kia sao.

Đường Hoan nói: “Vãn bối đến là có việc thỉnh giáo.”

“Không dám. Không dám. Lão phu biết được nhị vị hôm qua đi địa cung, đoán rằng hôm nay nhị vị sẽ đến, cho nên đặc biệt tới đón tiếp.”

Ba người một đường hàn huyên đi đến Quyển Diệp Đình.

Nơi này bốn phía toàn nước, cũng không sợ có người nghe lén. Huống chi lệnh cấm của Đường Hoan còn chưa giải trừ.

Đợi ngồi vào chỗ của mình, lão giả mới nói: “Lão phu họ Đường, tên Lôi. Nhị vị đến sợ là vì lai lịch địa cung đi.” Thấy hai người gật đầu, ông nói tiếp: “Lai lịch địa cung liền ngay cả lão phu cũng không rõ lắm. Năm đó Đường Tâm tiểu thư phát hiện địa cung, nàng vì xưa nay quen thân với ta, liền đem việc này chủ động bẩm báo, ta cùng với vài vị ẩn lão khác thương lượng một phen. Quyết định y theo tổ tiên minh huấn: đệ tử Đường Môn không thể dựa vào tổ tông phù hộ mà miệng ăn núi lở, cho nên địa cung tài phú mặc dù lớn, chúng ta quyết định tạm thời vẫn niêm phong nó dưới đáy sông không thấy mặt trời. Nhưng thân là chưởng môn, nhất cử nhất động đều liên quan đến tương lai của Đường Môn, ra quyết sách có cái nào không phải là quan trọng nhất, cho nên chúng ta cho rằng chưởng môn có quyền biết nơi cất giấu địa cung.” Ngừng một chút, ông lại cười nói: “Không đối gạt chưởng môn, vài lão già kia còn có ý mượn việc này kiểm tra chưởng môn một phen.”

Mạc Hi thầm nghĩ: cũng là nói nhìn thấy được mà không động được. Chỉ là địa cung này rốt cuộc vì sao mà xây? Khoản tiền vốn thật lớn này của Đường Môn lại là từ đâu mà đến?

Đường Hoan nói: “Không biết mặt phía sau núi của Đường Nghi tiền bối có phải tiền bối lập không?”

“Đúng là lão phu. Năm đó Đường Tâm tiểu thư từng nhờ lão phu chiếu cố nữ nhi duy nhất của nàng. Lại nói tiếp lão phu thật sự đã phụ sự nhờ vả. Đường Nghi năm đó trở lại Đường Môn không bao lâu liền theo song thân mà đi. Lão phu vì nàng lập mộ, thứ nhất là để che mắt, thứ hai cũng có thể cúng mộ một phen.”

Hai người hỏi không thể hỏi, liền từ biệt Đường Lôi, lên thuyền rời đi.

Trên đường Đường Hoan đều cực trầm mặc. Hắn bỗng nhiên cầm tay phải Mạc Hi, cẩn thận kiểm tra nơi cổ tay một lần, nói: “Thẩm thoát đã qua nhiều ngày như vậy, tay nàng đã khỏi hẳn.”

52. Chương 078 - 079

Chương 78. Thất la anh kết tình

Lên bờ, Đường Hoan vẫn nắm tay nàng, nhẹ giọng nói: “Ta mang nàng đi nơi này.”

Hai người một đường đạp tuyết, theo hương mai, đi vào sâu trong rừng mai.

Đường Hoan bỗng dừng bước, nghiêm túc nhìn Mạc Hi, nhẹ hỏi: “Nàng tin ta không?”

Mạc Hi thấy hần hỏi trịnh trọng, liền nhìn hần không nói lời nào. Đối với nàng mà nói phần lớn tình huống tín nhiệm liên đại biểu cho cái chết. Những lời này lại hỏi quá đột ngột, cho nên nhất thời không biết trả lời thế nào, dứt khoát trầm mặc.

Đường Hoan tay phải nhẹ nhàng xoa tóc nàng, phát đi tuyết rơi trên đó, nhẹ giọng nói: “Khiến nàng khó xử. Như vậy được không, nàng nắm sẵn mạch môn của ta, ta chỉ cầu nàng nhắm mắt lại đi theo ta, chỉ cần một lát.” Nói xong liền muốn buông tay trái vốn đang nắm tay nàng.

Mạc Hi đã từ từ nắm chặt tay, không cho tay hần rút ra, nhẹ giọng nói: “Như vậy là tốt rồi.” Sau đó chủ động nhắm mắt.

Đường Hoan thấy nàng phản ứng như thế, nhất thời cảm xúc dâng trào, cánh tay phải nhẹ nhàng ôm, đem nàng nhét vào trong lòng, cảm nhẹ nhàng đặt trên đỉnh đầu nàng, nhắm mắt thiên ngôn vạn ngữ đều kẹt trong cổ, một chữ cũng nói không nên lời.

Mạc Hi nhẹ giọng nói: “Không phải có gì cho ta xem sao. Đi thôi.” Thầm nghĩ: kỳ thật cho dù ta nhắm mắt lại, lấy công lực hiện tại của ta cũng không sợ. Chỉ là vừa rồi trong khoảnh khắc nhắm mắt kia, ta chỉ sợ là thật sự tin huyễn.

Đường Hoan cũng không dời bước, nhẹ giọng khẩn cầu nói: “Đừng nhúc nhích. Chỉ một lát.” Ngừng một chút, hần lại giống như thở dài nói: “Ta biết nàng phải đi.”

Mạc Hi nhẹ nhàng “Ừm” một tiếng, cũng không biết là trả lời câu trước hay câu sau.

Lại sau một lúc lâu, Đường Hoan rốt cục buông nàng ra tiếp tục đi về phía trước.

Mạc Hi nhắm mắt lại mặc hần nắm.

Bỗng nhiên nghe được tiếng mở cửa, sau đó chung quanh nháy mắt âm áp.

Lúc Mạc Hi mở to mắt, đã đứng trong ột ngôi nhà ấm trồng hoa dùng lưu ly xây thành.

Chung quanh là một biển hoa thực được, tuy là đủ màu đủ sắc đua nở, nhưng mặc cho trăm mị ngàn hồng thế nào, cũng chỉ một loại hoa thực được. Dõi mắt nhìn lại, chủng loại so với trên bức bình phong trong phòng Mạc Hi chỉ hơn chứ không thiếu.

“Thích không?”

“Rất đẹp.”

“Có thể nhắm mắt một lần nữa không?”

Mạc Hi theo lời nhắm mắt lại, cảm giác được có cái gì nhẹ nhàng buộc lên thắt lưng nàng. Trong toàn bộ quá trình, hơi thở cùng tay Đường Hoan đều có chút không yên. Đáy lòng nàng mơ hồ dâng lên một loại dự cảm, lại nhất thời không phân biệt được rốt cuộc tâm tình ra sao.

Sau một lúc Mạc Hi cảm thấy thứ gì đó như hoa tai nhẹ nhàng trĩu xuống trên váy nàng, vật buộc bên hông thoáng căng.

Từ từ mở mắt, bên hông buộc chặt một cái dây đeo nhiều màu làm bằng tay. Vàng, bạc, tím, đỏ, cam, xanh đan vào thành một cái đồng tâm kết rực rỡ tinh tế, phía trên điểm một khối mỹ ngọc hình tròn, xanh biếc trong suốt như nước suối đọng lại, chung quanh chạm rồng hoa lan, ở giữa có khắc một chữ “Hoan”. Bên cạnh viết một hàng chữ - “Sinh tử khiết khoát, dữ tử thành duyệt.”

Mạc Hi biết sợi dây màu sắc rực rỡ như vậy tên là la anh, nữ tử nơi đây vô luận giàu nghèo sang hèn, khi xuất giá chắc chắn phải có một cái la anh đeo bên hông, biểu thị thân này đã có nơi có chốn. Có câu “Thân kết kỳ li, cửu thập kỳ nghi.” Đó là miêu tả tình cảnh khi nữ nhi xuất giá, mẫu thân lưu luyến thất la anh, cũng chính là “kết li”, tức cách gọi khác của thành hôn thời xưa. Chỉ là từ trước đều là nữ tử vì người trong lòng mà đeo ngọc kết la anh, biểu hiện tâm ý. Không nghĩ hần lại...

Nghĩ tới đây, Mạc Hi không khỏi nhớ tới một câu thơ: “Hà dĩ kết ân tình, mỹ ngọc chuê la anh.”

Không đợi nàng làm gì, Đường Hoan đã nắm chặt hai tay nàng nhẹ giọng nói: “Ta chỉ sợ đời này cũng không đợi được nàng cam tâm tình nguyện đeo la anh này, chỉ có thể không được nàng đồng ý liền làm như vậy.”

Không cầu nàng luôn đeo nó, chỉ cầu nàng đừng ở trước mặt ta tháo xuống.” Vừa nói vừa từ trong lòng lấy ra một sợi dây nhiều màu khác giống vậy, ngọc bội trên đó cũng có chất liệu giống nhau, nhưng cả khối ngọc bội đã được khắc thành một đóa thực được nở rộ, giữa hoa có khắc một chữ “Hi”. Bên cạnh đồng dạng viết một hàng chữ - “Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão.”

Hắn tiếp tục nhẹ giọng nói: “Ta cũng biết tình cảm kết tóc rất khó cưỡng cầu, chỉ cầu nàng không cự tuyệt nhận lấy hai cái la anh này. Ta sẽ đợi cho đến ngày nàng nguyện ý tự tay đeo một cái cho ta.”

Ngón tay Mạc Hi nhẹ vuốt chữ “Hoan” trên ngọc bội bên hông. “Hoan”, “Hi”, hợp lại tức là “hoan hỉ”. Thật lâu thật lâu sau, nàng cũng hỏi không ra câu “Nếu vĩnh viễn không có ngày đó?” Ngược lại nhẹ giọng nói: “Huynh thật sự cảm thấy ở bên ta sẽ vui vẻ sao?” Thấy Đường Hoan không chút do dự gật đầu, nàng ngừng mắt nhìn hắn nói: “Người như ta, chẳng những không thể giúp huynh điều gì, chỉ có thể liên lụy huynh thôi.”

Đường Hoan không đợi nàng nói tiếp, liền nói: “Nàng là loại người nào, ta tự biết. Chỉ là ta đã thề, cuộc đời này nhất định cùng nàng sống chết có nhau.” Ngừng một chút, hắn mới nói tiếp: “Nàng chỉ cần hỏi lòng mình, có nguyện ý cùng ta chung sống đến già hay không.”

Mạc Hi trong lòng chấn động, thì ra hắn đem hai câu kia phân ra mà khắc, là tồn tâm ý như vậy. Hắn nguyện lấy sống chết, đổi lấy một đời bạc đầu cùng nàng.

Lại qua hồi lâu, Mạc Hi mới từng chữ một nói: “Ba năm trước cũng có một người hứa với ta cả đời cả kiếp. Ta từng nghĩ người đó có thể cùng ta đi qua mỗi sớm tối của cuộc đời này. Lại không nghĩ rằng, là cánh tay này lấy mạng hắn. Năm đó ta mới mười ba tuổi, mà hắn mới mười bảy tuổi.” Ngừng một chút, nàng nhìn chằm chằm tay phải mình, lạnh lùng hỏi: “Huynh không sợ sao?”

Cho đến khi Đường Hoan lấy tay lau nước mắt của nàng, Mạc Hi mới bất giác nhận ra mình đã rơi lệ đầy mặt. Chỉ là vẻ mặt của nàng vẫn lạnh như vậy.

Đường Hoan cuối cùng nhịn không được, ôm nàng vào lòng. Cô gái trước mắt này cho dù khóc cũng không có tiếng động, ẫn nhẫn kiềm nén như vậy. Từ từ, hai tay của hắn càng thu càng chặt, chỉ cảm thấy mỗi giọt nước mắt này, tất cả đều rơi thẳng vào lòng hắn. Mỗi một giọt rơi, tim của hắn liền thắt chặt một lần, những giọt nước mắt này cuối cùng tụ thành một dòng sông nơi đáy lòng, bất ngờ ập qua, khiến hắn thất hồn lạc phách, chỉ bằng bản năng chậm rãi tới gần, dùng môi lau đi nước mắt.

Vô tận chua xót cùng ngọt ngào tan ra giữa môi, chua xót dần dần bị rửa sạch, cuối cùng chậm rãi lắng đọng thành một mảnh yên tĩnh khắc cốt铭心.

Mạc Hi vốn tưởng rằng nước mắt của cả đời này đều đã chảy hết vào cái đêm không trăng không sao mai táng Cổ An kia rồi. Vùng đất hoang vu lắng đọng dưới đáy lòng rất nhiều năm nay bị nước mắt cọ rửa qua giống như thành một vùng bùn. Chỉ nghe đáy lòng có tiếng nói: lúc này đây, đắm chìm cũng tốt...

Nàng bỗng nhiên nổi lên tâm tính trẻ con, trốn đi môi hắn, đem mặt chôn vào lòng hắn, cọ cọ, sau đó ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng nói: “Huynh chiếm hết tiện nghi, ta hủy một bộ quần áo của huynh, sẽ không so đo chứ.” Vừa dứt lời, giống như ý nguyện nhìn thấy tai Đường Hoan dần dần đỏ lên. Nàng vừa phát tiết một phen, giờ phút này trầm tĩnh lại, nhìn thấy Đường Hoan phản ứng nhất thời chỉ cảm thấy vui sướng. Chỉ là đè nén quá lâu, cho dù thật sự vui vẻ cũng chỉ mỉm cười tương đối. Đường Hoan thấy nàng ngẩng đầu, đôi mắt không những không vẫn đục, được nước mắt rửa qua vô cùng trong trẻo, bên môi mang theo một nụ cười tinh nghịch, vừa bướng bỉnh lại đáng yêu như vậy, nhất thời thương yêu vô hạn. Tay phải ôm thắt lưng của nàng, càng xiết chặt, tay trái nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, gương mặt nàng, nhẹ giọng nói: “Từ nay về sau, thân này tâm này của ta đều là của nàng, hướng chỉ một bộ quần áo.”

Vừa nói vừa ôm lấy Mạc Hi chậm rãi ngồi xuống.

“Hai khối ngọc bội kia là huynh khắc sao?”

“Phải.”

“Vậy hai cái la anh là huynh tự làm sao?”

“Ừ.”

“Không thể tưởng được huynh đa tài đa nghệ như vậy, không chỉ biết điêu khắc, còn có thể làm nữ hồng.”

“...”

Trong biển hoa rực rỡ bóng dáng hai người gắn bó bên nhau.

Giờ phút này bọn họ đều đã quên, biệt danh của thực được - “Tương li” (chia cách).

Chương 79. Mưa máu gió tanh

Hoàng hôn. Quan đạo ngoại thành Kim Lăng.

Mạc Hi mai phục ở phía sau gò đất cạnh đường lớn, mặc ưa xuân mù mịt giống như hàng ngàn tấm lưới mảnh vô hình rơi xuống, từ từ bao phủ nàng trong một mảnh ẩm ướt vô biên, lẳng lặng suy nghĩ về nhiệm vụ khác thường lần này.

Năm ngày trước nàng từ đất Thục trở lại Kim Lăng, không quá hai ngày, liền nhận được lệnh triệu tập khẩn cấp số một của tổ chức, nhận nhiệm vụ ủy thác cường chế hạng nhất. Loại tình huống này cơ hồ là từ khi nàng gia nhập tới nay chưa bao giờ có, trước đó Mạc Hi cảm thấy tổ chức cho phép nhân viên dưới cờ tự do lựa chọn nhiệm vụ cũng coi như là tôn trọng ý nguyện cá nhân, so với những người cùng nghề khác coi như là một loại văn hóa công ty đặc thù. Mà nhiệm vụ lần này lại khẩn cấp như thế, đến ngày động thủ Mạc Hi mới nhận được thời gian, địa điểm cụ thể mục tiêu thường lui tới, cùng nội dung chấp hành nhiệm vụ - cướp tiêu. Vật được bảo vệ rốt cuộc là gì lại không lộ ra mấy may, có thể thấy được nhiệm vụ lần này thuộc loại tuyệt mật.

Người chấp hành nhiệm vụ lần này phân thành hai tổ, tổ một tiên phát chế nhân (ra tay trước để không chế kẻ địch), kiểm chế tiêu sư đối phương. Tổ hai tùy thời mà động, cướp hàng hóa của đối phương. Mạc Hi được phân vào tổ một.

Một canh giờ trước nàng đi tới địa điểm chỉ định thăm dò địa hình, tìm kiếm chỗ ẩn thân, nhằm mai phục, lại phát hiện người có cùng mục đích giống nàng chỉ sợ không ít, cũng không biết có phải đồng sự hay không. May mà mọi người đều mạnh ai nấy làm, cũng bình an vô sự.

Một chút ánh sáng cuối cùng của nắng chiều đang từ từ biến mất, cuối quan đạo dần có tiếng đập đá khô khốc truyền vào tai Mạc Hi. Vì mưa xuân rơi dày đặc, trên mặt đất không có bụi đất bốc lên, ngược lại không dễ phán đoán số người tới nhiều ít.

Chỉ có người mới vào nghề mới nghĩ lầm rằng ban đêm là thời cơ động thủ tốt nhất. Trên thực tế phàm là người đã quen đi lại, càng là đêm đen gió lớn tinh thần càng tăng cao gấp trăm lần, tính cảnh giác so với ban ngày chỉ hơn chứ không kém. Mà hoàng hôn lại không giống, lúc ngày đêm thay đổi, con người không khỏi vì cả ngày mệt nhọc mà theo bản năng tinh thần dần lơ lửng, hơn nữa lại là thời điểm dùng cơm chiều, không khỏi bụng đói kêu vang, chính là lúc thể lực cũng thiếu hụt.

Rất nhanh, một đội ngựa liền xuất hiện trong tầm mắt Mạc Hi. Dõi mắt nhìn lại, ít nhất có hai trăm người. Chờ bọn họ thoáng đến gần, Mạc Hi mới phát hiện những người này dùng một trận thức giữ vững đội hình rất nhanh đi tới, đây căn bản không phải phong cách áp tải của người giang hồ bình thường!

Trên giang hồ có ba cách bảo tiêu, một là uy vũ tiêu, hai là nhân nghĩa tiêu, ba là thâm tiêu. Uy vũ tiêu là trên xe tiêu có cắm một cây cờ lớn cán dài, trên cờ viết rõ tên tiêu sư, rêu rao khắp nơi. Vì trên cột cờ có gắn ròng rọc, nên mặt cờ có thể chuyển động. Khi áp tải kéo xuyên qua đỉnh cờ, cũng chính là kéo tiêu kỳ lên đỉnh, đánh chùy dài, phát ra tiếng “Bang! Bang!”, các tiêu thủ hoặc lớn tiếng hô ký hiệu, hoặc danh hiệu của tiêu cục giang hồ, đây chính là hô tiêu uy. Đi nhân nghĩa tiêu, sẽ hạ nửa cờ, đánh thập tam thái bảo trường chùy la, ngũ tinh la hoặc thất tinh la. Mà thâm tiêu tức là, nếu trước đó biết được nơi nào vì thực lực không đủ mà khó có thể xông qua, dứt khoát lặng yên không một tiếng động tháo chuồng ngựa, quét dầu vào bánh xe, thu cờ, lên lút đi qua.

Mà đội người trước mắt này, vó ngựa đều dùng vải bao không nói, tất cả những người hộ tiêu lại đều cười danh câu (ngựa quý) quan ngoại (chỉ vùng đất phía đông Sơn Hải Quan hoặc vùng đất phía tây Gia Cốc Quan, Trung Quốc) - “Ô Văn mã” có mỹ danh “thiên lý tuyệt quần”. Giữa đội ngựa là tám xe ngựa vải xám, mỗi xe có bốn con ngựa cao to kéo. Xe ngựa thô ráp không chút bắt mắt, nhưng bánh xe quan trọng nhất của cả chiếc xe lại đều làm từ gỗ Thiết Hoa* rắn chắc nhất, vả lại chế tác tinh xảo. Gỗ Thiết Hoa so với gỗ

bình thường cứng gấp ba lần, so với thép thông thường cũng cứng gấp đôi, làm bánh xe hiển nhiên cũng đặc biệt bền chắc. Chỉ là loại gỗ này chỉ có biên cảnh của Nam Triều và Xích Diễm mới có, hơn nữa số lượng vô cùng ít.

* Cây Thiết Hoa là một loại đại thụ rất cứng rắn, thân cây cao hơn 20m, vỏ cây đầy những đốm trắng chi chít. Đặc điểm nổi bật nhất của nó là cứng đến đỉnh cũng đóng không vào, đồng thời cũng rất nặng, nếu quăng vào nước sẽ chìm thẳng như đá. Mặc dù vậy, vẫn còn một loại cây gỗ cứng hơn Thiết Hoa, đó là cây Thiết Mộc.

Xe ngựa lướt qua, trên mặt đất hiện ra những vết bánh xe cực sâu, có thể thấy được vật chổ trong xe chắc chắn không nhẹ.

Rất nhanh, đoàn xe đã tiến vào khu vực gồ đất Mạc Hi mai phục, chung quanh liên tiếp có người nhanh chóng rút ra. Mạc Hi vẫn yên lặng nằm bất động, xem diễn biến.

Bỗng nhiên, trên mặt đất đồng loạt xuất hiện mười sáu cái chông sắt xếp thành hàng, bay lên không ước chừng ba tấc có hơn, trong khoảnh khắc, ngay trước đoàn xe người ngã ngựa đổ. Gai trên chông sắt móc vào chân ngựa khiến máu thịt bay tứ tung, nhất thời ngựa hí thảm không dứt.

Mạc Hi phát hiện những kỵ sĩ này tài cưỡi ngựa vô cùng điêu luyện, có vài con ngựa cho dù bị thương cũng nhanh chóng được trấn an.

Vì biến cố này, toàn bộ đoàn xe chợt dừng lại, hơn phân nửa ngựa phía sau không bị chông sắt tập kích lại có thể không may bị tiếng hí thảm thiết của đồng bọn ảnh hưởng, bình tĩnh thu móng mà một khắc trước còn đang chạy như bay. Dù là số ít ngựa vì chấn kinh mà đứng thẳng lên, những kỵ sĩ này cũng ngồi vững trên lưng ngựa, hai chân kẹp chặt bụng ngựa, hai tay nắm chặt dây cương, vả lại vẻ mặt không hoảng không loạn, có lẽ thường gặp tình huống bất ngờ thế này.

Mạc Hi thấy tình hình này, hai hàng lông mày nhíu chặt. Đối phương được huấn luyện nghiêm chỉnh như thế, tuyệt không phải là một tiêu đội nào đó trên giang hồ!

Nhiệm vụ lần này không thể nghi ngờ là vô cùng khó giải quyết. Nhưng nàng lại không có đường lui. Vì tổ chức đã nói rõ ràng trên nhiệm vụ, khi trở về báo cáo phải đưa ra mệnh bài trên cổ tay của đối phương.

Giờ phút này, trong trận đã bắt đầu chém giết. Nhìn võ công của những kỵ sĩ này hẳn là cũng bình thường, mười mấy người lúc trước lao ra chỉ giơ tay chém xuống đối phương liền một đao mất mạng. Sau đó, bọn họ lại đồng loạt chém tới cổ tay đối phương, thu thập từng miếng tróc bài nhét vào lòng. Mười chín người trong trận này không thể nghi ngờ đều là đồng sự của nàng! Trong đó còn có vài bóng dáng quen thuộc.

Nhưng như thế lại càng quái dị, xem thanh thế của đối phương, đây nhất định là vụ mua bán lớn, tổ chức lại bố trí người cùng tổ chia năm xẻ bảy mạnh ai nấy làm, chẳng lẽ thật sự bởi vì thời gian quá gấp gáp? Nhưng nếu quả thực như thế, vậy cơ quan chông sắt kia vì sao lại chôn tài tình như thế?

Trong nháy mắt, Mạc Hi hành động. Một đường thẳng tắp tiến vào trong trận. Nàng không ra tay thì thôi, vừa ra tay liền nhanh chóng như gió cuốn lá rụng. Hai tay cùng động, tay trái một kiếm cắt cổ, tay phải dùng đoản kiếm cắt cổ tay. Động tác của nàng mặc dù nhanh đến cực độ, lại mơ hồ lộ ra một cảm giác nhịp nhàng ung dung, vả lại ra tay vừa nhanh vừa chuẩn, có thể nói là không chút do dự. Nhanh chóng xuyên qua như vậy, kỵ sĩ chung quanh đã ngã xuống một đám lớn. Đợi sau khi quét sạch quanh thân, nàng lại nhanh chóng nhặt tất cả những sợi tơ đỏ cột mệnh bài trong tầm mắt lên, thu vào trong lòng.

Ngắn ngủi không đến một nén nhang, trên trang phục đen của Mạc Hi đã nhuộm đầy máu, mùi máu tanh giống như giòi bọ bám vào xương cốt đập vào mặt mà đến.

Hai mươi người cùng thi triển kỳ kỹ, thế như chẻ tre thu lấy mệnh bài. Trong trời đất một mảnh xơ xác tiêu điều. Máu tươi bay khắp nơi, lẫn vào mưa xuân, bốc hơi trong ánh chiều tà, khiến không khí dính ngấy dị thường. Ngay cả động tác của hai mươi người kia cũng giống như bị không khí giăng co sần sệt này làm một mối, mà trì trệ vài phần.

Mạc Hi một đường động thủ, chậm rãi tới gần xe ngựa. Đang muốn vén rèm vải xám nhuộm máu lên tìm hiểu, bỗng nhiên, một thanh kiếm từ sau rèm thẳng tắp đâm tới nàng, người trong xe xuất kiếm, vô luận tốc độ hay độ mạnh yếu đều kém hơn Mạc Hi không chỉ một bậc. Nhưng thanh kiếm này lại không phải

vật bình thường. Lưỡi kiếm phủ sương, như sắc trời lúc tờ mờ sáng. Thân kiếm như mực, thuần hậu chứa cả trời đất. Lúc tĩnh tiêu điều như vào đông; lúc động lại hơn linh xà, ngập tràn khí xuân. Mạc Hi không dám khinh thường, cơ hồ là theo bản năng nhanh chóng từ trong lòng rút ra Thừa Ảnh để chống lại.

Hai kiếm giao nhau, không nghe thấy tiếng kim loại, kiếm khí thẳng tắp đối chọi. Mạc Hi trong lòng cả kinh. Có thể khiến Thừa Ảnh vừa đối mặt liền kích phát kiếm ý của bản thân, nhất định cũng là một thanh tuyệt thế danh kiếm.

Chỗ đáng quý của một thanh tuyệt thế hảo kiếm không phải ở việc nó sắc bén thế nào, mà ở kiếm khí chứa trong đó, cũng chính là kiếm hồn của thanh kiếm. Trên giang hồ một số chú kiếm sư thậm chí còn cho rằng bản thân một thanh danh kiếm truyền thế sẽ có được ý chí độc lập với người cầm kiếm, hơn nữa coi việc đúc ra được một thanh kiếm như vậy là ước mơ cả đời.

Ba chiêu qua đi, Mạc Hi rốt cục thấy rõ người mặc trường bào đen trong xe.

Từ khi nàng đi vào thế giới này, không lúc nào có thể khiến nàng khiếp sợ hơn giờ phút này. Đó là khuôn mặt làm nàng nhớ mong, suốt đời khó quên. Từ khóe mắt đến chân mày đều quen thuộc vạn phần, chỉ là đường nét trở nên trưởng thành hơn. Riêng đôi mắt kia lại toát ra cảm xúc khiến nàng hoàn toàn xa lạ, vốn là ấm áp thương tiếc nay đã bị cơ trí lạnh lùng thay thế. Giống như bị ý lạnh kia đánh trúng, động tác trên tay Mạc Hi không khỏi chậm lại.

Cùng lúc đó, mười mấy cao thủ đối phương đã vây quanh nàng, người trong xe cũng không ra tay nữa. Màn xe hạ xuống, Mạc Hi cơ hồ đã nghĩ đến người nàng nhìn thấy vừa rồi chỉ là suy nghĩ cùng ảo giác được tạo thành từ vô số cảnh mơ tích tụ.

Nhưng tình thế giờ phút này lại không chấp nhận được nàng nghĩ nhiều, chỉ đành dốc hết sức ứng phó đám người kia. Người trong xe công lực không bằng nàng, vốn nên bị nàng cảm giác được, nhưng người này nhờ bảo kiếm trong tay đã giấu đi sự tồn tại, mới có thể làm nàng bất ngờ không kịp phòng. Hiển nhiên người trong xe là thủ lĩnh bọn họ. Hành động vừa rồi của nàng không khác gì chọc vào tổ ong vô vàn.

Mạc Hi không biết là vì mình cảm xúc phập phồng, hay là do vừa rồi Thừa Ảnh cùng thanh bảo kiếm kia giao phong khơi dậy kiếm khí ác liệt của bản thân nó, Thừa Ảnh trước giờ mang danh đao nhã, lúc này lại múa ra một luồng sát ý thấu xương.

Mũi chân trái chấm đất, xoay người một cái. Một kiếm, chỉ một kiếm, kiếm phong của Thừa Ảnh hơi nghiêng, quét ra một kiếm hình cung nhanh như tia chớp, mũi kiếm chuẩn xác xẹt qua mười hai người kia. Trong khoảnh khắc, mười hai thanh kiếm cơ hồ cùng rơi xuống đất.

Bọn họ nếu là thị vệ của hắn, Mạc Hi chỉ cần thoát đi là được.

Giải quyết xong những người đó, nàng vẫn muốn đi vén rèm, hỏi người trong xe một câu, nhưng không có cơ hội.

Đột nhiên, mây trời mưa tên như châu chấu bay qua bắn đến, Mạc Hi chỉ có thể múa ra một lưới kiếm, che chở thân thể vội vàng thối lui.

Đột nhiên, khóe mắt nàng thoáng thấy ở phía xa xa bóng dáng quen thuộc đang cùng người triền đầu đã bị mưa tên phía sau xẻ trời mà đến che phủ. Bay nhanh qua, cũng đã cứu không kịp. Chỉ có thể trở mắt nhìn hai mũi tên liên tiếp xuyên thấu lưng hắn, cắm vào thật sâu, sau đó lại trở mắt nhìn hắn ngã xuống mặt đất lấy lợi bị mưa cùng máu loãng thấm vào.

Còn thiếu một chút.

Tháo khăn vải đen che mặt, khuôn mặt luôn hơi u buồn kia, giờ phút này ngược lại bình tĩnh dị thường, quả là Thủy Đạo Tư. Hắn hình như cũng nhận ra đôi mắt của Mạc Hi, nhưng cũng chỉ kịp khẽ phun ra hai chữ: “Đi mau...” Liền không còn tiếng động.

Mạc Hi nhẹ nhàng vuốt mắt hắn. Nhìn quanh bốn phía, chém giết đầm máu vẫn đang tiếp tục, mưa tên kia cũng không phân địch ta, chỉ liên tục không ngừng bay vào trong sân, tiếng xé gió không dứt bên tai, phá tan sự tĩnh lặng mà mưa xuân đã dệt thành.

Tổ thứ hai tiếp viện trong truyền thuyết chậm chạp không xuất hiện. Người trong sân, vô luận địch ta, cũng đã chẳng còn bao nhiêu. Quả là đao kiếm không có mắt, đối xử bình đẳng.

Nếu nói tên bắn về nơi khác dày như châu chấu, vậy tên bắn về phía xe ngựa Mạc Hi mới thăm dò lúc này có thể nói là dày đặc đến không còn khoảng cách. Mạc Hi khẽ cắn răng, vừa định xoay người trở lại, liền thấy một bức tường đồng được tạo thành từ hai hàng giáp rất nhanh di chuyển qua chỗ xe ngựa, trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Lúc này không lùi còn đợi khi nào!

Lấy võ công Mạc Hi lúc này, nếu nàng có ý muốn lui, cho dù thiên quân vạn mã cũng không ngăn được. Dưới một mảnh kiếm quang, nàng như vũ bão phá vòng vây, phi thân chạy đi.

Mưa phùn trong suốt vẫn không ngừng rơi, mùi máu tanh trong không khí chẳng những không mất đi, ngược lại càng lúc càng nồng đậm...

53. Chương 080 - 081

Chương 80. Cổ An

Lát sau, bức tường đồng tạo thành từ khiên chắn của mười hai người kia đã đến trước xe ngựa.

Trong xe truyền ra một giọng nói trầm thấp ổn định: “Lão già kia đã chết sao?”

“Dạ, chủ thượng.”

“Đi!”

Người mặc trường bào đen kia dưới sự che chắn của mười hai người nhanh chóng chui khỏi xe ngựa, đoàn người đội hình không chút rối loạn một đường đi nhanh, trong làn tên như mưa to gió lớn chạy khỏi vòng vây. Chỉ nghe người áo đen kia huyết sáo một tiếng, một con hãn huyết bảo mã lông đen tuyền không lẫn màu khác từ gò núi cách đó không xa phi nhanh xuống, phút chốc liền đến trước mặt hắn. Vừa nhảy lên lưng ngựa, liền có khí thế cưỡi ngựa tuyệt trần. Mười hai người còn lại đều tự bỏ thuận lên ngựa, chạy như bay theo người trẻ tuổi áo đen kia. Đoàn người không hề nhìn lại xe ngựa giữa sân một cái, rất nhanh liền biến mất trong màn mưa rào rích.

Lúc này cung nỏ thủ mai phục cách đó không xa thấy đuổi không kịp, cũng liền nhanh chóng thu xếp đội ngũ, như thủy triều tràn vào thu chiến lợi phẩm. Liếc mắt nhìn lại, ít nhất cũng có bốn trăm người. Tám ruộng sắt đặt trên tám chiếc xe ngựa kia đều được nâng xuống, phân biệt để vào tám chiếc xe ngựa vải xanh khác đã sớm chuẩn bị trước.

Một thi thể cầm y hoa phục bị ném ra từ một chiếc xe ngựa trong đó.

Chốc lát, bốn trăm người này liền phân thành tám đội, mỗi đội bảo vệ một chiếc xe, đi theo tám hướng khác nhau, không đến một nén nhang liền giống như nước rút hoàn toàn biến mất.

Mạc Hi thấy đầu trâu mặt ngựa các đường đều đã rời khỏi, mới từ trên một cái cây cành lá rậm rạp ở xa xa phóng xuống, đi đến giữa sân lần nữa. Chỉ chốc lát sau, liền tìm được chính xác thi thể ngã đến chết (thụy đạo tử - độc đồng âm với Thủy Đạo Tử).

Mạc Hi cống hắn đi thông thả trong mưa, nhưng cũng không đi xa, chỉ lên một sườn núi đón ánh nắng gần đó. Còn nhớ hắn đã từng hỏi Mạc Hi tin có kiếp sau hay không, hắn nói hắn tin, bởi vì như thế sẽ có thể sống một lần nữa. Hắn nói hi vọng kiếp sau mỗi ngày đều có thể sống dưới ánh mặt trời. Còn hi vọng có thể làm tú tài nghèo kiệt hủ lậu vai không đủ sức vác nặng tay trói gà không chặt, cả đời đều không cần đụng đến đao kiếm, cưới vợ sinh con, cùng người nhà sống nương tựa lẫn nhau, đơn giản qua ngày. Nghĩ đến đây, Mạc Hi bắt đầu kiểm tra thân thể hắn, lấy ra một sợi bách trượng tác, một thanh đoản kiếm, quăng chúng ra xa.

Đội lục đến tờ phân công nhiệm vụ giấu trong lòng hắc, Mạc Hi liền lấy ra đọc tỉ mỉ. Cả tờ giấy đã ướt hơn phân nửa, cho nên phần lớn chữ viết đã mất theo nước mưa, chỉ còn lại một hàng chữ cuối cùng: “Ba ngày sau, Thập Lí Pha ngoại thành Kim Lăng lĩnh thưởng.”

Mạc Hi không khỏi nhú nhú mày, nàng dám khẳng định trên tờ nhiệm vụ của mình không có câu này. Chỉ vì nhiều năm nay, nàng đã tạo thành một thói quen, mỗi lần nhận được nhiệm vụ chắc chắn phải đọc đi lại đọc vài lần, đến khi thuộc lòng mới dùng nước làm mất đi chữ viết, cho nên tuyệt không có khả năng nhớ lầm. Thầm nghĩ: xem ra ba ngày sau tránh không được phải đi một chuyến, tìm hiểu kết quả.

Thân thể của Thủy Đạo Tư vẫn ấm áp như cũ, vì phòng ngừa máu tươi văng khắp nơi, Mạc Hi lật người hắc lại, điểm huyết đạo chung quanh hai vết thương trên lưng hắc, mới nhẹ nhàng nhổ tên ra, nhưng chỉ nhổ được hai cây tên, đầu tên dài mạng kia lại gãy ở bên trong. Nhìn kĩ cây tên, cũng không có gì đặc biệt, liền quăng qua một bên.

Mạc Hi lấy đoản kiếm ra, động tác nhanh nhẹn lấy hai đầu tên kia ra. Đúng là kim thốc thiết cốt tiễn, kiểu dáng của loại tên này cùng tên bình thường không khác gì nhiều, vì mũi tên bằng kim loại nhỏ hẹp và lại đặc biệt bén nhọn, nên có thể xuyên qua khôi giáp bình thường. Cũng được gọi là “thiết cốt lệ trùy tiễn”, là một loại tên nổ (bắn bằng nổ). Nhưng mà, hai đầu mũi tên “thiết cốt lệ trùy tiễn” trong tay Mạc Hi này hiển nhiên là đã trải qua cải tiến, ở giữa cao hơn, rãnh hai bên trũng xuống.

Mạc Hi âm thầm suy nghĩ: rãnh này hẳn là dùng để chứa độc dược. Mà chỗ nối giữa thân tên và đầu tên lại lỏng như thế, vừa nhổ ra liền gãy, chắc chắn là một loại thiết kế đặc biệt. Loại thiết kế này tuyệt diệu ở chỗ một khi tên bắn vào trong cơ thể, thân tên liền gãy ra, mà đầu mũi tên lại bám vào trong thịt không thể tự nhổ ra được, đảm bảo người trúng tên lập tức phát độc. Rãnh của hai đầu mũi tên trong tay này chắc chắn có độc, bằng không Thủy Đạo Tư trúng tên đều không phải chỗ yếu hại, lấy công lực của hắc không đến mức đi nhanh như vậy. Hơn nữa loại độc dược này nhất định có chút bá đạo, người trúng độc máu không đổi màu, vẫn đỏ tươi, khiến người ta không dễ phát hiện.

Mạc Hi âm thầm may mắn trên người mình có Bích Lưu châu, nếu không tùy ý chạm loạn giống như nàng vậy, khó tránh khỏi cũng trúng chiêu. Nay lại có thể không chút quan tâm thăm dò tỉ mỉ. Thầm nghĩ: đáng tiếc ta không biết độc, có cơ hội nên để Đường Hoan xem thử mới được, biết đâu có thể dựa vào manh mối này mà biết được lai lịch của những người bắn tên. Nàng vừa nghĩ vừa dùng vải gói hai đầu mũi tên lại, cất vào trong lòng.

Trời mưa rào dầm so với trời nắng tốn nhiều thời gian hơn. Chôn Thủy Đạo Tư xong, Mạc Hi nhẹ giọng nói: “Hiện tại sẽ không có ai đến làm phiền huynh ngũ nữa.”

Nàng đi đến bên cạnh thi thể bị ném khỏi xe ngựa kia, lật xác chết mập mạp đó qua cẩn thận quan sát. Xem tướng mạo là một nam nhân trung niên hơn bốn mươi tuổi, làn da mịn màng, không có râu. Mạc Hi liền nghĩ đến một khả năng, vươn tay kiểm tra, quả nhiên. Lại nhìn quần áo hắc, hơi xốc xếch, rõ ràng đã bị người lục soát qua. Âm thầm đoán: có lẽ có thứ gì đó có thể chứng minh thân phận hắc đã bị đám người dùng khiên chắn kia lấy đi rồi. Để tránh sơ hở, nàng lại tìm một lần, đúng là không phát hiện được gì.

Nàng lại quét qua thi thể xung quanh, hai mươi người tổ chức sắp xếp tham gia hành động lần này đều là cao thủ loại một, trải qua trận huyết tẩy vừa rồi, ít nhất cũng đã tổn hại quá nửa. Mạc Hi đi một vòng quanh khu vực thi thể ngang dọc khắp nơi này, nhất đoán đao kỵ sĩ đã dùng lên thử, không thể nói chém sắt như chém bùn, nhưng cũng sắc bén dị thường, đối với một mã đội mà nói, thật sự có thể coi như trang bị hoàn mỹ cực ít có. Nàng âm thầm suy nghĩ: lai lịch của cung nổ thủ cùng đội tiêu đều tuyệt không tầm thường. Chỉ là lần này bảo tiêu rốt cuộc là thứ gì, đáng giá để hai đội người bỏ ra vốn lớn như thế?

Nhìn chung quanh, thấy không lộ chút sơ hở, Mạc Hi mới trở lại cây đã ẩn thân trước đó, thay bộ quần áo dính máu ra, trong nháy mắt lại biến thành cô gái bình thường đến cực điểm, bình tĩnh vào thành Kim Lăng trước khi cửa thành đóng.

Mạc Hi trở lại tiểu viện của mình, sau khi rửa mặt mới lấy ra hai con gà nướng vừa mua trên đường, không đợi nàng huyết sáo, bạch vĩ hải điều đã từ trên cao đáp xuống, sắp lại gần nàng.

Mạc Hi sờ sờ đầu nó cười nói: “Nhìn dáng vẻ sốt ruột của mày kia. Toàn bộ cái này đều là của mày, không có ai giành đâu.”

Hải điều dường như nghe hiểu, thu hai cánh, hạ xuống mặt đất, học bộ dáng Mạc Hi ngồi xổm xuống, một đôi mắt nhỏ lại vẫn gắt gao nhìn chăm chăm gà nướng trong tay Mạc Hi.

Mạc Hi cười nói: “Vẫn là thức ăn của Đường Môn tốt hơn, không nên cùng ta về Kim Lăng. Giờ hối hận chưa.” Ngừng một chút, nàng lại nói: “Tên kia bảo ta đặt tên ày, mày nói xem mày tên gì tốt đây? Nếu không ta viết thư hỏi hắc thử xem.” Một câu này nàng nói rất khê, cũng không biết là nói ình nghe hay là nói cho hải điều nghe.

Dưới ánh trăng nhàn nhạt, một người một chim ngồi đối diện ăn uống.

Đêm dài yên tĩnh.

Mạc Hi bỗng nhiên nghe được có người đi lại trong viện, vội trở mình đứng lên, tông cửa xông ra.

Chỉ thấy trong ánh trăng màu bạc, Cố An đứng dưới tàng cây anh đào, cười dịu dàng hỏi nàng: “Ta đã đem mạng uội, vì sao muội nhanh như vậy đã quên ta?” Không đợi nàng trả lời, Cố An liền đi tới nhẹ nhàng vuốt đầu nàng nói: “Đừng như vậy, ta không muốn thấy muội khó chịu. Muội có biết, từ năm ta chín tuổi quen biết muội, chỉ cần là thứ muội muốn, ta đều không thể không đồng ý. Lần này cũng vậy. Nếu muội thích hắc, ta đương nhiên sẽ thả muội đi. Chỉ là muội thích người khác, trong lòng ta có bao nhiêu khổ sở nói không nên lời, chỉ có thể bắt buộc mình quên muội đi. Muội đừng trách ta, đừng trách ta.”

Mạc Hi thấy hắc xoay người rời đi, liền muốn hắc lưu lại, nhưng thân pháp của Cố An nhanh chưa từng có, Mạc Hi như thế nào cũng đuổi không kịp, nàng muốn bảo hắc đợi chút, nhưng lại không kêu được thành tiếng. Gấp đến độ mồ hôi lạnh ướt đầm cả người.

Bỗng nhiên, nàng bật dậy, mới phát hiện vừa rồi là một giấc mộng. Mồ hôi lạnh trên người đã thấm ướt áo trong, trong đêm đầu xuân không ngờ lại có chút lạnh thấu xương.

Mạc Hi nhớ lại biến cố xảy ra năm nàng mười ba tuổi. Khi đó tổ chức bỗng nhiên tuyên bố muốn áp dụng khảo hạch nội bộ ai giỏi thì sống. Đồng bọn ngày xưa sớm chiều ở chung phải tiến hành quyết đấu liều chết, đối thủ rút thăm để quyết định, trong hai người chỉ có thể có một người sống ra nghề. Căn cứ quy tắc trò chơi, đó là một cuộc tranh đấu đã định trước không chết không ngừng.

Mạc Hi nhớ rõ đó là một ngày nắng hiếm hoi sau vô số cơn mưa xuân. Nàng lúc ấy chỉ có một ý niệm trong đầu, là ai cũng được, sống hay chết cũng được, nhưng đừng là Cố An. Cho nên khi nàng tự tay bắt được dãy số của Cố An, cơ hồ đã nghĩ rằng đây là sự tàn khốc của số mệnh. Sau lại vô số đêm nàng suy nghĩ: nhất định là ông trời muốn nàng tự tay hủy đi sự ấm áp duy nhất trong cuộc đời này của mình.

Kể đó trong cuộc quyết đấu kia, trong khoảnh khắc rút kiếm, đầu nàng trống rỗng, rồi chớp mắt thêm lần nữa, Cố An đã đâm vào mũi kiếm của nàng, máu tươi bắn ra, nhuộm đỏ xuân sam của nhau. Hắc cười nói với nàng: “Muội phải sống, sống luôn phần của ta. Nhất định phải sống...”

Từ đó về sau, mỗi khi nhìn đến hoa hồng ngày xuân, Mạc Hi đều nghĩ đến ngày ấy máu hắc ấm áp bắn lên mặt nàng, dưới ánh nắng, càng thêm ấm áp, trong lòng lại lạnh buốt đến chết lặng.

Về sau mỗi khi đêm khuya tỉnh mộng, nhớ lại một màn này, Mạc Hi đều cảm thấy đây là ngậm cười nơi chín suối mà mọi người thường nói đến. Cố An tặng nàng một cái mạng, bỏ lại nàng một mình sống tạm bợ qua ngày, trải qua cuộc sống lưỡi dao liếm máu, ngày qua ngày năm lại năm.

Ở phân đường Kim Lăng từng có một vị lão đạo khách đã vào nghề hơn ba mươi năm nói với nàng: khi nào người cảm thấy dao của người đã không còn sắc bén nữa, trăm ngàn lần đừng nhận nhiệm vụ, bởi vì đó có nghĩa là trong lòng người đã mệt mỏi. Một người trong lòng mệt mỏi, vô luận võ công tốt đến đâu, một ngày nào đó cũng sẽ chết dưới dao người khác. Bởi vì thắng lợi vĩnh viễn chỉ dành cho kẻ có khát khao chiến thắng.

Đêm đó, Mạc Hi thử ngủ lại, nhưng vừa nhắm mắt liền nhìn thấy ánh mắt lạnh nhạt nhìn nàng trong xe ngựa lúc ban ngày. Đây là một đêm hiếm hoi mà nàng mất ngủ.

Hôm sau, sáng sớm Mạc Hi liền đến phân đường giao thẻ bài phục mệnh. Kỳ quái là phân đường không hề nhắc đến tiệc thưởng công vào ba ngày sau, còn khẳng khái khác thường cho nàng ngân phiếu hai vạn lượng. Mạc Hi trên mặt mặc dù không hiện rõ, trong lòng lại càng nghi hoặc. Nhưng nàng biết nếu tổ chức đã sắp

xếp bọn họ khi chấp hành nhiệm vụ mạnh ai nấy làm, liền tuyệt sẽ không để lộ tin tức gì khác sau đó, bao gồm tình huống thương vong của tổ viên khác. Cho nên từ đầu đến cuối một chữ nài cũng không hỏi.

Có một số việc không phải không thể biết, mà là không thể cho đối phương biết được mình muốn biết.

Chương 81. Anh Hoa Tạ

Hai ngày sau. Ngoại thành Kim Lăng, Thập Lí Pha.

Vì trên nhiệm vụ không ghi rõ thời gian cụ thể, Mạc Hi chỉ có thể sáng sớm liền đến thử vận khí.

Thập Lí Pha kỳ thật tên là Anh Hoa Tạ, cũng không phải vùng hoang vu thôn dã, mà là một sơn trang nghỉ dưỡng, cũng là chỗ tụ hội nổi tiếng nhất thành Kim Lăng của những phú hào quyền quý, vì cách thành Kim Lăng mười dặm và lại được xây ở nơi có địa thế tương đối cao nên thường được gọi là Thập Lí Pha (sườn mười dặm).

Anh Hoa Tạ (nhà hoa anh đào) tên như ý nghĩa chính là một chỗ hoa soi bóng nước. Lên mười bậc hai bên trái phải đều là rừng anh đào mênh mông vô bờ, trong đó không thiếu những loại hiếm có, như Hà Anh màu trắng; Hàn Phi Anh đóa hoa treo ngược như chuông vàng; Hồng Sơn Anh màu sắc đậm nhất, vân vân. Mỗi khi gió nổi lên, cánh hoa thanh diễm, bay lả tả trong không trung, sau đó lại lượn vòng rơi xuống khe nước hai bên, tùy dòng chảy mà đi.

Mạc Hi nhìn cánh hoa anh đào rơi, nghe tiếng nước chảy róc rách, nhớ tới Cố An từng nói với nàng chờ tương lai có bạc nhất định sẽ đưa nàng tới nơi này chơi. Không nghĩ hôm nay lại là nàng một mình tới.

Bỗng nhiên, Mạc Hi cảm giác có người đến gần, liền che giấu hơi thở, lẩn mình lui sang một bên.

Thật sự là không uống công, xem thân pháp người đến, Mạc Hi nhận ra hẳn chính là một trong những người tham dự chém giết ngày đó, liền lặng lẽ đuổi theo.

Quả nhiên, người tới đi đến một cái đình bát giác, đưa cho người trung niên đã sớm chờ ở đó tờ nhiệm vụ, liền được đưa vào một nhà thủy tạ gần đó.

Mạc Hi nín thở kiên nhẫn chờ đợi người dẫn đường không biết có phải là nhân viên của sơn trang hay không bỏ đi, mới lặng yên không tiếng động tung người nhảy lên nóc nhà thủy tạ, chọn một nơi bị nhánh cây che khuất ẩn thân, nhẹ nhàng tháo một miếng ngói nhìn trộm bên trong.

Trong phòng đã có tám người nghiêng ngả hoặc ngồi hoặc nằm, trong đó có ba người còn dịch dung, tính ra những người ngày ấy sống sót, ngoại trừ nàng, đều đến đông đủ. Bên trong vô cùng hoa lệ. Có vũ cơ hát hay múa giỏi, có rượu ngon không bao giờ hết, có cô nương trẻ tuổi tiếp khách, ca múa thanh bình dần sáo réo rất, cao lương mỹ vị có thể nói cần gì cũng có, thật đúng là giống như một buổi tiệc mừng công. Suốt qua thời gian một chén trà, tất cả vẫn loạn trong trật tự, có vẻ rất hài hòa. Mạc Hi không khỏi thầm nghĩ: chẳng lẽ là nàng nghĩ nhiều nên nhìn đâu cũng thấy âm mưu? Nơi này kỳ thật cũng giống như kiếp trước, vì không muốn ảnh hưởng nhân viên nam tìm hoan mua vui, liền dứt khoát ngăn nhân viên nữ khỏi loại hoạt động thanh sắc tập thể này?

Nhưng nếu đến đây, xuất phát từ sự thận trọng nghề nghiệp, nàng vẫn quyết định nhìn trộm tới cùng. Vì thế cứ nằm sấp như vậy ở trên nóc nhà suốt một canh giờ, cúi nhìn những người đó ăn chơi đàn điếm, chờ đến cổ cũng cứng. Rốt cục, tám người đều dần có vẻ không chịu nổi, say ngả nghiêng ngả ngã trên đất, những cô gái tiếp khách rất có ánh mắt lui ra ngoài. Mạc Hi vừa định đi xuống tìm hiểu, bỗng nhiên cảm giác có người đến, tầm mắt vừa chuyển, quả nhiên thấy người dẫn đường kia lại xuất hiện trên bậc thang xa xa, để tránh đánh rần động cỏ, nàng chỉ có thể tiếp tục án binh bất động.

Một lát sau, người nọ mới đến gần, từ từ bước vào phòng, nhưng không có động tác dư thừa, chỉ trực tiếp vươn hai ngón tay, thăm dò hơi thở của tám người kia, sau đó vừa lòng gật gật đầu, lại từ từ lẩn lui đi ra ngoài, bước chân cũng bình tĩnh giống lúc mới vào. Mạc Hi thu một màn này vào đáy mắt, trong lòng cười lạnh không thôi. Tổ chức lần này hy sinh đều là cao thủ hạng nhất, vụ mua bán này nhất định không nhỏ, đáng để hao binh tổn tướng như thế. Đồng thời, nghi hoặc xen lẫn một chút hoang mang chậm rãi dâng lên trong lòng nàng, vì sao chỉ lưu lại một mình nàng sống?

Kế tiếp, Mạc Hi vẫn nằm sấp người, như thằn lằn dán trên nóc nhà, lẳng lặng quan sát động tĩnh phía dưới. Chỉ lát sau lại tới hai nam nhân cường tráng gương mặt tầm thường, ăn mặc như gia đình, đem tám thi thể này chuyển hết khỏi phòng, đặt vào một chiếc xe đẩy cũng rất tầm thường, nhanh chóng dùng vải trắng che lại.

Dù là người tới vô công ước chừng chỉ ở trình độ biết chút quyền cước, Mạc Hi vẫn không dám sơ ý, dù sao đây là địa bàn của người khác, nàng lại là lần đầu tiên đến, không biết nông sâu. Một lát sau, nàng mới lặng lẽ từ nóc nhà phi thân xuống, xa xa bắt kịp.

Dưới mặt trời không có chuyện gì mới, kế tiếp đương nhiên là hủy thi diệt tích. Mấy người kia bị chôn sâu trong rừng anh đào, làm phân bón.

Mạc Hi nhìn thấy chuyện không nên xem, liền muốn nhanh chóng rời khỏi. m thâm suy nghĩ: tổ chức chỉ lưu lại nàng, không biết muốn như thế nào đây.

Ai ngờ, lúc từ trong rừng ra ngoài, đột nhiên xa xa vang lên một giọng nói ảm áp như gió xuân, cắt ngang suy nghĩ của nàng.

“Sao cô cũng ở đây?”

Mạc Hi nhìn lại, là Mộc Phong Đình, nàng mỉm cười, nói: “Từ khi cùng đến Kim Lăng mấy ngày sau đó đều không gặp huynh. Không nghĩ lại gặp ở đây. Thật trùng hợp.”

Mộc Phong Đình cười nói: “Cô không chịu thu lưu ta, ta lại không kiên nhẫn vào thành tìm khách sạn ngủ trọ, thấy chỗ này thanh tĩnh, liền muốn một phòng. Hôm qua còn đang suy nghĩ định mời cô đến ngắm cảnh một phen đây.”

Mạc Hi cũng cười: “Nhà ta chỉ có bốn bức tường, không mặt mũi đãi khách. Không nghĩ hôm nay lại không mời mà đến.” Trong lòng lại thở dài: người này quá tùy tiện phóng khoáng, nơi đây cảnh sắc tú lệ, xác thực so với khách sạn tốt hơn gấp trăm lần. May mắn việc hôm nay đã xong, bằng không gặp phải kẻ thích chõ mũi vào chuyện người khác này, không mang hấn đi, hấn chắc chắn cũng đi cùng; dẫn hấn đi, nếu người này đưa tin lên trang đầu, cũng là phiền phức rất lớn.

Mộc Phong Đình lại không biết suy nghĩ của nàng, nhiệt tình nói: “Nơi đặt chân của ta ở ngay phía trước, đi thôi.”

Mạc Hi gật gật đầu, vui vẻ tòng mệnh.

Cuối bậc tam cấp nối liền với một hành lang gấp khúc, đi thông mười mấy kiến trúc gỗ cỡ nhỏ xây cạnh nước. Mà toàn bộ những kiến trúc này gọi chung là Anh Hoa Tạ. Cách sắp xếp có chút giống với biệt thự nghỉ dưỡng cạnh bờ biển của hiện đại.

Hai người xuyên qua một hành lang dài trong đó, cuối đường là một căn nhà gỗ hình chữ nhật, trên đó có một tấm biển, đề ba chữ Tân Phân Tạ. Cả tòa nhà xây trên bình đài có lan can ôm chung quanh, nửa ẩn trong biển hoa, nửa nổi trên nước biếc. Mặt tiếp nước vì làm theo kiểu rộng mở, giữa cột có lan can ngồi ngắm cảnh hơi cong, ba mặt còn lại đều là cửa sổ đứng sát đất, có vẻ thông thoáng, rộng rãi. Nóc nhà là kiểu quyền bằng hiết sơn, không có đường xương sống chính, vị trí sống nóc tạo thành hình cung cong cong; mái hiên phẳng nhẹ; dưới mái hiên điêu khắc quả lạc linh lung. Cửa sổ lan can các loại, đều thuần một màu gỗ được đánh bóng, giản dị tự nhiên, đơn sơ trang nhã.

Hai chữ “tân phân” đương nhiên là lấy từ câu “lạc anh tân phân” (phương thảo tiên mỹ, lạc anh tân phân – cỏ thơm tươi đẹp, hoa rụng rực rỡ trong <Đào hoa nguyên ký> của Đào Uyên Minh). Chỉ hai chữ này liền hiện hết ý xuân đạt dào.

Tiểu lâu Mộc Phong Đình thuê vị trí vô cùng tốt, nổi trên nước biếc tĩnh lặng, đối diện rừng anh đào, tầm nhìn vô cùng thoáng đạt. Cửa sổ sát đất mở ra chính là bình đài trên nước, hai người liền ngồi ngay lan can cạnh mặt nước. Hoa anh đào cách đó không xa theo gió bay bay, trước mắt quả nhiên là một bức xuân nhật tân phân đồ (tranh ngày xuân rực rỡ).

Mộc Phong Đình tự mình pha một bình Thiết Quan Âm. Nhất thời gió xuân lướt qua mặt hương thơm quần quanh.

“Huynh nói sẽ ở lại Kim Lăng một thời gian.”

“Phải. Nơi này phong cảnh tuyệt đẹp, định ở lâu một chút.”

Mạc Hi biết hẳn coi bốn biển là nhà nên cũng không thấy kì lạ.

Mộc Phong Đình vừa thay nàng châm trà, vừa nói “Không biết cô nương sống bằng nghề gì? Có người nhà ở Kim Lăng không?”

“Ta từ nhỏ đã là cô nhi. Nói ra thật xấu hổ, chỉ dựa vào chút tổ nghiệp sống qua ngày.”

Mộc Phong Đình nghe nàng không muốn nhiều lời, liền lập tức chuyển đề tài nói: “Hôm nay sao lại có hứng thú tới đây du ngoạn?”

“Sớm đã muốn đến đây, tiếc rằng trong túi xấu hổ. Chẳng qua gần đây dư dả chút, liền đến giải sầu một ngày.” Thầm nghĩ: đây cũng không tính là ăn nói lung tung, dù sao ngân phiếu hai vạn lượng ngày ấy tổ chức cho vẫn còn ở trong ngực.

“Nhân tài giống như cô nương làm cái gì cũng có thể kiếm được nhiều tiền mà.”

Mạc Hi lắc đầu, nói: “Sống trên đời này, ta chẳng qua chỉ muốn ấm no, mong bình an thôi.”

Mộc Phong Đình trầm mặc một lát, mới nói: “Còn muốn đi nơi nào du ngoạn? Tại hạ hôm nay liệu mình bồi quân tử.”

Mạc Hi mỉm cười nói: “Sao không gặp huynh sớm một chút. Ta mới đi dạo xung quanh một mình rồi.”

Mộc Phong Đình bỗng nhiên thu nụ cười, ôn hòa nói: “Cô có tâm sự.” Ngừng một chút, hẳn lại nói: “Ta đã nghĩ rằng chúng ta là sinh tử chi giao, không thể nói với ta sao?”

Mạc Hi tự thấy mấy năm nay mình đã tu luyện đến mức vui buồn không hiện trên mặt, không khỏi thầm nghĩ: tên này rất linh mẫn. Nhưng nghĩ lại cũng sáng tỏ, mới vừa rồi mình vì sớm rời khỏi nơi thị phi này, liền dứt khoát cự tuyệt lời mời của hắn, ngược lại lộ dấu vết. Chỉ là chuyện của mình vạn vạn không thể liên lụy hắn, vì thế liền ra vẻ sầu khổ nói: “Một cô gái như ta còn có thể có tâm sự gì. Chỉ là thương xuân bi thu (mùa xuân thì thương cảm, mùa thu thì u buồn) thôi.”

Mộc Phong Đình không có bị khuôn mặt đau khổ của nàng chọc cười, mà là vẻ mặt nghiêm túc hiem thấy, nói nhỏ: “Cô thích hắn sao?”

Lời này hỏi rất đột ngột, Mạc Hi lại chỉ hơi hơi sững sốt, lập tức cười nhẹ, nói: “Bị huynh nhìn ra.”

Mộc Phong Đình không nghĩ tới nàng sẽ hào phóng thừa nhận như thế, thấp giọng nói: “Ngày ấy cô cùng ta rời khỏi Đường Môn. Hắn đến tiễn đưa, ánh mắt cô nhìn hắn không giống với lúc chúng ta mới đến. Lúc ấy trong lòng ta liền lộ bộ một chút.” Hắn bỗng nhiên im lặng không nói, chỉ bình tĩnh nhìn vào mắt Mạc Hi. Sau một lúc lâu mới lại nói: “Là ta tự lầm, vẫn cho là đối với cô chỉ có tình bạn. Không biết hiện tại còn kịp không?”

Mạc Hi nhẹ giọng nói: “Huynh cũng nói chúng ta là bạn bè trải qua sống chết.”

Mộc Phong Đình trầm mặc hồi lâu, thẳng đến nước trà trong chén sứ thanh hoa trong tay đã lạnh ngắt, mới cúi đầu nói: “Ta nghĩ rằng ít nhất cô cũng thích đồ ăn ta làm.”

Mạc Hi thấy hắn toát ra vẻ cô đơn chưa bao giờ gặp qua, trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng nói: “Ta nên cáo từ.”

“Lại ngồi một lát đi. Ta thêm trà cho cô.”

Mạc Hi không tiện nghịch ý hắn, liền gật gật đầu.

Rất nhanh Mộc Phong Đình liền đem theo ấm trà trở lại, trên mặt đã mất vẻ suy sụp, lời lẽ lại giống như trước, kể một ít chuyện phong cảnh thú vị.

Mạc Hi cũng thích hắn cởi mở, liền cùng nhau nói cười.

Hai người ở chung hoàn toàn như lúc trước, giống như cuộc đối thoại vừa rồi chưa từng xảy ra.

54. Chương 082

Chương 82. Bạc hỏa hao.

Mạc Hi từ chối Mộc Phong Đình mời cơm, một đường đạp xuân trở lại thành Kim Lăng.

Mới vừa vào thành liền thấy hoa hạnh nở đúng lúc, cả thành trăm hoa mỹ lệ, chiếm hết xuân phong. Hơn nữa ven sông đan xen cùng vài nhánh liễu rủ, trắng phấn cùng xanh non tôn nhau lên, rực rỡ soi bóng tạo thành một mảnh yên chi vạn điểm trong nắng gió ấm áp.

Mạc Hi bỗng dừng lại nhớ tới thơ của Lý Thương Ẩn: “Nhật nhật xuân quang dấu nhật quang, sơn thành tà lộ hạnh hoa hương. Kỉ thì tâm sự hồn vô sự, đắc cập du ty bách xích trường?” Rồi lại nghĩ: nhân gian hỗn loạn, có lẽ chỉ có người chết mới có thể không có phiền não.

* Nhật nhật

Nhật nhật xuân quang dấu nhật quang,

Sơn thành tà lộ hạnh hoa hương.

Kỉ thì tâm sự hồn vô sự,

Đắc cập du ty bách xích trường.

Lý Thương Ẩn.

Tạm dịch:

Ngày ngày

Ngày ngày ánh xuân tỏ ánh trời,

Dốc lên thành núi hạnh hương rơi.

Khi nào mối rối tâm tư dứt,

Để được như trăm thước tơ trời!

(Người dịch: Hoàng Giáp Tôn)

Hàn Phi Tử (281 – 233 TCN), là học giả nổi tiếng Trung Quốc cuối thời Chiến Quốc theo trường phái pháp gia, tức là dùng pháp luật để trị quốc.

Vừa nghĩ như vậy, nàng lại phần chấn tinh thần, bước chân cũng không khỏi nhanh hơn chút.

Trên đường so với ngày xưa càng rộng rãi hơn vài lần, nơi nơi đều là các cô nương trẻ tuổi hưng trí bừng bừng nhân ngày trời đẹp ra ngoài chọn lựa son phấn nước.

Mạc Hi trà trộn trong đám người, từ từ đi tới.

Bỗng nhiên, một bóng dáng nho nhỏ chạy vội về phía nàng, thân thiết kêu: “Mộc tỷ tỷ.” Bởi vì chạy nhanh, tiếng kêu kia có vẻ có chút thở gấp, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đỏ lên, giọng nói mang theo sự trong trẻo mềm mại mà chỉ trẻ con mới có.

Thì ra là Tịch Nhi.

Trẻ con sáu bảy tuổi lớn nhanh, cũng có sức sống nhất, hơn nữa Tịch Nhi nay được chăm sóc, ăn mặc sạch sẽ tươi sáng, so với lúc trước có thể nói đã thay da đổi thịt. Mạc Hi thấy nó cũng rất vui mừng, lập tức thoáng hiện nét cười, nói: “Năm nay không thấy, muội cũng cao không ít.”

Tịch Nhi cười nói: “Mộc tỷ tỷ, Tịch Nhi rất nhớ tỷ. Lục Vân tỷ tỷ nói tỷ đã đến quê của tỷ ấy chơi. Hiện tại thật tốt, các tỷ đã cùng về.”

“Tịch Nhi cùng Lục Vân tỷ tỷ lên phố chơi sao?”

“Còn có Đường Nhân ca ca.”

Mạc Hi nhìn theo ánh mắt Tịch Nhi xoay đầu, thỉnh thoảng nhìn thấy khuôn mặt màu lúa mạch khỏe mạnh của bạn nhỏ Đường Nhân, trong lòng không khỏi trầm nghĩ: năm hạn gặp xui.

Lục Vân tiến lên cười nói: “Cô nương, Tịch Nhi đứa nhỏ này nghe nói cô đã trở lại vui vẻ như được quà vậy.” Ngừng một chút, nàng lại giới thiệu với Mạc Hi: “Vị này là Đường Nhân Đường công tử.”

Không đợi Mạc Hi phản ứng, Đường Nhân liền xen vào nói: “Vị Mộc cô nương này ta quen. Cái gì công tử không công tử, ta cũng không phải tứ thiếu của các người. Kêu tên ta là được.”

Mạc Hi chỉ có thể ngoài cười nhưng trong không cười giả khách khí một phen. m trầm suy nghĩ: đừng nói với ta Đường Nhân này cùng tên kia là thân thích nha.

Không ngờ, Lục Vân nói tiếp: “Tứ thiếu cùng Đường Nhân thiếu gia là anh em họ xa.” Ngừng một chút, nàng lại nghi hoặc nói: “Đây cũng thật lạ, cô nương cùng Đường Nhân thiếu gia quen biết như thế nào?”

Mạc Hi trầm nghĩ: Đường Hoan tên kia thật sự có loại thân thích đòi mạng này. Cô nương ta quản người xa gần, hai người đều họ Đường có được không, đánh gãy xương cốt vẫn còn hợp gân. Thật sự là sợ cái gì đến cái đó. Đường Môn đầu cơ trục lợi vũ khí, nghiên cứu chế tạo độc dược, nếu ở thời hiện đại chính là một tổ chức xã hội đen kiểu gia tộc a, thật sự không tính là nơi sạch sẽ gì, sao có thể ra đóa sen trắng Đường Nhân cương trực công chính, gần bùn mà không nhiễm này. Thật sự là im lặng hỏi trời xanh...

Đường Nhân sờ sờ đầu, ngượng ngùng cười nói: “Trước kia tra một vụ án, cùng Mộc cô nương trùng hợp gặp gỡ.”

Lục Vân nghe xong trong lòng nhất thời lộp bộp một chút, trầm nghĩ: hỏng rồi, mình như thế nào lại quên vụ này, Đường Nhân thiếu gia vạn vạn không thể cùng cô nương có liên quan gì. Tứ thiếu nếu biết việc hôm nay, không thể không lột da mình.

Nghĩ đến đây, Lục Vân lập tức cười gượng, nói: “Chắc hẳn cô nương còn có việc, chúng tôi không làm cô chậm trễ.”

Ai ngờ Đường Nhân lại ra vẻ thiếu gia giáo huấn Lục Vân: “Cô như thế nào vừa thấy mặt liền đuổi người ta đi a. Ở thành Hàng Châu từ biệt nửa năm, lúc này ta cùng Mộc cô nương lại gặp lại, có thể thấy là có duyên. Hôm nay ta làm ông chủ, mọi người đi Cúc Thủy Các tụ họp.”

Không đợi Mạc Hi trả lời, Tịch Nhi liền kéo tay áo Mạc Hi khẩn cầu: “Mộc tỷ tỷ, đi thôi đi thôi. Tịch Nhi đã lâu không gặp tỷ.”

Mạc Hi không còn cách nào, gửi cho Lục Vân một ánh mắt trấn an, gật gật đầu.

Tịch Nhi hoan hô một tiếng, kéo Mạc Hi đi.

Mạc Hi vừa đi vừa để ý lắng nghe Lục Vân cùng Đường Nhân thì thầm phía sau.

“Tôi cảnh cáo huynh, đừng có ý gì với Mộc cô nương.”

“Ta làm sao dám a. Chỉ là lần trước mới gặp liền khiến Mộc cô nương khóc, hôm nay thật vất vả lại gặp, muốn mượn cơ hội này bồi thường một phen.” Đường Nhân nhớ lại lần trước Mạc Hi nói khóc liền khóc, đến nay lòng còn sợ hãi.

“Cái gì! Huynh còn làm Mộc cô nương khóc! Bị tứ thiếu biết, cẩn thận ăn không được chạy không xong, đến lúc đó đừng trách tôi không cứu huynh.” Lục Vân trong lòng than khóc: giỏi lắm, bây giờ cũng không đơn giản là chỉ bị tứ thiếu lột da rồi.

Đường Nhân nghe xong hai mắt sáng ngời, nhiều chuyện nói: “Lục Vân tốt, cô nói Đường Hoan tiểu tử kia thích Mộc cô nương? Chắc chắn, trách không được, hẳn lại điều cô đến Kim Lăng.”

“Còn không phải sao. Tam thiếu, xem như tôi cầu xin huynh, huynh kiểm chế chút đi, ít trêu chọc Mộc cô nương.”

“Nếu quả thực như thế, ta lại càng không dám. Cô cũng không phải không biết, từ nhỏ ta thấy tiểu tử Đường Hoan kia liền sợ hãi như phạm tội vậy.”

“Tứ thiếu làm gì huynh đâu.”

“Không phải ta cùng hắn đánh cược từ trước đến nay chưa từng thắng qua sao...” Đường Nhân càng nói càng yếu, giọng điệu ủy khuất kia giống như con dâu nhỏ.

“Huynh đừng không biết đủ, mấy năm nay huynh ở bên ngoài ăn cơm nha môn, tứ thiếu cũng thay huynh hối lộ không ít đâu.”

“Đâu có. Mấy năm nay đi lại trên giang hồ, ta cũng thấy nhiều hơn, người ta nhường ta, chỉ là xem ở mặt mũi Đường Môn thôi.”

Mạc Hi âm thầm gật đầu, thầm nghĩ: chỉ bằng Đường Nhân tính tình cứng đầu kia, ở kinh thành làm nhân viên công vụ nhất định sẽ đắc tội không ít người. Nếu không phải hắn xuất thân từ Đường Môn, thật đúng là khó mà nói.

Đoàn người đi tới Cúc Thủy Các. Đường Nhân vừa định tiếp đón, không nghĩ người ta thấy Mạc Hi lập tức liền đón vào gian chữ Lan. Hiện tại Mạc Hi đã không cần đưa ngọc bài ra, khuôn mặt của nàng có công năng ngang với thẻ VIP rồi.

Lục Vân thấy Đường Nhân vẻ mặt không hiểu, không khỏi âm thầm thở dài: giống như huynh vậy, còn dám làm bộ khoái, không bị người bán, toàn dựa vào tấm biển Đường Môn này trấn tà thôi.

Đoàn người lần lượt ngồi xuống.

Đường Nhân khách khí một phen, liền từ Mạc Hi làm chủ chọn đồ ăn.

Rất nhanh đồ ăn liền đưa lên, mấy người vừa ăn vừa nói chuyện.

Lục Vân nói: “Tam thiếu còn chưa nói làm sao quen được cô nương.”

Đường Nhân liền đem chuyện lần trước Lăng gia bắt tiểu thư tại chùa Linh Ẩn Hàng Châu thất cổ tự sát, cùng với hòa thượng Trí Thanh bị giết đơn giản thuật lại, sau đó tổng kết: “Vụ án của Trí Thanh đại sư không đầu không đuôi, hại ta trở về bị đánh một trận.”

Mạc Hi nghe vậy thiếu chút nữa sắc canh cá nấu rau dền trong miệng, trong lòng âm thầm la to một tiếng: cái gì gọi là cầu được ước thấy, chính là đây a.

Lục Vân nghe xong bật cười nói: “Ai bảo huynh muốn làm bộ khoái chứ. Lần này đến Kim Lăng lại là vì vụ án sao?”

Đường Nhân chớp chớp đôi mắt trắng đen rõ ràng, nhếch miệng lộ hàm răng trắng, ra vẻ thần bí nói: “Thiên cơ không thể tiết lộ.” Ngừng một chút, hắn lại toát ra vẻ mặt sùng bái, tự hào nói: “Lần này là ngũ điện hạ tự mình hạ lệnh. Từ khi ngũ điện hạ chương quản hình bộ, rất nhiều quan viên ở kinh thành bị dân oán đều bị sửa trị.”

Lục Vân không cho là đúng nói: “Đám quan lại quyền quý phượng tử long tôn đều giống nhau, chờ hắn làm hoàng thượng, còn không phải cũng bóc lột dân chúng sao. Dù sao tôi là người giang hồ, chuyện triều đình không cần quan.”

Mạc Hi thầm nghĩ: giang hồ cùng triều đình, từ trước đến nay chính là thủy hỏa bất dung. Hoàng quyền không dung tha kẻ khiêu khích, mà giang hồ đều ra vẻ có quy củ tự do ở ngoài hoàng quyền, không chịu quản thúc. Hoàng quyền muốn giang hồ hoàn toàn nhét vào hệ thống quốc gia, chắc chắn sẽ áp dụng thủ đoạn trấn áp. Hàn Phi Tử làm người phát ngôn của pháp gia từng nói trong : “Nho lấy văn loạn pháp, hiệp dùng võ phạm cấm.” Câu này nói trắng ra chính là ngại văn nhân nhàn rỗi không có việc gì liền thích nói hươu nói vượn mê hoặc lòng người, hiệp khách nhàn rỗi không có việc gì sẽ sử dụng bạo lực nhiễu loạn trị an xã hội, đều là nhân tố phá hoại sự yên ổn an định đoàn kết của quốc gia. Đây không thể nghi ngờ là đứng ở lập trường của người thống trị hoàng quyền nói. Mà <Thích khách liệt truyện> sở dĩ trở thành một quyển <Trà kỷ truyện> thay vì nói là hiệp dùng võ vi phạm lệnh cấm va chạm đến hoàng quyền của kẻ thống trị,

không bằng nói là khi hai loại quyền lợi sinh ra xung đột, hai thế lực đồng thời theo đuổi hoàng quyền cao nhất, lợi dụng sự hy sinh của người học võ ở tầng lớp thấp nhất.

Mạc Hi thấy Tịch Nhi vô cùng nhu thuận, vẫn im lặng nghe người lớn nói chuyện trời đất, liền gấp một cục gà kho tàu cho nó, nói: “Tịch Nhi đã thành đại cô nương rồi. Có nhập học không?”

“Dạ. Nhưng Tịch Nhi vẫn là thích nghe Cổ ma ma kể chuyện xưa, so với tiên sinh tư thực nói hay hơn.”

Lục Vân cười nói: “Đứa nhỏ này rất được người thích, cũng biết kết thiện duyên. Vài năm trước tôi thấy phụ nhân kia lẻ loi hiu quạnh, đã giữ bà ấy lại làm chút việc chăm tuyến, không nghĩ tới bà ấy cũng là người cực có tri thức hiểu lễ nghĩa, lại rất thích Tịch Nhi.”

Mấy người đều là người hiểu biết uyên bác, vừa ăn vừa nói chuyện, bữa cơm này cũng là không khí hòa hợp.

Từ Cúc Thủy Các đi ra, Lục Vân đem Mạc Hi kéo đến một bên, đưa tay nói: “Cô nương mau đem tới đi. Tứ thiếu chờ đến mỗi mòn rồi.”

Mạc Hi cũng hào phóng, mỉm cười, nói: “Qua mấy ngày nữa ta viết xong thư, lại đưa đến Cơ Xảo Các cho cô.”

Lục Vân cười nói: “Tôi tất nhiên là không ngại, chỉ là tứ thiếu lại phải chờ thêm mấy ngày, không biết có chịu được không.”

Ai ngờ Mạc Hi thần sắc như thường nói: “Tứ thiếu của các người quả thật không phải người thường. Tính nhẫn nại tất nhiên vô cùng tốt.”

Lục Vân tự biết không thể nhìn thấy Mạc Hi đỏ mặt, thầm nghĩ: chả trách tứ thiếu đối với cô nương luyện mộ như thế, chỉ riêng phần hào phóng cởi mở này người khác có học cũng không được.

Cùng đám người Lục Vân cáo biệt xong, Mạc Hi lại đi đến Yên Tử Lâu. Kêu một bình trà xuân, liền ngồi nghe người ta nói chuyện trên trời dưới đất.

“Nghe nói đã hủy bỏ bạc hỏa hao của địa phương.”

“Đúng vậy, ngũ điện hạ lần này đã làm một chuyện tốt ích nước lợi dân.”

“Đúng thế. Năm rồi bạc hỏa hao mà Kim Lăng thu của chúng ta đến những bốn tiền.”

“Nay khoản bạc này phải trực tiếp nộp lên quốc khố, nghe nói quan lại địa phương sẽ có bạc trợ cấp khác từ triều đình.”

Mạc Hi biết bạc dân chúng nơi đây giao nộp không khác gì thuế thu nhập cá nhân của thời hiện đại. Bởi vì số tiền nộp thuế không nhiều, phần lớn lấy bạc vụn là chính. Khi nha phủ các châu huyện tập hợp nộp lên quốc khố, sẽ đem bạc vụn luyện đúc lại thành khối lớn. Hao tổn xảy ra trong quá trình luyện đúc bạc vụn, quan lại các châu huyện sẽ yêu cầu dân chúng bổ túc, vì thế liền nghĩ ra chủ ý, ngoài tiền thuế phải nộp, bắt dân chúng nộp nhiều thêm một phần, phần thêm này gọi là “hỏa hao”, dùng để bồi thường kinh phí hao tổn khi luyện bạc vụn và phí vận chuyển vào kinh thành.

Nguyên bản dựa theo trình độ công nghệ nơi đây, hao tổn khi luyện bạc vụn bình thường chỉ khoảng 1% đến 2%, mà quan châu huyện lại trắng trợn thu nhiều, một lượng bạc thêm hai ba tiền hỏa hao, thuế phụ gia đạt tới 20% đến 30% thuế chính. Nơi giàu có và đông đúc như Kim Lăng lại càng cao hơn, tới bốn tiền. Dân chúng đã sớm không chịu nổi, tiếng oán than khắp nơi.

Hoàng đế lão tử cũng biết lương của quan địa phương rất thấp, như tri huyện bổng lộc một năm chỉ chừng năm mươi lăm lượng, không đủ cả nhà sống tạm qua ngày, lại càng không nói đến mướn sư gia, lấy lòng thủ trưởng, xã giao qua lại. Cho nên triều đình liền ngầm đồng ý những người này hướng chủ ý lên bạc hỏa hao, đối với các nơi vợ vét của dân mở một mắt nhắm một mắt.

Nay các tỉnh phải đem phần tiền hỏa hao nộp vào của công, lại phát bạc khác để trợ cấp tài chính cho quan viên, không thể nghĩ ngờ chính là ngừng việc lạm thu hỏa hao lúc trước, chiếm đoạt thuế thu, làm lung lay nền tảng của đất nước.

Mạc Hi thầm nghĩ: vị ngũ điện hạ này cũng có chút thủ đoạn. Chỉ là hành động này của hắn chắc chắn sẽ đắc tội triều đình và dân gian từ trên xuống dưới rồi.

55. Chương 083 - 084

Chương 83. Người lừa ta gạt

Lại là một ngày nắng đẹp.

Cơ Xảo Các. Phòng khách.

Lục Vân vì Mạc Hi pha một ly Minh Tiễn Long Tĩnh nói: “Tứ thiếu biết cô nương thích trà, đây là trước khi đi người đã dặn riêng Lục Vân chuẩn bị sẵn.”

Mạc Hi thử một hớp khen: “‘Minh Tiễn’ này quả nhiên so với ‘trà xuân’ inh hơn rất nhiều.”

“Minh Tiễn Long Tĩnh” hái trước thanh minh, mà loại trà hái sau thanh minh trước cốc vũ gọi là “trà xuân”. Hai loại trà này, tuy chỉ cách nhau mấy ngày, nhưng độ tươi mới đã có thể phân cao thấp, “Minh Tiễn” đương nhiên trân quý hơn nhiều lắm.

Mạc Hi đưa qua một phong thư nói với Lục Vân: “Cái này phiên cô.”

Lục Vân tiếp nhận, hì hì cười, nói: “Cô nương sớm nên đưa thư tới. Đây, thư của cô nương còn chưa gửi đi, thư của tứ thiếu đã đến.” Vừa nói vừa lấy ra một phong thư.

Mạc Hi lập tức xé phong bì, lấy thư ra.

Là một tờ giấy hoa sen, giống hệt tờ giấy dùng hôm thả đèn ước nguyện, không khỏi mỉm cười. Ngày đó nàng tâm tâm niệm niệm nghĩ xem làm sao bảo vệ mạng nhỏ khỏi tay Đường Hoan, sao có thể dự đoán được tình cảnh hôm nay.

Lướt qua bức thư, trên tờ hà hoa tiên to như vậy chỉ viết một câu: “Tư khanh như mãn nguyệt, dạ dạ giảm thanh huy.”

Mạc Hi vì bảo trì hình tượng bình tĩnh trước mặt Lục Vân, hung hăng nuốt xuống ngụm trà thiếu chút nữa đã phun ra tại chỗ. Thầm nghĩ: ta còn trong Thanh Huy Các (nơi ở của Đường Hoan) mới là giảm thanh huy đó. Tên này thật giỏi, hẳn đây là tự so với ánh trăng sau rằm, nói nổi khổ tương tự đã hành hạ hắn dung nhan hao gầy, khuôn mặt tuần tú ngày càng thêm ảm đạm không ánh sáng...

Mạc Hi âm thầm suy nghĩ, tiếp tục như vậy không được a, mình khinh địch như vậy liền nghe lời hắn nói, còn không phải bởi vì gương mặt suất tuyệt nhân gian này sao, nếu thật sự dung nhan hao gầy, sẽ tổn hại rất lớn đến phúc lợi ngày sau của mình. Tuy nói lấy sắc nhìn người không thể lâu dài, nhưng tốt xấu kéo một ngày được một ngày. Bởi vậy nàng khổ công suy nghĩ hồi lâu, đành lấy lại bức thư đã viết xong trong tay Lục Vân, một lần nữa tháo phong bì, chấp vá thêm một câu: “Hận quân khước tự giang lâu nguyệt, tạm mãn hoàn khuy.” Thầm nghĩ: xin huynh linh ngộ ra thâm ý trong đó, ngàn vạn lần ăn ngon ngủ ngon, nhất định phải bảo trì độ mượt mà vốn có.

Thừa dịp thời gian chờ mực khô, nàng giơ cả hai phong thư lên, một trái một phải, tiến hành đối chiếu nét chữ. Vừa so, khuôn mặt nhỏ nhắn liền hiện nét sầu khổ, không khỏi âm thầm thở dài: cùng cổ nhân yêu đương, không có văn hóa thật đúng là tổn thương không dậy nổi a. Mấy ngày nay lâm thời nước tới chân mới nhảy luyện vài nét chữ phồn thể, mới dám lấy ra nữa gặp người. Không nghĩ so với chữ người này, mình vẫn thuộc loại chó bò trong nước, cô nương ta mặc kệ, yêu đương phải biểu lộ mặt chân thực nhất với đối phương, không thể sợ mất mặt xấu hổ, nếu hắn có thể xem hiểu chữ xấu thế này là được.

Giờ phút này Mạc Hi nào biết đâu rằng, đợi ngày sau Đường Hoan nhận được hồi âm, một mình đối nguyệt ngâm thán lại là một lần suy nghĩ phức tạp: “Hận quân khước tự giang lâu nguyệt, tạm mãn hoàn khuy.” Câu sau đó là “Tạm mãn hoàn khuy, đãi đáo đoàn viên thị kỉ thì.” Hắn nhìn trăng nhớ người, bên môi

thoảng hiện nụ cười say đắm, thâm hạ quyết tâm nói: nàng yên tâm đi, nay là trường tương tư, ngày sau nhất định có thể trường tương thủ (gắn nhau bền lâu).

Rõ ràng người xuyên qua giải thích thi từ không khỏi vẫn chỉ xem ở mặt ngoài, so ra không cảm thụ tinh tế bằng người cổ đại.

Lục Vân thấy Mạc Hi vẻ mặt buồn rầu không khỏi nghi hoặc nói: “Cô nương, tứ thiếu đối với cô tình cảm sâu đậm, còn có gì phải ưu sầu?” Ngừng một chút, nàng vỗ trán mình nói: “Thiếu chút nữa đã quên chính sự cô nương dặn dò.” Nàng sắp xếp ý nghĩ lại một chút, mới ngưng trọng nói: “Cô nương suy nghĩ không sai, đại quân dưới trướng Duệ vương Lý Nghĩa quả thật đều dùng ngựa Ô Vân có biệt danh Thiên Lý Tuyết Quần.” Hơi chậm lại, sắc mặt Lục Vân càng nghiêm nghị nói: “Vả lại quả như lời cô nương, bộ hạ mà ngũ điện hạ chỉ huy đều có một miếng lệnh bài kết dây thừng. Sau mỗi cuộc chiến sẽ có quân sĩ dọn dẹp chiến trường, thu thập lệnh bài của tướng sĩ chết trận, đưa vào Hộ Quốc Tự tế hồn siêu độ, coi như khen ngợi chiến công vì nước hy sinh thân mình.”

Mạc Hi gật gù đầu. Từ xưa đến nay thiên tử giận dữ, trăm vạn xác người, máu chảy ngàn dặm. Trong mắt người ở trên cao, ai ở trên đất đều là bẽ tôi, mạng tiểu binh cũng chỉ như con kiến. Duệ vương an bài như thế, thực sự có thể thu mua lòng người, thiết lập uy tín tối cao trong quân.

Lục Vân nói tiếp: “Trong kinh truyền đến tin tức đáng tin, Duệ vương xác thực có phụng hoàng mệnh, tự mình dẫn thuộc cấp bí mật áp giải bạc hỏa hao năm nay Giang Nam nộp lên trên vào kinh.”

Ngày ấy ở ngoại thành Kim Lăng, Mạc Hi đã hoài nghi mình gặp phải là một tổ quân đội, mà không là cái gì bang phái áp tải trên giang hồ. Đối phương cười danh câu có thể vốn là chiến mã, hơn nữa phương thức tiến lên cực giống như hành quân. Những người đó người người gặp biến không sợ hãi vả lại đã được huấn luyện nghiêm chỉnh, giỏi cưỡi ngựa nhưng võ nghệ lại thường thường, rất có thể không phải người giang hồ mà là quân nhân.

Đến khi tận mắt trông thấy “sự kiện bốn thúc” vào ba ngày sau ở Anh Hoa Tạ, nàng càng hoài nghi đám cung nô thủ kia chính là nhóm người thứ hai mà tổ chức an bài, nhiệm vụ của những người này không phải là giúp đỡ tổ thứ nhất, ngược lại là diệt khẩu toàn bộ người của tổ thứ nhất. Tổ chức cố ý cho người của tổ thứ nhất rời rạc tiến lên chém giết, vì che giấu thân phận của tổ chức, tạo thành hiện tượng giả một đám giang hồ ô hợp tập kích để đánh lừa dư luận. Nếu nàng đoán không sai, đám cung nô thủ kia mới là người được tín nhiệm thật sự trong hành động lần này, rất có thể chính là bộ hạ thân tín của Đoan vương. Vị thất hoàng tử này đánh cướp anh em của mình thành nghiện, lần trước cướp quân lương còn chưa đủ, lần này tám chín phần mười là định cướp bạc hỏa hao mà Duệ vương phụ trách hộ tống vào kinh. Nói như thế, tổ chức ra lệnh bọn họ phải nộp lệnh bài, hơn phân nửa là Đoan vương vì đã kích uy tín trong quân của Duệ vương, giáp mặt đánh hấn một bạt tai mà cố ý làm thế. Hành động lần này của thất hoàng tử Lý Kỳ không chỉ có thể tăng được một số tiền lớn, còn có thể khiến Duệ vương bối vì hành sự bất lực mà ở trước mặt hoàng đế lão tử bị liên lụy, thật sự là giỏi tính toán.

“Ngũ điện hạ áp tải bạc hỏa hao vào kinh, có giám quân theo quân gì đó đồng hành hay không?”

Lục Vân khẳng định nói: “Có. Người này là thái giám, nghe nói là đại hồng nhân (người rất được tin cậy) bên người đương kim hoàng thượng. Từ mấy tháng trước nước ta xuất binh tấn công Xích Diêm đã là giám quân đi theo quân.”

Mạc Hi trầm nghĩ: thi thể hoa phục ngày ấy trong xe ngựa ném ra hẳn chính là tên thái giám làm vật hi sinh kia. Hẳn chắc hẳn là tâm phúc mà hoàng đế lão tử xếp vào trong quân do lo lắng con mình nắm được binh quyền, lại không nghĩ sẽ chết bởi Duệ vương Lý Nghĩa mượn đao giết người. Ngày ấy người trong xe ngựa tay cầm kiếm sắc cùng mình giao thủ, trong sự che chắn yểm trợ của mười hai người rút lui thông dong bình tĩnh như vậy, cách đó không xa lại có ngựa mới đến tiếp ứng, hẳn là trước đó đã mai phục an bài tốt. Chẳng lẽ là cố ý tương kế tựu kế? Chẳng lẽ chủ nhân ánh mắt kia chính là Duệ vương? Chỉ có bản thân hẳn cũng gặp hiểm cảnh, cộng thêm tổn hao binh tướng, hoàng đế lão đầu mới không hoài nghi đây là Duệ vương thừa cơ nhử đi cái đỉnh mình xếp vào trong quân mà cố ý sắp xếp, cũng sẽ không hoài nghi hẳn tham ô mở bạc hỏa hao mà bản thân trông coi. Nói như thế rất có khả năng hành động lần này của tổ chức chỉ thu được một phần rất nhỏ số bạc kia, hoặc căn bản chỉ là giả. Nếu Duệ vương sớm có chuẩn bị, rất có khả năng đã dùng bản thân để dụ Đoan vương mắc mưu. Duệ vương Lý Nghĩa lại có thể tham ô

số bạc hỏa hao này, rồi đổ lên đầu đối phương. Đây thật đúng là vở kịch người lừa ta gạt vừa ra. Không biết tổ chức hy sinh rất nhiều hảo thủ, tự chặt cánh tay, lại từ chỗ thất hoàng tử thu được gì tốt; chỉ lưu lại binh tôm tướng tép như ta là có mưu đồ gì? Cổ An, người nọ có phải huynh hay không?

Nghĩ đến đây, Mạc Hi áp chế suy nghĩ lung tung, hỏi tiếp: “Không biết tổng số bạc hỏa hao lần này nộp lên quốc khố là bao nhiêu?”

Lục Vân lắc đầu nói: “Chi tiết như vậy, thật sự khó có thể biết.”

“Thôi được rồi. Có thể thăm dò ra nhiều tin tức như vậy cũng đã làm khó cô. Thế cục hôm nay, ta không thể lại tin tưởng tin tức mà tổ chức cung cấp, càng không thể hỏi.”

“Cô nương không cần khách khí. Cô nương cũng biết Đường Quân vừa chết, hiệp nghị giữa Đường Môn cùng thất hoàng tử liền hết giá trị, tứ thiếu tuyệt sẽ không nhận. Như vậy, thất hoàng tử cũng sẽ không bỏ qua cho Đường Môn. Tứ thiếu dò la việc này, vừa là vì cô nương, cũng là vì Đường Môn. Xin cô nương vì tứ thiếu mà hết sức bảo trọng, nếu có việc gì Lục Vân làm được xin cứ mở miệng.”

Mạc Hi sắc mặt ngưng trọng gật gật đầu. Nay tình thế đã hết sức căng thẳng, chính nàng cũng đã hăm chân vào bùn sâu. Nàng cùng Đường Hoan hai người thậm chí toàn bộ Đường Môn đều đã bị cuốn vào, ai cũng trốn không thoát. Không khỏi cười lạnh trong lòng: các người thích đoạt giang sơn thì cứ đoạt đi, nếu muốn lôi kéo chúng ta vào dùng làm thương, không dễ dàng vậy đâu!

Chương 84. Tìm hiểu nguồn gốc.

Mấy ngày nay Mạc Hi đều đi dạo ở các thành trấn chung quanh Kim Lăng, vả lại nơi đi dạo trên biển hiệu thuần một màu đều có hai chữ - “Ngân Lâu” (cửa hàng bạc). Nàng không biết cửa hàng bạc dưới cờ của tổ chức rốt cuộc có bao nhiêu cái, cũng không biết bạc hỏa hao có thể xuất hiện ở cửa hàng bạc của tổ chức hay không. Nhưng nàng biết rõ một điều, bạc quan đều có ấn ký đặc thù của quan phủ, phải đun chảy đúc lại mới có thể lưu thông trên thị trường. Thất hoàng tử tuy rằng phái cung nô thủ đến cướp tiêu, nhưng có lẽ vẫn sẽ thông qua tổ chức tiêu thụ tang vật, nếu hấn tự xử lý không tránh khỏi phiêu lưu quá lớn. Mà ngày đó sau khi đám cung nô thủ cướp bạc xong liền lập tức phân ra, rất có thể là vì sợ quá nhiều bạc quan tập trung một chỗ mục tiêu quá lớn, xử lý không tốt, phân ra mà giấu. Hơn nữa sự kiện cướp tiêu xảy ra tại ngoại thành Kim Lăng, cho nên xác suất số bạc này xuất hiện tại Kim Lăng ngược lại nhỏ chút.

Tổ chức nếu tự đứng lưu lại cái mạng nhỏ của Mạc Hi, liền nhất định sẽ có hậu chiêu. Hiện tại tình thế không chấp nhận được nàng có chút lùi bước, thay vì ngồi chờ chết, không bằng chủ động xuất kích.

Hôm nay, Mạc Hi đi vào một ngân lâu trang hoàng không chút thu hút, đang chuẩn bị đục nước béo cò vào trong dò hỏi một phen, vừa đến quầy, liền nghe được một giọng nói giống như đã từng quen biết đang hỏi tiểu nhị.

“Cây trầm bạc này kiểu dáng bình thường, hoa văn cũng không mới, tại sao so với cây khác lại đắt gần gấp đôi?”

“Ngài liếc mắt một cái liền chọn trúng thứ này có thể thấy được là người biết hàng. Ngài lại nhìn kĩ một lần đi, cây trầm bạc này chất lượng so với thứ khác không biết tốt hơn bao nhiêu lần. Những thứ này là mấy ngày nay mới ra, trùng hợp để ngài gặp được.”

Hỏi là một người trung niên ước chừng hơn ba mươi tuổi, ăn mặc rất sang trọng, giống như quản sự của nhà giàu có. Dội ông ta hơi nghiêng đầu, Mạc Hi mới nhìn rõ diện mạo người này, mặt chữ quốc (), mang theo hai phần khí chất nho nhã. Không ngờ chính là bộ hạ của ngũ hoàng tử Lý Nghĩa, Chu quản sự xuất hiện tại nhà Lưu Ngân Hà! (chương 3)

“Được rồi, lấy cái này đi, gói lại cho ta.” Chu quản sự vô cùng sáng khoái, cũng không cò kè mặc cả, lập tức lấy bạc ra mua.

“Tốt!”

Nhận lấy trầm bạc tiểu nhị dùng lụa đỏ gói lại, Chu quản sự một đường đi khỏi cửa hàng bạc. Mạc Hi lập tức đuổi theo, xuyên qua đường phố vào ngõ nhỏ đến một tòa nhà cũ một cửa một viện.

Mạc Hi cảm giác được tòa nhà này mặc dù nhìn như hoang vắng, nhưng trong trong ngoài ngoài phòng bị rất nghiêm, trước cửa có bốn cao thủ bí mật canh giữ. Trên hai cây hòe già ở cửa bên mỗi nơi có một người. Nơi cao nhất của tòa nhà là một tiểu lâu, phía trên có ít nhất hai người qua lại tuần tra. Thầm nghĩ: xem ra Duệ vương thật sự đã đến Giang Nam. Hơn nữa rất có thể nơi này là điểm dừng chân của hắn.

Mạc Hi hiện tại tuy khinh công càng ngày càng tiến bộ, nhưng cũng không dám dưới tình huống thủ vệ sâm nghiêm như thế vụng trộm lên vào. Nàng chỉ đành lặng lẽ rời khỏi ngõ nhỏ.

Nếu nàng đoán không sai, Duệ vương vì tìm hiểu nguồn gốc, lần này thật sự phải tốn chút máu, bạc bị đoạt hẳn thật sự là bạc trắng. Hơn nữa Chu quân sự vừa rồi tám chín phần mười là đang truy tra tung tích của bạc hỏa hao. Duệ vương vô cùng có khả năng sẽ động tay chân trong bạc, đủ để người khác sau khi phát hiện có thể rất nhanh đuổi theo đến, hơn nữa nhờ đó cũng có thể tìm được bạc tang vật.

Nơi đây bình thường luyện bạc đều dùng “cách thổi bụi”. Quặng bạc cho phép dân gian khai phá thường có hàm lượng bạc rất thấp, mẫu chốt của kỹ thuật luyện bạc chính là làm thế nào tập hợp được nhiều phân tử bạc. “Cách thổi bụi” nói đơn giản là một cách để phân tách bạc và chì. Lợi dụng tính chất hòa tan hoàn toàn của chì và bạc, hơn nữa độ nóng chảy khá thấp, khi luyện bạc thêm chì, khiến bạc hòa tan trong chì, để tập trung bạc; sau đó thổi khí vào, khiến chì oxy hoá, thêm vào bụi lò, lại tách bạc ra. Nhưng cho dù là như thế, độ tinh khiết của bạc luyện ra cũng sẽ bị hạn chế bởi bản thân hàm lượng bạc của quặng bạc, chỉ có quặng bạc của triều đình mới có thể có hàm lượng bạc tương đối cao. Mà bạc vụn dân chúng nộp lên bình thường đều từ bạc quan mà đến, cũng chính là bạc được khai thác từ mỏ bạc độc quyền của quốc gia, bởi vậy độ tinh khiết cao hơn.

Mạc Hi đoán trăm bạc Chu quân sự mới vừa mua chính là dùng bạc hỏa hao này luyện hóa thành, bởi vậy mới có chất lượng xuất chúng, hơn nữa còn là mới làm xong trong hai ngày nay.

Chu quân sự đang cúi đầu đứng trong một thư phòng trang trí mộc mạc có khí chất, thở mạnh cũng không dám chờ chủ tử của mình lên tiếng.

Đứng trước mặt ông ta là một người trẻ tuổi khuôn mặt nghiêm túc hơi có vẻ khắc nghiệt. Vẻ mặt lạnh lùng kia chẳng những không giảm bớt mị lực của hắn, ngược lại càng khiến hắn giờ tay nhắc chân đều tăng thêm một loại uy nghi. Mà giờ phút này người thanh niên đang nhíu mi cầm cây trăm bạc lật qua lật lại nhìn kĩ. Sau một lúc lâu, hắn từ trên giá sách lấy ra một bình thủy tinh trong suốt cỡ ngón cái, bỏ trăm bạc vào, lát sau, nước trong bình đã biến thành màu xanh nhạt.

Không biết có phải ảo giác hay không, Phùng Thiệu luôn biết nhìn mặt đoán ý nhất thời cảm thấy sắc mặt chủ tử mình có xu hướng xám ngắt đi. Thấy hắn cầm cây trăm bạc càng nắm càng chặt, Phùng Thiệu dần dần cảm thấy áp lực cực lớn, kinh nghiệm tùy thị nhiều năm cho ông biết vị chủ tử trước mắt này đang nổi giận.

Qua một lúc lâu, Lý Nghĩa rốt cục mở miệng nói: “Có biết chủ tử sau lưng ngân lâu này là ai không?”

“Cụ thể là ai không rõ lắm. Nhưng tiểu nhân đoán rất có thể cùng đám người ngày trước cướp quân lương là cùng một bọn.”

Duệ vương nhẹ đặt trăm bạc và bình thủy tinh lên trên án, xoay người lại, trầm giọng hỏi: “Làm sao biết được?”

“Vương gia lần trước không có ở đó, nhưng theo tiểu nhân thấy, lần trước cướp quân lương cũng là một đám giang hồ nhìn như ô hợp. Nhưng bọn chúng ra tay vô cùng tốt, khiến chúng ta tổn hại một số đông nhân thủ. Lần này cũng vậy. Vả lại người tới nhìn như lộn xộn, kì thực hành động thống nhất, cùng tiến cùng lui, hơn nữa thời cơ rất trùng hợp.”

Lý Nghĩa nhất thời nhớ tới người ngày ấy vén màn nhìn vào xe ngựa. Người tới thân hình nhỏ gầy, nhưng thân thủ so với cận vệ bên người hắn cao hơn không chỉ một bậc. Lúc ấy hắn dưới sự che giấu của Trạm Lư kiếm đã hoàn toàn thu liễm hơi thở, có thể nói chiếm hết tiên cơ. Không ngờ đối phương dưới tình huống không biết trước trong xe có người lại không chút rối loạn, bình tĩnh xuất kiếm. Vả lại thanh kiếm của hắn dưới sự áp chế của kiếm khí từ Trạm Lư lại không bị ảnh hưởng, hắn cũng là một thanh tuyệt thế danh kiếm lai lịch phi phàm. Nhưng vì sao lúc ấy hắn rõ ràng có cơ hội xuống tay, nhưng vẫn buông tha mình,

liền ngay cả hộ vệ cũng chỉ là đánh rơi kiếm bọn họ, chỉ cầu toàn thân trở ra? Chẳng lẽ người này không phải lão Thất phái tới?

Từ ngày đó, Lý Nghĩa liền không quên được cặp mắt thâm thúy lạnh như băng kia. Chủ nhân ánh mắt kia chắc hẳn đã trải qua vô số lần mưa máu gió tanh, mới có thể bình tĩnh quả quyết như thế.

Lý Nghĩa trầm ngâm nói: “Người nói cũng có vài phần đạo lý. Lần này xem ra đối phương quả thật đã sớm tính toán. Không biết lão Thất cấu kết là đám người giang hồ nào?”

“Vương gia yên tâm. Tiểu nhân sẽ tiếp tục truy tra manh mối của số bạc, bắt được tổ chức giang hồ phía sau màn, tận diệt bọn họ.”

Nào biết Lý Nghĩa lại lắc đầu nói: “Những người này bổn vương còn không để vào mắt. Người diệt được một đám, lão Thất vẫn có thể tìm kẻ khác hợp tác. Bổn vương muốn là nhược điểm lão Thất cấu kết với yêu nhân giang hồ. Chỉ cần tung chuyện xấu của hắn ra, một khi trong triều cao thấp đều biết, thanh danh hắn tất quét rác. Cho dù phụ hoàng thiên vị lão Thất, vẫn khẳng khẳng một mực truyền đại vị cho hắn, triều thần cũng tuyệt sẽ không đáp ứng, đến lúc đó xem hắn còn tranh với bổn vương như thế nào!”

Phùng Thiệu nói: “Tiểu nhân hiểu được. Tất cả đều nghe theo phân phó của vương gia.”

“Người lui trước đi.”

“Dạ.” Phùng Thiệu vừa lui ra vừa nói thầm trong lòng: đương kim hoàng thượng này thật đúng là hồ đồ, chẳng những trị quốc vô phương, hơn nữa bên tai mềm mại, chỉ nghe lời nói bên gối. Nếu không phải mẫu phi của thất hoàng tử nhiều năm qua vinh sủng không suy, hẳn dựa vào cái gì tranh cùng ngũ điện hạ.

Lý Nghĩa mở thánh chỉ tám trăm dặm khẩn cấp hôm qua mới từ trong kinh đưa tới, không khỏi nở nụ cười. Thầm nghĩ: lần này tuy rằng tổn thất một ít nhân thủ, nhưng có thể mượn cơ hội phụ hoàng mặt rồng giận dữ, danh chính ngôn thuận ở lại Giang Nam tra rõ việc này, ngược lại vẫn được lợi hơn. Thứ nhất một khi về kinh, phụ hoàng rất có thể lấy lại binh quyền của ta, như thế kéo được cũng tốt; thứ hai, Giang Nam luôn do thất đệ khống chế, luôn bền chắc như thép, vừa vận nhân cơ hội này đục vài lỗ hổng. Mặc dù không trông cậy vào đám hình bộ bất tài này có thể tra ra cái gì, nhưng chỉ cần vào tới phủ nha, có thể khiến đám quan địa phương có chút kiêng kỵ, nhất thời không thể động đậy cũng được.

56. Chương 085 - 086

Chương 85. Gặp lại

Mưa xuân tí tách rơi, Mạc Hi đi trong mưa phùn tầm tã, đón Tịch Nhi tan học. Nàng không dùng khinh công, mà thành thành thật thật đi bộ, trên gạch xanh ướt nước từ từ tiến bước. Nhìn rêu xỉ trải dài dọc hai bên phố nhỏ, không khỏi cảm thấy trong lòng cũng ẩm ướt dính dính. Quả thật là thanh minh thời tiết vũ phân phân, lộ thượng hành nhân đục đoạn hồn (thanh minh lát phát mưa phùn, khách đi đường thấm nỗi buồn xót xa – thanh minh của Đỗ Mục).

Vừa rẽ vào một ngõ nhỏ hẻo lánh, nàng lập tức cảm thấy không thích hợp.

Trong gió xuân mang theo mùi máu tanh nhàn nhạt.

Bỗng nhiên, cánh cửa của một căn nhà cách đó không xa phát ra tiếng kèn kẹt, ngay sau đó bùm một tiếng, một huyền y nam tử ngã xuống trước cửa, rồi liền không nhúc nhích.

Đội xác nhận chung quanh quả thật không ai, Mạc Hi mới tung người qua, cách không điểm hai đại huyệt của người đó, để phòng có trá, lại điểm huyệt ngủ của hắn, sau đó mới đến gần, nhẹ nhàng lật người nọ qua. Người này một đôi mày kiếm, môi mỏng mũi cao, rõ ràng chính là người trong xe ngựa có bộ dạng giống hệt Cố An kia! Giờ phút này hắn hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch, rõ ràng cho dù Mạc Hi không điểm huyệt ngủ của hắn, cũng vô cùng có khả năng đã hôn mê.

Mạc Hi vội kiểm tra thương thế của hân. Ngoại thương chỉ có một vết máu trên vai phải, cũng không mất máu nhiều lắm, chỉ nhiễm một ít trên áo. Nàng quyết đoán lấy đoản kiếm ra, cắt vai người nọ, đào mũi tên chôn sâu bên trong ra. Quả nhiên giống hệt mũi tên ngày ấy Thủy Đạo Tư trúng sau lưng - “thiết cốt lệ trùy tiền”. Nhưng mà hân may mắn chút, vết thương ở nơi bản thân có thể chạm tới, hơn nữa phản ứng cực nhanh, sau khi trúng độc liền lập tức tự điểm huyết, phong bế khí huyết vận hành quanh vết thương, cho nên độc tố khuếch tán khá chậm, mới chống được đến lúc này. Mạc Hi thấy hân bị thương nặng vậy, tay phải vẫn nắm chặt chuôi kiếm, không khỏi nhớ lại.

Có một lần nàng và Cố An hai người đang cùng xông quan trong rừng rậm hoang dã, một đường tránh được các loại cơ quan cạm bẫy vây bắt đuổi giết, đến cuối cùng hai người đều đã kiệt sức, ngay cả sức cầm kiếm cũng sắp không còn, rốt cục thông qua khảo hạch. Đêm đó hai người nghỉ ngơi bên đống lửa, bởi vì sợ dã thú tập kích, Cố An kiên trì ngồi gác đêm cho nàng, cuối cùng bởi vì mệt nhọc quá độ mà ngủ thiếp đi. Mạc Hi vốn định vụng trộm rút kiếm của hân để hân nằm xuống ngủ một giấc ngon lành, đổi lại mình bảo vệ hân, lại phát hiện hân ngay cả lúc ngủ cũng nắm kiếm thật chặt, hơi dùng sức một chút liền làm hân bừng tỉnh. Dưới ánh lửa khỏa mắt hân lóe nước, lại mỉm cười nói: “Muội không có việc gì là tốt rồi.” Tiếp đó liền ôm nàng vào lòng, lại thở dài một tiếng: “Muội không có việc gì là tốt rồi.” Mạc Hi biết hân gặp ác mộng, không biết an ủi như thế nào, chỉ đành vươn hai tay ôm chặt hân. Một đêm lạnh đó bởi vì Cố An mà ấm.

Chỉ chớp mắt liền đã hoàn hồn, Mạc Hi bất chấp nguy hiểm giữa ban ngày có thể bại lộ hành tung, một đường công hân vượt nóc bằng tường, chạy về hướng Cơ Xảo Các. Trong lòng nàng chỉ có một ý niệm: bắt luận hân có phải Cố An hay không, giờ phút này ta cũng không thể trở mắt nhìn một người như vậy lại một lần nữa chết trước mặt ta.

Lục Vân vừa lúc đang ở trong sân tưới hoa, bỗng nhiên thấy Mạc Hi trên lưng công một nam nhân nhảy vào viện, không khỏi bị dọa nhảy dựng. Vội quăng bình nước, vừa hỏi: “Đây là làm sao vậy?” Vừa dẫn Mạc Hi vào trong.

Mạc Hi đặt Lý Nghĩa lên giường, mới giải thích ngắn gọn: “Hân trúng một loại độc cực lợi hại. Cô nghĩ cách bảo trụ mạng của hân trước đi.”

Lục Vân thấy Mạc Hi vẻ mặt nghiêm nghị, không dám chậm trễ, lập tức thi triển cách nghiệm độc gia truyền của Đường Môn. Cắt ngón tay Lý Nghĩa, nhỏ một giọt máu vào một cái bình nhỏ trong suốt, lại nhỏ vào nước thuốc, sau một lúc lâu, mới nhíu mày nói: “Độc hân trúng hình như của ngoại tộc, ngay cả tôi cũng không dám cam đoan nhất định có thể giải. Tạm thời thử một lần đi.”

Mạc Hi gật gật đầu. Không nói một lời, ở bên cạnh nhìn.

Lục Vân thủ pháp thuần thục mở miệng Lý Nghĩa, đút hân nuốt vào năm viên thuốc khác nhau, lại đổ nước cho nuốt xuống. Nhìn thấy Mạc Hi tiến lên dùng tay áo thay hân lau đi nước tràn ra nơi khóe miệng, trong lòng không khỏi nhảy dựng, nói: “Cô nương, hân là gì của cô?”

Mạc Hi thản nhiên nói: “Có lẽ là cố nhân, có lẽ là địch nhân. Cũng có thể là cả hai.” Năm đó nàng còn nhỏ, huấn luyện ngày thường trải qua tuy rằng không phải dành cho con người, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là chút thử thách về sức khỏe và khả năng chịu đựng, chưa từng thật sự làm nhiệm vụ, khả năng ứng biến tại hiện trường không nhanh nhẹn bằng một góc của ngày nay. Hơn nữa lúc ấy Cố An chủ động nhảy vào mũi kiếm của nàng một màn này thật sự quá mức rung động, nàng lúc ấy cả người tựa như đông lạnh, những hành động từ lúc đó đều như cái xác không hồn, dựa vào bản năng mà làm, ngay cả hành động cơ bản nhất của một thích khách, xác nhận sống chết cũng quên không còn một mảnh. Tuy rằng nàng tinh tường nhớ rõ ngày đó thừa dịp bóng đêm trở về luận võ trường, kéo Cố An từ trong đống thi thể đồng bọn ngày xưa ra, công trên người, nàng có thể cảm giác được thân thể hân đã cứng ngắc lạnh như băng. Nhưng không biết có phải vì gặp được một người giống hân như đúc, tiềm thức liền hi vọng hân chưa chết hay không, hiện tại liều mạng nhớ lại, lại cảm thấy mình năm đó vẫn chưa hoàn toàn xác nhận Cố An đã chết.

Lục Vân trong lòng không khỏi cả kinh, nói: “Hân rốt cuộc là loại người nào?”

“Nếu ta đoán không lầm, người này chính là Duệ vương Lý Nghĩa.”

Lục Vân nghe vậy không khỏi kinh hãi nói: “Cô nương làm sao có thể quen Duệ vương. Duệ vương lại như thế nào một mình bị người ám toán!”

Mạc Hi thở dài nói: “Việc này nói đến rất dài, hấn không có việc gì chứ?”

“Tôi có thể đảm bảo tạm thời hấn không có gì, chỉ là độc này có thể trừ tận gốc hay không, lại không nắm chắc.” Chần chờ một lát, Lục Vân nói tiếp: “Việc này còn cần tứ thiếu ra tay.”

Mạc Hi gật gật đầu nói: “Lục Vân vẫn là đi đón Tịch Nhi tan học trước đi, chắc nó chờ sốt ruột rồi. Ta ở đây chăm sóc hấn.”

Lục Vân gật đầu đáp ứng, chần chờ đi. Thầm nghĩ: cô nương đối với người này không bình thường. Nếu thật sự là cố nhân, tứ thiếu phải làm sao đây.

Mạc Hi lẳng lẳng nhìn khuôn mặt đã bao đêm khuya tỉnh mộng phẳng phất như ở ngay trước mắt, nhưng không thể đụng tới, ngồi xuống chính là một canh giờ.

Lục Vân mang theo Tịch Nhi trở về, thấy Mạc Hi ngơ ngơ ngẩn ngẩn, không khỏi âm thầm kinh hãi. Tịch Nhi cũng rất hiểu chuyện tự đi tập viết, không tới quấy rầy.

Lại qua một canh giờ, Lục Vân thật sự nhìn không được, đành bưng một chén mì thịt bò đến khuyên nhủ: “Cô nương, ăn một chút đi.”

Mạc Hi mới quay đầu cười nhẹ, nói: “Được. Cám ơn.”

Lục Vân lắc đầu nói: “Cho dù không vì tứ thiếu, cô nương cũng từng cứu Lục Vân một lần, những chuyện nhỏ nhặt này Lục Vân cũng nên làm.” Chần chờ một lát, nàng cuối cùng đem những lời còn lại nuốt xuống, lặng lẽ lui ra ngoài.

Mạc Hi vừa ăn mì, vừa để ý động tĩnh của người trên giường. Hấn vẫn nhắm nghiền hai mắt, không một chút dấu hiệu sắp tỉnh lại.

Lại qua nửa canh giờ, Lý Nghĩa rốt cục từ từ chuyển tỉnh, đập vào mắt là khuôn mặt nữ tử trẻ tuổi bình thường đến cực điểm, trong đôi mắt trầm tĩnh lại lộ ra một chút thân thiện. Hấn chưa rõ mọi chuyện, vẻ mặt bình tĩnh nhìn bốn phía, giọng khàn khàn nói: “Ta đang ở đâu đây?”

Mạc Hi mỉm cười nói: “Huynh là ta nhặt được trên đường, mượn cổ kiệu thật vất vả mới đưa được đến nhà bạn, lại tìm lang trung cứu trị. Đợi vài canh giờ huynh cũng không tỉnh, thật dọa người.” Không đợi hấn lên tiếng, Mạc Hi lại nói: “Huynh tên là gì?”

“Tại hạ Lâm Thanh, bắt ngờ gặp kẻ xấu, đa tạ cô nương cứu giúp. Xin hỏi phương danh của cô nương?”

Mạc Hi nói: “Ta họ Mộc.” Tiếp đó lắc đầu nói: “Lang trung kia nói huynh trúng độc trầm trọng, hấn cũng không trị được. Ta đoán thuốc hấn cho huynh uống chỉ là làm bừa, viết đơn thuốc qua loa. Huynh có thể tỉnh lại đều dựa vào tạo hóa của bản thân.” Nàng vừa nói vừa đứng dậy rót chút trà ấm.

Lý Nghĩa thấy vậy định ngo ngoáy ngồi lên, Mạc Hi lại chủ động nâng hấn dậy, đưa ly trà tới miệng hấn, nhẹ giọng nói: “Huynh đừng cựa mạnh, cố gắng nghỉ ngơi đi. Lát nữa ta sẽ nấu chút cháo cho huynh ăn.”

Lý Nghĩa uống nước trà, nhẹ giọng nói: “Đa tạ cô nương.” Thầm nghĩ: vị cô nương này nhìn không giống xuất thân từ nhà giàu, cử chỉ lại không phân nam nữ, không chỗ nào không hiện lộ mãng, có lẽ cũng là chuyện gặp phải tùy cơ ứng biến. Hỏi nàng phương danh lại chỉ nói họ không nói tên, có thể thấy cũng biết lẽ.

Mạc Hi nói: “Không cần khách khí. Ta đi làm cho huynh ăn, huynh lại ngủ một lát đi.” Nói xong liền đi ra ngoài.

Lý Nghĩa xiết chặt Trạm Lư trong tay, cố gắng đứng lên. Thầm nghĩ: vô luận như thế nào trước mắt phải tìm được Phùng Thiệu bọn họ. Miễn cưỡng một lúc lâu lại cảm thấy đầu choáng mắt hoa, nửa phần khí lực cũng không có, đúng là hoàn toàn không thể động đây, đành chán nản ngã trở về.

Sau một lúc lâu cuối cùng cũng chống không được, lại ngủ mê đi.

Khi Lý Nghĩa tỉnh lại sắc trời đã tối đen một mảnh.

Mạc Hi sâu sắc thế nào, đương nhiên đã nhận ra, lại chỉ nhẹ giọng than thở: “Sao hấn còn chưa tỉnh, cháo đều đã lạnh. Thật sốt ruột chết được.”

Trong bóng đêm Lý Nghĩa không khỏi mỉm cười, lên tiếng nói: “Giờ nào? Xin lỗi, ta lại ngủ quên mất.”

Mạc Hi cười khê vừa đốt đèn vừa nói: “Ta cũng không rõ lắm. Huynh uống cháo trước đi rồi lại nghỉ ngơi.”

Nàng đốt đèn, xoay người đưa bát cùng thìa trên bàn cho hắn, nói: “Đã không còn nóng.”

Lúc này Lý Nghĩa đã có thể gắng gượng ngồi dậy, chỉ là một động tác này đã khiến hắn như hao hết khí lực, ngay cả bát cũng không cầm được.

Mạc Hi vội đi qua, nhẹ giọng nói: “Vẫn là để ta đi.” Liền ngồi ở mép giường đút hắn.

Trong vương phủ tuy rằng khá đông cơ thiếp, nhưng Lý Nghĩa nhiều năm lãnh binh bên ngoài, cho nên cũng không đặc biệt sủng hạnh ai; hơn nữa hắn địa vị tôn quý lại xưa nay nghiêm khắc, ngày thường trong phủ không ai dám ở trước mặt hắn làm càn, đúng là lần đầu tiên trong đời có người đút hắn ăn.

Hắn hơi xấu hổ, chần chờ mới há miệng.

Cứ như thế, một người đút, một người ăn, ăn hơn phân nửa bát, Lý Nghĩa cảm thấy trong dạ dày ấm áp, lại hơi có chút khí lực, liền nói: “Để ta tự ăn được rồi.”

Mạc Hi đưa bát cho hắn, yên lặng nhìn hắn ăn.

Thấy hắn ăn hết một chén cháo, Mạc Hi mỉm cười, tiếp nhận bát, nhẹ giọng nói: “Huynh an tâm nghỉ ngơi đi.” Nói xong liền thổi đèn đi ra ngoài.

Chương 86. Nói thẳng

Hôm sau. Sáng sớm Mạc Hi thức dậy liền đến phòng Lý Nghĩa. Hắn quả nhiên đã đi rồi. Trên bàn để lại một cái ngọc bội phỉ thúy hình cá chép nước rất tốt.

Lục Vân thấy Mạc Hi nắm chặt khối ngọc bội kia, nhìn gương mặt không vẻ mặt không rõ, nhẹ giọng nói: “Cô nương người đây là... sao cô lại bảo tôi hạ thuốc trong cháo thế?”

Mạc Hi quay đầu nhẹ giọng nói: “Cho dù hắn là cố nhân, cũng là một cố nhân không nhớ rõ ta, hoặc là không muốn nhớ ra ta. Không thể không phòng. Ta đương nhiên không thể để hắn chết, nhưng cũng là vì bán cho hắn một cái nhân tình, kết thiện duyên, nếu ngày sau gặp lại cũng còn đường sống.” Sau một lúc lâu, nàng vẻ mặt nghiêm túc, lại hỏi: “Việc hôm qua tra như thế nào?”

“Cô nương đoán không sai. Chiều qua đoàn người Duệ vương quả thật đã bị tập kích. Đối phương phái ra tất cả đều là tử sĩ, xông thẳng vào đại lao hình bộ. Ở mặt ngoài xem là vì cướp ngục. Kỳ thực là cùng phạm nhân trong đại lao nội ứng ngoại hợp, vây đánh ngược lại, khiến Duệ vương trở tay không kịp.”

“Phạm nhân này có phải là người của ngân lâu Bảo Tường hay không?”

“Không chỉ thế, gần đây chủ sự hình bộ vì lấy lòng Duệ vương, làm thành Kim Lăng ở mặt ngoài thoát nhìn một mảnh thanh minh, đã bắt rất nhiều côn đồ lưu manh vào, ai ngờ lại biến khéo thành vụng.”

“Cô là nói tổ chức cố ý đưa bạc hỏa hao ra, tiết lộ ngân lâu Bảo Tường, dụ Duệ vương bắt người của ngân lâu đi thẩm vấn. Đồng thời nhân cơ hội hình bộ bắt côn đồ lại trà trộn phần lớn người vào. Sau đó thừa dịp Lý Nghĩa đi hình bộ đại lao thẩm vấn tập kết một số đông nhân thủ, thành linh nổi loạn?”

Lục Vân gật gật đầu nói: “Đúng vậy. Hộ vệ bên người Duệ vương đều là nhất lưu cao thủ, thề sống chết huyết chiến, mới che chở hắn trốn thoát.” Ngừng một chút, nàng cau mày vẻ mặt lo lắng nói: “Cô nương, ngay cả Duệ vương cũng trúng kế của bọn họ. Cô cần phải thật cẩn thận.”

Mạc Hi trầm nghĩ: chuyện lớn như vậy, nhất định là từ người lãnh đạo cao nhất của tổ chức ra quyết sách. Đại đương gia tâm tư thật thâm trầm, nhanh như vậy đã có thể thắng bàn cờ hòa!

Nàng đột nhiên nói: “Những việc này đều là Đường Nhân nói cô biết đúng không. Lúc ấy chắc hẳn cũng ở đó, không có việc gì chứ?” Ngừng một chút, mới lại cười nói tiếp: “Ta đúng là hỏi thừa rồi. Nhìn dáng vẻ của cô, hẳn chắc vẫn bình yên vô sự.”

Lục Vân hơi hơi đỏ mặt, thấp đầu nói: “Kể gốc đó, bản thân không bị thương, lại cả ngày vì Duệ vương bị thương mà tự trách.”

Mạc Hi cười nói: “Bộ khoái như hần cũng thật trung tâm. Cô không nói cho hần Duệ vương bị ta xách về chứ?”

“Sao có thể chứ. Cô nương yên tâm, Lục Vân biết nặng nhẹ.” Thầm nghĩ: cô nương chọn từ cũng quá không có nghiên cứu rồi, người ta tốt xấu gì cũng đường đường là một vương gia, cái gì gọi là “xách về”...

Lát sau Mạc Hi mới hỏi: “Đã nhiều ngày trôi qua, sao hần lại không đưa thư đến?”

“Hần nào, hần là ai vậy?” Lục Vân thay về ngưỡng ngừng, lộ ra vẻ tinh nghịch, ngẩng đầu hỏi Mạc Hi.

“Đường Môn tứ thiếu, Đường Hoan.”

Lục Vân thấy Mạc Hi mặt không đổi sắc, không khỏi ra vẻ thất bại nói: “Lục Vân cũng không biết. Có lẽ là trên đường truyền tin bị trì hoãn, hần là rất nhanh sẽ đến.” Trong lòng không khỏi nói thầm: cô nương cùng với tứ thiếu thật đúng là trời đất tạo nên một đôi, bằng không như thế nào lại trái ngược với người khác, xấu hổ là tứ thiếu, đông đặc là cô nương... Cô nương hỏi thư của tứ thiếu, có thể thấy trong lòng vẫn nhớ người. Thật sự là a di đà phật.

Mạc Hi ra khỏi Cơ Xảo Các liền đi vào nhà.

Xa xa liền trông thấy dưới tàng cây ngọc lan như tuyết như mây có ngồi một người mặc áo vải màu xanh nhạt. Hề ra khuôn mặt đẹp đến người thần đều phần nộ hơi có bụi đường, thấy nàng, góc cạnh nơi khoe mắt chân mày như tan ra trong gió xuân ấm áp, bên miệng cũng nở nụ cười trong suốt yếu ớt.

Mạc Hi chỉ sững sờ một chút, thấy hần đứng lên đợi, liền bước nhanh đến, lập tức đưa tay xoa hai má hần, cười hì hì nói: “Chàng gạt ta sao. Gậy chõ nào đâu?” Thầm nghĩ: trách không được thư không đến, thì ra là người đến.

Đường Hoan nhẹ giọng nói: “Vừa đến liền động tay động chân, chẳng giống con gái gì cả.” Lời tuy như thế, nhưng cũng không né tránh.

Mạc Hi thông thả rút tay về để ở sau lưng, nghiêng đầu, dừng ở ánh mắt hần, thành khẩn nói: “Chàng không thích a. Vậy sau này ta đảm bảo sẽ giữ quy củ.” Dứt lời cũng không quản hần, nhẹ nhàng nhún người nhảy vào trong tường.

Đường Hoan không kịp trả lời, chỉ theo sát sau nàng lướt lên.

Hai người song song rơi xuống đất, thấy Mạc Hi còn định đi tiếp, Đường Hoan dưới tình thế cấp bách tiến lên một tay giữ chặt nàng, từ phía sau ôm nàng vào trong lòng, sau một lúc lâu, mới cúi đầu nói: “Ta thích.”

Hần bỗng cảm thấy thân thể Mạc Hi run rẩy, ngay sau đó nghe được tiếng cười thanh thúy của nàng, rốt cục hiểu được, nhất thời cũng giận cười nói: “Nàng dám chọc ghẹo ta, còn tưởng rằng nàng giận.” Vừa nói vừa ôm chặt nàng.

Mạc Hi bị hần siết chặt có chút khó chịu, chỉ đành xin dung thứ nói: “Ta về sau không dám nữa.”

“Vô phương. Ta nguyện để nàng trêu chọc.”

Mạc Hi nghe xong nhẹ nhàng ngửa ra sau, tựa đầu dựa vào lòng hần, hỏi: “Sao chàng lại tới đây?”

Đường Hoan nhẹ nắm lấy tay, để nàng dựa vào thoải mái chút, thỏa mãn thở ra một tiếng, nói: “Không thấy được nàng, tổng cảm thấy trong lòng không đành. Chuyện của Đường Môn đã qua một giai đoạn, ta liền ra roi thúc ngựa đến đây.” Ngừng một chút, hần lại nói: “Nào có ai như nàng, vào nhà mình không đi cửa chính, lại muốn vượt nóc leo tường.”

Mạc Hi nói tự nhiên: “Đỡ phải mở cửa lại cài cửa a.” Trong lòng bổ sung nói: nơi đây hẻo lánh, cũng sẽ không dọa bạn nhỏ.

“Sáng sớm nàng đi đâu vậy? Ta chờ hơn nửa ngày.”

Mạc Hi từ trong lòng hần nhẹ nhàng tránh ra, dịu dàng hỏi: “Khát không? Ta pha trà cho chàng được không?” Vừa nói vừa kéo tay hần vào nhà.

Đường Hoan thấy trong nhà nàng trang hoàng rất đơn giản, trà cụ cũng đều là sứ thô vô cùng bình thường, không khỏi thương tiếc càng nhiều, bật thốt: “Ta đổi chỗ ở cho nàng được không?”

Mạc Hi không đáp, ánh mắt không tự kìm hãm được chuyển hướng đến hai gốc Uẩn Phi Hồng trong viện.

Thật lâu trước kia, hai cây anh đào kia chỉ là cây giống. Cũng vào một ngày gió nhẹ nắng ấm, dưới ánh mặt trời Cổ An đang lau mồ hôi trên trán, phủi sạch đất trên tay, cười nói với nàng: “Không phải muội thích anh đào sao, chúng ta cùng nhau chờ nó nở hoa.”

Chốc lát nàng mới hoàn hồn, nói nhỏ: “Không cần. Nơi này cũng rất tốt.”

Đường Hoan biết nàng trước giờ luôn độc lập, cũng không miễn cưỡng.

Mạc Hi mời Đường Hoan ngồi xuống, tự mình bắt đầu nấu nước, pha trà. Đường Hoan thấy nàng một mực yên lặng làm việc, không nói một lời, không khỏi nhíu mi hỏi: “Có phải xảy ra chuyện gì không?”

Mạc Hi trầm ngâm một lát, mới nhẹ giọng nói: “Chàng còn nhớ ngày đó thất la anh cho ta, ta nói từng có người hứa hẹn cùng ta cả đời cả kiếp không?”

Đường Hoan nghe vậy, trong lòng chợt nhảy dựng, chưa kịp trả lời, liền nghe Mạc Hi nói tiếp: “Ta gặp người giống hần như đức.”

Đường Hoan trầm mặc hồi lâu mới nhẹ giọng nói: “Nàng là nói cho ta biết, nàng phải rời khỏi ta sao?”

Mạc Hi lắc đầu nói: “Hắn không nhớ rõ ta. Hoặc là người nợ căn bản không phải hần.” Ngừng một chút, nàng lại mỉm cười nói: “Cho dù thật là hần, cho dù hần có thể nhớ ra ta, ta cùng hần cũng không có khả năng.”

Đường Hoan nghe vậy, đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt nhìn thẳng Mạc Hi, hỏi: “Vì sao?”

Mạc Hi bình tĩnh nói: “Bởi vì người đó là Duệ vương.”

Đường Hoan bỗng nhiên đứng lên, ôm Mạc Hi vào lòng, nhẹ nhàng vuốt mái tóc đen mềm của nàng, an ủi nói: “Nàng còn có ta. Còn có ta.”

Mạc Hi rầu rĩ nói: “Ta quên không được hần, cho nên đối với chàng không công bằng.”

Đường Hoan từng chữ một trịnh trọng nói: “Ta không cần quá khứ của nàng, cũng không quan tâm trong lòng nàng còn có hần. Ta chỉ hỏi nàng một câu, trong lòng nàng có ta không, cho dù chỉ có một chút?”

Mạc Hi nghe vậy hai tay không khỏi ôm chặt thắt lưng Đường Hoan, gật đầu nhẹ giọng nói: “Ừm. Ta thích chàng.”

Đường Hoan không nghĩ nàng trả lời như vậy, chỉ cảm thấy tim giống như bị người ta dùng búa đập một cái, vui mừng như thủy triều vọt tới, hoàn toàn cuốn mất đau xót lúc trước. Trong nhất thời cảm xúc mênh mông không kiềm chế được, thật lâu cũng không nói nên lời.

Mạc Hi bỗng nhiên buông tay, bắt lấy quần áo trước ngực hần, đầu lại càng chui vào lòng hần, chơi xấu nói: “Sao không nói lời nào? Hiện tại hối hận đã không kịp rồi.”

“Được một câu này của nàng, ta vĩnh viễn không hối hận.” Thầm nghĩ: nếu phụ thân có thể chờ đến mây tan trăng sáng, ta cũng có thể.

Sau một lúc lâu, Mạc Hi mới buông “Mạc trảo” ra, nhìn quần áo Đường Hoan vốn đang êm đẹp, trước ngực bị mình chà đạp thành nhiều nếp nhăn, không khỏi mỉm cười, cười hì hì nói: “Ta lại hủy một bộ quần áo của chàng.”

Đường Hoan thấy nàng làm nũng như vậy, chỉ có càng vui mừng, nào có đạo lý trách tội.

“Nàng muốn hủy bao nhiêu đều tùy nàng.” Ngừng một chút, hần lại thấp giọng nói: “Mới vừa rồi hỏi nàng sáng sớm đi nơi nào, nàng không đáp. Là có liên quan đến Duệ vương sao?”

Mạc Hi vốn không định giấu giếm hần, huống chi có Lục Vân thần báo bên tai này ở đây, muốn giấu cũng không được. Lập tức liền nói thẳng: “Phải. Hôm qua hần trúng mai phục, bị thương trúng độc, trùng hợp

được ta gặp phải, đưa đến chỗ Lục Vân giải độc. Sáng hôm nay hắc đã tự động rời đi.” Thầm nghĩ: người này sâu sắc như vậy, ngay cả việc này cũng đoán được.

Mạc Hi lại đem chuyện ngày đó cướp tiêu trong xe đổi kiếm, cho đến hôm qua cứu người cùng với bảo Lục Vân hạ được trong cháo đều tỉ mỉ nói một lần. Tiếp đó tự giấu nói: “Ta vốn không phải người lương thiện, nếu hắc thật sự là Cổ An, nếu hắc một ngày kia nhớ ra ta, biết ta hạ độc hắc, làm sao mà chịu nổi.”

Đường Hoan thấy nàng thần sắc thê lương, nhất thời bất chấp chua xót trong lòng, nói nhỏ: “Nàng chỉ vì tự bảo vệ mình. Nếu y biết cũng sẽ không trách nàng.” Ngừng một chút, hắc trầm ngâm nói tiếp: “Ta ngược lại lo lắng tình cảnh của nàng ở tổ chức, chỉ lưu lại một mình nàng không diệt khẩu rồi cuộc là định như thế nào.”

“Trước mắt chỉ có thể đi một bước tính một bước.”

“Có thể nói chuyện Cổ An trước kia không?”

“Ừm. Ta gặp huynh ấy khi mới năm tuổi. Huynh ấy cũng chỉ là đứa bé chín tuổi, lại khắp nơi chiếu cố ta, không cho những đứa trẻ đang thụ huấn khác bắt nạt ta. Huynh ấy vốn là con nhà quan, phụ thân vì quan trường bất lợi, cả nhà bị triều đình phát mãi làm nô. Có lẽ là nhìn huynh ấy có chút trụ cột vô công, cần cốt lại tốt, tổ chức liền mua huynh ấy...”

Mạc Hi bắt đầu tự thuật, chậm rãi chìm vào kí ức. Thẳng đến đoạn Cổ An vì để nàng được sống cam nguyện chết đi, đã bắt tri bắt giác nước mắt doanh tròng. Đường Hoan cũng không khởi động dung. Đợi nghe nàng nói đến đào đất chôn Cổ An, không khỏi thầm nghĩ: trách không được ngày ấy tại mộ viên gặp phải, thì ra là đến thăm y.

Cứ như thế, Mạc Hi chậm rãi tự thuật, Đường Hoan lắng lắng nghe, thời gian lặng lẽ chảy xuôi...

57. Chương 087 - 088

Chương 87. Ấn ký phượng hoàng

Mạc Hi chậm rãi bình phục cảm xúc từ trong kí ức có liên quan đến Cổ An, đột nhiên nói: “Ta có thứ này cho chàng xem.” Nàng lấy ra ba mũi tên lấy được trên người Thủy Đạo Tư và Lý Nghĩa, nói tiếp: “Lần đó mũi tên mà đám cung nô thủ cướp tiêu dùng cùng với mũi tên tập kích Duệ vương dùng hắc là cùng loại, chàng xem thử trên này là độc gì?”

Đường Hoan xưa nay cẩn thận, dù là trường kỳ đấm mình trong độc dược cũng vẫn cẩn thận tiếp nhận, nói: “Ừ. Trước không vội. Ta cũng có cái này cho nàng xem.” Chỉ thấy hắc từ trong lòng lấy ra một khối vàng thỏi nhỏ, nói: “Đây vốn là một khối mộc. Nàng đi rồi ta lại đến địa cung một lần, tỉ mỉ dò xét một phen. Phát hiện cơ hồ trên mỗi một vật đều có dấu hiệu này, và lại đều in ở nơi cực kì bí ẩn.”

Ấn kí đập vào mắt đúng là quen thuộc như thế, Mạc Hi không khỏi cả kinh trong lòng. Trên đó rõ ràng có khắc một con phượng hoàng đẫm máu trông rất sống động, đuôi phượng liệng vòng, khí phách thiên thành, giống hệt dấu hiệu của Mộ Yến Trai! Nàng nhú chặt mày, trầm ngâm nói: “Trong địa cung có phát hiện ghi chép về sổ hoàng kim này, hoặc ghi chép về việc xây dựng địa cung không?”

Đường Hoan cũng vẻ mặt ngưng trọng, lắc đầu nói: “Tạm thời còn không tìm được.”

“Chuyện này chàng có báo cho trưởng lão biết hay không?”

Đường Hoan vẫn lắc đầu, nói: “Việc này can hệ trọng đại. Ta chỉ nói cho nàng biết.”

Mạc Hi gật gật đầu, nói: “Dấu hiệu này độc đáo như thế, hắc không phải chỉ là trùng hợp. Việc này tuyệt không chôn vùi như vậy. Mộ Yến Trai sớm muộn gì cũng sẽ tìm tới cửa, nói không chừng đã muốn...” Ngón tay Mạc Hi nhẹ vuốt hình phượng hoàng trên mặt ngoài của khối vàng, thầm nghĩ: hắc biết rõ Mộc Phong Đình vì quan hệ với ta mới đến Đường Môn, lại vẫn tin ta như vậy.

Đường Hoan tự nhiên hiểu được nàng nói chưa hết ý, dịu dàng nói: “Lúc đầu ta sợ nàng cho là ta không tin nàng, nên mới không nhắc tới hấn.”

Mạc Hi lắc đầu nói: “Hấn mặc dù đã cứu mạng ta, nay xem ra, chưa chắc đã không có mưu đồ. Làm sao biết hấn không phải vì đi Đường Môn điều tra một phen, mới nói muốn tận mắt thấy tay ta được chữa khỏi.” Ngừng một chút, nàng mới lẳng lẳng nhìn khuôn mặt nhu hòa như xuân liễu của Đường Hoan, nói tiếp: “Ngược lại là chàng, người là ta mang đến, chàng lại tin ta như vậy.”

Đường Hoan nắm chặt tay nàng, dịu dàng nói: “Chỉ nghĩ đến nàng cơ trí hơn người, lại không biết kỳ thật là đồ ngốc. Nàng là người ta mong được chung sống cả đời, sao ta lại không tin. Hơn nữa, một ngựa về một ngựa, bất luận Mộc Phong Đình thân phận ra sao, chung quy cũng là ân nhân cứu mạng của nàng; bất luận hấn rốt cuộc vì cái gì, ta đều nên cảm kích hấn lần này.”

Mạc Hi nghe vậy bỗng nhiên kiễng mũi chân, nhẹ nhàng ở gò má Đường Hoan thật nhanh hôn xuống, sau đó cười như không cười nhìn hấn. Ai ngờ đây cũng là một người ngốc, trong nháy mắt liền ngậy ra như phồng.

Sau một lúc lâu, Đường Hoan mới giải trừ hóa đá, khuôn mặt tuần tú ửng đỏ, kéo Mạc Hi vào trong lòng, thấp giọng lên án nói: “Nàng lại đánh lén ta.” Thấy Mạc Hi lại toát ra vẻ mặt nghiêm trang như lúc này chọc ghẹo hấn, hấn cuối cùng mới tiếp tục thành thật thừa nhận nói: “Nhưng mà, ta rất thích.”

Mạc Hi nghe hấn nói câu này mỗi chữ đều rất nhẹ, đến chữ “thích”, không ngờ nhỏ đến không thể nghe thấy, liền lại nổi lên tâm tư trêu đùa hấn, cố ý dùng hai tay câu cổ hấn, đem môi dán bên tai hấn, nói nhỏ: “Ta vốn đang chờ chàng đến đánh lén, ai ngờ chàng vẫn không đến, ta đành phải chủ động thôi.” Nói xong, một đôi mắt hắc bạch phân minh xoay tròn đảo qua một vòng, khóe miệng hiện ra ý cười trong vắt.

Đợi hồi lâu Đường Hoan vẫn không nói một lời, Mạc Hi đang buồn bực, chợt thấy hấn nghiêng đầu, môi từ từ tiến qua, lại chỉ nhẹ nhàng dán lên môi nàng liền không hề nhúc nhích.

Mạc Hi không khỏi ngẩn ngơ, cảm thấy hấn run rẩy khẩn trương, trong lòng than thở nói: đứa nhỏ này sợ là ngay cả hôn cũng không biết.

Đang lo lắng có nên đổi khách thành chủ hay không, Đường Hoan lại giống như không chịu trách nhiệm lui ra, cúi đầu, không dám nhìn nàng.

Mạc Hi thấy thế không khỏi thầm nghĩ: đứa nhỏ này ngày sau tránh không được phải dạy dỗ một phen. Trên mặt lại nghiêm nghị nói: “Chàng nói Mộc Phong Đình đã thăm dò ra địa cung hay chưa?”

Đường Hoan đang tâm tư không thuộc về mình, càng không dự đoán được trong thời khắc kiêu diễm, Mạc Hi lại hỏi ra một câu như vậy. Hấn chậm rãi ngẩng đầu, trên mặt tình triều còn chưa mất, đôi mắt vẫn hiện nước nhàn nhạt. Một lát sau mở miệng, giọng nói đã trở về bình tĩnh, rất chắc chắn nói: “Đường Môn phòng bị rất nghiêm, cho dù hấn võ công trác tuyệt, còn hơn nàng một bậc, hấn cũng chưa thể đến được địa cung.” Ngừng một chút, hấn càng nghiêm túc nói: “Nhưng mà, nếu hấn thật sự là thám tử của Mộ Yến Trai, liền vô cùng có khả năng là vì việc của địa cung mà tới. Nàng phải cẩn thận.”

Mạc Hi gật đầu nói: “Yên tâm đi. Ta có chừng mực.” Trong lòng nàng biết Đường Môn không phải đi lại tự nhiên như ở mặt ngoài thoát nhìn. Mộc Phong Đình ở Đường Môn hành động chắc chắn khắp nơi đều bị hạn chế. Nếu Đường Hoan khẳng định như vậy, hấn là tạm thời không ngại. Thầm nghĩ: trách không được Mộc Phong Đình ngày đó hỏi ta trong lòng có Đường Hoan hay không, thì ra là muốn từ trên người ta tìm kiếm cửa đột phá sao? Nếu quả thực như thế, cũng thật đáng tiếc người bạn như hấn.

Nàng bỗng nhiên lại nghĩ đến một điểm, âm thầm khó hiểu nói: nếu nói Mộc Phong Đình sớm có ý tiếp cận ta, là vì lẫn vào Đường Môn, tựa hồ nói không thông a. Hấn đi Thục Sơn xác thực là có hẹn với Cù Diệu, lúc ấy hấn hấn không biết sẽ xuất hiện ta và Đường Hoan mới đúng. Chẳng lẽ hấn mượn cơ hội lẫn vào Đường Môn chỉ là ngẫu nhiên?

Đường Hoan thấy nàng trầm tư, nghĩ đến nàng lo lắng việc Mộ Yến Trai, liền nói: “Ta đã phái người đi thăm dò chuyện Mộ Yến Trai, tin tưởng rất nhanh sẽ có tin tức.”

“Ừ, có điều chàng phải cẩn thận, Mộ Yến Trai tai mắt trải rộng thiên hạ, thế lực không phải là nhỏ, đừng để bọn họ phát hiện mới tốt.”

Đường Hoan gật gật đầu. Thầm nghĩ: muốn khi dễ Đường Môn ta cũng không phải dễ dàng như vậy!

“Chàng cũng quá bình tĩnh rồi, xảy ra chuyện lớn như vậy, không tọa trấn ở Đường Môn lại đến Kim Lăng tới tìm ta.”

Đường Hoan nghe giọng nói của nàng có chút oán trách, trong lòng ngọt ngào, nhẹ giọng nói: “Tạm thời không sao.”

Mạc Hi nhất thời không có cách nào với hắn.

Kỳ thật, Mạc Hi cũng biết Đường Hoan xưa nay mưu tính kĩ rồi mới hành động, mình cũng chỉ là lo lắng nhiều một phen thôi.

Hai người nói chính sự xong, Đường Hoan thấy bên ngoài sắc xuân tươi đẹp, liền nói: “Chúng ta đi ra ngoài một chút được không?”

Mạc Hi gật gật đầu, thấy Đường Hoan muốn nói lại thôi, không khỏi ngạc nhiên nói: “Làm sao vậy?”

“Nàng nghi ngờ Duệ vương là Cố An, có khai quan kiểm tra hay không?”

Mạc Hi chậm rãi lắc đầu hồ hững nói: “Ta đã vô cùng có lỗi với huynh ấy, sao có thể lại đi quấy nhiễu. Nếu huynh ấy trên trời có linh, biết ta nghi ngờ huynh ấy, không biết khổ sở đến mức nào.” Nếu là kiếp trước, Mạc Hi không tin có quỷ thần, nói không chừng sẽ thật sự khai quan chứng thực một phen, nhưng trải qua đời này khiến nàng không thể không tin, tự nhiên sẽ không làm như vậy.

Đường Hoan gật gật đầu nói: “Nên như thế.” Ngừng một chút, hắn mới lại trấn an nói: “Y đối với nàng như châu như bảo, nhất định sẽ không hi vọng nàng bởi vì y mà cơ khổ cả đời.”

Mạc Hi nghiêng đầu cười nhìn hắn, nói: “Đây là vì chính chàng nói chuyện sao?”

Ai ngờ Đường Hoan lại nghiêm túc nói: “Ta chỉ là suy bụng ta ra bụng người, nếu bản thân ta có gì bất trắc, cũng hi vọng có ai đó có thể thay ta chịu khổ cả đời.”

Mạc Hi nghe vậy nhất thời không nói gì, lát sau mới hỏi: “Ngày chàng bị thương tay có nói sẽ cho ta một yêu cầu, còn nhớ không?”

“Ta vẫn chờ nàng đến đòi đây.”

“Hiện tại có thể đáp ứng ta một chuyện không?”

Đường Hoan mỉm cười nói: “Đương nhiên.”

“Chàng phải sống thật tốt, cùng ta, chúng ta cùng nhau sống thật tốt.”

Đường Hoan thấy nàng nói nghiêm túc, nhất thời tình triều cuộn cuộn, ôm chặt nàng nói: “Ta đáp ứng nàng, tuyệt không nuốt lời.”

Thật lâu sau Đường Hoan mới buông nàng ra, cười hỏi: “Chúng ta đi đâu đây?”

“Ngoại thành Kim Lăng có một chốn đào nguyên, có thể chèo thuyền, chúng ta đến đó được không?” Trong lòng lại nói: xem ra ngày sau không thiếu được lại đến Anh Hoa Tạ tìm hiểu một lần, lại không biết Mộc Phong Đình còn ở đó hay không.

“Được. Đi thôi.”

Một chiếc thuyền lá nhỏ nằm trên mặt hồ tĩnh lặng xanh biếc, mỗi khi có gió qua, làm hoa đào trắng trên bờ bay tán loạn như tuyết. Mạc Hi lẳng lặng dựa vào lưng Đường Hoan, ngẩng mặt, cảm nhận độ ấm của mặt trời, thầm nghĩ: có một người yêu để dựa vào, thì ra là tốt như thế.

Nàng lại không biết giờ phút này Đường Hoan cũng nghĩ như vậy.

Lý Nghĩa ngồi trên ghế thái sư, bưng một chén trà lưu ly mỏng màu vàng chanh, một đôi mày kiếm ngưng trọng hỏi: “Lần này tổn hại bao nhiêu nhân thủ?”

Phùng Thiệu nghe vậy không dám chậm trễ, một gối một tay đưng đất, làm một động tác quân lễ tiêu chuẩn, nói: “Bẩm vương gia, lần này ảnh vệ tổn thất thảm trọng, tổng cộng tổn hại ba mươi người, chỉ còn lại mười người. Thuộc hạ cho rằng lúc này vương gia ở lại Kim Lăng, chỉ sợ, đối phương một kích không trúng chưa chắc sẽ không thừa thắng xông lên. Vương gia không bằng nhanh chóng về kinh đi thôi.”

Lý Nghĩa vẻ mặt càng nghiêm túc, trầm tư thật lâu sau mới quyết đoán nói: “Lúc này không thể về kinh, việc truy tra bạc hỏa hao vụn vụn không thể bỏ dỡ nửa chừng. Bổng vương chỉ là không ngờ bọn họ lại càn rỡ như thế, dám trắng trợn đánh giết vào hình bộ. Việc này nháo lớn cũng tốt, vùng Giang Nam, những người lão Thất xếp vào đều rất trơn tuột, bổng vương vừa vặn mượn cơ hội phát tác một phen, nên giáng chức liên tiếp dâng tấu, đám cỏ đầu tường cũng đúng lúc gõ một phen. Phụ hoàng trong lúc tức giận chưa chắc sẽ một mực che chở cho thất đệ.” Ngừng một chút, hắn lại nói tiếp: “Kinh thành có tin tức gì truyền đến không?”

“Có. Sở tiểu hầu gia phái thân tín đến Kim Lăng, tựa hồ có ý đầu nhập vào vương gia. Vương gia muốn gặp hay không?”

“Có chuyện mới mẻ như thế à. Thất đệ lại chơi trò gì đây?”

“Trong kinh thành đều đồn đãi Sở Hoài Khanh cùng thất vương gia trở mặt.”

“Hử? Đây là vì sao?”

“Nghe nói là vì một nữ nhân.”

Lý Nghĩa càng cảm thấy hứng thú nói: “Dạng nữ nhân gì có thể làm Sở tiểu hầu gia phản bội thất đệ?”

“Nghe nói là một ca nữ của Túy Hoa Âm, nghệ danh Hồng Tiêu, có dung mạo chim sa cá lặn, một khúc xướng xong, lụa đỏ vô số, kinh thành công tử đều ngưỡng mộ.”

Lý Nghĩa nhẹ nhàng nhắm đôi mắt phượng hẹp dài, đầu ngón tay nhẹ gõ cạnh chén, trào phúng nói: “Cũng không biết vở diễn lần này, rốt cuộc là xông quan giận dữ vì hồng nhan, hay là Chu Du đánh Hoàng Cái đây.”

Ngừng một chút, môi mỏng của hắn cong lên một nụ cười nhạt nhẽo, nói: “Cũng được. Bổng vương sẽ gặp người đó. Xem bọn chúng chơi trò gì.”

Chương 88. Mộng Cách

Cúc Thủy Các.

Lý Nghĩa ngồi trong gian chữ Trúc một mình phẩm trà. Đối phương so với vương gia như hắn còn ra vẻ hơn, dám chậm chạp không xuất hiện, hắn cũng bảo trì bình thần, nhưng vừa đợi chính là nửa canh giờ.

Nghe được tiếng bước chân, hắn liếc mắt ra lệnh cho Phùng Thiệu. Phùng Thiệu lập tức tiến lên rót một ly trà, lui qua một bên.

Người tới thất lưng vòng mỹ ngọc, phong độ nhẹ nhàng thân dài như cây ngọc, khoe miệng mỉm cười. Chính là Sở Hoài Khanh. Tiểu đồng đi theo phía sau đương nhiên là Tử Thù.

Lý Nghĩa biết Sở Hoài Khanh không có võ công, cũng bội phục hắn dám quyết đoán đơn đao đi gặp mặt.

Phùng Thiệu cùng Tử Thù không đợi hai vị chủ tử phân phó, đã lui ra ngoài.

“Tiểu hầu gia mời ngồi.”

“Vương gia khách khí.”

“Sao tiểu hầu gia lại một mình đến Kim Lăng?”

“Có chút việc nhà cần xử lý.”

Lý Nghĩa nghe hắn nói như thế cũng không tiện truy vấn.

“Lần này cầu kiến vương gia là muốn hỏi một chút, ngài có ý nghĩ gì đối với vị trí kia.”

Lý Nghĩa nghe hắn đi thẳng vào vấn đề, liền mỉm cười, nói: “Nhất định phải có được.”

Sở Hoài Khanh không nghĩ hần không kiêng dè như thế, ngược lại sững sốt, lập tức cười rộ lên, nói: “Vương gia thật có khí phách.” Ngừng một chút, hần nói tiếp: “Tại hạ nguyện giúp vương gia một tay, không biết ý vương gia thế nào?”

“Bổn vương tự nhiên cầu còn không được. Chỉ là...”

Sở Hoài Khanh hiểu rõ nói: “Vương gia không cần nghi hoặc, kinh thành đồn đãi ta phản bội thất vương là thật, hai người chúng ta tranh một ca nữ cũng là thật. Nhưng mà...” Hần cố ý ngừng ở đây không nói tiếp.

Lý Nghĩa đã định trước cũng không hỏi, chỉ nói: “Tiểu hầu gia chắc đã khát rồi, mời uống chén trà. Mới tới Kim Lăng, bổn vương nên thay người đón gió tẩy trần, hôm nay không nói chuyện quốc sự, chỉ luận phong nguyệt.”

Sở Hoài Khanh biết nghe lời phải nói: “Như thế rất tốt. Cung kính không bằng tuân mệnh. Chỉ là hại vương gia tốn kém.” Thầm nghĩ: hần cũng thật là bình tĩnh, quả nhiên là nhân vật lớn.

“Đâu có, không cần khách khí.”

Cái gọi là đón gió tẩy trần đương nhiên phải có rượu.

Mới ba ly rượu hổ phách xuống bụng, Sở Hoài Khanh đã nhìn ly rượu lưu ly trước mặt ngâm thơ: “Thiểm thiểm tửu liêm chiêu túy khách. Thâm thanh lục thụ ần đề oanh (mành rượu lập lòe gọi khách say, rừng sâu cây xanh chim oanh hót – đại khái là thế). Rượu hổ phách này nên dùng chung ngọc lưu ly để đựng.”

Lý Nghĩa không ngừng mời rượu, Sở Hoài Khanh cũng không cự tuyệt.

Như thế người tới ta đi, uống đến nửa canh giờ.

Lý Nghĩa hàng năm lãnh binh, tửu lượng có thể nói là ngàn chén không say, ngay cả rượu mạnh hần cũng dùng chén lớn uống qua. So ra, Sở Hoài Khanh hàng năm ở kinh thành sống an nhàn sung sướng còn kém xa. Y lại thể nhược, cho nên nhân phẩm không xấu, nhưng tửu phẩm lại không tốt. Giờ phút này đã có vẻ say, hàm hồ nói: “Nghĩ đến Sở Hoài Khanh ta chính là con cháu của đệ nhất tể tướng Sở Thương bốn triều, nay lại sa sút đến mức này, phụ tá cho người không vì trí tuệ mà được chủ thượng ưu ái, lại phải tặng nữ nhân xu nịnh. Ha, thật buồn cười.” Tiếng cười kia lại mang theo vài phần cuồng tính.

Lý Nghĩa đậm thanh nói: “Tiểu hầu gia nói là Hồng Tiêu?”

Nghe hai chữ Hồng Tiêu, Sở tiểu hầu gia luôn luôn tao nhã không ngờ lại đập vỡ cái chén, giận dữ nói: “Đúng vậy! Không thể tưởng được vương gia ở Kim Lăng cũng nghe nói. Nàng vốn là một ca cơ, cho thì cho. Ta chỉ là nuốt không trôi cơn tức này.”

“Tiểu hầu gia làm gì phải thế. Tiểu hầu gia phải hiểu được đạo lý cơ được dân được. Liền ngay cả bổn vương mấy ngày trước bị người đuổi giết suýt nữa mất mạng, không phải cũng phải tạm thời ẩn nhẫn sao.”

Sở Hoài Khanh ngạc nhiên nói: “Người nào lớn mặt như thế? Dám xuống tay với vương gia?” Ngừng một chút, hần giống như giật mình, liền tỉnh táo lại, lập tức giải thích: “Vương gia gặp chuyện ta thật sự không biết. Thất vương gia đã nhiều ngày nay chưa từng triệu kiến tại hạ.”

Lý Nghĩa ha ha cười, nói: “Bổn vương chỉ là khuyên giải một phen, không phải nghi ngờ tiểu hầu gia.”

“Vương gia đương nhiên lòng dạ rộng lớn như trời quang trăng sáng, nhưng tại hạ vẫn cần biểu lộ cõi lòng.”

Mạc Hi đang ở cách vách nghe thế thầm nghĩ: nam tử thay đổi mình chủ cũng giống như nữ tử tái giá, vô cùng kiêng kỵ. Cổ đại chú trọng gái tốt không lấy hai chồng, phụ tá cũng như vậy. Tuy nói chim khôn chọn cành mà đậu, kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, nhưng làm sao biết người chủ thứ hai trong lòng sẽ không có khúc mắc. Nếu không phải nghi ngờ là Hoàng Cái (gián điệp) mà Chu Du bên kia phái tới, thì cũng sẽ lo lắng người đã có thể đi ăn máng khác lần một, khó bảo toàn sẽ không đi ăn máng khác lần hai. Hơn nữa phụ tá cho Lý Kỳ vị hoàng tử đang cạnh tranh chức vụ hoàng đế này, hành động đi ăn máng khác lại càng tối kỵ. Thất hoàng tử lại là kẻ lòng dạ ác độc, khó bảo toàn sẽ không vì vinh tột hậu hoạn mà giết người diệt khẩu. Hơn nữa việc này so với đi ăn máng khác về tính chất là khác biệt a, thời hiện đại chỉ quan tâm không thể tiết lộ cơ mật buôn bán của chủ lúc trước, cổ đại làm như thế hoàn toàn đồng nghĩa với phản bội. Công tử này dám đi ăn máng khác, không muốn sống nữa à?

Kế tiếp bên kia “bùm” một tiếng liền không có động tĩnh.

Lát sau lại nghe thấy hai tiếng bước chân một nặng một nhẹ, có lẽ nhẹ là Phùng Thiệu, nặng là Tử Thù.

Chỉ nghe Lý Nghĩa nói: “Tử Thù, tiểu hầu gia nhà ngươi say rồi, ngươi hầu hạ cho tốt.” Ngừng một chút, hắn lại nói: “Phùng Thiệu, ngươi thay bốn vương cùng Tử Thù đưa tiểu hầu gia trở về.”

“Vương gia xin yên tâm.”

“Dạ.”

Mạc Hi thầm nghĩ: có lẽ mới vừa rồi “bùm” một tiếng là Sở Hoài Khanh say ngã.

Đội bốn người kia lui hết, tiếng bước chân xa dần. Mạc Hi cùng Đường Hoan liếc nhau, trăm miệng một lời nói: “Nàng/ chàng thấy thế nào?”

Mạc Hi mỉm cười, nói: “Sở Hoài Khanh nhận ra ta. Cũng biết thân phận của ta.”

Đường Hoan chau mày, nói: “Lí do vì sao?”

Mạc Hi đem việc tổ chức đuổi giết hai người xếp hạng một, hai (chi tiết chương 4) đơn giản trình bày một lần, nhẹ giọng nói: “Hắn đến Giang Nam hơn phân nửa là vì Duệ vương. Không đến mức làm khó một nhân vật nhỏ như ta đâu.” Thầm nghĩ: hắn một người uống hồng trà đường vị như vậy, sao có thể không biết tiết chế tùy ý uống say chứ.

Đường Hoan nắm tay nàng nói: “Nếu vậy thì tốt.” Ngừng một chút, hắn nói tiếp: “Đúng rồi, nàng bảo ta tra loại độc trên đầu tên đã có manh mối.” Thấy Mạc Hi hứng thú nhìn hắn, Đường Hoan cười thay nàng rót một ly trà, nói: “Loại độc này tên là Mộng Cách, có thể khiến người ta không đau không ngứa mà chết đi, giống như đang ngủ. Vả lại một khi vào cơ thể, trên thi thể người chết sẽ không tra ra trúng độc. Mộng Cách chỉ có tộc Xích Diễm ở quan ngoại mới có, bởi vì độc này cần dùng đến một loại thảo dược đặc biệt, tên Cách thảo. Cách thảo tập tính độc đáo, chuyên sống ở nơi lạnh khủng khiếp, ở quan nội ngược lại không dễ sống sót. Hơn nữa Cách thảo một khi hái xuống, trong một canh giờ sẽ héo rũ, cho nên phải được chế thành thuốc trong một canh giờ này, nếu không cho dù miễn cưỡng làm thuốc cũng sẽ mất tác dụng.”

Mạc Hi nhíu mi, nhẹ giọng nói: “Nói cách khác Mộng Cách phải chế tạo tại chỗ.” Ngừng một chút, nàng trầm ngâm nói: “Ta biết một người có loại độc này. Nhưng ta hi vọng việc này không liên quan đến hắn.”

Đường Hoan nói: “Có thể khiến nàng khó xử như thế, là Mộc Phong Đình sao?”

Mạc Hi gật đầu nói: “Phải. Mộc Phong Đình từng nói là ở chỗ người khác có được. Người như hắn kết bạn khắp nơi, cũng không kỳ quái. Nhưng mà hôm cướp tiêu có rất nhiều tên, mặc dù ta không dám khẳng định trên mỗi cây tên đều có độc, nhưng nhìn tình hình ngày đó cũng có thể thấy phần lớn là có độc. Nói cách khác cần dùng lượng lớn Mộng Cách.”

“Cách thảo đối với người tộc Xích Diễm mà nói là cực kỳ trân quý, cũng không dễ có. Bởi vì Cách thảo chỉ kết hạt vào mùa thu, lúc này hái Cách thảo xuống chế độc mới dùng được. Nhưng bình thường người tộc Xích Diễm hái Cách thảo không phải dùng để chế độc, mà là dùng để ngâm rượu. Thân Cách thảo không những không có độc, dùng Cách thảo ngâm rượu, còn có thể có một mùi thơm ngát đặc biệt, uống vào có thể lưu thông máu chống lạnh.”

“Nói cách khác có thể có được lượng lớn Cách thảo biện pháp hữu hiệu nhất chính là phái người đóng quân lâu dài, đợi mùa thu hái xuống, sau đó lập tức chế thuốc. Nhưng thất hoàng tử vì sao phải phí nhiều công sức, dùng Mộng Cách loại độc dược này? Mộc Phong Đình lần trước dùng Mộng Cách là vì sợ đệ tử Thực Sơn truy tra đến trên người chúng ta. Nhưng thất hoàng tử không cần phải cố kỵ như thế, trên mũi tên dùng độc gì cũng có thể giết người, sao hắn phải dùng Mộng Cách hiểm có?” Mạc Hi suy nghĩ một lát đột nhiên nói: “Hay ột chiêu vu oan giá họa. Nếu Mộng Cách chỉ ở Xích Diễm mới có, Duệ vương Lý Nghĩa lại trường kỳ đóng quân tại biên quan, chống lại Xích Diễm, hiển nhiên dễ dàng có được Mộng Cách. Chỉ là độc này rốt cuộc là thất hoàng tử làm ra, hay là tổ chức làm ra?”

Mạc Hi bỗng nhiên cảm thấy tay mình căng thẳng, biết Đường Hoan lo lắng cho nàng, mỉm cười với hắn, chuyển đề tài: “Đúng rồi, lần trước chàng nói phái người đi thăm dò tin tức Mộ Yến Trai, có tiến triển gì không?”

Đường Hoan lắc đầu, nghiêm nghị nói: "Không có. Mộ Yến Trai lập nghiệp từ việc sáng tác, ở mặt ngoài thoát nhìn không có gì không ổn. Chỉ là Mộ Yến Trai hiện tại đã phát triển lớn mạnh, nếu bị bọn họ phát hiện hành động của Đường Môn, ngược lại đốt lửa lên người."

"Ừm. Chàng phải cẩn thận."

"Việc của địa cung trước khi ta và nàng phát hiện, chỉ có mấy trưởng lão biết. Nếu Mộc Phong Đình thật sự là thám tử của Mộ Yến Trai, vậy hẳn từ đầu biết được tin tức mới tìm tới cửa..."

"Chàng là sợ trong Đường Môn có người đem tin tức tiết lộ ra ngoài, thậm chí trong những trưởng lão đức cao vọng trọng cũng có người của Mộ Yến Trai, cho nên không dám cùng bọn họ thương nghị?"

Đường Hoan vẽ mặt ngưng trọng nói: "Đúng vậy."

Mạc Hi biết hẳn chấp chương toàn bộ Đường Môn cũng không phải chuyện dễ dàng, liền lật bàn tay, nắm tay hắn, cổ vũ.

Đường Hoan biết tâm ý của nàng, vẽ mặt thả lỏng, cười nhìn nàng nói: "Nàng yên tâm, chúng ta nhất định có thể thoát khỏi những thứ hỗn loạn này!"

"Ừm. Ta tin chàng." Thầm nghĩ: cũng tin bản thân ta. Nói không chừng ngày ấy tại Anh Hoa Tạ tổ chức đã dùng Mộng Cách để diệt khẩu. Mặc dù không thể kiểm chứng, nhưng tình trạng sau khi trúng độc lại giống nhau như đúc.

Nghĩ đến đây, nàng bỗng nhiên nói: "Cám ơn chàng đem Bích Lưu châu cho ta." Thầm nghĩ: bằng không nhiều độc được, ám tiễn như vậy, nói không chừng cô nương ta đã sớm trúng chiêu, xuyên trở về. Trở về có chỗ tốt của trở về, chỉ là phải thương lượng với tác giả, đem hắn cùng về sẽ có chút khó khăn.

Đường Hoan cười nói: "Đó cũng không phải là ta đưa cho nàng. Là chính nàng cướp đi."

"Không tình nguyện như vậy à, vậy trả lại cho chàng là được rồi."

Chỉ là một câu nói đùa, ai ngờ Đường Hoan bỗng nhiên một tay ôm nàng vào lòng, nghiêm nghị nói: "Không được nói bậy!"

Mạc Hi vẫn là lần đầu tiên thấy hắn trước mặt mình cứng rắn như thế, không khỏi sững sốt, một lát sau mới vươn hai tay câu cổ hắn, dùng trán tựa vào hắn, nghiêm túc nói: "Chàng yên tâm. Ta sẽ không chết. Nhất định sẽ không."

Đường Hoan nhìn vào đôi mắt trong suốt của nàng, dịu dàng nói: "Ta cho nàng đều là ta cam tâm tình nguyện, không cần nàng trả. Ta đã đáp ứng nàng sẽ sống tốt, nàng cũng phải đáp ứng ta. Chuyện nguy hiểm cố gắng đừng làm, đều giao cho ta."

"Được." Mạc Hi ngoài miệng đáp ứng trong lòng lại nói: có một số việc cho dù ta muốn né tránh, nó cũng sẽ tự mình tìm tới cửa.

58. Chương 089 - 090

Chương 89. Mỗi người một ý xấu.

Mạc Hi sáng sớm thức dậy, liền cảm thấy bên ngoài có người, đẩy cửa ra, quả nhiên nhìn thấy Đường Hoan ngồi dưới tàng cây ngọc lan trước cửa, ánh mắt dị thường lưu luyến nhìn mình. Không chờ hắn mở miệng liền hỏi: "Có phải chàng có việc phải về Đường Môn?"

Đường Hoan đến gần, xoa nhẹ tóc của nàng nói nhỏ: "Đúng vậy. Có một số việc phải xử lý."

"Rất khó giải quyết sao?" Nếu không phải như thế, hẳn hẳn là sẽ không trở về gấp như vậy, sáng sớm liền tới từ biệt.

“Chỉ là mấy chuyện thường ngày. Nhưng đã đọng lại một thời gian, cần chờ ta trở về tự mình quyết định.”

“Ừ. Chàng yên tâm đi đi. Ta sẽ tốt thôi.” Mạc Hi biết Đường Hoan cho dù đang ở Kim Lăng, ngày thường cũng chưa bao giờ nhàn rỗi. Mỗi ngày từ Đường Môn, cùng với sản nghiệp trải rộng các nơi của Đường Môn, sẽ có vô số tin tức như tuyết rơi bay vào tay hắn. Nhưng mà, nếu Đường Hoan không nhắc tới, Mạc Hi cũng không miễn cưỡng. Hơn nữa trong thời kì phi thường này, Mạc Hi cũng biết Đường Hoan vẫn ở Đường Môn sẽ thỏa đáng hơn.

“Có chuyện gì bảo Tiểu Bạch tới tìm ta, như vậy truyền tin nhanh nhất.”

“Được. Yên tâm đi. Chàng cũng biết, cho dù ta không phân phó, nó sẽ không mật báo với chàng sao. Hơn nữa, gần đây đều là chàng dứt nó ăn, nó sẽ nhớ chàng.” Mạc Hi ngoan ngoãn gật đầu đáp ứng, thầm nghĩ: bảo chàng đặt tên, chàng liền đặt cái tên không có hàm lượng kĩ thuật như vậy a. Thật đúng là tiểu bạch.

Đường Hoan nhẹ giọng nói: “Vậy còn nàng, nàng sẽ nhớ ta sao?”

“Ừm. Đương nhiên sẽ. Nhớ chàng... mời ta ăn cơm.” Mạc Hi thầm nghĩ: cũng đã đem Cúc Thủy Các làm căn tin rồi, thật sự là xa xỉ a...

Đường Hoan không những không giận, ngược lại cười rộ lên, nói: “Nàng chỉ có chút tiền đồ như vậy a. Cái đó không tính, về sau ta sẽ tự mình nấu cho nàng ăn.”

Mạc Hi mắt sáng lên, vui mừng nói: “Đường chương môn tự mình rửa tay nấu canh. Mạc Hi hết sức vinh hạnh.” Trong lòng tính toán: hắn làm cơm nhất định ăn ngon. Chế độ mẩu chốt ở chỗ thành phần cùng phối phương, điểm ấy cũng giống như nấu ăn. Người đã quen làm thí nghiệm nấu ăn cũng giống vậy, thêm nước dùng cốc đong chính xác đến từng ml, tính toán thời gian chính xác đến từng giây. Nhất định không tệ được.

Trong đầu Mạc Hi đang hưng phấn suy nghĩ đến trù nghệ xuất thần nhập hóa của Đường Hoan trong tương lai, không nghĩ hắn đột nhiên nói: “Không phải đáp ứng ta không gọi chương môn sao?”

Mạc Hi nghiêng đầu nhìn hắn, nhẹ giọng nói: “Vậy gọi là gì? Đường Hoan, Đường Hoan, Đường Hoan.”

Chỉ là tên, vả lại còn gọi cả họ tên, Đường Hoan lại cảm thấy hai chữ này từ Mạc Hi nói ra, đúng là một tiếng so với một tiếng triền miên, không khỏi ý cười trên mặt càng sâu, nói: “Trừ nàng ra, ta làm cơm, người khác cũng không dám ăn.” Ngừng một chút, hắn đưa tay ôm nàng vào lòng, dùng cằm tựa lên đầu nàng, cúi đầu nói: “Nhưng mà ta chỉ làm cho cô ta ăn.”

“Còn có điều kiện nữa à.” Thầm nghĩ: người này vốn tinh quái, bây giờ còn học được được voi đòi tiên.

“Vậy nàng có đáp ứng hay không?”

“Ừm.”

Chỉ một âm tiết, Đường Hoan lại cảm thấy đây là lời nói êm tai nhất từ lúc chào đời tới nay nghe qua, nhất thời lại sinh ra cảm giác chẳng còn gì phải ước mong.

Mạc Hi mặc hắn ôm chặt, ngạc nhiên nói: “Như thế nào đột nhiên muốn học nấu ăn?”

Đợi một lát, mới nghe Đường Hoan nhẹ giọng nói: “Người khác biết ta đều phải biết.”

Mạc Hi cười một tiếng, nói: “Chàng đã rất đa tài đa nghệ, không phải còn biết nữ hồng sao?” Thầm nghĩ: chỉ là trong lúc vô tình đề cập qua Mộc Phong Đình trù nghệ vô cùng tốt, không nghĩ hắn liền nhớ kĩ.

“Người khác không biết ta cũng phải biết.”

“...” Mạc Hi thầm nghĩ: xong rồi, đứa nhỏ này bị ta làm hỏng rồi, không ngờ lại bắt đầu giả làm vua bình tĩnh...

Đường Hoan trở về đất Thục, cao hứng nhất không ai ngoài Tịch Nhi. Tuy rằng trên danh nghĩa Đường Hoan mới là người giám hộ của nó, nhưng Tịch Nhi thủy chung vẫn thân với Mạc Hi nhất. Hai ngày nay Mạc Hi bị nó cuốn lấy không rời, cơ hồ mỗi ngày đều phải đón nó đi học về.

Nhưng mà một lớn một nhỏ này cũng coi như có cùng sở thích, hai người đều thích ăn, mỗi ngày trên đường về đều ăn đến Cơ Xảo Các. Từ cơm nắm đến kẹo hồ lô, vắn thắn dầu điều, đủ các loại, khiến Lục Vân nhìn xem chịu kích thích lớn, ồn ào đòi chia phần. Mạc Hi không khỏi thầm than uy lực của việc thay đổi ngẫm thật lớn, ở cùng Đường Hoan lâu ngày, nàng dần dần có thể ăn cay.

Hôm nay, Mạc Hi cùng Tịch Nhi mỗi người một xâu mực nướng cay, đang nhàn nhã đi trên đường. Chạm mặt một đám người đi tới, dẫn đầu chính là Lý Nghĩa cùng Sở Hoài Khanh, phía sau phân biệt là Phùng Thiệu cùng Tử Thủ. Duệ vương cùng tiểu hầu gia một lạnh lùng một nho nhã, một hiên ngang một tuấn tú, lại đều có dáng vẻ của quý công tử, muốn không gây chú ý cũng khó.

Mạc Hi chỉ có thể kiên trì làm bộ như không thấy, hơi quay đầu đi, cùng Tịch Nhi nói chuyện.

Hai người kia đương nhiên nhận ra Mạc Hi, nhưng đều làm như không quen đi ngang qua.

Không nghĩ Tịch Nhi đi được vài bước chợt dừng lại, xoay người chạy tới đoàn người kia, vừa gọi “Cố ca ca”.

Thấy Tịch Nhi đến, mấy tên thị vệ đi theo liền định ngăn cản, thấy Lý Nghĩa xua tay mới lui về, chỉ là vẻ mặt càng thêm dè phòng.

Tịch Nhi thấy mấy người kia cản nó, cũng không dám tiến lên, chỉ ủy khuất nói: “Cố ca ca, sao huynh không trở về nhà. Cố ma ma lần trước thấy huynh cứ khóc, nhưng không dám nhận huynh.”

Lý Nghĩa thấy Tịch Nhi bộ dạng mi thanh mục tú, ăn mặc sạch sẽ, xác nhận là đứa nhỏ nhà đảng hoàng, thấy nó vẻ mặt cũng không giống giả vờ, liền nói: “Vị tiểu muội muội này sợ là nhận lầm người rồi.” Phùng Thiệu phía sau thấy vương gia nhà mình mặt lạnh ngàn năm, nay lại phải ra vẻ thân thiết, không khỏi buồn cười.

Khi Tịch Nhi gọi “Cố ca ca”, trong lòng Mạc Hi đã sớm nhảy dựng, cố ý chậm hai bước mới quay lại. Có một số việc nàng không tiện thử, Tịch Nhi kêu cũng tốt. Chỉ là trong lòng không khỏi nghi hoặc, sao lại trùng hợp thế, Tịch Nhi cũng biết Cố An.

Mạc Hi cảm thấy ánh mắt Lý Nghĩa đang dừng lại trên người nàng, trong lòng biết vị vương gia này đang nghi ngờ mình, chỉ đành mỉm cười nói: “Không nghĩ lại gặp Lâm công tử.” Vừa nói vừa từ trong lòng lấy miếng phỉ thúy hình cá kia, nói: “Thứ này lần trước công tử bỏ quên, vẫn không có cơ hội trả lại cho công tử.”

Lúc ấy Lý Nghĩa cảm thấy thẹn trong lòng vì không từ mà biệt ân nhân cứu mạng, liền để lại thứ quý trọng nhất trên người coi như bồi thường. Không nghĩ Mạc Hi lại mang theo khối ngư bội này trên người, lại vừa thấy mặt đã trả hân. Ngay sau đó liền theo trực giác mà cự tuyệt: “Đây vốn là cho cô nương, thay lòng biết ơn.”

Mạc Hi lắc đầu nói: “Phỉ thúy này rất quý trọng. Công tử vẫn là lấy về đi.” Trong lòng lại nói: người có phải Cố An hay không, phỏng chừng hỏi Cố ma ma mà Tịch Nhi vừa nói liền có manh mối. Nhưng vô luận người có phải hay không, đoán kiếm Cố An cho ta mới là trân quý nhất; mà ngư bội này là đồ của Duệ vương, không phải người có thân phận như ta có thể lấy.

Kỳ thật trong lòng Mạc Hi, giai cấp cầm quyền như Lý Nghĩa chưa chắc đã cao quý bao nhiêu, mà chính nàng cho dù làm nghề lưỡi đao liếm máu, cũng không đến mức tự coi nhẹ mình, lại càng không cho rằng mình dè tiện. Chỉ là nàng rất ít mơ mộng, cho dù người trước mắt đúng là Cố An, bất luận bọn họ từng có quá khứ như thế nào, nay giai cấp khác biệt đã là khoảng cách mà hai người không thể vượt qua.

Không biết vì sao, Lý Nghĩa cảm thấy bị cô gái ăn mặc, diện mạo đều là thanh thanh đạm đạm này dùng một đôi mắt cũng thanh đạm nhìn, liền không thể nói ra lời cự tuyệt. Nhất thời lại cảm thấy ngày đó mình quả thật qua loa, tùy ý ném một đồ vật cho nàng ngược lại không tôn trọng nàng, chỉ đành ngượng ngùng nhận lại. Hắn cũng không nghĩ ngày thường hân thưởng hạ nhân chỉ là chút bạc, cũng không có lấy vật bên người mình cho người ta, nay lại ngại cho đồ không đủ trịnh trọng.

Thấy vương gia luôn lạnh lùng nghiêm túc có hành động như thế, Phùng Thiệu quen nhìn sắc mặt không khỏi buồn bực trong lòng: nhìn dáng vẻ vương gia dường như có quen vị cô nương này, vả lại đối với cô ta ân tượng vô cùng tốt.

Tịch Nhi thấy Lý Nghĩa không nhận, cũng không xác định, chỉ đành kéo tay Mạc Hi, xin nàng giúp đỡ nói: “Cố ma ma chính là người lần trước muội nói rất biết kể chuyện xưa. Mấy ngày trước, Cố ma ma đưa muội ra phố, thấy vị ca ca này, nói là An nhi của bà, lại không dám nhận. Sau đó trở về khóc đến mất cũng sưng lên. Mọc tỷ tỷ, tỷ quen Cố ca ca, nói với huynh ấy đi.” Ngừng một chút, hai mắt lại vụt sáng lên chuyển hướng Lý Nghĩa, nghi hoặc hỏi: “Huynh thật sự không phải Cố An ca ca sao?”

Mạc Hi biết nếu lúc này mình nói muốn mang Lý Nghĩa đi gặp Cố ma ma, vị Duệ vương điện hạ này tuyệt đối sẽ cho rằng nàng ra vẻ, tiếp đó xếp nàng vào sổ đen, hơn nữa lập tức bắt tay vào tra rõ tổ tông ba mươi sáu đời của nàng. Cho nên nàng vội nói: “Thiên hạ này có rất nhiều người đáng về giống nhau, nhất thời nhận sai cũng là có. Tịch Nhi, chúng ta đi thôi.” Lại xoay người nói với Lý Nghĩa: “Đứa nhỏ này cũng là xuất phát từ một mảnh thiện tâm, xin Lâm công tử bao dung.”

Lý Nghĩa nói: “Không sao.” Hắn thấy Mạc Hi giống như trả được đồ liền muốn đi ngay, liền vội bót vài phần nghi ngờ. Nhất thời lại không thể nói rõ là tư vị gì.

Ai ngờ Mạc Hi vừa mới xoay người, liền nghe được Sở Hoài Khanh cao hứng như xa quê gặp bạn bè nói: “Mọc cô nương! Không ngờ là cô. Tại hạ mới vừa rồi không nhận ra, thứ tội thứ tội.” Không đợi Mạc Hi trả lời, hắn lại nói tiếp: “Gặp lại tức có duyên, nếu cô nương không chê, xin dời bước đi cùng.” Vừa nói vừa cực có phong độ tiến lên một bước, làm ra tư thế mời.

Sở Hoài Khanh là người tinh quái ra sao, sớm nghe Mạc Hi gọi Lý Nghĩa là Lâm công tử, đương nhiên thay hắn giấu giếm, liền lại xoay người nói với Lý Nghĩa: “Lâm huynh nếu biết Mọc cô nương, có rảnh rồi, không bằng cùng đi đi.” Không đợi hai người trả lời, hắn lại ngồi xuống, nói với Tịch Nhi: “Tiểu muội muội, ca ca mang muội đi ăn nhé. So với xâu mực trên tay muội còn ngon hơn.”

Tịch Nhi luôn luôn hiểu chuyện, cũng không trả lời, chỉ nhìn Mạc Hi. Nhưng nó đã thay đổi về mặt có chút sợ hãi đối với Lý Nghĩa mới vừa rồi, lúm đồng tiền trên mặt lập tức hiện, rõ ràng đối với Sở Hoài Khanh có ấn tượng tốt hơn nhiều.

Mạc Hi không khỏi buồn bực: Sở Hoài Khanh tên này muốn làm gì? Hai người bọn họ lại thêm mình, tổng cộng ba người, đều là mỗi người một mục đích, mỗi người một tên giả. Không đúng, nếu nàng nhớ không lầm, Sở Hoài Khanh đối với nàng ngay cả tên giả cũng không cho biết, thân phận trước mặt nàng chỉ là chấp sự của phân đường kinh thành. Hơn nữa hắn biết rõ mình làm nghề gì, còn muốn nàng tụ tập với Lý Nghĩa. Chẳng lẽ hắn không sợ mình ở trước mặt Lý Nghĩa lộ dấu vết, liên lụy hắn không thể đổi chủ? Ba người như thế, có thể nói người nào cũng có mục đích riêng. Tự lại một chỗ, Sở tiểu hầu gia cũng không sợ loạn thành một mớ! Hơn nữa vừa rồi hắn rõ ràng không định ngăn mình lại, sao mới đó đã thay đổi chủ ý? Còn không tiếc giả thành quái thú thúc thúc dụ dỗ bạn nhỏ, thật sự là đủ rồi. Tên này ra sức diễn xuất như thế, rốt cuộc định diễn cái gì đây!

Chương 90. Khó nhất tiêu thụ mỹ nam ân

Mạc Hi vừa định cự tuyệt, không ngờ Lý Nghĩa lại gật đầu đồng ý.

Tịch Nhi một lòng nhớ kỹ chuyện Cố An, làm sao đồng ý dễ dàng thả Lý Nghĩa đi, tóm tay áo Mạc Hi năn nỉ.

Vì thế, thiếu số hiển nhiên phục tùng đa số. Mạc Hi trầm nghĩ: cũng được, liền đi xem trong hồ lô của vị tiểu hầu gia này rốt cuộc có bán thuốc gì.

Kim Lăng nổi tiếng nhất cũng đặc sắc nhất chính là Cúc Thủy Các, Sở tiểu hầu mời khách tất nhiên sẽ không chịu hạ cấp bậc, bốn người liền đến đó. Người tiếp khách đương nhiên nhận ra Mạc Hi, nhưng thấy Mạc Hi hơi liếc mắt, liền ngầm hiểu, chỉ coi như không biết.

Ba người tới gian chữ Xuân. Sở Hoài Khanh chỉ gọi một bình hồng trà, liền nói: “Mọc cô nương ở Kim Lăng lâu, biết rõ món ăn Giang Nam, xin ra chủ ý cho ta cùng Lâm huynh.”

Mạc Hi cũng không hỏi ý kiến hai người khác, tùy tiện viết gà nấu măng khô, canh đậu hũ bát bảo, đại chữ kiến ti vân vân hơn mười món.

Lý Nghĩa thấy nàng không chút khách khí liền ra tay, trong lòng hơi kinh ngạc. Hắn nào biết đâu rằng trong lòng Mạc Hi suy nghĩ, nếu đã bị cứng rắn bắt tới, không cho Sở Hoài Khanh ra chút máu sao có thể

giải hận. Hơn nữa, đến Cúc Thủy Các không chỉ có thể lừa ăn, còn có thể thay Đường Hoan kiếm bạc, có lời gấp đôi sao lại không làm.

Sở Hoài Khanh thừa dịp đồ ăn chưa bưng lên nói: “Không đối gạt hai vị, ta đến Kim Lăng lần này là vì tìm kiếm muối muối thất lạc nhiều năm. Mộc cô nương ở Kim Lăng, cũng xin thay ta lưu ý một hai, nếu có tin tức liền cảm kích vô cùng.” Ngừng một chút, hắn lại cảm khái nói: “Lại nói tiếp muối ấy cũng cỡ tuổi cô vậy.”

Mạc Hi nghe vậy trầm nghĩ: cho dù Sở Hoài Khanh lần này nam hạ thật là muốn tìm kiếm muối muối, cũng sẽ chỉ là thuận tiện, hoặc là thủ thuật che mắt, bằng không hắn đã sớm đến rồi. Việc Sở Hoài Khanh toan tính chắc chắn sẽ không thể không liên quan đến Duệ vương, lời này chỉ sợ là nói cho Lý Nghĩa nghe, cũng có thể làm giảm đi vài phần cảnh giác của Lý Nghĩa. Kỳ thật sao cần ta nhiều chuyện, tiểu hầu gia trực tiếp dẫn dò tổ chức không phải rất tốt sao. Dù sao năng lực tìm hiểu tình báo của Phong tổ không phải nói chơi, thế lực của tổ chức chắc hẳn có thể thâm nhập đến từng góc ngách của Kim Lăng, tìm một người chỉ là chuyện nhỏ. Nhưng trên mặt nàng vẫn tươi cười, vẻ mặt thành khẩn nói: “Nhất định sẽ đem hết khả năng tìm giúp công tử.” Lại âm thầm bổ sung một câu, người một chút manh mối cũng không cho, tìm kiếm cái quý á.

Lý Nghĩa nghe vậy trong lòng không khỏi nghi hoặc: kinh thành cơ hồ mỗi người đều biết Sở Hoài Khanh là con duy nhất của Túc hầu Sở Phong, chưa bao giờ nghe nói qua hắn còn có muối muối.

Sở Hoài Khanh nhìn thấy vẻ mặt của Lý Nghĩa tự nhiên là hiểu rõ trong lòng, liền giải thích nói: “Đó là muối muối cùng cha khác mẹ của ta. Từ năm bốn tuổi đã thất lạc mẹ ruột trên đường phố Kim Lăng. Mẫu thân của muối ấy vì nỗi đau mất con, thương tâm quá độ, không lâu sau liền qua đời. Gia phụ lúc còn sống cũng từng phái người nhiều lần âm thầm tìm kiếm, lại không hề có kết quả, vẫn đối với việc này canh cánh trong lòng. Bất hiếu tử như ta cũng đành phải hoàn thành nguyện vọng của ông, tìm muối muối về chăm sóc.”

Lý Nghĩa biết Sở Phong khi còn trẻ từng là tiết độ sứ Kim Lăng, có một hai món nợ phong lưu cũng không có gì lạ, trầm nghĩ: mặc kệ Sở Hoài Khanh quy thuận là thật tâm hay giả ý, việc này cũng có thể bán hắn một cái nhân tình, vận dụng quan hệ hình bộ tìm người hẳn là không khó.

Đội hồng trà đưa lên, Tử Thù tùy thị một bên vừa định tiến lên phụng trà, không nghĩ Sở Hoài Khanh lại đoạt trước, hạ mình tự tay làm. Mạc Hi trầm nghĩ: Duệ vương ngồi đây, tiểu hầu gia cũng thật thức thời.

Trình tự châm trà đương nhiên bắt đầu từ Lý Nghĩa, cuối cùng là Tịch Nhi. Như thế mỗi người đều có phần, vuốt mông ngựa hoàn mỹ không lộ dấu vết.

Tịch Nhi từ nhỏ đã ăn xin trên đường, không khỏi so với đứa nhỏ cùng tuổi càng biết nhìn vẻ mặt, cũng sâu sắc hơn. Nó mặc dù không biết thân phận thật của Sở Hoài Khanh, nhưng thấy hắn cử chỉ nhàn nhã, cũng đã phát giác hắn không phải thiếu gia nhà phú quý bình thường, thấy Sở Hoài Khanh tự mình châm trà ỉn, liền cảm thấy thụ sủng nhược kinh.

Vừa cả kinh liền tránh không được trượt tay, không cẩn thận đụng vào chén trà sứ thanh hoa bên tay trái. Chỉ nghe rầm một tiếng, nước trà nóng bỏng đổ xuống, hại Mạc Hi đang ở kế bên.

Vốn với sự nhanh nhẹn của mình Mạc Hi tự nhiên có thể tránh thoát, chỉ là trước mặt Duệ vương, nàng hơi dị động sẽ lộ ra sơ hở. Cho nên chỉ có thể như nữ tử bình thường chậm nửa nhịp, mặc cho nước trà nóng hổi chảy lên tay áo, lại nhanh chóng thấm vào da, lập tức cảm thấy nóng rất. Trong lòng không khỏi trầm mắng: tên này thật sự là già trẻ ăn hết, cười một cái liền khiến cho Tịch Nhi hoảng thân. Thì ra ép ta đến, là có ý ra oai phủ đầu, bất động thanh sắc cảnh cáo ta đừng ở trước mặt Lý Nghĩa lắm miệng. Khá lắm tiểu hầu gia, việc này làm quả thật hoàn mỹ không chê vào đâu được. Trong mắt Lý Nghĩa, đụng đổ nước trà là Tịch Nhi, một đứa nhỏ như nó không khỏi xúc động chút, chỉ là không cần thận thôi. Hơn nữa Tịch Nhi lại là mình mang đến, Lý Nghĩa không nghĩ rằng Sở Hoài Khanh ở dưới mí mắt hắn cũng dám phá rối.

Tịch Nhi thấy thế không khỏi khẽ “a” một tiếng, vẻ mặt xấu hổ nói: “Mộc tỷ tỷ, thật xin lỗi. Đều là Tịch Nhi không cẩn thận. Đau không?” Vừa nói vừa kéo tay áo của nàng lên nhìn. Thấy trên cánh tay đỏ một mảnh, lập tức đỏ hốc mắt.

Mạc Hi cũng không phải là khuê tú cửa nhỏ không ra cửa lớn không tới, thường bởi vì làm nhiệm vụ đêm mưa dài nắng, da mặt tự nhiên không trắng, cánh tay lại có thể coi như trắng, nổi bật lên một vết bớt đỏ sẫm hình con bướm to cỡ hạt đậu nành càng phá lệ bắt mắt.

Sở Hoài Khanh cùng Lý Nghĩa đương nhiên đều thấy, lại cùng biến sắc. Chỉ là Sở Hoài Khanh vẻ mặt kinh ngạc, muốn nói lại thôi. Lý Nghĩa lại thầm nghĩ: Tịch Nhi vẫn là đứa nhỏ, không hiểu nam nữ khác biệt cũng thôi, nàng cũng đã cập kê, như thế nào không ngăn cản Tịch Nhi, trước mặt nam tử liền lộ da thịt thật là không ổn.

Lý Nghĩa thân phận tôn quý, nữ tử hướng hần yêu thương nhưng nhớ từ con gái vương công quý tộc cho tới ca cơ ở giáo phường thanh lâu, tự nhận nhìn qua vô số người, thấy bộ dáng Mạc Hi thật sự không giống người không biết tự trọng, nhất thời chỉ nghĩ rằng nhà nàng nghèo khổ cho nên không người dạy, cũng không có khinh thị, ngược lại đối với nàng thêm một phần thương tiếc.

Mạc Hi nhú mày, ra vẻ nhịn đau, trong lời nói lại vẫn dịu dàng an ủi Tịch Nhi: “Ta không sao.”

Lý Nghĩa hàng năm mang binh, đóng ở biên quan nơi lạnh khủng khiếp, cho nên mặc dù hần địa vị tôn quý, nhưng không phải đám con nhà giàu cả ngày chỉ biết chơi bởi lêu lổng thanh sắc khuỷu mả ở kinh thành có thể sánh bằng. Làm quân nhân phải nói đến thiết huyết cùng ẩn nhẫn, hần đến nay chưa đại hôn, vừa bởi vì hàng năm lãnh binh bên ngoài, cũng là vì thật sự không nhìn được những quý nữ mảnh mai của kinh thành. Hần thấy Mạc Hi ẩn nhẫn như thế, không khỏi lại đối nàng thêm một phần hảo cảm.

Tử Thù bên cạnh thấy thế, lập tức chạy vội ra ngoài, chỉ chốc lát sau liền cầm băng tiến vào.

Mạc Hi nhận lấy liền tục cảm ơn, biến thành Tử Thù có chút ngượng ngùng. Thấy hần vẻ mặt quan tâm là thật, thầm nghĩ: chủ tử người hại ta như vậy, làm khó người còn một mảnh hảo tâm.

Lý Nghĩa không tiện lại nhìn cánh tay Mạc Hi, hơi hơi quay đầu đi phẩm trà. Sở Hoài Khanh lại nhìn mặt nhú mày, vừa quan tâm nhìn chăm chăm Mạc Hi đắp băng, vừa dặn Tử Thù: “Hành quán có thuốc trị phỏng tốt nhất, lát nữa đưa qua cho Mộc cô nương.”

Mạc Hi nói: “Công tử có lòng. Nhưng mà đắp băng là được rồi, chỉ đỏ một chút thôi, không đáng lo.” Trong lòng lại mắng to Sở Hoài Khanh tên nhóc này mèo khóc chuột. Thầm nghĩ: muốn nhân cơ hội thăm dò nơi ở của ta, thật biết tính toán. Cô nương ta hôm nay vì tự bảo vệ mình, không thể không phối hợp với người ra sức diễn xuất. Ta đã hy sinh lớn như vậy, nếu người còn không đồng ý buông tha, đừng trách ta ngày sau phá hư chuyện của người! Chẳng qua “hành quán” là nơi ở tạm thời của mệnh quan triều đình khi đi xa. Hần nói ra hai chữ này, có vẻ như thật sự là nhất thời tình thế cấp bách, đã quên che giấu thân phận nói lỗ miệng, thật kì lạ.

Ai ngờ Mạc Hi vừa dứt lời, Sở Hoài Khanh còn chưa khuyên tiếp, Lý Nghĩa lại nói: “Nữ hài tử làn da mềm mại, vẫn là cẩn thận tốt hơn.” Sở tiểu hầu gia vội vàng gạt đầu phụ họa. Liền ngay cả Tử Thù cũng nói: “Đúng vậy. Cô nương để Tử Thù đi một chuyến đi.”

Lúc này nếu Mạc Hi kiên quyết phản đối, ngược lại lộ dấu vết. Nàng âm thầm suy nghĩ một phen, thầm nghĩ: dù sao Lý Nghĩa cũng đến qua chỗ của Lục Vân, không bằng nói trước mắt mình chuyển đến nơi đó. May mắn mặt trước của Cơ Xảo Các cùng chỗ ở của Lục Vân mặt ngoài thoát nhìn chỉ là hai nhà tiếp giáp, không chút liên quan. Bằng không vị vương gia bệnh đa nghi rất nặng này nếu biết lần đó được cứu có liên quan đến tổ chức giang hồ như Cơ Xảo Các, sẽ lại muốn tra hỏi tịch. Làm không tốt ngay cả Đường Môn cũng tự đứng bị cuốn vào.

Mạc Hi bị bỏng tay phải, mặc dù vết thương nhỏ như vậy đối với nàng mà nói chẳng đáng là gì, nhưng ở trước mặt Lý Nghĩa cũng phải ra vẻ có chút không linh hoạt. Sở Hoài Khanh con chồn này càng ân cần, liền tục tự mình thay nàng gấp thuốc ắn.

Mạc Hi ngoài miệng cảm ơn, trong lòng lại càng mắng hần giậu đổ bìm leo.

Lý Nghĩa bên cạnh bỗng nhiên dùng ánh mắt ra lệnh cho Phùng Thiệu, Phùng Thiệu trong lòng kinh ngạc, nhưng vẫn tiến lên một bước nói: “Công tử, vẫn là để tiểu nhân làm thay đi.”

Không ngờ Sở Hoài Khanh lại ôn hòa cự tuyệt: “Không sao. Nếu không phải tại hạ muốn uống hồng trà, Mộc cô nương cũng sẽ không bị thương, cũng chỉ là tiện tay mà thôi.”

Được Sở tiểu hầu gia danh mẫn kinh thành “hầu hạ” như vậy, Mạc Hi mặc dù không đến mức như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, nhưng vẫn không khỏi ai thán trong lòng: có câu khó nhất là tiêu thụ mỹ nam ân, người xưa thật đúng là không lừa ta. Huống chi mỹ nam này còn không có hảo tâm.

Lại nhìn tiểu hầu gia trước mắt, quả thực đạt đến cấp bậc ảnh đế, vẻ mặt tha thiết quan tâm kia, biểu tình muốn bao nhiêu thành khẩn có bấy nhiêu thành khẩn. Mạc Hi không khỏi lại than, nếu là sinh ở hiện đại, Sở Hoài Khanh muốn nhận tượng vàng Oscar cũng không phải không có khả năng, chỉ là khổ cho nàng phải phối hợp diễn.

Nào biết tiểu hầu gia còn không để yên, đảo mắt lại hỏi Mạc Hi cùng Lý Nghĩa quen biết như thế nào.

Mạc Hi sớm nhin hấn này giờ, trong lòng lại mắng không dưới mười lần. Đối với loại vấn đề làm không tốt sẽ phạm vào kiêng kị của Duệ vương này, nàng tự nhiên sẽ không chủ động trả lời, vì thế im lặng là vàng.

Lý Nghĩa nói: “Chỉ là tình cờ gặp trên đường, Mộc cô nương nhặt được một vật quan trọng của ta, trả lại.”

Mạc Hi thầm nghĩ: chỉ sợ đến lúc đó người không nhớ rõ mạng này là ta thay người nhặt về.

Kế tiếp Sở Hoài Khanh bắt đầu quanh co lòng vòng hỏi thăm hoàn cảnh trong nhà Mạc Hi. Liền ngay cả Lý Nghĩa trên mặt một mảnh lạnh nhạt, kì thực cũng dựng thẳng lỗ tai nghe không sót một chữ. Mạc Hi không khỏi âm thầm kêu khổ, đây là náo loạn đến mức nào a.

59. Chương 091

Chương 91. Bí ẩn thân thế

Dưới sự cố ý quấy rối của Sở tiểu hầu, không khí của bữa cơm này thật là quái dị.

Sau khi tan tiệc Mạc Hi mang theo Tịch Nhi đang muốn cáo từ Lý Nghĩa, Sở Hoài Khanh hai người, không ngờ Lý Nghĩa đột nhiên nói: “Sắc trời đã muộn, một cô gái như cô đi không an toàn, ta đưa cô về.”

Phùng Thiệu bên cạnh trong lòng hơi kinh ngạc, đang định lên tiếng, đã bị Lý Nghĩa dùng ánh mắt ngăn cản.

Sở Hoài Khanh tự quyết định nói: “Vậy phiền Lâm huynh.” Dứt lời lại mang theo Tử Thù đi trước.

Mạc Hi thầm nghĩ: đi với người cả ngày bị đệ đệ ruột của mình đuổi giết như người mới là không an toàn á. Nếu thật sự có chuyện gì, rốt cuộc là người làm bảo tiêu cho ta, hay là ta làm bảo tiêu cho người đây. Hơn nữa người đường đường là một vương gia như thế nào lại nói đến phong độ thân sĩ vậy, chắc không phải là bệnh đa nghi lại tái phát chứ. Sở tiểu hầu lại mắc chứng gì nữa, như thế nào bỗng nhiên tự mình là người giám hộ của ta vậy. Dù sao hai người này hệ số nguy hiểm đều cao, vẫn là bảo trì khoảng cách an toàn là tốt nhất.

Mấy ngày nay Mạc Hi một lần lại một lần nhớ lại tình hình lần đầu nàng cùng Lý Nghĩa giao thủ, càng cảm thấy hấn không phải là Cố An. Một người có lẽ sẽ mất trí nhớ, có lẽ sẽ nguy trang, nhưng rất khó che giấu võ công của mình, hơn nữa đối với một sát thủ từng trải qua huấn luyện nghiêm khắc mà nói, đây cơ hồ là một loại phản ứng cùng bản năng trực tiếp nhất. Hơn nữa, Lý Nghĩa võ công tuy rằng không tệ, nhưng so với Cố An thật đúng là không đủ xem, phải mượn thần binh lợi khí mới có thể tạm thời chống được nàng.

Vì thế Mạc Hi khéo léo từ chối nói: “Thật sự không cần phiền công tử. Ta ở cách đây không xa, nơi đó công tử cũng biết.”

Không ngờ một câu này lại làm cho Lý Nghĩa nghĩ tới tình cảnh đêm đó hấn được cứu, ngược lại càng kiên quyết, cũng không tiếp lời nàng, chỉ nói: “Đi thôi.”

Thấy Lý Nghĩa kiên trì, Mạc Hi chỉ đành mang theo Tịch Nhi lên xe giặc của hấn. Thầm nghĩ: quả nhiên người trên cao không chấp nhận người khác nói nửa chữ không, cái gọi là phản đối không có hiệu quả chính là vậy đây.

Phùng Thiệu tự mình đánh xe, xe ngựa lộc cộc đi. Mạc Hi cảm giác được mấy người đi theo phía sau đều không phải hạng người tầm thường, thầm nghĩ vương gia quả nhiên phô trương lớn. Dù sao thân phận của Lý Nghĩa phỏng chừng chỉ cần hỏi Cổ ma ma liền có thể tra ra manh mối, nàng hiện nay cũng không vội mà lộ võ của hần, lúc này nói nhiều sẽ mất nhiều.

Chỉ là nàng muốn im miệng, người khác chưa chắc đã cho phép. Trầm mặc một đoạn đường, Lý Nghĩa luôn không nói nhiều đột nhiên hỏi: “Trong nhà cô nương còn có ai?”

Mạc Hi nói: “Mới vừa rồi ở bữa tiệc ta nói một người ăn no cả nhà không đói, Lâm công tử còn không rõ sao?” Thầm nghĩ: quả nhiên bắt đầu tra hộ khẩu, Lý Nghĩa so với Sở tiểu hầu còn độc hơn, hỏi trực tiếp như thế.

Nàng lời này đáp thật là không khách khí, Lý Nghĩa cũng không cho là ngang ngược, ngược lại trầm giọng nói: “Thật có lỗi, nhắc tới chuyện thương tâm của cô nương.”

Mạc Hi lắc đầu nói: “Cũng không có gì thương tâm. Dù sao từ khi ta biết chuyện đã là cô nhi.”

Lý Nghĩa thấy nàng vẻ mặt bình thản, trong lòng biết nàng thật không đau buồn, thầm nghĩ: thì ra nàng thật không người dạy. Một cô gái như nàng, không thân không thích, lẻ loi một mình, cuộc sống nhất định gian nan. Bao nhiêu nữ tử thân thể giống nàng lưu lạc phong trần, nàng còn có thể tự tôn tự ái như vậy đã là rất không dễ dàng. Hần cũng không nhớ vừa rồi mình còn cảm thấy Mạc Hi trước mặt người ngoài lộ da thịt cực kì không ổn, trong nháy mắt ngược lại đã cảm thấy nàng tự tôn tự ái.

Hai người nhất thời không nói gì, trong xe dị thường im lặng. Ngay cả Tịch Nhi cũng quy củ ngồi, không nói một lời, cũng không nhắc lại làm chuyện cho Lý Nghĩa cùng Cổ ma ma nhìn nhận.

Xe ngựa đi tới ngõ hẹp, Mạc Hi nói: “Đa tạ Lâm công tử.” Nàng không đợi Phùng Thiệu mở cửa xe, liền dẫn đầu nhảy xuống, tiếp được Tịch Nhi liền xoay người muốn đi.

Không nghĩ Lý Nghĩa lại xuống theo, nói: “Ta đưa cô vào.”

Vì thế một trước một sau đi vào ngõ hẹp hơi u ám. Mạc Hi trong lòng kinh ngạc, lấy thân phận địa vị của Lý Nghĩa, vậy mà lại chịu đi phía sau mình.

Nàng một đường đều chăm chú lắng nghe động tĩnh chung quanh, trong lòng nghi hoặc không thôi: nơi như vậy dễ mai phục nhất, Lý Nghĩa chủ động theo tới, chẳng lẽ thật sự yên tâm đối với ân nhân cứu mạng như nàng sao? Song mặc dù Lý Nghĩa yên tâm, có tượng phật lớn như hần ở đây, nàng cũng phải cẩn thận.

Mạc Hi xa xa liền nhìn thấy Lục Vân ở cửa ngóng trông, vội vàng tiến lên nói: “Xin lỗi, chờ sốt ruột rồi.”

Lục Vân thấy Lý Nghĩa đi theo phía sau, trong lòng kinh ngạc, trên mặt lại ra vẻ như mới gặp hần lần đầu. Hai người cũng không chào hỏi, chỉ cách nhau vài bước, gật đầu là xong.

Đợi xe ngựa của Lý Nghĩa đi xa. Lục Vân mới nói: “Cô nương sao giờ mới về a.”

Mạc Hi liền đem chuyện vừa rồi bị Sở Hoài Khanh kéo đi Cúc Thủy Các, lại bị đồ trà nóng nói ra.

Lục Vân nhíu mày lo lắng nói: “Sở tiểu hầu gia này rốt cuộc định làm gì? Đường như có chủ ý gì đó với cô nương.” Thầm nghĩ: nếu cô nương có chuyện gì, bảo tử thiếu như thế nào cho phải đây.

Mạc Hi lắc đầu nói: “Nếu nói đến ai khác, ta còn có thể đoán trước vài phần. Sở Hoài Khanh tâm tư lại rất khó nắm bắt.”

“Tóm lại cô nương phải cẩn thận.” Lục Vân vừa nói vừa kéo tay áo Mạc Hi xem xét, thấy cánh tay nàng có chút đỏ, nhưng không nổi bọt nước, liền yên lòng, lại lấy thuốc thoa cho nàng.

Mạc Hi thấy Lục Vân muốn nói lại thôi, biết nàng là muốn hỏi chuyện Lý Nghĩa, liền nói: “Trước mắt lại có thể biết rõ ràng một chuyện, nhờ Lục Vân tìm Cổ ma ma đến.”

Lục Vân hiếu kỳ nói: “Mấy ngày trước có nghe Tịch Nhi nói, chẳng lẽ Cổ ma ma thật sự nhận biết vị cố nhân theo như lời cô nương nói?”

“Tám chín phần mười.”

Lục Vân tự mình đi tìm Cổ ma ma, bởi vậy bà rất nhanh được đưa vào phòng.

Phụ nhân đến đại khái hơn bốn mươi tuổi, mặc quần áo vải thô, nhìn qua cực kỳ sạch sẽ, tóc sơ cần thận tỉ mỉ, tướng mạo nhàn nhã, gơ tay nhắc chân thậm chí còn có vài phần khí phái đại gia.

Không đợi Mạc Hi đặt câu hỏi, phụ nhân kia liền nói: “Mới vừa rồi đều nghe Tịch Nhi đứa nhỏ này nói, cô nương không cần phí tâm tư vì tôi. Vị công tử ngày đó gặp trên đường kia quả thật không phải con tôi. Chỉ là bộ dạng có chút giống thôi.”

Mạc Hi là loại người nào, thấy bà vừa đến liền lấp kín đề tài, chỉ cảm thấy trong đó sợ là có điều kỳ quái. Nàng cũng không hỏi, chỉ ra hiệu cho Lục Vân.

Lục Vân ngẫm hiểu, liền nói: “Cổ ma ma đem chuyện con ngài kể ra xem, tôi cũng có thể giúp hỏi thăm. Kỳ thật Mộc cô nương có quen một người giống hệt vị công tử ngài gặp trên đường kia.” Nói đến đây, nàng cố ý dừng lại không nói.

Cổ ma ma quả nhiên biến sắc, lập tức hỏi: “Lời này là thật sao?”

Mạc Hi gật gật đầu, khẩn thiết nói: “Hắn là một vị cố nhân của ta, cũng họ Cổ, tên An. Xin Cổ ma ma đem chuyện của Cổ An kể lại.”

Cổ ma ma nghe thấy tên Cổ An, quả nhiên trong mắt xẹt qua một tia sáng, cảm giác giống như giảm đi vài phần tang thương. Nhưng mà rất nhanh liền hiện vẻ khó xử muốn nói lại thôi. Mạc Hi thấy cũng không thúc giục. Lục Vân bên cạnh nói: “Ngài có việc gì cứ nói.”

Cổ ma ma gật gật đầu nói: “Lục Vân cô nương đối với tôi có ân, nếu cô nương là bạn của Lục Vân cô nương, tôi tự nhiên tin.” Bà chần chờ, nói tiếp: “Cổ An kỳ thật cũng không phải con ruột của tôi.”

Mạc Hi thầm nghĩ: chẳng lẽ Duệ vương cùng hắn thật đúng là song sinh!

Cổ ma ma nói tiếp: “Cô nương nói vậy đã đoán ra phần nào. Đứa con số khổ kia của tôi cùng đương triều ngũ hoàng tử Duệ vương Lý Nghĩa đúng là huynh đệ sinh đôi.” Bà đã mở miệng đương nhiên sẽ nói hết. Mạc Hi liền nín thở yên lặng nghe.

“Biểu muội tôi là Tĩnh quý phi mẹ đẻ của ngũ hoàng tử. Năm đó nàng sinh được hai con trai. Không cần nói ở trong cung, cho dù ở nhà quan lại bình thường song sinh tử cũng là điềm xấu. Nàng liền hạ quyết tâm, đem đệ đệ sinh trẻ hơn vụng trộm đưa ra khỏi cung nhờ tôi nuôi nấng. Lão gia nhà chúng tôi nói tôi lỗ mãng, chuyện lớn như vậy cũng không thương lượng cùng ông ấy liền tự tiện làm chủ. Nhưng lão gia nhà tôi trạch tâm nhân hậu, vẫn đồng ý nuôi. Ông còn tự mình đặt tên An nhi, hi vọng nó có thể bình an lớn lên, rời xa thị phi trong cung. Đứa nhỏ lúc còn bé nhìn không ra, lớn lên rất dễ lộ sơ hở. Lão gia vì tránh gặp rắc rối, liền hướng triều đình xin ra ngoài, đến Cẩm Châu nhậm chức, tránh xa kinh thành. Tôi không con cái, Cổ gia chúng tôi từ đó vẫn coi An nhi như con ruột tự mình nuôi nấng. Không ngờ năm An nhi chín tuổi, lão gia bởi vì bị cuốn vào bè đảng tranh đoạt, cả nhà bị tịch thu, nam tử trưởng thành bị xử trảm, chưa tới hai mươi giống như nữ tử cùng bị bán. Tĩnh quý phi sau khi biết được đương nhiên vì Cổ gia cầu tình, ai ngờ lại vì hậu cung không thể tham gia vào chính sự mà làm thánh nhan tức giận, bị biếm lãnh cung. Nàng từ nhỏ yếu ớt, sinh hạ song sinh tử thân mình đã hao tổn rất lớn, trong lãnh cung thiếu thuốc thiếu thức ăn, nàng lại bởi vì lo lắng cho An nhi tích tụ trong lòng, không lâu sau liền qua đời. Qua chừng bốn năm, đồng nghiệp của lão gia năm đó có người trở mình, lật lại bản án năm đó, Cổ gia cũng nằm trong hàng ngũ miễn xá. Một phụ nhân như tôi từ ngàn dặm xa xôi một đường ăn xin đến Kim Lăng, luôn hỏi thăm tin tức của An nhi. Tiếc rằng nhiều năm trôi qua vẫn không chút tin tức.” Nói đến đây bà đã khóc không thành tiếng, lại vẫn vội vàng nói: “Cô nương biết tung tích của An nhi sao?”

Mạc Hi thấy bà cảm xúc quá mức kích động, lập tức liền quyết định tạm thời không nói cho bà biết Cổ An bị tổ chức mua đi, cùng với chuyện xảy ra sau đó, chỉ đợi sau này từ từ nói cho bà nghe, liền nói: “Không đối gặt ngài, mấy năm nay ta cũng luôn hỏi thăm tung tích của hắn. Năm đó khi ta còn là đứa trẻ, tại Kim Lăng kết bạn với hắn, sau lại liền mất liên lạc.”

Cổ ma ma nghe Mạc Hi nói như thế, đôi mắt ngập tràn hi vọng trong khoảnh khắc ảm đạm xuống, nức nở nói: “Vô luận như thế nào, xin cô nương vì chút tình nghĩa quen biết, giúp đỡ tìm tung tích của nó.”

Mạc Hi chỉ có thể qua loa gật gật đầu. Nàng giờ phút này tâm loạn như ma, thật sự khó có thể đối mặt với người thân của Cố An, nàng làm sao có thể nói trước mặt người ta, Cố An chết dưới kiếm của mình. Nhưng nàng sao có thể không nói thật đây.

Mạc Hi tự mình đưa Cố ma ma ra ngoài.

Lục Vân vẫn là lần đầu tiên thấy nàng vẻ mặt ảm đạm như thế, cũng không biết an ủi thế nào, chỉ nói: “Cô nương yên tâm đi, tôi sẽ chăm sóc Cố ma ma ổn thỏa.”

Mạc Hi gật gật đầu nói: “Đa tạ cô. Chỉ cần ta còn sống, nhất định sẽ nuôi bà ấy đến cuối đời.” Thầm nghĩ: đây cũng là chuyện duy nhất ta có thể làm vì huynh. Từ xưa đến nay, con song sinh đều không có quyền thừa kế. Năm đó mẹ ruột huynh đưa huynh đi, không phải chỉ vì bảo đảm tương lai Lý Nghĩa có thể có tư cách đi lên đại bảo. Chỉ là vận mệnh đối với huynh thật quá bất công.

60. Chương 092

Chương 92. Huynh muội

Trong xe ngựa, Phùng Thiệu cùng Lý Nghĩa ngồi đối diện, trong lòng không khỏi sợ hãi.

Lý Nghĩa nói: “Mới vừa rồi trong bữa tiệc ngươi thấy thế nào?”

Phùng Thiệu cân nhắc dùng từ, thật cẩn thận đáp: “Vương gia, thuộc hạ thấy vẻ mặt hành động của tiểu hầu gia, hình như hoài nghi Mộc cô nương là muội muội thất lạc nhiều năm của hần.”

Lý Nghĩa trầm ngâm nói: “Ừ. Ngươi nói đây rất cuộc là thật hay giả?”

“Vương gia có phải hoài nghi Mộc cô nương cũng là người của thất vương gia, cô ấy trùng hợp cứu ngài, là thất vương tính kế cho tiểu hầu gia?”

“Vậy cũng không phải. Ngày đó bốn vương cử tử nhất sinh, nếu không phải nàng làm sao còn mạng. Bọn họ trực tiếp lấy mạng ta là xong, làm gì phải cứu sống ta tạo nên nhiều chuyện như vậy.”

“Vương gia, thuộc hạ nghĩ rằng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, vẫn là dò xét Mộc cô nương mới thỏa đáng.” Thầm nghĩ: nếu nói chỉ là tiểu hầu gia diễn trò, chẳng lẽ hần ta cũng nhìn ra vương gia đối vị Mộc cô nương này có vài phần kính trọng, liền muốn từ cô ta lấy được tín nhiệm của vương gia, mới đột nhiên bịa đặt ra chuyện nhận thân? Nếu quả thực như thế, người này ứng biến quyết đoán cực nhanh, không khỏi quá mức đáng sợ. Chỉ là nếu Mộc cô nương không biết chút nào, muốn cô ta phối hợp không khỏi quá mức phiêu lưu. Mà thân thể cảnh ngộ của cô ta lại ăn khớp hoàn toàn với lời tiểu hầu gia nói, chẳng lẽ đúng là sự thật?

Lý Nghĩa trầm ngâm, nói: “Cũng được. Chỉ là việc này không thể để nàng biết.”

“Thuộc hạ hiểu được.”

Lý Nghĩa nói xong liền nhắm mắt dưỡng thần, không hề mở miệng. Trước mắt lại hiện ra cặp mắt trong trẻo bên trong mang theo bảy phần bình tĩnh, ba phần hồ hững kia, tổng cảm thấy có cảm giác giống như đã từng quen biết. Hần không tự giác sờ ngư bội bên hông, chậm rãi đặt vào lòng bàn tay, nắm chặt.

Sáng sớm hôm sau. Mạc Hi nghe được tiếng gõ cửa lập tức ra mở, quả nhiên nhìn thấy Tử Thù đứng ở cửa.

Hần tuy tuổi nhỏ, nhưng rất cuộc là đi ra từ nhà cao cửa rộng, lại từ nhỏ liền đi theo Sở Hoài Khanh, so với gã sai vặt bình thường lanh lợi hơn rất nhiều, chỉ thoáng nhìn cũng đã không dấu vết đem tình hình trong viện đánh giá rõ ràng.

Tử Thù vừa lấy ra một bình men xanh vừa nói: “Công tử nhà tôi lo lắng thương thể của cô nương, đặc biệt sai Tử Thù đưa thuốc trị phong đến.”

Mạc Hi tiếp nhận nói: “Thay ta đa tạ công tử của cậu.” Nàng nay mặc dù không sợ độc, đối với thuốc của Sở tiểu hầu gia cho cũng là xin miễn dùng. Nàng không hỏi Tử Thù cũng biết tám chín phần địa chỉ nơi này là Lý Nghĩa nói cho Sở Hoài Khanh.

Tử Thù lại đưa ra bái thiếp nói: “Công tử mời cô nương dời bước. Xin cô nương nhất định phải đến.”

Mạc Hi chỉ yên lặng tiếp nhận, nói tạ.

Thấy nàng không nói đi cũng không nói không đi, Tử Thù cũng không thấy lạ, chỉ cung kính hành lễ cáo từ.

Mạc Hi nhìn theo hắt ra ngõ nhỏ mới trở lại phòng, mở bái thiếp ra tỉ mỉ đọc. Sở Hoài Khanh muốn nàng hai ngày sau đi Anh Hoa Tạ, nói là có chuyện quan trọng muốn nói.

Đúng lúc Lục Vân tiến vào, thấy Mạc Hi vẽ mặt đắm chiêu suy nghĩ, hỏi: “Cô nương, tiểu đồng vừa rồi là người hầu của tiểu hầu gia à. Tiểu hầu gia nói cái gì?”

Mạc Hi đem bình thuốc cùng bái thiếp Tử Thù mang đến đưa cho Lục Vân, nói: “Tự cô xem đi. Thuận tiện kiểm tra thuốc này giúp ta.”

Lục Vân tiếp nhận nhú mày nói: “Chẳng lẽ Sở tiểu hầu gia cho cô nương thuốc không phải có ý tốt?”

Mạc Hi lắc đầu nói: “Ta cũng không biết thuốc này có gì kỳ quái hay không.” Thầm nghĩ: thuốc này cho dù chỉ là thuốc trị phồng bình thường, Sở tiểu hầu dụng tâm cũng chưa chắc đơn thuần, nhưng nếu có bỏ thêm phụ liệu, hẳn có ý đồ khác liền không thể nghĩ ngờ.

“Phải. Cẩn thận dùng được vạn năm.” Lục Vân mở bái thiếp ra đọc, lo lắng nói: “Cô nương thật sự muốn đi sao?”

Mạc Hi gật gật đầu khẳng định nói: “Lai giả bất thiện, một chuyến này chỉ sợ tránh không khỏi. Thay vì chỉ phòng bị, không bằng thuận thế hành động, xem hẳn rốt cuộc muốn làm gì.”

“Cô nương nếu đã có quyết định, vậy liền tùy tâm cô nương mà làm là được. Chỉ là nhất định phải cẩn thận.”

“Ừ. Cô yên tâm. Ta sẽ.”

Hai ngày sau. Anh Hoa Tạ.

Lần này đến, lại cùng lần trước ngẫu nhiên gặp Mộc Phong Đình cảnh sắc hoàn toàn khác. Chỉ ngắn ngủi hơn mười ngày, anh đào đã rụng hơn phân nửa. Tạo thành một bức Văn Xuân đồ (bức tranh cuối xuân) hoa tự rơi nước tự chảy.

Lưu thủy lạc hoa xuân khứ dã, thiên thượng nhân gian. Anh Hoa Tạ ý cảnh cùng câu này thập phần giống nhau.

Nơi đây đẹp đến khiến người ta không phân biệt được là nhân gian hay thiên đường, chỉ là sau khi hoa rơi đẹp đến cực hạn không khỏi hiện ra vẻ thương cảm, chắc là để cho người ngắm nhìn không tự chủ được cảm thán hoa đẹp không thường nở, cảnh đẹp không thường có.

Nơi Sở Hoài Khanh chọn tên là Lưu Danh đình, sáu mặt cửa sổ, hợp với một cái cầu vòm cẩm thạch chỉ vừa một người đi qua, phía dưới là dòng nước xanh biếc cuốn theo những cánh hoa ngang qua, khắp nơi tinh xảo đẹp đẽ, giống như phong cảnh thu nhỏ, thực có vài phần hứng thú.

Mạc Hi đến, Sở Hoài Khanh đang tự rót tự uống. Vị tiểu hầu gia này giống như đối tính, ban ngày ban mặt uống rượu, tuy rằng chỉ là rượu gạo.

Hắn thấy Mạc Hi đến, cũng không nói gì, chỉ ra hiệu cho nàng ngồi. Lập tức liền dùng ánh mắt chăm chú đánh giá nàng từ trên xuống dưới.

Mạc Hi liền ngồi yên trên ghế gỗ lim, mặc hắn đánh giá.

Sở Hoài Khanh tự mình rót rượu, từ từ đẩy chén bạch ngọc qua, làm ra một tư thế mời, đột nhiên nói: “Tên thật của ta là Sở Hoài Khanh, được thừa kế tước vị, cho nên ở kinh thành cơ hồ mỗi người đều gọi ta một

tiếng tiểu hầu gia.” Thấy Mạc Hi vẫn bất động thanh sắc chờ hần nói tiếp, hần lại mỉm cười nói: “Cô nương chắc hẳn đã biết.”

Mạc Hi không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ lẳng lặng nhìn hần. Mới vừa rồi Sở Hoài Khanh chủ động thẳng thắn nói ra thân phận, nàng xác thực có vài phần giật mình, nhưng đồng thời trong lòng cũng ần ần biết chút gì đó.

Quả nhiên, Sở Hoài Khanh nói tiếp: “Cô nương chính là muội muội thất lạc nhiều năm của ta.”

Mạc Hi nhàn nhạt uống một hợp rượu, bình tĩnh nói: “Có bằng chứng gì?”

Sở Hoài Khanh thu hồi ý cười, nghiêm nghị nói: “Gia phụ lúc còn sống luôn dặn dò, trên cánh tay trái của muội muội có cái bớt hình con bướm màu đỏ.” Hần gắt gao nhìn chăm chăm mỗi một chút biến hóa trên mặt Mạc Hi, chậm rãi nói: “Ngày ấy tại Cúc Thủy Các, cô nương bị nước trà làm bỏng, trùng hợp bị ta nhìn thấy cái bớt trên cánh tay cô nương. Cái bớt kia quá mức đặc biệt, hẳn sẽ không nhận sai. Hơn nữa cô nương từ nhỏ đã ở Kim Lăng, không thân không thích, ta liền càng khẳng định.”

Sở Hoài Khanh nói nhiều như vậy, thấy Mạc Hi như cũ vẻ mặt lãnh đạm, nghĩ đến Mạc Hi không tin hần, vẻ mặt trước giờ luôn bất động như núi, giờ phút này hiện ra một chút vội vàng, nói: “Cô nương không tin?”

Hần nào biết đâu rằng Mạc Hi suy nghĩ, bất luận chủ nhân vốn có của thân thể này rốt cuộc có phải muội muội Sở tiểu hầu hay không, đều không liên quan đến nàng, cho nên hoàn toàn không kích động nổi.

Sở Hoài Khanh nói tiếp: “Nếu muội đã là muội muội ruột của ta, ta tự nhiên không thể lại trở mặt nhìn muội làm chuyện nguy hiểm như vậy.”

Mạc Hi thấy hần thay đổi khẩu khí tao nhã, nói chuyện mang theo ba phần cường ngạnh, cũng không vội trả lời, chỉ là tư thế thành thạo nâng chén uống một hơi cạn sạch, mỉm cười, nói: “Tiểu hầu gia nhìn ta có giống thiên kim hầu phủ hay không?”

Sở Hoài Khanh cũng uống một ly, sau đó chậm rãi nói: “Ta biết muội từ nhỏ thất lạc người thân, nhiều năm nay đều một mình vất vả. Về sau muội có ca ca là ta, có hầu phủ che gió che mưa, không cần sống tiếp những ngày lo lắng đề phòng như vậy. Một nữ hài tử suốt ngày chém chém giết giết, chắc hẳn muội cũng chán ghét từ lâu.” Hần nói lời này thật khẩn thiết, Mạc Hi trên mặt không khỏi toát ra một tia động dung, nhẹ giọng hỏi: “Huynh không sợ có muội muội như ta sẽ mất mặt sao?”

Sở Hoài Khanh thấy nàng hơi buông lỏng, nói tiếp: “Chuyện tổ chức muội không cần phải xen vào. Mặc kệ trả giá thế nào, ta nhất định sẽ đổi thân tự do cho muội. Muội theo ta về kinh thành đi, nơi đó không ai biết muội, tất cả đều có thể bắt đầu lại từ đầu. Bình thường ngôn hành cử chỉ cũng không cần học đám quý nữ quá mức cầu thúc bản thân. Ta sẽ tìm hai ma ma trong cung ra dạy muội chút lễ nghi cơ bản, trước mặt người khác đại khái không sai là được.” Ngừng một chút, hần nghiêm túc nói tiếp: “Nói thật, ta cũng không thể hoàn toàn xác định muội chính là muội muội ta. Nhưng chỉ cần nghĩ đến muội có lẽ chính là muội muội ruột của ta, ta lại trở mặt nhìn muội sống như vậy, chẳng quan tâm, liền cảm thấy thẹn với phụ thân đã qua đời.”

Mạc Hi gật gật đầu, trầm nghĩ: thà rằng giết sai một ngàn người, cũng không thể bỏ sót một người sao?

Nghĩ đến tổ chức, nàng đột nhiên nói: “Công tử nói ta ở tổ chức, ăn bữa nay lo bữa mai, sao đường đường một hầu gia như huynh, cũng đem bản thân cuốn vào?”

Sở Hoài Khanh lộ vẻ thất ý, tự giễu cười, nói: “Chỉ là nhất thời vô ý, chọn sai đường. May mà nay ghìm cương trước vực còn kịp. Chỉ là hiện tại ta đã phản bội thất vương, chỉ sợ sẽ liên lụy muội muội.” Ngừng một chút, hần nói tiếp: “Vốn lấy thân phận của ta, bảo bọn họ thả muội tự do hẳn là không khó. Chỉ là với tình thế trước mắt, sợ là có chút rắc rối. Nhưng mà muội yên tâm, ta nhất định nói được làm được.”

Mạc Hi gật gật đầu, trong lòng biết tổ chức cùng thất vương dù sao khác nhau, nhìn trúng vĩnh viễn là ích lợi, nếu lấy ích lợi đổi lấy thân tự do sau này của nàng với tổ chức, cũng không phải không thể.

Sở Hoài Khanh trầm mặc một hồi, rốt cục thấp giọng hòa nhã nói: “Ta không trông cậy vào muội lập tức nhận người ca ca này. Chỉ hi vọng muội có thể nhận sự sắp xếp của ta, thoát ly tổ chức, rời khỏi giang hồ mưa máu gió tanh, giống những cô gái bình thường, sống yên ổn.”

Hắn thấy Mạc Hi không đáp, lại nói: “Ta sẽ không bức muối, muối có thể từ từ suy nghĩ. Ta sẽ ở lại Kim Lăng một thời gian, muối nghĩ xong tùy thời có thể đến hành quán tìm ta. Cho dù nhất thời không quyết định được, sau khi ta hồi kinh, muối cũng có thể lên phía bắc đến hầu phủ tìm ta.”

Mạc Hi trịnh trọng gật đầu, Sở Hoài Khanh thấy trong mắt nàng không còn là một mảnh hồ hững, rất vui mừng cười, ôn hòa nói: “Vết phỏng đã đỡ chưa?”

Mạc Hi gật đầu, nói: “Đã không sao rồi. Thuốc mỡ huynh cho dùng tốt lắm.”

Sở Hoài Khanh dịu dàng nói: “Vây là tốt rồi.”

Hắn thấy Mạc Hi định đi, vội tự mình đứng dậy đưa tiễn, lại phân phó Tử Thù đưa Mạc Hi trở về.

Mạc Hi khéo léo từ chối nói: “Không cần. Ta muốn đi dạo một mình. Nơi này cảnh sắc rất đẹp.” Nàng còn nhớ rõ một nhiệm vụ khác của chuyến đi này - Mộc Phong Đình.

Mạc Hi còn chưa đến Tân Phân Tạ, xa xa đã thấy Mộc Phong Đình mặc đồ gấm trắng đứng cạnh một cái ao xanh biếc, nhìn mặt nước trong như gương đến xuất thần.

Hắn cảm thấy có người từ từ tới gần, nghiêng người liền nhìn thấy Mạc Hi, lập tức cười, nói: “Là tới tìm ta sao?”

Mạc Hi mỉm cười gật gật đầu, nói: “Định thừa dịp trước khi cảnh xuân điêu linh lại đến du ngoạn một phen, thuận tiện đến thăm huynh.”

“Thì ra thăm ta chỉ là thuận tiện. Cũng được, ta mời cô ăn thịt om măng.”

“Huynh làm sao biết ta thích món đó?”

Mộc Phong Đình cười nói: “Cô thích sao? Vây thật tốt.”

Hai người một đường dọc theo đề cạnh Tân Phân Tạ từ từ đi tới, rất nhanh cả người liền đầy cánh hoa rơi.

“Lúc trước tại sao lại trở thành biên tập của Mộ Yến Trai?”

“Cảm thấy du lịch thiên hạ, đem những gì nhìn thấy nghe thấy ghi lại rất có ý nghĩa.”

Mạc Hi cười híp mắt gật gật đầu, hiếu kỳ nói: “Nên nói Mộ Yến Trai rốt cuộc là cái gì đây? Một tổ chức giang hồ, lại kiểu cách lớn như vậy, dùng phượng hoàng làm ấn ký?”

Mộc Phong Đình cười nói: “Kỳ thật ta cũng không rõ. Lúc trước gia nhập, chỉ vì mưu sinh thôi.”

Mạc Hi nghe hắn trả lời như thế, tự nhiên không tiện hỏi tiếp.

Hai người một đường cười nói, đảo mắt đã đến cạnh cửa hình dạng bình hoa, Mộc Phong Đình làm động tác mời, nói: “Cô cứ tự nhiên. Ta đi chuẩn bị cơm canh.”

Mạc Hi mắt sáng lên, cười nói: “Thì ra thịt om măng là huynh tự mình làm.”

“Đó là đương nhiên, nếu không sao có thể mời cô ăn.”

Hắn đưa Mạc Hi vào một gian phòng khách, liền xoay người tự đi.

Mạc Hi bắt đầu tinh tế đánh giá bày trí trong phòng.

Gia cụ thuần một loại gỗ hoàng dương tỏa ra mùi thơm cực nhẹ. Một món gia cụ lớn bằng gỗ hoàng dương đã là khó kiếm, càng không cần phải nói cả phòng như vậy. Xem ra Anh Hoa Tạ có thể trở thành sơn trang nghỉ dưỡng nổi tiếng, chủ nhân nó nhất định bất phàm. Trọn bộ gia cụ phong cách thống nhất, chạm trổ hoa cỏ quần quýt, hơn nữa phù điêu cũng tạo thành từ hoa văn cây cỏ. Thủ công tỉ mỉ, tinh xảo đặc sắc.

Trên tường treo một bức tranh sơn thủy vẽ theo lối thủy mặc, trang giấy đã ố vàng, có vẻ đã lâu năm. Trong tranh có một nam tử đứng trên đò. Bối cảnh là một dòng sông chảy từ nơi núi cao hiểm trở đâm thẳng trời cao xuống. Mạc Hi bỗng nhiên cảm thấy cảnh sắc trong tranh vô cùng quen mắt, lại nhất thời nghĩ không ra. Lại nhìn kĩ nam tử trong tranh, bên hông đeo một thanh đao cong, cùng thanh đao khảm trân châu và ngọc lục bảo Mộc Phong Đình thường hay đeo có chút giống nhau. Phía dưới bên phải có đề một bài thơ: “Quần sơn vạn hác hợp thành vi, trường kiếm đồng lai nguyện dĩ vi...” Đúng là ngày đó trên đường đi Thực

Sơn, Mộc Phong Đình ở bến đò đã đọc cho nàng nghe, bài thơ kia miêu tả thái tử tiền triều công tử Hiếu chạy khỏi kinh thành, ở Phong Lăng vượt sông Mân xuất quan, tới Tần Quan biên cảnh của đất Nghiệp (chương 48).

Mạc Hi lúc này mới nhớ ra, thì ra bối cảnh trong tranh chính là bến đò Phong Lăng, thầm nghĩ: trách không được Mộc Phong Đình đối với đoạn lịch sử trong tranh này quen thuộc như thế.

Không đến hai nén hương, Mộc Phong Đình liền trở vào. Còn chưa đến gần, Mạc Hi liền nghe thấy trên người hắt mùi khói dầu cực nhạt.

Quả nhiên nghe hắt nói: “Ta đi thay quần áo. Cô cứ tự tiện.” Dứt lời liền chuyển hướng phòng trong.

Bàn tiệc đặt ở nhà thủy tạ. Gió nhẹ hiu hiu, sóng xanh dập dờn, giống như đang ăn cơm trên du thuyền vậy.

Ngoại trừ thịt om măng, còn có dưa leo lột vỏ, tôm nõn bách hợp, canh gà đậu hũ nấu nấm. Cơm chỉ nấu trong ống trúc, không bỏ thêm thứ gì khác, cho nên đặc biệt thơm mềm ngọt dẻo. Thức ăn mặc dù đơn giản, lại thắng ở nguyên liệu tươi mới.

Mộc Phong Đình thay đổi một bộ cẩm bào màu xanh ngọc, khiến hắt càng cao ngất như từng bách. Thấy Mạc Hi nhìn chằm chằm đôi đũa ngà voi, một bộ nóng lòng muốn thử, không khỏi cười nói: “Không biết cô muốn tới, thời gian gấp gáp, chỉ kịp chuẩn bị những món này.”

Mạc Hi cười đến mặt mày cong cong nói: “Như thế vô cùng tốt.” Ăn một muỗng canh Mộc Phong Đình múc cho nàng, khen: “Thực ngọt.”

Mộc Phong Đình cười nói: “Ta đã nói vì sao cô tới tìm ta, thì ra là vì bữa cơm này.” Thấy Mạc Hi nghiêm túc gặt đầu, Mộc Phong Đình mới định cười mắng, lại thấy nàng trong nháy mắt vẻ mặt đăm đăm, liền hỏi nói: “Làm sao vậy?”

Mạc Hi nhẹ giọng nói: “Có thể đến nơi này của huynh giải sầu, thật tốt.” Ngừng một chút, nàng lại lên tinh thần nói: “Huynh từng đi quan ngoại chưa?”

“Đương nhiên đã từng đi. Sao đột nhiên hỏi điều này?”

“Muốn rời khỏi nơi này, tìm một nơi trời cao biển rộng.” Cũng không phải đều là ăn nói lung tung, thời điểm vừa thấy rõ bộ mặt thật của tổ chức, Mạc Hi quả thật nghĩ như thế. Chỉ là sau lại thấy nhiều hơn, mới nhận rõ sự thật. Cái khác không nói, bằng thực lực của Lâm Sâm cùng Ngô Hạo, hai người liên thủ, hơn nữa cơ duyên xảo hợp, mới có thể thoát ly sự kiểm chế của tổ chức, mai danh ẩn tích, hưởng chi là nàng. Hơn nữa, bây giờ còn có Đường Hoan đang ở Đường Môn rút dây động rừng, sao nàng có thể đi.

Mộc Phong Đình thấy nàng lộ vẻ cô đơn, yên lặng một lát, mới thấp giọng nói: “Hắt đối với cô không tốt sao?”

Mạc Hi không đáp, bộ dáng cố gắng giãn mặt ra nói: “Nói cho ta nghe quan ngoại thế nào đi.” Trong lòng biết hắt hiểu lầm, thầm nghĩ: người này nghĩ rằng mình là nữ chủ trong kịch QY (Hình như là Quỳnh Dao, ko rõ lắm) à, hờ tí là bị thất tình khó chữa khỏi, phiêu bạt chân trời.

“Quan ngoại bầu trời rất cao rất xanh, nguồn nước tuy ít, nhưng chung quanh thủy vực cỏ cây luôn tươi tốt. Mùa xuân hàng năm băng tan thành suối, trong sơn cốc nở đầy các loại hoa dại.” Thầm nghĩ: nàng không muốn nói, ta chỉ ở cùng nàng là được.

Mạc Hi nghe hắt nói xúc động, không khỏi lộ vẻ muốn đến, hiếu kỳ nói: “Còn con người, người nơi đó tốt không?”

“Ừ. Người nơi đó tốt giống ta vậy.” Thấy Mạc Hi nghe hắt nói đồng dạng như vậy, rốt cục hơi nở nụ cười, hắt mới nói tiếp: “Người nơi đó so với quan nội chất phác hào sảng hơn nhiều. Nhưng mà hiện tại dân cư càng ngày càng ít.”

Mộc Phong Đình cũng không biết mình nói xong, trong lơ đãng, đôi mắt màu nâu nhạt lại lộ ra vẻ buồn rầu.

Mạc Hi lại chú ý tới, thấy hắn nắm chặt chiếc đũa, thử thăm dò khẽ hỏi: “Bởi vì nam triều đánh nhau cùng tộc Xích Diễm sao?”

“Còn có thể vì cái gì!”

Mộc Phong Đình rống ra mấy lời này mới ý thức được bản thân có chút quá mức kích động, vội nói: “Xin lỗi, ta thất thố. Chỉ là vì lúc trước đi qua quan ngoại, không đành lòng nhìn dân chúng nơi đó chịu cảnh chiến tranh đau khổ.”

Mạc Hi gật gật đầu, tỏ vẻ hiểu. Trong lòng lại nói: Mộc Phong Đình sợ là cùng người tộc Xích Diễm có quan hệ sâu xa đây. Nếu quả thật là vậy, Lý Nghĩa cùng hắn chính là tử địch.

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện, Mộc Phong Đình vẫn vô cùng khéo nói, trời nam đất bắc nói đến thần thái bay cao. Mạc Hi thầm nghĩ: ta vốn là vì thử người, không nghĩ người lại thật tình khuyên ta.

Ăn cơm xong, hai người dọc theo đường về tản bộ. Trên đường đi, Mộc Phong Đình thái độ trầm mặc khác thường.

Hai người đi đến cột đá có khắc ba chữ Anh Hoa Tạ, hắn mới nói khẽ với Mạc Hi nói: “Nếu cô thật sự mệt mỏi, không bằng theo ta cùng đến quan ngoại đi.”

Mạc Hi nhìn hắn, nghiêm túc nói một tiếng: “Cám ơn.” Thầm nghĩ: vô luận như thế nào, ta tin giờ phút này những lời này của hắn là xuất phát từ thật lòng.

Mộc Phong Đình giống như biết được Mạc Hi sẽ không đáp ứng, lại giống như căn bản không đợi nàng trả lời, nghe nàng trả lời như thế, chỉ thản nhiên cười cười. Thẳng đến nàng đi khỏi tầm mắt, mới dời mắt, một mình chậm rãi trở về.

Trở lại thành Kim Lăng, Mạc Hi lập tức viết một phong thư dài cho Đường Hoan.

Nhìn bóng dáng Tiểu Bạch càng ngày càng nhỏ dần dần biến mất tại trời xanh, Mạc Hi nhẹ giọng lẩm bẩm: “Một ngày nào đó, ta cũng sẽ tự do như mi vậy.”

61. Chương 093 - 094

Chương 93. Thử

Gần đây trên giang hồ chủ đề sốt dẻo nhất không thể nghi ngờ chính là hôn sự của chương môn Đường Môn Đường Hoan cùng nữ nhi Âu Dương Cẩm của đường chủ Phích Lịch Đường Âu Dương Khánh.

Hai nhà vô luận địa vị giang hồ, danh vọng hay là nhân lực, tài lực đều có thể nói môn đăng hộ đối, quan hệ thông gia này hoàn toàn là điển hình của mạnh mẽ liên kết. Huống chi đôi tân nhân này có thể nói là trai tài gái sắc, được người trong giang hồ công nhận là trời đất tạo thành một đôi. Cho nên tin tức Đường Môn cùng Âu Dương gia đám hỏi trong một tháng ngắn ngủi đã truyền khắp giang hồ, mặc dù xa ở Kim Lăng cũng nghe thấy.

Sáng sớm, Lục Vân liền ngồi ở cửa viện chờ Mạc Hi.

Nghe được tiếng mở cửa, nàng lập tức đứng lên, còn chưa mở miệng hốc mắt đã đỏ trước, nhẹ nhàng kêu một tiếng cô nương liền nói không nên lời.

Mạc Hi ngược lại vẻ mặt bình tĩnh, nói: “Vào rồi nói sau.”

Lục Vân gật gật đầu, cố nén ý khóc, đi theo Mạc Hi vào nhà. Nàng thấy Mạc Hi mặc một thân váy vải màu hồng cánh sen, quần áo mặc dù mộc mạc, nhưng cả người thu thập sạch sẽ, tinh thần nhìn cũng tốt, cảm thấy an tâm một chút.

Mạc Hi nói: “Lần trước Ngọc Lộ cô lấy đến còn chưa uống hết, ta đi pha trà, cô tùy ý ngồi đi.”

Nghĩ đến trà kia là tứ thiếu dặn riêng nàng mang từ đất Thục đến cho Mạc Hi, Lục Vân rốt cuộc nhin không được là chĩa rơi lệ, bùm một tiếng liền quỳ xuống, khóc nói: “Cô nương, người đừng vội.” Nàng phục hồi hơi thở mới nói tiếp: “Tứ thiếu có lỗi với cô.”

Mạc Hi thở dài, bước lên trước đỡ nàng đứng lên, nhẹ giọng nói: “Dù vậy, cũng không liên quan đến cô, cô quỳ làm gì.”

Lục Vân lại vãn quỳ thẳng không đứng dậy, vừa khóc vừa nói: “Lục Vân từ nhỏ đi theo tứ thiếu, biết rõ phẩm tính của người, tứ thiếu lần này thật sự là bất đắc dĩ. Cô nương có điều không biết, tứ thiếu ngày đó vội vàng rời khỏi Kim Lăng trở lại đất Thục, thật sự là bởi vì việc buôn bán của Đường Môn bỗng nhiên bị triều đình chèn ép khắp nơi, tất cả hiệu thuốc bắc, tửu lâu tự dừng tăng thuế gấp đôi không nói, rất nhiều cửa hàng ở thị khẩu trong một đêm bị triều đình cưỡng chế thu hồi. Tứ thiếu đang vất óc suy nghĩ tìm đối sách, Âu Dương lão gia tử chủ động nói sẽ giúp Đường Môn vượt qua cửa ải khó khăn, thay Đường Môn nói tốt với triều đình, điều kiện duy nhất chính là hai nhà liên hôn. Âu Dương gia từng dâng ra cách chế hắc hỏa dược cho triều đình, xem như có công rất lớn với triều đình, bởi vậy Âu Dương lão gia tử tuy là người giang hồ, lời nói cũng rất có giá trị. Tứ thiếu thân là chưởng môn, vì cuộc sống của trên dưới hơn ngàn người, danh vọng hơn trăm năm của Đường Môn, vạn bất đắc dĩ chỉ có thể đồng ý kết hôn. Nhưng vô luận như thế nào, tứ thiếu cùng cô nương thề hện trước, sau lại lấy người khác, thật sự đã phụ cô nương rất nhiều. Lục Vân biết nay nói với cô nương những lời này, cũng không ích lợi gì. Cũng không phải muốn thay tứ thiếu giải thích cái gì, chỉ cầu cô nương nghĩ thoáng chút, cố gắng chăm sóc bản thân.” Lục Vân nói một hơi nhiều như vậy, lúc nói cũng không dám nhìn Mạc Hi, sợ một khi dừng lại liền khó có thể nói tiếp.

Mạc Hi trên tay dùng vài phần nội lực, mạnh mẽ nâng Lục Vân lên, nhẹ giọng nói: “Cô yên tâm đi, ta sẽ tốt. Đừng khóc, mau lau nước mắt.” Nàng đỡ Lục Vân ngồi xuống, nói: “Cô đợi chút, ta có thứ này muốn nhờ cô tự tay giao cho tứ thiếu nhà cô.” Thầm nghĩ: thất hoàng tử quả nhiên chưa từ bỏ ý đồ, bắt đầu bắt tay vào chèn ép Đường Môn.

Lục Vân thấy Mạc Hi xoay người vào phòng trong, rất nhanh liền cầm một hộp gấm đóng nắp đi ra, rõ ràng đã sớm có chuẩn bị. Nàng vội dùng hai tay tiếp nhận, nhẹ giọng nói: “Cô nương yên tâm, Lục Vân nhất định tự mình giao đến tay tứ thiếu.” Thầm nghĩ: cô nương tâm tư thật linh lung, sớm đoán được xảy ra chuyện lớn như vậy, ta nhất định sẽ muốn về Đường Môn.

Tiến bước Lục Vân, Mạc Hi nhìn hai cây anh đào đã sớm không còn hoa trong viện, nhẹ giọng lẩm bẩm: “Vốn tưởng rằng tháng tư anh đào tàn, tháng năm thực được nở. Chẳng lẽ thực được này còn chưa nở được một mùa cũng đã tàn.”

Ngày đó, sau khi Mạc Hi ở quán trà nghe nói Đường Hoan cùng Âu Dương Cẩn đính hôn, liền lập tức về nhà viết một phong thư, sai Tiểu Bạch đưa đi đất Thục. Tiểu Bạch khi trở về lại không mang theo một lời nửa chữ nào, có lẽ Đường Hoan không biết nên nói gì với nàng. Huống chi nay đã qua rất nhiều ngày, nếu có hồi âm theo đường khác truyền tới Kim Lăng, cũng đã sớm đến.

Bạn trai từng thề non hện biển muốn lấy người khác, tận thế lại chưa đến, ngày cứ như thường lệ mà trôi qua. Mạc Hi như cũ mỗi ngày sáng sớm luyện kiếm, ngẫu nhiên đi tửu lâu uống một ít, chỉ là không biết như thế nào, có đôi khi không khỏi so với ngày thường uống nhiều mấy chén. May mắn nàng tửu lượng rất tốt, còn không đến mức say, chỉ là tính cảnh giác không khỏi giảm bớt một phần, nhưng cũng không có gì lớn lao. Đáng tiếc nàng đã bỏ thẻ VIP Đường Hoan cho vào hộp gấm giao cho Lục Vân cùng đem về, cho nên, Cúc Thủy Các tự nhiên không thể lại đi. Huống chi gần đây nàng cơ hồ không nhận nhiệm vụ, bạc để dành trước kia còn phải giữ lại dưỡng lão.

Đi Cúc Thủy Các thói quen này đã bỏ, Mạc Hi lại dưỡng thành một thói quen mới, nửa đêm, một mình ngồi trong viện nhìn trời. Xét thấy nhìn sao nhìn trăng loại hành vi này cũng có thể coi là một cách thương xuân bi thu khỏe mạnh, Mạc Hi cũng liền tự nhiên mà tiếp nhận, an ủi mình tổng so với việc đếm cừu chống mắt ngủ còn có sáng kiến hơn. Ngoại trừ việc đó, cuộc sống dường như không có biến hóa gì lớn, mỗi ngày bỏ bớt một canh giờ tập viết, ngược lại thêm một canh giờ tập võ. Ngày sau nàng thiếu Đường Môn ngọn núi này để dựa vào, chỉ có thể tự lực cánh sinh, chuyên cần luyện võ công là chuyện tốt.

Mặt khác còn có một việc lạ, mấy ngày liên tiếp Mạc Hi luôn ở trạng thái lười biếng trốn việc, không ngờ tổ chức cũng liền mặc kệ, lại không có động tĩnh. Nàng không khỏi âm thầm tự giễu, khi nào thì tổ chức sát

thủ cũng bắt đầu nhân tính hóa, cho nhân viên một kì nghỉ dài để chữa bệnh thất tình. Duy nhất không được hoàn mỹ là, thu nhập của nàng là tính theo nhiệm vụ, cho nên nghỉ không có lương.

Hôm nay, Mạc Hi mua một con cá sống ở chợ về, xa xa liền nhìn thấy một người mặc bố bào màu xanh nhạt ngồi dưới tàng cây ngọc lan trước cửa, nhìn ngơ ngẩn đối diện, hiển nhiên là chờ nàng.

“Cô đã về rồi.” Người nọ thấy nàng lập tức đứng lên, giọng nói thật âm áp.

Mạc Hi mỉm cười nói: “Sao huynh lại tới đây? Chờ rất lâu sao?” Thầm nghĩ: Mạc Hi a Mạc Hi, may hết cứu được rồi. Đời này may lại không cận thị, thị lực không đến 2.0 cũng phải 1.5 a, như thế nào ban ngày ban mặt lại có thể nhìn lầm người chứ.

Mộc Phong Đình sâu sắc cỡ nào, tự nhiên bắt giữ được một chút thất vọng hiện lên trong mắt nàng, lập tức đè nén nỗi lòng dâng trào, giống như vui đùa nói: “Đúng vậy, chờ thật lâu. Kỳ thật từ lúc trời chưa sáng ta đã tới rồi, bởi vì làn da quá đen, cô mới không phát hiện ta.” Trong lòng lại nói: vì sao trong mắt nàng vĩnh viễn chỉ có người khác, cho tới bây giờ đều không nhìn thấy ta.

Mạc Hi nghe vậy quả nhiên mỉm cười với hắn, vừa mở cửa, vừa làm một động tác mời.

Mộc Phong Đình lại nhìn nàng nghiêm túc nói: “Ta sẽ không vào. Ta chỉ muốn hỏi cô một câu.” Ngừng một chút, hắn trầm giọng, chậm rãi nói: “Nguyện ý theo ta đi không? Chúng ta cùng đi quan ngoại.” Ngừng một chút, hắn nói tiếp: “Ta biết lần trước nàng không muốn. Chỉ là trước khác nay khác, cho nên ta muốn nghe nàng trả lời lại một lần.”

Mạc Hi trầm mặc một lát, nhẹ giọng nói: “Huynh đã nghe nói rồi à.”

Mộc Phong Đình gật gật đầu, cũng không nói nhiều, chỉ lẳng lặng chờ nàng trả lời.

Không ngờ, Mạc Hi vẫn lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Cám ơn. Ta không thể.”

Mộc Phong Đình nghe nàng trả lời như thế, tay giấu trong tay áo càng nắm càng chặt, thật lâu không nói không động. Bỗng nhiên nhẹ giọng nói: “Đã hiểu. Ngày mai ta liền phải rời khỏi Kim Lăng, như vậy tạm biệt nàng. Tự mình保重.” Dứt lời cũng không quay đầu lại, bước nhanh rời đi.

Mạc Hi kinh ngạc nhìn theo bóng hắn đến xuất thần, thầm nghĩ: quả nhiên gặp nhau xa nhau, tất cả đều có định số.

Thăng đứng đến trời chiều ngã về tây, Mạc Hi mới chuyển mắt, nhìn con cá trong tay đã không còn nhúc nhích mà phát sầu, thầm nghĩ: quả nhiên người thất tình chỉ số thông minh sẽ thay đổi bất ngờ, thường làm chút chuyện bữa bãi, ngay cả mình không biết làm cá cũng đã quên. Cái người hứa hẹn tương lai sẽ nấu ừnh ăn kia xem ra không thể trông cậy được rồi, vẫn là tự lực cánh sinh cho quen đi. Nhưng mà nơi này lại không thể search google xem làm cá như thế nào, phải làm sao đây?

Chương 94. Đột biến

Không ngờ sáng sớm hôm sau Lục Vân lại tới nữa, chỉ là quần áo đơn giản, trên tay khoác cái bọc nhỏ, có vẻ muốn đi xa. Mạc Hi thấy nàng trên mặt xưa nay có hai phần ý mừng nay lại thêm một phần ngưng trọng, chỉ cho là nàng bởi vì đến chào từ biệt mà cảm xúc không khỏi suy sụp.

Không ngờ Lục Vân lại còn đem theo một phong bái thiếp đến, trên đó viết rõ ràng ba chữ “Sở Hoài Khanh”.

“Cô nương xin cẩn thận một chút. Tịch Nhi cùng Cổ ma ma, Lục Vân đều đã nhờ người khác hộ tống đi Đường Môn, ngày sau nhất định sẽ chăm sóc ổn thỏa, cô nương không cần lo lắng.”

Mạc Hi gật gật đầu, phát hiện đưa qua còn có một tờ giấy, đặt dưới bái thiếp, liền bất động thanh sắc tiếp nhận.

Lục Vân nói tiếp: “Cô nương保重. Lục Vân bái biệt.” Nói xong hành đại lễ, liền dắt ngựa ra ngõ nhỏ. Mạc Hi thấy nàng xoay người hốc mắt đều đỏ, rõ ràng là cố gắng kiềm nén, trong lòng không khỏi thổ dài.

Trở lại phòng mở tờ giấy ra xem, trên đó chỉ viết một câu. Không cần đọc kĩ, liếc mắt một cái liền hiểu rõ. Nàng lạnh lùng cười, tùy tay đốt bỏ.

Tiểu hầu gia lần này không mời Mạc Hi đi Anh Hoa Tạ, mà là trực tiếp mở tiệc ở hành quán.

Sở Hoài Khanh rốt cuộc là quý tộc vài đời mới dưỡng ra, cho nên chỗ ở tạm thời như hành quán cũng bố trí vô cùng tinh xảo thoải mái, liếc mắt một cái nhìn lại, các loại khí cụ bài trí, đúng là vật trong kinh mang đến.

Sở Hoài Khanh vị ca ca có sẵn này liên tiếp tự mình thay nàng gấp thức ăn, Mạc Hi đương nhiên sẽ không cự tuyệt.

Bữa tiệc không có rượu, Sở Hoài Khanh mỉm cười, áy náy nói: “Vi huynh tì vị yếu, muối muối không phải nữ tử tầm thường, nếu muốn uống rượu cứ việc dặn dò.”

Mạc Hi lắc đầu tạ ơn, tỏ vẻ không sao cả.

Hai người còn nói chút chuyện của Kim Lăng, đủ loại đều có, Sở tiểu hầu mới ra vẻ đứng đắn, vào đề nói: “Vi huynh sẽ về kinh. Muội muội nghĩ như thế nào, có muốn cùng vi huynh lên kinh không?” Hắn không đợi Mạc Hi mở miệng, uống một ngụm hồng trà, vội nói tiếp: “Kinh thành cùng Kim Lăng hoàn toàn khác nhau, là một cảnh tượng khác, sao muội muội không tới mở mang kiến thức một phen. Nhà chúng ta tuy không tính là nhất nhì kinh thành, nhưng trong nhà bố trí cũng không tệ. Nơi ở uội muội cũng vừa sửa xong, đình đài lầu các không chỗ nào không phải thợ khéo tỉ mỉ chạm trổ. Muội muội coi như giải sầu cũng tốt.”

Sở tiểu hầu ra sức thuyết phục như thế, Mạc Hi dù sao cũng phải có chút phản ứng, có lẽ thấy từ chối thì bất kính nên đáp ứng nói: “Liên theo lời ca ca.” Ngừng một chút, lại do dự nói: “Chỉ là...” Thầm nghĩ: hắn mới vừa nói “giải sầu”, chẳng lẽ vị ca ca sẵn có này cũng biết chuyện nàng bị Đường Hoan đá? Sức mạnh lan tỏa của bất quá quả nhiên không thể khinh thường...

Sở Hoài Khanh giống như biết được băn khoăn của nàng, vội nói: “Tổ chức bên kia muối không cần lo lắng. Bọn họ ngày sau sẽ không bao giờ đến đây đưa muối nữa.”

Mạc Hi mới định mở miệng hỏi, Sở Hoài Khanh đã nói: “Về phần trả giá, muối muối không cần biết. Dù sao cũng là một ít bí sự của thất hoàng tử. Tổ chức nếu đã bảo hồ lột da, trên tay nhiều chút lợi thế luôn tốt.” Từ lời này mà suy, Sở Hoài Khanh khoản mua bán này nghe ra có vẻ là trăm lợi mà không một hại. Đây vốn là mua bán không vốn, vừa khiến Mạc Hi được tự do, còn mượn sức người khác quản thúc thất hoàng tử, có thể nói một công đôi việc. Cho nên Mạc Hi gật gật đầu, không nhiều lời nữa.

Ngày khởi hành định ở ba ngày sau, Mạc Hi không có vật thừa, thứ duy nhất có giá trị chút bạc đều trả lại cho Đường Hoan, cũng không có gì phải thu thập. Chiều theo lời của tiểu hầu gia, chính là ngay cả quần áo cũng không cần đem, vào kinh tự nhiên sẽ tìm thợ dựa trên kiểu cách đang lưu hành ở kinh thành mà may cho nàng.

Trước khi đi, Mạc Hi đến thăm Cố An một lần.

Gió núi như trước lạnh thấu xương. Lần này nàng mang theo vẫn là sơn trà trắng.

Nhỏ sạch cỏ dại trước mộ, Mạc Hi từ từ ngồi xuống, không nói một lời.

Những ngày bên nhau đã đi qua, tương lai vẫn là nàng lẻ loi một mình.

62. Chương 095 - 096

Chương 95. Vào kinh

Ngày khởi hành, Tử Thù thấy Mạc Hi đúng là ngay cả bọc quần áo cũng không có, tay không đến đây, tròn mắt xoay tròn vừa chuyển, lẩm bẩm nói với Sở Hoài Khanh: “Công tử, tiểu thư sợ là ăn chắc người rồi.”

Sở Hoài Khanh hưng trí hiem có, giống như vui đùa tiếp lời nói: “Công tử nhà ngươi là ta cũng chưa nói cái gì, ngươi lại keo kiệt trước. Muội ấy ngày sau cũng là chủ tử người, ngươi tự thu xếp cho tốt.”

Tử Thù lời này Mạc Hi đương nhiên nghe thấy, thấy hắn cung kính mở cửa, liền thuận tay nhét một khối bạc vụn.

Cổ đại mặc dù không có tiền tít, nhưng kẻ có tiền cũng thường xuyên đánh thường hạ nhân. Tử Thù tự nhiên hiểu được hành động này của Mạc Hi là vì lấp miệng hắn, định nói gì đó, nhìn bạc trong tay, lại ghen xuồng. Hắn xưa nay lanh lợi, giờ phút này lại cứng họng.

Sở Hoài Khanh thấy Tử Thù vẻ mặt cổ quái, liền cười nói: “Muội muội này của ta cũng không dễ đắc tội.” Lời này lại không phải nói với Tử Thù.

Mạc Hi lên xe, mới nhìn thấy bên trong còn ngồi một người khác - Duệ vương Lý Nghĩa. Chỉ thấy hắn mặc trường bào tay rộng cổ chéo, áo choàng màu xám đậm hoa văn chìm cổ đứng, tay áo vạt áo đều có thêu vân văn màu vàng kim, cả người quý khí bức người. Trên tay cầm Trạm Lư không rời khỏi người, cho nên Mạc Hi trước đó mới không phát hiện sự tồn tại của hắn.

Lý Nghĩa cũng hưng trí vô cùng tiếp lời nói: “Nữ tử khó dưỡng, bốn vương biết.”

Mạc Hi trong lòng kinh ngạc, thầm nghĩ: Sở tiểu hầu không hổ là loài linh trưởng, tay chân thực nhanh. Mới mấy ngày, chẳng những đã thành công nhảy lên chiến xa của Lý Nghĩa, lại có thể làm Lý Nghĩa tin tưởng, khiến đại BOSS hạ mình lên xe giặc của hắn về kinh.

Tổ hợp ba người này quả thực quý dị. Nhưng mà thân phận trên danh nghĩa của Mạc Hi đã khác, có lẽ Sở Hoài Khanh đã sớm nói với Lý Nghĩa Mạc Hi là muội muội hắn.

Mạc Hi không để ý tới hai người trêu chọc, lập tức ngồi xuống bên cạnh Lý Nghĩa. Thầm nghĩ: nếu người tự xưng Lâm Thanh, cũng đừng trách cô nương ta cùng ngồi cùng ăn với người. Kỳ thật xe ngựa của Sở tiểu hầu tuy rằng tương đối rộng mở, nhưng chỗ ngồi cũng chỉ có hai hàng. Chủ tớ Sở Hoài Khanh cùng Tử Thù ngồi chung, còn lại cũng chỉ có vị trí bên cạnh Lý Nghĩa, Mạc Hi vốn không có sự lựa chọn.

Nhưng làm vương gia lâu, logic không khác hẳn với người thường. Nhiều năm như vậy, ngoại trừ ngẫu nhiên quỳ quỳ hoàng đế lão tử, còn có bị Lý Kỳ đệ đệ không hay ho này châm chọc khiêu khích khắp nơi nhằm vào, ai trên mặt không phải đối với Lý Nghĩa một mực cung kính. Bỗng nhiên có người không nói hai lời liền ngồi xuống bên người hắn như vậy, lại là nữ tử, Lý Nghĩa nhất thời không khỏi sững sờ.

Lý Nghĩa không khỏi nhìn về phía Mạc Hi. Nàng lại chỉ hướng hắn gật gật đầu, liền dựa lưng vào ghế, nhắm mắt dưỡng thần. Một vương gia, một hầu gia, hai tượng phật lớn cũng không phải kẻ khiến người ta bất lo, nếu nửa đường bị mai phục, hoặc hai người tính kế lẫn nhau, dẫn đến yêu nhau giết nhau gì đó, một người vô tội gặp họa như nàng cũng phải chuẩn bị bảo vệ tốt mạng mình chứ. Cho nên Mạc Hi ngay cả khách sáo cũng giảm, vừa lên xe liền bắt đầu nghỉ ngơi dưỡng sức.

Lý Nghĩa thấy nàng như thế lại không khỏi sững sờ.

Vương gia ở đây, tiểu hầu gia lần này đương nhiên sẽ không chuẩn bị sách giả để giả thần giả quỷ, hai người một đường đánh cờ, hẳn là kỳ lực tương đương.

Đến trạm dịch thay ngựa, Mạc Hi xuống xe giãn gân cốt. Lý Nghĩa cũng theo xuống, thông thả đi đến bên cạnh nàng, nhẹ giọng nói: “Kỳ thật ta không phải tên Lâm Thanh. Tên thật của ta là Lý Nghĩa, chính là Duệ vương đương triều. Ngày đó tình huống đặc thù, ta cùng với cô nương không quen biết, cho nên không nói thật, xin cô nương thứ tội.”

Mạc Hi cũng không thấy lạ khi Lý Nghĩa biểu lộ thân phận với nàng. Sở Hoài Khanh lấy thân phận tiểu hầu gia nhận muội muội này, Lý Nghĩa cùng hắn đồng hành, sao có thể là hạng người bình thường. Hơn nữa, ngày sau đến kinh thành, Lý Nghĩa vị hoàng tử cây to đón gió, tay cầm hùng binh này đương nhiên tránh không được bại lộ thân phận, chẳng bằng hiện tại sớm làm rõ, miễn cho ngày sau lúng túng. Chỉ là nàng không nghĩ tới Lý Nghĩa chẳng những tự mình giải thích với nàng, còn xin lỗi trình trọng như thế.

Mạc Hi lắc đầu, lơ đãng hờ hững nói: “Ngày đó vương gia bản thân bị trọng thương, người và ta lại là bè nước gặp nhau, vương gia cẩn thận chút cũng phải thôi.” Nói là nói như vậy, nhưng cũng không hành lễ với hắn. Lý Nghĩa cũng không trách tội, ngược lại cảm thấy trong lòng thả lỏng, thầm nghĩ: nàng nghe xong thân phận của ta không sợ không trách, quả thực không phải nữ tử tầm thường có thể sánh bằng.

Dọc theo đường đi hiển nhiên không thiếu cao thủ bảo hộ, chỉ là Mạc Hi nay võ công lại tiến thêm một tầng, mạnh hơn nàng, trong đám thị vệ của Lý Nghĩa không có một người. Không biết là tiểu hầu gia vốn không có mang người hầu xuống nam, hay là vì lấy được tín nhiệm của Lý Nghĩa mà đều phân phát, trong những người đi theo chỉ có một người đánh xe và Tử Thù là người của hắn.

Xe thay ngựa tốt, một đường đi nhanh.

Lý Nghĩa thấy Mạc Hi bên cạnh vẻ mặt trầm tĩnh, tưởng là đang ngủ, liền đưa tay vén màn nhìn ra ngoài cửa sổ. Phùng Thiệu lập tức xuất hiện bên xe ngựa, Lý Nghĩa nói nhỏ: “Lấy áo choàng cáo trắng của bổn vương đến đây.”

Phùng Thiệu trong lòng không khỏi nói thầm: Vương gia ngày thường không thích mặc xiêm y hoa lệ, cái áo lông cáo kia tuy là trong cung ban thưởng, nhưng chưa từng mặc lần nào. Ngày thường lãnh binh ở quan ngoại đương nhiên không có cơ hội, lần này xuống Giang Nam cũng không biết là vị thị thiếp nào chuẩn bị hành trang, lại mang theo áo choàng này. Hắn vốn nghi hoặc hôm nay Lý Nghĩa ăn mặc so với bình thường chú ý ba phần, giờ phút này không khỏi lại cân nhắc vương gia nhà mình bỗng nhiên nhớ tới áo choàng này là vì sao. Suy nghĩ lại suy nghĩ, ngay sau đó cũng không dám chậm trễ, lập tức lấy đến.

Thấy Lý Nghĩa tự tay đem áo choàng phủ cho Mạc Hi, Phùng Thiệu trong lòng không khỏi cả kinh, thầm nghĩ: “Vương gia biết rõ vị Mộc cô nương này thân phận ra sao, lại đối với cô ta... đây là thế nào.”

Mạc Hi đương nhiên cảm thấy được ý tốt của Lý Nghĩa, lại vẫn không nhúc nhích.

Lại qua hồi lâu, Lý Nghĩa thấy Mạc Hi giật giật, giống như sắp tỉnh.

Mạc Hi chỉ cảm thấy trên người nhẹ đi, từ từ mở to mắt, quả nhiên cái áo lông vừa nhẹ lại vừa mềm kia đã không còn ở trên người.

Sở Hoài Khanh đem hết thấy thu vào đáy mắt, lúc xuống xe nhìn bóng dáng hai người, không khỏi cười.

Đội đoàn người vào hành quán đã là nửa đêm.

Nhưng mà vừa vào chỗ, thức ăn đã có đủ, rõ ràng là đã chờ lâu. Một ly rượu ấm vào bụng, Mạc Hi không khỏi cảm thấy thư sướng, định uống ly thứ hai, không nghĩ Lý Nghĩa lại cướp cái ly, trầm giọng nói: “Cô là một cô nương, uống ít chút.” Mạc Hi nghe hắn ngữ khí nghiêm khắc, không khỏi thầm than một tiếng: vị trước mắt này sẽ không vì cùng tiện nghi ca ca của mình làm tốt quan hệ, cũng muốn nhân tiện nhận muối gạo gì đó, lại quẩn đến việc riêng của nàng đấy chứ. Đây là còn chưa ăn đã căng bụng rồi sao...

Nàng không biết giờ phút này Phùng Thiệu ở bên cạnh âm thầm lắc đầu, nghĩ rằng: Vương gia khi nào thì đối với người khác ôn hòa như vậy.

Mạc Hi thấy Lý Nghĩa không cho nàng uống rượu, mình lại mới uống có hai ly không khỏi càng buồn bực, trực tiếp hoài nghi tên này là tìm lý do đường hoàng độc chiếm bầu rượu này, thậm chí xã hội cũ trọng nam khinh nữ thật sự không thể chấp nhận được.

Đoàn người sau khi cơm nước no nê đều tự nghỉ ngơi không nói tới.

Như thế được mấy ngày, dọc theo đường đi cũng là sóng yên biển lặng, một chút động tĩnh cũng không có.

Thẳng thắn mà nói, đi theo tiểu hầu gia là một loại hưởng thụ.

Tuy nói đi xe ngựa mệt nhọc, nhưng xe ngựa của Sở Hoài Khanh cũng là thoải mái nhất, tiếp tế cũng thường xuyên. Mỗi đêm dừng chân hành quán các nơi cũng sớm chuẩn bị tốt. Sở Hoài Khanh thích sạch sẽ, Mạc Hi cũng được thơm lây, ngày ngày có nước ấm rửa mặt. Trên đường đi, đúng là so với ngày xưa Mạc Hi làm nhiệm vụ thoải mái không chỉ gấp mười lần. Ngược lại Lý Nghĩa, tuy là vương gia tôn sùng, nhưng thường chinh chiến sa trường, lại đóng ở quan ngoại nơi lạnh khủng khiếp lâu ngày, không có chú ý nhiều như Sở Hoài Khanh vậy.

Vốn tưởng rằng vì thế mà hành trình không khỏi chậm chút, không ngờ ngựa của tiểu hầu gia đều là danh câu ngày đi ngàn dặm, đúng là một đường thẳng tiến tới kinh thành.

Chương 96. Hoa lựu chói mắt

Lý Nghĩa không xuống xe ở nửa đường, mà theo xe ngựa vào thẳng Túc hầu phủ, khiến Mạc Hi có vài phần ngoài ý muốn.

Rốt cuộc là kinh sư trọng địa, không giống như Giang Nam, hơn nữa Sở gia mấy đời thân phận quý trọng, Túc hầu phủ khắp nơi đều có vẻ khí vũ hiên ngang. Lý Nghĩa vốn tưởng rằng Mạc Hi mặc dù không ham tiền tài, nhưng dù gì cũng là một cô gái một mình sống gian khổ qua nhiều năm, mắt thấy cuộc sống sẽ thay đổi rất lớn, chắc chắn thập phần vui sướng. Không ngờ nàng chỉ vén màn im lặng đánh giá xung quanh, trong đôi mắt linh động phi thường chỉ toát ra vài phần tò mò.

Sở Hoài Khanh ra lệnh xe ngựa đi vào một đình viện tràn đầy hương hoa nhài, sau đó ba người xuống xe đi bộ.

Chỗ sân này không lớn, cũng là ngói xanh tường trắng, nhưng lại hơi không giống nơi khác, có vẻ đặc biệt tinh xảo tỉ mỉ. Liền ngay cả đình đài lầu các cũng uyển chuyển khéo léo hơn vài phần. Hoa cỏ trong vườn không giống như nơi khác trong phủ cổ thụ che trời, đúng là hoa nhiều hơn cây, xem thành phần màu sắc đất, có vẻ là mới trồng.

Lý Nghĩa thầm nghĩ: Sở Hoài Khanh đối với muội muội cùng cha khác mẹ này thật sự có chút để tâm.

Hạ nhân sớm được tin, đều ở sảnh trước cung kính chờ. Thấy bọn họ tiến vào, trong chốc lát đã quỳ đầy đất.

Tiếp đó Sở Hoài Khanh giới thiệu Mạc Hi ọi người biết, nói mấy lời cố gắng hầu hạ này nọ. Mọi người sớm được tin, biết vị chủ tử mới tới này là muội muội ruột của tiểu hầu gia, tránh không được nhìn trộm đánh giá một phen, miệng tự nhiên liên tục dạ vâng. Đợi những người này lui ra, Sở Hoài Khanh liền nói với Lý Nghĩa: “Mời Lâm huynh đến thư phòng một lát.”

Lý Nghĩa nghe hần xưng hô như vậy, vừa nhắc mắt, quả thấy Mạc Hi cười như không cười nhìn hần, vẻ mặt không khỏi cứng đờ, lại lập tức giống như che giấu cố gượng cười. Nếu là Phùng Thiệu thấy vẻ mặt Lý Nghĩa biến hóa lúc này, nhất định rất kinh ngạc.

Sở Hoài Khanh thấy vẻ mặt hai người, lập tức trong lòng sáng tỏ, mỉm cười, nói: “Vương gia lỗi lạc quang minh, ngược lại ta giấu đầu hở đuôi.” Lại quay đầu nói với Mạc Hi: “Cũng mệt rồi, muội nghỉ ngơi trước đi. Ta biết muội không quen người khác hầu hạ, trước bảo bọn họ ra ngoài. Nếu muội cần gì thì gọi vào là được. Giờ này còn sớm, đợi trễ chút ta lại đón gió tẩy trần cho muội.” Lập tức nói với Lý Nghĩa: “Vương gia, mời.”

Chờ hai người đều đi rồi, Mạc Hi mới đi vào tỉ mỉ đánh giá nơi ở mới của mình. Phía sau bình phong lưu ly khảm phỉ thúy hà hoa chính là hành lang gấp khúc. Đi tới cuối hành lang là thư phòng, cầm kỳ thư họa đều có đầy đủ. Mạc Hi không biết đàn dương cầm nhìn không ra đó là một cây tuyệt thế danh cầm, nhưng nhìn bàn cờ là từ một khối ngọc thạch cao cấp nhất mài thành, cũng biết cực hiếm có; Tranh treo trên tường cũng đều là bút tích thực của danh gia. Thư phòng ăn thông với phòng ngủ, chỉ ngăn cách bằng một bức bình phong gỗ điêu khắc tứ quân tử. Phòng ngủ phối trí theo tiêu chuẩn của nữ tử quý tộc cổ đại, nhưng nơi nơi đều lộ ra thanh nhã. Mọi thứ bố trí có lẽ đều theo phẩm vị của Sở tiểu hầu gia.

Đến tối, Tử Thù tới mời Mạc Hi dự tiệc. Vốn tưởng rằng Lý Nghĩa sẽ xuất hiện, không ngờ chỉ có Sở Hoài Khanh. Phô trương không lớn, đồ ăn mỗi món đều tinh xảo, cũng có vài phần không khí ấm áp của gia yến. Sở Hoài Khanh xuất thân cao quý, ngày thường đối nhân xử thế mặc dù tao nhã có lẽ, kì thực trong khung không khỏi lộ ra vài phần ngạo khí xa cách. Giờ phút này thái độ của hần đối với Mạc Hi so với lần đầu tiên hai người ở chung thật thân cận không ít. Bữa cơm này, trong lời nói thiếu những câu thăm dò sắc bén, huynh muội hai người ăn vô cùng hòa hợp.

Trong hầu phủ cũng không có chủ tử khác, mấy ngày liền, Mạc Hi sống rất nhàn nhã. Nàng vốn không phải hào môn thiên kim đại gia khuê tú, ngoại trừ mỗi ngày kiên trì luyện võ, thời gian còn lại chỉ có hứng thú với hoa cỏ. Sở Hoài Khanh thấy nàng thích, chẳng những không ước thúc, ngược lại còn lệnh Tử Thù cùng Mạc Hi ra hoa viên ở ngoại ô kinh thành mua chút giống hoa quý hiếm về, nghiêm nhiên ra dáng ca ca tốt sủng ái muội muội.

Mạc Hi nếu đã mang danh thiên kim Túc hầu phủ, liền không tiện xuất đầu lộ diện, ra cửa cần bày chút phô trương như tiểu thư khuê các. Sở Hoài Khanh cũng hào phóng, dứt khoát đem xe ngựa, người đánh xe

cộng thêm người hầu tiểu chính thái Tử Thù, đều cho Mạc Hi sai phái.

Tháng năm hoa lựu chói mắt.

Mạc Hi cũng không chọn hoa gì quý hiếm, chỉ lựa vài cây lựu hoa bung nở. Dưới ánh mặt trời, hoa màu trần bì vô cùng rực rỡ, khiến người vừa thấy trong lòng liền sáng lên.

Vườn hoa thật lớn. Nghe nói chủ nhân cùng người nào trong cung có quan hệ dây mơ rễ má gì đó, liền ngay cả các loại hoa cỏ trong ngự hoa viên cũng từ nơi này đưa vào. Ngày thường không thiếu thanh niên nữ tử quý tộc kết bạn đến ngắm hoa.

Mạc Hi cảm giác được xa xa có một đám người đi qua, cũng không để ý, vẫn cứ thế mà ngắm cảnh.

Nàng không biết người khác, người khác cũng không biết nàng, lại nhận ra Tử Thù.

Nhìn thấy Tử Thù đứng phía sau nàng ân cần hầu hạ, vài ánh mắt dò xét trong nháy mắt cùng rơi xuống người Mạc Hi.

Đám người kia có nam có nữ, người người quần áo sang trọng; phía sau nha đầu, người hầu theo một đám, hiển nhiên là có thân phận.

Trong đó một cô gái mặc váy dài màu hạnh nhân, mặt trướng ngỗng, ánh mắt có vài phần thần thái trực tiếp tiến lên nói: “Người là ai?”

Nàng hỏi như vậy, Mạc Hi nhất thời không biết có nên trực tiếp khai ra Sở Hoài Khanh vị tiện nghi ca ca này hay không. Dù sao nhận một đứa con gái riêng từ bên ngoài về, đối với thế gia đại tộc cũng không phải chuyện vẻ vang gì. Cho dù sớm muộn gì chuyện này cũng truyền ra, nhưng truyền sớm một ngày, nàng phải đối mặt với cái gọi là vòng xā giao của xã hội thượng lưu kinh thành sớm một ngày, cả ngày cùng những người này giao tiếp, quả thực là chuyện rất không thú vị.

Tử Thù cũng là người thông minh, không đợi Mạc Hi trả lời, liền lên tiếng nói: “Quận chúa gần đây khỏe không?” Một tiểu đồng như hắn, trực tiếp nói chuyện với quận chúa, hiển nhiên là có quen.

Vị quận chúa này ra mặt đánh trận đầu, mấy người còn lại cũng không nhàn rồi, đều từ trên xuống dưới đánh giá Mạc Hi, lập tức bát quái.

“Không phải là tân sủng của tiểu hầu gia chứ?”

“Ánh mắt của hắn thay đổi cũng quá nhanh rồi.”

“Còn không phải sao, cho dù bị vương gia đoạt Hồng Tiêu, cũng không đến mức chọn người như vậy a.”

“Lời này có lý. Nên chọn một người tuyệt sắc hơn Hồng Tiêu, mới có thể tiêu cơn tức này.”

Trong những người nói chuyện có nam có nữ, ngữ điệu kia đều kỳ quái, Mạc Hi thầm than: chẳng lẽ tiện nghi ca ca nam nữ đều ăn hết... Quả thực cổ đại mới là khởi đầu của tình yêu bất chấp mọi thứ sao... Xem ra Sở tiểu hầu tình trường thất ý thiên hạ đều biết, cũng thật làm khó hắn.

Cô gái hạnh y kia cùng Sở Hoài Khanh coi như thanh mai trúc mã, ngưỡng mộ hắn đã lâu. Mới chờ mong tiểu hầu gia từ Giang Nam trở về, không nghĩ bên người lại xuất hiện nhân vật như Mạc Hi, hơn nữa bộ dạng lại nhìn không ra chỗ nào xuất chúng. Quận chúa tự nhận xuất thân cao quý, dung mạo xinh đẹp, sao có thể chịu phục, tự nhiên muốn lên phía trước hỏi cho ra lẽ.

Nàng thấy Mạc Hi không đáp, lại quát: “Người thật vô lễ, chủ tử hỏi, sao ngươi không trả lời!”

Lời này có chút nặng, Mạc Hi mặc dù dung mạo không xuất sắc, nhưng giờ phút này toàn thân ăn mặc đều không kém những người trước mắt. Quận chúa bản thân cũng biết, thấy trang phục của Mạc Hi, nhất định là người có lai lịch, có điều chỉ là suy đoán, nên giả bộ hồ đồ, để nói khích nàng thôi.

Tử Thù mắt thấy không khí cứng ngắc, đang muốn mở miệng, chỉ nghe một giọng dị thường trầm ổn nói: “Vị cô nương này là ai, không tới phiên ngươi hỏi.”

Mạc Hi vừa quay đầu lại, quả thấy Lý Nghĩa từ một chỗ hơi xa ở phía sau đi tới.

Duệ vương gia vừa ra trận, thật có phong cách. Trong khoảnh khắc, mọi người hành lễ thì hành lễ, quỳ xuống thì quỳ xuống. Nhất thời lặng ngắt như tờ.

Mạc Hi mỉm cười với hắn.

Đám người thấy Mạc Hi ở trước mặt vị thiết huyết vương gia Lý Nghĩa này lại chỉ gật gật đầu liền xem như xong lễ, mà Lý Nghĩa chẳng những không trách, tựa hồ còn vô cùng hiềm gặp hơi cười với nàng, cảm thấy không khỏi kinh ngạc. Liền ngay cả quận chúa cũng kinh ngạc vô cùng, không khỏi thầm hối hận mới vừa rồi làm việc lỗ mãng.

“Nơi này có vài giống mới lạ, bên ngoài khó gặp. Muốn xem không?”

“Được.” Mạc Hi đồng ý vô cùng dứt khoát, vô luận như thế nào, Lý Nghĩa thật đúng là một đạo bùa chú của thiên sư từ trên trời giáng xuống, vừa có mặt ác linh liền lui tán.

Đội hai người đi xa, đám người kia mới giống như được giải thuật định thân. Thoát khỏi ảnh hưởng của Lý Nghĩa, liền nhẹn không được lạng lẽ nghị luận, rõ ràng là đối với Mạc Hi càng tò mò.

“Cám ơn người vừa rồi thay ta giải vây.” Mạc Hi những lời này tự nhiên phát ra từ đáy lòng, chẳng qua nếu Lý Nghĩa biết đường đường là vương gia ở trong lòng nàng công dụng chẳng khác gì vọt đập muỗi, không biết sẽ có cảm nghĩ như thế nào.

“Không cần khách khí. Việc hôm nay, ngày sau không thể tránh được, không cần quá mức để tâm.” Ngày hôm sau, Lý Nghĩa đột nhiên nói: “Cô nương có nhũ danh không?”

Lý Nghĩa mới hỏi liền thấy rất không ổn, thấy Mạc Hi quả nhiên quay đầu nhìn hắn, liền nói: “Nếu kêu cô Sở cô nương, sợ cô sẽ không quen.”

Mạc Hi gật gật đầu, lại kêu nàng Mộc cô nương, quả thật cũng có chút không ổn. Sau một lúc lâu, mới đáp: “Hi Hi.”

Lý Nghĩa gọi một lần.

Một tiếng này, khiến Mạc Hi giống như có ảo giác, Cố An của nàng đã trở lại, chỉ là từ thiếu niên trẻ tuổi lột xác thành nam nhân khí độ ung dung trầm ổn trước mắt này.

“Vương gia sao lại có hứng thú đến đây?” Chẳng qua ảo giác chung quy cũng là ảo giác, tự mình đập tan sẽ tốt hơn.

“Chỉ tới giải sầu thôi.” Trên thực tế, hôm nay sau khi lâm triều hoàng đế lão tử giữ lại một mình hắn, cho hắn tới hậu thư, trước cuối năm phải đại hôn. Nếu chính hắn không có người vừa ý, liền trực tiếp chỉ hôn. Mấy ngày liền, phụ tá của Lý Nghĩa cũng chọn cho hắn không ít người, dù sao hôn nhân, con nối dòng đối với một người thừa kế ngôi vị hoàng đế mà nói quá mức trọng yếu. Con cháu hoàng thất các đời đại hôn, đều lấy gia thế nhà gái, con nối dòng tương lai làm mục đích suy tính hàng đầu, Lý Nghĩa đương nhiên cũng hiểu rõ quan hệ lợi hại trong đó, chỉ là không biết vì sao, hắn theo bản năng vẫn lảng tránh vấn đề này.

Nhưng những lời này tự nhiên không tiện nói với Mạc Hi, Lý Nghĩa đang muốn tìm đề tài khác, vừa quay đầu, thấy người trước mắt mặc một thân xiêm y màu băng lam, đứng bên cạnh những khóm hoa lựu xinh đẹp tuyệt luân khí thế như lửa, ánh mặt trời nhân nhật chiếu lên khuôn mặt trắng trong thuần khiết, bỗng nhiên liền cảm thấy tinh tâm xuống.

Giờ phút này, liền ngay cả tiếng gió cũng yên lặng.

63. Chương 097

Chương 97. Minh ước.

Lý Nghĩa mang theo Mạc Hi xem xét vài loại kỳ trân, phần lớn là cây cảnh. Mạc Hi cũng nhìn không ra tốt xấu, chỉ là cưỡi ngựa xem hoa.

Tháng năm trời cũng thay đổi bất thường, một khắc trước còn quang đãng, một khắc sau liền mây đen dày đặc. Hai người chưa kịp chạy về nơi dừng xe ngựa, liền bị giọt mưa to như hạt đậu dày đặc trút xuống đầu.

Mạc Hi vừa chạy vừa nguyên rửa trong lòng, quần áo tiểu thư khuê các này cũng thật không phải thứ thích khách nên mặc, trong ba tầng ngoài ba tầng, vấy lại dài, hành động khắp nơi bị hạn chế không nói, đi chạy còn ngọc bội leng keng, thật là có đủ phiền phức. Hơn nữa nàng còn không thể lộ võ công trước mặt Lý Nghĩa, chỉ đành khổ bản thân.

Đang oán thầm trong lòng, Lý Nghĩa bỗng nhiên cầm tay nàng, Mạc Hi chỉ cảm thấy một cỗ nội tức mạnh mẽ đánh tới, trong nháy mắt, nàng nhanh chóng phán đoán ra đối phương không có ác ý, chỉ đành cố gắng khống chế chân khí trong cơ thể xuất phát từ bản năng tự động dâng lên chống lại, mặc cho luồng kinh khí xa lạ này trút vào. Nước mưa chảy theo tóc xuống, tầm mắt nàng mơ hồ, trong lòng Mạc Hi nhìn thấy bóng dáng phía trước kéo nàng chạy nhanh, giống như chồng lên hình ảnh Cố An trong trí nhớ.

Từng vô số lần, Cố An mang theo nàng, chạy như bay trong rừng mưa tên, lần lượt dùng máu thịt thân thể mình vì nàng xây nên bức tường chắn, che chở nàng một đường lao ra vòng vây.

Chờ Mạc Hi phục hồi tinh thần lại, hai người đã ngồi trên xe ngựa. Tử Thủ vẻ mặt lo lắng nói: “Cô nương mới mắc mưa, sợ là bị nhiễm lạnh.”

Lý Nghĩa hơi hơi nhíu mày, phân phó người đánh xe: “Nhanh đến vương phủ.”

Mạc Hi chỉ nghĩ rằng Lý Nghĩa cưỡi ngựa đến, đi nhờ xe ngựa hầu phủ trở về, cũng tránh được mưa. Hắn thân phận tôn quý, đưa hắn trước, cũng đúng thôi.

Không ngờ xe ngựa đến cửa vương phủ, Lý Nghĩa lại phân phó trực tiếp đi vào. Thị vệ ở cửa thấy Lý Nghĩa vén màn, vội vàng cho đi.

Phùng Thiệu nghe xong hạ nhân hồi bẩm, tức khắc chạy tới đón chào.

“Bảo người lấy bộ quần áo nữ tử đến. Chuẩn bị canh nóng, trà gừng mỗi loại hai phần. Phải nhanh.” Ngay một chút, Lý Nghĩa giống như nhớ tới cái gì, lại nói: “Phải mới.”

Phùng Thiệu thấy xe ngựa của Sở tiểu hầu gia, lại nghe Lý Nghĩa phân phó như thế, tự nhiên đoán được trên xe là ai. Những hạ nhân còn lại thì kinh ngạc khó hiểu. Nhiều năm như vậy, vương gia chưa bao giờ mang nữ tử về. Nữ nhân trong phủ đều là trong cung thưởng, mặc dù người người tuyệt sắc, lại không ai được sủng ái. Cho nên, Lý Nghĩa đã hai mươi, cũng chưa có con nối dòng. Vì trên nữ sắc quá thờ ơ, người của Đoan vương bên kia thậm chí ngay cả Lý Nghĩa thích long dương (nam x nam) cũng truyền ra. Không nghĩ bởi vì lời đồn này, hoàng đế lão đầu càng đưa nhiều nữ nhân cho vương phủ, có nhiều người Lý Nghĩa gặp cũng không gặp qua, còn một số chỉ khi đưa tới lĩnh chỉ tạ ơn gặp qua một mặt. Lý Nghĩa đều phân phó Phùng Thiệu đem tất cả muôn hồng nghìn tía vào trong vườn, không cho bọn họ ra ngoài nửa bước.

Nhưng lần này, vương gia chẳng những tự mình dẫn người trở về, còn trực tiếp an bài nơi mình thường ở, sao không khiến người tò mò kinh ngạc. Bởi vậy lúc Lý Nghĩa giúp Mạc Hi xuống xe, ít nhất cũng có mấy chục con mắt nhìn chằm chằm. Ánh mắt Lý Nghĩa đảo qua, mọi người e ngại uy thế, mới cố gắng tự thu liễm.

Mạc Hi âm thầm thở dài. Hành động lần này của Lý Nghĩa, nếu thay đổi là một tiểu thư khuê các nào khác, đều cực không ổn. Để người ta nhìn thấy ngồi chung xe, còn dẫn về phủ, càng kỳ quái hơn là an bài tắm rửa. Vương gia này rốt cuộc bị chấp dấy thần kinh nào rồi...

Chẳng qua nàng cũng biết, việc đã đến nước này, cho dù nàng cố ý muốn về, Lý Nghĩa cũng sẽ không cho phép, thích ứng trong mọi tình cảnh đi. Dù sao thanh danh trong sạch đối với một thích khách mà nói đều là mây bay trên trời.

Mạc Hi không nhanh không chậm ung dung thả tắm rửa một cái, thay một bộ quần áo sạch sẽ màu xanh nhạt, đi theo thị nữ đến phòng khách.

Chỉ thấy Lý Nghĩa an ổn ngồi uống trà, phía sau một tên nội thị đang thay hắn lau tóc.

Mạc Hi thuận theo ngồi xuống, tiểu nha đầu đi theo vô cùng thông minh, Lý Nghĩa chỉ liếc mắt một cái, cô ta đã lấy vải khô đến, thật cẩn thận thay Mạc Hi lau tóc.

Hai người ngồi đối diện nhau. Dưới ánh mắt giám sát của Lý Nghĩa, Mạc Hi vẽ mặt đau khổ bưng bát trà lên, một hơi uống hết trà gừng nóng. Đợi thị nữ lấy nước đường đổ đến, Mạc Hi không khỏi sững sốt. Lúc trước Cố An cũng dùng đồ ngọt để dỗ nàng uống trà gừng. Kỳ thật nàng không phải sợ đắng, chỉ là đối với vật cay độc trời sinh bài xích.

Uống lên hai hớp nước đường, Mạc Hi không uống nữa. Thị nữ lại bưng trà xanh cùng các loại điểm tâm đến.

“Đây là vật trong cung, cô ném thử.”

Mạc Hi lấy một cái bánh đậu xanh, ngọt mà không ngán, vào miệng lập tức tan, rất ngon.

Đang muốn lấy cái thứ hai, Lý Nghĩa nói: “Thích cũng đừng ăn nhiều. Có cơm ngay thôi.”

Lý Nghĩa thấy Mạc Hi bắt măn buông điểm tâm, không khỏi khước miệng hơi hơi cong lên.

Lại không biết Mạc Hi đang âm thầm khóc thét, sao mình lại gặp phải sát tinh tự quyết định thế này, ai đồng ý cùng hấn dùng cơm chứ, liền khéo léo từ chối nói: “Đa tạ ý tốt của vương gia, có lẽ ta nên về sớm thôi, trễ sẽ khiến gia huynh lo lắng.”

“Tử Thù đã về hầu phủ báo tin, không cần lo lắng.”

Mạc Hi nghe vậy, thầm nghĩ: đem người hầu xe ngựa của ta toàn bộ đuổi đi rồi. Bữa cơm này mình sợ là phải ăn chắc rồi.

Hai người yên lặng ngồi đối diện, liền bắt đầu bữa ăn.

Lý Nghĩa ăn cơm, phô trương tự nhiên không giống người thường. Một đám thị nữ nối đuôi nhau mà vào. Người đi đầu bưng một cái nồi đồng thau to. Dưới nường than, nước bên trong đã sôi, tản ra mùi canh cá nồng đậm.

Không ngờ là ăn lẩu, cũng thú vị.

Bên cạnh nồi có một vòng hoa văn rất nhỏ, Mạc Hi tổng cảm thấy có chút quen mắt.

Lý Nghĩa thấy Mạc Hi nhìn chằm chằm cái nồi, cười nói: “Cô sợ là chưa thấy qua cái này. Nói về nồi này cũng có chút lai lịch, là trong cung tiền triều.”

Mạc Hi nghe vậy gật gật đầu.

Đúng rồi, hoa văn này cùng ấn ký phượng hoàng của Mộ Yến Trai giống nhau như đúc. Chỉ là xếp thành một hàng, lại cực kỳ tinh mịn, hơn nữa sắp hàng ngang, nàng mới nhất thời không nhận ra được.

Lý Nghĩa là người không biết săn sóc, Mạc Hi tự mình động thủ, mặc dù không thể tận hức, nhưng ăn cũng tự tại.

Lý Nghĩa thấy nàng động tác không chút câu nệ, chỉ yên lặng ăn cơm, đột nhiên nói: “Cô không sợ ta?” Tình hình hôm nay dù sao cũng không giống trên đường về kinh, khi đó còn có Sở Hoài Khanh.

Mạc Hi lắc đầu thản nhiên nói: “Người đời đều sợ hãi quyền thế. Ta đương nhiên cũng không ngoại lệ.”

Lý Nghĩa cố ý nói: “Chẳng lẽ bởi vì cô ý mình đã cứu bốn vương?” Những lời này ngữ khí có vẻ thập phần nghiêm khắc, quả thực là chất vấn.

Mạc Hi vẫn lắc đầu bình tĩnh nói: “Vương gia phúc trạch thâm hậu, tự có trời cao ban ơn, ta không dám kể công.” Ngừng một chút, nàng nói tiếp: “Chỉ cảm thấy vương gia là người làm đại sự, chắc sẽ không gây khó xử cho một nữ tử như ta.” Nói xong âm thầm khó chịu nói: hấn lại chạm dây thần kinh nào nữa rồi, có để người ta ăn cơm không đây. Cô nương ta đã cố vô môn ngựa người, còn tự hạ mình, tư thế cũng đủ thấp, dù sao cũng được rồi chứ.

Lời này nàng nói quả thực khiến Lý Nghĩa vô cùng hưởng thụ, thầm nghĩ: đúng rồi, nàng cùng nữ tử khác bất đồng, vừa không nũng nịu nịnh hót, cũng không sợ hãi rụt rè, khắp nơi hào phóng thẳng thắn. Khó trách cùng nàng ở chung tâm tình bình thản.

Ăn cơm xong, Lý Nghĩa tự mình đưa Mạc Hi trở về.

Phùng Thiệu đứng ngoài thư phòng, tiến không được lui cũng không xong. Hôm nay hắn giống như ngày thường, ở cửa cung chờ Lý Nghĩa hạ triều. Thời gian Lý Nghĩa đi ra so với ngày thường trễ hơn, vả lại mặt lạnh lùng, vừa mở miệng liền đuổi hắn về. Phùng Thiệu không còn cách nào, chỉ đành để ám vệ đi theo. Không nghĩ lúc Lý Nghĩa về lại ngồi xe ngựa của tiểu hầu gia, còn mang muội tử người ta về. Vương gia mặc dù mắc mưa, có vài phần chật vật, xem sắc mặt đã chuyển sáng, có vẻ tâm tình không tệ. Chẳng qua lúc này trong đầu Phùng Thiệu lại bất ổn, sau khi vương gia đưa Sở gia tiểu thư về phủ đã kêu hắn đến, lại không truyền hắn vào, đã sắp nửa canh giờ.

Phùng Thiệu tự nhiên nghe được Lý Nghĩa đi qua đi lại trong phòng. Hắn đi theo Lý Nghĩa nhiều năm, biết rõ chủ tử hắn tuy rằng tuổi trẻ, cũng là anh tài hiếm có, làm việc luôn nhanh, độc, chuẩn, kiên định quyết đoán, chỉ khi gặp phải một số việc vô cùng khó giải quyết mới có thể do dự không chừng như thế.

“Vào đi.”

Phùng Thiệu nghe được lời này, nhất thời buông xuống một nửa tâm. Khi đi vào nhìn thấy Lý Nghĩa ngồi trên ghế thái sư, vẻ mặt kiên định, có lẽ đã có quyết đoán.

“Thay bốn vương nghĩ cái bái thiếp cho Sở Hoài Khanh.” Ngừng một chút, hắn xua tay nói: “Không, vẫn là bốn vương tự mình viết đi. Lát nữa người đưa đến Túc hầu phủ, tự tay giao cho hắn.”

Phùng Thiệu trầm ngâm một lát, cuối cùng thăm dò nói: “Vương gia, có phải ngài định chấp nhận tiểu hầu gia quy hàng hay không?”

Lý Nghĩa gật gật đầu, khẳng định nói: “Phải. Bốn vương quyết định mạo hiểm một lần.”

“Vương gia, thuộc hạ xin nói thẳng, tiểu hầu gia người này quỷ kế đa đoan, thật thật giả giả thật sự khiến người ta nhìn hoa trong sương (không thấy rõ), vương gia không thể không phòng.”

“Bốn vương chủ ý đã định. Mời hắn ba ngày sau đến Dật Tiên Lâu.”

“Dạ.”

Ba ngày sau. Dật Tiên Lâu.

Tuy là Lý Nghĩa mời, Sở Hoài Khanh người khách này so với chủ nhân còn tới sớm hơn.

Lý Nghĩa vào nhà gian chỉ thấy Sở Hoài Khanh uống hồng trà, trong ánh mắt cũng không khí định thần nhàn như ngày xưa, thấy hắn tiến vào, mới thu vẻ mặt.

Nếu là quy phục, tiểu hầu gia tự nhiên cực ân cần đứng dậy đón chào. Hai người chào hỏi đã xong, Sở Hoài Khanh khách khí nói: “Đa tạ vương gia chiếu cố xá muội.” Lý Nghĩa ngày ấy dẫn người về phủ không quá ba ngày đã truyền khắp những nhà quyền quý của kinh thành. Mạc Hi trong lúc nhất thời trở thành nhân vật làm mưa làm gió trong bát quái. Nàng lại chưa bao giờ lộ mặt trong giới xã giao ở kinh thành, mọi người ngược lại càng tò mò, nghị luận gay gắt. Những lời này tự nhiên tránh không được truyền vào tai Sở Hoài Khanh.

Lý Nghĩa bất động thanh sắc, khách khí nói: “Đâu có đâu có.”

Hai người đều biết rõ trong lòng, nếu muốn liên thủ, biện pháp khiến cả hai bên đều yên tâm chỉ có một - liên hôn.

Chỉ là ai cũng không nguyện nhắc đến chuyện này trước.

Sở Hoài Khanh rốt cục nhẫn nại không được, cười lạnh một tiếng, nói: “Xá muội từ nhỏ lưu lạc bên ngoài, khó tránh khỏi trên quy củ có chút sai sót. Vương gia lại là biết rõ mà còn cố phạm. Muội ấy mặc dù cùng cha khác mẹ với ta, nhưng là thân nhân duy nhất trên đời này. Vương gia làm nó tổn hại thanh danh, hôm nay như thế nào cũng phải nói rõ.”

Lý Nghĩa về chuyện này đã sớm có quyết định, chớ chính là những lời này của Sở Hoài Khanh, liền nói ngay: “Bổn vương sẽ báo cáo phụ hoàng.”

Sở Hoài Khanh không nghĩ Lý Nghĩa lại dứt khoát như vậy, biết người chủ trước mắt này trước giờ đều nhất ngôn cửu đỉnh, lập tức âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, miệng lại thần nhiên nói: “Đa tạ vương gia nâng đỡ.”

Hai người kẻ đến người đi, mấy lời liền quyết định xong chung thân của Mạc Hi.

64. Chương 098 - 099

Chương 98. Mười dặm hồng trang

Sau khi Sở Hoài Khanh về phủ cũng không vội nói với Mạc Hi hẳn cùng Duệ vương đã đạt thành hiệp nghị. Dù sao hoàng tử đón dâu là đại sự, trong cung một ngày chưa ban bố ý chỉ, hiệp nghị miệng này liền một ngày chưa thể chắc chắn.

Giờ phút này Mạc Hi đang cầm một cây trâm bạc điểm phỉ thúy khảm ngọc bích thượng thức. Nàng không rành châu báu, song chỉ xem cách chế tạo liền biết nhất định không phải vật phàm. Đây không phải lần đầu tiên Mạc Hi nhận được đồ của Duệ vương phủ đưa tới, liên tục mấy ngày vương phủ đều sai người tặng đồ đến. Hộp bát bảo thủy tinh đựng mấy hoa quả, một bộ vật trang trí bằng ngọc mười hai con giáp, đủ hết các loại. Nhưng cũng chỉ là vài món ăn đồ chơi, không có thứ gì đặc biệt quý trọng, nhưng không thứ nào không tinh xảo.

Duệ vương phủ.

Phùng Thiệu nghe thấy Lý Nghĩa ho nhẹ một tiếng, lập tức nhanh như mèo vào thư phòng.

“Gặp Sở cô nương?”

“Bẩm vương gia, gặp.”

“Nàng có vui không?”

Phùng Thiệu nỗ lực khống chế dây thần kinh co giật trên mặt, nghiêm trang nói: “Tiểu nhân không dám nhìn trộm dung nhan của vương phi tương lai, cho nên không thấy rõ.”

Lý Nghĩa trầm ngâm một lát, phất phất tay, ý bảo Phùng Thiệu ra ngoài. Âm thầm suy nghĩ: lúc này ý chỉ trong cung hẳn là đã đưa đến, không biết nàng sẽ có phản ứng gì.

Quả nhiên, bên kia Mạc Hi đã quỳ đón thánh chỉ. Sở Hoài Khanh thấy nàng từ từ đứng dậy, nhìn chăm chăm vào vẻ mặt nàng, lại nhìn không ra gì khác.

Đội công công truyền chỉ cất ngân phiếu được thưởng vào ngực, tươi cười đầy mặt đi mất, Sở Hoài Khanh không khỏi khuyên giải nói: “Thánh thượng tự mình chỉ hôn, vô luận như thế nào việc này đều là ván đã đóng thuyền. Cuộc hôn sự này, quý nữ khắp kinh thành không biết hâm mộ muội muội đến thế nào. Sao muội lại không có chút vui mừng?”

Mạc Hi trên mặt hiện ra một chút mờ mịt, nhẹ giọng lặp lại nói: “Đúng vậy, người khác đều hâm mộ ta.” Nói xong ánh mắt không có tiêu cự đi về sân mình. Sở Hoài Khanh thấy nàng như thế, không khỏi than nhẹ một tiếng, lắc lắc đầu.

Tin tức Duệ vương được chỉ hôn không quá mấy ngày liền đã truyền ồn ào huyên náo. Nghe nói là Duệ vương tự mình tiến cung thỉnh chỉ, ngay cả triều thần đều đoán vị vương phi tương lai này chắc chắn rất được mắt Lý Nghĩa, cũng có số ít biết hành động gần đây của Sở Hoài Khanh, đều cảm thấy đây là một cuộc hôn nhân kết hợp giữa quyền thế và ích lợi, đối với cách nói này có chút không đồng ý. Nhưng tân nương tử lại chưa bao giờ lộ mặt trong vòng xã giao của kinh thành, cho nên người nghị luận liền càng nhiều, tò mò có, hâm mộ có, chua cay có. Đương nhiên có một số người biết chuyện đổi cách hỏi thăm bối cảnh

xuất thân của Mạc Hi. Rất nhanh, chuyện nàng vốn ở Kim Lăng cũng không phải là hầu phu nuôi lớn liền bị người đào ra. Sở Hoài Khanh chỉ đành tuyên bố với bên ngoài là vài năm trước vì Mạc Hi thân thể yếu đuối, lại nghe nói khí hậu Giang Nam ấm áp, tốt cho cơ thể, liền đưa nàng đi từ nhỏ, gần đây mới đón về. Từ đó, cho dù người bên ngoài đối với vị Duệ vương phi nửa đường chui ra này có nhiều phỏng đoán, rốt cuộc cũng chọn không ra cái sai lớn gì, huống chi trước đó vài ngày Sở Hoài Khanh đích thân xuống Giang Nam, mọi người đều nghe thấy.

Hoàng tử đại hôn, phô trương lớn không cần nói cũng biết, thứ cần chuẩn bị lại rất nhiều. Hơn nữa hôn kỳ ở một tháng sau, thời gian gấp như thế, hai phủ đều bận đến người ngã ngựa đổ. Mạc Hi lại một mực không quan tâm, ngay cả nữ hồng mà mỗi nữ tử đợi gả đều phải làm cũng không thấy nàng động tay. Nàng mỗi ngày chỉ thường cảnh chọc chim, không vui không buồn, e thẹn ngại ngùng tân nương nên có cũng chưa từng thấy trên mặt nàng.

Ấn quy củ nam nữ một khi đính hôn sẽ không thể gặp mặt, vì thế Lý Nghĩa phái người tặng đồ càng chuyên cần hơn. Chỉ là thứ đưa tới cũng không giống như lúc trước mới mẻ thú vị, mà là càng ngày càng quý báu. Liền ngay cả Phùng Thiệu phụ trách chạy chân cũng âm thầm thở dài, chỉ thấy vị chủ tử này còn thiếu không đem khó phòng vương phủ trực tiếp chuyển đi. Mạc Hi ngược lại không hề từ chối, thoải mái nhận lấy hết. Chẳng qua, vô luận thứ quý trọng bao nhiêu, đến tay nàng cũng chỉ ngắm một hai ngày, ham mới mẻ, đảo mắt liền quăng một bên.

Mất thấy khuê phòng mình đã sắp có một núi vàng, Mạc Hi không khỏi nghĩ đến tiền hưu mình để dành lúc đầu so với thật sự không đủ xem. Công việc sát thủ thật đúng là giá quá bèo, khó trách vô số nhân vật thành danh giang hồ giống Lâm Sâm biết rõ không thể cũng muốn chậu vàng rửa tay.

Hôn kỳ ngày một tới gần. Mạc Hi có vẻ càng trầm tĩnh, mỗi ngày không tập võ cũng không ra cửa, ngược lại quả thật dường ra vài phần khí chất nhàn tĩnh của tiểu thư khuê các.

Sở Hoài Khanh sợ trong phủ rối ren, ra vào quá nhiều, sẽ có người thừa cơ hội, liền không biết ở đâu âm thầm đưa thị vệ vào, đều là hảo thủ nhất đẳng huấn luyện nghiêm chỉnh.

Đến ngày lành, Mạc Hi trời chưa sáng đã bị đánh thức, bắt đầu mặc quần áo trang điểm. Khác không nói, mũ phượng đính đầy trân châu, bảo thạch liền vì Lý Nghĩa địa vị tôn quý mà dị thường nặng nề hoa lệ, thẳng ép tới cổ nàng không nâng lên được. Còn có phần hồng này, không biết chứa bao nhiêu chì, thoa lên mặt, thật sự là khổ thân chết vì sĩ diện.

Giá y (áo cưới) kia lại quá là rắc rối, một tầng lại một tầng, ước chừng có chín mười tầng. Bốn thị nữ hầu hạ tốn biết bao nhiêu thời gian. Nếu không phải mùi thơm trên giá y thấm vào ruột gan vô cùng dễ chịu, Mạc Hi đã sớm buồn ngủ. Toàn bộ quá trình, nàng đều giống như rối gỗ, không rên một tiếng mặc người điều khiển, mười phần phối hợp.

Đợi mặc xong hết đã qua chừng hai canh giờ.

Giờ lành vừa đến, từ Sở Hoài Khanh tự mình công Mạc Hi lên kiệu. Mạc Hi vốn tưởng rằng vị tiện nghi ca ca này thế nào cũng dặn dò một hai câu, không nghĩ tới hẳn cái gì cũng chưa nói.

Tiếp theo đó là đạo phố thị chúng. Mạc Hi bình thường khó được ngồi kiệu, chỉ cảm thấy lắc muốn điên. Ban ngày ban mặt che khăn voan, dưới ánh nắng, chỉ thấy trước mắt một mảnh lửa đỏ. Lý Nghĩa có tự mình tới đón hay không, nàng hoàn toàn không biết. Chỉ biết là một đường tiếng người ồn ào, dân chúng bên ngoài giống như tụ tập xem ca hát tạp kỹ, chắn khiến mười dặm hồng trang chen không lọt. Mạc Hi không khỏi cong môi, thầm nghĩ: thôi, cho người ta giải trí một lần, cũng coi như làm việc thiện đi.

Đợi nghi thức phi thường phiền phức bắt đầu, Mạc Hi đã vô cùng không kiên nhẫn, không phải gì khác, chính là quá dỗi. Ở trong kiệu nàng đã cố nén không cầm quả táo trong tay cắn, giờ phút này lại dỗi khùng khiếp. Nhưng nghi thức này lại không dứt, bước tới bước lui bái qua bái lại, thêm một phen ép buộc.

Đợi ột tiếng vô cùng cao vút “đưa vào động phòng”, Mạc Hi cuối cùng cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi. May mắn nơi đây hôn lễ hoàng thất cùng dân gian khác nhau, náo động phòng bị cho là mất thể thống, một mực miễn đi. Bởi vậy nàng rốt cục có thể ngồi xuống thanh tĩnh một lát. Mạc Hi không khỏi vui sướng khi người gặp họa nghị: Lý Nghĩa không có mệnh tốt như mình, còn cần đãi yến tân khách. Nếu muốn cướp cái ghế kia, ngoại trừ thủ đoạn mạnh mẽ, cũng nên ở thời cơ thích hợp lung lạc một phen, tạo ra lực tương

tác nhất định. Nhưng hấn quyền cao chức trọng, phong cách hành sự lại luôn cứng rắn, người dám chuốc rượu hấn chỉ sợ không nhiều lắm.

Đang nghĩ như vậy, Lý Nghĩa đã ngoài dự đoán đẩy cửa mà vào. Mạc Hi ngồi ngay ngắn trên giường hỉ, nghe hấn lớn tiếng đuổi tất cả thị nữ bao gồm nha đầu hồi môn từ Túc hầu phủ theo tới đi ra ngoài, lại lao đảo lần mò vào nội thất, bỗng nhiên tinh thần hơi chấn động.

Chương 99. Cổ nhân đến thăm

Bên ngoài đóng cửa “két” một tiếng, Mạc Hi thành linh phẩy tay áo một cái, khăn voan đỏ tươi kia bỗng chốc bay xuống.

Lý Nghĩa chỉ thấy cả phòng dưới ánh nến, nét mặt người mặc hồng y đỏ hơn lửa mang theo hai phần ý cười, nhìn về phía hấn. Nhan sắc ngày xưa bình thường không chút nổi bật cũng thêm ba phần sáng rọi.

Hai người yên lặng đối diện.

Lát sau, Mạc Hi đánh vỡ yên tĩnh trước, nhẹ giọng mở miệng nói: “Vương gia đêm nay không cần tự mình đốc thúc, xem ra đã bố trí thỏa đáng.”

Lý Nghĩa không để ý đến kinh ngạc trong lòng, trong nháy mắt nhảy lên, quơ lấy Trạm Lư treo trên tường vào tay, hai mắt mới vừa rồi còn mờ mịt lộ ra ánh nhìn sắc bén, âm thầm nắm chặt chuôi kiếm, dáng vẻ tùy thời nghênh chiến.

Mạc Hi hiển nhiên cảm giác được khí thế lăm liệt của hấn, mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Vương gia mặc một thân cát phục, thật sự không nên múa đao múa kiếm.” Đúng là một bộ thanh thần, bất động như núi. Ngừng một chút, nàng tiếp tục nói nhỏ: “Vương gia cũng không cần đề phòng như thế, ta sẽ không làm việc gì bất lợi đối với người.”

Lý Nghĩa giọng trầm xuống, nói: “Sao người biết bốn vương tương kế tựu kế?” Vừa hỏi đồng thời Trạm Lư cũng ra khỏi vỏ, hướng tới cổ Mạc Hi mà đi. Hấn tự tin việc đêm nay bố trí vô cùng bí ẩn, tuyệt sẽ không lộ ra ngoài. Ngày đó, khi Phùng Thiệu đem thân phận bối cảnh của Mạc Hi nói với hấn, Lý Nghĩa đột nhiên nhớ lại người hôm đó đối kiếm với hấn trong xe ngựa, nhất là ánh mắt trong trẻo như hàn băng kia. Chủ nhân ánh mắt đó có kiếm thuật siêu quần, Lý Nghĩa không dám sơ suất.

Mạc Hi bỗng nhiên nhẹ phóng lên, một thân giá y đỏ tươi như ráng chiều nơi chân trời tản ra, khó khăn né kiếm phong, lúc rơi xuống cung kính hành lễ với Lý Nghĩa, nhẹ giọng nói: “Lễ vật vương gia sai người đưa tới, ta nhận mà thẹn, ngày sau nhất định sẽ hoàn trả toàn bộ.” Một nam nhân đối với một nữ nhân có vài phần thật tình, tự nhiên sẽ thể hiện trong mỗi hành động lời nói. Vô luận xuất phát từ mục đích cùng tính toán gì, lúc ban đầu, Lý Nghĩa đối với hôn sự này quả thật có vài phần thành ý. Ngay từ đầu, hấn đưa những vật nhỏ tinh xảo không đáng tiền quả thực có vài phần ý vị, sau lại những vật quý trọng ngược lại chỉ là thủ thuật che mắt người có tâm bên ngoài mà thôi. Đối với người như Lý Nghĩa mà nói, hấn cũng không cần trái lương tâm lấy lòng một nữ tử làm gì, những hành vi lễ đến tâm ý không có như thế liền chỉ có một giải thích, hấn đối với cuộc hôn sự này có tính toán khác. Mạc Hi chính là từ biến hóa rất nhỏ này, đoán được chuyển biến tâm tư của Lý Nghĩa.

Mạc Hi lời này nghe không đầu không đuôi, Lý Nghĩa lại tâm niệm vừa chuyển liền hiểu được ý nàng, ánh mắt nhìn Mạc Hi càng thâm trầm.

Mạc Hi biết rõ người như Lý Nghĩa, lúc trước thật tình lấy lòng như vậy đã là không dễ, bởi vậy chỉ sợ sơ suất chọn lầm một từ, khiến hấn cảm thấy khó xử mà thẹn quá thành giận. Nàng mới vừa rồi cố ý nói hai chữ “ngày sau”, có ý thử Lý Nghĩa định xử trí nàng như thế nào, không nghĩ Lý Nghĩa lại không có biểu hiện gì.

Dưới ánh nến, vẻ mặt Lý Nghĩa lúc sáng lúc tối mang theo lãnh đạm xa cách, quát hỏi: “Sở Hoài Khanh phân phó người như thế nào?”

Mạc Hi hờ hững nói: “Không có.” Ngừng một chút, nàng nói tiếp: “Tiểu hầu gia quả thật chưa từng phân phó ta chuyện gì. Nhưng mà, nếu ta đoán không sai, giá y này sợ là đã tắm độc được cực kì lợi hại.”

Trên giá y của tân nương nhiễm độc, mười phần là chú rử sẽ ứng với câu tục ngữ chết dưới hoa mẫu đơn.

Lý Nghĩa quả nhiên thay đổi sắc mặt, bỗng cười lạnh nói: “Nếu quả thực như thế, sao người không sợ!”

Mạc Hi vẫn thản nhiên nói: “Vương gia đã nghi ngờ ta, cần gì để ý sự sống chết của ta.”

Lý Nghĩa phẩy tay áo một cái, hơi xoay nghiêng, nghiêm lạnh nói: “Người từ lúc nhận người thân đã biết là Sở Hoài Khanh thiết kế, vì sao không dứt khoát bỏ đi? Chẳng lẽ thật sự muốn ở lại làm vương phi của bốn vương?”

Mạc Hi nghe được ý châm chọc trong câu sau cùng của hắn, chậm rãi lắc đầu, mặt lộ vẻ buồn bã, nói: “Đi. Đi đâu?” Mạc Hi biết Lý Nghĩa người này mặc dù làm việc bá đạo, cũng thật có vài phần chính khí. Một mực cứng rắn sẽ không dễ dàng khiến hắn tin, bởi vậy, giờ phút này nàng chẳng những không có chút sắc sảo, ngược lại có vẻ nhu nhược vô ý.

Huống chi Túc hầu phủ không phải dễ rời khỏi như vậy, lúc trước đám cao thủ vào ở kia trên danh nghĩa là vì đảm bảo sự an toàn của hầu phủ, thật ra là có vô số ánh mắt âm thầm nhìn chằm chằm nàng.

Mạc Hi bỗng nhiên lạnh lùng cười, tiếp tục nói: “Nếu rời khỏi, tiểu hầu gia cùng tổ chức đều tuyệt không bỏ qua cho quân cờ không nghe lời như ta. Làm như thế không phải là kế lâu dài.” Ngừng một chút, nàng nói: “Huống chi, vấn đề này chỉ có vương gia mới là người định càn khôn.” Một câu này không lớn, lại rất có khí phách, kiên định dị thường. Còn một câu nàng không tiện nói ra, chính là nếu rời đi, làm hỏng kế hoạch của Lý Nghĩa, hắn cũng sẽ không bỏ qua cho nàng.

Lời này nói một nửa, lưu một nửa. Lý Nghĩa cũng hiểu được ý của Mạc Hi, nàng đây là cho thấy lập trường. Lý Nghĩa tuổi còn trẻ liền quyền cao chức trọng, người hướng hắn biểu thị trung tâm đếm không hết, khom lưng uốn gối cũng không biết gặp bao nhiêu, Mạc Hi mới vừa rồi nói lời này quả thật có tăng bốc hắn, nhưng không làm người ta chán ghét.

“Nói như vậy, người là đoán được bốn vương đêm nay sẽ có động tác, cố ý lưu lại thành toàn cho bốn vương.”

Mạc Hi nghe Lý Nghĩa lời lẽ sắc bén vừa chuyển, bắt đầu tán tụng nàng, vẫn bình tĩnh nói: “Một nữ tử như ta, thân như bèo trôi. Lúc nào cũng có thể bị biến thành vật hi sinh. Có tài đức gì có thể thành toàn cho vương gia.” Ngừng một chút, nàng bỗng nhiên chớp chớp mắt, mỉm cười nói: “Chẳng qua có đôi khi quân cờ cũng sẽ không cam lòng, muốn quấy rối người tự cho là đã nắm cục diện trong tay.” Về mặt tướng lĩnh hơi chút giảo hoạt của nàng vừa rồi, có thể nói là linh động cực kì, Lý Nghĩa lại không chút thay đổi, nói: “À, nói như thế, ngày nào đó cô nương cũng sẽ đối với bốn vương như vậy.”

Mạc Hi bỗng nhiên ngẩng đầu, ánh mắt trong trẻo nhìn Lý Nghĩa, kiên định nói: “Vương gia lời ấy sai rồi. Thủ hạ của vương gia còn nhiều người tài ba dị sĩ vì vương gia vượt lửa qua sông. Hơn nữa, vương gia mưu cầu là thiên hạ. Ta có thể vì vương gia ra một chút sức cũng chỉ là tạm thời. Mà ta theo đuổi, là hai chữ ‘bình an.’” Lời này của nàng nghe như là nói mình ham muốn ít, ngoại trừ muốn bảo vệ mạng nhỏ không còn hi vọng xa vời gì, kì thực là phải sạch quan hệ, tỏ rõ mình và Lý Nghĩa không phải là người cùng cấp. Đạo bất đồng bất tương vi mưu (người không cùng đường thì không cần hợp tác với nhau), chỉ là tạm thời vì cầu tự bảo vệ mình, thay bản thân thoát khỏi mới có thể “không cần thận” giúp hắn một phen, sau khi xong việc không còn liên quan, tương lai sẽ không bị cản ngược.

Lý Nghĩa không biết là tiếp nhận lí do thoái thác này của nàng, hay là không muốn dây dưa, đột nhiên nói: “Sở Hoài Khanh sao lại không đề phòng người?”

Mạc Hi mỉm cười, nói: “Người đời đều biết tiểu hầu gia không có võ công, lại không biết hắn có bản lĩnh khác. Ngày ấy hắn dùng mị thuật cố ý khiến Tịch Nhi làm ta bị phổng, sau lại đối với ta lập lại trò cũ. Người tập võ tâm trí khó tránh khỏi so với người thường mạnh hơn chút, hắn cho rằng ta dùng thuốc trị bỏng hắn cho, liền dần mất tâm trí, mặc hắn sắp xếp. Hơn nữa Sở Hoài Khanh tự mình rất cao, ở trong lòng hắn sợ chỉ có vương gia mới xứng làm đối thủ của hắn, đối với quân cờ như ta khó tránh khỏi liên sơ sẩy chút.”

Ngày đó trước khi Lục Vân về Đường Môn giao cho Mạc Hi tờ giấy chính là kết quả kiểm tra thuốc phổng, Mạc Hi cũng từ đó mà suy đoán ra Sở Hoài Khanh biết mị thuật. Quả nhiên, sau lại Mạc Hi quỳ nghênh thánh chỉ, tiểu hầu gia một mặt giả ý khuyên giải an ủi, một mặt dùng mị thuật với nàng, kêu nàng ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ. Mạc Hi chỉ đành giả vờ thất hồn lạc phách rời đi. Lúc ấy nàng liếc thấy vị ca ca giả kia còn mèo khóc chuột, giống như vô hạn tiếc hận lắc lắc đầu, trong lòng không khỏi cười lạnh. Cái

gì muội muội, thiên kim hầu phủ, Mạc Hi từ đầu tới cuối một chữ cũng không tin. Hôm nay lên kiệu hoa, lúc Sở Hoài Khanh công nàng nhất định đã coi nàng như một người chết, cho nên cũng lười tiếp tục giả vờ cái gì huynh muội tình thâm, một chữ cũng không nói với nàng. Nếu Lý Nghĩa cùng nàng đều bị trúng độc chết, người đời tự nhiên sẽ không hoài nghi đến Sở Hoài Khanh, hắn chỉ cần giả vờ đau mất thân nhân khóc nghiêng trời lở đất một phen, diễn trò phải diễn cho hết.

“Người là nói Sở Hoài Khanh cố ý ở trước mặt bốn vương giả như vô ý phát hiện bột đỏ trên cánh tay người, để ta tin tưởng, kỳ thật hắn đã sớm biết.”

“Phải. Việc cái bột, sợ là một vị cố nhân của ta đã nói cho hắn.”

Mạc Hi đối mặt Lý Nghĩa vẻ nghi hoặc, đột nhiên nói: “Vương gia biết thân phận của ta, chỉ sợ cũng biết việc của Cố An. Tiểu hầu gia chắc hắn đã nghĩ rằng cho dù tâm trí ta chưa mất, bởi vì diện mạo vương gia giống hệt Cố An, còn có quyền thế địa vị của vương gia, ta đối với hôn sự này hắn cũng bằng lòng.”

Lý Nghĩa quả nhiên biết rõ quá khứ của Mạc Hi, truy vấn: “Người là nói bào đệ bốn vương chưa chết?”

Mạc Hi nói nhỏ: “Ta nói cố nhân là một người khác.” Trong lòng lại bổ sung nói: nếu Cố An quả thực còn sống, cho dù huynh ấy lợi dụng ta, ta cũng cam nguyện, đáng tiếc không thể. Nói xong một âm tiết cuối cùng, Mạc Hi bỗng nhiên nhảy lên, tay áo dài vươn ra, nhẹ cuốn, đánh rơi một ám khí màu vàng. Trong nháy mắt lại nhanh chóng che trước người Lý Nghĩa, nhẹ giọng nói: “Chỉ sợ là cố nhân đến thăm.”

Đội thấy rõ ám khí trên đất chỉ là một cái lá vàng, Lý Nghĩa không khỏi cảm thấy hoảng hốt. Mới vừa rồi ám khí thể tới nhanh chóng, hắn không chút phát hiện, đối phương võ công thật sự sâu không lường được. Không khỏi lại nhìn kỹ bóng dáng lửa đỏ mảnh khảnh che trước người hắn.

65. Chương 100 - 101

Chương 100. Giương cung bạt kiếm

Mạc Hi bước ra khỏi phòng, cất cao giọng nói: “Nếu đã đến sao không hiện thân?” Một tiếng này rót vào năm phần nội lực, truyền giọng nói ra xa.

Nói xong, nàng quay đầu đi, dùng giọng nói cơ hồ nhỏ đến không thể nghe thấy nói với Lý Nghĩa đang theo sát mà ra: “Trong vương phủ còn lưu bao nhiêu hảo thủ?” Bản thân Lý Nghĩa còn ở lại vương phủ, sẽ không đến mức điều động tất cả bảo vệ vương phủ đi hết chứ.

Quả nhiên nghe Lý Nghĩa nói: “Không đến một nửa.”

Mạc Hi mỉm cười, nói: “Đủ rồi.”

Quả nhiên, câu vừa rồi của Mạc Hi đã kinh động đến thị vệ vương phủ, tiếng bước chân từ bốn phương tám hướng nhanh chóng tụ đến hi vọng của hai người. Thủ hạ của Lý Nghĩa xưa nay huấn luyện nghiêm ngặt, mới vừa rồi bởi vì người tới võ công rất tốt, vương phủ hôm nay tân khách lui tới quá mức phức tạp, mới không phát hiện.

Trong khoảnh khắc, ánh lửa từ các bó đuốc thị vệ giờ lên đã chiếu khắp các nơi của vương phủ.

Bỗng nhiên, chỉ thấy một bóng dáng cao to giống như đi dạo trong sân vắng vào trong viện, không chút để ý tới kiếm trận dần dần thu hẹp. Nói đến cũng kỳ, hơn mười mũi kiếm kia mất thấy sẽ cùng lúc đâm vào lưng hắn, nhưng lại không động được chút nào. Người tới võ công cao cường, thật sự đã đến cảnh giới không thể tưởng tượng.

Mạc Hi than nhẹ một tiếng, nói: “Quả thật là người.”

Lý Nghĩa cũng giật mình nói: “Là người!”

Người nọ mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Hi Hi, theo ta đi đi. Nơi này đã không còn chuyện của nàng.”

Mạc Hi thản nhiên nói: “Ta có phải nên đặc biệt cảm ơn người tới thay ta nhặt xác?” Nghe hẳn gọi nàng như vậy, Mạc Hi chỉ hơi nhú mày, giờ phút này không phải lúc rối rắm việc này.

Người tới vẻ mặt vẫn cười như gió xuân, chỉ là ánh mắt vĩnh viễn toát ra ý ám áp kia giờ phút này lại hiện ra một tia thống khổ. Giọng nói của hẳn nhu hòa như ôn tuyền yên lặng chảy trong núi sâu: “Hi Hi, ta đã cho nàng cơ hội. Nếu lúc ấy nàng chịu theo ta đi quan ngoại, ta tuyệt sẽ không...”

“Tuyệt sẽ không tiếp tục lợi dụng ta, phải không?”

Bị Mạc Hi cắt ngang câu đầu, Mộc Phong Đình hơi bị kiềm hãm, vẻ thống khổ trong đôi mắt đen sâu thẳm càng đậm, ý cười trên mặt lại càng sâu.

Người mạnh cũng có lúc yếu đuối. Thông thường người càng mạnh mẽ lại càng theo bản năng che giấu sự yếu ớt của mình, mà màu sắc tự vệ của Mộc Phong Đình chính là hẳn lúc nào cũng khắc khắc treo nụ cười trên mặt.

Mạc Hi lẳng lặng nhìn Mộc Phong Đình, quyết đoán nói: “Được, ta đi theo người.” Ngừng một chút, nàng nói tiếp: “Nhưng người phải lập tức rút hết toàn bộ người của người.”

“Được. Ta đáp ứng nàng. Hi Hi, nàng qua đây trước đi.”

Mạc Hi thấy Mộc Phong Đình đáp ứng dứt khoát như vậy, nhẹ giọng nói: “Người chưa bao giờ nói thật với ta một câu nào. Ta lại tin người một lần, hi vọng lần này người có thể hết lòng tuân thủ lời hứa.” Thầm nghĩ: nếu tên này đích thân tới vương phủ, chắc không đến mức sẽ hại ta.

Mộc Phong Đình cười càng rực rỡ, nói: “Yên tâm đi. Lần này nhất định không lừa nàng.”

Mạc Hi mới định cất bước, Lý Nghĩa vẫn bị nàng che sau người yên lặng xem xét bỗng nhiên cầm tay Mạc Hi, kéo nàng đến bên người, cao giọng nói: “Ta xem ai dám mang vương phi của bốn vương đi!” Tiếp đó lại quay đầu lạnh lùng liếc Mạc Hi một cái, giọng căm hận nói: “Chúng ta đã lạy thiên địa, người đừng mong chối cãi!”

Mạc Hi kinh ngạc nhìn Lý Nghĩa, thầm nghĩ: đã đến giờ phút quan trọng, vị này lại phát điên cái gì. Không phải mới vừa rồi còn ngại nàng chiếm danh hiệu vương phi, làm bề mặt hẳn sao. Nhưng vừa nghĩ lại, liền tỉnh ngộ: đúng rồi, người ngoài nào biết khúc chiết trong đó. Nếu là đêm tân hôn, “thê tử” của mình trước mắt bao người bị người mang đi, một khi tin tức truyền ra, đối với người như Lý Nghĩa mà nói có thể xem như vô cùng nhục nhã. Huống chi hai người này là kẻ thù gặp lại hết sức đỏ mắt.

Thị vệ bên ngoài đang chờ Lý Nghĩa ra lệnh, câu vừa rồi của hẳn không khác gì quân lệnh, trong lúc nhất thời trong vương phủ tiếng hô động trời: “Thuộc hạ thề sống chết bảo hộ vương gia, vương phi!” Làm Mạc Hi có chút đỏ khóc đỏ cười.

Bỗng nhiên, một đám hắc y nhân võ nghệ cao cường tràn vào vương phủ, lại sắp xếp từng hàng thẳng tắp nhảy xuống, trong khoảnh khắc liền cùng thị vệ vương phủ tay cầm đuốc hình thành thế giăng co. Trong lúc nhất thời hai bên giương cung bạt kiếm.

Hôm nay đến đều là quan to quý nhân, trong đó có cả nữ quyền, tân khách bốn phía mà chạy, thét inh ỏi, tiếng giẫm đạp không ngừng bên tai.

Trong hỗn loạn, Mạc Hi đến sát Lý Nghĩa, thì thầm nói: “Vương gia hãy nghĩ kĩ đi, con người ta không có phân lượng gì. Người của hẳn lại đều là cao thủ tuyệt đỉnh. Vương gia hôm nay thế yếu, sao không tạm thời thoái nhượng.”

Không đợi Mạc Hi làm công tác tư tưởng xong, Lý Nghĩa bỗng nhiên nắm tay nàng càng chặt, hằm hằm giần dử nói: “Bớt nói nhảm.”

Mạc Hi than thở trong lòng: đây là chuyện gì a, vốn có thể giải quyết hòa bình, còn như vậy, chẳng lẽ phải đến mức người hai bên chết hết sao...

Nàng còn chưa than xong, không ngờ lại xảy ra biến cố, mái hiên các nơi trong vương phủ xuất hiện vô số cung tiễn thủ.

Thấy Lý Nghĩa cùng Mộc Phong Đình vẻ mặt đều biến đổi, Mạc Hi thầm nghĩ: đừng nói với ta đây không phải người của hai vị nha...

Lát sau, chỉ thấy một bóng người tuần tú mặt áo vải màu xanh nhạt tay áo tung bay nhảy vào viện. Hắn đi thẳng tới, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Mạc Hi, giống như thể gian chỉ có một mình nàng. Mọi người khiếp sợ vẻ hào hoa phong nhã vô song của hắn, cuối cùng đều nhường đường cho hắn.

Lý Nghĩa theo bản năng xiết Mạc Hi càng chặt, quát hỏi: “Người là người phương nào? Dám can đảm đêm khuya xông vào vương phủ!”

Người tới không thèm quan tâm, chỉ lẳng lặng nhìn Mạc Hi, nói nhỏ: “Ta đã tới trễ. Nàng trách ta sao?”

Giọng nói mềm nhẹ như vậy, mang theo một chút lấy lòng, trên đời này ngoại trừ Đường Hoan, còn có ai sẽ đối với Mạc Hi dịu dàng như thế. Người trước mắt một thân trong trẻo quang hoa, khuôn mặt mặc dù tiêu tụy, lại không chút tổn hao phong thái của hắn.

Đường Hoan thấy Mạc Hi không đáp, chỉ cảm thấy một thân giá y lửa đỏ kia đậm hai mắt hắn càng phát ra đau đớn, nói nhỏ: “Nàng đi theo ta trước được không? Cho dù giận ta, đâm ta hai kiếm cũng được.” Mọi người ở đây đều nghe ra được, nam nhân như trịch tiên này giọng nói tràn ngập đau đớn, đang cầu xin nàng.

Mạc Hi vẫn không để ý tới, quay đầu nói với Lý Nghĩa: “Vương gia dựa vào ta gần như vậy, không sợ trúng độc sao?”

Lý Nghĩa mới vừa rồi nhất thời tình thế cấp bách, đã hoàn toàn quên xiêm y Mạc Hi có độc. Giờ phút này được nàng nhắc nhở, hơi sững sốt, nhưng vẫn không buông ra.

Điều này khiến Mạc Hi có chút kinh ngạc. Nàng không khỏi thở dài một hơi, nói nhỏ: “Vương gia thân thể ngàn vàng, nguyện cùng Mạc Hi đồng sinh cộng tử, Mạc Hi lại thừa nhận không nổi. Ta đã trúng kịch độc, còn kéo dài, sẽ thật sự phải chết.” Nói xong quăng cho Mộc Phong Đình một ánh mắt.

Mộc Phong Đình người này tự nhiên ngầm hiểu, lập tức thêm mắm dặm muối nói: “Điện hạ thả người sớm một khắc, tại hạ cũng có thể mang nàng trở về cứu trị sớm một khắc. Hôm nay đã mạo phạm nhiều, một khi điện hạ thả người, tại hạ cam đoan lập tức mang theo toàn bộ người rời khỏi vương phủ.” Mộc Phong Đình biết lấy võ công của Mạc Hi muốn thoát khỏi Lý Nghĩa dễ như trở bàn tay. Ngoài mặt nàng dùng tánh mạng mình cùng Lý Nghĩa bàn điều kiện, trên thực tế lời này cũng là nói cho Mộc Phong Đình nghe, mục đích chỉ có một - bức hắn đáp ứng đêm nay không làm khó Lý Nghĩa.

Mạc Hi biết hai người này tranh chấp nhiều năm, đều nhuộm máu tươi của đối phương, lấy tính cách cao ngạo của Mộc Phong Đình, mới vừa rồi nguyện ý tôn xưng Lý Nghĩa là “điện hạ”, đó là cam đoan với nàng đêm nay sẽ nhượng bộ.

Không biết là Mộc Phong Đình nguyện ý lập tức rút khỏi vương phủ thuyết phục Lý Nghĩa, hay là hắn thật sự muốn bảo vệ Mạc Hi, tóm lại Lý Nghĩa rốt cục cũng từ từ buông lỏng tay Mạc Hi ra, lớn tiếng nói với Mộc Phong Đình: “Nếu nàng có gì không hay xảy ra, bổn vương nhất định suất lĩnh thiết kỵ san bằng toàn bộ Xích Diễm!”

Mạc Hi vừa được tự do, liền tháo mũ phượng châu ngọc sáng rực xuống, nhét vào lòng Lý Nghĩa, lại trịnh trọng thi lễ, nói một tiếng “bảo trọng”, mới cất bước đi đến bên Mộc Phong Đình. Nàng đi không nhanh, vả lại lúc nào cũng che trước người Lý Nghĩa. Thẳng đến thị vệ của Lý Nghĩa nắm chắc cơ hội vây quanh bảo vệ bên trong, Mạc Hi mới bước nhanh hơn.

Đường Hoan thấy nàng đi về phía Mộc Phong Đình, đột nhiên nói: “Tiểu Mạc!” Một tiếng này vì đau lòng không chịu nổi, cho nên có chút khàn khàn. “Tiểu Mạc” là khi hai người trao đổi thư từ Mạc Hi tự xưng, lúc này hắn kêu mang theo ý triền miên ai oán quanh quẩn không đi. Mạc Hi cũng không quay đầu, chỉ nhẹ giọng nói với Mộc Phong Đình: “Đi thôi”.

Giờ phút này, thành tựu võ công của Mạc Hi đã ngang ngửa Mộc Phong Đình, hơn nữa khinh công vốn là thể mạnh của nàng, mọi người chỉ thấy dưới ánh lửa, đỏ đen hai bóng người như tia chớp song song vút đi liền không có bóng dáng. Theo sát sau, đám hắc y nhân cũng như thủy triều lui không còn một mảnh.

Cùng lúc đó, một bóng dáng kiêu nhỏ bỗng lướt tới bên người Đường Hoan, chính là Lục Vân.

“Tứ thiếu, chúng ta làm sao bây giờ?”

Đường Hoan mới như vừa tỉnh mộng nói: “Đuổi theo!”

Trong khoảnh khắc, cung tiễn thủ đã rút sạch.

Đám thủ hạ của Lý Nghĩa còn chưa kịp phản ứng, hai đám người đã trước sau xâm nhập vương phủ, lại trước sau toàn bộ rút khỏi. Tất cả mọi người thấy vậy cũng hiểu, nhiều cao thủ như vậy xuất động, chỉ vì vương phi mà đến, mà vị tân vương phi này khinh công tuyệt diệu đã đến cảnh giới xuất thần nhập quỷ. Tuy nói tiền căn hậu quả việc này khiến người xem không hiểu ra sao, nhưng mọi người đều hiểu được một chuyện: Vương gia nhà mình vừa đón dâu đã phải sống góa...

Chương 101. Ăn cơm hoàng đế lớn

Ra vương phủ, Mạc Hi lại không chút để ý tới Mộc Phong Đình, một đường đi nhanh đến chỗ phồn hoa nhất kinh thành.

“Hi Hi, nàng muốn đi đâu?” Mộc Phong Đình vẫn nói cười yển yển, theo sát phía sau.

“Ăn cơm.” Mạc Hi thiên kinh địa nghĩa phun ra hai chữ này, người đã ở ngoài năm trượng.

Nay Mạc Hi muốn đi nơi nào, trên đời này thật đúng là không có mấy người ngăn được, huống chi Mộc Phong Đình võ công mặc dù cao hơn một bậc, cũng không muốn dùng sức mạnh với nàng. Nghe Mạc Hi trả lời như thế, Mộc Phong Đình ngăn người, tiếp đó hơi có chút đỏ khốc đỏ cười, bắt đầu đi lắc lắc đầu, chỉ đành tiếp tục đuổi theo.

Người Mộc Phong Đình mang theo đều là một thân y phục dạ hành, chấp hành nhiệm vụ đương nhiên tiện lợi, nhưng đi dạo trên đường cái lại có vẻ thật sự quá rêu rao. Bởi vậy khi sắp đến ngõ Hồng Tùng, Mộc Phong Đình chỉ đành vung tay lên, ý bảo mọi người tản ra, ẩn nấp gần đó đợi lệnh. Người Đường Môn cũng giống nhau, nhiều cung nô thủ như vậy, sợ quan sai không đến tra hỏi sao, bởi vậy cũng chỉ có thể bắt chước làm theo.

Do đó, theo Mạc Hi vào tửu lâu cũng chỉ có Mộc Phong Đình, Đường Hoan, Lục Vân. Mới vừa rồi Mạc Hi vài lần thả chậm tốc độ, Mộc Phong Đình như thế nào không biết nàng đây là đang đợi Đường Hoan, bởi vậy khi tiểu nhị hỏi “mấy vị khách quan”, hắn tự nhiên mà đáp “bốn vị.”

Một nén nhang trước, ba nhóm người còn đang giằng co, tình thế hết sức căng thẳng, mà nhân vật trung tâm của trận gió lốc này, giờ phút này đang nghênh ngang giống như không có việc gì ngồi trong nhả gian thoáng đãng của tửu lâu xa hoa nhất kinh thành gọi món ăn. Nàng chọn không nhiều lắm, chỉ một chung phật khiêu tường, một đĩa da heo đậu phộng, một chén cháo tím, một đĩa rau xào.

Không hổ là tửu lâu sang trọng, đồ ăn rất nhanh đưa lên đủ.

Mới vừa rồi lúc vượt nóc bằng tường, Mạc Hi đã bỏ lớp sa y bên ngoài của giá y trị giá ngàn vàng xuống, để tránh khiến người chú ý. Giờ phút này nàng mặc trên người thoát nhin chỉ là hồng sam chất liệu đẹp để quý giá. Xấn tay áo làm bằng gấm lên một đoạn, Mạc Hi ngồi ở chủ vị bắt đầu ngấu nghiến ăn.

Dù là Mộc Phong Đình tâm tư thâm trầm, cũng không biết Mạc Hi giờ phút này rất có tâm tính ngoài chết không có gì lớn, thiếu nợ nhiều không lo. Nàng là nghĩ như vậy: nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Đoan vương Lý Kỳ chắc sẽ không thấy được mặt trời sáng mai. Cho nên, có thể ngồi cái ghế kia chỉ còn lại một mình Lý Nghĩa. Người này lúc trước bị nàng hạ độc, mới vừa rồi nàng lại lừa chính hắn trúng độc để cầu thoát thân, hơn nữa cuộc hôn nhân ma xui quỷ khiến dưới âm mưu dương mưu này, dù sao cũng đã là cục diện hỗn loạn không cắt không đứt rồi. Có câu nợ nhiều không lo, hoàng đế lão tử tương lai, người trên đời này không nên đắc tội nhất đã bị nàng vô cùng đắc tội, còn có gì đáng sợ. Cho nên giờ phút này ăn cơm hoàng đế lớn, hết thấy âm mưu dương mưu dưới nhu cầu ăn uống no đủ cần bản đều nhỏ bé không đáng kể.

Mạc Hi ăn no chừng bấy phần, tựa hồ mới nhớ tới có người như Đường Hoan, nói với hắn: “Lát nữa chàng trả tiền thay ta được không?” Những lời này của nàng nói rất tự nhiên, không mang theo nửa phần ngăn cách. Đương nhiên thôi, có ai mặc hi phục trên người còn đem theo bạc. Chỉ là đáng tiếc đồ cưới của nàng,

thật sự không công tiện nghi cho Lý Nghĩa. Sở Hoài Khanh người này làm việc chú ý, ngay cả đạo cụ cũng cẩn thận tỉ mỉ, đưa vào vương phủ đều là vật tốt.

Đường Hoan nghe rõ mỗi một chữ nàng nói, lại giống như không rõ nàng nói gì. Giờ phút này trong lòng hắn chỉ có một ý niệm trong đầu: nàng nói chuyện với mình, nàng không giận ta. Trong lòng hắn lập đi lập lại ý niệm này trong đầu, dần dần, trên mặt hiện ra một chút ánh sáng, liền ngay cả ánh mắt nhìn Mạc Hi cũng có chút say.

Lục Vân biết rõ mấy ngày nay thiếu gia nhà mình đã vượt qua trong giày vò ra sao. Từ khi nghe tin ngày cưới của cô nương liền suốt đêm triệu tập nhân thủ, ngày đêm kiên trì tới kinh thành không nói, thật vất vả nghỉ ngơi một lát, cũng thường xuyên giật mình thức giấc, khuôn mặt lại ngày một tiêu tụy. Giờ phút này thấy Mạc Hi chỉ nói với Đường Hoan một câu, hắn liền vui mừng không biết như thế nào cho phải, Lục Vân không khỏi thầm than trong lòng: cô nương tốt của tôi ơi, cô chính là tổ tông sống của Đường Môn chúng tôi, trăm ngàn lần đừng ép buộc nữa.

Lại ăn mấy bữa, Mạc Hi cảm thấy no, thấy Đường Hoan còn tại ngây người, kéo kéo tay áo hắn, nhẹ giọng nói: “Mau trả tiền cho Mộc Phong Đình.”

Lời này vừa nói ra, Đường Hoan theo bản năng gật đầu, hắn đối với nàng từ trước đến nay đều không chỗ nào không đồng ý. Huống chi mới vừa rồi Mạc Hi buông tay áo hắn, lại thuận thế cầm tay hắn đang đặt dưới bàn, trong nháy mắt Đường Hoan càng có chút thần trí không rõ. Mộc Phong Đình trong lòng lại trầm xuống, cười khổ nói: “Một chút cơm vẫn có thể mời được.” Mạc Hi bảo Đường Hoan trả tiền cho hắn, thân không thân vừa nhìn liền hiểu ngay, Mộc Phong Đình sao có thể không rõ.

Mộc Phong Đình lời này vừa nói ra, Đường Hoan lập tức tỉnh táo lại, dùng tay kia ra hiệu cho Lục Vân phía sau. Lục Vân vốn chưa ngồi vào chỗ, vả lại chỉ đứng ở cửa nhà gian, chợt lóe thân, liền im hơi lặng tiếng lui ra ngoài.

Mạc Hi lại kiên quyết mà từ tốn lắc lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Không dám, không dám. Huống chi đêm nay lại gây rắc rối lớn như vậy cho người, sao có thể để người tiêu pha.” Lúc này khi nàng mới vừa bước vào tửu lầu này liền thấy ở đây cũng có đài dành riêng cho người kể chuyện của Mộ Yến Trai, liền hoài nghi. Giờ phút này tùy ý lừa hắn, quả nhiên vừa đoán liền đúng, Mộc Phong Đình thật sự là chủ nhân nơi đây. Nếu đã vào lầm địa bàn của người ta, cũng không cần lập tức rút lui mất bình tĩnh như vậy.

Lời vừa rồi của Mạc Hi ngữ khí cùng thái độ đều cực kỳ khiêm cung. Đến lúc này, Mộc Phong Đình rốt cuộc cười không nổi.

“Hi Hi, nàng...” Giọng nói của hắn vẫn nhẹ ảm để nghe trước sau như một.

Mạc Hi lại nói: “Người biết rõ, người duy nhất trên đời này gọi ta như vậy đã chết. Cảnh tượng huynh ấy chết dưới kiếm ta người hẳn là cũng chính mắt thấy.” Lúc nàng nói những lời này ngữ khí giống như lá thu rơi xuống, thực tĩnh, thực nhẹ, Mộc Phong Đình lại cảm thấy mỗi một chữ đều là chất vấn, là lên án. Ngừng một chút, Mạc Hi nói tiếp: “Cho nên, người đừng gọi ta như vậy, huynh ấy nghe xong sẽ mất hứng.”

Mộc Phong Đình nhẹ giọng nói: “Nàng đoán được từ khi nào?”

“Chính là vừa rồi. Bốn thị nữ sáng sớm hầu hạ ta mặc đồ kia chỉ sợ đều đã phát độc. Thuốc kia quả thật quá mức ác độc, trong đó một người chuyên thay nội sam cho ta đầu ngón tay liền mơ hồ hiện đen, vừa vặn bị ta nhìn thấy. Nếu người hôm nay thuần túy vì ta mà đến, đã hiện thân từ sớm rồi. Mà người lại trốn tránh âm thầm nhìn trộm chậm chạp không ra, có thể thấy người sớm biết trên người ta có độc, chờ chính là lúc Lý Nghĩa độc dậy thân vong. Sau đó, người thấy chuyện không phát triển theo đúng kế hoạch, mới nhẫn nại không được tự mình động thủ. Mũi ám khí kia là muốn mạng Lý Nghĩa. Ta nói đúng hay không?”

Thấy Mộc Phong Đình khẽ gật đầu, Mạc Hi mới tiếp tục nói: “Ngày đó chúng ta ở Dạ Bạc cũng không phải là trùng hợp. Đêm đó gió tuyết lớn, đồ ngừng đi, những người đến sớm hơn đều được báo đã đầy khách, không có chỗ trọ. Nhưng người đến chẳng những có phòng trống, còn được phân đến gian cách vách phòng ta. Dạ Bạc cũng có người kể chuyện của Mộ Yến Trai, chỉ sợ cũng là một trong những sản nghiệp của người. Người chắc hẳn đã sớm được tin của quán trọ, cố ý tới gần đó đón ta, mấy binh lính kia cần quấy làm phiền ta, người lại cố ý ra tay trước ta, cũng là vì để ta nợ ân tình của người. Mà người tiếp cận ta chỉ sợ là vì ta

vốn nên giết Đường Hoan, hẳn lại vẫn còn sống, thể hiện ta đối với tổ chức có dị tâm. Có phải không? Đại đương gia.”

Mấy chữ cuối này, Mạc Hi cơ hồ là rành mạch nhả từng chữ ra.

Nghe đến đây, Đường Hoan không khỏi siết chặt tay Mạc Hi. Mạc Hi lập tức nắm lại, mỉm cười với hắn.

66. Chương 102

Chương 102. Lộ chân tướng.

Mộc Phong Đình nói: “Nàng đều biết”. Ngữ khí của hắn rất nhẹ nhàng, thậm chí ngược lại có vẻ thoải mái.

Mạc Hi nói: “Biết được quá khứ của ta cùng Cố An chỉ có thể là người của tổ chức. Ngày đó tổ chức phái ta đi cướp tiêu, chính là vì thử thái độ của ta đối với Lý Nghĩa người có bộ dạng giống hệt Cố An. Vốn ta chỉ là một thích khách, làm nhiệm vụ không có gì đáng trách, ám sát vương gia đương triều phiêu lưu lớn chút, cũng chưa chắc ta không nhận. Nhưng người biết bởi vì Lý Nghĩa bộ dạng giống Cố An như đúc, ta cho dù không biết thân thể Cố An, cũng nhất định sẽ không đáp ứng nhận vụ này. Vì thế liền từ Sở Hoài Khanh ra mặt nhận muối muối này. Sau đó những người tham gia nhiệm vụ lần này đều bị lừa đi Anh Hoa Tạ diệt khẩu, hôm đó thật trùng hợp, người cũng ở Anh Hoa Tạ. Lần đó tham dự cướp tiêu không phải đương trường bị bắn chết chính là sau đó bị diệt khẩu, lại giữ lại một mình ta, chỉ sợ khi đó đã có tâm muốn lợi dụng ta đối phó Lý Nghĩa. Sở Hoài Khanh biết trên người ta có bớt, cũng nhất định là tin tức có được từ tổ chức. Hẳn cố ý nói với ta sẽ cùng tổ chức bàn điều kiện, thả ta tự do, chính là để ta nghĩ rằng đã thoát khỏi gông xiềng, do đó giảm bớt lòng phòng bị, nhằm gây ông đập lưng ông.”

Mộc Phong Đình thở dài một hơi, nhẹ giọng nói: “Lý Nghĩa người này xử sự cẩn thận, muốn đạt được tín nhiệm của hắn đến gần hắn rất khó. Nhiều năm như vậy, Sở Hoài Khanh an bài vô số mỹ nhân, có thể thành công tiếp cận hắn một người cũng không có. Huống chi hắn có Trảm Lư trong tay, cho dù người có võ công cao hơn hắn rất nhiều ám sát cũng rất khó thành công. Chỉ riêng nàng có Thừa Ảnh, hoặc có sức liều mạng. Từ xưa đến nay, bao nhiêu thích khách ung dung chịu chết là vì nổi danh thiên hạ. Nhiếp Chính sau khi ám sát tể tướng Hiệp Luy của nước Hàn, bởi vì sợ liên lụy tỷ tỷ có dung mạo tương tự, liền tự hủy khuôn mặt, nhưng tỷ tỷ hắn vì thay Nhiếp Chính dương danh để hắn chết có ý nghĩa, liền không ngại ngàn dặm xa xôi đến phố xá sầm uất của nước Hàn công khai nhận thân, không tiếc cùng lộ thi bên ngoài. Ngày đó trên Thục Sơn, ta hỏi nàng có muốn viết sách lập truyền không, nàng từ chối ngay. Sau lại thấy nàng ngay cả Thừa Ảnh tuyệt thế danh kiếm như vậy cũng nói quảng liên quảng, ta liền biết danh cùng lợi đều không thể đánh động nàng. Hơn nữa có liên quan với Cố An, nàng nhất định sẽ không giết Lý Nghĩa.”

Mạc Hi cười cười, nói: “Ai ngờ ta dưới cơ duyên xảo hợp cứu mạng Lý Nghĩa, do đó, sự phòng bị của Lý Nghĩa đối với ta chắc chắn sẽ giảm mạnh. Các người liền nghĩ ra kế trước liên hôn, sau độc giết. Chỉ là, lúc trước ta cùng với Đường Hoan lưỡng tình tương duyệt, muốn ta đáp ứng hôn sự này là không có khả năng. Cho là các người liền nghĩ ra biện pháp khiến ta chết tâm.” Ngừng một chút, Mạc Hi bỗng nhiên chất vấn: “Người làm gì Tiểu Bạch của ta?”

Mộc Phong Đình lấy bầu rượu thật to ra uống một hớp, dùng ống tay áo lau đi vết rượu bên môi, mới nói: “Nàng liền tin hắn như vậy?”

Đường Hoan nghe xong một câu “lưỡng tình tương duyệt” vừa rồi của Mạc Hi mắt đã sáng rực, nhìn Mạc Hi, dịu dàng nói: “Tiểu Mạc, tin đính hôn là Phích Lịch Đường đơn phương truyền ra. Đợi khi biết được, đã truyền ồn ào huyên náo, không thể văn hồi. Việc này là ta không tốt, ta vạn không nghĩ tới Âu Dương Khánh sẽ không để ý thể diện như thế, không tiếc làm hỏng thanh danh nữ nhi mình sủng ái nhất. Ta thu được thư nàng cho Tiểu Bạch đưa tới liền vội trả lời thư làm sáng tỏ việc này. Thấp thỏm không yên vài ngày, lại chậm chạp không thấy nàng hồi âm.”

Mạc Hi biết việc này nếu là thất hoàng tử bày mưu đặt kế, Âu Dương Khánh chắc chắn sẽ không dám cãi lời. Đừng nói chỉ là thanh danh thể diện của nữ nhi giang hồ, vì tiền đồ của thế gia đại tộc, hy sinh con gái

có là gì. Mới đầu, nàng thấy hải điều không mang về một câu nửa chữ, không khỏi cũng nản lòng, dù sao khi ở Đường Môn Đường Hoan đối với Âu Dương tỷ muội chứa nhiều lễ ngộ ẩn nhẫn, là nàng tận mắt nhìn thấy. Mạc Hi sống hai đời, kiếp trước xã hội thực tế, kiếp này nhân tính đáng ghê tởm, khiến nàng đối với người với việc không tự giác sẽ sinh ra một loại bi quan. Sau lại, Sở Hoài Khanh luôn thuyết phục nàng lên kinh, nàng mới cảm thấy việc này có chút không đúng, thời cơ không khỏi quá mức trùng hợp.

Mạc Hi tự nhiên nghe ra trong lời giải thích của Đường Hoan mang theo hai phần nghĩ mà sợ cùng ủy khuất, bỗng nhiên buông lỏng tay hắt ra, xoa nhẹ đầu hắt, cười hì hì nói: “Ngoan, ta tin chàng.” Dứt lời lại giống như trấn an chủ động tiến sát vào lòng hắt. Đường Hoan lập tức vô cùng phối hợp nghiêng về phía sau, để nàng dựa vào thoải mái chút.

Mạc Hi biết rõ có đôi khi sự thật thường đả thương người, cho dù là giữa tình nhân cũng có việc không thể nói, bởi vậy nàng sẽ không nói cho Đường Hoan biết có một khắc nàng quả thật nghĩ rằng hắt sẽ bội bạc, lấy người khác. Mạc Hi tin nhiệm Cố An phải tốn thời gian tám năm, qua vô số lần cùng chung hoạn nạn, lấy mệnh tương thác tạo dựng nên. Mà những chuyện nàng cùng Đường Hoan trải qua dù sao vẫn là quá ít. May mà, bọn họ còn có vài thập niên sau này từng giọt từng giọt tích lũy, còn nhiều thời gian.

Mộc Phong Đình thấy hai người tựa vào nhau gần bó như thế, không coi ai ra gì, không tự giác chuyển tầm mắt đến nơi khác, nói nhỏ: “Không sai. Ta bỏ thuốc mê trong nước nàng chuẩn bị cho hải điều. Sau đó lấy đi hồi âm của Đường Hoan.”

Mạc Hi gật gật đầu. Người tổ chức huấn luyện ra làm việc đều cẩn thận, hướng chỉ là đại đương gia. Khó trách nàng không phát hiện.

Hỏi cũng đã hỏi xong, Mạc Hi lười biếng đứng lên, một bộ ăn uống no đủ rất là vừa lòng, nói với Đường Hoan: “Chúng ta đi thôi. Hôm nay thức dậy quá sớm, ta muốn ngủ một giấc thật ngon.” Nàng lại quay đầu nhẹ giọng nói với Mộc Phong Đình: “Trên Thục Sơn người cứu ta là thật. Một ngựa về một ngựa, hôm nay buông tha người. Chỉ là, ngày sau người và ta không còn liên quan.”

Mắt thấy hai người nắm tay xuyên cửa sổ mà ra, Mộc Phong Đình mới vừa động dậy, liền phát hiện bản thân cả người vô lực, không khỏi cảm thấy cười khổ. Mới vừa rồi hai người ở trước mặt hắt làm ra vẻ thân mật khăng khít chỉ sợ là cố ý, mà trong nháy mắt kia, lòng của hắt quả thật rối loạn...

Lúc này, Mộc Phong Đình mới sáng tỏ vừa rồi Mạc Hi nói tạm thời buông tha hắt là vì sao, thâm nghĩ: Đường Hoan không hổ là thánh thủ dùng độc.

Lục Vân quả nhiên đã mang theo cung tiễn thủ ở bên ngoài tiếp ứng, thấy hai người họ đi ra mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Ai ngờ, Mạc Hi lại bỗng nhiên không đi, bám vào bên tai Đường Hoan lẩm bẩm nói: “Ta đi không nổi, chàng công ta.”

Mới vừa rồi trong tửu lâu, người trước mắt nói chuyện đỉnh đạc bộ dáng mẫn tuệ ra sao, giờ phút này lại giống như trẻ con không phân rõ phải trái. Đường Hoan không khỏi mỉm cười, nói: “Lại bướng bỉnh.” Nói là nói như vậy, lại vẫn thành thành thật thật xoay người sang chỗ khác, hơi khom lưng. Mạc Hi đương nhiên vô cùng cao hứng nhảy lên, cười hì hì nói: “Hiện tại có thể đi rồi.”

Đường Hoan chỉ cảm thấy hai cánh tay mảnh khảnh vòng lên, ôm sát hắt. Hơi thở của người trên lưng gần đến có thể nghe thấy, trong lòng nhất thời cảm thấy vô cùng bình yên khoan khoái.

Một màn trước mắt này, thẳng khiến Lục Vân nhìn thấy trợn mắt há hốc mồm, thâm nghĩ: đây trăm ngàn lần không thể bị các trưởng lão thông thái róm của Đường Môn nhìn thấy, nếu không lại nói tứ thiếu sa vào nữ sắc gì gì đó. Trên thực tế, mấy tháng trước Đường Hoan thực là vì buôn bán của Đường Môn bị Đoan vương chèn ép mọi mặt mà vội vàng chạy về đất Thục, cho nên lần này Đường Hoan triệu tập nhân thủ lên kinh, thật sự chịu áp lực không nhỏ.

Dọc đường đi, Mạc Hi cố ý dán vào tai Đường Hoan nói chuyện. Trong bóng đêm nàng tự nhiên nhìn không thấy tuần nhan của Đường Hoan dần dần phiếm hồng, lại có thể cảm giác được tiếng tim đập không quy luật của hắt, nhất là khi nàng nói nhớ hắt.

Mạc Hi làm rộn như vậy, đương nhiên đi khá chậm, đoàn người đi đến điểm tụ hợp của Đường Môn ở kinh thành đã sắp nửa đêm.

Thăng đến vào phòng ngủ của Đường Hoan, Mạc Hi mới vừa lòng từ trên lưng hắn leo xuống. Lục Vân mang theo hai nha đầu đưa chút nước ấm cùng với quần áo sạch sẽ tiến vào giúp hai người rửa mặt, lại cố nén khoe miệng run rẩy, làm bộ như không nhìn thấy lập tức lui ra ngoài.

Đường Hoan nói nhỏ: “Như vậy không tốt. Lát nữa ta bảo người ta dọn gian phòng khác cho nàng ở.”

Mạc Hi đơn giản nằm vật xuống, thoải mái than thở nói: “Không cần. Ta cảm thấy nơi này tốt lắm.” Lời này vốn không sai, nơi Đường Hoan ở hiển nhiên là chỗ tốt nhất.

Mắt thấy Mạc Hi dáng vẻ vô lại chiếm chỗ, Đường Hoan dỗ nàng nói: “Vậy nàng ngủ ở trong này, ta ra ngoài ngủ, được không?”

“Không cần. Ta muốn chàng ở cùng ta.” Nói xong, Mạc Hi trở mình đứng lên, phối hợp ngắt đầu, để Đường Hoan thay nàng lau mặt. Lau xong, nàng lại thuận thế giữ chặt tay Đường Hoan không cho đi, cười hì hì nói: “Chàng nói xem, như vậy rốt cuộc không tốt ở chỗ nào?”

Đường Hoan bị nàng bám lấy không còn cách nào, sau một lúc lâu, rốt cục nhẹ giọng nói: “Ta không phải không muốn, chỉ là ta không muốn nàng bị bất luận kẻ nào xem thường. Việc này, việc này phải đợi cưới hỏi đăng hoàng mới được...”

Mạc Hi nghe hắn càng nói càng nhỏ, rốt cục nhịn không được cười ra tiếng, nói: “Chọc chàng thôi. Đêm nay chàng liền an tâm ngủ cạnh ta, ta không chạm vào chàng, được không?” Đường Hoan thấy nàng thực sự cái gì cũng dám nói, liền nghiêng mặt đi bất đắc dĩ gật gật đầu.

Đêm nay thật là quá mức kích thích, náo loạn hơn nửa đêm, Mạc Hi thấy Đường Hoan vẻ mặt mệt mỏi, liền không đùa nữa, lệnh hắc xoay người sang chỗ khác, tự mình thay bộ quần áo có độc ra.

Đường Hoan chờ nàng nằm xuống, mới thật cẩn thận thay đồ nằm xuống. Mạc Hi không khỏi lại giấu cột một phen, mới nhẹ giọng nói: “Lúc trước, tất cả những đứa trẻ được huấn luyện đều biết đứa nhỏ mang mặt nạ tập võ cùng chúng ta chính là thiếu chủ. Có lẽ Mộc Phong Đình đã sớm nhận ra ta. Hắn ngày thường dùng võ công, nhất là đao pháp đều thuộc quan ngoại. Nhưng phương pháp thổ nạp điều tức căn bản lại không khác gì ta, lại nói tiếp chúng ta cũng coi như đồng môn. Ngày ấy ta cùng hắc tá túc ở nhà người thợ săn, tư thế ngủ của hắc giống ta như đúc, hô hấp thổ nạp cũng giống như đúc, kỳ thật ta sớm nên nghĩ đến.”

Đường Hoan thay nàng đắp chăn, mới nói: “Mộc Phong Đình vốn tên là Mộ Phượng Tê, là hậu duệ tiền triều. Thái tử tiền triều công tử Hiểu sau khi để đô phá thành chạy trốn tới quan ngoại, cùng con gái của thủ lĩnh tộc Xích Diễm có đời sau. Mộ Yến Trai là tổ chức tình báo của Mộc Phong Đình một tay sáng lập ở quan nội, dùng dấu hiệu phượng hoàng lửa của hoàng tộc tiền triều để chiêu dụ con cháu của thủ hạ cũ tiền triều.”

Mạc Hi từ khi ở Anh Hoa Tạ thấy bức họa kia trong phòng Mộc Phong Đình, liền mơ hồ đoán được vài phần, liền nói: “Trách không được Xích Diễm từng đợt từng đợt xâm phạm biên cảnh, thì ra là vì phục quốc. ”Đình” (nơi để nghỉ chân) vốn là “Đình” (dừng lại), ý là Tê (dừng lại). Tên giả của hắc cùng tên thật rất phù hợp. Ta vốn không thể hiểu nổi, người giang hồ tham dự triều đình tranh đấu, đó là cái lợi nhất thời, tương lai chắc chắn không có gì tốt. Đạo lý này chàng và ta đều vô cùng rõ ràng, sao đại đương gia một nhân vật cao cấp như thế, lại muốn bảo hồ lột da cùng thất hoàng tử hợp tác. Thì ra là vì thân phận của hắc.”

Đường Hoan thở dài: “Hắc đối với nàng xác nhận có vài phần thật tình. Vốn hắc ở trong tối, Lý Nghĩa ở ngoài sáng. Việc đêm nay bất luận thành bại, hắc cũng không cần hiện thân ở vương phủ, bại lộ bản thân.”

Mạc Hi lại lắc lắc đầu, nói: “Sao chàng biết hắc không phải vì số hoàng kim dưới địa cung Đường Môn mà đến. Nếu lấy ta trao đổi, chàng có trả hay không.” Ngày đó Mạc Hi đối với Đường Hoan vô cùng nản lòng, quả thật từng có ý nghĩ rời xa nơi tranh chấp này trong đầu, nhưng nàng cho dù muốn đi cũng sẽ không đi cùng Mộc Phong Đình, cũng là vì cân nhắc đến điểm này.

Mạc Hi vốn tưởng rằng Đường Hoan sẽ không trả lời, dù sao đây chỉ là giả thiết, ai ngờ Đường Hoan không chút do dự nói: “Đương nhiên cho.” Ngừng một chút, hần nhẹ giọng nói: “Cho dù nàng giờ phút này bình yên trong ngực, ta cũng sẽ vật về chủ cũ.”

Mạc Hi nghe hần trả lời như vậy, cũng không hỏi kĩ, lát sau liền bình yên đi vào giấc ngủ.

Đêm đó Mạc Hi ngủ vô cùng yên ổn, Đường Hoan làm gối ôm lại cơ hồ một đêm không ngủ. Dưới sự giầy vò này, Đường Hoan đương nhiên sẽ không hỏi kĩ Mạc Hi vì sao muốn ở chung phòng với hần.

Mạc Hi biết rõ Lý Nghĩa xưa nay kiêu ngạo, trải qua đêm nay, cho dù hần đối với mình thực sự có vài phần hảo cảm, cũng quả quyết sẽ không dung nàng làm chính phi. Dù sao vị trí này tương lai phải mẫu nghi thiên hạ, sao có thể lập nữ tử đức hạnh kém như nàng. Nàng cùng Lý Nghĩa, vẫn là ai đi đường nấy mới tốt.

67. Chương 103

Chương 103. Ông nói gà, bà nói vịt

Mạc Hi ngủ thẳng đến mặt trời lên ới thức dậy.

Đường Hoan đã sớm thức, thấy nàng mở mắt, mỉm cười nói: “Lên ăn điểm tâm.”

Cũng chỉ là một chút cháo loãng ăn sáng. Mạc Hi vì hôm qua tự mình xào đại BOSS cá mực Mộc Phong Đình này, trong lòng thật là vui sướng, ăn vô cùng ngon miệng.

Mạc Hi đột nhiên nói: “Có tin tức sao?”

Đường Hoan tự nhiên hiểu được nàng hỏi gì, nói nhỏ: “Đêm qua thất hoàng tử tiến cung diện thánh bất hạnh gặp chuyện bỏ mình, sau khi Duệ vương nghe thấy lập tức mang binh vào cung hộ giá.”

Mạc Hi gật gật đầu, nói như thế Lý Nghĩa chẳng những diệt Lý Kỳ đối thủ cạnh tranh này, còn khống chế luôn đại nội. Phỏng chừng hoàng đế lão cha kia của hần đã mất quyền lực, không quá mấy ngày sẽ hạ chiếu thư truyền vị.

“Hôm qua chàng nói muốn đem sổ hoàng kim kia trả lại cho Mộc Phong Đình, vì sao?” Đường Hoan đối với góc gác của Mộc Phong Đình biết rõ ràng, chắc chắn cũng biết lai lịch của sổ hoàng kim này.

Quả nhiên nghe Đường Hoan nói: “Tổ tiên Đường Môn vốn là nội các đại thần của tiền triều. Sổ hoàng kim kia năm đó là công tử Hiếu phó thác cho Đường Môn, để tương lai chiêu binh mãi mã đông sơn tái khởi, ẩn ký phượng hoàng chính là bằng chứng. Những thứ này rất gây chú ý, Đường Môn nay chỉ là một bang phái giang hồ, muốn rời xa triều đình vẫn là vật về chủ cũ mới tốt.”

Mạc Hi gật gật đầu, nhìn chung Đường Môn mấy đời làm việc, xác thực có phong cách sĩ tộc. Sổ hoàng kim này không khác gì khoai lang phồng tay, Đường Môn cầm trong tay chẳng những Lý Nghĩa sớm muộn gì cũng nghe tin, Mộc Phong Đình lại càng không từ bỏ ý đồ. Nếu có thể trực tiếp quảng cho Mộc Phong Đình, để hần cùng Lý Nghĩa hai người náo loạn, tự nhiên không thể tốt hơn. Chỉ là nếu Lý Nghĩa biết được Đường Môn đem hoàng kim giao ra ngoài, có thể hiểu lầm lập trường của Đường Môn hay không.

“Trong các trưởng lão sợ là có người ủng hộ Mộc Phong Đình.” Nếu Đường Môn và tiền triều có quan hệ sâu xa này, rất có thể đã che chở một đám người cũ của tiền triều.

Đường Hoan nghiêm nghị gật gật đầu nói: “Đây cũng là vì sao Mộc Phong Đình biết sổ hoàng kim kia ở tại Đường Môn, còn tìm tới cửa.”

Mạc Hi trầm ngâm, trong lòng biết việc này nếu sơ ý một chút, Đường Môn sẽ bị dán nhãn dư nghiệt cuốn vào trận phân tranh này.

Đường Hoan cũng biết lợi hại trong đó, không muốn nàng cả ngày hao tổn tinh thần, liền chuyển hướng nói: “Nàng định buông tha Sở Hoài Khanh như vậy?”

Mạc Hi lắc đầu nói: “Sở gia là dựa vào bán đứng tổ tiên của Mộc Phong Đình mới sống yên tại triều đình, hai người này lúc trước tuy rằng liên thủ, trên thực tế cũng là kẻ thù truyền kiếp, Mộc Phong Đình chắc chắn sẽ không bỏ qua cho hắn. Hơn nữa, trải qua chuyện tối qua, Lý Nghĩa càng không dung hắn. Nay Đoan vương không còn, hắn mất núi dựa vào, thật sự giống như chó nhà có tang. Làm sao cần ta động thủ.”

Đường Hoan cười nói: “Chỉ biết nàng không có lòng tốt như vậy.” Nhớ tới tối hôm qua, hắn ngừng một chút mới nhẹ giọng nói: “Hôm qua vì sao lúc đầu nàng không để ý tới ta?” Vừa nói vừa bắt động thanh sắc đầy mê mẩn ăn ra xa. Mạc Hi đang vươn đầu đến đĩa trứng cuộn không khỏi hơi chậm lại, thầm nghĩ: người này mới vừa rồi còn thay ta gấp đồ ăn, như thế nào lúc này lại bắt đầu tính sổ rồi, liền nói: “Nếu đi theo chàng, hai kẻ kia đấu rất nhiều năm, không lập tức đánh nhau mới là lạ. Vốn cũng không liên quan đến chúng ta, nhưng nếu một người không ổn, hai người họ sau đó sẽ giận chó đánh mèo đến trên đầu chúng ta, hậu họa vô cùng.” Mạc Hi lúc ấy cố nhiên bởi vì quan hệ với Cố An muốn bảo toàn Lý Nghĩa, cũng không phải không có ý bán ân huệ cho hắn. Còn nữa, tuy nói Mạc Hi là một linh hồn ngoại lai vốn cũng không có bao nhiêu tình cảm ái quốc sâu đậm, nhưng nếu Lý Nghĩa có chuyện, Nam triều sợ sẽ lại có một phen rung chuyển, ngày tháng an ổn của tiểu dân chúng tóc húi cua như nàng cũng chấm dứt. Còn nữa, nam nhân loại động vật này trời sinh thích tranh đấu, nhất là người như Lý Nghĩa, thường càng có người tranh càng không thể buông tay, nếu nàng đi cùng Đường Hoan, Lý Nghĩa sượng mặt, ai biết có thể gây khó xử bọn họ hay không.

Đường Hoan thấy Mạc Hi ngoài miệng nói chuyện, đôi mắt vẫn nhìn chằm chằm đĩa trứng cuộn, không khỏi buồn cười, liền gấp một miếng trứng cuộn đặt vào bát nàng, nhẹ giọng nói: “Ngày đó Lục Vân mang hộp gấm về, ta vừa thấy hai cái la anh kia nhất thời như rơi vào hầm băng. Tiểu Mạc, nàng đừng làm ta sợ nữa.”

Mạc Hi nhìn hắn, nghiêm túc gật đầu, nói: “Ừm, ta biết rồi, sẽ không dọa chàng. Ta sợ truyền tin ra lại sai lầm, liền đưa cho Lục Vân cái này. Nếu chàng nhìn thấy thứ này lại không tới tìm ta, có thể thấy chính là thật sự không cần ta.”

Đường Hoan nghe một câu cuối cùng của nàng nói thật ủy khuất, biết rõ là làm nũng, trong lòng lại vừa ngọt ngào vừa chua xót, vừa yêu lại thương, ôm nàng qua, dịu dàng nói: “Đồ ngốc. Ta hứa với nàng một đời một kiếp, sao có thể nuốt lời.”

Mạc Hi tựa đầu chôn vào bờ vai hắn thỏa mãn thở dài: “Chàng tới tìm ta. Thật tốt.”

Đường Hoan thấy nàng thuận theo hiềm có, nhất thời động tình không thôi, liền cúi đầu hôn nàng. Vốn định vừa chạm lập tức lui, lại cảm thấy một đôi cánh tay nhu nhược không xương thuận thế quấn lên cổ hắn, nhất thời không thể động đậy nửa phần. Ngay sau đó liền thấy nàng đổi khách thành chủ, trực tiếp thăm dò qua. Đang gần bó như mới với răng, Đường Hoan nhẹ ngậm một tiếng, chỉ đành dựa vào bản năng gắt gao ôm Mạc Hi vào trong lòng.

Hắn học cực nhanh, lại dần có thể không thuận theo không buông tha. Mạc Hi cuối cùng bỏ giáp mà chạy, cúi đầu bám vào vai hắn cười một trận, Đường Hoan mất mông lung, hơi thở không ổn định cúi đầu nói: “Bướng bỉnh như vậy. Chọc ta liền trốn.” Sau đó bản thân cũng chống đỡ không được nở nụ cười.

Hai người tóc tơ quấn quýt, hơi thở dung hòa.

Sau một lúc lâu, Đường Hoan lại cúi đầu nói: “Tiểu Mạc, nàng theo ta về đất Thục, gả cho ta đi. Việc tối hôm qua, ta không muốn trải qua nữa.”

Mạc Hi chớp chớp mắt, ngẩng đầu dựa sát vào hắn, hiếu kỳ nói: “Đêm qua chàng rất khó chịu?”

Đường Hoan gật gật đầu nghiêm túc nói: “Đương nhiên.”

“Không thể nào. Tối hôm qua ta rất thành thật a...”

Đường Hoan nghe nàng nói thật vô tội, mặt lại đỏ, mới biết là mình ông nói gà bà nói vịt, có chút khó thở nói: “Ai nói với nàng chuyện này.” Ngừng một chút, hắn thở dài: “Nàng tổng nên mặc giá y đứng đắn một

lần cùng ta chứ.” Trong lòng lại tính toán: hôm qua bộ quần áo nàng thay ra kia, cho dù không nhiễm độc ta cũng nhất định phải thiếu.

Mạc Hi “à” một tiếng, âm thầm kiểm điểm bản thân một phen: thì ra ta lại tà ác.

Một tiếng “à” này, vốn là vì bỗng nhiên hiểu ra, Đường Hoan lại nghĩ rằng nàng đồng ý rồi, nhất thời như mở cờ trong bụng tuần nhan bừng sáng. Mạc Hi bỗng nhiên không biết một tiếng vừa rồi đã bán mình, nhìn chằm chằm Đường Hoan tuần nhan thần thái xán lán, trong đầu vẫn đang nghĩ đến mình thật tà ác...

Phiên ngoại Mộc Phong Đình

Từng có một người vì nàng trồng hai cây anh đào, ta nghĩ nàng sẽ nhớ hần cả đời. Ta vì nàng trồng đầy vườn anh đào, mà nàng vĩnh viễn sẽ không biết. Có một số hoa ở trong lòng nàng luôn nở không tàn, lại có một số chưa bao giờ nở đã héo tàn. Sau đó ta mới phát hiện tên nơi kia đặt thật không tốt, nơi đó tên là “Anh Hoa Tạ”.

Ta sinh ra ở quan ngoại, lớn lên ở Nam triều. Lúc ấy quá nhỏ, rất nhiều chuyện trên thảo nguyên đều đã mơ hồ không rõ. Chỉ nhớ rõ mỗi khi ngẩng đầu, bầu trời cao xa, dê bò thành đàn, giống như một bức tranh.

Khi đó ta không biết cái gì là phục quốc, không biết khối gông xiềng này sẽ vây khốn ta cả đời. Chỉ biết là tổ tiên mình bị hoàng đế Nam triều đuổi ra, cho nên ta phải trở về. Mà việc đó rất khó làm được, liền ngay cả phụ thân ta cũng vì thế mà buồn bực chết lúc ta còn rất nhỏ. Mẫu thân ta ở lại quan ngoại, cùng người trong tộc, bởi vậy từ nhỏ đến lớn bên người ta chỉ có Phàn thúc.

Từ khi nhớ chuyện, ta đã phải học rất nhiều thứ, văn thao võ lược, mọi thứ không thể lơ lửng. Việc học khác đều có danh sư dạy riêng, mỗi võ công là không phải. Ngay từ đầu, cùng ta thụ huấn có rất nhiều bé gái, sau lại càng ngày càng ít, cuối cùng chỉ còn lại một mình nàng. Ta hỏi Phàn thúc, đám con gái đã đi đâu rồi. Phàn thúc nói nữ hài tử hời hợt bị đào thải phần lớn đều bị đưa đến thanh lâu. Lúc ấy ta còn không biết, không rõ việc đó đối với một nữ hài tử có ý nghĩa gì. Chỉ biết là mỗi lần khảo hạch, nữ hài tử đều lộ vẻ hoảng loạn bất an. Chỉ có nàng, hoảng sợ cùng yếu ớt thường chỉ trong một chớp mắt, mỗi lần rất nhanh liền có thể bình tĩnh. Chính là một đôi mắt sáng lạnh đậm như vậy, khiến ta nhớ kỹ nàng.

Võ công của nàng cũng không được tốt lắm, chủ yếu là quá mức gầy yếu cho nên độ lực không đủ, nhưng nàng rất hiểu công kích nhược điểm của đối thủ, ra tay trong nháy mắt không chút do dự, cũng không thấy chút nhân từ nương tay. Huấn luyện vô cùng khắc nghiệt tàn khốc, dần dần, có nhiều đứa nhỏ có ý đồ chạy trốn. Chỉ có nàng, chưa bao giờ trốn, nhưng ta lại từ trong ánh mắt nhìn chim bay của nàng mà biết được nàng không phải không hướng tới tự do, chỉ là không làm chuyện không nắm chắc.

Nàng giống như ta, trong quần thể này không có bằng hữu. Ngày đầu tiên ta đến liền đeo mặt nạ, những đứa trẻ khác đều biết thân phận của ta, không ai tới gần là rất bình thường. Nàng cũng không nói chuyện với bất kì kẻ nào, không tiếp nhận thiện ý của bất kì kẻ nào, thậm chí ngoại trừ huấn luyện đối với bất kì khiêu khích gì cũng không hề phản ứng.

Ta nghĩ đến nàng sẽ vẫn như thế, chỉ là sau lại hần đến đây, ta mới biết được ta sai rồi.

Ta không rõ trên đời sao lại có người ngốc như thế, bản thân ăn không đủ no lại đem đồ ăn phân cho đối thủ cạnh tranh. Hần thay nàng sửa đúng tư thế, cùng nàng luyện kiếm, thậm chí thay nàng chải đầu đắp chấn. Hần vì nàng bị thương, vì nàng lo lắng, vì nàng đau lòng. Sau lại, ta thấy được dịu dàng trong cặp mắt lạnh đậm kia, nàng cười với hần, chỉ đối với một mình hần. Bọn họ như hình với bóng, mà ta vẫn là thiếu chủ đội mặt nạ, vẫn một mình một bóng.

Từ nhỏ ta đã được giáo dục đồng tình là một loại tình cảm dư thừa. Ta cũng chưa bao giờ tin con người vốn lương thiện. Nhân tính cho tới bây giờ đều chịu không nổi khảo nghiệm. Ta không tin trong lúc sống chết, hần còn có thể trước sau như một vì nàng hy sinh. Đó không phải là một cái bánh rán, một cái trứng gà, hậu quả cũng không phải một vết sẹo, một lần xử phạt, đó là sinh mệnh của bản thân, một khi mất đi liền không thể văn hồi. Vì thế ta động tay chân trong lúc rút thăm, cố ý phân bọn họ đến một tổ. Hai người bọn họ phải đánh nhau, không chết không ngừng. Ta muốn chứng minh mình là đúng.

Sự thật chứng minh ta lại sai lầm rồi. Hần căn bản không có ra tay liền ngã xuống trong lòng nàng, hơi thở mong manh vẫn còn mang theo nụ cười. Ta hiểu được, hần cho rằng mình chết có ý nghĩa. Vì thế ta mở

mật, có thể vì một người khác dâng ra sinh mệnh, rốt cuộc là một loại tình cảm như thế nào. Nàng ngoại trừ cặp mắt dị thường lạnh lùng trong suốt kia, đến tận cùng có chỗ nào đặc biệt đáng giá.

Nàng từ đó lại trở về một thân một mình. Nên ăn thì ăn, nên ngủ thì ngủ, không có bao nhiêu thương tâm. Vì thế ta nghĩ, ta là đúng, kẻ chết kia chỉ là số ít, là đồ ngốc. Người hấn thà rằng vứt bỏ tánh mạng cũng muốn bảo vệ, trong nháy mắt liền quên hấn. Trong lòng ta không khỏi cười lạnh.

Nhưng là sau lại ta phát hiện mình vẫn là sai lầm rồi. Nàng không lúc nào quên hấn. Nàng vì hấn ở lại Kim Lăng, vì hấn chăm sóc cây anh đào, vừa ở chính là ba năm. Nàng mỗi ngày càng chăm chỉ tập võ, nàng bắt đầu đọc rất nhiều sách, nàng thậm chí bắt đầu cùng đồng nghiệp nói chuyện. Nàng cố gắng thích ứng cuộc sống ăn bữa hôm lo bữa mai này, nàng dùng mỗi một phần sức lực của mình để kiên cường sống sót. Nàng vô cùng quý trọng sinh mệnh mình, bởi vì đó là hấn dùng mạng mình đổi lấy.

Cứ như vậy, ta một năm lại một năm hướng ánh mắt vào nàng, lại đã quên cuối cùng sẽ mất luôn bản thân. Trong ánh mắt nàng lại vĩnh viễn không có ta. Ta hiểu được nàng không phải một nữ tử dùng sức mạnh có thể có được, bởi vì bản thân nàng đã đủ mạnh. Muốn có được nàng, chỉ có thể dựa vào thẳng thắn thành khẩn. Nhưng điều này ta hoàn toàn không có. Ta đối với người ngoài đều tuyên bố mình tên Mộc Phong Đình, như mộc xuân phong, đình đình như cái. Dần dà, ngay cả bản thân ta cũng tin. Người như ta ngay cả tên thật cũng không thể bẩm báo sao có thể thẳng thắn thành khẩn với nàng.

Ngày ấy tại bến đò Phong Lăng, ta cố ý tiếp cận nàng. Nếu không phải ta quan sát ánh mắt kia nhiều năm như vậy, tuyệt sẽ không nhìn ra không kiên nhẫn trong mắt nàng. Ta lại cảm thấy rất thú vị, thậm chí cảm thấy có chút hưng phấn. Bởi vì đây là lần đầu tiên, ta có thể không mang mặt nạ xuất hiện trước mặt nàng, ta rốt cục có thể cười với nàng. Nhưng mà ta đã quên, nhiều năm như vậy, cười cũng là mặt nạ của ta. Mà nàng không hổ là Phàn thúc một tay bồi dưỡng, đối với ta, nàng từ đầu đến cuối đều chưa từng tin. Cho dù ta đã cứu mạng nàng.

Trên Thục Sơn, chúng ta gặp phải tuyết lở. Trong khoảnh khắc đó ta cơ hồ không chút suy nghĩ, ta chỉ biết là ta phải bắt được cái tay kia, không tiếc trả giá bất lấy cái tay kia. Lần đó, nàng cùng Cố An quyết đấu, ta nghĩ rằng nàng sẽ chết trước mặt ta. Dù sao, theo lẽ thường mà nói, Cố An võ công hơn nàng không chỉ một bậc. Nhưng nay, ta không dám tưởng tượng nàng sẽ biến mất trước mặt ta. Ta nói với bản thân, đây là ta nợ nàng, ta hủy đi thân phận mệnh của nàng.

Ta đã cho ta cứu nàng, cũng có đủ năng lực bảo vệ nàng, là có thể thay thế Cố An. Nhưng ta cuối cùng cũng không thể, bởi vì nàng quen biết Đường Hoan. Trong mắt nàng ta một lần nữa thấy được ánh sáng cùng hi vọng, ta không thể không thừa nhận ánh mắt như vậy so với lãnh đạm sinh động hơn nhiều.

Độc giết Lý Nghĩa là chủ ý của Sở Hoài Khanh, Nhưng ta cũng không phản đối. Chỉ là ngày đó ở Anh Hoa Tạ, ta nhìn không được hỏi nàng có nguyện ý theo ta đi không. Nàng lúc ấy đã nghe được lời đồn Đường Hoan đã có hôn ước, lại vẫn cự tuyệt. Lúc ở Đường Môn, ta đã biết trên người nàng có Bích Lưu châu. Biết rõ mình lợi dụng nàng, ta lại nói với bản thân không có vấn đề gì, nàng không có việc gì. Sau, ta vẫn có thể đưa nàng đi.

Đêm đại hôn, ta nấp ở một nơi bí mật gần đó. Thì ra ngay từ đầu nàng đã biết đây là một cái bẫy, thậm chí Lý Nghĩa cũng chỉ là tương kế tựu kế. Ta chung quy đã xem nhẹ bọn họ. Lý Nghĩa tự nhiên không có chạm vào nàng, ta không rõ là thất vọng hay là thở dài nhẹ nhõm, chỉ biết là mình phải mang nàng đi. Cho nên, ta biết rõ đó có lẽ là cơ hội cuối cùng, vẫn đáp ứng điều kiện của nàng, buông tha Lý Nghĩa. Không ngờ Lý Nghĩa lại uy hiếp ta, nếu nàng có việc gì, hấn sẽ san bằng toàn bộ Xích Diễm. Buồn cười, ta biết nàng nhiều năm như vậy, thậm chí so với Cố An còn sớm hơn, nhưng ta chưa bao giờ che trước thân thể của nàng, quang minh chính đại bảo vệ nàng. Ta biết mình không có cơ hội, quá khứ không có, tương lai cũng sẽ không có. Bởi vì Đường Hoan đến.

68. Chương 104 Phần 1

Chương 104. Đại kết cục

Ngoại thành kinh thành.

Trên xe ngựa, Đường Hoan, Mạc Hi hai người ngồi đối diện đánh cờ. Đường Hoan kỳ lực giỏi ngoài dự đoán của mọi người. Nói như vậy không phải vì hắn đem Mạc Hi giết đến không còn manh giáp, mà là Mạc Hi kỳ nghệ kém như vậy mà đến bây giờ còn chưa thua.

Mạc Hi bỗng nhiên ném quân cờ đi, nói: “Không chơi.”

Đường Hoan nhĩ lực không bằng nàng, lại từ trong vẻ mặt nghiêm nghị của nàng mà nhìn ra manh mối, nhẹ hỏi: “Làm sao vậy?”

“Chàng đi trước một bước. Ta đuổi theo sau.”

“Ta đi với nàng.” Hắn vừa nói vừa cầm tay Mạc Hi.

Tay Đường Hoan ổn định ấm áp, Mạc Hi biết hắn đây là hạ quyết tâm, cũng không khuyên nữa. Đã đuổi tới, chỉ có thể tùy cơ ứng biến.

Tiếng vó ngựa hỗn độn phi nhanh từ xa đến gần, Đường Hoan dứt khoát phân phó xe ngựa dừng lại, đợi người tới.

Lát sau, quả thấy Lý Nghĩa cười một con ngựa đen mạnh mẽ, một người một ngựa dẫn đầu mà đến. Đợi chạy tới gần, hắn chợt kéo dây cương, trong tiếng ngựa hí dài, hắn vung tay lên, ngăn kỵ binh phía sau đều dừng lại, tiếng chân dần ngừng, bụi mù chậm rơi.

Mạc Hi nhéo nhéo tay Đường Hoan, ý bảo hắn an tâm. Đường Hoan quay lại cười.

Tiếp theo, hai người cùng song song nhảy xuống.

Chỉ thấy trong ánh chiều tà, một nam một nữ, một tử sa, một thanh bào, dắt tay sóng vai mà đi. Đường Hoan vốn là dung mạo thiên nhân, không cần quạt lông khăn chít đầu liền lỗi lạc vô hạn. Mạc Hi đổi trở về kiểu tóc con gái, trên tóc đen chỉ điểm một viên minh châu cực lớn, liền không còn trang sức nào khác. Luận dung mạo, Mạc Hi không bằng một góc Đường Hoan. Nhưng mọi người chỉ cảm thấy nàng phong thái gọn gàng đáng đi ung dung, không thua nam tử bên cạnh nửa phần. Hai người chậm chậm mà đến, không giống người trong thế gian.

Hai người nhìn như đi không nhanh, lại không biết sao, trong nháy mắt đã đến trước ngựa Lý Nghĩa.

Mạc Hi nhìn Lý Nghĩa ngồi cao cao trên lưng ngựa, trong lúc ngẩng đầu đôi mắt sáng lưu chuyển, cười hỏi: “Vương gia đến, không phải vì đòi nợ chứ?”

Lý Nghĩa không nghĩ nàng mở miệng lại là một câu như vậy, hơi lắc lắc đầu. Phủ đệ Sở Hoài Khanh nay đã bị niêm phong, hắn tự nhiên biết những thứ kia nàng một món cũng không mang đi. Nhưng việc này sao nàng có thể không biết, Lý Nghĩa tâm tư vừa chuyển liền sáng tỏ nàng đây là cố ý giả ngốc.

“Theo ta trở về.” Lý Nghĩa vẫn không xoay người xuống ngựa, lời nói bề ngoài, uy nghi hiện rõ, giọng điệu lại không cho phép phản bác.

“Mười trượng tường cung không phải ta mong muốn. Mong quân thành toàn.” Nếu không cho nàng lựa bực qua, Mạc Hi cũng chỉ đành gọn gàng dứt khoát, cho nên nói vô cùng trịnh trọng.

Một câu trước của nàng nói cực nhẹ, chỉ để ba người nghe thấy. Bốn chữ “mong quân thành toàn” lại dùng bảy phần nội lực, truyền ra xa, tiếng vang không dứt. Tướng sĩ phía sau Lý Nghĩa đều nghe được rành mạch.

Lý Nghĩa hiểu được đây là nàng để lại mặt mũi mình, lại buộc hắn phải rộng lượng, liền hơi nhếch môi không đáp.

Tiếp đó, hắn ra tay. Chỉ thấy mũi nhọn chợt lóe, Trầm Lư bổ tới tay Mạc Hi cùng Đường Hoan đang nắm nhau.

Hai người cũng không buông đối phương ra, chỉ song song nhảy lên, mượn lực lui nhanh.

Vừa lui, Mạc Hi vừa cất cao giọng nói: “Vương gia chắc cũng biết, Trảm Lư trong tay người không chỉ là một thanh kiếm, còn là ánh mắt trời xanh. Nó nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của quân vương. ‘Vua có đạo, kiếm ở bên, nước thịnh vượng.’ Vương gia dùng cẩn thận.”

Lý Nghĩa nghe vậy trong lòng chấn động, kiếm thứ hai khí thế liền chậm, trầm giọng nói: “Người đừng hối hận.” Bỏ xuống mấy chữ này, hắn bỗng nhiên tra kiếm vào vỏ, quay đầu ngựa lại, giục ngựa chạy nhanh. Một ngàn thiết kỵ kia kết thành trận lập tức từ giữa xé mở một lỗ hổng, để hắn một người một ngựa chạy như bay mà qua, lại theo sát sau đó đập bụi mà đi.

Mạc Hi nhất thời thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhẹ giọng nói: “Hắn đến một chuyến cũng tốt. Ta đang nghĩ tới như thế nào có thể thần không biết quỷ không hay giải độc trên người hắn.”

Đường Hoan mỉm cười, nói: “Cái gì cũng không thể gạt được nàng.” Lý Nghĩa mới vừa rồi xoay người trong nháy mắt, tay giấu trong tay áo của Đường Hoan nhẹ nhàng động một chút, bởi vậy Lý Nghĩa chưa từng phát hiện. Cầm tặc trước cầm vương. Đường Hoan sớm chuẩn bị tốt, nếu hôm nay việc không tốt, mới vừa rồi trên không trung đương nhiên sẽ không phải là giải được.

“Đi thôi. Với sự kiêu ngạo của hắn sẽ không đến nữa.”

“Ừ.” Đường Hoan nói: người này cầm được buông được, làm việc quang minh lỗi lạc, cũng làm rất tốt danh xưng quân tử. Có thể thấy được lời đồn Trảm Lư tự chọn mình quân không phải là đùa.

Mạc Hi đột nhiên nói: “Lý Nghĩa mới vừa rồi kêu ta đừng hối hận.” Ngừng một chút, nàng nói tiếp: “Chàng đã nói muốn lấy ta, nếu ta không muốn có con, chàng có hối hận không?” Nàng những lời này nói được cực nhẹ, thay vì nói là đang hỏi Đường Hoan, càng giống như là thì thào tự nói.

Trên mặt Đường Hoan vẻ kinh ngạc chợt lóe qua, thấy mặt nàng có chút mê mang, không giống như đang nói đùa, rất nhanh mặt liền nhu hòa lại, kéo nàng đến bên, nói: “Không hối.” Hai chữ này, hắn nói mềm nhẹ mà kiên định.

“Thật sao?” Lần này đến phiên Mạc Hi kinh ngạc. Nàng tự biết lời này hỏi rất là tùy hứng, vừa ra khỏi miệng liền hối hận. Nàng càng sâu biết được con nổi dòng đối với nam tử nơi đây trọng yếu ra sao. Kỳ thật ý niệm không cần đứa nhỏ trong đầu nàng từ khi xuyên qua đã có, giờ phút này không biết vì sao lại nói ra.

“Thật.” Đường Hoan cực kì khẳng định gật gật đầu, ôm Mạc Hi vào lòng, giống như an ủi khẽ vuốt tóc dài của nàng. Thầm nghĩ: nàng từng nói cuộc đời này sẽ không gánh vác thứ gì ngoài sinh mệnh mình. Nàng còn trẻ như vậy, lại giống như trải qua tang thương nhiều lần. Nhìn như bằng lòng với số mệnh, kì thực có lẽ nhiều năm qua đều là một mình chống đỡ đau khổ áp lực, luôn không có cảm giác an toàn. Ta không thể bức nàng thật chặt.

Đường Hoan thấy Mạc Hi vẻ mặt ảo não, liền chuyển đề tài, hòa nhã nói: “Trên đường đi nàng muốn đến chỗ nào chơi? Ta đi cùng nàng.” Đường Môn không có Lý Kỳ chèn ép, tạm thời không có đại sự, không cần vội trở về.

Mạc Hi biết Đường Hoan đây là không muốn mình tự trách, muốn giải thích, lại sợ càng bôi càng đen, ngược lại càng làm hắn thương tâm. Giờ phút này nàng thật muốn trả lời theo tâm ý hắn, đem chuyện này chuyển hướng, lại vì cảm xúc cuộn cuộn mà một chữ cũng phun không ra, chỉ có thể siết chặt áo bào của hắn.

Đường Hoan thấy nàng như vậy, càng ôm nàng chặt hơn, nhẹ giọng dỗ nói: “Đừng sợ. Đừng sợ. Nàng muốn gì cũng có thể nói với ta, ta sẽ không giận nàng.”

Câu cuối cùng hắn lặp lại ba lần, mới cảm thấy tay nắm quần áo trước ngực dần dần buông lỏng, cảm thấy thở phào một hơi, bỗng nhiên cổ bị kéo xuống. Trong nháy mắt, rằng Đường Hoan bị đụng phải, còn chưa kịp phản ứng, môi Mạc Hi đã dán lên.

Nàng cơ hồ chỉ cần, hôn vội vàng vả lại không nhả nhận, thậm chí có thể nói là thô lỗ. Đường Hoan lại càng mềm nhẹ mà chống đỡ.

Dần dần, mãnh liệt chảy xiết thành tia nước nhỏ, hết sức triền miên.

Mạc Hi đột nhiên nói: “La anh đâu, có mang trên người?”

“Đương nhiên.” Vật ấy nàng trả về, hẳn không có khắc nào không mang theo trên người.

Mạc Hi tiếp nhận cái hình phong lan, thay Đường Hoan đeo lên, thấy hẳn có chút kinh ngạc, cười nói: “Còn thất thần làm gì. Không phải là đồ ý chứ?”

Đường Hoan trong nháy mắt con ngươi lóe sáng, nói: “Nàng đáp ứng gả cho ta?!”

“Ừm.”

Hắn thất hai lần mới xong, vui mừng hôn trán nàng một cái, đắc ý nói: “Cha ta tốn chừng năm năm mới làm cho nương ta đáp ứng gả cho ông. Có thể thấy được ta trò giỏi hơn thầy.”

“...” Mạc Hi không khỏi oán thầm: hẳn như thế nào thay đổi phong cách, không thẹn thùng.

Mặt trời chiều ngã về tây, bóng hai người trùng điệp lên nhau, chẳng phân biệt được người ta.

Hai người một đường du sơn ngoạn thủy, thẳng tới bốn mươi ngày sau mới đến Đường Môn. Chỉ là về đề tài đưa nhỏ lại giống như thành cấm kỵ, ai cũng không nhắc lại.

Mạc Hi cảm thấy kết hôn có chút dễ dàng. Đầu tiên hai người đều không cha không nương, cái gì lệnh cha mẹ lời mai mối, đều không bàn nữa, hai người bọn họ chính là điển hình vô môi cầu hợp.

Lại sau đó chính là phơi nắng đồ cưới. Mạc Hi thân vô vật dư thừa, nếu là đem hươu bỗng nàng cất giữ lấy ra bản thân cũng ngại dọa người. Vì thế mục này cũng miễn, may mà người trong võ lâm cũng không quá coi trọng thứ này.

Đến ngày tốt, Đường Môn cao thấp náo nhiệt phi phàm, hạ lễ không ngừng. Trong đó có hai phân lễ vật kỳ lạ nhất, vả lại đều là điểm danh đưa cho tân nương tử. Một phần là bình bạch ngọc hình phượng hoàng, bên trong là Thanh Phong Bạch Ngọc Lộ. Tương truyền dùng thứ này có thể giữ mãi dung nhan, người giang hồ đều có lòng hướng tới. Nhưng vật này đã tuyệt tích từ lâu, không biết lần này vì sao hiện thế, mọi người đều chặc chặc lấy làm kỳ. Một phần khác nhìn qua không có gì đặc biệt, chỉ là gia cụ, trang sức, điền sản, đồ vật hằng ngày thường dùng, nói tóm lại chính là một phần đồ cưới. Ai có thể đưa hạ lễ cả một phần đồ cưới, hưởng chi là nhiều đến không thể tưởng tượng. Lại tỉ mỉ xem những vật này, có một số người kiến thức rộng rãi lại nhận ra mấy thứ trong đó chính là vật nội tạo trong cung, không khỏi âm thầm phỏng đoán vị tân nương tử này chỉ sợ rất có lai lịch.

Mạc Hi vốn là người không nhà, dựa theo quy củ lại không thể tới cửa cưới. Đường Hoan dứt khoát đi đường tắt, tự mình công nàng từ Vân Hà Đài ban đầu ở đến tân phòng ở Sùng Diêu Đài. Dọc theo đường đi mọi người vây xem, ồn ào náo động vui đùa âm ỉ không ngừng, cũng thú vị.

Đến buổi tối lúc náo động phòng, mọi người đều chụp vào khoảng không, không khỏi hô to chú rể không hổ là danh gia cơ quan, ngay cả tân phòng cũng có đường hầm.

Giờ phút này, một đôi tân nhân đã ngồi trên kim sí diệu chỗ cao nhất của Sùng Diêu Đài, lẳng lặng dựa sát vào nhau nhìn bầu trời đầy sao.

Đột nhiên, Mạc Hi liên tục nghe được mấy tiếng “chiếu chiếu”, ngay sau đó sáu ánh lửa giống như pháo hiệu nhanh chóng vọt lên không. Bốn quả hai bên bay tới chỗ cao nhất mới bùng nổ, tỏa thành từng đóa hoa diêm lệ màu vàng kim, hai quả ở giữa lại tỏa ra màu lửa đỏ, hợp lại thành hai chữ “hoan hỉ” thật lớn.

Hai người nhìn nhau, đều nhìn thấy dưới ánh lửa chiếu rọi dung nhan vui mừng của đôi phương.

Mạc Hi trêu chọc nói: “Chàng trăm phương nghìn kế tìm cách làm hắc hỏa được, sẽ không vì làm thứ này chứ?” Âu Dương Huệ cuối cùng vẫn trộm được cách làm hắc hỏa được, sau khi Âu Dương Khánh biết được liền bệnh không dậy nổi. Âu Dương Cẩn từ khi Đường Hoan tuyên bố kết hôn cùng Mạc Hi cảm thấy bị sỉ nhục thật sâu, đóng cửa không ra. Phích Lịch Đường liên tục chịu đả kích, sợ là phải xuống dốc.

Đường Hoan cũng không đáp, chỉ nói: “Đêm lạnh. Chúng ta trở về đi.” Vừa nói vừa dắt tay Mạc Hi đón gió xuống.

Hỉ phục màu đỏ khiến hai người càng phiêu diêu như tiên.

Còn chưa rơi xuống đất, Mạc Hi đã nhìn thấy hàng ngàn chiếc đèn hoa sen trôi trên Lăng Ba trì.

Mũ phượng trên đầu Mạc Hi kia là Đường Hoan tự mình thiết kế. Minh châu kết thành vòng hoa thược được gắn tua rua bằng vàng ròng, khi cử động đặc biệt xinh đẹp, như ảo như thực. Đường Hoan không khỏi nhẹ giọng nói: “Ta cứ nghĩ rằng hôm nay là đang nằm mơ.” Ngừng một chút, hần lại nói: “Còn nhớ rõ ước nguyện của nàng khi thả đèn hoa sen không?”

“Ừm.”

Đường Hoan từ trong lòng lấy ra cái hà bao thêu phong lan kia, lấy tấm giấy hoa sen bên trong ra, dưới ánh lửa thấp thoáng chỉ thấy trên đó viết hai chữ cong vẹo - “còn sống.”

“Lúc ấy ta xem thứ này, chỉ cảm thấy tim bị bóp chặt. Liền nghĩ vô luận như thế nào cũng phải bảo vệ nàng cả đời, để nàng trường mệnh trăm tuổi.”

“Cho nên chàng mới nhất định muốn có cách chế tạo hắc hỏa được?”

“Phải. Chỉ có cơ quan của Đường Môn cùng hắc hỏa được kết hợp mới có thể đạt tới hiệu quả ta muốn.”

Mạc Hi biết mặc ình võ công trác tuyệt như thế nào, đấu với đại BOSS như thất hoàng tử có được lực lượng vũ trang quy mô lớn, vô luận như thế nào cũng đều là lấy trứng chọi đá. Chỉ có dựa vào vũ khí tính sát thương quy mô lớn do Đường Hoan chế tạo mới có sức mà liều mạng. Thầm nghĩ: ta quả nhiên nhìn xa, người này lực phá hoại không phải mạnh bình thường... Tuy rằng hiện tại thất hoàng tử đã chết, nhất thời không dùng được, nhưng dù gì lo trước cũng khỏi họa.

Không nghĩ Đường Hoan đột nhiên nói: “Chuyện hoàng kim dưới địa cung ta có nghĩ tới gây ông đập lưng ông.”

“Chàng là nói dụ Mộc Phong Đình đến, sau đó dẫn nổ địa cung, dứt khoát để số hoàng kim này vĩnh viễn chìm dưới sông?”

“Phải.” Ngừng một chút, hần nhẹ giọng nói: “Nhưng mà nàng yên tâm, không đến vạn bất đắc dĩ, ta sẽ không làm thế. Dù sao hần cũng là ân nhân cứu mạng nàng.”

Mạc Hi than nhẹ một tiếng, không mở miệng. Có lẽ nhiều năm qua nàng sống dưới đao quang kiếm ảnh đều là do Mộc Phong Đình ban tặng, nhưng nếu không có hần, võ học tạo nghệ của nàng chắc chắn sẽ không đến tình trạng hôm nay.

Hai người trở lại tân phòng, mọi người không náo động phòng được đã mất hứng tản đi. Chỉ có một mình Lục Vân. Thấy hai người song song trở về, lập tức cười hì hì lui ra ngoài.

Đến giờ phút này, Đường Hoan đã có chút tay chân luống cuống.

Mạc Hi cũng chỉ là hổ giấy, tuy rằng ngoài miệng không kiêng kỵ gì, nhưng đến lúc làm thật không khỏi luống cuống.

Đường Hoan bỗng nhiên kéo nàng qua, thấp giọng nói: “Nàng yên tâm. Ta đã dùng thuốc.”

Mạc Hi trong nháy mắt hiểu được, không dám tin nhìn hần.

“Đừng sợ. Không phải thuốc tuyệt dục. Chờ nàng chuẩn bị tốt chúng ta lại có con cũng không muộn.”

“Chàng không cần như thế. Ta thật sự...”

Đường Hoan bỗng nhiên ngắt lời nàng, dịu dàng nói: “Làm trượng phu không thể để thê tử có cảm giác an toàn, cam tâm tình nguyện vì hần sinh con đẻ cái, có thể thấy ta làm chưa đủ tốt. Nếu ta cả đời cũng không thể khiến nàng thay đổi tâm ý, cho dù cuộc đời này không có hậu, ta cũng chấp nhận.”

Mạc Hi nghe hần nói như thế, không khỏi thầm nghĩ: Mạc Hi a Mạc Hi, người trước mắt đối với người muôn vàn dung túng mọi cách trân trọng chẳng lẽ còn không thể khiến người yên tâm sao.

Nàng đang nghĩ đến xuất thần, chợt nghe Đường Hoan giống như thở dài nói: “Đồ ngốc. Nàng khóc cái gì. Trang điểm đều bị lem hết.” Hần vươn cánh tay ôm nàng vào trong ngực, dịu dàng nói: “Tân nương tử không thể khóc. Bằng không vì phu sẽ nghĩ đến nàng không muốn gả cho ta.” Trong lời thì thâm đồ dành

mang theo uy hiếp của hấn lộ ra một chút ủy khuất giống như làm nũng, cũng càng ngày càng nhẹ. Mút đi nước mắt trên mặt nàng, đang một đường chảy xuống.

Mạc Hi đang ngơ ngác, chỉ nghe Đường Hoan thầm oán nói: “Nút thắt này khó chơi như vậy.” Không khỏi lại có chút buồn cười.

Đúng là áo tơ nhẹ mở, tình ý khiếp vũ tu vân.

Đợi đến lúc máu chốt, thật là rất đau. Đường Hoan thấy nàng nhú mào, trên mặt đã gấp đến độ mồ hôi, nhưng lúc này vụn vụn không thể dừng tay, chỉ đành thở gấp nói: “Trong sách không nói sẽ đau. Xin lỗi. Kỳ thật ta... ta cũng đau...”

Mạc Hi thầm nghĩ: chẳng trách người này hôm nay chủ động, hai ngày trước ở trước mặt ta hấn che che lấp lấp như giấu bảo bối gì. Thì ra là xem qua bí tịch. Lại không biết lý luận cùng thực tế sẽ có sự chênh lệch... tay đưa mới dù sao cũng là tay đưa mới... Nàng nghĩ lung tung như vậy một trận, ngược lại không còn thấy đau.

Dần dần, nàng phát ra tiếng khê ngâm như nói mớ, hai gò má đỏ bừng như say.

Đường Hoan cúi đầu nói: “Gọi ta phu quân.”

Mạc Hi không theo ý hấn, khê mở đôi môi đỏ mọng, gọi một tiếng: “Đường Đường.” Hai từ láy vốn có chút giống kêu trẻ con, chỉ là một tiếng kia hơi thở bất ổn, lúc này nghe tới phá lệ kiều diễm. Đường Hoan tất nhiên là không thể nhịn nữa, thầm nghĩ: để xem nàng có gọi hay không.

Trong trường lụa đỏ, lửa tình chậm đốt...

Phiên ngoại Lý Nghĩa...

“Hương chi sở hân, phủ ngưỡng chi gian, dĩ vi trần tích, do bất năng bất dĩ chi hưng hoài.”

(Những việc vui vẻ, trong thoáng chốc, đã là quá khứ, khiến người ta không thể không nghĩ về.)

Lan Đình tập tự của Vương Hi Chi —— Tấn?

Cảm thấy những lời này đã khái quát hết được tâm tình của Lý Nghĩa.

“Hương chi sở hân, phủ ngưỡng chi gian, dĩ vi trần tích, do bất năng bất dĩ chi hưng hoài.”

Gió đêm lạnh lẽo.

Ta ngồi trên mái cong Vĩnh Ninh cung, nhìn sao trên trời. Thường phục ngũ thảo kim long trên người bị thổi bay phấp phới.

Hôm nay là mừng một, ta vốn nên nghỉ ở chỗ hoàng hậu.

Hoàng hậu là hòn ngọc quý trên tay Tà tử phụ, xuất thân danh môn lại không một chút kiêu căng, dịu dàng hiền lương, công dung ngôn đức không thứ nào không tốt.

Danh vọng của Tà gia trong quan văn đương thời có một không hai. Ngày xưa ta lên ngôi này không được coi là vẻ vang, hành động bức cung giết đệ cũng không tránh khỏi bị người lên án. Mà hai năm nay cũng cố triều đình, công của Tà gia không thể không kể. Bởi vậy ta đối với hoàng hậu phá lệ trọng đãi.

Mới vừa rồi nàng thân như không xương nằm trong lòng ta, nói với ta một câu: “Nô tì thấy hoàng thượng mỗi lần nhìn mọi người vui vẻ đều có vẻ mặt ngẩn ngơ, là có người trong lòng sao? Nô tì nguyện nhường hậu vị, giúp hoàng thượng được như ý nguyện.” Nhìn đôi mắt oánh nhuận khẩn thiết của nàng, ta cơ hồ phải cho rằng một chút hoài nghi thành ý của nàng cũng chỉ là khinh nhờn nàng.

Ngay sau đó, ta khoác áo đứng lên, phất tay áo bỏ đi.

Hoàng hậu chỉ sợ sẽ không rõ, hậu vị nàng nóng vội kinh doanh, lấy lùi làm tiến muốn bảo trụ, trong mắt người kia chỉ sợ không đáng nhắc tới.

Người nọ có một đôi mắt giống như băng phách hàn mang, thanh sâu vô cùng, khiến người chìm đắm trong đó mà không tự biết. Trong mắt nàng ta chỉ từng thấy một lần dịu dàng đưa tình. Chỉ là, sau lại ta mới biết được, thì ra lúc ấy nàng nhìn căn bản không phải ta, mà là bào đệ của ta Cố An.

Lại nói tiếp, thân phận thật sự của nàng là giang hồ lỗ mãng ta khinh thường nhất. Một cô gái nhìn gầy yếu như vậy, không ngờ lại làm nghề lưỡi dao liêm máu. Khi Phùng Thiệu hồi báo với ta, ta mấy lần hoài nghi mình đã nghe lầm. Khoảnh khắc đó trong lòng ta cuồn cuộn. Ta vì nàng mạo hiểm chấp nhận Sở Hoài Khanh quy phục tính cái gì, lần đầu tiên trong đời lo lắng chọn lựa lẽ vật đưa ột nữ tử lại tính là gì. Sau lại đưa những thứ tuy rằng vô giá, lại đều là ra vẻ mà thôi. Không nghĩ tới có thể lừa gạt được Sở Hoài Khanh trí tuệ vô song, nhưng không giấu được mắt nàng. Cho dù Phùng Thiệu theo ta nhiều năm như vậy, cũng không bằng nàng có thể nhìn thấu tâm tư của ta.

Nhưng thì sao chứ, ta không ngừng nhắc nhở mình, người hiểu ta nhất, mới là người ta phải phòng bị nhất.

Vì thế, ta tương kế tựu kế cưới nàng. Nhưng mà chỉ có bản thân ta tự biết, khi ta cưới con ngựa cao to, phía sau đi theo cỗ kiệu của nàng cùng vài dặm hồng trang uốn lượn, tâm tình của ta giống như lần đầu tiên thúc ngựa lên chiến trường, thấp thỏm lại hưng phấn.

Đêm đại hôn, nàng tự xốc khăn voan, trên mặt phấn son lại không chút e thẹn ngại ngùng của tân nương. Thì ra nàng tuy là quân cờ, lại sớm hiểu rõ tất cả. Hôn sự này trong mắt nàng chỉ là một hồi thành toàn cho ta. Mà nàng sở dĩ thành toàn ta, chỉ là vì thoát thân.

Sau lại, nàng thay ta chắn ám khí của Mộ Phượng Tê. Kim qua thiết mã hơn mười năm, ta cho tới bây giờ đều là gương cho binh sĩ, càng chưa bao giờ có bất kì kẻ nào đứng trước người ta. Thay ta chắn đi đã kích ngầm ngầm hay công khai, chỉ riêng một mình nàng.

Ngày đó ta phóng ngựa đi nhanh vốn chỉ vì đưa nàng một đoạn đường. Cũng không biết vì sao, thấy hai người họ tay áo phiêu phiêu nắm tay mà đến, chấp niệm trong lòng ta lại không thể đè nén. Nàng lại bảo ta thành toàn. Buồn cười, ai sẽ tới thành toàn ta đây.

Nàng lấy Trạ Lữ can gián, ta cuối cùng đành buông tay.

Nghĩ đến ta đường đường là vua một nước, thế nhưng nghèo nàn đến mức này, duy nhất có thể cho nàng chỉ có tự do.

Từ khi nàng rời đi, ta liền khóa kĩ mũ phượng “bách diểu triều phượng” mà đêm đại hôn nàng đặt vào tay ta, vĩnh viễn phủ bụi. Vốn tưởng rằng có thể đem nàng chôn sâu trong lòng, không còn nhớ nữa. Nhưng mỗi khi đêm khuya thanh vắng, đứng ở nơi cao nhất trong Cửu Trọng cung này, ta chỉ cảm thấy lạnh đến xương. Mỗi lần lại nhìn không được nghĩ, nếu lúc ấy ta không vì hiền danh của quân vương trói buộc, cố ý muốn mang nàng về, vậy sẽ ra sao đây. Chỉ là đáp án này ta cuối cùng cũng không thể nào biết được.

Bất tri bất giác, đã qua canh bốn.

Lại qua một lát nữa, liền phải lên triều.

Trên kim điện, ta là cửu ngũ chí tôn. Cuộc đời này, không ai có thể cùng ta sóng vai.

69. Chương 104 Phần 2 (hết)

Phiên ngoại hai qui tắc...

“Tình bất tri sở khởi, nhất văn nhi thâm.” Xuất từ lời đề tựa Mẫu Đơn đình của Thang Hiển Tổ.

Cuộc sống sau khi kết hôn của Tiểu Mạc cùng Đường Đường có lẽ rất muôn màu muôn vẻ, còn nhớ trước kia có bạn nói muốn xem tạp chí bát quái của hai người bọn họ, vì thế liền viết một đoạn.

(Một) Hồi tình.

Màn đêm buông xuống.

Sân khấu trên Sùng Diêu Đài, một nam một nữ mỗi người cầm một chung rượu lưu ly màu hổ phách, tựa vào nhau nghe tiếng tỳ bà. Trên bàn gỗ tử đàn dài trước người đặt một bình rượu sứ trắng cổ nhỏ, trên đó có vẽ một cây mận trúc, giữa gió đêm giống như tùy thời sẽ lay động xào xạc.

Nam tử không biết nói gì đó, bạch sam nữ tử dựa vào lòng hấn nở nụ cười, ly rượu khẽ nghiêng khiến vài giọt rơi trên vạt áo thêu một chuỗi hoa tử đằng. Nam tử vội lấy khăn tay ra thay khăn lau. Nữ tử cũng không để ý, chỉ ghé vào lỗ tai hấn nói nhỏ: “Đó là ta làm rơi cá viên trên người chàng, thay chàng lau quần áo.”

Nam tử tuần mi gương lên, giận cười nói: “Lại nói bậy. Đó là sau lại nàng muốn rạch mặt ta.”

Mạc Hi nghe xong hấn lên án, ngược lại càng thề son sắt nói: “Thật mà.”

Đường Hoan mỗi khi thấy bộ dáng giảo hoạt lại ra vẻ đứng đắn của nàng, thực là vừa yêu vừa hận lại không thể làm gì được, chỉ đành nghiêng đầu, nói: “Không nói liền quên đi.”

Mạc Hi thấy hấn thực sự có chút giận, liền cười hì hì nói: “Chàng làm bánh đậu đỏ bằng da cho ta ta liền nói cho chàng.” Một ngày kia, trên khuôn mặt xưa nay giống như trích tiên của Đường tứ thiếu đầy bột, áo bào nhẵn nhúm, lại giống như hiến vật quý cho nàng một khay bánh đậu đỏ đựng trong đĩa thủy tinh hình lá sen. Mỏng như lá đỏ, vào miệng lập tức tan. Mùi thơm của đậu đỏ thấm thẳng vào lòng nàng, khiến nàng nhớ mãi không quên, nhưng vì sợ hấn vất vả, vẫn không cho hấn làm nữa.

Đường Hoan mi giãn ra, cười nói: “Chỉ biết có ăn thôi.” Nói thì như vậy, lại nắm chặt eo nàng, kéo vào lòng, nói: “Sáng sớm mai liền làm cho nàng.”

Dưới ánh sao mờ mờ, người trước mắt thất lưỡng mang la anh nhiều màu, cảm bào màu nước hồ, dung mạo tuần tú như trăng trong núi. Mạc Hi tựa đầu dưới cằm hấn, nhẹ nhàng cọ qua lại, cúi đầu nói: “Đường Đường của ta bộ dạng đẹp mặt như vậy, làm vợ sao có thể nhẫn tâm rạch mặt chàng.”

Từ sau đêm động phòng hoa chúc, đã qua một tháng có hơn, trong lúc tình nóng như lửa, nàng lại không kêu hấn bằng hai chữ này. Giờ phút này bỗng nhiên gọi, trong hơi thở mang theo mùi rượu bạch mai nhàn nhạt, Đường Hoan có thể nào không nhớ lại tình cảnh lúc ấy... Lập tức liền khàn khàn nói, nói: “Ôm ta.”

Mạc Hi mới ôm cổ hấn, thân mình đã bay lên trời, váy áo nguyệt sắc lập tức bung nở như hoa.

Phía dưới một hàng nữ nhạc sĩ ôm tỳ bà thấy hai người họ rời tiệc, vẫn chưa ngừng động tác trên tay, chỉ cong môi hơi hơi cúi đầu. Tiếng nhạc lại giống như thêm một chút tình ý uyển chuyển.

Mất mặt tại chính nhà mình, Mạc Hi ngoại trừ đâm Đường Hoan hai cái cho hả giận, còn có thể như thế nào. Thầm nghĩ: đứa nhỏ này thật sự là học xấu, càng ngày càng liều lĩnh. Nghe tiếng đàn thúc giục loáng thoáng bên tai, nàng liền có chút cảm khái nghĩ rằng, ngày đó mới đến Đường Môn, liền nghĩ nếu có thể ở trên Sùng Diêu Đài ăn chơi rượu chè là chuyện tốt cỡ nào, ai ngờ nay lại trở thành sự thật.

Nàng vừa thất thần liền đã bị Đường Hoan trực tiếp đưa đến phòng tắm. Trong hơi nước dày đặc, Đường Hoan thay nàng cởi bỏ áo ngoài, lại cởi của mình, cẩn thận đem hai cái la anh song song đặt lên giá bên cạnh, thế này mới vươn tay ôm nàng vào trong ao.

Đường Hoan bảo Mạc Hi quay lưng lại, từ từ cởi áo trong của nàng, xem kỹ vết thương sau vai trái. Dưới ánh nến, vết sẹo vốn ngoằn ngoèo dữ tợn nay chỉ để lại một vết hồng nhạt. Hấn vừa nhẹ nhàng xoa, vừa dịu dàng nói: “Lại dùng thuốc vài lần, vết sẹo này liền nhìn không thấy.” Ngừng một chút, hấn nói tiếp: “Sau khi dùng thuốc, mỗi lần mưa dầm bà vai còn đau không?”

Mạc Hi nói nhỏ “Không quá đau giống trước kia.” Thuốc kia là hấn tìm vô số điển tịch mới chế ra được, sao có thể không tốt. Nhớ ngày đó hấn nói sẽ chữa khỏi tất cả đau xót trong cuộc đời này của nàng. Nay vết thương trên người nàng quả thực phần lớn đã tốt lắm. Nghĩ như thế, liền quay đầu, chủ động dâng môi đến gần.

Đường Hoan giờ phút này sao chịu được nàng trêu chọc như vậy, động tác mang theo chút gấp gáp, lại đặc biệt dịu dàng.

Này vừa tắm liền ước chừng một canh giờ.

Đường Hoan ôm nàng đi ra, đặt lên giường, liền dùng tơ lụa thay nàng lau tóc.

Mạc Hi đột nhiên nói: “Chàng lấy vở tập viết của ta đến, thay ta xem có tiến bộ không.”

Vì chứng minh thích khách về hưu cũng có văn hóa, Mạc Hi gần đây thường năn nỉ Đường Hoan dạy nàng thi họa.

Đường Hoan theo lời mà đi, trong chốc lát liền từ thư phòng lấy đến, lật qua từng tờ, gật đầu cười nói: “Tiến bộ không ít.” Đợi xem tới tờ cuối cùng, không khỏi ngẩn ngơ.

Trên đó chỉ chít lặp lại chỉ viết một câu - “Tình bất tri sở khởi, nhất vãng nhi thâm.” (Tình không biết bắt đầu từ lúc nào, ngày một sâu đậm)

Mạc Hi mới vừa rồi bị hấn một phen ép buộc, đã mệt mỏi vô cùng, cũng không đi để ý tên ngọc này, chỉ nói: “Ngày mai bánh đậu đỏ không được chối.” Liền nghiêng người ngủ.

Chỉ một lát sau, Đường Hoan liền thổi tắt đèn, ôm nàng vào lòng, nhẹ giọng nói: “Lòng ta đã hứa, sao có thể chối.”

Trong bóng đêm, Mạc Hi mỉm cười, bình yên vào giấc ngủ.

(Hai) Thừa Ảnh tự thuật.

Ta tên “Thừa Ảnh”, là một thanh kiếm số khổ. Từ khi ra đời liền cùng huynh đệ sinh đôi “Hàm Quang” tách ra, một mình xông xáo giang hồ. Có lẽ bởi vì sinh không đúng thời, sau đó chủ nhân đều là kẻ tài trí bình thường. Nhưng làm một thanh kiếm chuyên nghiệp được dày công tu dưỡng cũng có tố chất tâm lý mạnh mẽ, vì thanh danh trăm năm của ta, ta không thể giết chủ, chỉ có thể áp dụng thái độ không bạo lực không hợp tác. Bởi vì tiêu cực không hợp tác, thứ hạng của ta trong thập đại danh kiếm luôn đứng gần cuối. Sau lại liền có lời đồn ta không thể giết người, đây quả thực là vũ nhục kiếm cách của ta. Có thể thấy được làm kiếm khó, làm danh kiếm càng khó.

Ta thật sự bắt đầu tỏa sáng là ở trong tay chủ nhân Hà Quần Thanh. Hấn mang theo ta trường kiếm giang hồ rất khoái ý. Ta quả thực đã hăng hái vài năm, đi về phía những ngày huy hoàng nhất trong cuộc đời. Đáng tiếc ngày vui ngắn chẳng tày gang, khó trách mọi người nói nam nhi thay lòng đổi dạ, yêu thích của hấn đối với ta chỉ như phù dung sớm nở tối tàn. Nửa đời trước của hấn cơ hồ yêu thích ta không buông tay. Nhưng cuối đời hấn vì tình đau khổ, dần dần đối với võ học không còn si mê, vì thế ta liền bị văng vể.

Ta thường nghĩ, bi kịch của hấn ở chỗ chiếm được không biết quý trọng, không chiếm được lại luôn nhớ mãi không quên. Tuy rằng tình cảm loài người ta không hiểu rõ lắm, nhưng đạo lý luôn giống nhau. Hấn muốn có được ta nhiều năm, đi khắp nơi rừng thiêng nước độc mới tìm được danh kiếm long đông như ta. Nhưng sau lại hấn không còn ham mê kiếm đạo, liền đem ta tùy ý vứt cho Cù Diệu tên ngu này, thật sự khiến ta thương tâm thất vọng một thời gian. Đáng đời đồ nhi Lâm mỹ nhân của hấn một đi không trở lại, ta hiểu được tâm tình ngay lúc đó của nàng. Thôi, năm đó Hà Quần Thanh vì tìm ta bỏ qua sinh nhật Lâm mỹ nhân, hôm nay Hà Quần Thanh vì Lâm mỹ nhân tinh thần ảm đạm, đem ta đổi chủ. Có câu nhân quả tuần hoàn báo ứng đúng đắn, chỉ trách mệnh ta không tốt, đụng tới Hà Quần Thanh đứa nhỏ cực đoan như vậy, trái tim già cỗi của ta đau lòng không dậy nổi a.

Kỳ thật, làm một thanh danh kiếm, ta thường bị người hiểu lầm, liền ngay cả Hà Quần Thanh chủ nhân như vậy cũng không ngoại lệ. Ta vẫn kiên định cho rằng, kiếm là khí, cùng một thanh kiếm thảo luận chính tà hoàn toàn là chuyện lãng phí tình cảm. Cái gọi là chính tà luôn ở trong lòng người nắm giữ ta, cùng bản thân ta không quan hệ chút xíu nào. Nói ta có công dụng trấn tà lại là lời vô căn cứ, ta chỉ là không chịu hạ thấp phẩm cách, vì kẻ tài trí bình thường sử dụng thôi. Thế giới của kiếm, chỉ tôn sùng kẻ mạnh. Kỳ thật đi vào ma đạo cũng có người rất mạnh, nhưng Cù Diệu hiển nhiên không ở số này. Vì thế mỗi ngày ta nằm trong hộp ngủ say, ngẫu nhiên nghe tên ngu xuẩn đó mắng ta vô dụng, cũng chỉ cười một tiếng cho qua mà không suy đo.

Người ta nói danh kiếm như mỹ nhân, được nhiều người yêu thích. Ta sống mấy trăm năm, bị tranh đến đoạt đi đã sớm lạnh nhạt. Nhưng lần này không giống, đến đoạt ta là một cô gái trẻ tuổi. Tay nàng khô ráo ổn định mà có lực, khi nàng chạm đến ta, ta kim lòng không được cảm thấy hưng phấn. Có lẽ cách nói

này nghe qua có chút đáng khinh, nhưng đây thật là một loại cảm giác hạnh phúc. Ở trong tay nàng ta có được cơ hội giao thủ cùng Trạng Lữ xếp hạng bảy. Đáng tiếc chủ nhân Trạng Lữ bản thân thực lực không được tốt lắm, không thể kích phát tất cả tiềm chất của ta. Ta không khỏi thay Trạng Lữ tiếc hận. Hẳn rõ ràng đã bị loài người giáo hóa, tin tưởng những lời vô nghĩa cái gì mà người nhân từ vô địch, mới chọn một mặt hàng nhệ lưu như vậy, thật sự là lãng phí một cách vô ích ưu thế có thể tự mình chọn chủ của hắn.

Chủ nhân mới của ta là một thích khách, vốn tưởng rằng đi theo nàng có thể đại triển kế hoạch lớn, kết quả nàng lại sớm gả cho người, thật sự là lãng phí tuổi thanh xuân tốt đẹp. May mà, nàng vẫn chưa đem ta đem gác xó. Ta mỗi ngày đi theo nàng, trên kim đỉnh Sùng Diêu Đài đón gió. Khi nắng sớm chiếu rọi trên người ta, ta không khỏi thoải mái mà phát ra tiếng rùng rùng, đây là khoảnh khắc hào quang vạn tượng thuộc về ta.

Chủ nhân của ta thường cùng trạng phu nàng ra ngoài du sơn ngoạn thủy, ta tự nhiên cũng được đi theo. Ngẫu nhiên gặp gỡ bọn đạo chích, không cần hai người ra mặt, Lục Vân tiểu nha đầu này tùy tay liền đuổi rồi. Lúc này thuận tiện sắp một câu ngoài đề, Lục Vân nha đầu cái gì cũng tốt, chỉ là ánh mắt không tốt, không ngờ lại bị tên Đường Nhân bộ khoái đầu gỗ miệng đầy chính nghĩa đạo đức này lừa đi. Hai người mỗi khi ở trước mặt ta đều khiến ta đau đầu, thật sự là một đôi hoan hỉ oan gia.

Trở lại chuyện chính. Có một lần, ta đi theo chủ nhân đến suối Hồ Điệp kỉ niệm tròn một năm ngày thành thân, trên đường gặp phương trượng chùa Thiếu Lâm Minh Tế. Lão lừa ngọc này nói chủ nhân ta sát nghiệt quá nặng, muốn độ nàng xuất gia. Ta vẫn nghĩ rằng hòa thượng tâm lý biến thái không quen nhìn người khác yêu đương, muốn dùng tất cả biện pháp để chia rẽ như Pháp Hải (Pháp Hải trong Thanh Xà Bạch Xà ấy) chỉ là truyền thuyết, không nghĩ tới là có thật. Một hòa thượng muốn một nữ tử xuất gia, thật là quái dị, có thể thấy được không phải kẻ an phận thủ thường. Nếu đối phương không phân rõ phải trái, chúng ta chỉ có thể dùng bạo lực giải quyết. Trận chiến ấy trời đất biến sắc. Cuối cùng Minh Tế thua, thua trong tay một hậu sinh văn bối, sắc mặt hắn vô cùng không tốt, cái đầu vốn trơn bóng cũng ảm đạm không ít. Chủ nhân ta một trận thành danh, ta tự nhiên cũng có vinh quang.

Nhưng nổi danh cũng có tác dụng phụ, ta sống một bó to tuổi, đối với điểm này đã có nhận thức sâu sắc. Quả nhiên, sau lại thường xuyên có kẻ ăn no không có chuyện gì làm lên Đường Môn khiêu chiến, ý đồ đả bại chủ nhân của ta để nổi danh thiên hạ. Trong đó phần lớn là đám thanh niên đệ tử xuất thân danh môn chính phái, mất mọc trên đỉnh đầu. Những người đó dưới tay chủ nhân ta căn bản không có sức chống cự, chủ nhân cũng không chịu đựng bọn quấy nhiễu này. Trạng phu của nàng liền vì nàng tạo một ngõ người gỗ, bên trong tất cả đều là người máy, hung hăng đuổi đi một đám không biết tự lượng sức. Sau lại chùa Thiếu Lâm kiện chúng ta xâm phạm bản quyền, cứng rắn nói người gỗ là độc quyền của bọn họ, kỳ thật là muốn lấy được kĩ thuật quan trọng mà chúng ta tự nghiên cứu ra. Vì thế lại dẫn phát một hồi kiện cáo dựa vào vũ lực để giải quyết. Chủ nhân mang theo ta đại phá Thập Bát La Hán trận của Thiếu Lâm Tự, từ nay về sau danh chấn giang hồ. Việc này bản sau, tạm thời không nhắc tới.

Theo lý thuyết, đi theo một chủ nhân như vậy ta nên thấy đủ, nhưng có một chuyện khiến ta thực bối rối. Mọi người nói anh hùng cứu mỹ nhân, chủ nhân của ta lại thường phải đánh chạy các loại mỹ nhân giang hồ mơ ước sắc đẹp của trạng phu nàng. Nghĩ coi Thừa Ảnh ta, nay nhờ phúc của chủ nhân, đã xếp trên lão huynh Trạng Lữ, lại phải chịu sỉ nhục làm chút chuyện tranh giành tình nhân. Hơn nữa việc này còn viết trong mà Mộ Yến Trai mới xuất bản, thật sự khiến ta không còn mặt mũi. Kỳ thật ta cũng hiểu được, chủ nhân vốn không nhỏ nhen mà động thủ với đám mỹ nhân nũng nịu này. Nàng giống như đùa giỡn cát tóc mỹ nhân, hoặc là cắt chéo áo mỹ nhân, đồ Đường Đường của nàng vui vẻ. Có thể thấy được địa vị của ta trong cảm nhận nàng kém xa Đường Đường của nàng. Ta đường đường là một thế hệ danh kiếm, lại suy bại đến nước này, làm sao mà chịu nổi...

Phiên ngoại Cổ An

Ta vốn tưởng rằng có thể cùng nàng xem sân vắng hoa rơi, mặt trời mọc mặt trời lặn, nghe tiếng chim hót suối chảy, sóng biển vỗ về cả đời. Ta vốn tưởng rằng có thể nắm tay nàng đi qua mỗi sớm chiều. Thẳng đến một khắc kia, ta mới biết được, một đời này thật sự quá ngắn quá ngắn. Ta không kịp thời tiêu cho nàng, không kịp đối kiếm cùng nàng, không kịp tận mắt nhìn thấy cây anh đào ta trồng cho nàng nở hoa. Điều duy nhất ta có thể làm chính là lại nhìn dung nhan nàng một lần nữa.

Nửa đời trước của ta không nói cực kì quý giá, cũng coi như cầm y ngọc thực. Cha mẹ yêu thương gia cảnh

hậu đãi, có thể nói là không biết nỗi khổ của nhân gian.

Nói là nửa đời trước, kỳ thật từ khi ta nhớ chuyện tính ra cũng bất quá ngần ngừ mấy năm. Vào năm ta chín tuổi, đã xảy ra họa khuynh tộc. Nam tử trưởng thành của Cố gia toàn bộ bị tử hình tại chỗ, nữ tử sung quân làm nô. Cha ta hàm oan mà chết, nương ta lưu lạc không rõ tung tích. Mà ta vì chưa đến nhũ học quán (hai mươi tuổi) bị bán ngay tại chỗ.

Ta đứng trong một đồng dân đen, áo không đủ che thân mặt mày xanh xao, giống như gia súc bị người chọn đến lấy đi. Khi đó ta mới hiểu được, khi một người cực kỳ đói, tôn nghiêm đã không còn quan trọng. Ta nghĩ, chỉ cần có thể sống sót, nhục nhã như vậy thật sự không coi là cái gì.

Chỉ cần còn sống liền có hi vọng.

Mua ta là một nam tử trung niên khuôn mặt nghiêm túc. Ông ta mang ta đến một nơi hoa mọc đầy núi, dòng suối vờn quanh. Ta còn hoài nghi đây là thế ngoại đào nguyên. Nhưng sau lại ta mỗi ngày học ẩn nấp, học ám sát, thậm chí học làm sao trong thời gian ngắn nhất tự sát, để tránh ám sát thất bại lưu lại người sống. Ta mới hiểu được, chỗ thế ngoại đào nguyên này chỉ là một tòa ảo ảnh lướt qua giấy lát.

Trong tất cả những đứa trẻ tham dự huấn luyện, ta là nhiều tuổi nhất. Chúng ta cùng ngủ cùng ăn, thân như người nhà. Tất cả đứa nhỏ đều gọi người mua ta là Phàn thúc. Ông ấy dạy chúng ta võ công, một câu hay nói nhất với chúng ta là: “Mỗi người các ngươi đều là một thanh kiếm.” Ta nghĩ ta hiểu ý của ông ta. Kiếm là vật chết, chúng ta không cần có tư tưởng, có cảm tình, chúng ta chỉ cần phục tùng mệnh lệnh đoạt mạng người.

Nhưng cơ hồ tất cả bọn trẻ đều coi những lời này là khích lệ, vì thế càng thêm cần cù luyện tập võ công. Nhưng ta từ khuôn mặt trầm tĩnh, trong ánh mắt lạnh như băng của nàng thấy được không đồng ý.

Lúc đầu, nàng là đứa nhỏ duy nhất bất kỳ kẻ nào hỏi tên cũng không trả lời. Sau lại ta mới biết được, tên của nàng với ta mà nói là một lời nguyện, không phải giam cầm nàng, mà là bản thân ta.

Cho nên, lần đầu tiên nàng nói chuyện với ta, ta kinh ngạc. Đó là đêm trước ngày chúng ta phải đi xuyên qua rừng rậm lớn trong vòng mười ngày. Chờ đợi chúng ta có vô số độc xà mãnh thú, cơ quan cạm bẫy. Nàng nói với ta: “Ta cần người giúp. Người có thể cự tuyệt. Ta thể lực không tốt, có lẽ sẽ liên lụy người.” Trong ấn tượng, nàng chưa bao giờ nói nhiều như vậy với bất kỳ kẻ nào. Ta hiểu được nàng là xin giúp đỡ, hơn nữa nàng không chút che giấu tới tìm ta, đơn giản là trong tất cả đứa trẻ, võ công của ta tốt nhất.

Ta hỏi nàng vì sao khi bị những đứa nhỏ khác khi dễ không cầu trợ. Nàng đáp rất đơn giản: “Bởi vì như vậy sẽ không chết.” Ta nghĩ chúng ta là giống nhau, trôi nổi trong đời chỉ vì giấy giữa cầu sinh, vì thế ta đồng ý.

Sự thật chứng minh nàng vẫn chưa liên lụy ta. Chúng ta thay phiên gác đêm cho đối phương, nàng thực nhạy bén linh hoạt, cơ hồ đối với nguy hiểm có một loại nhạy cảm trời sinh. Thậm chí khi đối mặt với một con hổ lớn, nàng còn mạo hiểm dùng bản thân thu hút lực chú ý của con súc sinh kia, mới khiến ta có cơ hội ra tay. Nguy hiểm qua đi, ta nhìn nàng về mặt kính hoảng chưa yên, hỏi nàng: “Sợ sao?” Nàng không chút do dự gật đầu, lại nói: “Nhưng không làm như vậy, hai chúng ta đều không sống được.” Lúc nàng nói những lời này sắc mặt trắng bệch, hai chân còn run. Ta phất đi lá khô trên tóc nàng, nhẹ giọng nhắc lại với nàng: “Không có việc gì.”

Từ đó về sau, chúng ta giúp đỡ nhau thông qua mỗi một lần khảo hạch, dần dần hình thành một loại ăn ý, thậm chí có đôi khi trao đổi một ánh mắt đã có thể hiểu được đối phương suy nghĩ gì. Sau lại chúng ta dần dần quen đem sau lưng của mình giao cho đối phương. Nàng ngẫu nhiên cũng sẽ cười với ta, kêu tên ta. Mỗi khi nàng gọi ta Cố An, ta cảm thấy mình cũng không phải là cô độc.

Ta chưa bao giờ gặp qua cô gái cứng cỏi như nàng. Nàng sẽ ở đêm dài yên tĩnh một lần lại một lần luyện kiếm. Ban ngày huấn luyện vừa khổ lại mệt, cũng không nghe nàng oán giận một tiếng. Buổi tối, nàng nằm bên cạnh ta, lại có thể nghe được một hai tiếng rên rỉ trong mộng. Có lẽ bởi vì tuổi còn nhỏ, hoặc là căn bản không được dạy dỗ về phương diện này, nàng tựa hồ không hiểu nam nữ đại phòng, ở trước mặt ta cũng không biết kiêng dè. Có khi trong lúc vô ý ta nhìn thấy vết thương xanh tím trên người nàng, hận không thể lấy thân thay thế. Ta nghĩ, đây là thương tiếc.

Sinh nhật mười bốn tuổi của ta, nàng hỏi ta muốn lễ vật gì. Ta nói ta muốn biết tên thật của nàng. Nàng nói: “Ta tên là Mạc Hi.” Hi ý là ánh sáng, ta cảm thấy mình bảo vệ nàng, chính là hi vọng. Ta gọi nàng là Hi Hi, chính là ánh sáng trên ánh sáng.

Sau lại là sinh nhật mười hai tuổi của nàng, mười hai tuổi đã xem như đại cô nương. Ta nghĩ cô nương trên đời này đều thích hoa, liền hỏi nàng thích hoa gì. Nàng nói: “Không bằng huynh thay ta trồng hai cây anh đào đi, hiện tại tuy rằng nhìn không thấy, nhưng sẽ có một ngày sẽ nở hoa.” Ta hiểu được nàng là nói, một ngày nào đó chúng ta sẽ thoát khỏi số mệnh thích khách, tự do tự tại trời cao biển rộng. Vì thế ta tự tay trồng hai cây anh đào, trồng xuống hi vọng cùng tương lai của chúng ta.

Trong ấn tượng nàng chưa bao giờ khóc. Chỉ có lần đó huấn luyện ở sa mạc. Nàng thiếu nước nặng, thân thể nóng bỏng. Ta cho nàng uống nước của ta, nàng lại gắt gao cản rằng, không chịu nghe theo. Ta hiểu được nàng bởi vì nhất thời tuyệt vọng mà có ý muốn chết, muốn để lại nước cho ta. Ta chỉ có thể điểm huyết đạo của nàng mạnh mẽ rút hết. Sau khi giải huyết đạo của nàng, nàng bỗng nhiên giãy giụa nhào lên, lấy môi dán vào, đem nước cho ta. Một khắc kia, nàng rơi lệ. Nàng ở trong lòng ta nức nở như một con thú nhỏ, thở dốc. Ta chịu đựng đau đớn như lửa đốt nơi cổ họng, bắt buộc mình lên tiếng, ta uy hiếp nàng, nếu dám bỏ ta, ta tuyệt sẽ không một mình ra ngoài, chúng ta cùng chôn xương nơi cát vàng. Rất nhanh, nàng quả nhiên bắt buộc mình ngừng khóc. Ta hiểu được, nàng làm như vậy là vì không muốn hơi nước mất đi, tiết kiệm thể lực, nàng rốt cục lại có ý chí muốn sống. Lần đó gian nan như thế, chúng ta đều cùng nhau gắng gượng trải qua. Ta nghĩ rằng, về sau mỗi một lần đều như thế. Ta vẫn sẽ bảo vệ nàng, bảo vệ người đã cùng ta huyết mạch tương liên, vui buồn cùng nhau.

Nhưng ta chung quy thật không ngờ, vận mệnh lại tàn khốc như thế. Ta cùng nàng thì ra không thể cùng tồn tại, chỉ có thể có một người sống sót.

Ta nghĩ, ta không có lựa chọn nào khác.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thich-khach-vo-danh>